

Mạc Vũ Thanh Thông

Contents

Mạc Vũ Thanh Thông	1
1. Chương 1: Kiếm Khí Núi Mạc Can	2
2. Chương 2: Mây Gió Động Đình	10
3. Chương 3: Tiểu Vũ Phi Tinh Trùng Quần Hung	20
4. Chương 4: Gặp Gỡ Nhau, Lại Sẵn Quen Nhau	29
5. Chương 5: Tâm Xà, Tâm Phật	41
6. Chương 6: Tử Phủ Kỳ Thư	52
7. Chương 7: Hai Con Chim Ưng Lạ	63
8. Chương 8: Ô Mông Ngọc Nữ Bồn Đầu Đà	119
9. Chương 9: Tập Hiền Đài Thượng Quyết Thư Hùng	150
10. Chương 10: Kiếm Cô Trung Chém Đầu Ma Quái	156
11. Chương 11: Rắn Thiêng Ngậm Thư Báo Tin Dữ	179
12. Chương 12: Thần Y Diệu Thủ Cứu Quần Hùng	190
13. Chương 13: Biển Rộng Mênh Mông Chôn Cốt Phật	198
14. Chương 14: Phụ Nhân Bụng Dạ Khôn Lường	209
15. Chương 15: Mây Thảm Gió Sầu Trên Tiên Hà Linh	221
16. Chương 16: Màu Nhuộm Tiên Hà Linh	229
17. Chương 17: Hối Coi Gian Tặc Làm Tri Kỷ	236
18. Chương 18: Nở Đem Tây Tử Biến Thành Mô Máu	244
19. Chương 19: Ô Mông Xà Huyệt Gặp Duyên Lạ	258
20. Chương 20: Uốn Gối Khom Lưng Thờ Giặc Mãn	267
21. Chương 21: Máu Liệt Sĩ Tươi Đầu Núi Ô Mông	275
22. Chương 22: Thần Y Tay Độc Giết Hồ Nô	282
23. Chương 23: Truy Hồn Mạc Lệnh Chém Chim Ưng	290
24. Chương 24: Kim Tuyền Đấu Với Kỳ Xà	298
25. Chương 25: Quả Quý Hiếm Tặng Hai Mỹ Nhân	313
26. Chương 26: Tam Tinh Sáo Nguyệt Buộc Thần Y	322
27. Chương 27: Dưới Núi Ma Vân Bàn Độc Kế	329
28. Chương 28: Thiên Sơn Kiếm Khí Chấn Hoàng Hôn	337
29. Chương 29: Tay Trắng Lòng Sơn Giết Ưng Khuyển	344
30. Chương 30: Kiếm Quang San Ảnh Máu Chanh Hòa	350
31. Chương 31: Hiện Thần Thông, Chính Tà Đấu Sức	357
32. Chương 32: Giáp Chủ Thần Công Phục La Hán	363
33. Chương 33: Nam Nhi Đại Chí Khôn Cùng	369
34. Chương 34: Thái Tử Mong Vãn Hồi Cục Diện	376
35. Chương 35: Dưới Cây Quỷ Trượng Ngụy Hiếm Thành Nhân	383
36. Chương 36: Chim Bay Đã Hết, Cung Còn Để Làm Chi?	386

Mạc Vũ Thanh Thông

Giới thiệu

Tháng ba, thuộc tiết mộ xuân, hoa cỏ xanh tươi, chim oanh bay lượn, cũng chính là một mùa mà cảnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-vu-thanh-thong>

1. Chương 1: Kiếm Khí Núi Mạc Can

Tháng ba, thuộc tiết mộ xuân, hoa cỏ xanh tươi, chim oanh bay lượn, cũng chính là một mùa mà cảnh sắc thành Giang Nam đẹp hơn hết cả. Trên đỉnh núi Mạc Can, mảnh trăng chênh chếch, ánh sáng trong vắt như pha lê, khung cảnh trông như tranh vẽ.

Trúc mọc san sát như rừng, lá xanh mơn mớn, thỉnh thoảng lại thêm một hồi chuông chùa từ phía xa xa đưa tới, tiếng nghe vắng vắng như có như không, làm cho cảnh giới càng thêm đặc sắc.

Canh khuya vắng vẻ, thốt nhiên nổi lên một tiếng hú dài, phá tan bầu không khí tịch mịch êm đềm đang bao trùm cảnh vật. Tiếp theo đó là một giọng đàn ông ồm ồm nói một mình :

- Trên trời ánh trăng tuy sáng, núi Mạc Can cảnh sắc tuy đẹp, song non sông hoa gấm, đâu còn phải là vật cũ của nhà mình đâu!

Người nói câu ấy là một vị quái khách, râu xoắn như râu rồng, đầu tóc bù xù, mình mặc chiếc áo vá hàng trăm mảnh, đang ngửa mặt lên trời trông trăng.

Quái khách vừa nói một mình dứt lời, chợt từ trong rừng trúc, một dịp cười trong trẻo đưa ra :

- Tôn giá đối nguyệt thở than, nỗi niềm cố quốc, lúc nào cũng canh cánh bên lòng có phải là vị Đồ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong danh đã vang dội khắp chốn giang hồ đó chăng?

Tiếp theo tiếng nói, từ trong rừng trúc tiến ra một vị thư sinh áo xanh, tuổi trạc hai mươi hai, hoặc hai mươi ba, mày sắc như kiếm, mắt sáng như dao, phong tư đỉnh đạc.

Cù Nhiêm quái khách bị cái thần thái xuất trần của đôi phương đoạt hết cả hồn vía, chỉ ngậy người ngấm nghĩa thiếu niên một lúc, rồi vòng tay thi lễ, mỉm cười nói :

- Tại hạ chính là Lỗ Trường Phong, nhưng mấy đường kiếm pháp thô thiển vụng về, đâu dám nhận bốn chữ “Đồ Long kiếm khách”.

Thanh xám thiếu niên mỉm cười đáp :

- Lộ huynh bất tất phải quá nhún mình, cái tiếng “Đồ Long kiếm khách” võ công trác tuyệt, can đảm hơn người đã vang khắp vùng đông nam từ lâu, tiểu đệ cũng chính vì cái mỹ hiệu của đại huynh mới tìm đến đây bái yết.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi :

- Lão đệ quý tính là gì? Và thuộc về tông phái nào?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tiểu đệ tên gọi Nhạc Long Phi, gia sư họ Chu tên gọi Nhuận Ba, ở “Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáo” người ta thường gọi là “Nhật Nguyệt Thần Phan Đan Tâm giáo chủ”.

Lỗ Trường Phong tuy chưa từng nghe tới cái tên “Nhật Nguyệt Thần Phan” bao giờ, nhưng cũng phải gật đầu cười nói :

- Cửu ngưỡng đại danh, cửu ngưỡng...

Nói chưa dứt lời, Nhạc Long Phi đã cười ha hả :

- Lỗ huynh là người hào sảng, không nên dùng những câu khách sáo, gia sư chưa từng bao giờ rời khỏi Bắc Thiên sơn, tiểu đệ cũng mới ra chốn giang hồ lần này là một, tên họ quê mùa, mấy ai biết đến!

Lỗ Trường Phong không biết nói sao, đành gật đầu đáp :

- Ta hiểu rồi, lão đệ nói là vì cái ngoại hiệu Đồ Long kiếm khách của ta mà đến đây, chắc là vì ngoại hiệu của ta đối với hai chữ Long Phi của lão đệ có ý xúc phạm phải không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười :

- Tiểu đệ đâu đến nỗi bất thông tình lý như vậy, nhưng cái mỹ hiệu Đồ Long kiếm khách của Lỗ huynh quả là có đắc tội với một vị cái đại ma đầu, võ lâm lão mị!

Lỗ Trường Phong nhướng cao đôi mày, ngạo nghễ hỏi :

- Nhạc lão đệ nói vị võ lâm lão mị đấy là ai thế?

Nhạc Long Phi cười, đáp :

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc!

Lỗ Trường Phong nghe thấy tên Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, bất giác hơi giật mình “à” một tiếng rồi hỏi :

- Lê Phóng Hạc ở đảo Độc Long, nên ngoại hiệu là Nam Hải Độc Long, tuy lão vẫn ghét bốn chữ Đồ Long kiếm khách của ta thực, nhưng chẳng hay do đâu mà lão đệ biết rõ lòng ruột của lão như vậy?

Nhạc Long Phi mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ đêm ngủ ở trong một ngôi miếu cổ, nghe lỏm được hai tên thủ hạ của Lê Phóng Hạc nói chuyện với nhau, được biết đêm nay chúng sẽ đến đây yêu cầu Lỗ huynh thủ tiêu cái ngoại hiệu Đồ Long kiếm khách.

Lỗ Trường Phong ngừng mặt lên trời trông vầng trăng sáng, cười sảng sặc mà rằng :

- Lỗ Trường Phong biết người biết mình lắm, Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc tài nghệ đã siêu thần nhập hóa, quả thực ta chưa phải là đối thủ của hắn, nhưng nếu chỉ có hai tên thủ hạ, mà cũng dám cuồng ngạo như vậy thì...

Nhạc Long Phi xua tay gạt đi, mỉm cười nói :

- Lỗ huynh đừng nên khinh thường, theo chỗ tiểu đệ biết, đêm nay ngoài hai tên ở Nam Hải ra, lại còn một vị ma đầu không ai dám trêu vào, cũng muốn đến đây tìm Lỗ huynh.

Lỗ Trường Phong gượng cười hỏi :

- Không ngờ ta suốt đời ở trong núi Mạc Can này, ít khi ra đến ngoài, mà vẫn gây được nhiều kẻ thù như vậy. Vị ma đầu không ai dám trêu kia, là ai vậy?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Người này địa vị không phải là nhỏ, hẳn tức là Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, một trong bọn Càn Khôn lục ác.

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Lão ma đầu này tuy nghề thuốc tinh thông, đoạt được cả quyền tạo hóa, nhưng lão không chữa bệnh cho ai bao giờ. Đã vậy tâm địa lại độc ác tai quái nữa, không biết lão đến đây tìm ta có việc gì?

Nhạc Long Phi mắt nhìn chăm chăm vào cái chuỗi kiếm của Lỗ Trường Phong đang cài ở trên vai, rồi hỏi :

- Thanh bảo kiếm Lỗ huynh dùng, có phải là một thần vật tiền cổ chém sắt như bùn, tên gọi Đồ Long phải không?

Lỗ Trường Phong gật đầu đáp :

- Bốn chữ Đồ Long kiếm khách của ta, cũng là bởi thanh kiếm này mà có, Nhạc lão đệ hỏi vậy, có phải vì Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi muốn chiếm thanh Đồ Long kiếm này của ta chăng?

Vừa nói dứt lời, chợt nghe một chuỗi cười lạnh như thép từ trong bóng tối bên sườn núi, cách đây chừng sáu, bảy trượng vọng tới.

Lỗ Trường Phong đôi mắt sáng quắc như điện, cao tiếng hỏi :

- Ông bạn võ lâm cao thủ nào giáng lâm Mạc Can này, xin báo danh cho biết!

Trong bóng tối bên sườn núi, có tiếng cười lạnh như thép đáp lại :

- Tại hạ tức là Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, một trong bốn Càn Khôn lục ác, tinh thông nghề thuốc mà không chịu chữa bệnh cho ai cả đây.

Theo sau tiếng nói, một ông già mặc áo vàng, tóc đen mày trắng, mắt cú, mũi điều hâu, sắc mặt âm thầm hiểm độc, từ chỗ đứng cách xa sáu, bảy trượng, tung mình lên không phơi phới bay xuống.

Lỗ Trường Phong đã biết rõ Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi võ công cực cao, thủ hạ cực độc, bất giác cau đôi mày rậm, lùi ra phía sau nửa bước, vòng tay hỏi :

- Lỗ Trường Phong được nghe vị Nhạc lão đệ nói đã hỏi tôn ý, Chu bằng hữu có phải định cạy võ công cao muốn chiếm đoạt thanh kiếm Đồ Long của tại hạ chăng?

Chu Bạch Mi nghe nói, đôi mắt sáng quắc như luồng điện nhìn qua Nhạc Long Phi một chút, rồi mỉm cười nói.

- Nếu lấy võ công mà nói thì ta muốn chiếm thanh kiếm Đồ Long của nhà ngươi, thực dễ như trở bàn tay, nhưng vì địa vị và danh tiếng của ta, ta không muốn làm thế.

Lỗ Trường Phong đã động đến cái tính bướng bỉnh thường ngày, cười nhạt đáp :

- Cái địa vị và danh tiếng của Càn Khôn lục ác thì có gì mà ghê gớm thế? Hay chỉ là một bọn chuyên dùng mách khỏe bóc lột cưỡng hiếp người ta, không nghĩ gì đến thiên lý nhân luân, không kể gì đến thị phi khúc trực?

Nhạc Long Phi đứng bên nghe đến đây, mỉm cười gật đầu, tựa hồ có ý khen thưởng câu Lỗ Trường Phong mắng nhiếc bọn Càn Khôn lục ác là chí lý.

Chu Bạch Mi nhắc cao đôi mày trắng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Thị phi thì đáng mấy đồng? Thiên lý thì giá mấy lạng? Tuy nhiên Chu Bạch Mi này không giống bọn Càn Khôn ngũ ác kia đâu, bình sinh ta chưa hề cạy sức khỏe cưỡng đoạt của ai cái gì, nhưng dùng mưu mẹo khôn ngoan lừa lấy thì có.

Nhạc Long Phi đứng bên cạnh phì cười nói.

- Lỗ huynh nghe rõ chưa? Vị Chu bằng hữu này không thích cưỡng đoạt, chỉ thích dùng mưu mẹo khôn ngoan chiếm lấy thanh Đồ Long kiếm của huynh thôi, Nhạc Long Phi này bữa nay đến đây cũng muốn mở to con mắt thử coi vị Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, trong Càn Khôn lục ác dùng mưu kế khôn khéo nào để chiếm được món binh khí đã nổi tiếng của Lỗ huynh.

Chu Bạch Mi lại nhìn Nhạc Long Phi một cái, đoạn lạnh lùng nói :

- Ta có hai cách, một là đổi, hai là đánh cuộc.

Lỗ Trường Phong nghe câu nói đó của Chu Bạch Mi có cái cường bách, bèn mỉm cười nói :

- Chu bằng hữu, xin nói rõ cho ta biết Thế nào là đối? Thế nào là đánh cuộc? Và bằng hữu làm cách gì mà chiếm thanh kiếm Đồ Long của ta?

Chu Bạch Mi đáp.

- Ta rất tinh thông nghề thuốc, có thể cứu chữa cho người chết sống lại được, nhưng bình sinh chưa từng chữa cho ai bao giờ. Nếu người chịu tặng ta thanh kiếm Đồ Long thì ta xin theo lời người chỉ định, muốn chỉ ai hoặc chính người cũng được, ta sẽ phá lệnh chữa bệnh một lần cho người mà người chỉ đó.

Nhạc Long Phi vỗ tay cười nói :

- Chu lão bằng hữu nghĩ được một cách đánh đối thực là kỳ thú, tuyệt diệu.

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Tại sao người phải khổ tâm muốn chiếm thanh kiếm của ta?

Chu Bạch Mi nói.

- Ta và Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, một trong Thiên Ngoại song tàn có một mối thù sinh tử, hai bên cùng hận với nhau, cứ ba năm lại đến một lần. Lần trước đáng lẽ tại hạ thắng, nhưng vì ngọn Hóa Huyết kim đao ở trong tay hãn quả thực khó lòng khắc chế nổi, vì thế mà thành ra hòa.

Lỗ Trường Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy ra người định dùng thanh kiếm Đồ Long của ta để khắc phục lưỡi Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao phải không?

Chu Bạch Mi chớp mắt mấy cái, lạnh lùng đáp :

- Nếu không vì có đó, thời tự nhiên ta đến núi Mạc Can tìm người làm gì?

Lỗ Trường Phong lại hỏi :

- Cách đối ta biết rồi, thế còn cách đánh cuộc thì thế nào? Chu bằng hữu nói ra, để ta xét xem có thể lựa chọn được cách nào, hay là cự tuyệt tất.

Chu Bạch Mi nói :

- Đánh cuộc có hai cách, một là dùng văn, hai là dùng võ...

Nói chưa dứt lời, đôi mắt sáng như sao của Nhạc Long Phi thốt nhiên ánh lên một tia nhìn kỳ lạ.

Chu Bạch Mi cũng ngừng lại, ngẩng lên trông lên mỏm núi về mé tay trái quá to :

- Chu Bạch Mi ở đây có chút việc, bất luận nhân vật võ lâm nào, đêm nay cũng không được bước vào Thúy Trúc bình này.

Không ngờ Chu Bạch Mi vừa dứt lời, từ trên đầu mỏm núi, hai cái bóng một trắng một đen, lẹ như hai vì sao đối ngôi sa xuống.

Nhạc Long Phi khẽ cười một tiếng, nói nhỏ với Lỗ Trường Phong :

- Lỗ huynh, bảy chữ “Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi” thuộc Càn Khôn lục ác, danh tiếng lừng lẫy, vậy mà mấy người kia không thèm lý đến, họ cứ tảng lờ như không nghe thấy là sao?

Chu Bạch Mi vừa quay lại nhìn Nhạc Long Phi thì hai cái bóng một đen một trắng bước tới trước mặt.

Người áo đen là một ông già, tuổi gần năm mươi, mình gầy như que củi đôi chân rất dài còn người áo trắng ăn mặc theo áo thư sinh tuổi ước hai bốn, hai lăm.

Chu Bạch Mi mặt lạnh như phủ một lớp băng, cất tiếng hỏi :

- Các người là người của phái nào? Câu ta nói vừa rồi có nghe rõ không?

Bạch y thư sinh ngạo nghễ đáp :

- Chúng ta là hai nhân vật trong Nam Hải bát quái, ở đảo Độc Long, ta tên gọi Thiết Chưởng Truy Hồn Hàn Tuấn, còn vị này là Xấu Hạc Lâu Thanh.

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc đã gửi thiệp mời các bậc anh hùng hào kiệt bốn phương tới ngày mười lăm tháng mười năm nay đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, bọn người không ở đảo Độc Long mà sửa soạn, còn đi chơi dong dài ở đây làm gì?

Hàn Tuấn tuổi hầy còn ít, võ công tuyệt cao, đáng kể là một nhân vật xuất sắc nhất trong bọn thủ hạ của Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, bình nhật kiêu ngạo ngông cuồng, không quen nghe cái giọng hách dịch bề trên của Chu Bạch Mi, bèn cười nhạt mấy tiếng rồi nói :

- Người đến Mạc Can sơn Thúy Trúc bình này có việc, có lẽ người cảm không cho người khác đến hay sao? Người ta thường nói rằng “phong Nguyệt vô kim cổ, lâm toàn thực chủ tân...”

Chu Bạch Mi không đợi Hàn Tuấn dứt lời, xẵng giọng nói :

- Thế nào là “phong nguyệt vô kim cổ, lâm toàn thực chủ tân?”. Ta đến vườn trúc này trước thì đừng nói là người, ngay đến cây trúc kia, cũng phải nghe theo lệnh của ta.

Nhạc Long Phi nghe nói, nhìn Lỗ Trường Phong cười :

- Lỗ huynh, mấy câu nói của Chu lão bằng hữu, tỏ ra cái khí phách bọn Càn Khôn lục ác, mấy người Nam Hải kia, chắc không dám trái lệnh.

Thiết Chưởng Truy Hồn Hàn Tuấn trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi quay lại nói với Chu Bạch Mi :

- Chu bằng hữu tuy muốn làm chủ nhân tạm thời của khu vườn trúc núi Mạc Can này, nhưng Hàn Tuấn và Lâu Thanh đây trừ phải nghe lệnh sai khiến của Lê đảo chủ đảo Độc Long, còn ngoài ra quyết không theo lệnh ai cả.

Chu Bạch Mi nhấp nháy đôi mắt, tia mắt sáng ngời lên như một luồng điện, sắc mặt càng trở nên hung dữ, lạnh lùng nói :

- Ta khuyên người nên ngoan ngoãn nghe lời ta là hơn, nếu không, chỉ trong chớp mắt, Thiết Chưởng Truy Hồn sẽ biến thành Huyết Chưởng Phi Hồn, Nam Hải bát quái từ nay sẽ thiếu mất một quái.

Hàn Tuấn chỉ mới nghe cái danh Càn Khôn lục ác chứ chưa được trông thấy tài nghệ của Càn Khôn lục ác, và công lực của mình chả gì cũng đứng bậc thượng thừa, nên nghe Chu Bạch Mi nói trong bụng tự nhiên không phục, bèn cười bảo Lâu Thanh :

- Anh em ta để bữa khác hãy đến tìm Lỗ Trường Phong, đêm nay tại hạ xin lãnh giáo vị họ Chu lão bằng hữu đây mấy ngón tuyệt chiêu kinh nhân đã. Tiểu đệ xin ra trước, Lâu huynh đứng đây áp trận.

Xấu Hạc Lâu Thanh là người trăm phần nham hiểm, từ nãy tới giờ, chưa hề nói câu gì, lúc này thấy Hàn Tuấn nói thế thì chỉ khê “hừ” một tiếng, rồi đứng lùi ra phía sau mấy bước.

Chu Bạch Mi đã giận hai tên thủ hạ của Lê Phóng Hạc không coi tiếng tăm địa vị mình vào đâu, lại cũng muốn thị uy trước Lỗ Trường Phong luôn thể, nên trong bụng đã nảy ra ý muốn giết người. Lão ngầm vận dụng công lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ là một môn tuyệt học của mình vào bàn tay phải rồi thung thính nói :

- Người hần đã chán sống lắm rồi, nên muốn tìm cái chết phải không?

Hàn Tuấn cười sảng sặc :

- Chu bằng hữu đừng có cậy già nạt trẻ! Trước hết ta hãy đấu với người một trăm hiệp đã, rồi sẽ nói chuyện sau! Biết đâu ngôi vườn Thúy Trúc núi Mạc Can này là nắm mồi của người!

Chu Bạch Mi “xì” một tiếng rồi nói :

- Cái hạng như ngươi mà đấu nổi với ta một trăm hiệp? Người cứ đỡ nổi một hiệp mà không chết, Chu Bạch Mi này cam đoan sẽ nhổ hết lông mày trắng này đi, không để sót một gốc.

Hàn Tuấn khi nào chịu nổi cái giọng khinh miệt ấy, hắt gằm lên một tiếng, dồn dục hết nội lực vào bàn tay phải, dùng ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn”, chứa một sức mạnh phi thường, sức lao đi như luồng gió, rít lên những tiếng ghê hồn, tưởng chừng có thể xé rách màng không khí, nhằm thẳng ngực Chu Bạch Mi giáng xuống.

Nhạc Long Phi thấy thế chỉ tùm tùm cười, Lỗ Trường Phong thời giật mình kinh sợ, nghĩ thầm, “không trách Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc dám coi thường anh hùng thiên hạ, mở đại hội Nam Hải Anh Hùng, có ý phô trương võ công tuyệt học, hồng xưng hùng xưng vương trong võ lâm, cứ xem mấy tay thủ hạ của hắn mà công lực còn thế này thì đủ biết”.

Chu Bạch Mi tuy thấy ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn” của Hàn Tuấn khí thế mạnh như vũ bão, trên miệng vẫn giữ một nụ cười, lão dùng ngón “Huy Tự Khu Vĩ” nhe nghiêng bàn tay phải nhẹ nhàng đón lấy.

Một bên cực kỳ hùng mạnh, một bên lại nhàn nhã ung dung, hai chưởng phong vừa chạm vào nhau, thoát nhiên một luồng hơi mạnh tản ra bốn phía, một đám cát bụi mịn mờ từ dưới đất cuộn cuộn bốc lên, cơ hồ lấp kín cả người.

Đám bụi bốc lên rất nhanh, nhưng cũng tan đi rất chóng, chỉ trong chớp mắt, hai cái bóng người bị chìm trong lớp bụi hiện ra rõ rệt.

Chu Bạch Mi thần thái vẫn ung dung nhàn nhã, đứng yên chỗ cũ, vuốt râu ngẫm nghĩ.

Hàn Tuấn thời bị đẩy lùi về phía sau tới gần ba thước, trừng mắt nhìn Chu Bạch Mi một cách giận dữ.

Xấu Hạc Lâu Thanh tuy thấy đôi bên thắng bại đã phân nhưng Hàn Tuấn bất quá chỉ cũng bị đẩy lùi có vài thước bèn cười nhạt một cách nhạo cợt, nói.

- Một chiêu đã xong, Hàn bát đệ vẫn an nhiên vô sự! Chu Bạch Mi người là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác, lời nói không thể không đếm xỉa, người phải nhớ hết lòng này...

Câu cuối cùng chưa thoát ra khỏi miệng, hắn đã kinh ngạc, im bật, chú ý nhìn Thiết Chưởng Truy Hồn Hàn Tuấn lúc này mặt đang lộ vẻ đau đớn cực điểm.

Thì ra Lâu Thanh đang cao hứng chế giễu đối phương, Hàn Tuấn đã mặt mày thất sắc, toàn thân run lên bần bật, năm đầu ngón tay phải từng giọt máu đen sì đang thánh thót nhỏ xuống đất.

Lâu Thanh thấy tình hình nguy ngập, vội lấy một viên linh đan, định chạy đến cứu, thì Hàn Tuấn đã thét lên một tiếng ngã gục xuống đồng cát bụi, đúng như lời Chu Bạch Mi nói trước, Thiết Chưởng Truy Hồn đã biến thành Huyết Chưởng Phi Hồn.

Nhạc Long Phi lúc này cũng ngậm ngùi, lắc đầu nói :

- Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ lợi hại thật! Độc địa thật!

Lâu Thanh thấy Hàn Tuấn đã ngã, hoảng hốt rú lên một tiếng, lùi lại mấy bước, căm giận nhìn Chu Bạch Mi nghiêng răng nói :

- Chu Bạch Mi, người ghi nhớ lấy món nợ máu đêm nay, tới kỳ Nam Hải Anh Hùng hội, người sẽ phải lấy máu trả máu.

Chu Bạch Mi cười nhạt rồi quát :

- Người khôn hồn thì vác cái tử thi đó cút đi, nếu còn lòi thối, ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của ta lại lồng thêm một món nợ máu bây giờ.

Lâu Thanh ngoài cứng trong mềm, bụng đã khiếp đảm, nghe Chu Bạch Mi nói như thế, quả nhiên không dám ương ngạnh, cúi xuống ôm lấy Hàn Tuấn, hấp tấp chuồn mất.

Chu Bạch Mi đưa mắt trông theo hai gã hung đồ, mỉm cười, thông thả quay lại, Lỗ Trường Phong vòng tay cười nói :

- Đa tạ Chu bằng hữu đã tống cổ giùm tôi hai tên ác khách...

Chu Bạch Mi xua tay, lạnh lùng nói :

- Không phải ta đuổi khách hộ nhà ngươi, mà chỉ là tính ta xưa nay làm việc gì không thích cho người ngoài can dự.

Nói đến đây, lại nhướng cao cặp lông mày trắng nhìn Nhạc Long Phi, chàng thiếu niên thần thái phiêu dật từ này đến giờ vẫn đứng bên cạnh Lỗ Trường Phong.

Nhạc Long Phi hiểu ý cười nói :

- Chu lão bằng hữu cứ yên tâm mà bàn chuyện “làm ăn” với Lỗ huynh. Nhạc mỗ quyết không làm điều gì phiền phức cho người cả!

Chu Bạch Mi nhãn lực rất tinh, lão đã nhận ra chàng thiếu niên này tuy còn ít tuổi, nhưng đầu mày cuối mắt đều hàm chứa cái anh khí khiến cho ai mới thoạt trông phải sinh lòng kính nể, thần tình lại trầm tĩnh, kín đáo, khác hẳn những kẻ tầm thường.

Lão vừa ngầm đoán lai lịch của chàng thiếu niên mà nội công võ nghệ đã lộ ra ngoài thần thái, vừa hỏi Lỗ Trường Phong :

- Ta vừa nói chuyện đến đâu rồi?

Lỗ Trường Phong cười đáp :

- Chu lão bằng hữu vừa nói đánh cuộc có thể chia làm hai lối, một lối văn, một lối võ. Nhưng ta chưa hiểu rõ chi tiết thế nào?

Chu Bạch Mi nói :

- Đánh cuộc lối văn thì nhiều trò lắm, ta có thể lấy số trúc trong núi Mạc Can này làm đề tài, hai người chia nhau mỗi người đếm một nửa, ai đếm được nhanh hơn và đúng hơn thì thắng. Nếu người thắng, ta nguyện tự sát ngay chốn này, còn nếu ta thắng, người phải đưa thanh Đột Long cho ta.

Lỗ Trường Phong cười sảng sặc nói :

- Trúc ở núi Mạc Can này kể có tới trăm ngàn vạn gốc, đếm đến bao giờ cho hết? Còn đánh cuộc theo lối võ thế nào? Người nói thử ta nghe.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Đánh cuộc lối võ thì giản dị lắm, chúng ta chỉ đấu một trận là phân thắng phụ ngay.

Lỗ Trường Phong vừa toan trả lời, Chu Bạch Mi lại nói tiếp :

- Nhưng ta là một người có danh vọng trong võ lâm đương thời, nếu đánh nhau với người, e mang tiếng cậy khỏe hiếp yếu nên phải tìm cách đấu thế nào cho đôi bên đỡ chênh lệch một chút.

Lỗ Trường Phong cười một tiếng rồi nói :

- Võ công thực lực còn làm cách chi cho đỡ chênh lệch được? Chẳng lẽ người nén xuống thấp một chút, hay là nâng ta lên cao một chút?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Nâng cao thì có khó gì, mà nén thấp xuống cũng dễ, trước khi động thủ ta cho người điểm ba đại huyệt của ta như thế chẳng phải đã giảm bốn phần công lực của ta rồi không?

Lỗ Trường Phong lại cười ha hả một tràng dài, rồi lắc đầu nói :

- Không được, không được, phương pháp của Chu bằng hữu như vậy, thực quả là coi giá trị Lỗ Trường Phong này không đáng đồng kềm.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Người không đồng ý như vậy thì làm sao mà đấu được?

Lỗ Trường Phong cười :

- Ta không muốn tiếp nhận lối đánh cuộc đó!

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Không tiếp nhận lời đánh cược đó, đủ tỏ người thông minh, lời “đánh đố” vừa rồi ta nói còn tốt hơn, vì thế ta chỉ cần nhận lời chữa bệnh cho người một lần, cũng như cho người thêm một mạng nữa.

Lỗ Trường Phong lại lắc đầu :

- Ta cũng không đổi!

Chu Bạch Mi biến sắc mặt hỏi :

- Có phải người cự tuyệt tất cả những yêu cầu của ta không?

Lỗ Trường Phong cười :

- Cũng không phải cự tuyệt hẳn.

Chu Bạch Mi ngơ ngác chẳng hiểu ý đối phương muốn nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Lỗ Trường Phong.

Lỗ Trường Phong đưa tay ra phía sau vai, rút thanh kiếm Đồ Long lưỡi sắc như nước, cầm ở trong tay giờ đi giờ lại ngắm nghía một lúc, rồi chìa cho Chu Bạch Mi cười nói.

- Thanh kiếm Đồ Long của ta là một món binh khí thành danh hơn hai mươi năm nay, người đầu gươm đó, không một phút nào rời. Xưa nay, dương thủy cầu vương cứu quốc, nhờ có lưỡi kiếm sắc bén phi thường này, ta chém luôn được bảy tên thượng tướng nhà Thanh! Nay ta xin hỏi Chu bằng hữu, nếu thử đổi địa vị ta người có chịu đem thanh kiếm này trao cho người khác không?

Chu Bạch Mi không hề do dự, lập tức trả lời :

- Ta không chịu!

Lỗ Trường Phong thốt nhiên ngửa mặt lên trời đối vầng trăng bạc bụng một chuỗi cười giòn tan. Tiếng cười đó không những làm cho Chu Bạch Mi bụng cảm thấy bồn khoăn cả đến Nhạc Long Phi cũng ngơ ngác không hiểu Lỗ Trường Phong cười cái gì, Lỗ Trường Phong cười xong mới tháo chiếc bao kiếm ra, hai tay bưng tới trước mặt Chu Bạch Mi đồng dục nói.

- Chu bằng hữu, người không chịu, ta chịu.

Chu Bạch Mi thấy việc ngoài dự liệu, bất giác kinh ngạc, bước lùi một bước, giương cặp mắt nghi ngờ nhìn Lỗ Trường Phong, cũng không cầm lấy thanh kiếm.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi :

- Chu bằng hữu cất công từ phương xa tới đây vì thanh kiếm này, sao bây giờ lại không cầm?

Chu Bạch Mi nói :

- Sao vừa rồi người không chịu đổi mà?

Lỗ Trường Phong quắc đôi mắt hổ lên, thần quang tỏa ra bốn phía, cười ha hả :

- Ta không đổi, nhưng ta cho mượn.

Chu Bạch Mi càng ngẩn ngơ không hiểu, cau mày nói :

- Đổi hay cho mượn thì khác gì nhau?

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Ta quý thanh kiếm Đồ Long như tính mệnh, từ xưa đến nay không khi nào rời khỏi bên mình, nhưng Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao là một kẻ tham tàn ghê gớm, gây bao nhiêu tai họa cho các phái giang hồ, nếu trừ được thằng giặc ấy đi, thì thật tạo phúc cho nhân dân trong suốt vùng Vân Quý không phải là nhỏ! Nếu Lỗ Trường Phong này tình nguyện đem thanh kiếm Đồ Long cho Chu bằng hữu mượn, không cần bằng hữu thù báo gì cả, chỉ mong sau khi người đã chém bay đầu tên Phục Bách Thao rồi thì nhớ đem kiếm tới Mạc Can trả cho ta.

Nhạc Long Phi nghe xong, bắt giắc ngằm giờ một ngón cái tay lên, tỏ ý khâm phục cái hào hiệp khí của Đồ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong.

Chu Bạch Mi cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, rồi giờ tay đỡ lấy thanh Đồ Long kiếm, mỉm cười nói :

- Lỗ Trường Phong, người đã khẳng khái như vậy ta không những giết xong Phục Bách Thao rồi, sẽ lập tức đem kiếm đến trả, mà còn có thể chữa bệnh cho người, hoặc cho người nào người chỉ một lần để báo đáp!

Nói xong, lập tức quay đi, chỉ trong chớp mắt đã biến dạng trong ánh trăng vàng vạc.

2. Chương 2: Mây Gió Động Đình

Nhạc Long Phi vòng tay mỉm cười nói với Lỗ Trường Phong :

- Đêm nay Lỗ huynh xử lý việc này, thật là hào tình hiệp khí, cao minh lắm! Nhạc Long Phi khâm phục vô cùng!

Lỗ Trường Phong nhún nhường nói :

- Nhạc lão đệ chớ quá khen, ta rất cảm kích cái thịnh tình lão đệ đã đến đây báo động cho ta.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tiểu đệ đến đây là để báo cho Lỗ huynh biết những tin quan trọng đó, hai là vì ngưỡng mộ danh tiếng Lỗ huynh đã lâu, nhân việc đó làm cơ duyên kiến, mong đại huynh có hạ cố kết giao chăng?

Lỗ Trường Phong cười ha hả :

- Lão đệ nói làm gì những câu khách sáo như vậy, nếu lão đệ không ghét bỏ, thì chúng ta đắp đất làm hương, cùng kết nghĩa ngay ở đây, nên chăng?

Nhạc Long Phi mỉm cười gật đầu.

Hai người giao bái kết minh xong, Nhạc Long Phi mới đem lai lịch sự môn mình nói rõ cho Lỗ Trường Phong nghe, lại lấy một chiếc lông chim đen chế theo cách thức riêng cài lên ngực Lỗ Trường Phong.

Lỗ Trường Phong cao hứng vô cùng mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ có biết trong Thái Hồ còn có một vị võ lâm kỳ nhân trong bụng vẫn muốn khôi phục nhà Minh không? Người ấy rất nên kết nạp.

Nhạc Long Phi du hiệp giang hồ, mục đích cốt yếu là vâng lệnh ân sư Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba liên lạc với các nhà chí sĩ di dân ở bốn phương tám cõi hiểu dụ lấy đại nghĩa dân tộc, chuẩn bị một lực lượng tiềm tàng khôi phục sơn hà xã tắc. Nay nghe Lỗ Trường Phong nói vậy, trong bụng rất mừng, vội hỏi :

- Đại ca nói đó là ai vậy?

Lỗ Trường Phong nói :

- Người ấy họ Vũ Văn, tên Bạch Thạch.

Nhạc Long Phi giật mình, nhướng cao đôi mày, hỏi :

- Có phải là Vũ Văn Bạch Thạch ngụ ở Động Đình sơn phía đông Thái Hồ, mà ngoại hiệu là Vô Ưu Sơn Tiều không?

Lỗ Trường Phong gật đầu cười :

- Chính người đó, nhưng sau khi sơn hà thay chủ, quân thượng bôn ba, ông ta đã thủ tiêu bốn chữ Vô Ưu Sơn Tiều mà đổi thành Vọng Minh cư sĩ!

Nhạc Long Phi kêu lên một tiếng, giậm chân nói :

- Đại ca nói muộn quá, chỉ sợ vị Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch đã bị nguy rồi.

Lỗ Trường Phong vì Vũ Văn Bạch Thạch vào hàng phụ chấp nghe nói thế giật mình vội hỏi :

- Hiền đệ nói thế là ý thế nào?

Nhạc Long Phi thở dài nói :

- Tiểu đệ vừa nghe được một tin bí mật, có ba tên vệ sĩ của Thanh cung định đến Động Đình sơn phía đông Thái Hồ, bắt một nhân vật phái võ lâm có ngoại hiệu là Vô Ưu Sơn Tiều.

Lỗ Trường Phong cười ha hả :

- Vũ Văn thế bá ta, võ công cao lắm, ba tên vệ sĩ Thanh cung nếu định đến bắt ông ta, thì có khác gì con thiêu thân đâm đầu vào lửa, tự mua lấy cái chết!

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Đại ca không biết, trong bọn ba tên ưng khuyển của giặc Thanh gồm cả Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hiện đang làm chức Cung phụng cho Thanh đình, võ công tên này còn cao hơn cả Thiên Ngoại song tào, Càn Khôn lục ác mà cũng không ở dưới Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc.

Lỗ Trường Phong nghe nói kinh sợ, cau mày nói :

- Nếu quả Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí thân hành đến Thái Hồ thì Vũ Văn thế bá ta nguy mất, Nhạc hiền đệ nếu không vương việc gì khác, chúng ta nên lập tức đến ứng cứu mới kịp!

Nhạc Long Phi đáp :

- Ma quái bắt người, nguy cơ trước mắt tiểu đệ không bận việc gì, giả sử có việc đi nữa, thì lúc này cũng phải gác lại, đệ cùng đại ca sang ngay Thái Hồ mới hợp lý!

Hai người thương nghị xong xuôi, lập tức thi triển khinh công, nhằm thẳng hướng Thái Hồ tiến tới, chỗ ở của Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch là một nếp nhà tranh ba gian, lưng dựa vào núi, mặt trông ra hồ, phía ngoài có mấy gốc thanh tùng, một bụi thủy trúc, thêm vào đó còn có rất nhiều những tảng đá lớn, hình thù kỳ lạ, đẹp mắt vô cùng, ngoài cạnh cổng ngôi nhà tranh khắc ba chữ lớn Vọng Minh cư theo lối chữ Thảo.

Lỗ Trường Phong đứng trước ngôi nhà Vọng Minh cư thấy xung quanh yên lặng như tờ, không có dấu vết tỏ ra vừa có một cuộc xung đột, trong bụng cũng hơi yên, mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Hiền đệ, chúng ta đến cũng chưa muộn, có lẽ bọn Đồ Viễn Trí chưa đến.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Mong rằng như vậy, đại ca vào mời Vũ Văn lão tiên bối ra ngoài này nói chuyện.

Lỗ Trường Phong bước lên thềm, đứng trước hai cánh cửa khép hờ, chắp tay cung kính nói to :

- Vũ Văn thế bá, tiểu đệ Lỗ Trường Phong vừa nghe một tin bí mật, nên cùng người anh em mới kết nghĩa là Nhạc Long Phi tới yết kiến!

Hai cánh cửa gỗ “két” một tiếng rồi từ từ mở rộng, một ông già áo đen, tay chống gậy trúc, tướng mạo âm hiểm và một tên hán tử mặc võ trang đen từ trong nhà bước ra.

Lỗ Trường Phong vừa trông thấy cách ăn mặc của bọn này, trong bụng biết ngay có biến, vội lùi lại một bước quắc mắt hỏi :

- Hai vị là ai? Có phải là Thiết y cấm vệ của Thanh cung đó không?

Tên y lão “hừ” một tiếng, quét làn nhãn quang sáng như điện vào Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi một lượt đoạn gật đầu nói :

- Lỗ Trường Phong, nhân lực của nhà ngươi tinh lắm, lão phu chính là Phó lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ tên gọi Phiên Thiên Thủ Đường Uyên, còn vị này là Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát, một vệ sĩ trong Thiết vệ đội!

Lỗ Trường Phong kinh sợ, lại hỏi :

- Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch đâu?

Đường Uyên cười nhạt và đáp :

- Vũ Văn Bạch Thạch đã bị lão Cung Phụng Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí tự ra tay bắt đem về Bắc Kinh...

Nhạc Long Phi không đợi Đường Uyên nói hết, chàng nhướn đôi mày lớn tiếng hỏi :

- Nhạc Long Phi xin hỏi Đường bằng hữu, Vũ Văn Bạch Thạch phạm tội gì, mà các người phải bôn ba ngàn dặm xa xôi đến đây tróc nã?

Đường Uyên chưa kịp trả lời Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát đã trở tay vào cánh cửa cười ha hả nói rằng :

- Chỉ ba chữ Vọng Minh cư kia cũng đủ làm cho hần phải tan xương nát thịt.

Đôi mắt Nhạc Long Phi ánh lên một tia sáng như luồng điện trông thẳng vào mặt Đào Bát xẵng giọng nói :

- Đào bằng hữu, ngươi là người Hán hay người Mãn?

Đào Bát không ngờ Nhạc Long Phi lại hỏi như vậy, bất giác đỏ mặt, ấp úng đáp :

- Tại hạ, tại hạ... là... là... người Hán!

Nhạc Long Phi trừng mắt quát :

- Đào bằng hữu đã là người Hán, sao lại cam tâm làm chó săn cho giống Mãn nô? Không muốn cho cơ nghiệp nhà Hán khôi phục?

Đào Bát run sợ trước cái chính khí凛 nhiên và đôi mắt sáng như điện của Nhạc Long Phi, bèn lùi lại luôn mấy bước, cúi đầu nín lặng.

Phiên Thiên Thủ Đường Uyên cười nhạt một cách nham hiểm rồi nói :

- Nước Đại Thanh vâng mệnh trời vào làm chủ Trung Hoa, muôn dân qui thuận, tám cõi phục lòng, ngươi là người ở đâu, có mấy cái đầu mà dám thốt ra những câu phản nghịch ấy?

Nhạc Long Phi nghe nói, ngừng mặt lên trời buông một chuỗi cười dài, tiếng cười vừa gay gắt vừa hùng tráng!

Đường Uyên cau mày hỏi :

- Nhạc Long Phi, sao ta hỏi ngươi không trả lời mà cười thế là nghĩa gì?

Nhạc Long Phi mỉm cười, nhìn đối phương rồi lạnh lùng nói :

- Lai lịch của ta giản dị lắm, chỉ có tám chữ!

Đường Uyên lại hỏi.

- Tám chữ gì mà nhà ngươi dám cậy vào đó để thốt lên những lời đại nghịch bất đạo ấy?

Nhạc Long Phi nâng cao đôi mày đáp :

- Tám chữ lai lịch của ta, tuy không làm cho kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, nhưng cũng đủ khiến cho tụi yêu quái tan hồn, giống Mãn nô ấy mất vía, tám chữ ấy là “Dòng dõi nhà Hán, con cháu triều Minh”.

Đường Uyên cười nhạt :

- Lão Cung Phụng Đồ Viễn Trí đã biết Vũ Văn Bạch Thạch thế nào cũng có bè đảng mới sai ta và Đào Bát ở đây chờ, vậy mà quả nhiên các người tự mang đầu đến nộp! Bọn ngươi biết điều thì ngoan ngoãn chịu trời đi, nếu để chúng ta ra tay, thì tội còn nặng hơn.

Lỗ Trường Phong mắt báo tròn xoe, cười khẩy :

- Cái bộ hai đứa chúng mày...

Nói chưa dứt lời, Đường Uyên hơi đưa bàn tay phải lên cách không phóng một chưởng làm cho ba chữ Vọng Minh cư khắc trên hai cánh cửa gỗ cách đây chừng bảy, tám thước vỡ tan ra như cám, miệng cười một cách đánh ác, nói :

- Đom đóm không biết ánh sáng mặt trăng, ghé đực sao hay uy hổ báo? Trước hết hãy cho ta các người trông thấy tận mắt sức Phiền Thiên chưởng của ta.

Lỗ Trường Phong thấy thế cũng hơi sợ, biết rằng công lực của Đường Uyên không phải tầm thường, ít nhất so với mình cũng không phân hơn kém.

Nếu thanh Đồ Long kiếm còn ở trong tay, thì mười phần có thể ăn chắc bảy phần thắng, nhưng nay thanh kiếm đã bị Chu Bạch Mi mượn mất rồi!

Trong khi Lỗ Trường Phong còn đang lưỡng lự tìm cách đối phó thì Nhạc Long Phi đã chấp tay vái một cái sát xuống tận đất, Lỗ Trường Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao tự nhiên hiền đệ lại thủ lễ quá như vậy?

Nhạc Long Phi cười một hồi dài, rồi nói :

- Đại ca, bốn chữ “Đồ Long kiếm khách” vang dội chốn võ lâm từ lâu, trừ tà khử ác, cứu nhược phù nguy, công đức tích lũy đã lâu, tiểu đệ từ hồi xuất sơn tới nay, mới gặp tên quốc tặc này là lần đầu, nên muốn xin đại ca nhường tên Phiền Thiên Thủ Đường Uyên này cho tiểu đệ thu xếp!

Lỗ Trường Phong đi cùng Nhạc Long Phi suốt dọc đường tuy đã rõ khinh công của chàng cao lắm, dù mình gắng sức chạy nhanh cách mấy cũng vẫn bị chàng ung dung bám theo, chưa thể đoán định được, nên khi thấy chàng nói vậy thì chỉ mỉm cười đáp :

- Hiền đệ đã muốn thế, Lỗ Trường Phong này cũng xin đứng ngoài chiêm ngưỡng hổ uy của hiền đệ.

Nhạc Long Phi rút cây đoản côn gài ở sau lưng ra, cây gậy gấp đôi, đúc bằng sắt, dài chừng hơn một thước. Chàng cầm hai đầu chiếc gậy mở ra làm đôi, thành một cây gậy dài tới trên ba thước, sau đó chàng mới lấy một lá cờ nhỏ màu hoa Phù Dung, cắm lên đầu cây côn, dưới túm lông chim đen có cái móc đưa xuống.

Đường Uyên đã từng gặp nhiều đại địch, hẳn thấy Nhạc Long Phi tuy còn ít tuổi song khí vũ hiên ngang, thần thái ung dung nhàn nhã, biết không phải là tay tầm thường, bèn ngấm dạn Đào Bát phải hết sức cẩn thận.

Hắn chăm chú theo dõi từng động tác của đối phương rồi cau mày hỏi :

- Lá cờ là binh khí của nhà ngươi sao?

Nhạc Long Phi nhướng đôi mày kiếm khê vận nội gia thần công, cầm cán cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan cắm vào khe đá, lá cờ cuốn theo chiều gió bay phấp phới, rồi quắc mắt cười ha hả mà rằng :

- Lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan này là binh khí của ta, nhưng vì một mặt thêu chữ “Nhật”, một mặt thêu chữ “Nguyệt”, cũng có thể là đại diện cho cờ hiệu của nhà Thiên Minh! Bọn các người đã là con cháu dòng dõi Trung Hoa không lẽ trông thấy lá cờ Nhật Nguyệt này lại không nghĩ tới chút tình cố quốc tình ngô ra, đứng lên đòi lại giang sơn khôn phục lại cơ nghiệp Minh triều ư?

Đường Uyên lạnh lùng đáp :

- Nhạc Long Phi, ngươi đừng có làm cái trò người ngây nói chuyện mơ mộng, ngươi muốn đấu với Đào Bát trước hay muốn chết ngay lập tức ở dưới tay ta?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Bọn người hai người cùng ra đây một lượt đi, đỡ cho ta phải đánh lẻ tẻ, mất thời giờ!

Đào Bát “xì” một tiếng, quát.

- Đồ trẻ con không biết gì, lại còn dám nói láo! Người có giỏi thì hãy tiếp ngón “Trường Giảo Xuất Hạc” này của ta thử coi!

Nói chưa dứt lời, chưởng phong đã phát, sức chưởng vừa mạnh vừa nhanh, nhằm thẳng yếu huyệt Đan Điền của Nhạc Long Phi đánh tới, công lực mạnh mẽ vô cùng.

Nhạc Long Phi vẫn nghiêm nhiên không động, đứng sừng sững như một trái núi, mũi chùi “xì” một tiếng, tỏ ý không thèm chấp.

Chưởng phong của Đào Bát phóng tới trước mặt Nhạc Long Phi thì hình như bị một sức mạnh vô hình cản lại, tản ra bốn phía mà đối phương vẫn đứng trơ trơ, tựa hồ không biết gì cả.

Đào Bát nguyên xuất thân là một tên giặc biển, tính cực hung ác, khi nào chịu phục, bèn thừa lúc đối phương kiêu căng không thèm tránh gạt, vẫn giữ nguyên chiêu thức cũ, dùng đầu ngón tay đâm vào bụng dưới Nhạc Long Phi ý định dùng chưởng lực Tiểu Thiên Tinh là một công phu chuyên dùng để phá hết thảy những môn nội gia như Kim Chung Trạo, Thiết Bỏ Sam, Thập Tam Thái Bảo hồng đề bệ Nhạc Long Phi dưới tay mình.

Ngờ đâu Nhạc Long Phi lúc bắt động thì sừng sững như trái núi, mà lúc động thì lại nhanh hơn điện chớp, ngón tay Đào Bát chưa chạm vào áo đối phương thì Mạch môn ở tay phải đã bị Nhạc Long Phi dùng phép Tỏa Long Thủ khóa lại.

Nhạc Long Phi tay trái khóa lấy mạch môn ở tay phải của Đào Bát rồi giơ ngón tay phải lên cách không búng một cái, điểm vào huyệt đạo của hắn, rồi lùi hẳn tới trước mặt Lỗ Trường Phong mỉm cười nói :

- Đại ca, tên giặc này xin đại ca giữ hộ, nhưng lúc này không nên hại tính mạng nó vội, ta còn phải cần dùng đến nó.

Đường Uyên thấy Đào Bát, tên thủ hạ đắc lực của mình võ công cũng thuộc loại khá, vừa ra tay đã bị bắt thì bất giác giật mình kinh sợ, một mặt lão ngâm ước lượng xem lai lịch võ nghệ của Nhạc Long Phi vào loại nào, một mặt hắn dồn mười hai thành công lực vào chưởng lực Phiên Thiên Thủ.

Nhạc Long Phi nhìn trừng trừng vào mặt Đường Uyên mỉm cười nói :

- Quân Thiết vệ của Thanh đình chẳng qua có vậy, ta còn muốn lĩnh giáo tuyệt học ít có của Phó lãnh ban nữa.

Lỗ Trường Phong đứng cạnh võ tay cười lớn :

- Nhạc hiền đệ chân...

Vừa nói đến đây, Đường Uyên đã dùng lối hạ thủ trước để áp chế đối phương, tay trái một tay “Tiêu Hà Vấn Lộ”, tay phải một chiêu “Hàn Tín Điểm Binh” phong bế lối tránh sang hai bên tả hữu của Nhạc Long Phi, sau đó mới phóng chân đá một cái thật mạnh.

Nhạc Long Phi cười to một tiếng, mình hơi ngã ra phía sau, làm cho chân Đường Uyên đá vào chỗ không, đồng thời dùng ngón “Phân Đảm Nhật Nguyệt” để giải tỏa thế công ở hai bên tả hữu của đối phương.

Đường Uyên đắc ý cười một cách quái ác, quát to :

- Thằng ranh con Nhạc Long Phi kia sao chưa chịu nộp mạng?

Theo liền tiếng nói, chưởng lực Phiên Thiên Thủ dồn tụ vào hai lòng bàn tay đã lâu, sức đủ đâm vỡ bia, chặt tan đá phóng ra, chân vẫn không đổi thế nhằm huyệt Đan Điền của Nhạc Long Phi hung hăng đánh tới.

Nhạc Long Phi tựa hồ trong lúc vội vàng không kịp biến đổi chiêu thức, không những hai tay đều bị Đường Uyên đánh trúng, mà cả huyệt Đan Điền ở bụng dưới cũng bị đối phương đá phải.

Bốn chưởng cùng tiếp xúc, hai bên cùng ngưng tụ nội công hoặc giả còn không nguy lắm, nhưng còn huyệt Đan Điền ở bụng dưới là chỗ yếu hại của thân thể người ta, làm sao chịu nổi một cái đá hung bạo đến như vậy?

Lỗ Trường Phong đứng bên ngoài trông tận mắt không khỏi thốt lên một tiếng kêu kinh khủng, mắt hổ tròn xoe, chuẩn bị xông vào giết chết Đường Uyên báo thù cho Nhạc Long Phi, người em kết nghĩa.

Ngờ đâu tiếng kêu vừa thốt ra, tiếp liền đó là một tiếng rú kinh hồn, và đồng thời một trong số hai người chiến đấu bị gục ngã, người ngã không phải là Nhạc Long Phi, mà lại chính là Phiên Thiên Thủ Đường Uyên, Phó lãnh ban hữu đội - đội Hắc y Thiết vệ của Thanh đình.

Lỗ Trường Phong kêu lên một tiếng kinh hãi, nghi sợ vô cùng, mắt đăm đăm nhìn vào Nhạc Long Phi hỏi :

- Hiền đệ...

Nhạc Long Phi không đợi Lỗ Trường Phong nói hết, thần sắc vẫn ung dung, mỉm cười nói.

- Đại ca không cần phải lo cho tiểu đệ, những đốt xương ở hai bàn tay của Đường Uyên đều đã bị đệ dùng ngón Hồng Quân chỉ lực đánh gãy, chân phải của hắn cũng bị sức Hồi nguyên phản chấn của môn hộ thân chân khí của tiểu đệ ép đến gần gãy, hiện nay hắn đã thành phế nhân, không còn thị oai tác quái cam phận là tôi tớ cho Thanh đình được nữa.

Lỗ Trường Phong nhảy lên, ôm chặt lấy hai bả vai Nhạc Long Phi, mắt hổ trợn trừng, tràn đầy vẻ kính phục, đăm đăm nhìn vị bá chủ giang hồ mới nói :

- Nhạc hiền đệ mới còn ít tuổi, mà thần công đã tuyệt nghệ như vậy, không biết hiền đệ tập luyện thế nào?

Nhạc Long Phi đỏ bừng mặt, mỉm cười nói :

- Đại ca đừng quá khen, tiểu đệ tuy may mắn gặp minh sư, song tư chất đần độn nên chẳng học tập được bao nhiêu, công lực hãy còn non...

Lỗ Trường Phong cười sằng sặc, ngắt lời :

- Hiền đệ, đại ca của hiền đệ tuy võ học còn kém hiền đệ xa, nhưng vì xông pha trong chốn giang hồ đã lâu, nên hai con mắt này, về phương diện kiến thức cũng không đến nỗi kém lắm, ngón Hồng Quân chỉ lực đánh gãy xương tay Đường Uyên của hiền đệ là môn Giáng Ma tuyệt học của đạo gia, còn hộ thân vô hình chân khí, lại giống như môn Vô Tướng thần công của nhà Phật, chỉ lấy hai môn thần công gồm cả Thích Đạo ấy mà xét, thời sở học của hiền đệ đã không dưới bọn Thiên Ngoại song tàn, Càn Khôn lục ác và gần cả mấy vị Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng danh tiếng vang dội đương thời nữa!

Nhạc Long Phi thấy Lỗ Trường Phong nói vậy cũng không dám quá khiêm nhường nữa, chàng đưa mắt nhìn hai người nằm song song dưới đất là Đường Uyên và Đào Bát rồi mỉm cười nói với Lỗ Trường Phong :

- Tiểu đệ xin lỗi đại ca. Đối với hai tên chó săn của Thanh đình này, ta nên xử lý thế nào? Hay ta giữ lại một tên, còn một tên thì thả ra, có được không?

Lỗ Trường Phong gật đầu cười :

- Hiền đệ nghĩ ra cách đấy hay lắm, chúng ta giữ tên “cao cấp” lại, thả tên “chạy nhanh” kia đi.

Nhạc Long Phi nghe nói, biết Lỗ Trường Phong đã hiểu rõ ý của mình, bèn đưa tay giải huyệt cho Đào Bát.

Đào Bát tỉnh dậy, thấy Đường Uyên đã bị đánh ngã, hai bàn tay đầm những máu, thì kinh hồn táng đờm, sợ run bần bật.

Nhạc Long Phi đôi mắt lóng lánh như ánh hào quang, nhìn thẳng vào mặt Đào Bát, xẵng giọng quát :

- Đào Bát, ngươi là người Hán, mà cam tâm làm ưng khuyển cho giặc Mãn, đáng lẽ ta phải trừng trị thật nặng mới xứng đáng, nhưng ta còn cần ngươi giúp cho một việc, nên tạm tha cho cái mạng chó của ngươi.

Đào Bát vẫn khiếp sợ đôi mắt sáng quắc như nẩy thần quang của Nhạc Long Phi, khi nào còn dám ương ngạnh, chỉ cúi gằm đầu, lí nhí hỏi :

- Nhạc bằng hữu muốn sai tại hạ việc gì?

Nhạc Long Phi lạnh lùng đáp :

- Người chả có cái ngoại hiệu Chung Phong Vô Ảnh chắc là chạy nhanh lắm. Ta muốn người lập tức thông báo cho Quý Trưởng Tiên Ông Đồ Viễn Trí biết rằng: hấn không được làm hại tính mạng và đối xử vô lễ với Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch, hai bên có thể trao đổi tù binh cho nhau, các người đưa Vũ Văn Bạch Thạch trả về đây, ta sẽ thả Đường Uyên ra.

Đào Bát nghe nói trong bụng mừng lắm, gật đầu nói :

- Việc ấy tôi có thể làm được, nhưng không biết các hạ bảo đem Vũ Văn Bạch Thạch trả về đây, hay là thả ngay tại đó.

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ một lúc, rồi lắc đầu :

- Không cần phải đưa về nữa, cả hai bên cùng mang người đến núi Lư Sơn Ngưỡng Thiên bình trao đổi cho nhau.

Đào Bát chỉ nói một câu “tuân lệnh” rồi lập tức quay đi, thân hình cực kỳ nhanh nhẹn, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Nhạc Long Phi thấy Đào Bát đi rồi, liền lấy thuốc chữa thương cho Đường Uyên, đoạn cùng Lỗ Trường Phong đưa tên ưng khuyến của Thanh đình đi thẳng lên Lư Sơn.

Lỗ Trường Phong vừa đi vừa hỏi Nhạc Long Phi :

- Tại sao hiền đệ lại hẹn gặp Đồ Viễn Trí ở núi Lư Sơn?

Nhạc Long Phi cười :

- Lư Sơn Ngưỡng Thiên bình là chỗ ẩn cư của Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy, trong bọn Kiếm, Tuyết, Thư, Cuồng. Tiểu đệ tự xét công lực của mình chưa chắc là đối thủ của Đồ Viễn Trí, nên mới hẹn hấn đến Lư Sơn, có thể nhờ được một tay giúp đỡ đắc lực, và Ngưỡng Thiên bình chênh vênh hiểm yếu, không như Thái Hồ, bọn ưng khuyến Thanh triều muốn dùng quân đội cũng khó!

Lỗ Trường Phong gật đầu khen :

- Hiền đệ tính toán thật chu đáo, đáng phục, ta từ lâu vẫn mộ tiếng Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy, tiếc vì chưa được hội diện, lần này đến Lư Sơn may ra được thỏa lòng khao khát.

Nhạc Long Phi nhìn Lỗ Trường Phong mỉm cười nói :

- Đại ca với Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn tiền bối trạng mạo tính tình cũng tương tự, cả hai đều mày râu sắc như kiếm, hào sảng, phóng khoáng, tất nhiên là phải ý hợp tâm đầu, dễ thân nhau lắm.

Từ Thái Hồ tới Lư Sơn chỉ cách có tỉnh An Huy, với thuật khinh công tuyệt thế của hai vị võ lâm kỳ khách này thì chỉ đi mất hơn một ngày là tới.

Lên tới Ngưỡng Thiên bình đã thấy Tây Môn Túy đang cùng một thiếu nữ áo trắng, dung nhan diễm lệ, ngồi đánh cờ dưới một gốc cổ tùng.

Tây Môn Túy vừa trông thấy Nhạc Long Phi mừng quá, đứng phắt dậy, vùng cười ha hả, nói :

- Nhạc lão đệ đến đây vừa hay, ta sẽ giới thiệu với lão đệ một vị cân quốc hiệp nữ, tuyệt đại giai nhân, tài hoa không kém gì lão đệ!

Lúc này Bạch y thiếu nữ, yếu điệu bước lên, thái độ rất nghiêm trang đứng đắn nhìn Tây Môn Túy mỉm cười một nụ cười rất tươi, nói :

- Tây Môn Túy sư thúc, vị này có phải là Nhạc Long Phi huynh học trò đắc ý nhất của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp mà hằng ngày các sư thúc khoe khoang không ngớt đó chăng?

Tây Môn Túy luôn luôn gật đầu, rồi lại cười ha hả nói :

- Đúng, đúng, hiền đệet nữ tình mắt đoán tướng người, thử xem ta có khoe khoang quá mức không?

Bạch y thiếu nữ không hề tỏ vẻ e thẹn, khẽ liếc khéo mắt thu ba ngắmg nghĩa Nhạc Long Phi giây lát, rồi mỉm cười nói :

- Nhạc huynh có thể tặng tôi một chiếc lông chim đen chế tạo đặc biệt, đại biểu cho sự đồng tâm nhất chí phản Thanh phục Minh được không?

Nhạc Long Phi vừa thò tay vào trong mình lấy lông chim đen, vừa chú ý ngắmg nhìn Bạch y thiếu nữ, thấy nàng tuổi trạc mười tám, mười chín, mặt trong, răng trắng, diễm lệ thanh kỳ tỏ vẻ thần tiên thoát tục, khiến người trông thấy phải sinh bụng kính nể.

Nhưng đối phương tuy mỹ diễm tuyệt trần, Nhạc Long Phi cũng không đến nỗi bị sắc đẹp làm cho mê hoặc, chàng lấy một chiếc lông chim đen cầm ở tay, trước khi đưa cho nàng, mỉm cười nói với Tây Môn Túy :

- Tây Môn lão tiên bối, vị cô nương này là...

Tây Môn Túy thấy Nhạc Long Phi thận trọng như vậy, bắt giắc gật đầu, cười nói :

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, cô nương Vũ Văn Kỳ đây, tức là học trò yêu của Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái ở núi Tung Sơn, lão đệ nên tặng nàng một chiếc.

Nhạc Long Phi nghe nói, lúc ấy mới đưa chiếc lông chim đen cho Vũ Văn Kỳ và trịnh trọng nói :

- Vũ Văn cô nương đã đòi hỏi vật này, xin suốt đời đừng bao giờ quên cái chỉ khí khôi phục nhà Minh.

Vũ Văn Kỳ cung kính khom mình đón lấy chiếc lông chim vừa đeo ngực, vừa nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu muội xin ghi nhớ lời Nhạc huynh, canh cánh bên lòng, nguyện có hoàng thiên chứng giám.

Nhạc Long Phi vui vẻ mỉm cười, lúc ấy mới trở Lỗ Trường Phong giới thiệu với Tây Môn Túy và Vũ Văn Kỳ :

- Nhạc Long Phi xin giới thiệu với hai vị một chiến sĩ đồng đạo, đây là Đồ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong, tức là đại ca kết nghĩa với tôi ở núi Mạc Can.

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong thăm hỏi nhau vài câu rồi Tây Môn Túy lại hỏi Nhạc Long Phi.

- Vậy ra Nhạc lão đệ vừa ở núi Mạc Can về đây?

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Chúng tôi vừa ở Thái Hồ tới.

Vũ Văn Kỳ nghe xong vội nói :

- Tiểu muội cũng định sang Thái Hồ, không ngờ hai vị lại vừa ở Thái Hồ về đây, nếu không có phải tiểu muội đã được bồi tiếp các vị đi thưởng lãm nơi danh thắng ấy.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ nói sắp đi Thái Hồ, lại chợt nghĩ nàng cùng Vọng Minh cư sĩ cùng một họ, không biết hai người có bà con gì không, bèn cau mày hỏi :

- Vũ Văn cô nương, xin cho ta mạn phép hỏi một câu: Cô nương có quen biết Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch ngụ ở Thái Hồ không?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười đáp :

- Vũ Văn Bạch Thạch là bá phụ ta, Nhạc huynh hỏi thế là có ý gì?

Nhạc Long Phi sững sốt kêu lên một tiếng rồi nói :

- Vũ Văn lão tiên bối vì ba chữ ngoại hiệu Vọng Minh cư mà mang họa, hiện đã bị bọn Hắc y Thiết vệ của Thanh đình bắt giải về Bắc Kinh rồi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, lập tức biến hẳn sắc mặt, nhưng chỉ giây lát, nàng lấy lại được bình tĩnh, mỉm cười hỏi :

- Nhạc huynh nghe tin ấy có đích xác không? Gia bá võ học rất tinh thâm, theo ý muội nghĩ chắc cũng không đến nỗi bị bọn ưng khuyển Thanh đình hiếp chế!

Nhạc Long Phi trong khi đi đường sợ Phiên Thiên Thủ Đường Uyên ăn mặc như vậy, bị người ngoài chú ý, mới đem hắt trời lại, lấy vải quần ra ngoài làm như một túi hành lý. Lúc ấy chàng mới đứng lên vừa cời bao hành lý kỳ quặc kia ra, vừa đem câu chuyện trên Thái Hồ thuật lại tỉ mỉ cho mọi người nghe.

Tây Môn Túy nghe nói Quỷ Trưởng Tiên Ông Đồ Viễn Trí thân hành đến Thái Hồ, bất giác nhìn Vũ Văn Kỳ, nói :

- Hiền diệt nữ, lão sát phu Đồ Viễn Trí, công lực đã đến chỗ nhập hóa, không trách bá phụ cháu bị thất cơ!

Vũ Văn Kỳ mới hay sự việc đã quả nhiên, nét mặt âu sầu, cau mày lại nói :

- Tội ứng khuyến của Thanh đình ác hơn loài lang sói, gia bá...

Nàng nói chưa dứt lời, Lỗ Trường Phong vội an ủi :

- Vũ Văn cô nương cứ an tâm, Nhạc lão đệ vì cơ an nguy của lệnh bá, nên mới bắt Đường Uyên về đây làm con tin, tên này là Phó lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ, lão tặc Đồ Viễn Trí tất phải coi trọng, nếu đúng như ý liệu của Lỗ Trường Phong thì sau khi nghe Đào Bát về báo tin, nhiều lắm là mười ngày lệnh bá sẽ được yên ổn về Ngưỡng Thiên bình.

Vũ Văn Kỳ gật đầu mỉm cười, khẽ uốn lưng ong chấp tay vái Nhạc Long Phi mà rằng :

- Nếu gia bá được vô sự, toàn là nhờ ơn Nhạc huynh cứu giúp, tiểu muội xin trân trọng cảm ơn.

Nhạc Long Phi chú ý nhận xét thấy Vũ Văn Kỳ quả là một trang phong hoa tuyệt thế, khi mỉm cười, lúc cau mày đều có một phong vân đặc biệt, không phải những hạng tầm thường tô hương điểm phấn có thể bì kịp, trong bụng đã thầm kính mộ, khi nghe nàng nói xong, vội chấp tay đáp lễ, cười nói :

- Sao cô nương lại nói vậy? Chúng ta đã thề nhất quyết hiệp lực khôi phục giang sơn, thì cùng là người đồng minh, sống chết cùng chung, họa phúc cùng gánh, đừng nói Vũ Văn tiên bối là lệnh bá của cô nương, ngay cả như những chí sĩ di dân khác, mà bị bọn ứng khuyến của Thanh đình phạm tội, Nhạc Long Phi này cũng rút kiếm tương trợ, đâu dám tiếc mình!

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi phong lưu tiêu sái, anh tuấn phi thường, lòng riêng cũng ngẩn ngơ tác lòng. Hai người tuy mới gặp nhau lần đầu, nhưng một điểm tình tế đã tự nhiên thông cảm.

Tây Môn Túy cũng nhận thấy hai người chẳng khác chi tường lân uy phượng, bích hợp châu liên, nếu lái kết thành quyến thuộc thì được là một giai thoại trong võ lâm! Vì vậy nên trong thời kỳ chờ đợi tin tức Đồ Viễn Trí, ông cố đem những chuyện thuộc về thư họa, cầm, kỳ, thi từ ca phú cùng nội, ngoại công bàn luận với Nhạc Long Phi, để chàng có dịp phô bày sở học của mình cho Vũ Văn Kỳ thấy rõ.

Quả nhiên Vũ Văn Kỳ đối với Nhạc Long Phi do phục sinh kính, do kính sinh yêu, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi mà cảm tình của hai người đã như vàng đá, keo sơn. Họ xưng hô với nhau cũng không còn dùng tiếng kiểu cách như trước nữa.

Tây Môn Túy thấy vậy mừng lắm, Lỗ Trường Phong tự nhiên cũng thấy cao hứng.

Nhưng đến ngày thứ bốn, trên đỉnh Ngưỡng Thiên bình đột nhiên nổi cơn sóng gió.

Bữa ấy Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, bốn người đang ngồi uống rượu, chợt nghe dưới núi có tiếng lạ.

Nhạc Long Phi lắng tai nghe ngóng một lát, rồi mỉm cười nói với mọi người :

- Bọn họ đến rồi đấy, tất cả có bốn người, võ công đều vào loại khá, trông đó có một cao thủ tuyệt đỉnh.

Tây Môn Túy cười ha hả nói :

- Nhạc lão đệ cứ mặc kệ họ, chúng ta vừa uống rượu vừa chờ, thử xem bọn ứng khuyến của Thanh đình này là những nhân vật nào.

Nhạc Long Phi gật đầu mỉm cười, chàng và Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong thần thái vẫn tĩnh như thường, chỉ có Vũ Văn Kỳ vì quá lo cho tính mệnh của bá phụ nên không khỏi bồn chồn sốt ruột.

Chỉ trong khoảnh khắc, bóng người phơi phới, quả nhiên đã hiện rõ hai tên Hắc y cầm vệ của Thanh đình và một ông già mặc áo màu huyền, một người vạm vỡ, hình dáng quái gở, mặc áo hoàng bào.

Tây Môn Túy khê kêu một tiếng, sắc mặt có vẻ bối rối lo lắng, nói nhỏ nhỏ với bọn Nhạc Long Phi.

- Nhạc lão đệ, chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, bọn người vừa tới, khí thế mạnh lắm đấy, trong bọn có cả nhân vật hai nhóm Thiên Ngoại song tàn và Càn Khôn lục ác nữa đấy!

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe nói, đều chăm chú nhìn ông già áo huyền và gã quái mặc áo hoàng bào, Tây Môn Túy lại nói khê :

- Gã quái mặc áo hoàng bào là Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao trong Thiên Ngoại song tàn, còn lão già áo huyền kia tức là Lục Trảo Thần Ứng Cừu Trọng Đạt trong bọn Càn Khôn lục ác!

Lúc này bọn người kia dần dần tiến tới, Nhạc Long Phi nhận rõ một trong hai tên Hắc y Thiết vệ chính là Chung Phong Vô Ảnh Đào Bát.

Vũ Văn Kỳ châu đôi mày liễu, khê thích khuỷu tay vào Nhạc Long Phi, rồi nói :

- Nhạc ca ca, sao họ không đem gia bá lại đổi như lời ca ca nói bữa trước?

Nhạc Long Phi cũng nhận thấy chuyện này còn nhiều rắc rối, chàng đứng thẳng lên, nhìn Đào Bát rồi hỏi :

- Đào bằng hữu quả là một người biết giữ tín nghĩa, nhưng Vũ Văn cư sĩ đâu, sao chưa đến?

Đào Bát trông thấy Nhạc Long Phi, quả thực cũng thấy nhức đầu, bèn lui lại phía sau hai bước, trở hoàng bào lão quái, và huyền y lão nhân rồi nói :

- Nhạc bằng hữu đừng nóng nảy, trước hết tại hạ xin giới thiệu với bằng hữu hai vị võ lâm cao thủ!

Nhạc Long Phi đưa mắt liếc qua hai vị kỳ khách võ lâm tiếng tăm lừng lẫy khắp tám cõi bốn phương một lượt, đoạn lắc đầu cười nhạt :

- Ta đã biết hai vị này, một vị là Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, một vị là Lục Trảo Thần Ứng Cừu Trọng Đạt, bất tất phải giới thiệu nữa, chúng ta nên nói thẳng nào việc chính.

Nhạc Long Phi vừa dứt lời một tên Hắc y Thiết vệ tuổi trạc ngoài năm mươi, có thân hình gầy gò, mắt hau háu như mắt cú, chấp tay nói với chàng :

- Nhạc bằng hữu, tôi tên Trử Dân Thông, ngoại hiệu là Huyết Thủ Đồ Phu, giữ chức Lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ.

Nhạc Long Phi “hừ” một tiếng, lạnh lùng hỏi :

- Trử bằng hữu, chẳng lẽ ngươi lại thích giết người, ham hút máu hay sao? Nếu không sao lấy bốn chữ Huyết Thủ Đồ Phu tanh nồng mùi máu làm ngoại hiệu?

Trử Dân Thông nói lớn tiếng :

- Nhạc bằng hữu, ngươi bất tất phải hỏi đến tình hình và ngoại hiệu của ta làm gì? Ta chỉ xin hỏi ngươi một câu Phiền Thiên Thủ Đường Uyên hiện ở đâu?

Nhạc Long Phi đáp :

- Phiền Thiên Thủ Đường Uyên chân tay quá độc nên đã bị ta búng gãy đốt xương ở hai bàn tay, còn người thì vẫn bình yên vô sự, nhưng ta hẹn các người đem Vọng Minh cư sĩ đến đánh đổi, sao không thấy đưa tới?

Trử Dân Thông cười một cách nanh ác, vừa toan trả lời thì Lục Trảo Thần Ứng Cừu Trọng Đạt đã âm hiểm lên tiếng :

- Trử hiền đệ, trước hết hãy bảo họ đem Đường Uyên ra đây cho ta trông thấy đã, rồi ta sẽ cho họ biết Vũ Văn Bạch Thạch hiện giờ ở đâu?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Điều đấy thì khó gì? Đường Uyên hiện nay đang ở đây, nhưng các người không đưa Vũ Văn cư sĩ về đây, thì đừng hòng hấn được tự do!

Nói xong quay lại, giơ tay ra hiệu cho Lỗ Trường Phong. Lỗ Trường Phong liền vào trong động Tây Môn Túy ở, điểm huyết Đường Uyên rồi bế ra.

3. Chương 3: Tiểu Vũ Phi Tinh Trùng Quân Hung

Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao thấy Lỗ Trường Phong đã đưa Đường Uyên ra, liền đưa mắt ngắm kỹ Nhạc Long Phi một lát, rồi nói với Tây Môn Túy :

- Tây Môn huynh, Nhạc Long Phi có bà con thân thuộc gì với đại huynh?

Tây Môn Túy cười ha hả đáp :

- Hắn là một người bạn vong niên chí thiết, đồng sinh đồng tử của ta! Người không ở Tàn Tâm hạp tu luyện lại đi theo đuôi chó săn vô sỉ của Thanh đình lặn ngụp trong vùng bùn phân dơ dáy để làm gì?

Phục Bách Thao nghe Tây Môn Túy sỉ nhục mình như vậy thì giận lắm, trừng mắt quát to :

- Tây Môn Túy, người có bản lĩnh gì mà dám vô lễ với ta như vậy?

Tây Môn Túy cười sảng sặc, đôi mắt lóng lánh như tỏa thần quang, Vũ Văn Kỳ đứng phía sau nói khẽ :

- Tây môn sư thúc hãy tạm nén giận, để coi hắn nói chỗ nhốt gia bá ở đâu và chịu đánh đổi Đường Uyên.

Tây Môn Túy không đợi nàng nói hết, cười nhạt ngắt lời :

- Hiền đệ nữ thông minh tuyệt thế chẳng lẽ lại không nhận ra tội này đến đây không muốn đổi người mà chỉ muốn cướp người thôi sao?

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi nói :

- Bọn chúng dám cả gan nuốt lời như thế sao?

Trử Dân Thông nói :

- Phục thần quân đối phó với Tây Môn Túy, còn Cừu sư thúc và ta cùng Đào Bát sẽ thu thập bọn ba đứa phản nghịch ranh con các người, thật dễ như trở bàn tay, như bẻ cành không! Vậy ta khuyên các người nên ngoan ngoãn cúi đầu chịu trời, còn hơn là cứ ương ngạnh mà chịu khổ.

Nhạc Long Phi nghe đến đây sắc mặt tỏ vẻ áy náy, quay lại khom lưng nói với Tây Môn Túy :

- Tây môn lão tiền bối, tiểu đệ tâm định nhờ nơi đây để đánh đổi nhân một cách hòa hảo êm thấm, không ngờ lại gây cho lão tiền bối nhiều chuyện phiền phức!

Tây Môn Túy xua tay cười ha hả :

- Không sao, không sao! Ta đang buồn vì nơi Ngưỡng Thiên bình này tịch mịch đã lâu, cũng nên lấy máu anh hùng tô điểm cho nó thêm màu sắc.

Nhạc Long Phi mỉm cười ngân nga :

- Chưa chắc anh hùng lưu huyết đỏ, hãy xem ưng khuyến bạt giang hồ.

Trử Dân Thông cười một cách nanh ác :

- Ai là ưng khuyến?

Nhạc Long Phi nhìn bọn ba người kia, mỉm cười đáp :

- Bọn ngươi hoặc là vì lợi lộc dụ dỗ, cam tâm phục vụ bọn giặc Mãn giết hại đồng bào, hoặc là tự kiêu tự đắc, làm ma tránh che loài hổ dữ, thế là ưng khuyến.

Lục Trảo Thần Ứng “hừ” một tiếng thật lớn. Nhạc Long Phi nhìn lại hần mỉm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt, ngươi đừng có cậy già bắt nạt trẻ, kiêu ngạo ngông cuồng, hãy ra đây đấu với Nhạc Long Phi này mười hiệp, vì Đào Bát và Đường Uyên chỉ chống với ta một chiêu là bị bắt liền, đánh như thế quả thực là chưa đủ sướng tay.

Cừu Trọng Đạt cười nham hiểm nói :

- Nhạc Long Phi, bản tâm ta thực không muốn ra tay với một đứa trẻ con miệng còn hôi sữa như ngươi, nhưng ngươi đã ngông cuồng như vậy, ta muốn tránh cũng không được nữa.

Trử Dân Thông nghe Đào Bát báo cáo, đã hơi gườm vì võ công tuyệt thế của Nhạc Long Phi, nên mới phải mời sư thúc là Cừu Trọng Đạt trợ trận, nhân dịp lại gặp cả Phục Bách Thao đang ở chơi nhà Cừu Trọng Đạt bèn mời đi luôn để cho tăng thanh thế. Nay thấy Cừu Trọng Đạt muốn đấu với Nhạc Long Phi, trong bụng mừng thầm, bèn khúm núm bước về sau hai bước.

Tây Môn Túy đã biết Nhạc Long Phi thân chứa nội gia tuyệt thế, nên tuy thấy Cừu Trọng Đạt xuất trận, cũng không lo lắm, chỉ cười nói :

- Nhạc lão đệ muốn để Cừu lão quái ném thử mùi lợi hại của hần cũng được, nhưng phải đề phòng móng tay trái của hần.

Cừu Trọng Đạt nghiêng đầu, mắt nhìn Tây Môn Túy cười nhạt nói :

- Tây Môn Túy, ngươi bắt tất phải chỉ điểm ngầm, Cừu Trọng Đạt này tuy ra tay, song chưa đến nỗi phải dùng Thần Ứng Trảo Lực đối phó với hạng con nít như hần.

Vừa nói dứt lời, bước tới phía trước mặt Nhạc Long Phi còn cách xa chừng sáu bảy thước, cười nói :

- Nhạc Long Phi, ngươi mau ngưng tụ công lực phòng thủ sẵn đi, ta sinh bình đối với kẻ địch, chưa từng bao giờ đánh bất chợt, ngươi phải cẩn thận, đừng để chưa chi mới một chiêu đã chết ngay, đánh như vậy không đã.

Nhạc Long Phi thần thái vẫn ung dung, mỉm cười nói :

- Trước khi Cừu bằng hữu ra tay, ta muốn được rõ đích xác tin tức về Vũ Văn cư sĩ?

- Ngươi hãy tiếp ta một chiêu đi đã, rồi ta sẽ cho ngươi biết.

Nói dứt lời, lão cười khẩy một tiếng, giơ bàn tay phải phóng ra một luồng cương khí mạnh như vũ bão, nhằm ngực Nhạc Long Phi ấn mạnh.

Nhạc Long Phi còn đang nghe hần nói, trong lúc phân thần, bị đối phương nắm lấy cơ hội thốt nhiên hạ thủ.

Trong lúc vội vàng, ngưng tụ công lực không phải là dễ, Nhạc Long Phi đành giơ tay chặn ngang trước ngực đón lấy luồng sức mạnh ập tới.

Một bên dồn hết sức mạnh mà đánh, một bên trong lúc bất thần gắng gượng đưa chiêu ra đỡ, tình thế tự nhiên khó quân bình, Cừu Trọng Đạt miệng mở nụ cười ngạo nghễ, đứng vững như núi, Nhạc Long Phi thì lão đảo lùi đến năm thước.

Tây Môn Túy biết rõ Cừu Trọng Đạt đã nổi tiếng trong giang hồ về ngón “Thần Ứng Trảo Lực” của bàn tay sáu ngón bên trái, nay hần chỉ dùng tay phải phóng cương khí ra mà đã làm cho Nhạc Long Phi, người mình vẫn đánh giá cao đã phải lão đảo giạt lùi, bất giác lấy làm kỳ quái.

Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ cũng thấy lo lắng thay cho Nhạc Long Phi.

Phục Bách Thao và Trử Dân Thông, Đào Bát, người nào mặt mũi cũng hớn hở vui mừng.

Cừu Trọng Đạt nhìn sắc mặt đỏ bừng của Nhạc Long Phi gật gù nói :

- Người còn nhỏ tuổi mà đã chịu nổi một chưởng của ta chỉ phải lùi có năm thước, thế là hiếm có rồi.

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cư sĩ đâu?

Cừu Trọng Đạt nói :

- Người đoán thử coi.

Nhạc Long Phi cau mày lại hỏi :

- Chắc hẳn đã bị Đồ Viễn Trí giải về Bắc Kinh rồi phải không?

Cừu Trọng Đạt luôn lắc đầu miệng mỉm cười nham hiểm.

Vũ Văn Kỳ thông minh lanh trí, nghe thấy thế, thốt nhiên hoảng hốt kêu lên :

- Hay là bá phụ đã...

Cừu Trọng Đạt chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ, cười khẩy một tiếng nói :

- Cô bé nói đúng đấy, Trước khi Đào Bát theo kịp Đồ lão cung phụng để báo tin, Vũ Văn Bạch Thạch tự biết tội nặng, cắn lưỡi tự tử chết rồi.

Vũ Văn Kỳ dường như đã có linh cảm báo trước, nên nghe Cừu Trọng Đạt nói, nàng lắng hết tinh thần chú ý nghe, khi nghe câu cuối cùng, bất giác nàng thấy trời tối sầm, thần trí mê man, rồi ngã ra ngất lịm.

Nhạc Long Phi đứng gần đấy, nhanh tay đỡ kịp, chàng để Vũ Văn Kỳ dựa vào vai mình, một tay vòng ra sau lưng đỡ lấy, rồi trừng mắt nhìn Cừu Trọng Đạt, quát hỏi :

- Cừu Trọng Đạt, ngươi muốn thừa lúc người ta nguy khốn rồi tấn công, nếu có gan chờ ta một lát, ta sẽ đường đường đối địch với ngươi.

Cừu Trọng Đạt đã liệt danh vào Càn Khôn lục ác, hấn lấy làm hãnh diện với cái danh phận của hấn, lại thấy đối phương đã bị đẩy lùi mà chưa phải dùng đến ngón tuyệt kỹ, nên lấy làm đắc ý gật đầu ha hả cười :

- Người cứ việc yên tâm chạy chữa cho con bé kia, rồi ra đây cùng ta tỷ thí, ngay hôm nay bọn người đã đến ngày tận số, khác nào đàn cá trong hồ, tránh đi đâu cho thoát.

Nhạc Long Phi đôi mắt sáng quắc nhìn Cừu Trọng Đạt một cái, rồi bế Vũ Văn Kỳ tạm lui vào trong.

Tây Môn Túy cười một tiếng quái gở, rồi đứng lên thùng thảng bước tới trước mặt Cừu Trọng Đạt hơi rượu nồng nặc, cất tiếng hỏi :

- Cừu lão quái vật, ngươi bảo ai là cá nằm trong hồ?

Cừu Trọng Đạt tuy vẫn biết Tây Môn Túy là kẻ không nên trêu vào, nhưng cậy có Phục Bách Thao trợ trận, bèn cười nhạt nói :

- Tây Môn Túy, ngươi thì là cái gì mà ghê gớm thế? Ta bảo các ngươi là cá trong hồ thì sao?

Tây Môn Túy “phì” một tiếng, từ trong miệng phun ra ước chừng chục điểm sao nhỏ lớn bằng hạt gạo chia ra ba phần hướng thẳng vào mặt Phục Bách Thao, Cừu Trọng Đạt, Trử Dân Thông bắn tới.

Nguyên do Tây Môn Túy thấy vừa rồi Nhạc Long Phi đấu với Cừu Trọng Đạt, hai bên vừa đối chưởng đã bị đối phương ép đến nỗi lão đảo lùi về phía sau, liền tự nghĩ thế giặc mạnh lắm, tình hình có cơ nguy, bèn ngầm vận cương khí chuẩn bị ngón tuyệt kỹ “Tửu Vũ Phi Tinh” đợi dịp.

Hai ba chục điểm kim tinh từ trong miệng phun ra tức là những giọt rượu có chứa chân khí rất mạnh hóa thành, sức mạnh đủ làm cho đá lẫn vàng phải tan, thịt phải nát.

Phục Bách Thao và Cừu Trọng Đạt vội phất tay áo nhảy lùi ra tránh. Cừu Trọng Đạt bảo Trử Dân Thông và Đào Bát :

- Đây là ngón tuyệt kỹ “Tửu Vũ Phi Tinh” đã thành danh của Tây Môn Túy, các người mau tránh đi.

Nhưng Trử Dân Thông và Đào Bát công lực kém, vả lại Tây Môn Túy dồn sức đã lâu, tận lực phóng ra làm sao có thể tránh kịp? Trử Dân Thông bị một điểm Tử Vũ Phi Tinh bắn vào đầu vai, làm gãy mất một khúc xương, hấn rú lên một tiếng thê thảm, lão đảo lùi lại mấy bước, bị Lỗ Trường Phong thừa thế đưa tay điểm vào huyết đạo.

Đào Bát thời mặt bị trúng liền ba điểm “Tử Vũ Phi Tinh” lập tức ngã xuống đất chết ngay, không kịp kêu một tiếng, Phục Bách Thao thấy thế ngửa mặt lên trời cười sằng sặc, rồi rút ra một lưỡi quỷ đầu đao, dài chừng hơn hai thước bản vừa dày vừa rộng, trong khi đưa lên đưa xuống lưỡi đao lấp lánh, hơi ánh lên một màu vàng nhạt.

Tây Môn Túy biết đó là ngọn Hóa Huyết kim đao đối phương nhờ nó mà nổi tiếng trong giang hồ nên không dám khinh thường cũng rút cây Cửu Hợp Kim Ty bổng là một món binh khí đặc ý nhất mà ít khi dùng tới.

Cửu Trọng Đạt nhìn Tây Môn Túy cười nhạt nói :

- Giết người đền mạng, thiếu nợ đền tiền, Tây Môn Túy, người nên tự vận ngay đi kéo thoát sao khỏi lưỡi Hóa Huyết kim đao của Phục thần quân và ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của ta?

Vừa nói dứt lời, Nhạc Long Phi đã lao mình tới bay thẳng trước mặt Cửu Trọng Đạt lạnh lùng nói :

- Cửu bằng hữu đã biết câu “giết người đền mạng”, “thiếu nợ đền tiền”, vậy ta xin hỏi một câu: “Tính mệnh Vũ Văn cư sĩ do ai bồi thường? Giặc Thanh chiếm non sông của ta, tàn sát con cháu nhà Đại Hán, cái món nợ máu đó ai trả và trả bằng cách nào?”.

Nguyên do Nhạc Long Phi đã cứu được Vũ Văn Kỳ tỉnh lại, thấy nàng không nguôi được bi thương, liền điểm vào Thụy huyết của nàng rồi giao cho Lỗ Trường Phong trông coi để mình rảnh tay đối phó với cường địch.

Cửu Trọng Đạt bị Nhạc Long Phi nói cho một tràng chính nghĩa, không biết trả lời thế nào, đành cười nhạt nói :

- Nhạc Long Phi, người đã là một tên bại tướng trong tay ta, còn dám ngông cuồng như vậy, phải muốn tìm chết chăng?

Nhạc Long Phi quắc mắt lên, nhãn quang long lanh như luồng điện, cười ha hả nói :

- Cửu Trọng Đạt, lần này nếu người không dùng ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của người, ta sẽ không thêm động thủ.

Cửu Trọng Đạt tuy nhận thấy đối phương chỉ có một mình Tây Môn Túy là cao thủ, không phải dùng tới hai người hiệp lực mới chiến thắng nổi, nhưng lúc này Đào Bát và Trử Dân Thông đã một chết, một bị thương, tình thế có bất lợi, nên khi nghe Nhạc Long Phi nói vậy, thì lập tức cười nhạt đáp :

- Người đã không muốn sống nữa thì để ta đưa người về cực lạc.

Nói dứt lời, lập tức phóng chuồng ra, lần này quả nhiên hấn dùng tay trái, sáu ngón tay kỳ dị đưa lên, một luồng cương khí sức mạnh phi thường nhằm thẳng ngực Nhạc Long Phi áp tới.

Nhạc Long Phi đã được nếm mùi, và cũng biết uy lực lần này còn mạnh hơn gấp bội, không dám coi thường bèn dùng ngón tuyệt học “Hàn Kê Bái Phật” của ân sư truyền thụ dồn tụ khí tiên thiên vào hai bàn tay, đón đường tấn công của đối phương quật mạnh lại.

Hai luồng cương phong kinh khí của hai môn tuyệt học phái võ lâm lừng không đập mạnh, thắng bại tuy chưa rõ ràng nhưng chân mỗi người đều ấn sâu vào mặt đất đến hơn một phân, cát bụi xung quanh bay lên mù mịt!

Nhạc Long Phi cũng thăm phục đối phương, bốn chữ Lục Trảo Thần Ưng quả nhiên danh bất hư truyền, thế mới biết “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”, Càn Khôn lục ác, Thiên Ngoại song tàn thực toàn những tay tuyệt đỉnh công phu.

Cửu Trọng Đạt lại càng kinh dị vô cùng, lão không ngờ một chàng thiếu niên mới tí tuổi đầu không rõ lai lịch lại có thể chống nổi Thần Ưng Trảo Lực là một chiêu thức tầm vang dậy trong võ lâm của mình.

Trong bụng kinh hải vạn lần, mắt chăm chú nhìn Nhạc Long Phi tay trái lại giơ cao, lẳng không phóng ra chưởng nữa.

Nhạc Long Phi vẫn bình tĩnh ung dung miệng hơn mỉm cười, ngưng tụ Tiên Thiên chân khí phóng trả lại một chưởng “Hàn Kê Bái Phật”.

Lần thứ hai tiếp xúc, trừ việc bụi cát bay mù mịt và đẩy cái xác Đào Bát ra xa hơn một thước, dưới chân Nhạc Long Phi và Cừu Trọng Đạt đều hiện ra hai dấu chân sâu hoắm.

Người đứng ngoài áp trận là Lỗ Trường Phong trông cũng hoa cả mắt, luôn luôn nhắc nhở :

- Nhạc hiền đệ cẩn thận, chớ có coi thường!

Nhạc Long Phi cười một cách ngạo mạn :

- Lỗ ca ca yên tâm, đệ đâu có sợ ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của Cừu lão bằng hữu, vị liệt danh trong Càn Khôn lục ác.

Cừu Trọng Đạt thừa lúc đối phương đang nói chuyện, lại vận khí qui nguyên, liên tiếp phóng thêm một chưởng thứ ba nữa.

Chưởng này tuy thắng phụ chưa phân, nhưng hai người thân hình đều lùn xuống hai tấc nữa, và bàn chân họ đã ngập khỏi mặt đất.

Lúc này Tây Môn Túy dùng Cửu Hợp Kim Ty bồng đấu với Hóa Huyết kim đao của Phục Bách Thao cũng đi đến chỗ hăng say, ánh sáng lưỡi đao, thế ngọn bồng biến ảo khôn lường, bồng đi vút, thế đao chém vù vù, chu vi vòng chiến rộng ra tới một chưởng, người ngoài không sao tới gần.

Hai tay võ lâm hào khách càng đánh càng hăng say chỉ trong khoảnh khắc Tây Môn Túy và Phục Bách Thao đã đấu đủ trăm chiêu mà Nhạc Long Phi cũng đã tiếp được mười ba chưởng “Thần Ưng Trảo Lực” của Cừu Trọng Đạt.

Thốt nhiên nghe có tiếng quát tháo từ xa vọng vọng lại, tiếng nghe tựa hồ cách xa Ngưỡng Thiên bình chừng hai, ba trái núi.

Phục Bách Thao dùng ngón “Thu Phong Lạc Diệp”, lưỡi dao vung lên, bức Tây Môn Túy hơi né một bên rồi thu dao nhảy ra khỏi vòng chiến cười một cách quái gở nói :

- Tây Môn Túy, bữa nay ta không muốn đánh nhau nữa, hãy tạm đình chỉ vài tháng, chờ đến Nam Hải Anh Hùng hội sẽ lại tiếp tục, nên chăng?

Tây Môn Túy cảm ngang cây bồng, gật đầu cười :

- Ta biết người nghe tiếng lao xao, không còn lòng nào đối đầu nữa, cuộc tranh đấu hôm nay hoãn đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội cũng được.

Cừu Trọng Đạt thấy mười ba chưởng Thần Ưng Trảo Lực của mình không hạ nổi Nhạc Long Phi thì thịnh khí cũng nguôi, đang nghĩ không có cách gì thoát thân, chợt nghe câu ấy, liền dừng tay lại, rút đôi chân đã ngập sâu dưới mặt đất tới hơn bốn tấc, vươn mình nhảy lên, nhìn Nhạc Long Phi cười nhạt nói :

- Nhạc Long Phi, Phục thần quân có việc cần, ta cũng tạm thời tha chết cho người, đôi bên hãy chờ đến ngày đại hội Nam Hải sẽ hay.

Nhạc Long Phi cười nhạt một tiếng, rồi trở vào Đường Uyên và Trử Dân Thông cùng cái thầy Đào Bát nằm dưới đất nói :

- Người không muốn động thủ nữa cũng được, nhưng chẳng lẽ mấy tên ưng khuyến Thanh đình, kẻ chết người bị thương này cũng không mang đi ư?

Cừu Trọng Đạt nghe nói ngẩn người, cau mày nói :

- Vũ Văn Bạch Thạch đã chết, ta không có người đổi cho người, chẳng lẽ các người chịu tha mấy người này?

Nhạc Long Phi quắc mắt đồng dạng nói :

- Những hạng gian đồ cam tâm để cho giặc Mãn sai khiến tàn hại đồng bào, lẽ ra không nên tha thứ, nhưng ngựa hay dẫu chết còn có người chịu bỏ ngàn vàng mua nắm xương, huống chi Vũ Văn Bạch Thạch là một vị đại hiệp đương thời, di dân triều Hán? Vì vậy Nhạc Long Phi này tình nguyện đem hai cái mạng của Đường Uyên và Trử Dân Thông với cái xác của tên Đào Bát đổi lấy một lời của Cừu Bằng Hữu là thi hài Vũ Văn cư sĩ chôn ở đâu?

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong nghe nói đều nhìn nhau gật đầu, thán phục Nhạc Long Phi tính liệu chu toàn thỏa đáng.

Cừu Trọng Đạt nghe Nhạc Long Phi nói vậy, vội trả lời ngay :

- Vũ Văn Bạch Thạch ở Thái Hồ đánh nhau với lão Cung Phụng Đồ Viễn Trí bị điểm vào Ngũ Âm Tuyệt Mạch, tự biết khó lòng sống nổi nên cắn lưỡi tự tử, thi thể chôn ở phía sau ngôi nhà Vọng Minh cư, nơi ông ta ở.

Nhạc Long Phi nghe nói, khẽ vẫy tay ra hiệu, Lỗ Trường Phong bèn lập tức tha Đường Uyên và Trử Dân Thông ra.

Cừu Trọng Đạt, Phục Bách Thao chia nhau ra giải huyết cho hai người và đá cái thi thể Đào Bát xuống khe núi, không một mảy may thương xót, kể rồi hăm hực kéo nhau đi.

Bọn chúng đi rồi, Nhạc Long Phi mới giải khai huyết đạo cho Vũ Văn Kỳ, Vũ Văn Kỳ từ nhỏ cha mẹ mất sớm, toàn nhờ bá phụ nuôi nấng, lại tìm thầy cho theo học, ân tình trọng hậu, không khác cha con, nay đột nhiên nghe tin dữ trách nào mà chẳng đốn chẳng đau.

Tây Môn Túy, Lỗ Trường Phong đều hết sức an ủi, khuyên bảo, Nhạc Long Phi cũng thề đi tìm Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí cùng nàng để báo thù cho Vũ Văn cư sĩ, Vũ Văn Kỳ mới lấy khăn lau ráo lệ, tạm nén đau thương.

Nhưng đôi mắt còn ánh lệ của nàng thốt nhiên chăm chú nhìn Nhạc Long Phi, kinh sợ hỏi :

- Long ca ca, sắc mặt ca ca làm sao lại biến đi thế?

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong cũng cảm thấy sắc mặt của Nhạc Long Phi có vẻ khác lạ thực, Tây Môn Túy liền bắt mạch cho chàng rồi cau mày nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Hiền diệt nữ có mang theo linh đơn Cửu Chuyển Đan Sa của lệnh sư không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói giật mình, vừa thò tay vào bọc lấy gói thuốc trị thương của Hàn Nguyệt sư thái đặc biệt luyện đưa cho Tây Môn Túy vừa hấp tấp hỏi :

- Tây Môn Túy sư thúc, Long ca ca bị thương có nặng lắm không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Huynh tiếp liền mười ba chưởng Thần Ưng Trảo Lực của Cừu Trọng Đạt chưa hề thấy đuối sức chút nào, hình như huynh chưa có chỗ nào bị thương thì phải.

Tây Môn Túy lấy ba viên thuốc Cửu Chuyển Đan Sa và rót một chén rượu ngon cho Nhạc Long Phi, rồi mỉm cười nói :

- Nhạc lão đệ không biết, trong bọn Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn, nếu nói về chưởng lực thì phải kể ngón Lương Nghi chưởng của Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bột, ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi và ngón “Thần Ưng Trảo Lực” của Lục Qua Thần Ưng Cừu Trọng Đạt là lợi hại hơn hết, tất cả hai phái chính tà không ai dám khinh thường mua vạ, lão đệ nhờ được tổ chất trời sinh, hơn nữa được chân sư truyền tuyệt học, liên tiếp đỡ được mười ba chưởng của Cừu Trọng Đạt tiếng tăm đã đủ vang dội giang hồ, nhưng vì lão đệ dùng sức quá độ, nội tạng bị thương tổn nhiều, chỉ vì chưa phát tác nên chưa biết đấy thôi.

Nhạc Long Phi thông minh rất mực, nên nghe Tây Môn Túy nói vậy, biết là sự thực, bèn vội bỏ ba viên thuốc vào miệng, đoạn mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, thuốc Cửu Chuyển Đan Sa của lệnh sư tôn là thứ thánh dược trị thương nổi tiếng khắp giang hồ, nội tạng của huynh chỉ chẳng qua là bị dao động hơi mạnh một chút mà uống những ba viên, thành ra tự nhiên lại đổi họa thành phúc.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười buồn bã, chưa kịp trả lời, Tây Môn Túy lắc đầu thủng thỉnh nói :

- Lão đệ đừng có coi thường mà cho là phủ tạng chỉ bị chấn động xoàng, lão đệ tuy uống ba viên Cửu Chuyển Đan Sa nhưng trong vòng ít nhất mười ngày nữa không nên dùng tới chân lực.

Nhạc Long Phi tuy trong bụng không cho là phải, nhưng ngoài mặt vẫn ân cần cảm tạ Tây Môn Túy, xin ghi nhớ lời dặn.

Vũ Văn Kỳ nước mắt chưa ráo hần, nằng nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca, tiểu muội còn giận ca ca một điều.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội giận ta vì sao?

Vũ Văn Kỳ mắt sáng ngời như tỏa hào quang, nghiêng răng nói :

- Nếu vừa rồi ca ca dừng điểm huyết muội, nhất định muội sẽ cho tên Cửu Trọng Đạt và Phục Bách Thao nếm mười tám ngón Thiên Nữ Tán Hoa Thủ và Long Tu Nghịch Huyết Trâm cho đỡ hận.

Nhạc Long Phi nghe nói vội đứng lên, nghiêm trang vái dài một cái rồi nói :

- Xin Kỳ muội tha thứ cho ngu huynh cái tội lỗ măng vô ý!

Vũ Văn Kỳ thấy điệu bộ chàng như thế cũng phải bật cười, nhưng còn giả bộ giận dữ nói :

- Long ca ca tạ tội thế chưa đủ, ca ca phải đưa muội sang Vọng Minh cư ở Thái Hồ viếng mộ tiên bá mới xong.

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Hiện giờ đã biết hài cốt lão bá chôn ở phía sau Vọng Minh cư, lẽ tất nhiên ngu huynh phải đưa Kỳ muội sang viếng mộ người.

Nói xong quay lại hỏi Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong :

- Tây Môn tiên bối và Lỗ huynh có cùng đi một thể không? Chúng ta sang đó tế mộ Vũ Văn đại hiệp xong sẽ đi thăm thắng cảnh bảy mươi hai ngọn núi ở Thái Hồ luôn thể.

Lỗ Trường Phong vừa toan gật đầu, Tây Môn Túy đã đưa mắt ra hiệu ngầm, rồi nhìn Nhạc Long Phi lắc đầu cười :

- Nhạc lão đệ, ta dùng ngọn Cửu Hợp Kim Ty bồng để thi triển Thiên Long bồng pháp, là một môn pháp đặc ý nhất của ta thể mà ác đấu hơn trăm chiến với Phục Bách Thao vậy mà vẫn chưa thắng nổi, trong bụng lấy làm xấu hổ, vì thế ta quyết định ở đây khổ luyện ít lâu, chuẩn bị sẵn để ứng phó với kỳ Nam Hải Anh Hùng hội sắp tới, mà chắc chắn sẽ có một trường đấu kịch liệt.

Lỗ Trường Phong nghe nói, hiểu ý Tây Môn Túy muốn để Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ có dịp đi riêng, cố vun đắp cho đôi kim đồng ngọc nữ này sớm thành nhân duyên mỹ mãn, nên cũng mỉm cười nói :

- Thế nào ta cũng phải đi dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên ngu huynh muốn ở bên cạnh Tây Môn Túy lão tiên bối để luyện lại các môn võ học, nhờ lão tiên bối chỉ dẫn thêm, đó là một dịp may mắn hiếm có không nên bỏ lỡ. Vì vậy không thể đi với lão đệ và cô nương sang Thái Hồ được.

Nhạc Long Phi không ngờ hai người cố ý thành toàn cho mình, liền gật đầu nói :

- Lần này đi Thái Hồ, chẳng qua chỉ gọi là tỏ chút lòng thành với vong linh Vũ Văn lão bá, chờ khi nào bắt được tên Đồ Viễn Trí, hoặc tiêu diệt lũ ưng khuyến bọn chúng, chúng ta sẽ cử hành đại lễ sau. Tây Môn Túy lão tiên bối và Lỗ ca ca không đi cũng được, một mình tiểu đệ đưa Kỳ muội đi là đủ.

Vũ Văn Kỳ là con gái nên tế nhị, nàng hiểu tại sao Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong đều thoái thác không đi, bất giác đôi má đỏ bừng, cúi đầu lẳng lặng không nói gì cả.

Hôm sau Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ từ biệt lên đường, khi gần tới Thái Hồ, Nhạc Long Phi chợt nghe tiếng vó ngựa lộp độp tiến tới bên mình, liền ngoảnh đầu trông lại, thấy một con Thanh Thông mã cao lớn lực lưỡng, rõ là ngựa thiên lý long câu hiếm có.

Từ xưa đến nay anh hùng ai không yêu ngựa, Nhạc Long Phi cũng không thoát khỏi tật đó, chàng nhìn kỹ con ngựa một lúc, rồi mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, trông thấy con ngựa có đẹp không?

Vũ Văn Kỳ vừa liếc mắt trông qua, trên mặt lộ một nụ cười huyền bí, thủng thẳng nói :

- Con ngựa đẹp thật, nhưng Nhạc ca ca phải nói thêm một câu nữa: người ngồi trên ngựa còn đẹp hơn nữa mới đúng.

Nhạc Long Phi thực quả chưa kịp trông kỹ người ngồi trên ngựa, chỉ biết đó là một vị võ lâm cân quắc, nghe Vũ Văn Kỳ nói vậy mới chú ý nhìn, quả thấy thiếu nữ ngồi trên ngựa nhan sắc tuyệt đẹp, mình mặc áo dài màu tía nhạt, tuổi ước chừng mười tám, mười chín, lưng đeo một túi da màu đỏ sẫm, dung mạo không kém gì Vũ Văn Kỳ, nhưng đầu mày cuối mắt đều lộ rõ vẻ kiêu căng, cách phục sức cũng lộng lẫy hơn một chút.

Vũ Văn Kỳ thấy cô gái áo tía buông lỏng dây cương đã từ từ đi khỏi một quãng tới ngoài một trượng rồi, mà Nhạc Long Phi vẫn còn với mắt trông theo, hình như hồn vía đã bị ai thu mất, bất giác bật cười nói :

- Tiểu muội nói có đúng không? Ngựa tuy là thiên lý long câu, nhưng đâu bằng người khuynh thành khuynh quốc?

Nhạc Long Phi lúc ấy mới nhận thấy lời Vũ Văn Kỳ nói có ý châm biếm, vội cười nói :

- Ngựa quả đẹp, mà người cũng diễm lệ tuyệt trần, nhưng nếu đem nhan sắc cô ấy so sánh với vẻ phong hoa tuyệt đại của muội thì một bên nhả, một bên tục, cách nhau xa lắm!

Vũ Văn Kỳ khẽ thở dài một tiếng rồi nói :

- Vừa rồi ca ca mãi ngắm cô ta đến nỗi như si như dại, bây giờ lại nói như vậy chẳng là dối lòng sao?

Nhạc Long Phi đỏ mặt giải thích :

- Ban nãy huynh chú ý nhìn là muốn đoán xem cô ta ở phái nào đó thôi, Kỳ muội đừng hiểu nhầm.

Ở đời có những việc cố biện bạch lại càng tối nghĩa thêm, Vũ Văn Kỳ và Nhạc Long Phi tuy tâm đầu ý hợp nhưng vì biết nhau chưa bao lâu, mà cũng chưa thể bồi đắp ước gắn bó keo sơn, nên Nhạc Long Phi nói câu “Kỳ muội đừng hiểu nhầm” tựa hồ có hơi quá phận khiến cho Vũ Văn Kỳ mặt nóng bừng bừng, đôi mày cau lại, trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca thích nhìn ai thì cứ việc nhìn, liên can gì đến muội mà nhầm với lỗi!

Nhạc Long Phi cũng tự biết mình nói hớ, còn đang lúng túng chưa biết chữa cách nào cả, đã bị Vũ Văn Kỳ dồn cho một thôi càng thêm quẫn, ấp úng không biết nói sao cho xuôi.

Vũ Văn Kỳ cũng biết mình nói hơi quá, bèn mỉm cười thân mật hỏi :

- Bây giờ huynh đã nhận rõ lai lịch cô ấy chưa?

Câu hỏi tuy gỡ cho chàng thoát lối bí, nhưng Nhạc Long Phi vẫn thấy sượng sùng, không biết trả lời thế nào, sợ nhỡ lại hớ câu nữa, gây cho nàng ý không tốt về mình, nên chỉ cúi mặt lắc đầu.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Chắc Long ca ca đã nhận rõ lai lịch, tông phái của thiếu nữ rồi nhưng chưa muốn nói phải không?

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Người con gái này thân tình kiêu ngạo, võ công hình như cũng cao, nhưng không đeo binh khí, mà lại đeo cái túi da đỏ, thực cũng khó mà đoán nàng thuộc môn phái nào.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca chỉ cần biết mỹ nữ này võ công cao hay thấp là có thể phân biệt được ngay, vì những tay tuyệt đỉnh cao thủ hai phái chính tà trong võ lâm không ai ngoài “Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng, Nhật Nguyệt Phan”.

Nhạc Long Phi đọc lại hai câu ấy một lượt, rồi mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội, hai câu thơ này do ai đặt ra? Gia sư ít khi đi lại với giới võ lâm, sao người ta lại đặt cả ngoại hiệu của người vào trong hai câu đó?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Tiểu muội không rõ câu ấy do ai đặt ra, có thể là Tây Môn Túy, hoặc cũng có thể là Thi Văn Tử.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Năm vị tiền bối Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và bọn Song tàn, Lục ác huynh biết tiếng từ lâu, còn ba vị Long, Xà, Quỷ là ai? Sao bây giờ huynh mới nghe thấy lần đầu tiên?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Xà tức là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, so với Long và Quỷ thì Xà còn ghê gớm lợi hại hơn nữa.

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu :

- Cái tên ấy quả thực chưa nghe bao giờ.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Thiệu Hàm Yên rất ít giao thiệp với đời, nên tuy võ công bà ta cực giỏi, tính tình cực quái lạ mà các nhân vật giang hồ không mấy người biết đến.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Kỳ muội có biết chuyện gì về bà ta, xin thuật lại cho ngu huynh nghe, may ra cũng được mở rộng con mắt.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Tiểu muội cũng chẳng biết gì hơn, duy hôm sắp xuống núi có được sư phụ thuật cho nghe, nên cũng chỉ biết một, hai điều.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoáng chốc đã tới Thái Hồ, Nhạc Long Phi thuê thuyền sang Động Đình sơn, xuống thuyền rồi, Nhạc Long Phi nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội biết gì về Thiệu Hàm Yên, xin cứ nói cho nghe.

Vũ Văn Kỳ ngồi tựa cửa trông ra xa, tay cầm chén nước trà thơm nhấp giọng, mỉm cười nói :

- Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên rất thích nuôi rắn, trong chỗ bà ta ở gọi là Ô Mông xà quật, cơ hồ tập trung tất cả các loại rắn độc trong thiên hạ, có tới hàng trăm loại.

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Điều đó có thể đoán được, vì không thể sao gọi là Ô Mông Xà Nữ.

Vũ Văn Kỳ nói tiếp :

- Thiệu Hàm Yên võ công thực cao minh và kỳ quái, nghe đâu bà ta lĩnh hội từ việc nuôi rắn mà ra, thân pháp cũng như con rắn, binh khí cũng là rắn, thậm chí đến chiêu phong chỉ lực cái gì cũng là nọc độc của rắn cả.

Nhạc Long Phi cau mày hỏi :

- Nếu đúng là vậy thì vị Ô Mông Xà Nữ này tuyệt không nên trêu vào, không biết phái Ô Mông của bà ta có tất cả bao nhiêu người?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Vì tính tình Thiệu Hàm Yên rất cổ quái, mụ đặt ra bốn điều lệ không thu đồ đệ, nên không biết mụ có đồ đệ hay không, chỉ biết trong Ô Mông xà quật trừ mụ ra chỉ có một tên đầy tớ gọi là Xà nô mà thôi.

Nhạc Long Phi nghe chuyện cũng cảm thấy hứng thú vội hỏi :

- Qui luật bốn điều lệ không thu đồ đệ của Thiệu Hàm Yên là gì?

Vũ Văn Kỳ nhấp một ngụm nước rồi nói :

- Bốn điều là: nam đồ đệ không thu, tư chất kém không thu, dung mạo không đẹp không thu, tâm địa không ác không thu.

Nhạc Long Phi lắc đầu than rằng :

- Điều lệ thật là nghiệt ngã, chỉ sợ mụ khó lòng thu nổi một đồ đệ đắc ý.

Nói đến đây thấy Vũ Văn Kỳ dăm dăm nhìn dãy núi Động Đình sơn, mắt long lanh ngấn lệ, đoán biết nàng tức cảnh sinh tình nhớ đến bá phụ, bèn đứng lên bên nàng sóng vai ngắm cảnh, chỉ mây chỉ nước, phê bình phong cảnh núi non, cốt để nàng khuây cơn sầu muộn.

Vũ Văn Kỳ biết ý Nhạc Long Phi ân cần chăm sóc, tình thâm nên thấy lòng an ủi phần nào, nàng trở một con thuyền con chõ sát với chân mây, mỉm cười nói :

- Long ca ca coi chiếc thuyền con kia, nghe hình như vắng vắng có tiếng sáo, người trong thuyền nếu không phải là cùng bọn với ta cũng là phong lưu nhả sĩ.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói đúng, chúng ta thử dời thuyền lại đó xem sao, nếu quả thực là vị phong lưu hào hiệp, thì ta kết bạn cũng hay.

Nói rồi sai lái thuyền chèo lại gần chiếc thuyền nhỏ. Nhưng khi hai chiếc thuyền sát lại bên nhau, trông rõ mặt người, Vũ Văn Kỳ bất giác ngạc nhiên, té ra là người ngồi trong đó là thiếu nữ gặp trên đường ban nãy. Nhạc Long Phi tuy cũng giật mình vì sự gặp gỡ tình cờ ấy nhưng trông sắc mặt Vũ Văn Kỳ có vẻ đặc biệt khó hình dung, nên bèn nói với lái đò :

- Người ta là con gái, lại đi có một mình, ta đừng đi đến quấy nhiễu nữa, nên cho thuyền đi thẳng về Động Đình sơn thôi.

4. Chương 4: Gặp Gỡ Nhau, Lại Sẵn Quen Nhau

Vũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, nghe Nhạc Long Phi nói đã hiểu rõ dụng ý chàng, trong bụng tuy cảm thấy ấm áp nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói :

- Long ca ca, người này anh khí bức nhân, phong hoa bất tục, tiểu muội muốn kết bạn với nàng.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội muốn kết bạn với cô nương đó, thì trong lúc hai bên đang cùng chơi thuyền trên hồ thiếu gì cơ hội, bây giờ ta còn đến Động Đình hồ té điện lão bá đã, đó là điều cần thiết nhất.

Vũ Văn Kỳ cũng lấy làm phải, nên không nói nữa.

Thuyền tới Động Đình sơn, Nhạc Long Phi dặn lái đò chờ một lát, rồi đem vàng hương nến sáp đã mua sẵn từ trước, cùng Vũ Văn Kỳ tới Vọng Minh cư, tìm phần mộ Vũ Văn cư sĩ.

Lục Trảo Thần Ứng Cừu Trọng Đạt quả không nói sai, giữa khoảng mấy cây tùng, trúc trên sườn núi nhỏ phía sau Vọng Minh cư quả nhiên có một nấm mộ mới đắp, cao chừng ba thước, trên mộ không có mộ chí hoặc dấu vết gì cả.

Vũ Văn Kỳ cha mẹ mất sớm, coi bá phụ như cha, hướng chi cũng lại là người chí hiếu, nên vừa trông thấy nấm mộ không sao nén nổi bi thương, rú lên một tiếng, nằm phục xuống đất, vạt áo trắng đã đầm đìa nước mắt.

Nhạc Long Phi cũng biết người ta trong lúc quá đau đớn, cứ nên để cho khóc thỏa sức, nếu cố ngăn cản đè nén, thì dễ sinh trầm uất, hại cho thân thể. Vì vậy chàng ngồi yên, mặc cho nàng tha hồ gào khóc, mãi khi nàng khóc hết cả hơi, khan cả tiếng, chàng mới đứng lên, đốt giấy vàng mã, rồi khẽ nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội cố nén bi thương, chúng ta hãy đứng trước mộ lão bá cùng lập lời thề có nên chăng?

Vũ Văn Kỳ khóc đến nỗi đầu óc mê man, nghe lời Nhạc Long Phi nói, nàng hiểu nhầm, bất giác đôi má đỏ bừng, cau mày hỏi :

- Long ca ca muốn lập lời thề gì?

Nhạc Long Phi nghe giọng nói của Vũ Văn Kỳ, biết là nàng hiểu nhầm ý mình, bất giác cũng đỏ mặt, vội nói :

- Ngu huynh muốn Kỳ muội đứng trước mộ lão bá cùng thề xin tự tay báo thù cho lão bá, và nguyện noi chí lớn của người gắng sức mưu trừ giặc Mãn, lấy lại giang sơn.

Khấn xong cắm hương lên mộ, cùng Vũ Văn Kỳ song song quỳ lạy, khấu đầu ba lượt, rồi mới đứng lên.

Vũ Văn Kỳ nhìn xung quanh, rồi ngậm ngùi nói với Nhạc Long Phi :

- Gia bá đã mất, không biết ngày nào chúng ta mới trở lại chốn này, tiểu muội muốn ở lại một đêm để tưởng nhớ, Long ca ca dặn lái thuyền hãy tạm về, sáng mai lại đây được không?

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Kỳ muội thuần hiếu chí tình, khiến người sinh kính mộ, đêm nay chúng ta ngủ ở trước mộ lão bá, canh mộ cho người càng tốt.

Nói xong ra bờ hồ cho lái thuyền về, rồi hai người thủng thẳng dạo quanh hồ ngắm bóng tà dương, mãi cho tới khi màn tối buông dần, sao khuya lấp lánh, mới trở về trước ngôi mộ Vũ Văn cư sĩ xếp bằng tròn tỉnh tọa.

Bấy giờ trời đã vào cuối xuân sang hè, nhưng gió hồ hun hút, đêm vẫn lạnh như băng.

Nhạc Long Phi ngoảnh trông Vũ Văn Kỳ thấy nàng nhắm mắt ngồi yên sợ nàng bị lạnh, bèn cởi chiếc áo xanh của mình nhẹ khoác lên vai nàng.

Không ngờ chiếc áo vừa chạm vào vai, Vũ Văn Kỳ đã giật mình mở bừng đôi mắt.

Không phải nàng giật mình vì thấy Nhạc Long Phi khoác áo lên cho mình mà vì nàng nghe thấy tiếng chân người đi trên bờ hồ ngay phía trước ngôi Vọng Minh cư.

Nhạc Long Phi nhíu mày, khẽ nói nhỏ vào tai Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, ta đã liệu trước thế nào sau khi Cừu Trọng Đạt chỉ mộ Vũ Văn cư sĩ cho ta rồi, cũng đoán là ta sẽ về đây tế mộ nên có thể hẩn sẽ cho người mai phục sẵn, không ngờ mãi đến lúc này mới thấy động tĩnh.

Vũ Văn Kỳ lấy tay vỗ vào chiếc áo xanh của Nhạc Long Phi, thấy chàng đối với mình ân cần như vậy trong bụng cảm kích vô cùng, thấy chàng nói vậy, nàng khẽ mỉm cười nói :

- Long ca ca đừng có quên lời Tây Môn sư thúc dặn dò, trong vòng mười ngày, không được dùng tới chân lực, nên võ luận kẻ kia là ai, cứ để mặc muội xử lý, nhân thế để ca ca coi ngón Thiên Nữ Tán Hoa Thủ và môn Long Tu Nghịch Huyệt Trâm của ân sư tiểu muội truyền thụ.

Nhạc Long Phi cũng khẽ cười nói :

- Tôn sư danh liệt Trung Châu song tuyệt, uy chấn võ lâm, đệ tử tất nhiên đều là cường binh dũng tướng, còn gì phải nói...

Nói đến đây lại nghiêng tai nghe ngóng, chợt ngạc nhiên khẽ nói :

- Kỳ muội, người đang đi tới đây hình như không phải là bọn ưng khuyển Thanh đình, sao lại chỉ đi đi lại lại quanh quần trước Vọng Minh cư mà không ập vào đây ngay?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Chúng không ập vào thì để muội coi thử xem sao?

Nói xong đưa trả Nhạc Long Phi chiếc áo, rồi khẽ lắc mình một cái, y như một luồng khói, nhảy tuốt lên nóc Vọng Minh cư nằm phục xuống mà không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

Nhạc Long Phi cũng vận dụng công lực vào hai chân nhẹ nhàng nhảy lên theo, dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội có trông thấy ai không?

Vũ Văn Kỳ cũng dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm đáp lại :

- Chúng ta thiết có duyên, bóng giai nhân lúc nào cũng lảng vảng trước mắt.

Nhạc Long Phi giật mình hỏi :

- Kỳ muội nói thế chẳng lẽ lại chính là thiếu nữ ta gặp bên hồ hồi chiều chăng?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu và chỉ cho Nhạc Long Phi xem, Nhạc Long Phi nhìn theo, quả nhiên thấy trên một tảng đá ở phía ven hồ có một tà áo đang phấp phới bay.

Yên lặng giây lâu, thiếu nữ từ phía sau tảng đá đi ra, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt trông sao trên trời, có vẻ như đang chờ đợi.

Vũ Văn Kỳ phục ở bên cạnh Nhạc Long Phi khẽ ghé tai cười nói :

- Đố Long ca ca đoán được thiếu nữ đêm khuya canh vắng một mình quanh quẩn quanh đây là đợi kẻ thù hay là đợi tình nhân?

Nhạc Long Phi mỉm cười đáp :

- Về vấn đề này khó đoán lắm, ngu huynh xin nhường Kỳ muội đoán trước.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Theo ý muội thì chắc nàng đợi tình nhân.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Sao muội biết?

Vũ Văn Kỳ đáp :

- Nếu đợi kẻ thù sao nàng không mang theo binh khí, chỉ có hai tay không?

Nhạc Long Phi lấy tay chỉ ra phía hồ và nói :

- Kỳ muội đoán đúng lắm, chẳng phải tình nhân nàng đang đến kia?

Vũ Văn Kỳ chú ý nhìn theo, chỉ thấy một chiếc thuyền thoi từ phía ngoài hồ bơi lại gần sao cách bờ chừng hơn một trượng, rồi một vị Bạch y thư sinh thông thả đạp sóng tiến vào bờ.

Vũ Văn Kỳ thấy thế giật mình kinh sợ, lại ghé gần Nhạc Long Phi khe khẽ nói :

- Long ca ca, môn khinh công Lăng Ba bộ tuy thuộc phái thượng thừa, nhưng hỏa hầu nông sâu đều do bước chân nhanh chậm, người thư sinh áo trắng này bước đi ung dung chắc chắn, đi dưới nước như trên đất bằng, công lực rõ ràng là tới bậc tứ hỏa thuần thành.

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Người này đích xác là một vị võ lâm kỳ khách, có cái thân thủ tuyệt thế, chúng ta nên dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm mà nói chuyện đừng làm kinh động tới họ.

Lúc này Bạch y thư sinh đã vào tới bờ, dưới ánh sao lấp lánh, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ trông rõ người tuổi trạc ba mươi mốt, ba mươi hai, dung mạo khôi ngô đẹp đẽ, nhưng trong cái đẹp có ẩn giấu nét thâm độc nham hiểm, tay gã cầm chiếc quạt trắng, hơi dài hơn quạt bình thường một chút.

Tử y thiếu nữ đứng tựa vào một tảng đá hình thù kỳ dị trên bờ Thái Hồ, thấy bạch thư sinh tới, cũng vẫn thản nhiên như không để ý.

Bạch y thư sinh tới trước mặt thiếu nữ mỉm cười, vòng tay nói :

- Lãnh cô nương đã nghĩ kỹ lại chưa?

Tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn một lượt rồi nói :

- Ta nghĩ kỹ rồi, kết quả cũng như lần trước là không chấp thuận.

Bạch y thư sinh nhướng cao đôi mày, như định làm dữ, nhưng lại cố nén, gượng cười nói :

- Lãnh cô nương, ta đã nói nhiều nhất là thỉnh cầu cô nương ba lần, lần này mới là lần thứ hai, còn lần cuối cùng nữa, xin cô nương nhớ cho rằng cô nương chỉ còn một dịp cuối cùng nữa thôi.

Tử y thiếu nữ “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta khuyên ngươi không nên phí thì giờ, ngươi nên bỏ lần thỉnh cầu cuối cùng đó đi thì hơn.

Bạch y thư sinh thốt nhiên cười ha hả :

- Không khi nào ta bỏ, người ta có câu rằng: “Bất dao Hoàng Hà bất tử tâm”, Âu Dương Bình này quyết không tin cô nương có quả tim sắt đá, trước sau không ai lay chuyển nổi.

Ba chữ Âu Dương Bình làm cho Vũ Văn Kỳ giật mình, khe dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Nhạc Long Phi :

- Không trách vị thư sinh này có cái công lực kinh người như thế, thì ra hắn chính là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình trong bọn Càn Khôn lục ác.

Nhạc Long Phi nghe nói nghĩ thầm: “Gã Âu Dương Bình này trừ cái tướng mạo nhìn kỹ có vẻ nham hiểm, còn ngoài ra phong tư cũng tuấn tú bất tục, danh vọng lại cao, vậy mà thiếu nữ họ Lãnh kia dám khăng khăng cự tuyệt lời yêu cầu của hắn, kể cũng hiếm có, không biết lai lịch nàng là ai...”

Vừa nghĩ tới đây, Tử y thiếu nữ lạnh lùng nói với Âu Dương Bình :

- Ngươi đã nhất định giữ điều thỉnh cầu cuối cùng đó thì mặc ngươi, nhưng ngươi có dám tin chắc rằng ngươi còn tìm thấy ta không?

Âu Dương Bình đáp :

- Cô nương đi tới chân trời, ta tìm đến chân trời, cô nương đi tới góc biển, ta cũng tìm tới góc biển.

Tử y thiếu nữ cau mày nói :

- Ta sẽ ra đảo Độc Long.

Âu Dương Bình cười nói :

- Ta cũng sẽ ra đảo Độc Long tham dự Nam Hải Anh Hùng hội một thể.

Tử y thiếu nữ bị hấn những nhiều không biết cách làm gì được, bèn ngửa mặt trông sao rồi nói :

- Ta đã hứa mỗi lần gặp ngươi không quá một canh giờ, bây giờ đã quá nửa canh giờ rồi, ngươi nên đi về đi là vừa.

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Lãnh cô nương an tâm, Âu Dương Bình này nói một thì không bao giờ thành hai, trước khi cô nương nhận lời chung sống đến răng long tóc bạc, ta quyết không làm phiền gì cho cô nương, ta sẽ đi ngay.

Tử y thiếu nữ thở dài một tiếng :

- Ngươi là một người có danh vọng, võ công giỏi, đối với ta rất tốt, chỉ tiếc là ta không thể yêu ngươi được.

Âu Dương Bình không biết nói sao, chỉ cười gượng.

Thiếu nữ lại hỏi :

- Âu Dương Bình, nếu ta cự tuyệt người lần yêu cầu cuối, nhất định không chịu kết duyên với người, thì chắc là người giận ta đến thâm nhập cốt tủy phải không?

Âu Dương Bình lắc đầu cười :

- Cô nương chịu kết duyên hay không, là tùy ở cô nương, dù ta có bị thất vọng cũng không giận nhưng...

Thấy hắn dừng lại, thiếu nữ hỏi :

- Nhưng làm sao?

Âu Dương Bình nhướn lông mày cười ha hả :

- Nếu cô nương không chịu kết duyên với ta, thì ta cũng không để cho cô nương kết duyên với ai nữa.

Nhạc Long Phi ghé vào tai Vũ Văn Kỳ khẽ nói :

- Âu Dương Bình quả thật là một quái nhân, quái nhân đặc biệt.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười xua tay ra hiệu cho chàng im lặng để nghe. Chỉ thấy thiếu nữ áo tía cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Người lấy cớ gì mà cấm ta kết duyên với người khác? Nếu ta cứ kết duyên, người làm gì được ta?

Âu Dương Bình đôi mắt quắc lên một cách hung dữ nói :

- Cô nương lấy ai, ta sẽ giết người ấy, lấy một trăm người, ta giết cả trăm, để cho cô nương suốt đời góa bụa.

Thiếu nữ chẳng những không giận, lại cười khanh khách :

- Âu Dương Bình, tâm địa người thật là độc quá.

Âu Dương Bình cười nhạt :

- Nếu bụng ta không ác, tay ta không độc thì làm sao lại liệt vào hàng Càn Khôn lục ác.

Thiếu nữ cau đôi mày liễu nhìn trừng trừng vào mặt Âu Dương Bình mặt lạnh như tiền thủng thẳng nói :

- Cái danh Càn Khôn lục ác có thể dọa nổi những kẻ tầm thường, chớ đối với ta thì có nghĩa lý gì? Nếu ta không nghĩ tình người đã tặng ta con Thanh Thông mã thì người đã chết về tay ta từ lâu rồi, còn đâu mà ăn nói ngông cuồng như vậy?

Âu Dương Bình lắc đầu cười :

- Cô nương chớ định dùng lối nói khích để ta phải động võ, Âu Dương Bình này đối với ai cũng không bao giờ chịu lép vế, nhưng với cô nương thì khác, cô nương tát ta ba cái thì ta cũng chỉ cười mà lãnh, quyết không lùi tránh.

Nói chưa dứt lời, nhanh như cắt, Tử y thiếu nữ đã giơ bàn tay, tát đôm đốp vào mặt Âu Dương Bình luôn ba cái.

Tử y thiếu nữ động tác nhanh như điện, vả lại trong lúc bất ngờ, nên cái tát thứ nhất Âu Dương Bình lãnh đủ, Âu Dương Bình vốn võ công thượng thừa nên nếu hắn muốn hai cái sau hắn chỉ hơi né người là tránh khỏi. Nhưng hắn không dám tránh, vì ở câu vừa rồi hắn vừa thốt ra là thiếu nữ đã giơ bàn tay ngọc ra tát liền, làm cho Âu Dương Bình con người đi đâu cũng võ ngực là danh liệt Càn Khôn lục ác không thể nuốt lời được, đành cười mà chịu trận.

Cũng may là ba cái tát của Tử y thiếu nữ chưa thi triển công lực nàng tát xong, khoe thu ba lông lánh nhìn Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương Bình, ba cái tát vừa rồi chỉ là trừng phạt nhẹ để người nhớ, từ nay đừng nói với ta cái giọng ngông cuồng như thế, người nên biết bụng ta ác, tay ta độc chẳng kém gì người.

Âu Dương Bình nghe xong, sắc mặt đang ngượng ngùng bỗng lên thốt nhiên phá lên cười sảng sặc.

Tử y thiếu nữ ngẩn người, không hiểu hẳn sao lại cười bèn hỏi :

- Người cười cái gì?

Âu Dương Bình cười nói :

- Ta cười vì tâm địa cô nương như vậy, thủ đoạn hung hãn như vậy thật là hợp với ta quá, bị ba cái tát này, ta dầu phanh thây nát óc cũng phải tìm đủ mọi cách đưa nàng về làm Âu Dương phu nhân mới được.

Vũ Văn Kỳ nghe xong khẽ cười thầm, nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tính tình đôi trai gái này thật là kỳ quái thú vị, tiểu muội muốn kết bạn với thiếu nữ đó quá.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ chưa kịp nói gì, chợt tai nghe thiếu nữ nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, có phải người vừa nói từ bé tới giờ chưa bao giờ nói một thành hai có đúng không?

Âu Dương Bình gật đầu đáp :

- Âu Dương Bình tuy bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa nhưng rất trọng chữ “tín”.

Tử y thiếu nữ cười nói :

- Người đã trọng chữ “tín” sao không giữ lời hứa?

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cuộc gặp gỡ đêm nay chưa đầy một canh giờ, cô nương muốn ta giữ lời hứa gì?

Tử y thiếu nữ nói :

- Người hẹn ta mỗi lần gặp mặt sẽ tặng ta một vật báu thế gian hân hữu, lần thứ nhất người tặng ta con Thanh Thông mã, còn lần này người tặng ta cái gì?

Âu Dương Bình thò tay vào túi, cười ha hả :

- Cô nương không nhắc suýt nữa ta quên mất, lần này ta tặng cô nương một chiếc hộp bằng sắt.

Nói xong lôi trong túi ra một chiếc hộp sắt, vuông vắn chừng ba tấc dày độ hơn một tấc đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ đỡ lấy chiếc hộp nhìn qua một lượt rồi cau mày hỏi :

- Cái hộp này dường như được đúc bằng cả khối sắt, làm thế nào mở được? Trong này có vật gì?

Âu Dương Bình lắc đầu cười :

- Ta cũng không biết mở thế nào và trong này đựng gì.

Thiếu nữ tức giận nói :

- Đã thế sao còn gọi là vật quý hiếm.

Vừa nói vừa hầm hầm giận dữ toan cầm chiếc hộp ném xuống hồ.

Âu Dương Bình vội xua tay ngăn lại, mỉm cười nói :

- Chiếc hộp sắt này của một nhà giàu bậc nhất ở Lạc Dương bỏ rất nhiều tiền thuê ba tiêu sư có tiếng bí mật hộ tống đến Cam Túc, bị ta cướp được ở dọc đường, nên ngay bây giờ chưa rõ cách mở và bên trong là gì, song có thể đoán được vật này quyết không tầm thường.

Tử y thiếu nữ nghe lời, bèn giắt chiếc hộp vào lưng đoạn chỉ tay lên trời, mỉm cười nói với Âu Dương Bình :

- Người là người biết trọng lời hứa thì bây giờ tới giờ rồi, người nên về đi.

Âu Dương Bình thấy Tử y thiếu nữ trước sau đối với mình vẫn không có chút ân tình, chỉ thở dài một tiếng, tà áo trắng phấp phới, thân hình bay khỏi chỗ đứng hơn bốn trượng, lần theo lối cũ đạp sóng ra khỏi chỗ chiếc thuyền con đậu, mái chèo khua động, thoáng chốc đã lặn vào màn sương đêm.

Tử y thiếu nữ đưa mắt nhìn theo, thấy Âu Dương Bình đã đi khuất, mới ngẩng đầu lên trời nhìn những ngôi sao mọc đầy chỉ chút khê lắc đầu thở dài một tiếng.

Vũ Văn Kỳ chưa kịp hỏi ý Nhạc Long Phi, lập tức từ trên nóc Vọng Minh cư nhảy xuống.

Nàng vừa động nhẹ một tiếng, Tử y thiếu nữ giật mình quay lại hỏi :

- Ai đó?

Vũ Văn Kỳ đứng cách xa thiếu nữ chừng sáu bảy thước vòng tay mỉm cười hỏi :

- Tiểu muội Vũ Văn Kỳ, xin hỏi tỷ tỷ phương danh quý tánh?

Cái vẻ phong trần tuyệt đại cao quý như tiên của Vũ Văn Kỳ ai trông cũng mến, rất dễ gây thiện cảm cho đối phương nên Tử y thiếu nữ tuy khó tánh nhưng sau khi trông qua Vũ Văn Kỳ một lượt cũng phải tươi cười đáp :

- Ta tên gọi là Lãnh Băng Tâm, Vũ Văn cô nương...

Vừa nói đến đây Nhạc Long Phi cũng từ phía sau nhà Vọng Minh cư nhảy ra.

Lãnh Băng Tâm chợt biến sắc mặt, “ồ” một tiếng rồi nói :

- Té ra các vị ở đây nghe lén đã lâu?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương đừng lầm, không phải chúng ta cố ý nghe trộm.

Lãnh Băng Tâm đôi mắt sắc như nước lạnh như băng mím môi nói :

- Nếu không cố ý nghe trộm, thời các vị ở đây làm gì?

Nhạc Long Phi không quen nghe giọng hách dịch kiêu kỳ ấy, bèn tiến lại gần xẵng giọng nói :

- Lãnh cô nương, Vọng Minh cư đây là nhà của Vũ Văn cô nương, chẳng lẽ cô nương đến được mà cô ấy không đến được hay sao?

Lãnh Băng Tâm nghe đối phương nói giọng châm chọc, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, lúc ấy mới nhận ra người trước mặt mình là một trang thiếu niên anh tuấn nho nhã, nàng sững sốt giây lâu, tính kiêu căng lại nổi dậy, nhìn chăm chăm vào Nhạc Long Phi trầm giọng nói :

- Nói bậy, ta đến đây từ sớm chỉ thấy phía sau ngôi nhà có một ngôi mộ mới, ngoài ra có ai đâu?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nhạt :

- Lãnh cô nương, trông phong cách cô nương thì phải là một vị cân quốc anh hùng, thông minh tuyệt đỉnh mới phải chứ, có đâu lại bất thông tình lý như vậy?

Vũ Văn Kỳ biết tính Lãnh Băng Tâm rất kiêu ngạo, thấy Nhạc Long Phi trách móc như vậy sợ nàng giận mặt, đang tìm cách giải hòa, ai ngờ sự việc xảy ra ngoài ý liệu, mấy câu trách móc của Nhạc Long Phi làm cho thiếu nữ hết giận, nét mặt trở nên rạng rỡ tươi cười hỏi lại :

- Người nói thử ta coi, thế nào là bất thông tình lý?

Nhạc Long Phi nói :

- Ngôi mộ phía sau nhà là chỗ an giấc ngàn năm của Vọng Minh cư sĩ Vũ Văn Bạch Thạch tức là bá phụ cả Vũ Văn Kỳ cô nương đây, Vũ Văn cô nương học đã thành tài bữa nay xuống núi về thăm mộ bá phụ. Vậy Lãnh cô nương có còn nói chúng ta nói bậy, chẳng phải là bất thông tình lý là gì?

Lãnh Băng Tâm má hồng ửng đỏ, vòng tay thi lễ, nói với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ :

- Nếu quả vậy thì ta thực là thất lễ nói càn, mong Vũ Văn cô nương và Nhạc huynh thứ lỗi.

Vũ Văn Kỳ nghĩ bụng: “Cô này thiệt là tính tình quái gở, mình nói ngọt thì cô ta hống hách cự lại, đến lúc bị Nhạc ca ca mắng thì lại cung kính nhận lỗi, thế là sao?”, nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói :

- Lãnh cô nương đừng quá khiêm, nếu chúng ta không hâm mộ phong tư cốt cách tuyệt thế của cô nương, mà muốn với cao kết thân thì chẳng ra đây làm phiền cô nương.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ rồi lắc đầu :

- Vũ Văn cô nương, câu “phong tư cốt cách tuyệt thế” đó, xin để nhường hai vị mới xứng, còn Lãnh Băng Tâm này chỉ đáng gọi “lang tâm lạt thủ quái hồng trang” mà thôi! Hai vị thực tâm muốn kết bạn với Lãnh Băng Tâm này ư?

Nhạc Long Phi nghe Lãnh Băng Tâm tự xưng là “lang tâm lạt thủ quái hồng trang” thì suýt bật cười nhưng phải cố giữ vẻ mặt nghiêm trang vòng tay nói :

- Lãnh cô nương bằng tâm ngọc khiết, thoát tục siêu phàm, nếu hạ cố chịu kết giao với chúng ta thì còn gì vinh hạnh cho bằng.

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười rất tươi rồi nói :

- Nhạc huynh không mắng ta nữa chứ?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Xin Lãnh cô nương thứ tội đường đột vừa rồi.

Lãnh Băng Tâm giơ bàn tay ngọc xua mấy cái rồi cười khanh khách :

- Những việc vừa rồi đừng ai nhắc đến nữa, lúc này chúng ta nên nghĩ xem cách thức kết giao thế nào cho tiện.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe câu “cách thức kết giao” thì ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Lãnh Băng Tâm lại mỉm cười nói :

- Chúng ta tuy chẳng là những kẻ “lưu lạc thiên nhai” song cũng là những người “gặp gỡ nhau lại sẵn quen”, ta nghĩ nếu chúng ta không kết bạn, thì hồng Nam nhận Bắc, chẳng phiền nhiễu đến ai, còn nếu đã kết bạn thì cũng nên thân mật đôi chút.

Nhạc Long Phi chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười gật đầu :

- Đúng, đúng, đã kết giao bằng hữu thì phải thân mật, càng thân càng hay.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Ý Nhạc huynh thế nào? Chúng ta có nên đắp đất làm hương kết nghĩa kim lang thề cùng sống chết chẳng?

Nhạc Long Phi nhân vì chưa rõ lai lịch Lãnh Băng Tâm, thế nên trong bụng trù trừ chưa quyết, nay thấy tự miệng đối phương nói ra, Vũ Văn Kỳ lại tỏ vẻ cao hứng cực điểm nên đành gật đầu đồng ý.

Ba người đắp đất làm hương, đối thiên lập thệ xong mỗi người đều kể tên tuổi ra, Nhạc Long Phi lớn nhất làm huynh trưởng, Vũ Văn Kỳ lại nhỏ hơn Lãnh Băng Tâm nửa tuổi.

Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn Vọng Minh cư, tỏ vẻ cung kính nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, chúng ta kết nghĩa kim lan thì bá phụ muội là bá phụ tỷ, tỷ phải vào lễ bá phụ mới được.

Nhạc Long Phi thâm phục nàng là người biết lễ giáo nên hai người bèn đưa Lãnh Băng Tâm vào trước mộ Vũ Văn Bạch Thạch làm lễ.

Lãnh Băng Tâm lễ xong, bèn lấy chiếc hộp sắt của Âu Dương Bình tặng mình lúc nãy đưa cho Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Kỳ muội, câu chuyện vừa rồi chắc hai người đã nghe rõ, chiếc hộp này quyết không phải vật tầm thường, ngu tử xin tặng muội làm lễ ra mắt.

Vũ Văn Kỳ khi nào chịu nhận nhưng bị Lãnh Băng Tâm ép mãi bèn nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Long ca ca, Băng tỷ nhất định bắt muội phải nhận lễ kiến diện, ca ca làm huynh trưởng vậy tất cũng tặng Băng tỷ vật gì chứ?

Lãnh Băng Tâm vỗ tay cười nói :

- Kỳ muội nói phải lắm, để xem ca ca có vật gì quý tặng tiểu muội không nào?

Nhạc Long Phi không đề phòng việc ấy, chàng tự nghĩ chẳng có vật gì tặng được, bất giác đôi má đỏ ửng, ấp úng nói :

- Ta... ta...

Vũ Văn Kỳ đã chủ định, mỉm cười nói :

- Long ca ca đừng ngại, huynh tặng Băng tỷ một chiếc lông chim đen là xong.

Nhạc Long Phi vì chiếc lông chim là đại biểu cho sự phản Thanh phục Minh quan hệ trọng đại trước khi biết rõ khuynh hướng, lai lịch đối phương, chưa muốn để lộ hình tích vội, nay thấy Vũ Văn Kỳ đã gọi ra, đành lấy một chiếc ra cầm ở tay, nhìn Lãnh Băng Tâm trang nghiêm nói :

- Băng muội có muốn lấy chiếc lông chim này không?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ca ca là huynh, một chiếc lông chim ca ca tặng tiểu muội cũng coi trọng Thái Sơn, sao lại không lấy?

Nhạc Long Phi chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Băng tỷ, chiếc lông chim này không phải tầm thường, nó đại biểu cho một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn hai người, thấy trước ngực đều có cài một chiếc lông chim như thế bèn gật đầu đáp :

- Xin Kỳ muội giảng cho nghe, bất cứ chiếc lông chim này đại biểu cho ý nghĩa gì ngu tử cũng muốn lấy.

Nhạc Long Phi tay cầm chiếc lông chim đen, đôi mắt long lanh sáng quắc, đồng dạng nói :

- Băng muội nếu không muốn xã tắc Hán tộc rơi vào tay Mãn nô đồng lòng quyết chí khôi phục cơ đồ thì xin nhận chiếc lông chim này.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, gờ tay đỡ lấy chiếc lông chim, gài vào ngực, cười khanh khách mà rằng :

- Long ca ca, tiểu muội cũng là con cháu nhà Hán, khi nào lại muốn giang sơn gấm vóc ông cha để lại cho giặc giày xéo! Đợi đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội, may ra ta có thể cười con ngựa Thanh Thông là giống ngựa quý ngày đi xa ngàn dặm của Âu Dương Bình tặng tiểu muội, chạy thẳng về kinh cất cái đầu của hoàng đế Thanh đình đem về chơi.

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm sốt sắng tán thành cũng hơi yên tâm, mỉm cười nói :

- Băng muội, đâm chết hoàng đế Thanh đình là việc khó vả lại không ích cho việc quang phục sơn hà bao nhiêu, nhiệm vụ trọng yếu của chúng ta hiện giờ là liên lạc với anh hùng chí sĩ trong tám cõi bốn phương và giảng cho dân chúng ý thức được ý nghĩa dân tộc cùng lắng lắng chờ thời cơ nhất tề khởi sự.

Lãnh Băng Tâm khẽ gật đầu, đoạn lại mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Long ca ca vừa nói Kỳ muội đã học thành tài xuống núi, vậy sư phụ của hiền muội là vị võ lâm tiền bối nào vậy?

Nhạc Long Phi đón lời :

- Ân sư Kỳ muội là Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái, một trong hai vị Trung Châu song tuyệt đó.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng cười nói :

- Kỳ muội là đồ đệ của Hàn Nguyệt sư thái thì tất vô công phải tuyệt thế kinh nhân, còn Long ca ca thế nào?

Nhạc Long Phi nghiêm chỉnh đáp :

- Gia sư họ Chu, tên Nhuận Ba, người ta thường gọi là Nhật Nguyệt Thần Phan, trường tu ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp.

Lãnh Băng Tâm chưa từng nghe tên ấy bao giờ, vừa khẽ cau đôi mày lại, Vũ Văn Kỳ mỉm cười hỏi :

- Băng tỷ chỉ biết hỏi tiểu muội và Long ca ca thôi, còn lai lịch sư môn của Băng tỷ...

Lãnh Băng Tâm xua tay cười ngắt lời :

- Kỳ muội và ca ca đừng hỏi lai lịch ta thì tốt hơn.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao thế?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt mơ màng cười :

- Nếu Long ca và Kỳ muội biết lai lịch của ta thì tất sẽ cắt áo tuyệt giao, như vậy chẳng buồn lắm sao! Vậy nên ta định để thủng thủng ít lâu, chờ cho giao tình chúng ta thân mật hơn chút nữa, lúc ấy nói rõ lai lịch thì hơn.

Nhạc Long Phi nghiêm sắc mặt nói :

- Băng muội là người hào sảng, sao câu nói vừa rồi lại không hợp lý, chúng ta đã kết nghĩa kim lang, dù Băng muội xuất thân bất chính đi nữa cũng quyết không khi nào khinh rẻ nhau mà chia rẽ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thực ra môn hộ lai lịch tiểu muội cũng không đến nỗi hèn kém, chỉ sợ người nghe thấy thì thấy ghê sợ thôi.

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày liễu, nháy mắt nói :

- Băng tỷ không cần nói, tiểu muội có thể đoán ra lai lịch tỷ tỷ.

Lãnh Băng Tâm đắm đắm nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Kỳ muội đoán xem, ta e tiểu muội đoán không trúng đâu.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trong võ lâm đương thời, có một vị tiền bối rất ít khi giao tiếp với đời, chọn đồ đệ rất nghiêm ngặt, thường đặt ra bốn tiêu chuẩn không thu dụng đồ đệ: nam đồ đệ không thu, tư chất kém không thu, dung mạo không đẹp không thu, tâm địa không hung hãn, không thu.

Đối với bốn điều lệ ấy, Băng muội đều không phạm vào điều nào, phải chăng đó chính là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên?

Lãnh Băng Tâm có vẻ kinh dị, nhìn Vũ Văn Kỳ cười :

- Kỳ muội thông minh thật, sao vừa đoán đã trúng ngay lai lịch tỷ tỷ. Bốn chữ Ô Mông Xà Nữ của gia sư làm cho nhân vật phái võ lâm phải nhúc nhích. Nếu Long ca ca và Kỳ muội khinh ghét, thì chuyện đắp đất làm hương, thề bồi kết nghĩa của chúng ta vừa rồi khỏi cần bàn đến nữa.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Sao Băng muội nói thế? Thiệu lão tiền bối ẩn cư ở núi Ô Mông rất ít khi ra đời, dấu tích tình có hơi cổ quái nóng nảy, chưa thể bảo là chính phái hoặc tà phái được, Băng muội là môn hạ của người, kết nghĩa với chúng ta thì có hại gì? Nếu Thiệu lão tiền bối cũng tham dự Nam Hải Anh Hùng hội thì để chúng ta đến bái kiến để chiêm ngưỡng dung nhan.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ không vì môn hộ của mình mà tị hiềm, bất giác cao hứng, mỉm cười rất tươi mà rằng :

- Sư phụ sai ta đi trước, xem những người được Nam Hải Đồ Long Lê Phóng Hạc mời tới Nam Hải Anh Hùng hội là những nhân vật nào, nếu quả thực là những tay cao thủ đều tề tựu ở đó, xứng đáng để sư phụ tới dự thì ta sẽ báo cho người định liệu.

Vũ Văn Kỳ hơi cau mày, nhìn Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Ô Mông và Nam Hải cách xa nhau lắm, Băng tỷ muốn về báo tin thì...

Lãnh Băng Tâm không đợi Vũ Văn Kỳ nói hết, vội cười, ngắt lời :

- Ngu tỷ không cần về báo tin, chỉ cần dùng thuật Linh Xà truyền tin ở ngoài ngàn dặm có thể báo tin cho sư phụ hay được.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Thế nào là thuật Linh Xà truyền tin?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Phải bắt một con rắn, bất cứ ở nơi nào, sai nó truyền tin đi, rồi cứ một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền nghìn, thế là tự khắc sư phụ trong núi sẽ biết tin ta.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu le lưỡi nói :

- Cái phương pháp kỳ dị đó nghe thật như trong chuyện quỷ thần.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Kỳ muội không tin, ta sẽ biểu diễn ngay bây giờ cho Long ca và Kỳ muội xem.

Nhạc Long Phi vốn tính tò mò, nghe nói thế bèn vỗ tay cười, nói :

- Hoan nghênh, hoan nghênh! Ta và Kỳ muội xin lau mắt chờ sẵn xem Băng muội biểu diễn tuyệt kỹ Ô Mông phái.

Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười tươi, đoạn quay mình lại, hướng theo chiều gió hít hơi mấy cái, rồi gọi Vũ Văn Kỳ :

- Vũ Văn Kỳ muội, muội thử ra phía bờ hồ cách sáu bảy thước về hướng tây nam, xem có phải là có cái hang rắn không?

Vũ Văn Kỳ từ bé vẫn sợ rắn, nghe nói thế tỏ ý trù trừ, Lãnh Băng Tâm thấy vậy, cười nói :

- Kỳ muội yên tâm, có đồ đệ duy nhất Ô Mông Xà Nữ ở đây mà chẳng lẽ lại để một con rắn ba màu nhỏ trong hang hại muội được sao?

Vũ Văn Kỳ đôi má ửng đỏ, lập tức đứng lên, phóng mình nhảy về phía tây nam, thò đầu xem, chợt ngạc nhiên kêu :

- Băng tỷ, đúng ở đây có cái hang thật, sao Băng tỷ lại biết ở đây có hang rắn?

Lãnh Băng Tâm cùng Nhạc Long Phi thung thủng đi tới, mỉm cười nói :

- Đánh hơi tìm rắn là thủ đoạn cao minh gì đâu? Ngay như tỷ biết ở trong này là một con rắn nước ba màu, dài chừng năm thước, thì dù những người làm nghề bắt rắn chuyên môn cũng có thể làm nổi.

Vừa nói tới đây, từ trong hang rắn có một con rắn từ từ bò ra.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều chú ý nhìn, quả thấy một con rắn nước mình có nhiều vân sắc sỡ lẫn lộn đủ ba màu đỏ, đen lam, dài chừng trên dưới năm thước.

Lãnh Băng Tâm giơ cánh tay ngọc ra, con rắn nước ba màu nghiêng nhiên leo cánh ta nằng mà bò lên, ngẩng cái đầu ba góc ghé sát mặt nằng, trong khi nằng truyền tin cho rắn, thì miệng người và miệng rắn dường như dính sát vào nhau.

Vũ Văn Kỳ thấy thế sợ quá, bước lùi lại một bước, Nhạc Long Phi cũng cau mày lại.

Lãnh Băng Tâm và con rắn ba màu liên lạc một lúc thiệt lâu, cánh tay ngọc vung lên, con rắn hóa thành một đạo huyền quang nhảy xuống Thái Hồ biến mất.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Băng muội sai con rắn truyền tin gì thế?

- Tiểu muội bảo nó xuống hồ, gọi con rắn chúa và một trăm con rắn nước khác lên đây chào tiểu muội.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ nói :

- Nếu con rắn nước ba màu đỏ làm theo đúng lời Băng tỷ dặn thì Long ca và muội quả thực may mắn được thấy một cảnh lạ mắt chưa ai từng trông thấy.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Dưới nước ít rắn, nên cũng không có giống gì đặc biệt bao giờ qua những chỗ núi hẹp ít người đi đến, ta sẽ mở một hội gọi là Vạn xà đại hội để Long ca và Kỳ muội xem cho rộng kiến thức.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Tất cả loài rắn trong thiên hạ đều ở dưới quyền cai quản của Băng tỷ ư?

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Ta rất thích gặp một con rắn quật cường hung dữ, nhưng rất tiếc là chưa gặp được.

Nói đến đây chợt ngừng mặt hít hít mấy cái rồi trở ra mặt hồ cười nói :

- Thái Hồ xà vương và một trăm con rắn ta sai đi tìm đã tới kìa.

Hai người đưa mắt trông theo, quả nhiên thấy giữa hồ nước sôi sùng sục quả nhiên hiện lên vô số những cái đầu rắn cất cao khỏi mặt nước, trong đó có một con rắn đầu lớn bằng cái chậu.

Vũ Văn Kỳ được trông thấy tận mắt cảnh tượng kỳ khôi đó mới biết lời Lãnh Băng Tâm nói vừa rồi có thể dùng rắn truyền tin cho Thiệu Hàm Yên, không phải lời nói dối, bất giác nghĩ thầm, nếu có người nào chẳng may bị vây khốn trong Vạn xà đại hội gì gì đó thì biết làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên trong miệng huýt một tiếng dài, tà áo tung bay lên, bàn tay ngọc khê vẫy một cái, tức thì đàn rắn trăm con gồm cả con rắn chúa đều lẳng lặng xuống hồ đi mất.

Nhạc Long Phi lắc đầu than rằng :

- Tuyệt kỹ dạy rắn của Băng muội ta cho là đệ nhất.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Có gì mà đáng kể, Long ca ca và Kỳ muội ngày khác nếu đến Ô Mông núi chơi, tiểu muội còn có thể huy động hàng vạn con rắn ra đón khách.

Vũ Văn Kỳ khê kêu lên một tiếng rồi nói :

- Muội sợ rắn lắm, nếu bây giờ cho đứng giữa một đàn rắn hàng vạn con thì chắc là không chịu nổi.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, quay lại nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Long ca ca và Kỳ muội định đến rằm tháng mười này sang đảo Nam Hải Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội ngoài ra còn đi đâu nữa không?

Nhạc Long Phi lắc đầu đáp :

- Gia sư sai huynh đi hành hiệp giang hồ, trừ gian cứu nhược, và luôn luôn đem đại nghĩa dân tộc hiểu dụ quần chúng mọi việc đều được tự hành động, không có bó buộc gì cả, Băng muội hỏi thế làm gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Muội muốn hẹn Long ca và Kỳ muội lần sau gặp thì có thể gặp ở đâu?

Vũ Văn Kỳ kêu lên :

- Lần sau gặp? Băng tỷ muốn chia tay chúng ta bây giờ sao?

Lãnh Băng Tâm cười đáp :

- Gia sư giao cho ta một việc, tới nay vẫn chưa xong, nên ngay lúc này chưa thể cùng đi với Long ca và hiền muội được, để tháng sau chúng ta sẽ gặp ở một địa điểm nào đó thì hơn.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Bằng muội đã có việc thì cứ xin tự nhiên, còn địa điểm thì tùy Bằng muội tự quyết.

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lát nói :

- Một tháng sau chúng ta sẽ gặp ở sườn núi Tiên Hà lĩnh Bách Hàn phong được không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Tiên Hà lĩnh cảnh đẹp lắm, nhân tiện ta đến du ngoạn một chuyến.

Nói tới đây, bất giác trông ra mặt hồ mênh mông, bát ngát, rồi lại nhìn Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Bằng muội không có thuyền thì thế nào mà đi được? Không lẽ bay trên mặt hồ sao?

Lãnh Băng Tâm trở về phía đông nam mỉm cười nói :

- Thuyền muội đậu ở chỗ đám mây che mù mặt kia kìa, đạp sóng qua thuyền thì cũng hơi xa, nhưng muội đã dặn Thái Hồ xà vương lúc nãy, nó sẽ đưa muội sang.

Nói xong thổi lên một hồi dài, nghe thật du dương êm ái, con rắn chúa đầu lớn như cái chày từ từ thò lên mặt nước, cao tới hơn một thước.

5. Chương 5: Tâm Xà, Tâm Phật

Lãnh Băng Tâm khẽ uốn lưng ong phóng mình nhảy lên đầu xà vương, đứng thẳng người giơ tay vẫy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca, Kỳ muội, chúng ta hãy tạm biệt, một tháng nữa hẹn gặp trên Tiên Hà lĩnh Bách Hàn phong.

Câu nói cuối cùng dứt lời, con rắn lập tức quay đi, Lãnh Băng Tâm đứng trên đầu rắn ung dung vững vàng trông như một vị phi tiên hướng thẳng mặt hồ phía đông nam đi tới.

Vũ Văn Kỳ chú mục nhìn theo cho tới khi bóng Lãnh Băng Tâm đã chìm trong mây nước, kể lại nghe tiếng mái chèo khua động mới quay đầu lại mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Chúng ta kết giao với một vị bằng hữu như vậy thực là may mắn. Bằng tỷ quả là một trang cân quốc kỳ hiệp khuyênh quốc khuyênh thành.

Vũ Văn Kỳ đối với Lãnh Băng Tâm khen ngợi không ngớt, nhưng Nhạc Long Phi thì trong bụng lại băn khoăn.

Chàng băn khoăn vì Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên tiếng tăm quá lớn, tính tình lại quái gở, việc kết giao với Lãnh Băng Tâm đêm nay không biết có dẫn đến việc gì nguy hiểm không?

Nơi Vọng Minh cư lại trở lại êm đềm tịch mịch một đêm lặng lẽ trôi qua vầng đông đã lờ mờ ánh sáng.

Người lái dò hôm trước đã y hẹn đem thuyền đến đón Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, hai người đi đến trước mộ Vũ Văn Bạch Thạch làm lễ bái biệt, đoạn cùng xuống thuyền du lãm ba mươi sáu ngọn núi thẳng cảnh Thái Hồ.

Người đẹp cùng thuyền, cảnh đẹp trước mắt, Nhạc Long Phi cảm thấy tâm thần thư thái lạ thường, Vũ Văn Kỳ lòng riêng tuy còn canh cánh về mối tư thù của bá phụ nhưng vì nhờ có Nhạc Long Phi ở bên cạnh hết sức ân cần nên cũng tạm khuây khỏa, ngày ngày cùng chàng đăng sơn du ngoạn, tình ý tương đầu hai lòng như một.

Nhưng cách thuyền của họ chừng vài mươi trượng vẫn có một chiếc thuyền con bí mật đi sau.

Người ngồi trong thuyền đó chính là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình trong Càn Khôn lục ác.

Nguyên do Âu Dương Bình si mê Lãnh Băng Tâm nên lúc rời khỏi Vọng Minh cư hấn vẫn một mình bơi chiếc thuyền con bồi hồi trong chỗ mây nước mịt mù chưa chịu về ngay.

Đêm đã khuya, cảnh vật im lìm lặng lẽ hấn lại là tay võ công tuyệt đỉnh, tai rất tinh tường nên những tiếng “Long ca ca”, “Băng muội muội” thân mật ngọt ngào đã bị hấn nghe rõ ràng từng tiếng.

Âu Dương Bình từ võ công cao ra, hấn còn tự phụ là một trang mỹ nam tử, nên nghe thấy thế không khỏi buồn lòng, hấn tự nghĩ mình khổ công theo đuổi Lãnh Băng Tâm lại tặng nàng con Thanh Thông mã và một chiếc hộp quý vậy mà Lãnh Băng Tâm đối với hấn lúc nào cũng lạnh như băng, không một mảy may chú ý.

Mà nay gã thiếu niên nọ đối với nàng chẳng qua là bèo nước gặp gỡ, sao đã dùng tiếng “ca ca”, “muội muội” xưng hô thân mật như thế?

Âu Dương Bình lửa ghen bốc lên ngùn ngụt, trong bụng không phục chút nào, nhưng lại không dám ra mặt gây sự, vì hấn cùng Lãnh Băng Tâm hai lần gặp mặt, đã rõ nàng tính tình kỳ quái quật cường kiêu ngạo, nếu lỡ làm nàng phật ý điều gì thì thật hết lối gỡ.

Âu Dương Bình không biết trút cơn giận dữ vào đâu, nhân trong hồ có một con cá đang bơi, bèn khê tụ công lực giơ tay chỉ một cái, mặt hồ vẫn phẳng như tờ, không có một cơn sóng nhẹ nhưng con cá đã chết nổi lên phềnh.

Bọn Nhạc Long Phi, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ, ba người ngồi trên bờ nói chuyện suông tới nửa đêm, Âu Dương Bình cũng vận nội công chỉ lực ít nhất giết cũng hơn trăm con cá trên hồ.

Mãi tới khi Lãnh Băng Tâm đi rồi, Âu Dương Bình vẫn im hơi kín tiếng nấp trong sương mù, không dám ra mặt.

Nhân vì Âu Dương Bình đã thanh minh là chỉ cầu hôn với nàng lần nữa thôi, nếu thuận thì thôi, không thuận thì lìa, nên đành phải cố gắng đợi đến lúc nào có cơ hội thuận tiện nắm chắc cơ hội sẽ làm, bằng không thì không nên gặp nàng vội.

Đêm qua, ngày rạng, người đã biệt tăm, lúc này Âu Dương Bình lại len lén đi theo Nhạc Long Phi xem chàng là nhân vật như thế nào, mà được một người tính cách kiêu kỳ như Lãnh Băng Tâm vừa gặp đã chịu tôn ngay là “ca ca” như vậy.

Sau khi đã nhận rõ phẩm mạo, phong thần của Nhạc Long Phi, bất giác hấn giật mình kinh sợ, tự biết mình có hơn đối phương chẳng qua là hơn về hỏa hầu và uy danh giang hồ còn ngoài ra dung mạo thì còn kém xa Nhạc Long Phi nhiều lắm.

Thấy tình hình như thế, Âu Dương Bình lấy làm lo buồn nghĩ đi nghĩ lại, hấn nhận thấy rằng chỉ có cách làm cho Nhạc Long Phi không tiếp xúc được với Lãnh Băng Tâm nữa, nếu không thì việc mình cầu hôn Lãnh Băng Tâm sẽ bị trở ngại không ít.

Muốn như vậy chỉ có hai cách: cách thứ nhất là giết chết Nhạc Long Phi, cách thứ hai là đặt điều vu khống Lãnh Băng Tâm, khiến cho Nhạc Long Phi khinh nàng mà không thêm giao thiệp nữa.

Âu Dương Bình nhận thấy cả hai cách đều cùng cao và cũng có thể dùng cả hai cách.

Hung mưu đã định, Âu Dương Bình bèn thuê thuyền đi vòng vòng trở lại đón đầu chiếc thuyền của Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Nhạc Long Phi cùng Vũ Văn Kỳ tựa cửa sổ, ngắm phong cảnh chỉ trở nói chuyện với nhau, chợt thấy đối diện có chiếc thuyền nhỏ, bơi nhanh như bay đang rẽ sóng vùn vụt tiến tới.

Vũ Văn Kỳ tinh mắt, vừa thoáng trông đã ngạc nhiên nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, người thư sinh áo trắng ngồi ở chiếc thuyền kia hình như là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi vừa “hừ” một tiếng, ngược mắt nhìn ra thì hai chiếc thuyền chỉ cách chừng sáu, bảy thước.

Âu Dương Bình vừa bẻ ngoặt mái chèo, chiếc thuyền lập tức quay ngang, hắn đứng lên nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Trong thuyền lão đệ có rượu ngon để lại cho ta một bình được không?

Nhạc Long Phi đâu biết rằng Âu Dương Bình đã rõ việc mình kết giao với Lãnh Băng Tâm mà mang bụng bất trắc hại ngầm, nên khi nghe nói chợt thấy cao hứng, bèn gật đầu tươi cười nói :

- Thuyền tiểu đệ rộng rãi, nếu nhân huynh đã muốn uống xin mời sang thuyền nói chuyện cho vui.

Câu nói chính trúng tâm sự của Âu Dương Bình, hắn gật đầu cười, lập tức buộc thuyền mình vào đuôi thuyền của Nhạc Long Phi rồi nhảy sang, chấp tay vái chào Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Xin lão đệ và cô nương cho biết tôn tính quý danh để tiện xưng hô.

Nhạc Long Phi báo danh mình và Vũ Văn Kỳ cho Âu Dương Bình nghe xong, lại hỏi lại :

- Còn quý tính cao danh của nhân huynh là gì? Cũng xin cho biết.

Âu Dương Bình cười ha hả, cầm chiếc quạt Bạch Cốt trong tay giơ lên nói :

- Ta tên gọi là Âu Dương Bình, trong đám giang hồ vẫn lấy chiếc quạt này làm ngoại hiệu, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đã nghe thấy bao giờ chưa?

Nhạc Long Phi giả vờ giật mình, kêu lên một tiếng rồi hỏi :

- Âu Dương tiên sinh là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, danh tiếng lẫy lừng khắp bốn phương, tám cõi, Nhạc Long Phi bữa nay được tiên sinh hạ cố, thật cũng có phúc.

Âu Dương Bình đắc chí cười nói :

- Mấy năm gần đây, trong đám giang hồ nhiều người tài giỏi, bọn ta không còn đáng kể nữa.

Nhạc Long Phi lắc đầu cố ý nịnh thêm câu nữa :

- Âu Dương tiên sinh khiêm tốn quá, các vị cao nhân đương đại thời như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tiếng tăm lừng lẫy cũng chỉ ngang với tiên sinh là cùng, còn nói đến người nào uy danh cao hơn Âu Dương tiên sinh thì hình như...

Âu Dương Bình thừa dịp theo đà Nhạc Long Phi nói tiếp :

- Các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tuy tiếng tăm chỉ ngang với ta nhưng còn Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, mấy năm nay hình như danh tiếng của họ lớn lắm thì phải.

Nhạc Long Phi rút một chén nước mời Âu Dương Bình rồi nói :

- Nam Hải Đồ Long Lê Phóng Hạc vì cố triệu tập Nam Hải Anh Hùng hội mà nổi tiếng, còn Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí chỉ dựa vào thế lực Thanh đình rồi tự tôn tự đại, đến như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên thì lại ít giao thiệp với đời...

Âu Dương Bình cười một cách quái ác ngắt lời :

- Thiệu Hàm Yên tuy ít giao thiệp với đời nhưng bản tính dâm dăng, tâm địa độc ác lại còn gấp mấy lần những nhân vật trong võ lâm đương thời.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ không ngờ Âu Dương Bình thóa mạ Thiệu Hàm Yên như vậy, Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương tiên sinh nói vậy có bằng cứ không?

Âu Dương Bình trả lời ngay :

- Nhất định là có bằng cứ coi học trò là đủ biết tôn sư, ta đã trông thấy tận mắt những hành vi dâm dăng độc ác của Lãnh Băng Tâm là đồ đệ duy nhất của Thiệu Hàm Yên rồi.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm hai người tuy đã tâm đồng ý hợp nhưng Nhạc Long Phi thì trước sau đối với Lãnh Băng Tâm còn chút e dè, nay nghe Âu Dương Bình nói vậy thì cau mày lại hỏi :

- Âu Dương tiên sinh là một người có địa vị trong võ lâm, không nên chỉ nghe lời đồn đãi vu vơ mà tuyên truyền bừa bãi làm nhơ danh người trong sạch.

Âu Dương Bình cảm thấy nóng tai, bưng chén rượu lên uống, rồi cười nhạt nói :

- Tuyệt nhiên không phải là những lời đồn đại vu vơ, mắt ta đã trông thấy Lãnh Băng Tâm cùng với hai người đàn ông tráng kiện làm trò ô uế với nhau giữa ban ngày rồi lại thả rắn độc vào cắn chết cả hai.

Vũ Văn Kỳ nghe thấy chợt cất tiếng cười khanh khách, Nhạc Long Phi ngẩn người không hiểu nàng cười cái gì, vội hỏi :

- Kỳ muội cười cái gì thế?

Vũ Văn Kỳ nhìn trừng trừng vào mặt Âu Dương Bình làm như cố nhịn cười không được hỏi rằng :

- Ta buồn cười vì Âu Dương Bình tiên sinh tổn phí bao tâm cơ thì ra dụng ý chỉ có vậy.

Âu Dương Bình quả tim chợt đập thành thịch, nhưng chẳng lẽ lại không nói, đành hỏi :

- Vũ Văn cô nương nhận thấy ta có dụng ý gì?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Âu Dương tiên sinh cố ý bôi nhơ danh tiếng trong sạch của Lãnh tỷ tỷ định làm cho Long ca ca chán ghét khinh bỉ nàng chứ gì?

Âu Dương Bình bị Vũ Văn Kỳ khám phá ra sự dối trá trong tâm khảm mình, chợt nảy ra ý muốn giết cả hai, vừa ngậm dụng công lực, vừa cố giữ vẻ thản nhiên cười nói :

- Vũ Văn cô nương đoán sai rồi, những câu ta vừa nói hoàn toàn là sự thật.

Vũ Văn Kỳ nhướn đôi mày liễu lạnh lùng nói :

- Nếu tiên sinh còn ngại biện nữa, thì cái danh tiếng Càn Khôn lục ác của tiên sinh sẽ bị đập xuống bùn đen, xin hỏi tiên sinh, nếu Lãnh tỷ tỷ ta là người như vậy thì tại sao tiên sinh còn cầu hôn tỷ tỷ ta đến hai lần mà còn chưa toại nguyện? Lại còn tặng tỷ tỷ con ngựa Thanh Thông và cả hộp bảo vật nữa?

Âu Dương Bình dù mặt dày đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi câu chế diễu của Vũ Văn Kỳ lập tức mặt đỏ bừng bừng gầm lên một tiếng, xòe chiếc quạt Bạch Cốt ra quạt vào Nhạc Long Phi một cái.

Luồng gió mạnh nhập vào cơ thể, khí lạnh kinh người, rượu thịt chén đĩa trên bàn bị luồng gió quạt vào, đều đổ lổng chổng bừa bãi.

Nhạc Long Phi vốn tính nhân hậu, lúc này mới rõ những câu Vũ Văn Kỳ nói đều đúng cả, bèn cười khẩy một tiếng vung tay lên đỡ.

Vũ Văn Kỳ chợt nhớ câu Tây Môn Túy dặn Nhạc Long Phi “trong vòng mười ngày không được đụng đến chân lực”, nay lại thấy Nhạc Long Phi không kiêng, vung chưởng chống lại luồng chưởng của Âu Dương Bình mà đối phương lại là người có công lực tuyệt cao tránh sao khỏi sự dùng sức quá mạnh, có hại cho vết thương cũ.

Vũ Văn Kỳ nghĩ thế sợ quá, bèn xuất kỳ bất ý giơ tay phải lên đẩy mạnh Nhạc Long Phi về phía sau, còn tay trái dùng ngón “Bàì Vân Tổng Nguyệt” định lấy nhu chế cương hóa giải luồng gió mạnh của chiếc Bạch Cốt phiến.

Thực ra cách ứng biến của Vũ Văn Kỳ như vậy là rất hợp lý song vì động tác của nàng quá hấp tấp nên quên mất là mình đang đứng trên một chiếc thuyền nhỏ giữa hồ.

Nhạc Long Phi cũng không ngờ Vũ Văn Kỳ lại hành động như vậy nên không kịp đề phòng, bị nàng xô mạnh ngã lặn tùm xuống hồ.

Hàn Nguyệt sư thái từng nói về các môn võ công, Vũ Văn Kỳ đều được học chân truyền nhưng về phương diện Tiên Thiên chân lực thì vẫn hơi kém.

Lúc này, trong khi vội vã, Vũ Văn Kỳ đã phải giơ tay phải lên yểm hộ Nhạc Long Phi thì bàn tay trái tự nhiên sức mạnh phải giảm đi, đối phương lại dốc toàn lực mà đánh, nên nàng bị phiến phong ép quá mạnh, đến nỗi hai tai ù ù như gió thổi, mắt hoa lên, trời đất tối sầm rồi cũng lẫn lộn xuống hồ theo Nhạc Long Phi.

Âu Dương Bình quăng luôn cả tên lái đò xuống nước, rồi đứng trên mũi thuyền đắc chí cười ha hả.

Nhạc Long Phi thủy tính rất tinh, chàng bị ngã xuống nước lại toan quay về thuyền quyết liều sống chết với Âu Dương Bình một trận nhưng chàng chợt nghĩ ra là vì có gì mà Vũ Văn Kỳ xô mình xuống nước, chàng lưỡng lự không biết nên theo lời dặn của Tây Môn Túy hay không?

Còn đang suy tính, chợt thấy Vũ Văn Kỳ cũng bị Âu Dương Bình đánh ngã xuống, phần vì không biết Vũ Văn Kỳ bị thương nặng nhẹ thế nào, phần lại sợ Âu Dương Bình đuổi theo đành phải ôm ngang lưng Vũ Văn Kỳ lặn ra xa vài trượng.

Âu Dương Bình tuy cũng trông thấy một luồng nước rẽ ra nhanh như luồng điện, biết Nhạc Long Phi tính thông thủy tính nhưng vì hồ rộng mênh mông, nước lạnh như băng, mặc dù đối phương bơi giỏi cũng không thoát khỏi tay thần chết, nên không thèm đuổi theo, ngửa mặt lên trời cười ha hả một tràng rồi bơi thuyền đi mất.

Vũ Văn Kỳ sinh trưởng ở Thái Hồ từ bé, nên thủy tính cũng tinh thông còn cao hơn Nhạc Long Phi và nàng bị thương không lấy gì làm nặng lắm, thực tế nàng lo cho Nhạc Long Phi tính tình kiêu ngạo lại nhảy lên thuyền đấu sức với Âu Dương Bình nên phải giả vờ ngất đi, để chàng bận tay không đuổi theo Âu Dương Bình được nữa.

Mãi tới lúc hai người đã tránh xa chiếc thuyền mấy trượng, Nhạc Long Phi đưa nàng lên mặt nước hít thở không khí, thì Âu Dương Bình đã bơi thuyền ra xa rồi, Vũ Văn Kỳ mới mở mắt ra, cười nói :

- Không ngờ ca ca thủy tính rành thế, chúng ta nên bơi về phía đông nam, ở đó có một cái am vắng, ta có thể lên đó nghỉ tạm.

Nhạc Long Phi thấy nàng vẫn khỏe mạnh cũng hơi yên lòng bèn nghe theo lời nàng, hai người song song bơi về phía đông nam, lúc ấy chàng mới hỏi :

- Kỳ muội có bị thương không? Sao lại bị ngã xuống nước?

Vũ Văn Kỳ bèn thuật qua việc xảy ra cho Nhạc Long Phi nghe rồi cười nói :

- Tiểu muội đâu có bị thương khắp cả phủ tạng cũng không sao, vì đã có thuốc quý của ân sư, lúc nào cũng giắt ở trong mình, chỉ lo cho ca ca...

Nhạc Long Phi cười ngắt lời :

- Ta biết Kỳ muội lo cho ta bị thương ở Lư Sơn bữa trước còn phải kiêng trong vòng mười ngày không được dùng chân lực.

Vũ Văn Kỳ vừa bơi vừa thiết tha dặn Nhạc Long Phi :

- Ca ca đã biết thế thì trong lúc này bất cứ gặp việc gì cũng nên tạm thời nén nhịn đi, đừng sinh sự vội.

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Nếu không nén việc nhỏ thì tất hại việc lớn, khi ta rời khỏi Bắc Thiên sơn, ra đời hành hiệp ân sư cũng đã dặn dò “người ta ra đời lập thân xử thế, phải lấy chữ Nhẫn làm đầu”. Vậy Kỳ muội cứ yên tâm, ngu huynh nhất thiết không phụ ý ân cần của muội đâu.

Vũ Văn Kỳ nghe nói cũng yên lòng, bèn cười nói :

- Như vậy tốt quá.

Đoạn trở tay về phía trước nói :

- Còn bơi chừng ba, bốn mươi trượng nữa mới vào bờ, tiểu muội nhớ ở đây có một ngôi chùa lợp tranh, trong chùa có Bạch Vân đại sư cũng là một vị võ lâm chính phái.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đã biết Bạch Vân đại sư, thì ta nên bơi nhanh lên, vào tới nơi sẽ mượn quần áo khô thay đổi, mặc áo ướt lâu quá dễ bị cảm lạnh.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trong am ni cô, làm gì có quần áo đàn ông, ca ca làm thế nào thay được?

Nhạc Long Phi cũng cười :

- Kỳ muội đừng lo cho ta, đàn ông thân thể cường tráng, vả lại ta có thể đốt lửa lên sấy một lúc là khô, có gì mà ngại.

Hai người tiếp tục bơi, lúc này trên mặt hồ màn đêm đã phủ, sương khói càng dày, cách xa vài trượng không còn trông thấy gì nữa, nhưng phía trước mặt văng vẳng nghe tiếng tụng kinh từ xa vọng lại.

Tiếng tụng kinh nghe càng lúc càng gần, làm cho Vũ Văn Kỳ cảm thấy tinh thần phấn khởi, vui vẻ nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tiểu muội nhớ không sai, trước mặt ta là Bạch Vân am trên Thúy sa đó.

Quả nhiên bơi thêm chừng bốn năm trượng nữa, liền trông ngay thấy một ngôi chùa nhỏ lợp tranh dựng lên trên bãi cát.

Vũ Văn Kỳ dùng thế Lược Ba Tiền Thủy nhảy lên bờ trước, chạy tới trước cửa chùa, gõ mấy tiếng vào cánh cửa rồi cất tiếng gọi :

- Bạch Vân đại sư đã đi nghỉ chưa? Vũ Văn Kỳ có chút việc cần muốn xin ra mắt.

Cánh cửa am vừa mở rộng, Vũ Văn Kỳ bất giác kinh ngạc, nguyên người đứng phía trong cửa không phải là một ni cô mà lại là vị hòa thượng.

Am ni cô lại có hòa thượng, thật là kỳ quái, Vũ Văn Kỳ nhân đang mặc bộ áo ướt, nên luống cuống không biết làm thế nào cả, may sao Nhạc Long Phi đã bước tới gần vòng tay thì lễ nói :

- Xin hỏi đại sư pháp hiệu là gì? Bạch Vân sư thái trụ trì ở Bạch Vân am này hiện ở đâu?

Vị hòa thượng này trạc năm mươi vóc người tầm thước mình mặc bộ áo cà sa vàng, sắc mặt tươi cười một tay đặt trước ngực đáp lễ rồi nói :

- Bạch Vân sư thái công đức viên mãn, nên đã viên tịch cách đây nửa tháng, bản tăng mền cảnh Thúy sa thanh u tuyệt bực, nên đổi tên chùa Bạch Vân am sang Lam Thúy tiểu trúc làm nơi mỗi khi bản đạo sang nam hành cước lại ghé lại nghỉ ngơi.

Nói xong đưa mắt ngắm nghía Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một lượt rồi mỉm cười nói :

- Hai vị thí chủ chắc bị đắm thuyền nên phải bơi vào đây xin mời vào am thay áo kéo mặc ướt dễ sinh cảm hàn.

Vũ Văn Kỳ nghe nói Bạch Vân sư thái đã viên tịch bất giác khê kêu một tiếng rồi nói :

- Té ra là Bạch Vân sư thái đã qui Tây trúc, chúng ta và đại sư chưa từng quen biết đâu dám quấy nhiễu.

Hòa thượng không đợi Vũ Văn Kỳ nói hết bèn niệm một câu “A di đà Phật” rồi mỉm cười nói :

- Sao cô nương lại nói thế? Kể xuất gia chỉ lấy từ bi làm gốc, phương tiện làm đầu huống chi cô nương lại là người quen của Bạch Vân sư thái. Trong am sẵn đã có quần áo sư ni, sư tăng, có thể mặc tạm được, đợi hai vị hong khô quần áo ướt, lại thay bộ áo nhà chùa ra, có sao đâu!

Nói xong đứng né sang một bên, giơ tay mời khách vào.

Nhạc Long Phi thấy hòa thượng áo vàng vui vẻ dễ dàng, lại nhân quần áo ướt khó chịu vô cùng, bèn không khách sáo, cùng Vũ Văn Kỳ song song tiến thẳng vào cửa.

Hòa thượng áo vàng đưa cho mỗi người một bộ áo sạch sẽ, và đốt cho hai người một lò than lớn, lửa đỏ rực rưng rục.

Nhạc Long Phi mời Vũ Văn Kỳ vào phòng trong thay áo, còn mình cũng cởi bỏ áo ướt mặc áo khô vào. Hai người thay áo xong nhìn nhau, bất giác mỉm cười.

Hòa thượng đặt một chiếc bàn con cạnh lò sưởi, trên bày đủ rượu thịt nhìn Nhạc Long Phi cười ha hả :

- Xin mời hai vị thí chủ xơi vài chén rượu để khử phong hàn và luôn tiện để mừng cuộc gặp gỡ hôm nay.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tại hạ còn chưa thông danh tính vậy xin tự giới thiệu, tại hạ tên gọi là Nhạc Long Phi, còn vị cô nương đây là Vũ Văn Kỳ, xin thỉnh giáo đại sư pháp hiệu là gì để tiện xưng hô.

Vị sư tăng còn đang mãi chăm chú nhìn chiếc hộp sắt vừa rồi Vũ Văn Kỳ thay áo bỏ ra, nghe Nhạc Long Phi hỏi bèn mỉm cười nói :

- Bần tăng tên gọi Đạt Nguyên, xưa nay chỉ du hành trong khoảng Yên Triệu ở Bắc phương, ít khi xuống miền Nam này.

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đã run bắn mình, sắc mặt đầy vẻ hãi hùng.

Thì ra nàng vừa nhớ ra vị Đạt Nguyên hòa thượng mà người ta thường gọi là Tiểu Diện Như Lai lại cũng là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác.

Đạt Nguyên hòa thượng thấy sắc mặt Vũ Văn Kỳ chợt biến, bèn mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương sao lại có vẻ hốt hoảng thế, hay là...

Vũ Văn Kỳ không đợi Đạt Nguyên hòa thượng nói hết, vội vòng tay hỏi :

- Đại sư có phải là vị vô lâm tiền bối mà người ta thường gọi là Tiểu Diện Như Lai lại có tên là Lao Sơn Tiểu Phật không?

Đạt Nguyên hòa thượng luôn gật đầu rồi cười ha hả nói :

- Vũ Văn cô nương kiến thức giang hồ thực là rộng, bần tăng chính là người được vô lâm đương thời liệt vào hàng Càn Khôn lục ác, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương bữa nay ngồi đối diện với một ác tăng có tiếng như ta chắc cũng hơi sợ phải không?

Nhạc Long Phi chợt nhướn cao lông mày, rồi cũng cất tiếng cười ha hả.

Đạt Nguyên hòa thượng thấy thế làm kỳ, ngạc nhiên hỏi :

- Nhạc lão đệ cười gì vậy? Bần tăng nói nhỡ lời chăng?

Nhạc Long Phi vòng tay nói :

- Tại hạ chỉ buồn cười mình thực có cơ duyên, trong một thời gian ngắn ngủi có vài ngày trời mà đã được gặp luôn cả mấy nhân vật trong Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn.

Đạt Nguyên hòa thượng “à” một tiếng chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Lão đệ thử nói ta nghe, lão đệ đã gặp những ai?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Ta đã gặp Phục Bách Thao, một trong hai người Thiên Ngoại song tàn, rồi lại gặp Chu Bạch Mi, Cừu Trọng Đạt, Âu Dương Bình và bây giờ là đại sư, cộng tất cả là năm vị tuyệt đỉnh cao thủ vô lâm.

Đạt Nguyên hòa thượng nghe nói liền hỏi :

- Nhạc lão đệ, người gặp Âu Dương Bình ở đâu?

Vũ Văn Kỳ đón lời :

- Chúng ta vừa bị Âu Dương Bình, một vị cao thủ trong võ lâm, địa vị tuy cao, danh tiếng tuy lớn, nhưng thủ đoạn thì hèn hạ độc ác, âm toán một cách vô sỉ, khiến chúng ta bị rút xuống hồ.

Đạt Nguyên hòa thượng giật mình kinh sợ, vội đứng lên hỏi :

- Vũ Văn cô nương nói thế tức là Âu Dương Bình chưa kịp đi xa chăng?

Vũ Văn Kỳ gật đầu đáp :

- Đi xa hay chưa, ta không biết, ta chỉ biết đích xác bữa nay hắc có mặt ở Thái Hồ, đại sư hỏi làm gì? Có lẽ muốn tìm hắc chăng?

Đạt Nguyên hòa thượng thốt nhiên búng ngón tay một cái, chỉ phong xé không khí rít lên thành tiếng, đánh bật chén rượu Nhạc Long Phi cầm ở tay đang định đưa lên môi để uống, chén rượu lập tức rút xuống đất vỡ nát ra như cám.

Chén đã vỡ, tất nhiên rượu ở trong chén tràn ra mặt đất và lập tức bốc lên thành ngọn lửa.

Nhạc Long Phi giật mình kinh sợ, mắt đăm đăm nhìn Đạt Nguyên hòa thượng rồi hỏi :

- Đại sư đã bỏ thuốc độc vào rượu sao lại còn đập bể chén rượu?

Đạt Nguyên hòa thượng cười một cách nham hiểm rồi nói :

- Các người đã dần bước giang hồ sao còn chưa nghe thấy câu: “Thà rằng gặp Bạch Cốt còn hơn gặp Như Lai” ư?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu hỏi :

- Câu ấy là nghĩa thế nào? Xin đại sư giảng cho nghe.

Đạt Nguyên hòa thượng cười hì hì đáp :

- Câu ấy có nghĩa là Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng là ta đây, còn âm mưu hiểm độc hơn cả Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình, càng không nên trêu vào.

Nhạc Long Phi nhướng mày nói :

- Người đã là một nhân vật trong bọn Càn Khôn lục ác, nếu muốn coi chúng ta là kẻ thù, sao không đường hoàng đối địch, lại giả cái thói hèn hạ như tụi giang hồ, ngấm bỏ thuốc độc vào rượu.

Đạt Nguyên hòa thượng vì cố tới đây cướp của quý, tuy đã đánh chết Bạch Vân sư thái, nhưng tự mình cũng bị nội thương, lại thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều phong mạo bất phàm, võ công rất cao, lại là người quen Bạch Vân sư thái, nên mới ngấm bỏ độc vào rượu, định giết chết đối phương, nay nghe Nhạc Long Phi hỏi vậy, bèn không kịp suy nghĩ, cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Được làm vua, thua làm giặc cái gì gọi là hèn hạ bản thủ, cái gì quang minh lỗi lạc? Ta nhận thấy bỏ thuốc độc cho các người chết nhẹ hơn việc động thủ quá nhiều.

Vũ Văn Kỳ “hừ” một tiếng, mắt sáng quắc như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Đạt Nguyên hòa thượng rồi nói :

- Người đã mưu tính như vậy, sao tự nhiên nửa chừng lại đổi ý, để cơ mưu bị bại lộ?

Đạt Nguyên hòa thượng mỉm cười nói :

- Vì ta với Âu Dương Bình có mối thù không đội trời chung, nên khi nghe các người nói chính các người cũng có thù với hắc, ta mới động mối từ tâm, giải thoát cho các người khỏi uống lầm rượu độc đứt ruột ra mà chết.

Nói vừa dứt lời, tà áo tăng bào bay lên phấp phới rồi mạnh như luồng điện chớp, thân hình lão đã phóng ra khỏi cửa Bạch Vân am.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cũng phóng mình nhảy ra đuổi theo, chỉ thấy Đạt Nguyên hòa thượng một mình chèo thuyền con đã ra khỏi bờ tới ba trượng, còn quay lại cười nói với Nhạc Long Phi :

- Ta vội đi tìm Âu Dương Bình, quyết một trận sống chết với hắn, để đền bù chuyến đi Nam Hải này của ta, ngôi chùa Lam Thủy tiểu trúc này tặng các người đó.

Vừa nói vừa bơi, con thuyền đi nhanh vùn vụt, đến khi bọn Nhạc Long Phi nghe dứt câu nói, thì đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Rồng sinh chín con mỗi con một khác, cứ lấy bọn Càn Khôn lục ác danh chấn đương thời mà xét, tuy rằng cả bọn là hạng bụng dạ hẹp hòi, thủ đoạn thâm độc, võ công cao minh, cùng cực hung ác nhưng bản lĩnh thấp cao, hơn kém tất thấy đều không đồng đều, Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo, Đà Ấu Ngô Cúc, hai người tuy chưa được thấy còn Âu Dương Bình và Đạt Nguyên hòa thượng so với Chu Bạch Mi đã kém mà so với Cừu Trọng Đạt kẻ cam tâm làm ưng khuyến cho Thanh đình lại cũng không bằng nữa.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca, ta đừng vì thế mà cảm khái, hiện giờ chúng ta cũng vừa đói vừa rét, có mỗi chiếc thuyền con thì lão hòa thượng lại lấy đi mất, thân mình thì bị khốn trên bãi cát, bốn mặt toàn nước biết làm thế nào bây giờ?

Nhạc Long Phi cũng cười đáp :

- Chúng ta vào hong quần áo cho khô rồi thay đi đã rồi chờ sáng mai sẽ hay.

Hai người dắt nhau vào am, lấy quần áo hong lên bếp lò giở đi giở lại cho khô.

Nhạc Long Phi trông rượu thịt bày trên bàn, thèm quá muốn ăn, nhưng vừa rồi suýt uống nhầm rượu độc khi nào còn dám ăn nữa.

Vũ Văn Kỳ vừa hơ áo vừa thở dài nói :

- Trong chốn giang hồ, mỗi bước là một nguy hiểm, mỗi chỗ là một gai góc, vừa rồi Long ca ca không đề phòng cẩn thận, nếu chẳng may uống nhầm một giọt rượu, thì một đời cái thể anh hùng phút chốc hóa thành giấc mộng.

Nhạc Long Phi nghĩ tới câu chuyện vừa qua, bất giác rung mình mồ hôi toát ra như tắm.

Trong khi hai người tự kiểm thảo, trong bụng bàng hoàng kinh sợ vì những chuyện xảy ra ngày hôm nay, đột nhiên nghe tiếng mái chèo khua động, một chiếc thuyền con đang rẽ sóng tiến vào, rồi một giọng ồm ồm cất lên :

- Bạch Vân sư thái có ở trong am không?

Vũ Văn Kỳ cau mày nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, thật là kỳ quái, ngôi Bạch Vân am này mọi khi yên tĩnh lắm, độ này không hiểu sao có lắm nhân vật võ lâm các phái đến thăm thế?

Nhạc Long Phi trông bộ quần áo ni cô Vũ Văn Kỳ đang mặc, mỉm cười nói :

- Kỳ muội đang mặc áo ni cô, sao không mạo danh Bạch Vân sư thái ngồi trong chỗ tối thử dò xem sẽ biết vì có gì mà nhân vật võ lâm tới tấp tìm đến đây chứ khó gì?

Vũ Văn Kỳ cũng nổi tính tò mò, liền mỉm cười gật đầu, dùng công lực Truyền Âm Nhập Mật gọi khẽ một tiếng, ra hiệu mời đối phương vào am nói chuyện.

Nhạc Long Phi dời lò than ra chỗ khác, còn mình thì nấp vào một góc nhà, làm cho chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi chỉ lờ mờ sáng.

Lúc này ngoài cửa am đã nghe rõ ràng tiếng chân bước, Nhạc Long Phi nấp trong xó tối, ghé mắt trông ra chỉ thấy một người già, thân hình cao lớn, mặc áo màu xám, hai tay chặn trước ngực, cẩn thận từng bước từ từ tiến vào.

Ông già áo xám, mắt sáng như điện, tướng mạo cực kỳ hiểm độc, chính giữa chỗ hai đầu lông mày cách nhau có một cái tật lớn bằng con tầm đồ ửng, khiến ai trông cũng phải chú ý.

Nhạc Long Phi nhìn cái tật thịt đỏ ấy chợt nhớ ra người này là Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá - một tên cự đạo chỉ đi ăn cướp một mình xưa nay vẫn hoành hành suốt một giải Giang, Triết, Hoàn, Cầm.

Người này tâm địa độc ác, võ công cũng cao thêm cái tính giảo hoạt điêu ngoa, vì vậy bảy chữ Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá rất có tiếng trong bọn lục lâm tỉnh Giang Nam.

Phùng Cảnh Bá vẫn có ý gườm Bạch Vân sư thái, nên vừa bước vào cửa am đã dừng lại chấp tay nói với Vũ Văn Kỳ đang ngồi trong xó tối :

- Bạch Vân sư thái, xin thứ cho Phùng Cảnh Bá này tội đêm khuya dám mạo muội tới đây quấy nhiễu.

Wũ Văn Kỳ tính tình khôn ngoan lanh lợi, cũng đã nghe danh Phùng Cảnh Bá và nghe giọng nói của hắn, biết rằng hắn rất có thể chưa biết mặt Bạch Vân sư thái bao giờ, bèn cất giọng nặng chình chịch, lạnh lùng hỏi :

- Phùng bằng hữu chớ quá khiêm, đêm hôm bằng hữu tới bản am hẳn có việc gì chỉ giáo?

Phùng Cảnh Bá vẫn khoanh tay trước ngực đề phòng, nghe câu hỏi, bèn cười khẩy một tiếng, rồi nói :

- Bạch Vân sư thái, trước mặt người sáng, không nói chuyện mờ, Phùng mỗ này nghe nói bộ sách quý Tử Phủ kỳ thư có ba cuốn: Thiên, Địa, Nhân, và quyển Nhân hiện đang lạc vào tay sư thái, nên đến đây định mượn sư thái về xem ít lâu.

Câu này làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều giật mình sửng sốt, thì ra nguyên do là thế này: một trăm năm về trước có một vị khoáng đại kỳ hiệp là Tử phủ chân nhân chung thân không râu đồ đệ, trước khi công thành viên mãn, sắp sửa thành đạo bèn đem tâm huyết suốt đời viết thành bộ Tử Phủ kỳ thư, chia làm ba cuốn Thiên Địa và Nhân, bên trong ghi chép các phương pháp tu luyện các võ công tuyệt thế, nếu chỉ được một quyển thì không có lợi gì, người học tốt phải tham khảo cả ba quyển mới có thể tham thấu nghĩa lý tinh vi, mà trở nên một tay cao thủ vô địch vô lâm.

Nay nghe Phùng Cảnh Bá nói mới biết quyển Nhân trong đó đã lạc vào tay Bạch Vân sư thái, thăm nào mà một nơi thanh tịnh như Bạch Vân am này mà có nhân vật vô lâm xuất hiện.

Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá chờ lâu không thấy đối phương trả lời bèn cười một cách quái gở nói :

- Sư thái đừng lấy đó làm lạ, việc bí mật này không chỉ có một mình Phùng mỗ này biết đâu, lát nữa khi trời chưa sáng còn có một tay cường thủ tuyệt thế cũng sẽ tới thăm sư thái.

Wũ Văn Kỳ giật mình kinh sợ vội hỏi :

- Người ấy là ai?

Phùng Cảnh Bá đáp :

- Người đó tên gọi Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội, một trong hai nhân vật Thiên Ngoại song tàn.

Nhạc Long Phi nghe nói cười thầm, mấy bữa nay thật có duyên, bắt luận đi đâu cũng gặp các nhân vật trong Thiên Ngoại song tàn và Càn Khôn lục ác.

Phùng Cảnh Bá thấy Vũ Văn Kỳ im lặng không trả lời thì cho là đối phương nghe thấy tên Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội chắc phải rụng rời hết vía, bèn cười nanh ác nói :

- Sư thái có lẽ không thèm đếm xỉa đến cái tên Phùng Cảnh Bá này, nhưng cũng tự nên biết mình không phải là địch thủ của Sa Bội với ngón Lương Nghi chưởng lực, vậy thì trước khi chịu chết trước tay của lão hung thần đó, sư thái nên đưa quyển Nhân cho ta, rồi khi hắn tới đây không thấy quyển đó sẽ đi khắp góc biển chân trời tìm ta mà đòi, có phải là sư thái được yên thân không?

Trong khi lắng tai nghe Phùng Cảnh Bá nói, Nhạc Long Phi thốt nhiên cảm thấy như có tiếng chân người khinh công vào bụi thượng thừa đang nhè nhẹ tiến vào am.

Quả nhiên họ Phùng vừa nói dứt lời, thì từ phía cửa am đã nổi lên một tràng cười nghe như tiếng sói tru, làm cho người nghe sởn gai ốc.

Đêm khuya thanh vắng, vạn vật im lìm, cái tiếng cười quái gở đó nghe lại càng kinh khủng, làm cho Phùng Cảnh Bá, một tay đại đạo khét tiếng giải Giang, Triết, Cầm, Hoàn phải cau lông mày lại, mặt nhợt đi như tờ giấy.

Cho cả đến Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cũng phải rùng mình kinh sợ, biết rằng giọng cười đó chủ nhân chắc chắn là Sa Bội.

Từ ngoài cửa am Bạch Vân, một lão già mặc áo vải, mặt mũi gầy gò, bàn tay bên trái không biết bị vật gì chặt đứt ba ngón tay: ngón vô danh, ngón tay út và ngón cái đang khệnh khạng đi vào.

Phùng Cảnh Bá trông ra thấy người đó chính là Sa Bội hẳn biết lão già này hung tàn có một, bất giác lùi vào phía sau hai bước.

Sa Bội giơ bàn tay có hai ngón cụt lên, nhõn quang lạnh như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Phùng Cảnh Bá, thừng thẳng hỏi :

- Người có phải là Độc Giác Thương Cù Phùng Cảnh Bá xưa nay vẫn hoành hành trong mấy tỉnh Giang, Triết đó không?

Phùng Cảnh Bá hết sức cẩn thận, hai tay ngưng tụ công lực, phòng đối phương thốt nhiên đột kích, mỉm cười nói :

- Tại hạ chính là Phùng Cảnh Bá, tôn giá có phải là Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội bằng hữu danh tiếng vang lừng thiên hạ đó không?

Sa Bội cười nhạt nói :

- Bốn chữ Thất Chỉ Tàn Nhân của Sa Bội là danh xưng kỳ thực, còn câu danh tiếng vang lừng thiên hạ thì không dám nhận, Phùng bằng hữu tới đây cũng vì bộ sách Tử Phủ kỳ thư đó chăng?

Phùng Cảnh Bá thấy lão hỏi câu đó, không biết trả lời làm sao, nếu đối đáp không trôi, rất có thể bị tan xương nát thịt ngay lập tức.

Sa Bội thấy đối phương trầm ngâm chưa trả lời, bất giác đôi mắt long lên, đằng đằng sát khí, xẵng giọng hỏi :

- Phùng Cảnh Bá, người cũng là một nhân vật trong giang hồ, sao ăn nói hàm hồ như vậy? Có nói có, không nói không, lập tức trả lời cho lão phu biết.

Phùng Cảnh Bá không biết làm sao đành chỉ gượng cười đáp :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư là báu vật trong thiên hạ, phạm là nhân vật võ lâm, ai mà không ao ước.

Sa Bội sắc mặt chợt lạnh như tiền, nhãn quan lại càng hung dữ, chú mục nhìn Phùng Cảnh Bá, cười nham hiểm :

- Người lấy tư cách gì mà muốn chiếm bộ sách quý đó?

Phùng Cảnh Bá đã toan trả lời là “bằng vào nghề nghiệp” nhưng lại nghĩ nếu trả lời như vậy nhất định sẽ phải cùng Sa Bội một mất một còn, mà đấu sức với hắn, chắc chắn tám phần mười là mình sẽ thua hoặc chết ngay dưới ngón Lương Nghi chưởng lực của hắn.

Trong lúc Phùng Cảnh Bá lúng túng không biết trả lời sao cho xuôi, thì ngọn đèn trong nhà thốt nhiên bùng sáng, rồi một chuỗi cười khanh khách như tiếng ngọc reo đưa ra.

Sa Bội và Phùng Cảnh Bá giật mình nhìn vào, thấy người ngồi trên bồ đoàn ở góc nhà mặc áo đen không phải là Bạch Vân sư thái một ni cô tuổi đã ngoài nửa trăm, mà là một thiếu nữ, dung nhan tuyệt thế.

Thì ra Vũ Văn Kỳ thấy câu chuyện bí mật đã nghe được rõ ràng rồi, chợt nghĩ ra một kế, muốn gây cho bọn Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn tự tàn sát lẫn nhau để giảm bớt thực lực của chúng.

Sa Bội và Phùng Cảnh Bá đã nhận rõ người ngồi trong nhà không phải là Bạch Vân sư thái thời lấy làm kinh ngạc sững sốt, Sa Bội cau mày hỏi :

- Cô nương là ai? Cười cái gì và sao lại cười?

Vũ Văn Kỳ cười nhạt đáp :

- Ta nức cười cho hai người, một là hung thần tuyệt thế, danh liệt Thiên Ngoại song tào và một là lục lâm khét tiếng Giang Nam, vậy mà đã phải theo đuôi người ta mà chưa tự biết, đứng đây cãi nhau hoài.

Sa Bội ngạc nhiên hỏi :

- Ta theo đuôi ai?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bạch Vân sư thái viên tịch cách đây nửa tháng, trước khi Phùng bằng hữu tới đây nửa giờ chúng ta trông thấy Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng, một nhân vật trong Cần Khôn lục ác mặt mũi hớn hở, chèo chiếc thuyền con đi khỏi.

Phùng Cảnh Bá là người tinh tế, nghe giọng nói Vũ Văn Kỳ biết rằng trong Bạch Vân am này, không phải chỉ có mình nàng bèn hỏi :

- Người đã nói “chúng ta” tất còn người nữa, người phải nói cho ta biết đồng bọn người là ai?

Góc nhà bên hữu, đột nhiên nổi lên tràng cười, trả lời :

- Là ta.

Phùng Cảnh Bá ngoái cổ lại, thấy Nhạc Long Phi tuy mặc áo nhà chùa, nhưng phong thái anh tuấn, khí vũ bất phàm đứng sừng sững ở góc nhà.

Sa Bội trong bụng vừa kinh dị vừa nghi ngờ, vì người thiếu niên anh tuấn này mới có tí tuổi đầu mà công lực đã cao đến thế, hẩn nắp ở góc nhà hàng giờ mà mình không hề hay biết, nghi ngờ vì không tin Đạt Nguyên hòa thượng chiếm trước cuốn sách quý đi khỏi đây.

6. Chương 6: Tử Phủ Kỳ Thư

Vũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, đã nhìn thấy ý nghĩ của Sa Bội qua nhãn quang của hắn bèn lại mỉm cười nói :

- Sa bằng hữu không nên nghi ngờ, người cứ nhìn bộ quần áo mà Long ca ca ta đang mặc, xem có phải là quần áo của Đạt Nguyên hòa thượng không? Lại rượu thịt, ở trên bàn cũng bị hắn bỏ thuốc độc uống vào làm cho đứt ruột đó.

Sa Bội nghe nói chú ý ngắm bộ quần áo hòa thượng của Nhạc Long Phi lại mở rượu ra đưa lên mũi ngửi, rồi dốc nốt chỗ rượu xuống đất.

Rượu vừa rót xuống, lập tức lửa bốc phụt lên.

Sa Bội kêu lên một tiếng rồi cau mày nói :

- Đúng là thứ thuốc độc Thất Bộ Đoạn Trường tán của lão trọc Đạt Nguyên hay dùng đây mà.

Nói đến đây, lão đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một lượt rồi hỏi :

- Các người có phải vì bộ Tử Phủ kỳ thư mà đến đây không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Chúng ta đối với bộ Tử Phủ kỳ thư gì đó, chẳng có hứng thú gì hết, vừa rồi nhân đi chơi bên hồ, bị Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình bụng dạ độc ác hơn cả Đạt Nguyên hòa thượng, dùng mưu kế hèn hạ lật đổ thuyền, nên mới bơi về đây mượn áo thay.

Sa Bột trông thấy bên cạnh lò than còn hai bộ quần áo chưa khô thì biết là Nhạc Long Phi không nói dối, liền ngạc nhiên hỏi :

- Cả Âu Dương Bình cũng có mặt ở Thái Hồ này ư?

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Vừa rồi Đạt Nguyên hòa thượng thấy nói Âu Dương Bình cũng có mặt ở Thái Hồ nên vội vã chèo thuyền đi ngay.

Sa Bột nghe nói giật mình rồi gật đầu nói :

- Đúng đấy, bọn họ có thù không đội trời chung với nhau nay tình cờ gặp gỡ khi nào chịu bỏ qua.

Lúc này Phùng Cảnh Bá thấy Sa Bột đã tới, không còn hy vọng gì chiếm được cuốn Tử Phủ kỳ thư nữa, nên lòng tham cũng nguội, chỉ mong được hai chữ bình an mau mau thoát ra khỏi chốn này là phúc. Nghĩ vậy bèn thừa cơ hội nói thêm vào :

- Đạt Nguyên hòa thượng đã có tên là Tiểu Diện Xà Tâm xưa nay làm việc gì cũng hung tàn độc hiểm, hẳn đã đến đây, chắc không khi nào chịu về tay không, cuốn Tử Phủ kỳ thư chắc đã lọt vào tay hắn rồi.

Nói tới đây hắn lại chú ý nhìn Sa Bột rồi tiếp :

- Sa huynh đã biết Đạt Nguyên hòa thượng và Âu Dương Bình có mối tử thù với nhau, nay họ gặp nhau ở đây, tất thế nào cũng có một trận huyết chiến, vậy sao thời ta không đi theo, bí mật giám sát hành động của họ, rồi mình ở giữa thủ lợi...

Sa Bột nhướng cao đôi lông mày cười ha hả :

- Cố nhiên ta sẽ đi tìm bọn họ không cần người chỉ giáo!

Phùng Cảnh Bá thẹn đỏ mặt, đôi mày nhấp nháy, bụng tuy căm nhưng cũng cố nhịn, không dám hé răng.

Sa Bột nói xong, quay ra phía cửa, Phùng Cảnh Bá thấy hắn bỏ đi, như người trút được gánh nặng, miệng tủm tỉm cười.

Sa Bột bỏ đi được vài bước bỗng nhiên quay lại, tiến sát tới Phùng Cảnh Bá cười quái ác hỏi :

- Phùng bằng hữu, ngoại hiệu của người là gì?

Phùng Cảnh Bá không hiểu hắn hỏi thế để làm gì, chỉ cười nhỉnh trả lời :

- Cái danh hiệu xấu xí mà giang hồ đặt cho Phùng mỗ là Độc Giác Thương Cù.

Sa Bột cười sằng sặc nói :

- Ta nghĩ người nên đổi đi một chữ thì hay hơn.

Phùng Cảnh Bá ngạc nhiên hỏi?

- Là chữ gì xin Sa huynh chỉ rõ?

Sa Bột đôi mắt lóng lánh như cú cười :

- Người phải đổi là Độc Tỷ Thương Cù cái tên ấy mới xứng với thực.

Nói vừa dứt lời, bàn tay tàn tật chỉ còn hai ngón duỗi ra cách không phóng khí điểm vào huyết đạo của Phùng Cảnh Bá, Phùng Cảnh Bá đối với Sa Bột tuy lúc nào cũng hết sức đề phòng, nhưng vì thủ pháp đối phương quá nhanh muốn tránh cũng không kịp.

Sa Bột động tác nhanh như điện, tay trái điểm huyết Phùng Cảnh Bá, tay phải vung mạnh như xé không khí chém trúng vào vai trái đối phương, làm cho khúc xương đầu vai vỡ vụn, kẻ đó lại nắm lấy bả vai trái của hắn giật mạnh một cái, tức thì cánh tay bị gãy rời, máu chảy đầm đìa chan hòa mặt đất.

Càng tàn nhẫn hơn nữa là lão còn giơ tay trái lên cách không giải huyết cho đối phương lấy lại tri giác làm cho nạn nhân đau đớn toàn thân run lên bần bật.

Sa Bội cầm cánh tay gãy của Phùng Cảnh Bá nhìn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cười ha hả :

- Sa Bội từ hồi xưa bị người chặt đứt ba ngón tay trái đã thề rằng “sau này nếu gặp người chống đối lại, ta sẽ chặt đứt tay trái của người ấy”. Trước khi ta đến đây, Phùng Cảnh Bá dám dùng những lời thách đố ta, nên không thể tha thứ được, hai người căn cơ cốt khí đẹp, cơ duyên may mắn, lại chưa hề tỏ ý kháng cự ta, Sa Bội này quyết không làm khó dễ gì các người hết. Tuy nhiên, ngày khác ra chốn giang hồ, nếu lại gặp nhau, thời nên ghi nhớ mấy điều cấm kỵ của ta, tránh cho Sa Bội này vì vương lời thề tuy mền mà không giúp được.

Nói xong thoáng một cái người đã bay ra khỏi cửa am.

Nhạc Long Phi không thể chịu nổi hành động hung ác tàn nhẫn của Sa Bội, vừa trợn mắt định mắng, thì bị Vũ Văn Kỳ kéo lại, trở Phùng Cảnh Bá đang nằm lộn lộn dưới đất, máu tươi chảy ròng ròng, nói :

- Long ca ca, chúng ta cứ mặc hắn, trước hết hãy chữa vết thương cho Phùng bằng hữu đã, kéo để máu ra nhiều thế này nguy mất.

Nhạc Long Phi nghe nói bèn lấy thứ linh dược trị thương ở trong mình ra bôi vào vai trái của Phùng Cảnh Bá, chỉ trong khoảnh khắc máu đã ngừng chảy.

Phùng Cảnh Bá cảm ơn rồi rít, kể lại nghiêng rằng nói :

- Đa tạ lão đệ và cô nương, Phùng mỗ nếu không báo được thù này thề không làm người...

Nhạc Long Phi đối với hắn vẫn có ấn tượng không tốt, bèn cười nhạt nói :

- Phùng bằng hữu muốn báo cừu hay không, để sau hãy bàn, giờ người muốn ta đưa về đâu?

Phùng Cảnh Bá đôi mắt sáng ngời ầm ục đáp :

- Lão đệ đã chữa thương cho ta, ta đã cảm thịnh tình lắm rồi, đâu dám phiền đệ đưa tiễn nữa, Phùng mỗ này có thể một mình đi được...

Nhạc Long Phi không đợi hắn nói hết, vội lắc đầu :

- Phùng bằng hữu không nên cậy sức mạnh, ở đây bốn mặt toàn là nước, còn có cách gì mà bay được? Người hiện chỉ còn một cánh tay làm sao mà bơi thuyền được?

Phùng Cảnh Bá nghe nói gượng cười :

- Đã vậy xin phiền lão đệ đưa ta sang bờ hồ phía nam kia là được!

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ vào trong nhà lấy quần áo đã hong khô thay ra, rồi dùng chiếc thuyền của Phùng Cảnh Bá đưa hắn sang Nam ngạn.

Phùng Cảnh Bá trông thấy lưng Vũ Văn Kỳ có giắt chiếc hộp sắt bèn mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương, xin tha cho lỗi mạo muội dám hỏi chiếc hộp sắt của cô nương như đúc bằng cả khối sắt này chẳng hay bên trong chứa vật gì vậy?

Wũ Văn Kỳ cười nói :

- Cái hộp này là của tỷ tỷ kết nghĩa của ta tặng cho, ta không biết mở thế nào, nên cũng không biết bên trong chứa gì.

Phùng Cảnh Bá thò tay vào mình rút ra một lưỡi trủy thủ ngắn sáng như bạc, đưa cho Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Mũi trủy thủ của ta sắc lắm, có thể chặt được vàng chém được sắt, không phải loại thường, cô nương hãy cạy thử ra xem sao!

Wũ Văn Kỳ cũng tò mò bèn lấy chiếc hộp sắt ra, cầm lưỡi trủy khê vạch một nhát.

Không ngờ lưỡi trủy rạch vào, chiếc hộp vẫn trơ trơ không chuyển, cả đến nét rạch cũng không trông thấy nữa.

Phùng Cảnh Bá ngạc nhiên nói :

- Lạ quá nhỉ! Cô nương hãy thử vận dụng chân lực xem sao!

Vũ Văn Kỳ mỉm cười, lại cầm lưỡi trủy lên, ra sức rạch thật mạnh, lần này cũng như lần trước, chiếc hộp sắt vẫn không có vết gì.

Nhạc Long Phi thấy thế, biết chiếc hộp sắt này tất nhiên có lý lịch lớn lắm, bèn đưa mắt cho Vũ Văn Kỳ rồi cười nói :

- Kỳ muội cẩn thận kẻo làm hỏng lưỡi trủy quý của Phùng bằng hữu, để thông thả ta tìm cách mở sau.

Vũ Văn Kỳ biết ý mỉm cười, đưa lưỡi trủy trả cho Phùng Cảnh Bá, Phùng Cảnh Bá lại hỏi :

- Vũ Văn cô nương và lão đệ trừ việc sang đảo Nam Hải dự Nam Hải Anh Hùng hội còn định đi đâu nữa không?

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Chúng ta định đi dạo giang hồ cánh bèo trôi nổi, làm gì có phương hướng nhất định, Phùng bằng hữu hỏi để làm gì?

Phùng Cảnh Bá được Vũ Văn Kỳ cho uống Cửu Chuyển hoàn đan, công hiệu rất mạnh, lúc này cánh tay đã cầm huyết, không thấy đau đớn gì nữa, bèn vui vẻ nói :

- Vì mười ngày nữa, sẽ có một chuyện rất lạ, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương nếu có thì giờ thì cũng nên đi xem cho biết!

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Việc gì vậy?

Phùng Cảnh Bá hỏi lại :

- Lão đệ và cô nương có biết trên đời có mấy tay kiếm thuật có tiếng không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Nếu nói về kiếm thuật thì phải kể Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử đứng đầu.

Phùng Cảnh Bá gật đầu :

- Phù Vân Tử là một trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, lẽ tự nhiên là vị kiếm khách lừng lẫy rồi.

Vũ Văn Kỳ nghĩ một lúc nói :

- Huyện Phụng Tiết tỉnh Tứ Xuyên có một lão nhân họ Mộ Dung không rõ tên, ngoại hiệu là Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ, núi Hoa Sơn Thiểm Tây có một vị Mộc Kiếm đầu đà, hình như đối với kiếm thuật đều cao thâm cả.

Phùng Cảnh Bá thấy Vũ Văn Kỳ kiến văn sâu rộng như vậy cũng khen thầm, đưa mắt nhìn nàng rồi nói :

- Cô nương nói đúng lắm, mấy vị kiếm khách đó đều là người trong Bạch đạo, còn người ở Hắc đạo cũng có ba kiếm khách lừng danh, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương biết không?

Nhạc Long Phi cười đáp :

- Xin bằng hữu cứ nói, Nhạc Long Phi xin lắng tai nghe.

Phùng Cảnh Bá bấm ngón tay tính :

- Nếu lấy kiếm thuật mà luận thì vị thứ nhất phải kể là Truy Hồn Học Cửu Vưu Nam Báo, vị thứ hai là Diệu Thủ thần y Chu Bạch Mi...

Nhạc Long Phi nghe nói tới đây chợt nhớ tới việc Chu Bạch Mi mượn thanh kiếm Lỗ Trường Phong bèn hỏi :

- Hai vị ấy đều là người trong Càn Khôn lục ác, tự nhiên kiếm thuật cao cường, ta cũng biết là Chu Bạch Mi rất tinh kiếm thuật.

Phùng Cảnh Bá cười nói :

- Trừ Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi ra còn có một vị Lạt Thủ Hồng Tuyền Viên Thanh Loan cũng là một tay kiếm có tiếng.

Vũ Văn Kỳ “a” một tiếng rồi nói :

- Hình như ta chưa nghe cái tên Lạt Thủ Hồng Tuyền Viên Thanh Loan bao giờ?

Phùng Cảnh Bá nói :

- Nàng ấy cũng như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, rất ít đi lại chốn giang hồ nên không mấy người biết tiếng, nhưng kiếm thuật của nàng rất tinh thâm không kém gì bọn Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi.

Nhạc Long Phi chú ý nhìn Phùng Cảnh Bá, mỉm cười hỏi :

- Phùng bằng hữu nêu lên sáu tay danh kiếm ấy là có dụng ý gì?

Phùng Cảnh Bá mỉm cười nói :

- Nhân vì Vưu Nam Báo ở Vũ Công sơn cách đây không xa mấy, hẳn định ngày mười ba tháng bốn này sẽ triệu tập tất cả các danh kiếm thiên hạ tới Vũ Công sơn Tàng Kiếm cốc để tranh thủ lấy cái vinh dự Đương kim đệ nhất kiếm.

Nhạc Long Phi nghe nói cau mày hỏi :

- Nam Hải Anh Hùng hội tụ tập bao nhiêu tay tài giỏi, những người có danh vọng trong võ lâm, không ai là không tham dự, Vưu Nam Báo sao có cao hứng thời sao không chờ đến ngày ấy sẽ phát động, hà tất mở riêng một buổi Luận kiếm đại hội?

Phùng Cảnh Bá cười nói :

- Nhạc lão đệ nói có lý, nhưng việc Vưu Nam Báo mở Luận kiếm đại hội với việc Lê Phóng Hạc mở Nam Hải Anh Hùng hội ngày tháng còn sớm hơn và bọn họ nhận thấy rằng nếu chiếm được Đương kim đệ nhất kiếm lại tham dự Nam Hải Anh Hùng hội thì càng vẻ vang hơn nữa chứ sao?

Nhạc Long Phi nhẩm tính ngày, thấy bữa nay mới là mừng bốn tháng bốn, cách ngày Luận kiếm đại hội còn những chín ngày, từ đây tới Tiên Hà lĩnh đường đất cũng tiện, không đến nỗi phải đi vòng.

Vũ Văn Kỳ tính hoạt bát hiểu sự, bèn cười nói với Phùng Cảnh Bá :

- Phùng bằng hữu, nếu chúng ta muốn đến xem Luận kiếm đại hội thì có điều gì cần đặc biệt chú ý không?

Phùng Cảnh Bá nói :

- Có một điều hơi phiền là ai muốn vào Tàng Kiếm cốc tất phải qua ba kỳ thi ngoài cửa hang.

Vũ Văn Kỳ càng nghe càng nảy tính tò mò vội hỏi :

- Ba cuộc thi đó là gì? Phùng bằng hữu biết không?

Phùng Cảnh Bá cười :

- Nghe người ta đồn, nghe đâu kỳ thi thứ nhất là phải biết lai lịch và tên một thanh kiếm do đối phương đưa ra.

Nhạc Long Phi đôi mắt long lanh :

- Danh kiếm thời cổ, lưu truyền lại cũng không có mấy, kỳ thi thứ nhất đối với chúng ta may ra cũng không khó lắm.

Phùng Cảnh Bá nói thêm :

- Kỳ thi thứ hai là với thanh kiếm cổ đó phải biểu lộ một môn võ công kỳ diệu liên quan tới kiếm thuật.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kỳ này cố gắng thì thi cũng được, còn kỳ thi cuối là gì?

Phùng Cảnh Bá nói :

- Còn kỳ thi cuối là phải thi triển công lực “Lăng Không Hư Bộ”, “Đạp Kiếm Trầm Sa” bước qua một con đường dài ba bốn chục thước bằng cát đắp theo lối riêng mới được vào Tầng Kiếm cốc.

Nhạc Long Phi nhướng mày “à” một tiếng rồi nói :

- Người có Tiên Thiên cương khí mới có thể thi triển theo lối ấy.

Phùng Cảnh Bá cười nói :

- Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đều quý tướng lộ cả ra ngoài, nội công hỏa hầu đều đã tới cảnh giới “Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều thiên” cả rồi, theo ý Phùng mỗ này nhận xét thì hai vị ứng khảo kỳ thi thứ ba này dễ như trở bàn tay.

Nhạc Long Phi chỉ mỉm cười không trả lời, lúc này thuyền đã ghé bờ phía nam, Phùng Cảnh Bá không tiện nán lại lâu, bèn cảm ơn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ rồi từ biệt.

Vũ Văn Kỳ thấy hấn đi khỏi, bèn cùng Nhạc Long Phi lên bờ sánh vai đi dạo, nàng nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, như ý ta đoán thì hình như Phùng Cảnh Bá muốn chúng ta đến Luận kiếm đại hội.

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Kỳ muội đoán đúng đấy, Phùng Cảnh Bá không những có ý ấy mà bên trong còn ẩn giấu một ẩn ý gì khác nữa.

Vũ Văn Kỳ cười hỏi :

- Long ca ca có đoán ra được hấn có dụng ý gì không?

Nhạc Long Phi lắc đầu :

- Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, muốn đoán ý nghĩ người ta, thật là một sự rất khó. Chỉ biết việc này đối với ta quyết không có lợi.

Vũ Văn Kỳ cau mày nói :

- Nếu đúng như lời ca ca nói, thì chúng ta không nên đi nữa là xong.

Nhạc Long Phi nghĩ một lúc rồi nói :

- Chúng ta hành hiệp giang hồ, cốt để trừ gian cứu nhược, không nên ngại khó nhọc sợ hiểm nguy, chỉ cần làm việc gì cũng phải đề phòng cẩn thận là đủ. Ta cứ đi xem sao, và nhân dịp này ta còn gặp rất nhiều vị hào khách, tiền bối trong võ lâm, thu hoạch biết bao kinh nghiệm quý báu, can gì mà không đi?

Vũ Văn Kỳ nghe xong, lại thấy cao hứng, bèn rủ Nhạc Long Phi đi ngay với Vũ Công sơn, không la cà nơi khác nữa.

Hai người tính đúng thời hạn, khi tới Tầng Kiếm cốc đã thấy một đạo nhân mặc áo màu xanh, lưng đeo trường kiếm tuối trạc ngót bốn mươi đứng trước cửa.

Vị thanh bào đạo nhân vừa trông thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ bèn cúi đầu, miệng niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi hỏi :

- Hai vị thí chủ quý tính là gì? Có phải định vào hang xem Luận kiếm đại hội không?

Nhạc Long Phi chấp tay ngang nhiên đáp :

- Tại hạ tên gọi là Nhạc Long Phi, còn nghĩa muội tên là Vũ Văn Kỳ, nhân nghe Tàng Kiếm cốc cử hành đại hội, nên định tới xem, xin đạo trưởng cho biết đạo hiệu.

Thanh bào đạo nhân cười nói :

- Bần đạo là Huyền Linh, giữ chức Nhị tổng quản trong Tàng Kiếm cốc, Nhạc đại hiệp và Vũ Văn nữ hiệp đến xem hội, tất nhiên đã biết Vưu cốc chủ có ba điều kiện rồi chứ?

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Tại hạ cũng chỉ biết qua một hai điều, xin đạo trưởng cứ thi hành theo điều lệ của quý cốc.

Huyền Linh đạo trưởng gật đầu cười :

- Hai vị đã cùng tới một lúc, thời khởi phải thi làm hai lần nữa, trước hết bần đạo xin thỉnh giáo hai vị thanh kiếm này là gì?

Nói xong rút thanh kiếm nơi vai ra đưa cho Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi hai tay đỡ lấy thanh kiếm, xem qua một lượt chợt cảm cây kiếm xuống đất, khom lưng vái ba vái đôi mắt sáng ngời long lanh như luồng điện, nói chuyện với Huyền Linh đạo trưởng :

- Thanh kiếm của đạo trưởng quả là thanh kiếm quý, quý vô cùng!

Vũ Văn Kỳ nghe nói bất giác đôi má đỏ ửng, vì nàng đứng bên cạnh đã liếc mắt trông trộm, nhận thấy thanh kiếm khi rút ra khỏi vỏ không có tiếng vút lên trong vắt như tiếng rỗng ngậm, lúc ra khỏi vỏ rồi thì cũng không thấy ánh thép long lánh chói mắt như mấy thanh kiếm quý khác, có gì đáng gọi là thần kiếm thiên cổ?

Huyền Linh đạo trưởng nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Nhạc lão đệ, thanh kiếm này đã không thể đặt sợi tóc thối đứt, cũng không thể chém đá chặt vàng, vậy mà lão đệ bảo là một bảo vật danh quý đặc biệt, bần đạo xin hỏi danh quý đặc biệt ở chỗ nào?

Nhạc Long Phi vẫn kính cẩn đứng bên thanh kiếm, nét mặt nghiêm trang, chấp tay nói :

- Thanh kiếm này cái chỗ danh quý trên kỳ của nó, không phải là ở thanh kiếm mà ở chỗ thân phận chủ nhân của nó, không phải những hạng kiếm tầm thường có thể so sánh được.

Huyền Linh đạo trưởng nghe nói giật mình, chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Xin Nhạc lão đệ giảng cho nghe vị chủ nhân trước của thanh kiếm này là ai?

Nhạc Long Phi kính cẩn đáp :

- Sử Các Bộ tuần quốc ở Dương Châu, danh truyền thiên cổ, thanh kiếm này hình như là Sử Các Bộ dùng để thành toàn cái mỹ danh Cô Trung kiếm của ông.

Huyền Linh đạo trưởng kinh ngạc lùi một bước, than rằng :

- Nhạc lão đệ quả có nhãn lực kinh người, vừa rồi cũng có bảy vị võ lâm tới đây, không biết thanh kiếm này, nên chưa thông qua kỳ thi thứ nhất.

Nói tới đây liền ngừng lại, đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, vừa định cất tiếng hỏi, thì Vũ Văn Kỳ đã cười nói :

- Danh kiếm của trung thần còn lưu danh trong sử sách, chính khí hào nhiên khác nào như núi sông tinh tú, không biết đã tu luyện bao nhiêu khí tiết dân tộc vào đó, nhưng vừa rồi đạo trưởng nói thanh kiếm này không đủ sức chém đá chặt vàng, thối lỏng, đục đá, chẳng lẽ là nói dối hay sao?

Miệng nói, tay nhả thanh kiếm vừa bị Nhạc Long Phi cầm xuống đất, vung tay chém vào một khối đá lớn gần đấy, khối đá tức thì theo đường kiếm chặt vỡ ra làm ba, bốn mảnh.

Huyền Linh đạo trưởng thấy thế, biết Vũ Văn Kỳ đã dùng cương khí nội gia ngưng tụ vào lưỡi kiếm nên mới có thể biến vật hư nát ra vật thần kỳ, cầm cây kiếm sắt tầm thường chém vỡ khối đá lớn.

Đạo trưởng lại niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi cúi đầu ngang ngực :

- Vũ Văn cô nương công lực cao thâm, vậy là hai vị đã thông qua kỳ thi thứ nhất và nhì, bây giờ lão đệ và cô nương xin mời theo bần đạo vào cốc.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ nghe nói muốn vào cốc phải qua ba kỳ thi, vừa rồi mới qua có hai kỳ, sao...

Huyền Linh đạo trưởng cười ngắt lời :

- Nhạc lão đệ chưa rõ, kỳ thi thứ ba là hai con đề đắp bằng cát, trên mặt đề đều cấm kiếm nhon, ai muốn vào Tàng Kiếm cốc thì chỉ cần thi triển công lực “Lăng Không Hư Bộ”, “Đạp Kiếm Trầm Sa” vượt qua con đề đó là sẽ có Đại tổng quản đến tiếp, đưa vào gặp mặt Cốc chủ.

Con đề cát cao chừng ba thước, dài ước chừng bốn trượng, đắp thành hình nhon, cứ cách hai thước lại cấm ngược một lưỡi kiếm nhỏ, mũi kiếm sáng loáng trông có vẻ sắc nhọn vô cùng.

Nhạc Long Phi biết rằng, nếu muốn qua kỳ thi này, tất phải nhảy lên đề cát rồi dẫm lên hai chục lưỡi kiếm mà đi, cứ mỗi bước chân lại phải ấn một mũi kiếm cho chìm khỏi mặt cát, không còn trông thấy tung tích gì nữa, nhưng tuyệt đối không được để lại dấu chân. Nếu chân ấn hơi nhẹ, thì không thể ấn nổi mũi kiếm cho chìm sâu xuống mặt cát, mà ấn mạnh quá thì lại không tránh khỏi không trông thấy vết chân, cả hai lối đều không hợp, vậy nên nếu không phải là người nhuyễn, ngạnh, khinh công đều đạt bậc thượng thừa thì nhất định không thể thông qua được.

Nhạc Long Phi nhìn qua hai con đường cát rồi khẽ nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội...

Vũ Văn Kỳ biết chàng lo cho mình, bèn cười ngắt lời :

- Long ca cứ yên tâm, tiểu muội được ân sư hơn mười năm dạy dỗ, hết sức tài bồi, nên may mắn cũng học được thành tài, muốn qua con đường này, phải có đủ cả nhuyễn ngạnh khinh công việc đó đối với tiểu muội không lấy gì là khó.

Nhạc Long Phi nghe nói trong lòng như cất được gánh nặng, bèn mỉm cười nói :

- Kỳ muội tự tin như vậy, thời chúng ta nên đi ngay!

Nói xong liền vận khí tà áo xanh vừa phấp phới, thân hình đã nhẹ nhàng nhảy lên mặt đề, chân phải dẫm lên mũi kiếm nhon thứ nhất rồi mỉm cười chấp tay chào Huyền Linh đạo trưởng.

Huyền Linh đạo trưởng biết thanh kiếm cấm ở trong cát không có gì chắc chắn, vậy mà Nhạc Long Phi có thể đứng lên lưỡi kiếm mỉm cười chấp tay chào mà mũi kiếm vẫn không chìm, thì bất giác rung mình kinh sợ, cũng cúi đầu sát ngực nói :

- Nhạc lão đệ thân thủ cao thâm, bần đạo cung kính đứng đây chờ xem tuyệt nghệ.

Lúc này Vũ Văn Kỳ cũng đã nhảy lên mặt đề, theo đúng tư thế của Nhạc Long Phi, một chân nhẹ nhàng dẫm lên mũi kiếm ung dung đứng đón chiều gió, mũi kiếm cũng không hề lún chút nào.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nhìn nhau mỉm cười, ngẫm vẫy tay ra hiệu, hai người cùng ngưng tụ công lực, mũi kiếm dưới chân thốt nhiên chìm hẳn xuống.

Trong giây phút mũi kiếm sắp chìm, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đã song song nhẹ nhàng nhảy sang mũi kiếm thứ hai.

Mũi kiếm thứ nhất thế là đã ngập hẳn trong cát, mà trên đề mặt cát vẫn y nguyên, không một dấu chân để lại, từ mũi kiếm thứ nhất cho đến mũi kiếm thứ hai, thứ ba rồi tới cuối cùng cũng không sai một li nào cả.

Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ đối diện thi triển công lực “Lăng Không Hư Bộ”, “Đạp Kiếm Trầm Sa” đã đi hết bờ đề cát, nhảy xuống mặt đất, đã thấy một vị đạo nhân tầm vóc cao lớn mặt như con gái cung kính đứng ở bên cạnh.

Nhạc Long Phi biết vị đạo nhân cao lớn đó, tức là Đại tổng quản trong Tàng Kiếm cốc mà Huyền Linh đạo trưởng nói vừa rồi, bèn vòng tay thi lễ nói :

- Xin đạo trưởng cho biết đạo hiệu, và xin kiểm trên mặt cát, xem Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ có hợp cách không?

Đạo nhân cúi đầu ngang ngực, niệm một câu “Vô lượng thọ Phật” rồi nói :

- Bần đạo là Huyền Hóa, giữ chức Đại tổng quản trong Tàng Kiếm cốc. Nhuyễn, ngạnh, khinh công của Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương đã thực là siêu tuyệt bậc, Huyền Hóa xin khâm phục, hà tất phải kiểm lại mặt đề nữa, xin mời hai vị theo bần đạo vào yết kiến Cốc chủ.

Nói xong đi lên trước dẫn đường, đưa hai người vòng qua một ngọn núi cao chót vót.

Vừa qua khỏi chỗ eo núi, hai người chợt thấy trước mắt sáng bừng lên, ngay phía trước là một khoảng đất rộng chừng hơn một mẫu, trăm hoa đua nở, cỏ thơm xanh rì như trái vả, đá lạ thông kỳ, suối tuôn như thác, cảnh sắc thực là thoát tục.

Trong một khoảng đất phẳng, giữa đá và thông có bày rất nhiều bàn ghế, bàn nào cũng bày rượu thịt thơm ngon, dựa lưng vào vách núi, kề bên dòng suối là một chiếc bàn gỗ sơn đỏ, trên bàn đặt bảy thanh kiếm ngoài đều lồng bao.

Huyền Hóa đạo nhân đứng cách khoảng đất đó chừng hơn một trượng, khom mình thi lễ, cất cao tiếng nói với một vị mặc áo dài màu cỏ đông, tinh thần quắc thước, ngồi ở bên phải chiếc bàn dài :

- Khải bẩm Cốc chủ, hai vị khách quý đây định đến xem Luận kiếm đại hội hiện đã thông qua ba kỳ khảo thí.

Vưu Nam Báo vừa đưa mắt nhìn, chợt giật mình kinh ngạc về tướng mạo cũng như niên tuế của hai vị quý tân, bèn đứng dậy tiến ra vài bước cười ha hả nói :

- Lão đệ và cô nương đây thuộc môn phái nào? Vưu Nam Báo này sở dĩ đặt ba kỳ thi ở ngoài cốc khẩu mục đích để tránh bọn giang hồ tục khách tới phá hoại nhã hứng, xin các vị đừng cười bảo là lão phu khí lượng hẹp hòi!

Nhạc Long Phi cảm thấy đối phương hỏi thăm đến sư môn bèn mỉm cười, khom lưng đáp :

- Tại hạ tên Nhạc Long Phi, gia sư là Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, còn vị này là Vũ Văn cô nương, đệ tử của Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái núi Tung Sơn, một trong hai vị Trung Châu song tuyệt.

Vưu Nam Báo cố nhiên là đã nghe danh Hàn Nguyệt sư thái, nhưng cái tên Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba thì lạ hoắc, hình như trong giang hồ chưa nghe thấy bao giờ.

Nhưng Vưu Nam Báo lịch duyệt trong giang hồ bấy lâu uy danh đã thành tựu bậc ấy, tất nhiên phải có nhân lực hơn người, nên chỉ nhìn Nhạc Long Phi một lượt đã nhận thấy khí vũ hiên ngang, võ công tất phải vào hàng tuyệt kỹ, bèn “à” một tiếng, rồi nói :

- Té ra là Nhạc công tử và Vũ Văn cô nương đều là đệ tử của các bậc danh gia tuyệt thế cả, hèn chi mà chẳng vượt qua hai đường Phù Kiếm Sa Đề của ta một cách dễ dàng.

Nhạc Long Phi chấp tay cười nói :

- Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều là hạng tài hèn học kém dám múa rìu qua mắt thợ, mua một trò cười, xin Vưu cốc chủ thứ lỗi cho.

Vưu Nam Báo cười ha hả, rồi trở mấy dãy ghế bày la liệt giữa những tảng đá và gốc tùng nói với hai người :

- Nhạc lão đệ hà tất khiêm nhường, xin mời hai vị ngồi chơi, tạm thưởng thức vài chén rượu nhạt, chỉ đợi Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử và Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi đến nữa là ta sẽ bắt đầu khai mạc Luận kiếm đại hội.

Nhạc Long Phi nghe nói, khiêm tốn mấy câu, rồi cùng Vũ Văn Kỳ chọn một bàn ở dưới cây cổ tùng ngồi xuống.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn khắp một lượt, thấy nơi này trừ bọn mình và Vưu Nam Báo còn có bốn vị khách lạ nữa, bèn khẽ cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, vị đầu đà tóc xòa ngồi đối diện tảng quái thạch vuông kia chắc là Mộc Kiếm đầu đà Hoa Sơn phái mà Phùng Cảnh Bá nói đó, còn vị áo xám ngồi bên phải cây tùng kia nhất định là Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân, người đàn bà đẹp mặc áo đỏ ngồi phía xa nhất kia hẳn là Lạt Thủ Hồng Tuyền Viên Thanh Loan, con người đứng tuổi tướng mạo nham hiểm ngồi cạnh Viên Thanh Loan như một tảng đá kia là ai?

Nhạc Long Phi chú ý nhìn rồi mỉm cười nói :

- Sao Kỳ muội hỏi lạ vậy, tuy Vũ Nam Báo chỉ đưa thiệp mời mấy tay danh kiếm đương thời thôi, nhưng còn những người đến dự khán, ai qua được ba kỳ thi thời cũng lọt vào được, người kia biết đâu chẳng đến xem như chúng ta.

Vừa nói đến đây, chợt nghe tiếng Huyền Hóa đạo nhân đứng đằng xa nói to :

- Khải bẩm Cốc chủ, Nam Hoang Nhất Kiếm Phù đạo trưởng đã tới.

Uy danh Nam Hoang Nhất Kiếm quả không phải tầm thường, Vũ Nam Báo vội đứng lên, thân hành ra tận cửa cốc tiếp đón.

Một lúc sau Vũ Nam Báo đưa một vị thanh bào đạo trưởng râu tóc trắng như tuyết đi vào.

Vũ Văn Kỳ đứng lên trước nhất, nói to :

- Vũ Văn Kỳ, môn hạ đệ tử Tung Sơn Tị Trần am xin tham kiến Phù Vân sư bá.

Phù Vân Tử đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói :

- Vũ Văn hiền đệ sao cũng tới đây? Sư phụ hiền đệ có được mạnh không?

Vũ Văn Kỳ chỉ Nhạc Long Phi nói với Phù Vân Tử :

- Tiểu đệ và đại ca Nhạc Long Phi cùng du hiệp giang hồ, nhân qua Tàng Kiếm cốc, thấy Vũ cốc chủ mời sư bá và mấy vị cao nhân nữa đề cử Luận kiếm đại hội nên vào xem, sư phụ tiểu đệ đang tham xét môn Già La Bát Nhã thần công ở trên Tung Sơn, chờ đến ngày đại hội Nam Hải mới sang đảo Độc Long.

Phù Vân Tử đã nghe Tây Môn Túy nói chuyện, nên đã biết đến Nhạc Long Phi, khi nghe Vũ Văn Kỳ nói, bèn chú ý nhìn chàng rồi mỉm cười hỏi :

- Vị này tức là Nhạc Long Phi lão đệ, cao đồ của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp đó ư? Hèn nào Tây Môn Túy huynh ca tụng không ngớt, quả nhiên căn cốt phi phàm, cùng với Vũ Văn hiền đệ ta xứng đáng là một đôi “tường lân uy phượng” trong phái võ lâm.

Nhạc Long Phi sắc mặt đỏ bừng, khom lưng nói :

- Nhạc Long Phi tư chất đần độn, học hành kém cỏi, thật không dám nhận lời khen của tiền bối.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói với Phù Vân Tử :

- Phù Vân sư bá, xin sư bá ngồi cùng bàn với tiểu đệ được không?

Phù Vân Tử đưa mắt nhìn Vũ Nam Báo, Vũ Nam Báo gật đầu cười nói :

- Xin đạo trưởng cứ tùy tiện ngồi đâu cũng được, hiện nay chỉ còn chờ Chu Bạch Mi huynh tới đây nữa là có thể khai hội được rồi.

Phù Vân Tử nghe nói, liền ra chào hỏi Mộ Dung lão nhân và Mộc Kiếm đầu đà mấy câu, rồi quay lại gốc tùng ngồi cạnh với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Lúc này vị trung niên hán tử có tướng mạo nham hiểm không biết tên tuổi là gì dùng đôi mắt thâm trầm chú ý nhìn bọn Nhạc Long Phi rồi nói nhỏ với Viên Thanh Loan mấy câu.

Vũ Văn Kỳ nhanh mắt trông thấy, bèn cau mày mỉm cười nói :

- Trông cái bộ dạng thì thì thọt thọt của gã, ta đã biết là không phải là người tử tế.

Phù Vân Tử ngạc nhiên hỏi :

- Diệt nữ nói ai vậy?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt ra hiệu, Phù Vân Tử cười nói :

- Đây là Lạt Thủ Hồng Tuyền Viên Thanh Loan, người ấy kiếm thuật tinh thâm, nhưng thủ đoạn cũng không kém độc ác.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu nói :

- Tiểu diệt nữ không nói Viên Thanh Loan, mà là nói tên ngồi cạnh Viên Thanh Loan kia.

Phù Vân Tử chú ý nhìn một chút rồi “à” một tiếng nói :

- Người ấy trông lạ lắm, ta chưa gặp bao giờ, nhưng trông có vẻ hắc có công lực thực âm độc.

Nhạc Long Phi thừa lúc Phù Vân Tử và Vũ Văn Kỳ đang mải mê nói chuyện, lén đưa mắt ngăm xét vị tiền bối võ lâm danh tiếng.

Chàng nhận thấy Phù Vân Tử thần thái cao quý thanh tú, cổ kính như một cây tùng già, trên ngực áo còn gài một chiếc Mặc Vũ, chàng trông thấy chiếc Mặc Vũ đại biểu cho tinh thần dân tộc đó thì bất giác trong bụng thấy vui vui. Chàng nghĩ “nếu có thể liên kết được nhiều những vị anh hùng chí sĩ thiên hạ đồng tâm nhất trí, kết thành một khối, có thể chỉ mười năm, trăm năm về sau, xã tắc sơn hà lại trở về tay con cháu nhà Hán”.

Lúc này Vưu cốc chủ ngồi cách một bàn gần đó, nâng chén nhìn Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Phù Vân đạo trưởng từ Nam Hoang xa xôi đến đây thực vinh hạnh cho Tàng Kiếm cốc này không ít! Vưu Nam Báo đáng nên kính ba chén rượu ngon trước.

Phù Vân Tử cũng cất chén lên cười nói :

- Bần đạo tiếp được thiếp của Vưu huynh cho triệu, khi nào lại dám không đến? Huống chi lại còn được diện kiến các bậc cao minh thực là hân hạnh, nhưng chẳng hay sao Chu Bạch Mi huynh giờ này còn chưa đến?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Chu huynh xưa nay tính tình sáng khoái nóng nảy gặp những cuộc vui thế này, chẳng bao giờ chịu đi sau người, hôm nay không biết sao lại đến trễ vậy, hoặc giả còn bận việc gì chăng?...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe phía ngoài Tàng Kiếm cốc, một tràng cười giòn giã đưa vào.

Vưu Nam Báo cười ngắt nói :

- Vừa nhắc đến Tào Tháo, là Tào Tháo đến ngay. Chu Bạch Mi huynh đã tới!

Quả nhiên một bóng người nhanh như luồng điện, từ phía ngoài chạy như bay tới trước mặt mọi người dừng lại.

Nhạc Long Phi ngẩng lên nhìn, chính là vị Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi, người mà chàng gặp ở núi Mặc Can dạo nọ, trên vai còn gài thanh Đột Long kiếm của Lão Trường Phong cho mượn bữa trước.

Vưu Nam Báo rót đầu một chén rượu ngon, giơ tay lên ném vào không, ha ha cười nói :

- Chu huynh đến muộn quá, phạt một chén rượu đấy.

Chu Bạch Mi đỡ lấy chén rượu, uống một hơi hết, nét mặt nhơn nhơn đắc ý, nhìn Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Vưu huynh trừ chén rượu phạt ra, người còn phải mừng ta một chén nữa.

Vưu Nam Báo cười sáng sặc hỏi :

- Chu huynh có việc gì đắc ý thế?

Chu Bạch Mi luôn nhường cao đôi lông mày trắng mỉm cười nói :

- Bữa nay sở dĩ ta đến muộn vì còn mắc giao đấu với Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Chu huynh cùng Phục Bách Thao giao đấu ở đâu?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Ở trong núi Vũ Công, vừa dùng tay thì đến đây ngay.

7. Chương 7: Hai Con Chim Ưng Lạ

Vưu Nam Báo “à” một tiếng rồi nói :

- Trông sắc mặt Chu huynh thế kia chắc là thắng lợi phải không?

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Không chỉ thắng lợi, Phục Bách Thao còn bị ba vết thương nữa, nếu hắn không biết thân trốn đi cho nhanh thì đã chết dưới thanh Đồ Long của ta rồi.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Chu huynh lấy được thanh Đồ Long của Lỗ Trường Phong từ bao giờ thế?

Chu Bạch Mi đỏ mặt cười gượng :

- Thanh kiếm này là của Lỗ Trường Phong cho ta mượn, nói thực tình, nếu không có nó, thời chưa chắc ta đã thắng nổi ngọn Họa Huyết kim đao của Phục Bách Thao.

Nói đến đây, lại đảo mắt nhìn quanh các bàn tiệc, chợt trông thấy Nhạc Long Phi cũng có mặt ở đó, liền mỉm cười gọi to :

- Nhạc lão đệ cũng đến đây ư? Ta phiền người cảm ơn Lỗ Trường Phong và nói rằng chờ ta chém được đầu Phục Bách Thao xong, sẽ đem thanh Đồ Long đến núi Mạc Can nộp lại.

- Chu lão tiên bối đã thắng lợi, Nhạc Long Phi xin kính người một chén.

Nói xong, giơ tay đẩy một cái, chén rượu ở trong tay bay lên trên không, không bị sóng ra ngoài một giọt.

Công phu đó không phải tầm thường, huống chi từ chỗ Nhạc Long Phi đứng tới chỗ Chu Bạch Mi cách nhau một khoảng còn xa hơn giữa chỗ Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nhiều, làm cho tất cả mọi người trong bữa tiệc đều chú ý nhìn chàng. Chu Bạch Mi đỡ lấy chén rượu uống hết, Vưu Nam Báo mời khách tùy tiện chọn chỗ ngồi mỉm cười nói :

- Chu huynh, mời an tọa, mấy vị khách danh gia đã tề tựu đông đủ, ta có thể khai hội ngay bây giờ được.

Chu Bạch Mi ngồi xuống một tảng đá lớn, rồi cười nói :

- Ta vừa ác đấu với Phục Bách Thao một trận hơi lâu, nên tinh thần hơi mệt mỏi, Vưu huynh cử hành Luận kiếm đại hội thời nhớ đừng bắt ta ra trận đầu mới được.

Vưu Nam Báo cười ha hả nói :

- Chu huynh yên tâm, Luận kiếm đại hội của ta không giống các đại hội khác, không cần phải đấu kiếm động võ.

Mấy câu nói ấy làm cho cử tọa đều kinh ngạc, cùng mở to đôi mắt nghi ngờ chú ý nhìn Vưu Nam Báo.

Vưu Nam Báo cười ha hả nói :

- Nếu đã đấu kiếm, tất phải phân trên dưới, như vậy làm sao khỏi tránh thù oán? Và bọn ta đều là người yêu kiếm thuật, cũng nên giữ lấy hòa khí, vì thế Vũ Nam Báo mời các vị cử hành Luận kiếm đại hội bữa nay xin phá bỏ lệ cũ, quyết không trọng chữ “tranh”, mà chỉ trọng chữ “luận”.

Phù Vân Tử vỗ tay khen :

- Vũ huynh lập ý hay lắm, xin cho bản đạo được nghe rõ chi tiết.

Vũ Nam Báo nhìn khắp mọi người một lượt, rồi cười một cách kiêu ngạo :

- Chư vị có biết tại sao nơi đây được gọi là Tàng Kiếm cốc?

Câu hỏi đột ngột, làm cho mấy vị võ lâm kỳ khách đều ngẫm nghĩ, không ai trả lời được, cả đến Chu Bạch Mi là người có giao tình thân mật với Vũ Nam Báo cũng chịt nót.

Vũ Nam Báo thấy không ai trả lời, lại cười nói :

- Nhân vì tiểu đệ là người yêu kiếm, đã phí bao sinh lực suốt cả nửa đời người, mới sưu tầm được tám thanh kiếm quý, cất ở trong cốc, vậy nên mới dám đặt tên nơi này là Tàng Kiếm cốc.

Phù Vân Tử thấy bảy thanh bảo kiếm lồng trong bao đặt trên chiếc bàn dài bằng gỗ, mỉm cười hỏi :

- Vũ huynh nói có tám thanh, sao ở đây chỉ thấy có bảy?

Vũ Nam Báo nói :

- Còn một thanh ta giao cho Cốc nhị tổng quản Huyền Linh đạo trưởng ở ngoài cửa cốc, để thử nhãn lực của các vị võ lâm quý khách muốn vào dự kiến.

Nói tới đây chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và người đàn ông trung niên có bộ mặt nham hiểm ngồi đối diện với Viên Thanh Loan, đoạn nói tiếp :

- Nhạc Long Phi lão đệ, Vũ Văn cô nương và Cận Vạn Tôn bằng hữu đã hợp cách vào cốc, chắc đều đã coi qua thanh Cô Trung kiếm rồi chứ?

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ lúc bấy giờ mới biết người đàn ông lạ mặt kia là Cận Vạn Tôn, quả cũng chỉ là người đi xem như mình, nhưng vẫn không hiểu hắn thuộc về môn phái nào.

Chu Bạch Mi uống hết nửa chén rượu, rồi nhìn Vũ Nam Báo cười ha hả :

- Vũ huynh giấu kín tiếng thật, nếu ta biết Vũ huynh có nhiều món thần binh tuyệt thế này, thì việc gì phải lẩn mò sang tận Mạc Can mượn Lỗ Trường Phong thanh Đồ Long nữa!

Vũ Nam Báo lắc đầu cười :

- Chu huynh đừng lầm, ta chỉ nói giấu tám thanh danh kiếm hiếm có, chứ không nói có tám món thần binh tuyệt thế.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Cái tên Truy Hồn Học Cửu này đừng có cậy mình một bụng chữ, mà định đem chữ lờ chúng ta. Ta xin hỏi “danh kiếm” và “thần binh” khác nhau chỗ nào?

Vũ Nam Báo mỉm cười nói :

- Danh kiếm là để biểu thị cho cái lai lịch bất phàm, còn thần binh tuyệt đại là biểu thị cho cái tính chất sắc bén, vậy nên danh kiếm hy thế có thể bao gồm cả tuyệt đại thần binh, mà tuyệt đại thần binh thì không thể bao gồm danh kiếm được. Nói cách khác là trong tám thanh kiếm ta cất, chỉ có ba thanh có thể gọi là thần binh, xuống nước có thể chém giao long, lên cạn có thể có giết được sư tử, thối đứt cả tóc, chém gãy cả thoi vàng, còn năm thanh kia, nói về giá trị còn có thể vượt lên trên ba thanh tuyệt đại thần binh, nhưng về phương diện bản chất, thì cũng chỉ như thanh kiếm tầm thường đúc bằng một loại thép tốt mà thôi.

Chu Bạch Mi lắng lắng nghe xong, mỉm cười nói :

- Vũ huynh uống công thổi phồng mấy thanh kiếm từ nãy tới giờ, có giỏi thì đưa cho chúng ta truyền tay nhau xem một lượt cho rộng kiến thức coi nào!

Vưu Nam Báo cười ngất :

- Ta đã mời các vị đến đây để luận kiếm, thời chẳng lẽ lại tiếc không để cho các vị truyền tay nhau xem hay sao? Nhưng trước khi xem kiếm, ta muốn giao hẹn với các vị mấy câu đã.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Xin cứ cho nghe.

Vưu Nam Báo vòng tay nói với tất cả mọi người :

- Trong khi Vưu Nam Báo mời các vị xem kiếm, xin các vị cứ tự do phát biểu ý kiến, nếu vị nào có ý kiến cao thâm, nghị luận tinh xác khiến Vưu Nam Báo này bái phục, thì xin tặng vị đó thanh kiếm.

Cử tọa nghe xong, trong bụng đều háo hức nhưng vẫn ngồi yên không ai lên tiếng.

Vưu Nam Báo lại nói tiếp :

- Sau đó Vưu Nam Báo xin đề nghị cùng chư vị cùng sáng tạo một phương pháp là Lục Hợp kiếm pháp.

Viên Thanh Loan ngồi phía xa, khẽ kêu lên một tiếng, rồi nói :

- Lục Hợp kiếm pháp, có tinh, khí, thần, nhân, thân, ba hợp trong, ba hợp ngoài, đã phổ biến rất rộng, đại phạm những người học kiếm, ai mà không biết dùng, còn cần gì đợi chúng ta hợp lực sáng tạo làm gì nữa!

Vưu Nam Báo lắc đầu xua tay nói :

- Viên nữ hiệp chưa hiểu ý ta, vì bữa nay các nhân vật ở đây đều là những tay danh gia kiếm thuật kiệt xuất trong võ lâm đương thời, như Phù Vân đạo trưởng, Mộ Dung lão nhân, Mộc Kiếm đầu đà, Chu Bạch Mi huynh, Viên nữ hiệp và thêm cả Vưu Nam Báo nữa, gồm tất cả sáu người, bây giờ mỗi người truyền lại một chiêu do mình sáng tạo ra, há chẳng thành một thể Lục Hợp kiếm pháp tổng hợp tham thấu tất cả diệu pháp của tất cả, uy lực thật là vô biên, vô hạn.

Phù Vân Tử vỗ tay cười nói :

- Vưu huynh nghĩ ra cách ấy, thực là mới mẻ kỳ lạ, diệu tuyệt. Nhưng không biết mỗi người truyền thụ một chiêu thì bằng cách nào?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Lát nữa tiểu đệ sẽ sai người đem giấy bút lại, xin các vị đều bí mật viết vào đó dán kín lại...

Vừa nói tới đây, chợt Mộ Dung lão nhân mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi Vưu cốc chủ, Lục Hợp kiếm pháp này tác dụng ở chỗ nào?

Vưu Nam Báo nói :

- Ngày rằm tháng mười này, Lê Phóng Hạc sẽ triệu khai Nam Hải Anh Hùng hội trên Độc Long đảo, tất nhiên hào kiệt anh hùng trong tứ xứ sẽ tụ họp ở đó, bọn chúng ta tất cả đều cũng sẽ đến dự, lúc đó ta sẽ chọn ra một vị thiếu niên anh hùng tư chất tốt, đã lộ vẻ xuất sắc trong hội trường mà chuyển cho môn Lục Hợp kiếm pháp, như thế chẳng có ý nghĩa lắm ru? Câu chuyện đó cũng đủ lưu truyền muôn đời, làm một thiên giai đoạn trong phái võ lâm mãi mãi!

Mộc Kiếm đầu đà nghe tới đó, miệng niệm một câu “A di đà Phật”, mắt chú ý nhìn Vưu Nam Báo hỏi :

- Vưu cốc chủ có ý kiến hay lắm, nhưng chẳng hay môn Lục Hợp kiếm tổng hợp diệu quyết này sẽ giao cho ai giữ?

Vưu Nam Báo không ngờ Mộc Kiếm đầu đà hỏi vậy, bèn ngăn người ra một lát rồi mỉm cười đáp :

- Vưu Nam Báo chưa từng nghĩ tới điều này, chúng ta nên cử lấy một người giữ môn Kiếm quyết đó, và phụ trách cả việc tìm người nào đáng được truyền thụ ở Nam Hải Anh Hùng hội nữa.

Phù Vân Tử cười nói :

- Phạt môn đệ tử đã giới thâm sâu, lại cao pháp nhãn, ta nhận thấy chỉ có Mộc Kiếm đầu đà là có đủ tư cách giữ Kiếm quyết và tuyển lựa nhân tài thôi.

Phù Vân Tử nói xong, bọn cử tọa đều tán thành, riêng chỉ có Viên Thanh Loan mấp máy môi định nói, nhưng sau lại cố nén.

Vũ Văn Kỳ ghé tai Nhạc Long Phi khẽ cười nói :

- Long ca ca, cuốn Kiếm quyết Lục Hợp chứa diệu quyết của sáu vị kiếm khách thượng đẳng này, tất nhiên thần kỳ lắm lắm, khi nào tới Nam Hải Anh Hùng hội ca ca phải cố biểu dương tuyệt nghệ, chiếm lấy danh đầu mới có hy vọng được truyền môn Kiếm quyết đó.

Nhạc Long Phi mỉm cười khẽ đáp lại :

- Kỳ muội quên là ta vẫn quen lá cờ Mặc Vũ Phù Dung làm binh khí ư? Còn muốn học Lục Hợp kiếm quyết làm gì?

Vũ Văn Kỳ giận dữ, lườm Nhạc Long Phi một cái dài, Nhạc Long Phi cười nói :

- Muội quên khuấy đi mất, Thôi được, ta dẫu không cần nhưng cũng cố tranh lấy tặng Kỳ muội.

Vũ Văn Kỳ cố ý nũng nịu, giả vờ giận dữ :

- Ai khiến ca ca tặng? Dễ thường muội không tranh lấy được hay sao?

Người đẹp giận dữ, trông lại càng đẹp hơn, hướng chỉ lại còn cố ra vẻ nũng nịu, yêu kiều, khiến cho Nhạc Long Phi càng thấy tâm hồn điên đảo.

Trong khi Nhạc Long Phi tâm hồn như ngây như dại, thì Vũ Nam Báo cầm lấy một thanh kiếm dài hình thức cổ lỗ đưa cho Chu Bạch Mi người ngồi gần ông ta nhất rồi mỉm cười nói :

- Xin Chu huynh xem thử thanh kiếm này, xem xong xin lần lượt đưa cho các vị khác!

Chu Bạch Mi rút thanh kiếm ra xem, bắt giác cau lông mày lại, thì ra thanh bảo kiếm chỉ là một lưỡi kiếm bằng sắt đen sì không thấy long lanh sắc bén như những thanh kiếm khác.

Vũ Nam Báo đợi mọi người truyền tay nhau xem khắp lượt lại để trả về trên bàn rồi mới vòng tay mỉm cười nói :

- Trong các vị có vị nào biết lai lịch thanh bảo kiếm này không?

Năm nhà kiếm thuật ngồi đó kể cả Phù Vân Tử sắc mặt đều lộ vẻ ngượng ngùng lặng im không nói :

Vũ Nam Báo nhướng cao lông mày, chú ý nhìn bọn Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Cận Vạn Tôn cười nói :

- Nhạc lão đệ, Vũ Văn cô nương và Cận bằng hữu có cao kiến xin cứ phát biểu tự nhiên!

Cận Vạn Tôn khoanh tay nói :

- Thanh bảo kiếm này phân lượng rất nặng, hình thức thì cổ, có lẽ là vật của đại tướng thời Tiền Hán vẫn dùng.

Vũ Nam Báo giật mình kinh sợ, chú mục nhìn Cận Vạn Tôn rồi hỏi :

- Cận bằng hữu nhãn lực khá lắm, nếu bằng hữu có thể nói được chủ nhân thanh kiếm này là ai thì Vũ Nam Báo xin tặng ngay thanh kiếm.

Cận Vạn Tôn đỏ mặt lắc đầu không nói gì, Nhạc Long Phi chợt đứng lên mỉm cười nói :

- Thanh kiếm này khuôn khổ dài quá, phân lượng nặng quá, chỉ dùng trong khi mặc giáp ngựa thì được chứ như bọn giang hồ ta thì bất tiện lắm. Nếu Vũ cốc chủ chịu đổi thanh kiếm Cô Trung thần của Lữ Các Bộ tuần tiết Dương Châu, có thấm được dòng máu trung thần làm thưởng, thì Nhạc Long Phi xin đánh bạo đoán thử.

Vũ Nam Báo gật đầu cười :

- Miễn là Nhạc lão đệ nói được tên chủ nhân thanh kiếm này về thời Tiền Hán là ai, thì Vưu Nam Báo xin vui lòng đem thanh kiếm Cô Trung thần tặng lão đệ.

Nhạc Long Phi nói :

- Nếu Nhạc Long Phi đoán không lầm, thì trong số cự chủ nhân thanh kiếm này có ba vị danh tướng cái thể anh hùng.

Vưu Nam Báo kính nhạc nói :

- Ta chỉ biết có hai vị, không ngờ Nhạc lão đệ còn biết nhiều hơn, xin lão đệ cứ giảng cho nghe, khiến Vưu Nam Báo cũng được tăng thêm kiến thức.

Nhạc Long Phi nói :

- Ta xin nói ngược từ dưới lên: thời Tiền Minh, thanh kiếm này tìm được lương chủ là Khai Bình vương Thường Ngô Xuân vẫn dùng để bên mình.

Vưu Nam Báo dùng lối Phi bồi tung chén rượu về phía Nhạc Long Phi rồi cười ha hả :

- Nhạc lão đệ nói đúng lắm, ta kính lão đệ một chén trước đã.

Nhạc Long Phi đỡ lấy chén rượu uống cạn rồi lại nói tiếp :

- Từ đời Khai Bình vương trở lên, trong kỳ chống Kim đời Nam Tống cũng có một vị danh tướng kháng Kim tên gọi Tôn Trạch cũng thường đeo bên mình.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Điều ấy thì ta không biết, cảm ơn Nhạc lão đệ chỉ giáo.

Nhạc Long Phi lại nói tiếp :

- Đến như chủ nhân thanh kiếm này về đời Tiền Hán, thì so với Thường Ngô Xuân, Tô Trạch lại còn tiếng hơn nữa, ấy là vị danh tiếng thần dũng tuyệt luân Bá Vương Hạng Võ.

Vưu Nam Báo mỉm cười nói với Huyền Hóa đạo nhân từ này vẫn đứng túc trực bên cạnh :

- Người ra ngoài cửa Tàng Kiếm cốc lấy thanh Cô Trung kiếm đem vào đây cho ta.

Huyền Hóa đạo nhân đem thanh kiếm vào, Vưu Nam Báo đỡ lấy đưa cho Nhạc Long Phi rồi cười nói :

- Nhạc lão đệ học rộng biết nhiều, Vưu Nam Báo xin khâm phục vô cùng và kính tặng lão đệ thanh kiếm này.

Nhạc Long Phi kính cẩn đỡ lấy thanh kiếm, nhìn cử tọa một lượt rồi nói to :

- Nhạc Long Phi xin kính cẩn đem thanh kiếm này tặng lại cho nghĩa muội là Vũ Văn Kỳ, mong rằng nàng có thể noi theo chí lớn của cự chủ nhân thanh Cô Trung kiếm này là Sử khả pháp Lữ Các Bộ diệt trừ giặc Mãn, khôi phục giang sơn.

Mộ Dung lão nhân, Mộc Kiếm đầu đà cho đến cả bọn Chu Bạch Mi nghe câu nói đó đều khe khẽ gật đầu, duy chỉ có Viên Thanh Loan cười nhạt mấy tiếng, nhất là Cận Vạn Tôn mắt quắc lên nhìn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một cách dữ dội.

Phù Vân Tử con mắt đã nhìn thấy rõ từ đầu chí cuối, nhưng chỉ ngồi im, chẳng nói chẳng rằng.

Wũ Văn Kỳ đỡ lấy thanh kiếm, nhìn Nhạc Long Phi cười hỏi :

- Quái lạ, sao thanh kiếm này không có triện đóng lại cũng không có đặc điểm gì mà Long ca ca vừa trông thấy đã nhận ngay ra là vật của các vị danh tướng đã dùng?

Nhạc Long Phi cũng khẽ cười đáp :

- Kỳ muội không biết ư? Sự phụ ta là dòng dõi Tiền Minh hoàng đế, nên bảo vật triều Tiền Minh ta phải biết chứ!

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu :

- Tiểu muội cũng được gia sư và Tây Môn sư thúc nói cho nghe câu chuyện bí mật đó.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Gia sư có một cuốn Kiếm phủ từ trong đại nội đem ra, phạm những loại binh khí nào mà các vị đế vương, danh tướng nào thường dùng đều có chép trong sử, ở Kiếm phủ đều ghi rõ trọng lượng tác thước, nên khi ta vừa cầm thanh kiếm trong tay là nói ngay được lai lịch của nó.

Vũ Văn Kỳ hoảng nhiên tỉnh ngộ :

- Nếu thế thì những danh kiếm trong triều Long ca ca đều biết hết nhưng đối với binh khí phái giang hồ thì chưa chắc Long ca ca rành rọt như vậy.

Giữa lúc ấy, Vũ Nam Báo lại cầm lên một thanh kiếm dài chừng thước sáu, thước bảy, lưỡi sáng loáng như nước, đưa cho mọi người xem, Nhạc Long Phi cầm lên tay trông qua một lượt, rồi đưa cho Phù Vân Tử, mỉm cười nói :

- Phù Vân đạo trưởng, thanh đoản kiếm này sắc lắm, có thể chém thủng được những loại giáp nặng, chặt đứt được vàng, đá, nhưng tác thước lại dài hơn thanh Ngư Trường một chút, Nhạc Long Phi kiến thức hẹp hòi, không biết rõ lai lịch của nó xin lão tiên bối xem qua.

Phù Vân Tử đỡ lấy thanh kiếm giở đi giở lại, ngắm nghía một hồi bất giác kinh ngạc, nhìn Vũ Nam Báo cười nói :

- Hèn nào Vũ huynh đặt tên cho sơn cốc này là Tàng Kiếm cốc, bản đạo quả kính phục Vũ huynh đã hao tổn bao tâm huyết mới sưu tầm được một danh kiếm thần vật quý báu đến như vậy.

Vũ Nam Báo cười nói :

- Phù Vân Tử đạo trưởng đã biết rõ lai lịch của thanh kiếm này rồi ư?

Phù Vân đạo trưởng nói :

- Vũ huynh yên tâm, ta đâu có nhận ra lai lịch thanh kiếm này cũng không dám xin Vũ huynh phải dứt tình đem tặng ta đâu, vì nếu Vũ huynh tặng ta như kiểu tặng kiếm vừa rồi thì bao năm tâm huyết phứt chốc thành không, mà Tàng Kiếm cốc lại biến thành Vong Kiếm cốc.

Vũ Nam Báo tuy nghe ba chữ “Vong Kiếm cốc” có hơi gở miệng nhưng vẫn tươi cười nói :

- Xin đạo trưởng cứ nói, vì trừ thanh Cô Trung kiếm tặng Nhạc lão đệ vừa rồi, còn bầy thanh này ta đều thích cả, quyết không tặng ai hết.

Phù Vân Tử nghe nói thế, bèn hỏi :

- Thanh đoản kiếm của Vũ huynh phải chăng là thanh Ngô Côn kiếm sắc bén không thua gì thanh Ngư Trường, một vật chí bảo vô lâm?

Vũ Nam Báo cười ha hả, giơ một ngón cái lên trời, rồi nói :

- Đạo trưởng nhãn lực cao thâm, nó về phương diện sắc bén của thanh kiếm này quả không thua gì thanh Ngư Trường kiếm của Chuyên Chu dùng để hành thích Vương Liễu ngày xưa, chỉ tiếc thân kiếm hơi ngắn...

Vừa nói đến đây, Phù Vân Tử lại cười, ngắt lời :

- Sao Vũ huynh lại nói vậy, người ta có câu rằng “binh khí dài hơn một tác thì cũng mạnh hơn một tác, ngắn hơn một tác lại khéo léo hơn một tác”, nhất là một nhà đại gia kiếm thuật, có công lực tuyệt thế như Vũ huynh, một tác sắt trong tay, có khác gì một thanh gươm sắt dài bốn thước? Mỗi khi cần phải thi triển những chiêu tiểu xảo như Huyền Nữ kiếm pháp hoặc Thất Cầm kiếm pháp, thời lại càng thích hợp chứ sao?

Vũ Nam Báo nghe nói, chấp tay vái Phù Vân Tử vài cái, tỏ ý khâm phục sát đất.

Giữa lúc ấy, thốt nhiên có một đôi chim ưng cực lớn từ đâu bay tới, cứ liệng đi liệng lại trên không, xung quanh khu Tàng Kiếm cốc không chịu bay đi.

Núi cao hang sâu, vốn sẵn giống chim ưng, vì thế nên bọn quần hùng đang tụ họp trong Tàng Kiếm cốc đều không ai chú ý lắm, duy chỉ có Vũ Văn Kỳ lấy làm quái lạ, luôn luôn ngẩng đầu lên trông theo.

Cận Vạn Tôn thấy hai con chim ưng xuất hiện, liền ngằm đá khế vào gót sen của Viên Thanh Loan để dưới gầm bàn đá một cái.

Viên Thanh Loan mặt hơi đỏ sẫm, thò tay vào cái túi da báo đen phía sau lưng, trong có đựng món ám khí “Hong Tuyền Phi Ngư thích” là một môn ám khí rất ưng ý của mình lấy ra một nắm.

Vưu Nam Báo cố ý khoe khoang cho mấy vị hào kiệt đương thời thấy rõ cái pho tàng kiếm phong phú của mình bèn lại cầm lên một thanh trường kiếm còn lồng trong bao, thủng thỉnh bước ra giữa bàn tiệc tay phải cầm chuôi kiếm nhẹ nhàng rút ra khỏi vỏ chừng vài tấc.

Ánh thép sáng chói, phát ra những tiếng trong vắt như rỗng ngân làm cho Mộ Dung lão nhân phải sửng sốt khen :

- Đẹp quá, đẹp quá, thần vật thời tiền cổ quý thật. Thanh kiếm hình thức bóng bẩy này có phải là thanh Cự Khuyết kiếm diễm danh vẫn lưu truyền thiên cổ đó không?

Vưu Nam Báo càng rút mạnh, tiếng vang càng trong, khi thanh kiếm đã rút ra khỏi vỏ, Vưu Nam Báo cầm ngay lưỡi kiếm nói với Mộ Dung lão nhân :

- Mộ Dung lão nhân, thanh kiếm này tuy danh tiếng lớn, nhưng thật ra về phương diện sắc bén thì còn kém thanh Ngô Côn kiếm vừa rồi.

Lúc này, hai con chim ưng lớn đang bay liệng trên không thấy Vưu Nam Báo đã rời khỏi chiếc bàn đồ, liền khép hai cánh lại rồi nhanh như cắt sà xuống.

Vũ Văn Kỳ từ nãy tới giờ vẫn chú ý đến đôi chim ưng, nên lúc này bị nàng trông thấy trước, bèn vội kêu lên :

- Vưu cốc chủ hãy chú ý phía sau...

Vưu Nam Báo không hiểu có sự gì xảy ra, lúc quay đầu lại thì đã thấy đôi chim ưng xòe mấy cái móng nhọn quắp tất những thanh bảo kiếm bấy la liệt trên chiếc bàn đồ, vỏ cánh bay vụt lên không.

Thật là một sự biến hóa cực kỳ đột ngột, không một ai có thể ngờ, Đại tổng quản Huyền Hóa đạo nhân đạo nhân hét lớn một tiếng vung tay phóng luôn một chưởng lên trên không.

Mấy ngọn ám khí trong tay Viên Thanh Loan lúc này cũng vừa tung lên, trong nắm phi tiêu có hai ngọn vì trong lúc quá vội ngấm không chuẩn xác, lại bay tạt vào chỗ Phù Vân Tử, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đang ngồi.

Vưu Nam Báo mặt lạnh như tiền, vung thanh Cự Khuyết kiếm đang cầm trong tay hòa thành một đường sáng trắng gia sức ném mạnh trên không.

Đôi chim ưng đã được huấn luyện lâu ngày, chúng đã cố ý tìm đến, khi đạt được mục đích rồi tất phải cố sống cố chết bay đi cho thật nhanh, vậy nên khi ngọn phách không chưởng lực của Huyền Hóa đạo nhân, mấy ngọn phi tiêu của Viên Thanh Loan và phi kiếm của Vưu Nam Báo phóng tới thì chúng đã mang sáu thanh kiếm quý song song bay tít mù xa, lẫn vào trong đám mây trắng biến mất.

Vưu Nam Báo giậm chân thở dài, nét mặt hiện lên một thần tình khó tả, nhìn Phù Vân Tử gượng cười :

- Phù Vân Tử đạo trưởng, câu nói của đạo trưởng vừa rồi thiệt là đã ứng nghiệm, Tàng Kiếm cốc của ta giờ đã biến thành Vong Kiếm cốc.

Vũ Văn Kỳ đứng lên, cởi thanh Cô Trung kiếm đưa cho Vưu Nam Báo rồi nói :

- Vưu cốc chủ, thanh kiếm này...

Vưu Nam Báo biết ý Vũ Văn Kỳ, đôi mắt thốt nhiên sáng quắc, xua tay cười ha hả :

- Vũ Văn cô nương chớ làm thế, thanh Cô Trung kiếm này đã do Nhạc lão đệ tặng cô nương, thì vĩnh viễn là của cô nương, không khi nào lão phu lại lấy lại, còn cái việc chim ưng đoạt kiếm hôm nay, Vưu Nam Báo

lẽ nào lại chịu, nếu ta không cướp lại tất cả sáu thanh kiếm quý của ta về, ta sẽ rút tên ra khỏi Càn Khôn lục ác, không gọi là Truy Hồn Học Cứu nữa.

Cử tọa đối với cuộc biến cố đột ngột xảy ra đều sửng sốt kinh ngạc không biết an ủi Vưu Nam Báo thế nào.

Phù Vân Tử lấy đôi dưa tre gấp hai mũi Hồng Tuyền Phi Ngư thích miệng tùm tùm cười đi sang bàn Viên Thanh Loan.

Viên Thanh Loan giật mình kinh sợ, vội đưa mắt cho Cận Vạn Tôn, cả hai người ngằm dụng công lực, đề phòng cẩn thận, rồi cùng song song đứng dậy.

Ai ngờ Phù Vân Tử không có ý trách móc Viên Thanh Loan, ông chỉ đưa đôi dưa buồng hai mũi tên xuống rồi cười nói :

- Vì mũi phi tiêu Hồng Tuyền Phi Ngư thích của Viên nữ hiệp thấm toàn chất độc mạnh, nên bản đạo phải hoàn lại bằng cách này, thật là thất kính, thất kính.

Nói xong, liền lập tức về chỗ ngồi.

Viên Thanh Loan sắc mặt có vẻ bẽn lén, cầm mũi tiêu về, không ngờ tay chạm phải hai mũi tiêu bỗng tan ra như cám.

Viên Thanh Loan giật mình nghĩ thầm: “Mũi Hồng Tuyền Phi Ngư thích của mình rắn hơn sắt, không có gì phá hủy nổi, vậy mà Phù Vân Tử chỉ dùng hai chiếc dưa gấp đến vỡ tan ra thế này, mới biết công lực của đối phương thật kinh hồn khiếp quỷ”.

Lúc này Vưu Nam Báo sắc mặt tái xanh, chấp tay vái cử tọa rồi nói :

- Chư vị đối với biến cố vừa rồi không nên để ý đến nữa, xin cứ việc ăn uống vui chơi, kéo lại thêm cho Vưu Nam Báo này cái tội mạn khách.

Chủ nhân tuy tỏ ra hào sảng khoáng đạt mà nói vậy, nhưng quan khách nào còn bụng dạ nào mà nghĩ đến sự ăn uống, chuyện trò, mỗi vị đều viết một chiếu Kiếm quyết dán kín lại, giao cho Mộc Kiếm đầu đà cất giữ rồi cùng lần lượt đứng lên nói với Vưu Nam Báo mấy câu, tỏ ý lấy làm tiếc về câu chuyện vừa xảy ra vừa rồi, đoạn xin cáo lui.

Vưu Nam Báo quả không hổ danh là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, tuy trong bụng đang bực bực lửa giận, nhưng vẫn cố nén, thân hành tiễn các khách giang hồ ra khỏi Tầng Kiếm cốc, sắc mặt vẫn hớn hở ung dung, như không có chuyện gì xảy ra cả.

Vũ Văn Kỳ ra khỏi cốc, bèn hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân sư bá có biết hai con chim ưng cướp sáu thanh kiếm báu của Vưu Nam Báo vừa rồi là của ai không?

Phù Vân Tử lắc đầu đáp :

- Ta chưa từng nghe nói có nhân vật nào trong võ lâm nuôi loài ác diệu này cả.

Nhạc Long Phi nói :

- Hai con chim ưng này lớn lắm, nội trong các tỉnh ở Trung Nguyên rất ít khi thấy, hoặc giả là của các vùng biên giới chăng?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Long ca ca hãy cho rằng đây là một vị ma đầu tuyệt thế trên đời không ai biết tên tuổi sai hai con quái diệu có linh tính đã dạy không đến cướp mấy thanh bảo kiếm mục đích mà chấn động võ lâm đương danh với thiên hạ phải không?

Nhạc Long Phi gật đầu cười nói :

- Nếu cứ coi tình hình hiện tại mà xét, thì lúc này những tên tuổi như Thiệu Hàm Yên, Lê Phóng Hạc, Đồ Viễn Trí đều lần lượt lộ mặt ra chốn giang hồ, vậy thời nay lại xuất hiện thêm mấy tay ma đầu cái thế nữa,

cũng không có gì là lạ, tuy nhiên cứ xem như hai con chim ưng này lúc đến cũng như lúc đi, không hề lưu chút dấu hiệu gì, thì chưa chắc đã phải mục đích đối phương muốn mượn cơ ấy để thị uy với thiên hạ.

Phù Vân Tử khẽ thở dài một tiếng rồi nói :

- Đại phạm những nhân vật phái võ lâm ai mà không ao ước có được một thanh bảo kiếm chém sắt như bùn? Ta cũng cho rằng kẻ nào sai hai con chim ưng đến cướp kiếm đó chỉ là một kẻ tham lam mà thôi.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Phù Vân sư bá, diệt nữ xem hình như Vũ Nam Báo và Chu Bạch Mi hai người thân nhau lắm thì phải?

Phù Vân Tử gật đầu :

- Trong bọn Càn Khôn lục ác thì Vũ Nam Báo và Chu Bạch Mi được coi là những nhân vật không đến nỗi ác lắm, chỉ vì họ có tính cao ngạo lạnh lùng và độc tay ghê gớm mà thôi, hai người này chơi với nhau đã mười mấy năm rồi!

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Phù Vân sư bá, Chu Bạch Mi chơi thân với Vũ Nam Báo như vậy mà còn không biết Vũ Nam Báo có cất giấu nhiều thanh bảo kiếm danh tiếng, vậy thì chủ nhân hai con chim ưng lớn kia làm sao lại biết rõ nội tình trong Tàng Kiếm cốc như thế được?

Phù Vân Tử giật mình nói :

- Hiền diệt nữ hỏi câu ấy rất có lý, việc này bên trong còn nhiều bí mật khả nghi lắm.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Chẳng lẽ trong Tàng Kiếm cốc lại có gian tế?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Gian tế thì chưa chắc, nhưng thái độ bí mật của Viên Thanh Loan và người đàn ông ngồi cạnh mẹ là Cận Vạn Tôn trông đáng nghi lắm, bọn này quyết không phải người tử tế.

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Hiền diệt nữ nói đúng đấy, trong lúc Nhạc lão đệ tặng thanh Cô Trung kiếm, muốn diệt nữ kế thừa di chí của Sử Khả Pháp, cự chủ nhân thanh kiếm, diệt trừ Mãn khôi phục sơn hà, thì Viên Thanh Loan và Cận Vạn Tôn đều lộ sắc mặt nham hiểm hung ác, lần sau cần phải cẩn thận đề phòng mới được. Ta còn chút việc bận, phải đi ngay, nên hãy tạm biệt, đợi đến kỳ Nam Hải Anh Hùng hội sẽ gặp nhau trên đảo Độc Long.

Nhạc Long Phi khom lưng nói :

- Văn bối còn một việc chưa rõ, muốn xin thỉnh giáo lão tiền bối.

Phù Vân Tử cười nói :

- Nhạc lão đệ cứ hỏi, không hề gì!

Nhạc Long Phi nói :

- Lão tiền bối đã nổi danh về kiếm thuật liệt trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng sao bữa nay đến dự Luận kiếm đại hội trong tay lại không đem một tác sát?

Phù Vân Tử chưa kịp trả lời, Vũ Văn Kỳ đã đỡ lời :

- Long ca ca không hiểu, Phù Vân sư bá công lực đã tới chỗ lục hỏa thuần thanh, có thể bẻ cành liễu hoặc bất cứ một vật gì thay cho kiếm cũng được. Việc gì phải đeo kiếm bên mình cho thêm vướng!

Phù Vân Tử nghe nói cười ngất mà rằng :

- Vũ Văn hiền diệt đừng có suy tôn ta quá vậy, nên biết Long ca ca của hiền diệt là một bậc kỳ tài, chỉ vì tuổi hãy còn nhỏ, nên hỏa hầu có hơi kém, nhưng công lực thời chưa chắc đã thua gì bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng bọn ta. Sau này hiền diệt có gì không hiểu nên nhờ ca ca chỉ dẫn thêm cho mới là hợp lý.

Nhạc Long Phi mặt đỏ bừng lên, vừa toan nói mấy câu từ tạ, Phù Vân Tử đã rảo bước lên vài bước, khẽ quay thân hình, thân thể đã nhẹ như đám mây, bay xa tới ngoài năm trượng, Vũ Văn Kỳ khẽ reo lên :

- Phù Vân bá, môn Thần Tiên Xúc Địa pháp của sư bá đẹp quá!

Phù Vân Tử ngoảnh lại mỉm cười, giơ tay vẫy vẫy rồi biến dạng sau dãy thông, đá, dây mây tốt xanh um tùm.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt trông theo, mãi tới khi bóng Phù Vân Tử đã khuất hẳn mới ngoảnh lại mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tiểu muội vâng lời Phù Vân bá bá, xin thành tâm nhờ ca ca chỉ dẫn cho mấy môn như Vô Tướng thần công, Hồng Quân chỉ lực gì gì của ca ca ấy, để hôm rầy đến dự Nam Hải Anh Hùng hội tiểu muội sẽ thi triển mấy môn đó cho thiên hạ lác mắt.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Gia sư nhận vì căn cốt huynh khá, nên mới đặc biệt gia ân, trừ những môn tự người dạy dỗ, ngoài ra lại còn ba vị tuyệt đại kỳ nhân về ba phái Nho, Đạo, Thích trong Bắc Thiên sơn, mỗi người truyền cho huynh một công lực độc môn của họ.

Vũ Văn Kỳ làm bộ giận dỗi nói :

- Long ca ca muốn truyền thì truyền, không truyền thì thôi, việc gì mà phải nói loanh quanh vậy.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Có phải huynh cố ý nói loanh quanh đâu, Kỳ muội hãy nghe ta nói nốt đã nào.

Vũ Văn Kỳ sóng thu lai láng, nguyệt Nhạc Long Phi một cái rồi nói :

- Thì ca ca nói thử xem.

Nhạc Long Phi cười nói tiếp :

- Đại Trí thiên sư truyền cho ta môn Vô Tướng thần công, Diệu Nhất vũ sĩ truyền môn Hồng Quân chỉ lực, còn chỉ có Thái Hòa tiên sinh là bạn học của sư phụ huynh, vì bận việc đi xa, không ở Bắc Thiên sơn nên chưa truyền cho huynh một môn nào cả.

Vũ Văn Kỳ chau mày nói :

- Long ca ca nói quanh co từ nãy tới giờ, mà hình như có vấn đề chính vẫn chưa nói đến!

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đừng nóng ruột, dưới đây mới là vấn đề chính.

Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cuốn sách nhỏ rồi nói :

- Mãi tới khi Thái Hòa tiên sinh trở về Bắc Thiên sơn mới biết câu chuyện đó thì không may thốt nhiên tiên sinh bị bệnh nặng, không dậy được nữa, trong lúc nằm trên giường bệnh, tiên sinh gắng gượng viết cuốn Kỳ môn độn bộ để tặng huynh.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi nói :

- Có lẽ Long ca ca định đem cuốn sách này tặng lại cho tiểu muội?

Nhạc Long Phi gật đầu :

- Vì hai môn Vô Tướng thần công và Hồng Quân chỉ lực phải khổ công luyện tập từ bé tuổi tự mà tiến dần, dù Kỳ muội có thông minh tuyệt đỉnh, nghe một biết mười thời trong một thời gian ngắn cũng khó luyện thành cho được, chi bằng đem cuốn sách này ra mà nghiên cứu, hoặc giả còn có ích hơn. Cuốn này viết rất công phu, chú thích rõ ràng... (nói tới đây, dừng lại một chút, đưa quyển sách cho Vũ Văn Kỳ, rồi lại nói tiếp) trong khi được quyển sách này ta đã vâng lời sư phụ hành hiệp giang hồ nên chỉ mới xem qua, chứ chưa có thời giờ tham khảo. Hiện nay Thái Hòa tiên sinh đã về tiên cảnh, Kỳ muội nên gắng công nghiên cứu, cũng kể như là thừa kế cơ nghiệp của một vị võ lâm kỳ hiệp.

Vũ Văn Kỳ đỡ lấy cuốn sách vừa mở ra xem qua, sắc mặt chợt lộ vẻ vui mừng kinh ngạc, chừng như thú vị lắm.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Cuốn Kỳ môn độn bộ này tuy chú thích rõ ràng nhưng trong đó đã then chốt cả sự huyền diệu của ngũ hành, bí ẩn linh thiêng của âm dương, cũng rất uyên thâm khó hiểu, sao Kỳ muội vừa xem đã tỏ ý ham thích, hoặc giả có lãnh ngộ được điều gì rồi chăng?

Vũ Văn Kỳ chỉ mỉm cười, không trả lời, lại chăm chú đọc một lát nữa thốt nhiên cao hứng reo lên :

- Long ca ca, cuốn Kỳ môn độn bộ này thật là kỳ diệu vô cùng, lại có bao nhiêu là mạch lạc tương thông với ngón “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” của sư phụ, hình như cả hai môn có thể phối hợp với nhau được.

Nhạc Long Phi mừng lắm nói :

- Nếu quả vậy thì thật là duyên trời, môn huyền ảo tuyệt học này xứng đáng để Kỳ muội nghiên cứu, từ nay ngón “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” thì chủ công, môn Kỳ môn độn bộ thì chủ thủ một công một thủ, biến hóa vô cùng, nay mai sang dự Nam Hải Anh Hùng hội Kỳ muội nhất định nổi tiếng.

Vũ Văn Kỳ cũng tỏ vẻ cao hứng vô cùng, sắc mặt tươi cười hơn hở, luôn miệng cảm ơn Long ca ca không ngớt.

Nhạc Long Phi vui vẻ nói :

- Kỳ muội chỉ mãi cao hứng, quên hết cả hành trình nào, bây giờ ta định đi đâu, phải liệu trước chứ!

Vũ Văn Kỳ mỉm cười, lờ mờ Nhạc Long Phi rồi nói :

- Lễ tất nhiên chúng ta phải sang ngay Tiên Hà lĩnh đón Lãnh tỷ tỷ là vừa, còn liệu tính gì nữa.

Nhạc Long Phi bèn cùng Vũ Văn Kỳ sang núi Tiên Hà, trong khi đi đường, Vũ Văn Kỳ vẫn luôn tay cầm quyển Kỳ môn độn bộ mãi miết nghiên ngẫm không lúc nào ngừng.

Đi như vậy cố nhiên là không thể nhanh được, đi đã hai ngày mà chưa ra khỏi địa phận Vũ Công sơn.

Nhạc Long Phi thấy nàng dụng công như vậy, trong bụng mừng nên cứ để mặc nàng vừa đi vừa học, không thúc giục gì lắm, tới chỗ nào có phong cảnh đẹp lại ghé lại nghỉ ngơi ngắm cảnh.

Buổi chiều hôm ấy, Vũ Văn Kỳ nhân tham khảo Kỳ môn độn bộ đã lĩnh hội được tới chỗ ảo diệu tinh vi bèn ngồi ở dưới gốc cây cổ bách, không muốn lên đường vội, Nhạc Long Phi đành chỉ chấp tay ra sau lưng, đi đi lại lại, thả tầm mắt ngắm cảnh.

Lúc này mây trắng vừa tan, cỏ cây xanh mướt, Nhạc Long Phi say sưa ngắm cảnh tâm trí thanh thoi khoan khoái vô cùng.

Vũ Văn Kỳ được cuốn Kỳ môn độn bộ có liên quan đến những ảo diệu của môn Thiên Nữ Tán Hoa Thủ nên hết sức nghiên cứu, đã thấu hoạch được khá nhiều, lúc này nàng đang ngồi dựa gốc cổ bách tĩnh tâm tham ngộ thấu suốt được đôi chút nghĩa lý tinh vi, bất giác mừng cuống lên định gọi Nhạc Long Phi đến khoe cho chàng biết.

Nàng vừa gọi được câu “Long ca ca” chợt nghe tiếng Nhạc Long Phi gọi rầm lên :

- Kỳ muội, Kỳ muội, ra đây mà xem nhanh lên, có cái gì thế kia?

Vũ Văn Kỳ vội đứng lên, chạy lại bên Nhạc Long Phi mở to mắt nhìn bốn phía, ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca trông thấy quỷ hay sao thế? Có cái gì đâu?

Nhạc Long Phi chỉ đám mây trắng trên đỉnh một ngọn núi cao phía trước mặt rồi nói :

- Kỳ muội thử ngược mắt nhìn trong đám mây trắng kia kia xem có thấy gì không?

Vũ Văn Kỳ theo tay Nhạc Long Phi trở, nhìn kỹ giây lâu rồi thốt nhiên khê kêu một tiếng nói :

- Ô có cái gì lạ đâu? Hình như có hai con chim ưng lớn thì phải.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Hai con chim này có giống hai con chim ưng vừa cướp sáu thanh bảo kiếm trong Tàng Kiếm cốc bữa nọ không?

Vũ Văn Kỳ hoảng nhiên tỉnh ngộ vội reo lên :

- A, phải rồi, giống lắm, chúng ta đến thử xem, chủ nhân hai con chim ấy là nhân vật nào đi!

Nói xong lập tức thì triển khinh công, tung mình nhảy như bay tới ngọn núi trước mặt.

Nhạc Long Phi biết chắc người nuôi hai con chim ấy là nhân vật không tầm thường, sợ Vũ Văn Kỳ gặp phải bất trắc chẳng, nên vội bằng mình nhảy theo.

Nhưng khi hai người chạy tới chân ngọn núi cao thì hai con chim đã biến mất dạng, không biết nó đã đậu xuống cành cây hay là bay đi nơi khác rồi.

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi lông mày, hú lên một tiếng dài, rồi cất tiếng ghê ghào hát.

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi vừa hát vừa ngâm tụng công lực hình như cố ý đưa tiếng hát lên tới đỉnh núi, nàng hiểu ý, bèn cũng ngưng tụng chân khí mỉm cười nói :

- Long ca ca, bài hát ấy tuy họa theo vần Đông thành nhưng so với cái phóng khoáng hào tình trong bài nguyên tác của Tô học sĩ thì còn kém xa lắm.

Nàng vừa nói dứt lời, thốt nhiên một bóng người từ trên chồm núi nhanh như một luồng chớp sa xuống, bóng mới rơi chừng tới lưng chừng đã cất tiếng hỏi :

- Nhạc bằng hữu, Vũ Văn cô nương, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, thực là may mắn.

Nhạc Long Phi nghe tiếng quen quen, vội chú ý nhìn, bất giác giật mình kinh sợ, thì ra người vừa mới nói đó là Cận Vạn Tôn, người khách đối diện với Viên Thanh Loan trong Tàng Kiếm cốc bữa nọ.

Nhưng cái nét mặt bí hiểm đáng ghét của hắn hôm nọ đã được thay bằng một bộ mặt tươi cười vô cùng hòa ái.

Nhạc Long Phi đối với hắn vẫn giữ ý đề phòng nhất là vừa rồi lại thấy đôi ưng bay lượn trên đỉnh núi trong bụng càng ngờ, chàng nhận thấy vẻ hòa nhã tươi cười của hắn có giấu một lưỡi dao găm sắc bén.

Lúc này thấy Cận Vạn Tôn đứng trước mặt, Nhạc Long Phi đành phải chấp tay cười nói :

- Chúng ta có việc sang Tiên Hà, nên đi ngang qua đây, Cận bằng hữu sao vẫn chưa đi?

Cận Vạn Tôn lại quắc đôi mắt hung dữ lên, cười mấy tiếng đăm đăm nhìn Nhạc Long Phi âm hiểm đáp :

- Nhạc bằng hữu, trước mặt người thật không nói chuyện dối, chẳng lẽ bằng hữu thực không biết vì sao ta ở đây ư?

Nhạc Long Phi thấy đối phương có ý giở mặt, bèn đưa mắt cho Vũ Văn Kỳ để nàng chú ý đề phòng rồi mỉm cười hỏi Cận Vạn Tôn :

- Cận bằng hữu nói thể nghĩa là thể nào? Ta với bằng hữu chẳng qua là bè nước gặp gỡ, hai bên nào có liên hệ chi nhau, mà ta có thể biết bằng hữu ở đây có việc gì?

Cận Vạn Tôn cười lớn mà rằng :

- Cận Vạn Tôn đến tham dự Luận kiếm đại hội là mục đích để dò xem trong các nhân vật giang hồ có bao nhiêu người là nghiệt chủng của Tiên Minh vẫn nuôi trí phản nghịch, mưu đồ làm loạn.

Sáu chữ “ngiệt chủng nhà Tiên Minh” làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều giật mình bước lùi lại mấy bước. Vũ Văn Kỳ nhìn trừng trừng vào mặt Cận Vạn Tôn lạnh lùng hỏi :

- Vậy ra Cận bằng hữu ăn bổng lộc lũ Mãn nô...

Cận Vạn Tôn cười ha hả ngắt lời :

- Vũ Văn cô nương nói đúng đấy, Cận Vạn Tôn mang ân nặng của triều đình, hiện giữ chức Lãnh ban tả đội Hắc y Thiết vệ.

Nhạc Long Phi nghe giọng cười của hắn biết tên này chân nguyên sung túc, nội lực hùng mạnh, lại nhớ lời Phù Vân Tử dặn, đối với hắn nên cẩn thận đề phòng, nay xem tình thế mới biết vị lão tiền bối nhân lực tinh tế, nếu Cận Vạn Tôn không có công lực đặc biệt thì sao ngần này tuổi đã chiếm được địa vị cao hơn cả Trử Dân Thông?

Cận Vạn Tôn thấy mình vừa xưng chức danh đã làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ người nào mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc sững sốt thì lấy làm đắc ý, cười sảng sặc mà rằng :

- Nhạc Long Phi bằng hữu và Vũ Văn cô nương, ta còn nhớ hình như bữa trước ở Tàng Kiếm cốc, các người còn nói những câu đại nghịch bất đạo phản kháng triều đình.

Nhạc Long Phi thấy tình hình như vậy, liệu chừng không thể tránh được một cuộc ác chiến, liền mỉm cười lạnh lùng nói :

- Cận bằng hữu đã cam tâm nhận giặc làm cha, táng tâm bại đức, nghe những câu trung quân ái quốc lại cho là phản nghịch, bất đạo...

Cận Vạn Tôn nổi giận quát :

- Lũ các người đều phạm tội lăng trì xử tử, còn dám diên rồ mở miệng nói láo!

Nhạc Long Phi đôi mắt sáng quắc, nét mặt thốt nhiên ra vẻ ôn hòa điềm tĩnh nói :

- Cái thứ nhà ngươi mà dám đòi đem chúng ta ra lăng trì xử tử sao?

Cận Vạn Tôn nhếch mép cười một cách ngạo mạn nói :

- Một mình ta cũng thừa sức, huống chi lại...

Vừa nói tới đó, chợt ngừng lại, lấy tay chụm môi huýt một tiếng còi lập tức từ trên đỉnh núi lại có bảy bóng người nhảy xuống.

Trong số bảy người này có sáu tên trong đội Hắc y Thiết vệ, còn một người là Viên Thanh Loan, một vị kiếm thuật nổi tiếng trong võ lâm.

Vũ Văn Kỳ thấy Viên Thanh Loan có mặt trong đó, liền ngạc nhiên hỏi :

- Viên Thanh Loan, người là một tay kiếm thuật có danh sao lại cam tâm đi theo bày ưng khuyến Thanh đình, đồng mưu làm bậy?

Viên Thanh Loan nhìn Vũ Văn Kỳ xẵng giọng đáp :

- Vũ Văn Kỳ, mi đừng giả giọng ấy ra chỉ tổ mua lấy cái chết. Mi phải biết ta là Hồng y nữ thị tổng quản trong đại nội của Thanh đình.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca, sao bữa nay chúng ta gặp nhiều đứa vô sỉ thế không biết?

Viên Thanh Loan khi nào chịu để Vũ Văn Kỳ thóa mạ như vậy, bèn thét lên một tiếng, nhảy lên ba bước, tay trái duỗi thực nhanh nhằm Kỳ môn huyết của Vũ Văn Kỳ điểm tới.

Vũ Văn Kỳ thi triển môn Kỳ môn độn bộ mà nàng vừa lĩnh hội mấy hôm nay, nhẹ nhàng né tránh, đôi chân hơi lùi lại một bước đã thoát ra ngoài trường phong của Viên Thanh Loan.

Nhạc Long Phi đứng ngoài vỗ tay reo lên :

- Kỳ muội thông minh thực, mới có mấy ngày đã ứng dụng được môn bí học tuyệt thế ấy rồi.

Cận Vạn Tôn nổi giận quát :

- Người đừng có đắc ý vội, có giỏi hãy tiếp một chiêu của ta đây.

Nói xong vùng vằng, phóng thẳng vào Nhạc Long Phi, một tay ra hiệu cho bọn sáu tên Hắc y Thiết vệ rút những món binh khí hình thù kỳ lạ và những loại ám khí có tẩm thuốc độc ủa vào vây Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ vào giữa, không cho đối phương tẩu thoát.

Nhạc Long Phi nhận thấy Cận Vạn Tôn thái độ cực kỳ kiêu ngạo nên muốn thử sức đối phương chơi, chàng không những không tránh chưởng mà còn đưa chưởng lên đỡ.

Hai chưởng vừa chạm vào nhau, hai người cùng giật mình kinh sợ, Cận Vạn Tôn sử dĩ kinh sợ vì thấy đối phương tuổi còn trẻ mà sao đã có công lực ghê gớm vậy, còn Nhạc Long Phi vì nhớ hồi còn ở Lư Sơn đã đấu với Lãnh ban hữu Hắc y Thiết vệ Trử Dân Thông một lần, thấy hãn công lực cũng tầm thường, vậy mà Lãnh ban tả Cận Vạn Tôn võ công lại lợi hại đến thế? Không biết hãn thuộc môn phái nào trong võ lâm?

Cận Vạn Tôn thấy Nhạc Long Phi cau mày đứng im không động tựa hồ suy nghĩ việc gì, bất giác cười nhạt hỏi :

- Nhạc Long Phi, ngươi còn suy nghĩ việc gì, cứ coi võ công và nhân biểu người như vậy nếu biết thức thời đạt thế qui thuận Thanh đình thì thế nào cũng được Thánh thượng trọng dụng, tương lai có thể được phong hầu.

Nhạc Long Phi nghe nói cười ha hả mà rằng :

- Chí nguyện sơn hà về cổ chủ, nam nhi hà tất thích phong hầu? Nhạc Long Phi này dẫu có muốn phong hầu thì cũng cố công kiệt lực dựng lại cơ đồ, rồi lúc ấy sẽ chịu tước phong hầu của dòng dõi tiên đế, chớ đâu thêm cam tâm là chó săn, múa đuôi cụp tai xin xỏ chúc tước của lũ giặc Thanh triều, đã ăn cướp giang sơn xã tắc của mình.

Cận Vạn Tôn bị Nhạc Long Phi nhiếc mắng một hồi, tía tai đỏ mặt nghiêng răng ken két, cười khẩy nói :

- Nhạc Long Phi mau rút binh khí ra, ta sẽ cho người ném ngón Tam Tuyệt thủ của ta xem mùi vị nó thế nào!

Cận Vạn Tôn tâm tính cực kỳ hung ác, giảo hoạt, vừa rồi mới thử một chưởng, thấy công lực đối phương so với mình cũng ngang ngửa nhau, nhân muốn tránh hao tổn công lực bèn định dùng món độc môn binh khí do mình khéo léo sáng chế hòng đánh bại đối phương tức khắc.

Hắn thò tay ra sau lưng, rút món binh khí hình thù quái dị đặc biệt.

Món binh khí này giống như tay người, năm ngón tay hơi duỗi thẳng, sắc đen bóng, dài chừng một thước, phía sau bàn tay lại có một cái chuôi ngắn lớn bằng hột hạnh đào, dài chừng một thước.

Nhạc Long Phi chú ý nhìn, biết ngay là món binh khí này trừ công hiệu dễ bắt được binh khí đối phương ngoài ra còn diệu dụng khác, cái tiếng Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn chắc là vì món binh khí kỳ lạ này mà có.

Đối phương đã dùng binh khí kỳ lạ hiếm thấy, công lực lại cao minh, Nhạc Long Phi không dám coi thường bèn lấy lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan ra cầm ở tay.

Cận Vạn Tôn cũng không nhận ra lai lịch món binh khí kỳ lạ mà đối phương cầm ở tay, chỉ thấy một mặt thêu chữ “Nhật” một mặt thêu chữ “Nguyệt”, nền màu phù dung, trên chỏm lại gài một nắm lông chim đen, nên trong bụng thấy ớn không dám sơ hốt.

Trong lúc một người tay cầm Tam Tuyệt thủ, một người tay cầm Mặc Vũ Phù Dung phan, đang gườm gườm nhìn nhau đĩnh thừa cơ xông vào thì cặp Vũ Văn Kỳ, Viên Thanh Loan đang đánh đến hồi quyết liệt.

Hai người tuy đang mải mê chiến đấu, chưa phân thua được nhưng một đằng thì Viên Thanh Loan mặt đỏ bừng bừng, cơn giận bốc lên ngàn ngút, một đằng thì Vũ Văn Kỳ ung dung tươi tỉnh xoay trở nhẹ nhàng.

Nguyên do, Vũ Văn Kỳ trừ những môn Thiên Nữ Tán Hoa Thủ, Long Tu Nghịch Huyết Trâm, và bảy chiêu Thất Bảo kiếm pháp của sư phụ truyền cho, ngoài ra môn khinh công của nàng hỏa hầu cực cao, còn có thể vượt qua Nhạc Long Phi. Lúc này nàng chiến đấu với Viên Thanh Loan chợt nảy ra một ý, không tấn công nữa, chỉ dùng ngón “Kỳ Môn Độn Bộ” vừa nghiên cứu được nhảy bên này, tránh bên kia, thân hình nhẹ

như con bướm làm cho Viên Thanh Loan uống phí bao nhiêu chân lực, dùng toàn những ngón tuyệt học hung hiểm mà không sao chạm tới vạt áo nàng.

Viên Thanh Loan trong bụng kinh sợ nghĩ thầm “cái thân pháp tuyệt thể bay lượn như tiên của đối phương không rõ lai lịch nơi đâu?”.

Ba mươi chiêu đã qua, sắc mặt Vũ Văn Kỳ càng tươi tỉnh vui vẻ vì nàng nhờ trong lúc giao đấu đã tỉnh ngộ thêm mấy bộ pháp huyền diệu mà mọi khi nàng nghĩ mãi không ra.

Viên Thanh Loan đánh mãi không được, thẹn quá hóa giận liền quát to :

- Vũ Văn Kỳ, sao ngươi không tấn công?

Viên Thanh Loan cười rất tươi, đáp :

- Ta sợ mi không chống nổi ngón “Tiên Nữ Tán Hoa Thủ” của sư phụ ta truyền thụ, nên muốn để mi rèn luyện nhiều lần môn Kỳ môn đệ bộ ta vừa mới học cái đã.

Nói vừa dứt lời, nàng thi triển liền thủ pháp tinh kỳ thần diệu gồm ba chiêu “Sương Nga Cổ Sắt”, “Tần Nữ Suy Sinh” và “Ma Cô Hiến Thọ” phóng ra một lúc, uy thế hùng mạnh vô cùng, nhằm thẳng Viên Thanh Loan đánh tới.

Viên Thanh Loan thấy uy thế đối phương quá mạnh, không đợi chờ phong của Vũ Văn Kỳ phóng tới, vội tụt lui xoay mình che kín thân thể, lui về phía sau tới hơn ba trượng, một mặt đề phòng đối phương đuổi theo, một mặt nhủ thầm “nếu Vũ Văn Kỳ chân lực mạnh hơn, ra tay nhanh hơn chút nữa, thời mình khó lòng tránh khỏi ba ngón đòn mà bên trong còn bao nhiêu ảo diệu huyền bí vô cùng ấy nữa”.

Ai ngờ Vũ Văn Kỳ thi triển ba ngón vừa xong lập tức thu ngay lại, không đuổi theo đối phương, chỉ ngạo nghễ đứng ngay giữa trận nhìn Viên Thanh Loan cười nhạt.

Viên Thanh Loan tai nóng bừng bừng, mặt đỏ như gấc lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn Kỳ, mi cười cái chi?

Viên Thanh Loan cười nói :

- Ta cười ngươi ngu quá, ngu thật đáng thương.

Viên Thanh Loan ngạc nhiên hỏi :

- Mi bảo ta ngu ở chỗ nào?

Viên Thanh Loan lại cười nói :

- Ta cười mi ngu quá đến nỗi không tự biết mình, mi chỉ nổi tiếng về kiếm thuật, và nhờ có hỏa hầu hơi khá một chút còn ngoài ra các công lực khác không có cái gì đáng khoe, sao lại bỏ sở trường, dùng sở đoản? Sao mi không dùng kiếm?

Viên Thanh Loan sầm mặt, xẵng giọng hỏi lại :

- Vũ Văn Kỳ mi điên hay sao thế? Thanh bảo kiếm của ta mà ra khỏi vỏ thì mi mất mạng liền tức khắc.

Viên Thanh Loan cười khanh khách nói :

- Mi cứ yên tâm, mệnh ta không đến nỗi chết yếu đâu đừng sợ.

Nàng vừa nói xong, một tiếng “vút” trong như rỗng ngấm, rồi một luồng kiếm khí bao trùm ở trên không, tỏa ra muôn ngàn ánh hào quang sáng chói như sao sa, úp chụp xuống đầu.

Viên Thanh Loan lại dùng ngón “Thái Ất Tiềm Hình” trong Kỳ Môn Độn Bộ thoát cái đã nhảy ra ngoài vòng tám thước miệng vẫn mỉm cười reo lên :

- A, kiếm pháp đẹp quá, đẹp quá.

Viên Thanh Loan thi triển một môn kiếm pháp uy lực cực mạnh như vậy nhưng cũng lập tức thu ngay về, cầm ngay thanh kiếm trước ngực dừng bước không đuổi, chú ý nhìn về phía hữu, thần sắc trầm trọng.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên nhìn theo, bất giác cũng cau đôi mày, lắng tai nghe ngóng, tạm ngừng không giao đấu với Viên Thanh Loan nữa.

Lúc này Nhạc Long Phi giao đấu với Cận Vạn Tôn, hai bên đều thi triển môn độc môn binh khí đã đi đến chỗ kỳ phùng địch thủ mê mải say sưa.

Cây Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn hóa thành một đám mây đen đang nhào lộn trên không, ngọn Mắc Vũ Phù Dung của Nhạc Long Phi thì lại hóa thành một đám sương ngũ sắc phát phối bay tung.

Theo con mắt người trong cuộc thời biết rằng cả hai cùng dùng nội gia chân khí quán mục vào môn binh khí của mình, sự sống chết chỉ trong nháy mắt.

Cận Vạn Tôn vô cùng sốt ruột, vì cây Tam Tuyệt thủ môn độc môn binh khí hắn dùng trừ công dụng không sợ bị bảo đao, bảo kiếm chém đứt, chuyên kim binh khí đối phương và ba ngón tay: ngón tay trỏ, ngón giữa, ngón vô danh đều có tẩm thuốc độc, đối phương chỉ hơi chảy máu là chết chắc, ngoài ra ngón út và ngón tay cái lại có công dụng huyền diệu khác: một ngón trong chứa loại phấn độc vô hình, một ngón trong có nọc rắn độc, đều có thể trong lúc giao đấu lên phóng ra khiến cho đối phương không hề có cảm giác mà thốt nhiên bị trúng độc chết.

Nhưng lúc này đánh mãi mà không sao hạ được Nhạc Long Phi, hắn đã hai lần ngậm phóng phấn độc ra nhưng đều bị Mắc Vũ Phan của Nhạc Long Phi quạt ra bốn phía, mất hẳn công hiệu.

Tuy hắn vẫn còn ngón út chứa nọc rắn độc, nhưng vì Nhạc Long Phi công lực quá cao, ngọn cờ Phù dung uy thế quá mạnh, làm cho Cận Vạn Tôn không dám tự tin ở môn ám khí giết người cuối cùng của mình nữa.

Nhạc Long Phi nhất thân võ học quả đủ sánh ngang với các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng là những nhân vật võ lâm đệ nhất đương thời, mặc dầu Cận Vạn Tôn cũng là một tay cao thủ, lúc mới giao đấu, tình trạng không phân hơn thua, nhưng chỉ một lúc, chàng lại chiếm được ưu thế.

Vũ Văn Kỳ và Viên Thanh Loan đều ngừng tay xem, Nhạc Long Phi tinh thần càng phấn khởi, một chiêu “Thư Nghe Quấn Nguyệt”, một chiêu “Tế Nguyệt Phi Không”, ngọn cờ Phù dung trong tay múa tít, biến thành một vòng đỏ rực loáng nhoáng như điện, tiếng gió mạnh hun hút ghê người nhằm thẳng đối phương tấn công tới tấp.

Cận Vạn Tôn nhận thấy hai chiêu này biến hóa vô cùng, nếu chẳng may mình bị luồng kinh phong của lá cờ cuốn lại, thời khó lòng thoát khỏi, bèn hú lên một tiếng thật dài, đề cao chân khí dùng ngón “Lôi Trạch Đằng Phong”, từ trong vòng ánh sáng đỏ chói của màu phù dung nhảy vọt lên cao tới bốn, năm trượng.

Người ở trên không, thừa thế bấm vào nút trên Tam Tuyệt thủ định phóng nọc rắn độc chứa trong ngón tay út và hóa thành trận mưa độc, dội xuống đầu Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ.

Bọn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ quả thực không ngờ Cận Vạn Tôn định dùng thủ đoạn độc ác đến thế, và nọc rắn biến thành mưa từ trên không phơi phơi bay xuống thời còn làm sao mà đề phòng lẫn tránh khỏi nổi? Dầu người có công lực cao siêu đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi kiếp vận.

Nhưng người hiền đã có trời giúp, sống chết đã có tiền định, trong lúc tính mệnh hai người như ngàn cân treo sợi tóc, thời chợt nghe có tiếng chim kêu chim chirp, và tiếng hai con chim ưng kêu chao chác từ trên ngọn núi đưa xuống.

Cận Vạn Tôn trong bụng đã khiếp vì công lực tuyệt thế của Nhạc Long Phi tuy đã định phun nọc rắn độc ra, nhưng cũng không dám chắc cái thắng trong tay, nên khi nghe tiếng hai con chim ưng thì lập tức đề khí biến chiêu, dùng ngón “Tuần Học Ma Không” nhảy ngang ra bẫy thước rơi xuống bên cạnh Viên Thanh Loan cả hai cùng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy trong bụi cây rậm trên đỉnh núi thoát đầu có một con quái diệu, hình giống như con hạc nhỏ, khắp mình một màu lông xanh sẫm.

Mỏ chim lại còn ngậm một thanh đoản kiếm, Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ vừa trông thấy đã nhận ra ngay đó là thanh Ngô Côn kiếm, một trong sáu thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo bị hai con chim ưng đánh cắp ở Tầng Kiếm cốc bữa nọ.

Hai con chim ưng bay sau con hạc, cố liều chết đuổi theo định giành lại thanh kiếm, chúng đang giận dữ như điên cuồng vì cơ khi không có kẻ giết mất thanh kiếm của chúng.

Nhưng con quái điều kia bay nhanh hơn, hai con chim ưng hình như đuổi theo không kịp, chỉ trong nháy mắt, cả ba con chim đều mất hút sau rặng cây.

Cận Vạn Tôn chợt biến sắc mặt, giơ tay vẫy một cái, gọi sáu tên Hắc y Thiết vệ đang vây quanh Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ sai đuổi theo phía hai con chim ưng vừa bay rồi ngoảnh lại nhìn Nhạc Long Phi, cười một cách hung ác mà rằng :

- Nhạc Long Phi, chúng ta đánh bữa nay chưa phân thắng phụ, nhưng ta còn bận chút việc, đành phải bỏ bọn phản nghịch các ngươi tạm thời tiêu dao ngoài vòng, người có dám hẹn với ta sẽ gặp nhau lần nữa không?

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi lông mày, trả lời cách ngạo mạn :

- Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ bữa nay sang Tiên Hà lĩnh phó ước với người bạn, ngày rằm tháng mười này sẽ tới đảo Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội...

Cận Vạn Tôn không đợi Nhạc Long Phi nói hết liền cười nói :

- Đã có địa điểm và thời gian như vậy tốt lắm. Nếu ta không đến Tiên Hà lĩnh thì cũng đến đảo Độc Long chờ người.

Wũ Văn Kỳ cười nhạt :

- Nếu các ngươi sợ không dám đến thì chúng ta sẽ tìm các ngươi để diệt trừ cho hết cái giống khuyển ưng tụi giặc Mãn, vì dân tộc Trung Hoa biểu dương chính khí chấn chỉnh cơ đồ.

Cận Vạn Tôn nghe nói trừng mắt, nhìn Vũ Văn Kỳ vừa toan nói móc mấy câu, Viên Thanh Loan vội đưa mắt ra hiệu bảo hắn tạm thời ẩn nhẫn, rồi hai người song song đuổi theo bọn sáu tên Hắc y.

Wũ Văn Kỳ im lặng giây lâu rồi mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tên Cận Vạn Tôn này không biết lai lịch thế nào, mà công lực còn cao thâm hơn Viên Thanh Loan?

Nhạc Long Phi cau mày thở dài nói :

- Tám phương bốn cõi, thiếu gì người tài? Ta làm sao mà có thể biết hết? Vậy nên đối với việc tên Cận Vạn Tôn công lực cao mình cũng không lấy gì làm lạ, chỉ lạ vì hai con chim ưng không biết ai nuôi, và từ đâu xuất hiện con quái điều lông xanh cướp thanh Ngô Côn kiếm của hai con chim ưng kia nữa?

Wũ Văn Kỳ cười nói :

- Hai con chim ưng lớn, chắc là của bọn Cận Vạn Tôn, lũ khuyển ưng của Thanh đình, nếu không sao bọn chúng bắn khoản tha thiết đến vậy?

Nhạc Long Phi hỏi :

- Vậy còn con quái điều lông xanh kia là của ai?

Wũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Điều ấy thì không thể đoán được, nhưng con quái điều kia xem chừng còn tinh khôn hơn hai con chim ưng, nên trong số sáu thanh kiếm nó lại chọn đúng thanh Ngô Côn kiếm là sắc bén hơn cả.

Nhạc Long Phi than rằng :

- Trừ hai con chim ưng và quái điều ra, còn một việc không ngờ là một người như Viên Thanh Loan mà cũng bị Thanh đình mua chuộc phong là chức Tổng quản hồng y gì gì ấy nữa?

Wũ Văn Kỳ chợt nghĩ ra vừa rồi Viên Thanh Loan rút lưới kiếm ra tự mình cũng cảm thấy áp lực như tăng hẳn lên, bèn than thở :

- Viên Thanh Loan kiếm thuật cao lắm, nếu không nhờ đúng lúc ba con chim xuất hiện thì môn Kỳ môn độn bộ của muội vì cơ mới tập, bị mù dùng kiếm tấn công dồn dập e cũng khó lòng tránh được.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đừng quá khiêm, môn Thất Bảo kiếm pháp của tôn sư chẳng phải là môn tuyệt nghệ đủ để coi thường thiên hạ sao?

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi nói :

- Môn Thất Bảo kiếm pháp của gia sư tuy thần diệu vô cùng nhưng tiếc vì chiêu số ít quá, tất cả chỉ có bảy chiêu, nếu giao thủ với cường địch thì nhiều lắm cũng chỉ dùng được hai lần, vậy nên trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng sư phụ không chiếm được chữ Kiếm mà chỉ chiếm được chữ Tuyệt trong Trung Châu song tuyệt thôi.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ lại thẳng đường sang Tiên Hà lĩnh, trong khi đi đường, Nhạc Long Phi hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Huynh muốn hỏi Kỳ muội một câu: tại sao lệnh tôn so với lão tiền bối Tiêu Tử Bình lại kêu là Trung Châu song tuyệt?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười đáp :

- Vì trong phái võ lâm nhận thấy gia sư có mấy môn như Thất Bảo kiếm pháp, Thiên Nữ Tán Hoa Thủ, Long Tu Nghịch Huyết Trâm và Đại Bì Giáng Ma Kim Cương chưởng cùng với các môn như bảy mươi hai chiêu thức vân pháp pháp, Ngũ Hành chưởng lực của Tiêu sư thúc đều quán tuyệt giang hồ lại cùng ở các tỉnh Hà Nam, Thiểm Tây thuộc địa hạt Trung Châu nên mới tặng cho mỹ hiệu là Trung Châu song tuyệt.

Nhạc Long Phi khen rằng :

- Công lực như thế, quả thực là những bậc tuyệt học trong thiên hạ, thần diệu vô cùng, Kỳ muội tư chất tốt, lại được danh sư không trách thành tựu như vậy.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Long ca ca đừng quá khen, tiểu muội lúc bé vì một trận ốm nặng nguyên khí bị hao mòn, chân lực bị sút kém, nên tuy đối với mấy môn Thất Bảo kiếm pháp, Thiên Nữ Tán Hoa Thủ, Long Tu Nghịch Huyết Trâm... đều phải cố gắng gia công khổ luyện mới thành, nhưng đến môn Đại Bì Giáng Ma Kim Cương chưởng uy lực hết sức mạnh thì lại chỉ luyện gọi là, không làm sao tiến sâu được nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói, lông mày cau lại, hình như đang mải mê suy nghĩ điều gì, Vũ Văn Kỳ cười hỏi :

- Long ca ca nghĩ gì vậy?

Nhạc Long Phi đáp :

- Ta đang nghĩ có thứ linh dược nào có thể làm cho người ta thoát thai hoá cốt được không? Nếu có thứ thuốc ấy cho Kỳ muội uống chân lực tăng lên, bồi bổ võ công khỏi khuyết hãm thì hay biết mấy.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười khanh khách :

- Long ca ca, cái thứ linh dược quý hiếm mà ca ca nói đó không ngoài mấy thứ Chu hồng Tuyết liên, Thành hình nhân sâm và cây Hà Thủ Ô ngàn năm, tuy nghe thiên hạ đồn thì công hiệu như thần, ai không hâm mộ? Nhưng lại hiếm có vô cùng, dấu đi đến mòn giày sắt cũng không tìm thấy đâu?

Nhạc Long Phi mỉm cười :

- Kỳ muội đừng quên câu cổ ngữ “đạp phá thiết hải vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu”.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu ca ca đã quan tâm đến tiểu muội như vậy thì tiểu muội xin nhờ ca ca việc ấy.

Hai người chuyện chuyện trò trò, nói nói cười cười, tình ý mặn nồng, vừa đi vừa ngắm phong cảnh hướng thẳng về phía Tiên Hà lĩnh.

Dọc đường, Vũ Văn Kỳ lại nhờ Nhạc Long Phi đầu thử để thử nghiệm môn Kỳ môn độn bộ vừa học để thêm tinh tiến và lĩnh ngộ nhiều bí quyết hơn nữa.

Cuộc lữ trình không có gì xảy ra nữa, trước kỳ hẹn với Lãnh Băng Tâm, hai người đã tới Tiên Hà lĩnh.

Tiên Hà lĩnh địa thế rất rộng, muôn ngàn cảnh tượng nhất là Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ tới đây lần đầu tiên nên lại càng say sưa với cảnh, trông cái gì cũng lạ mắt lạ tai.

Nhạc Long Phi hỏi thăm mấy người thợ săn trong núi, biết rằng ngọn núi nguy nga chót vót sát tới tầng mây lơ mơ trông thấy trước mặt kia tức là ngọn Bách Hàn phong, nhưng đường núi cực kỳ cheo leo nguy hiểm, từ eo núi trở lên không có người ở.

Vũ Văn Kỳ đứng trên một quả núi nhỏ, gần mỏm núi trở về phía núi Bách Hàn phong bị khí núi bốc lên mù mịt, mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, Lãnh tỷ tỷ làm gì cũng có vẻ thần bí khó hiểu, trên ngọn Bách Hàn phong đã không có ai ở thì tỷ ấy đến đây làm gì?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Trên Bách Hàn phong vị tất đã không có người ở. Rất có thể là vì đường núi nguy hiểm quá nên những cư dân trong núi và bọn thợ săn võ nghệ tầm thường không thể lên được đó thôi.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Ca ca nói cũng có lý...

Vừa nói đến đây, chợt ngừng lại, nắm lấy tay Nhạc Long Phi, kéo sát lại gần, mắt chăm chú nhìn xuống một bụi cây rậm ở dưới chân núi, sắc mặt hoảng hốt tái xanh, Nhạc Long Phi thấy thế ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội trông thấy gì mà sợ thế?

Vũ Văn Kỳ chau mày nói khẽ :

- Long ca ca nhìn kìa, trong bụi có con rắn.

Nhạc Long Phi theo tay Vũ Văn Kỳ trở nhìn xuống dưới chân núi, nhưng vì bụi cỏ cao quá, không trông thấy gì hết, bèn cười ngất mà rằng :

- Hiên muội kỳ quá, một con rắn thì có gì mà sợ? Lãnh tỷ tỷ còn định mời chúng ta xem Vạn xà đại hội thì sao?

Vũ Văn Kỳ sắc mặt đỏ bừng bẽn lẽn đáp :

- Tiểu muội không sợ nhưng mà lạ lắm. Kìa...

Vừa nói vừa lấy tay trở vào bụi cỏ, cười nói tiếp :

- Long ca ca trông mà xem, con rắn lại bò ra kia kìa, trông nó không giống con rắn khác, rất có thể là loại rắn độc hiếm có.

Nhạc Long Phi lại chú ý nhìn, lần này chàng trông có một con quái xà hình thù kỳ dị dài chừng trượng hai trượng ba, đầu to bằng cái bát, khắp mình đỏ như máu, đang ở trong bụi cỏ cao quá đầu người quẩn quại bò ra.

Con rắn này từ hình thể đến màu sắc đều kỳ lạ đặc biệt khiến ai trông cũng kinh sợ.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Con rắn này quyết không phải rắn thường, nếu Lãnh muội trông thấy nhất định sẽ bắt đem về Ô Mông nuôi nấng chăm chút cẩn thận.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười tươi vừa hé cặp môi son định nói, thì chợt nghe tiếng chim lạ từ dưới chân núi vọng tới.

Tiếng chim kêu không những trong trẻo nhẹ nhàng mà lại còn rất quen tai, làm cho Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều cúi xuống chân núi cúi nhìn.

Con quái xà đỏ trạng mạo hung dữ độc ác đang quần quai bò đi, chợt nghe tiếng chim kêu, lập tức cuộn mình lại thành một khoanh tròn, chỉ còn chừa có cái đầu hình thù cổ quái giống như cái lưỡi xềng cất cao lên điệu bộ như vừa ngẫu nhiên gặp một địch thủ ghê gớm.

Vũ Văn Kỳ reo lên một tiếng rồi hỏi Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, con chim gì vừa kêu thế? Tại sao con rắn đỏ này nghe tiếng chim kêu lại có vẻ sợ hãi như vậy?

Nhạc Long Phi cười đáp :

- Về phương diện này, ca biết ít lắm.

Nói tới đây chợt đưa mắt nhìn xuống một tảng đá ở dưới chân núi bất giác kinh ngạc ngẩn người ra, ngừng bật không nói được nữa.

Thì ra trên đầu tảng đá có một con chim đang đậu, con chim này giống con hạc nhỏ, lông toàn màu xanh sẫm, chính là con quái điều hiếm có đã cướp thanh kiếm Ngô Côn, bị hai con chim ưng đuổi theo định giết lại ở Vũ Công sơn bữa nọ.

Vũ Văn Kỳ sợ con rắn đỏ và chim xanh dưới chân núi nghe tiếng động, bèn ghé lại gần Nhạc Long Phi nói nhỏ :

- Long ca ca, ở đời sao lắm chuyện gặp gỡ kỳ lạ như vậy? Không biết con chim này có phải là con quái điều đánh cắp thanh kiếm ở Vũ Công sơn hôm nọ không? Hay là con khác? Sao mà màu lông với hình dáng lại giống nhau đến thế?

Nhạc Long Phi khẽ cau đôi mày kiếm, trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu nói :

- Kỳ muội hỏi câu ấy thực khó trả lời quá, chúng ta hãy chờ xem chúng động tĩnh thế nào hãy hay.

Vũ Văn Kỳ gật đầu, nép mình vào Nhạc Long Phi, cùng cúi đầu nhìn xuống.

Lúc này, con quái điều lông xanh đã nhìn thấy con rắn đỏ, lại kêu lên mấy tiếng, xòe cánh bay ra khỏi tảng đá.

Con rắn đỏ càng quần mình chặt thêm, trừng đôi mắt hung ác nhìn con quái điều ra vẻ vừa sợ hãi vừa tức giận.

Từ chỗ con chim đến con rắn cách xa nhau vào khoảng ba trượng, con chim chỉ cần xòe cánh một cái là bay tới, nhưng nó lại không làm thế, chỉ cất cao cái đầu, ngang nhiên bước từng bước một tới chỗ con rắn.

Vũ Văn Kỳ thấy thế khúc khích cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca trông thấy con chim dáng điệu ngênh ngang coi như đi trong chỗ không người, oai vệ bao nhiêu.

Nhạc Long Phi nhận thấy hễ con chim bước gần lại một bước là những cái vây khắp mình con rắn đó lại run lên một lần, bất giác ngậm ngùi than rằng :

- Trời sinh ra vật gì, tất lại sinh vật khác khắc chế, như con quái điều này tức là khắc tinh con rắn đó, Kỳ muội muốn xem một trận đại chiến giữa điều và xà chắc là không có đâu.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tiểu muội không tin rằng một con rắn hung ác như con rắn đỏ kia, lại không dám chống cự con chim tầm thường này đâu.

Vừa nói tới đó, con quái điều đã bước tới gần, chỉ còn cách chỗ con rắn chừng sáu bảy thước thì dừng lại, rồi kêu lên mấy tiếng, nghe thật là êm ái vui tai.

Vũ Văn Kỳ càng trông thấy lạ lùng kỳ dị, bèn nói với Nhạc Long Phi :

- Việc trong thiên hạ không cái gì lạ mà không có, con quái điều lấy oai lấy thể chạy đến bên con rắn, tưởng để làm gì, ai ngờ chỉ hót cho con rắn nghe.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Kỳ muội thử để ý nhìn xem, cái giọng êm ái thánh thót của con quái điều kia chính là thủ đoạn giết rắn tối ư lợi hại đó.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, chú ý nhìn, mới nhận ra từ lúc con chim xanh nhìn con rắn rồi cất tiếng hót, thời đôi mắt hung dữ của con rắn mờ dần, mờ dần...

Tới khi con quái điều ngừng tiếng hát thì cũng là lúc con rắn nhắm nghiền mắt lại, đầu lả hẳn xuống, tựa hồ như đã chết rồi.

Con quái điều thấy con rắn đã nhắm mắt lả đầu xuống bèn giương cái mỏ dài ra mổ vào đầu rắn.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ trông thấy lấy làm kinh sợ, vì thấy con rắn bề ngoài có vẻ hung độc thể, da và vẩy cứng rắn đến thế, mà chỉ bị con quái vật mổ vài cái lập tức đầu và mình rời ra làm hai, con quái điều ngậm cái đầu rắn ung dung vỗ cánh bay đi.

Vũ Văn Kỳ vừa ngẩng đầu lên xem cái dáng bay nhẹ nhàng ung dung của con chim xanh, vừa mỉm cười hỏi Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, con chim kỳ dị kia là chim cắt hay chim hạc? Hay là cò? Sao cái mỏ của nó ghê gớm thế nhỉ?

Nhạc Long Phi cười gượng đáp :

- Huynh không biết nó thuộc giống chim gì, nhưng cứ xem cách nó giết con rắn đó kia thì đoán chắc nó phải là một thần vật có linh tính, rất có thể là con mình gặp ở Vũ Công sơn vừa rồi.

Vũ Văn Kỳ giật mình nói :

- Nếu đúng là con chim ấy mình đừng để nó chạy thoát.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Đến hai con chim ưng còn đuổi không kịp nó, chúng ta làm thế nào mà giữ được nó?

Vũ Văn Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, con quái điều đã vượt qua ngọn núi cao trước mặt mất hút bèn cười nói :

- Chúng ta tuy đuổi không kịp con quái điều, nhưng cũng thử đi theo phương hướng của nó, may ra có tìm được sự lạ gì chăng?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Chúng ta đi chơi Tiêu Hà, không có phương hướng nhất định, muốn đi đâu chẳng được?

Vũ Văn Kỳ đứng lên trước, bằng mình nhảy xuống núi rồi chạy theo hướng con chim xanh vừa bay, Nhạc Long Phi theo sau, hai người cách nhau chừng trượng sáu trượng bảy, vừa đi vừa xem xét phong cảnh hai bên vệ đường.

Vòng ra đến phía trước ngọn núi, con quái điều đã biến đâu mất hút, chợt nghe tiếng hát véo von trong trẻo như tiếng vàng reo từ trên sườn núi trong một khu rừng nhỏ đưa lại.

Vũ Văn Kỳ vừa nghe tiếng hát, biết ngay là tiếng Lãnh Băng Tâm, bất giác cao hứng, bèn vận đề chân khí, thi triển công lực Truyền Âm Nhập Mật trông lên khu rừng gọi to :

- Lãnh tỷ tỷ, tiểu muội và Long ca ca đến tìm tỷ đây.

Vũ Văn Kỳ vừa gọi dứt lời một lát, cái bóng dáng yếu diệu thanh tao tuyệt thế của Lãnh Băng Tâm đã từ khu rừng nhỏ hiện ra, rồi loáng như một luồng điện chạy như bay xuống.

Vũ Văn Kỳ tiến lên mấy bước, kéo tay Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Băng tỷ tỷ...

Ba tiếng “Băng tỷ tỷ” vừa thốt ra khỏi miệng, Vũ Văn Kỳ bất giác ngạc nhiên ngừng lại, vì nàng thấy trong ánh mắt Lãnh Băng Tâm hiện ra vẻ kinh hoàng sửng sốt.

Vũ Văn Kỳ thấy thế cau mày hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ sao lại nhìn tiểu muội một cách lạ lùng như vậy?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, khẽ vuốt đôi tay ngọc của Vũ Văn Kỳ rồi nói :

- Có phải Kỳ muội vừa nói đi cùng với Long ca ca đến đây tìm tỷ phải không?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười rất tươi rồi gật đầu.

Lãnh Băng Tâm lại hỏi :

- Vậy Long ca ca đâu?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm hỏi thế thì ngạc nhiên vội ngoảnh đầu trông lại phía sau thì ra phía sau không có ai cả.

Vũ Văn Kỳ giật mình kinh sợ, trống ngực đập thình thình, run run nói ;.

- Long ca ca vừa đứng sau lưng tiểu muội, tại sao thoáng cái đã... đã...

Lãnh Băng Tâm thấy Vũ Văn Kỳ lo sợ cuống quýt nước mắt đã rơm rớm, liền mỉm cười an ủi :

- Kỳ muội đừng lo, trong Tiên Hà lĩnh này không có yêu quái cũng không có ma quỷ, vả lại Long ca ca thần công tuyệt đỉnh, đủ sức ứng phó với những việc bất ngờ xảy ra, việc gì mà sợ, nào lại đây, chúng ta cùng trở lại lối Kỳ muội đi ban nãy tìm thử xem nào.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm dắt nhau trở lại con đường cũ, nhưng đi mãi tới chỗ con quái điều giết con rắn đỏ vừa rồi, vẫn không thấy tăm tích Nhạc Long Phi đâu cả.

Lãnh Băng Tâm cau mày nhìn Vũ Văn Kỳ rồi hỏi :

- Kỳ muội, lúc hai người đến đây, đi đường có gặp chuyện gì kỳ lạ không?

Vũ Văn Kỳ gơ tay chỉ bụi cỏ nói :

- Lãnh tỷ tỷ hãy xem cái xác rắn ở trong bụi cỏ kia xem, rồi tiểu muội sẽ kể cho tỷ tỷ chuyện lạ.

Lãnh Băng Tâm lấy tay bới đồng cỏ ra, chú ý tìm kỹ ngạc nhiên hỏi :

- Sao bữa nay Kỳ muội nói toàn chuyện mơ hồ kỳ lạ vậy? Trong bụi cỏ này làm gì có xác rắn?

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói vậy thì bất giác sửng sốt kinh ngạc, vội chạy tới vạch cỏ ra tìm, quả nhiên không thấy xác con rắn mà vừa rồi bị con chim xanh quắp mất đầu đầu nữa.

Bản khoản trăm mối, nàng đứng ngẩn người ra một lúc rồi hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ là học trò Thiệu lão tiên bối giỏi việc dạy rắn, tất nhiên biết có thứ rắn nào bị chặt mất đầu mà còn chạy được không?

Lãnh Băng Tâm nghe nói, ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, chau mày lại nói :

- Kỳ muội thử đem câu chuyện vừa xảy ra kể lại cho tỷ nghe từ đầu chí cuối, để ngu tỷ xem nào, kéo tỷ càng nghe càng thấy mờ mịt chẳng biết đằng nào mà lần.

Vũ Văn Kỳ bèn đem câu chuyện chim bắt rắn, thuật lại từ đầu cho tới cuối một lượt.

Lãnh Băng Tâm nghe xong “à” một tiếng, rồi nói :

- Con rắn mà muội gặp đó, tức là loại rắn Hồng vương sản, loại rắn này rất hiếm thấy, hèn nào mà cái xác nó biến nhanh thế.

Vũ Văn Kỳ nghi hoặc hỏi :

- Tỷ tỷ nói vậy, chẳng lẽ cái xác rắn biết chạy thật ư?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đầu rắn Hồng vương sản có thể chế được những thứ thuốc, thân rắn có thể chế được roi mềm, đao kiếm không thể chém gãy...

Vũ Văn Kỳ nghe tới đây vội ngắt lời :

- Có lẽ tỷ tỷ cho rằng khi con rắn bị con chim quắp mất đầu đem đi thì có người khác trông thấy bèn lên đến lấy nốt cái xác rắn đem đi ư?

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Chỉ có thể giải thích được như vậy là hợp lý nhất, nếu không thì giống rắn tuy sống dai, nhưng sau khi đã bị chặt đầu rồi cũng chỉ quằn quại thêm được một lúc nữa là chết hẳn, làm gì có chuyện đã chết mất đầu còn đi lại được bao giờ?

Vũ Văn Kỳ cau đôi mày liễu nói :

- Câu chuyện xác rắn chúng ta hãy tạm gác lại không cần nghĩ đến vội, điều cần nhất là Long ca ca thoát nhiên mất tích, là tại sao?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Rất có thể là ngẫu nhiên huynh bắt gặp con quái điều hoặc là chuyện gì lạ nên đuổi theo...

Vũ Văn Kỳ lắc đầu ngắt lời :

- Lãnh tỷ tỷ đoán thế không đúng, dùng Long ca ca tình cờ gặp sự gì lạ tất cũng phải gọi tiểu muội một tiếng, không khi nào lẳng lặng bỏ đi một mình.

Lãnh Băng Tâm cũng cau mày, gật đầu nói :

- Kỳ muội nói thế cũng có lý, nhưng tỷ không thể tin được rằng một người võ công như Long ca ca mà thoát nhiên bị người ám toán đem đi một cách dễ dàng thế được.

Vũ Văn Kỳ sợ cuống lên, nước mắt vòng quanh giậm chân nói :

- Lãnh tỷ tỷ chúng ta làm thế nào bây giờ?

Lãnh Băng Tâm nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Việc này quả thực là ly kỳ, hiện giờ chúng ta chỉ còn có hai cách.

Vũ Văn Kỳ vội hỏi :

- Cách gì?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Một cách là đi tìm một cách là đứng đây đợi.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Tìm là tìm thế nào? Đợi thì đợi thế nào?

Lãnh Băng Tâm nét mặt đảm chiêu nghiêm trang đáp :

- Ngu tỷ đứng đây đợi, Kỳ muội đi tìm, vì chúng ta đã hẹn ngày mai sẽ gặp nhau ở sườn núi Bách hàn, nếu Long ca ca bình yên vô sự, thì thế nào mai huynh ấy cũng phải tới chỗ hẹn, còn Kỳ muội thì cứ đi quanh đây trong vòng mười dặm, tìm kiếm thật kỹ, xem có tình trạng gì khả nghi có thể làm đầu mối cho chúng ta dò xét được không? Nhưng vô luận có tìm được đầu mối gì hay không, thì trước giờ ngọ ngày mai Kỳ muội cũng phải tìm đến Bách Hàn phong để chúng ta bàn tính xem thế nào.

Vũ Văn Kỳ không biết làm sao hơn, đành phải gật đầu, Lãnh Băng Tâm liền một mình đi thẳng lên Bách Hàn phong đợi Nhạc Long Phi đến phó ước.

Lãnh Băng Tâm đi rồi, Vũ Văn Kỳ một mình thẩn thờ dưới bóng tà dương, ngắm vừng kim ô sắp lặn mà trong lòng cảm thấy muôn vạn thê lương, nước mắt chỉ chực trào ra.

Vũ Văn Kỳ rất lo cho tính mệnh Nhạc Long Phi, trong lúc băn khoăn buồn bực, chợt nghe mấy tiếng chim lãnh lót như tiếng suối reo.

Vũ Văn Kỳ giật mình, vì tiếng chim hót nghe đúng tiếng con chim xanh vừa rồi, bèn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên ngọn cây trước cửa khu rừng nhỏ, cách đây chừng hơn hai chục trượng, hơi hơi rung động hình như có con chim gì mới bay vào.

Vũ Văn Kỳ khẽ uốn lưng ong thi triển thần công Lăng Không Hư Bộ là một môn khinh công thượng thừa, nhanh như luồng chớp vào khu rừng nhỏ.

Vừa vào tới khu rừng, chợt nghe thấy tiếng kỳ dị hỏi :

- Người đã đến đây ư?

Vũ Văn Kỳ nghe tiếng nói ở trên ngọn cây đưa xuống, liền vội lùi lại phía sau mấy bước hai tay chặn lấy ngực, ngừng đầu lên nhìn.

Vũ Văn Kỳ vừa trông thấy chợt giật nảy mình, vì nàng đã trông rõ trên cành cây cổ thụ là một con chim anh vũ lớn, lông có nhiều màu sắc sỡ, nhưng màu đỏ lại nhiều hơn cả.

Vũ Văn Kỳ vừa lấy làm kinh ngạc vì con chim anh vũ lớn quá và lại rất đẹp, vừa nghĩ bụng vẫn nghe người ta đồn rằng chim anh vũ biết nói tiếng người, nhưng không biết câu nói ấy có phải là của con chim này không?

Con chim anh vũ thấy Vũ Văn Kỳ nhìn nó lại kêu lên :

- Kỳ muội, Kỳ muội!

Vũ Văn Kỳ giật mình kinh sợ hỏi :

- Sao mi biết ta là Kỳ muội?

Con anh vũ không trả lời mà lại dẫu mở cái giọng kỳ dị lên gọi :

- Long ca ca, Long ca ca!

Vũ Văn Kỳ sợ quá, cổ chần tĩnh hỏi :

- Đây con chim đáng yêu kia ơi, mi có biết Long ca ca ta ư?

Con anh vũ nhìn Vũ Văn Kỳ một lúc, rồi vỗ cánh thũng thẳng bay về phía rừng sâu.

Vũ Văn Kỳ thấy con chim có vẻ muốn dẫn đường cho mình liền vội chạy theo.

Trong rừng có một khoảng đất nhỏ, chu vi độ hơn một trượng.

Nhạc Long Phi đang nằm còng queo trên mảnh đất ấy, một nửa người bên phải bị cái xác con rắn đỏ mắt tích ban nãy quấn chặt người lại.

Vũ Văn Kỳ trông thấy thể ruột đau như cắt, chỉ kêu được một tiếng “Long ca ca” rồi phóng mình nhảy tới chỗ chàng nằm.

Nhưng nàng vừa cất mình, chợt đâu luồng gió mạnh từ phía trước ủa tới, con anh vũ lúc này sà xuống giơ mấy móng vuốt nhọn hoắt, tập tực nhanh vào mặt nàng, Vũ Văn Kỳ vừa giật mình kinh sợ vội né mình tránh thoát, con chim bay vụt đi miệng còn kêu :

- Long ca ca chưa chết, đừng chạm vào mình chàng, mau đi gọi người đến cứu.

Vũ Văn Kỳ lúc ấy mới chợt nhớ câu Lãnh Băng Tâm nói “con rắn Hồng vương sản trong mình có nọc rất độc”, bèn băng mình chạy ra khỏi rừng, đến thẳng chân núi Bách Hàn phong cách đây không xa dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi Lãnh Băng Tâm lúc này đang đứng chờ ở trên sườn núi.

Lãnh Băng Tâm nghe câu chuyện lạ lùng ấy, cũng phải sửng sốt vô cùng, bèn cùng Vũ Văn Kỳ song song chạy thẳng vào rừng, chỉ thấy Nhạc Long Phi vẫn mê man như người chết, nhưng con anh vũ lông sắc sỡ bay đi đâu mất rồi.

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi mắc nạn, ruột gan đau như dao cắt, nước mắt chảy dài, cất giọng bi thảm hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, Long ca ca có thể cứu được không?

Lãnh Băng Tâm vừa gỡ cái xác rắn quấn trên mình Nhạc Long Phi vừa mỉm cười nói :

- Kỳ muội yên tâm, Long ca ca chỉ bị trúng nọc rắn độc, có tỷ ở đây đừng nói là nạn nhân vẫn còn hấp hối, dù chết hẳn rồi cũng chỉ một lúc không lâu tỷ có thể làm cho sống lại được.

Lãnh Băng Tâm vừa nói đến đây, chợt khê kêu lên một tiếng, nàng vừa nhặt được bên cạnh Nhạc Long Phi một bông hoa giống hoa sen, mà không phải là hoa sen, lại giống như hoa cúc mà không phải hoa cúc, cầm trên tay ngắm nghía nhìn mãi.

Vũ Văn Kỳ cau mày nói :

- Lãnh tỷ tỷ không cứu Long ca ca tỉnh lại, còn thì giờ ngồi ngắm hoa chơi để làm gì thế?

Lãnh Băng Tâm ném bông hoa xuống đất lấy gót chân di cho nát ra rồi mới lấy viên thuốc giải nọc rắn cho vào miệng chàng rồi điểm vào Thụỵ huyết một cái.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ điểm vào Thụỵ huyết của Long ca ca làm gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Long ca ca uống linh dược xong, nọc rắn sẽ bị tan hết ngay, nhưng phải để cho huynh ý ngủ ít lâu không nên cho tỉnh lại ngay.

Vũ Văn Kỳ ngơ ngác không hiểu, cứ căn vặn mãi, Lãnh Băng Tâm đỏ bừng đôi má, trở bông hoa vừa bị mình di nát dưới chân nói :

- Kỳ muội có biết bông hoa này là bông gì không?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu, Lãnh Băng Tâm lại nói :

- Bông hoa màu đỏ tía này tên là Dạ hợp mị hương liên, tính rất dâm dăng, chỉ hơi ngửi phải là bản tính sẽ mất hết, phải đợi hàng giờ mới tỉnh lại được, bên cạnh Long ca ca có bông hoa này chắc là huynh ý ngửi phải hương độc của nó rồi, nên tỷ mới điểm Thụỵ huyết của huynh chờ khi nào độc tan đi huynh ấy tỉnh dậy sẽ được vô sự, nếu không chúng mình sẽ khó khăn tìm cách đối phó thì phiền lắm.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, sắc mặt đỏ bừng, cau mày hỏi :

- Nếu đúng như tỷ tỷ, thì chắc Long ca ca gặp phải một con dâm phụ nào nên mới bị nạn này?

Lãnh Băng Tâm cười gượng nói :

- Chuyện này còn nhiều điều khó hiểu lắm, Long ca ca đã bị trúng độc hoa thần trí mê loạn, tất nhiên phải cùng con dâm phụ tìm chỗ trò chuyện với nhau chứ, sao lại nằm mê man ở đây và sao trên mình lại quấn cái xác rắn đến nỗi bị trúng hai thứ độc?

Vũ Văn Kỳ chau mày liễu, suy nghĩ mông lung, Lãnh Băng Tâm lại hỏi :

- Kỳ muội vừa nói có con anh vũ khôn ngoan biết nói tiếng người, lúc này nó bay đi đâu rồi?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm nhắc đến, mới chợt nhớ ra liền đưa mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng không thấy con anh vũ đâu cả, bất giác ngạc nhiên nói :

- Con chim anh vũ ấy thật khôn ngoan, mà cũng thực kỳ quái, nó dẫn tiểu muội đến đây cứu Long ca ca rồi bây giờ không biết đi đâu mất rồi?

Lãnh Băng Tâm lấy trong túi ra một chiếc lọ bằng ngọc trắng, khêu lấy một ít bột trong lọ búng vào xác con rắn Hồng vương sản và mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Những chuyện bí mật kỳ đó thực quả là không sao đoán nổi, đành phải chờ Long ca ca tỉnh dậy, rồi tự huynh ấy sẽ kể cho chúng ta nghe thì mới biết được.

Vũ Văn Kỳ biết thứ bột mà Lãnh Băng Tâm vừa rảy vào xác con rắn chắc là một loại hóa cốt tan tính chấn cực mạnh bất giác mỉm cười hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ, thứ phần làm cho tan xương nát thịt này hẳn là độc lắm...

Lãnh Băng Tâm mỉm cười xua tay lắc đầu :

- Kỳ muội nhận nhầm đấy, thứ bột này không phải là thứ thuốc Hóa cốt dung chi tán mà các nhân vật giang hồ vẫn thường dùng, đây là một thứ thánh dược cho sư phụ đặc chế để làm cho thịt rắn rữa ra còn xương rắn thì giữ lại làm thành binh khí để dùng.

Trong khi hai người trò chuyện, thời cái xác rắn quả nhiên da và thịt tan dần đi, chỉ còn lại cái xương dài đến tám thước.

Vũ Văn Kỳ thấy thứ thuốc bột làm tan thịt công hiệu như vậy, trong bụng lấy làm kinh sợ, nằng tìm một gốc cây lớn ngồi xuống mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ có việc gì cần ở Bách Hàn phong không?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nhân vì chúng ta mới kết bạn nên tỷ vừa kiếm một vật dị bảo của võ lâm định đem đến đây tặng Kỳ muội.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Cái gì là dị bảo võ lâm?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Ngụ tỷ nghe nói trên sườn núi Bách Hàn phong có giấu cuốn Tử Phủ kỳ thư.

Vũ Văn Kỳ giật mình reo lên :

- Tử Phủ kỳ thư? Lãnh tỷ tỷ, tỷ đã lấy được chưa?

Lãnh Băng Tâm cười gượng lắc đầu :

- Tỷ đã đến ven núi Bách Hàn phong dè dặt vì đi chậm một bước nên cuốn Tử Phủ kỳ thư đã bị kẻ khác nhanh chân chiếm mất rồi.

Vũ Văn Kỳ kêu khẽ một tiếng rồi nói :

- Thiên hạ sao có lắm xảo hợp lạ lùng.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Cái gì mà xảo hợp?

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi nói :

- Tiểu muội và Long ca ca cũng gặp một quyển Tử Phủ kỳ thư và cũng bị người khác nhanh chân cướp mất.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên cười hỏi :

- Sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy? Kỳ muội và Long ca ca thấy cuốn sách ấy ở đâu? Và bị ai lấy mất?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Cuốn Tử Phủ kỳ thư ấy ở Thái Hồ, mà người lấy mất là Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng, một nhân vật trong Cần Khôn lục ác.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên nói :

- Đạt Nguyên hòa thượng xưa nay chỉ hay đi lại quanh vùng Ký Bắc, sao tự nhiên lại sang Thái Hồ làm gì?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Không những Đạt Nguyên hòa thượng sang Thái Hồ, mà có cả Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bật xuất hiện nơi đó, còn Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình thì vì có tỷ tỷ lại ghen với Long ca ca chỉ một suất nữa là hấn giết cả hai người.

Lãnh Băng Tâm đỏ bừng mặt, bắt Vũ Văn Kỳ phải thuật lại từ đầu chí cuối.

Vũ Văn Kỳ bèn đem câu chuyện gặp gỡ trên Thái Hồ và chuyện hai người xem Luận kiếm đại hội ở Tàng Kiếm cốc thế nào kể hết cho Lãnh Băng Tâm nghe.

Lãnh Băng Tâm lắng lắng ngồi nghe, nghe xong thốt nhiên kêu khe khẽ rồi nói :

- Không ngờ mình bỏ lỡ mất dịp xem Luận kiếm đại hội chắc là thú vị lắm!

Vũ Văn Kỳ chợt nghĩ ra một việc liền hỏi :

- Con Thanh Thông mã của tỷ tỷ đâu?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Con ngựa ấy là giống long câu, nên có linh tính, tỷ thả cho nó muốn đi đâu thì đi, nhưng không được đi xa, bất cứ lúc nào nghe tiếng còi là phải đến ngay.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn ra chỗ khác rồi hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ lên Bách Hàn phong tìm cuốn Tử Phủ kỳ thư lại bị đến sau người nào?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười gượng :

- Ngu tỷ lên Bách Hàn phong thấy cái hốc đá giấu cuốn sách đó bị mở tung ra, trong hốc chẳng còn gì cả, cuốn kỳ thư không biết đã bị ai lấy mất?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cuốn Tử Phủ kỳ thư trong Bạch Vân am ở Thái Hồ bị Đạt Nguyên hòa thượng lấy mất là quyển Nhân, còn quyển ở đây không biết là quyển Thiên hay quyển Địa?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Quyển ở đây là quyển quý hơn hết, là quyển Thiên, còn quyển Địa, nghe đâu là ở trong tay Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Vũ Văn Kỳ vừa nghe thấy tên Đồ Viễn Trí tức thì nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ nói :

- Tên lão tặc Đồ Viễn Trí không biết có thò mặt ra ở Nam Hải Anh Hùng hội không? Nếu không muội quyết vào tận Bắc Kinh băm vằm hấn ra thành trăm mảnh để báo thù cho bá phụ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đừng lo, nếu Đồ Viễn Trí đến Nam Hải Anh Hùng hội càng hay, bằng không ngu tỷ sẽ đưa Kỳ muội tới Bắc Kinh, chúng ta sẽ lấy đầu của chúng rửa Tử cấm thành, đại náo Kim loan điện một mẻ.

Lãnh Băng Tâm nói đến đây, chợt như nhớ tới một sự gì khe nhướng cao đôi mày, mỉm cười hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Võ học Đồ Viễn Trí nghe nói đã đến bậc siêu phàm nhập thánh nếu chúng ta định chính thức giao thủ với hấn sao không trước hết hãy gây cho hấn mấy tay cường địch, ít nhất làm cho tên lão tặc đó tiêu hao một chút thực lực đã có phải hay không?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kế của tỷ tỷ tuy hay, nhưng làm thế nào cho người ta thù oán hấn?

Lãnh Băng Tâm như trong bụng đã có chủ định, bèn mỉm cười nói :

- Chúng ta có thể lợi dụng tâm lý các nhân vật giang hồ muốn dòm ngó bộ Tử Phủ kỳ thư.

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười :

- Phải đấy, bộ Tử Phủ kỳ thư phải gồm cả ba cuốn Thiên, Địa, Nhân hợp lại mà nghiên cứu mới có thể phát huy hết diệu dụng của nó, hiện nay quyển Nhân thì ở tay Đạt Nguyên hòa thượng, quyển Thiên thì không biết bị ai lấy đi, nếu bây giờ ta công bố quyển Địa ở trong tay Đồ Viễn Trí thì những người trong bọn chúng thế nào cũng tranh cướp lẫn nhau.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Ta sẽ xúi giục bọn Càn Khôn lục ác của Âu Dương Bình và bọn Thiên Ngoại song tặc chống đối lại lão tặc Đồ Viễn Trí cho mà coi.

Vũ Văn Kỳ nhướn cao đôi mày cười nói :

- Tiểu muội tưởng tỷ tỷ thân với Âu Dương Bình lắm cơ mà?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Ta có thân gì với Âu Dương Bình? Trừ Long ca ra, ta chưa từng coi bọn thiếu niên nam tử thời nay vào đâu cả...

Vũ Văn Kỳ nghe nói bất giác lạnh người, trong bụng tự nhiên nảy ra một cảm giác lạ kỳ, không sao phân tích được, nhưng ngoài miệng vẫn thuận theo đà Lãnh Băng Tâm tỏ ý đồng tình :

- Những hạng thiếu niên nam tử võ công siêu tuyệt nhân phẩm thanh cao khí phách ngang tàng như Long ca quả thật ít có.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đã biết những nhân vật như Long ca ca trên đời ít có, thời cũng nên cẩn thận giữ gìn, đừng để một vị lang quân như ý đã vào tay rồi lại còn bị người khác đoạt mất.

Vũ Văn Kỳ gương to đôi mắt nhìn Lãnh Băng Tâm, cặp má đỏ hồng không biết trả lời thế nào.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội nhìn tỷ tỷ làm gì? Có lẽ ngu tỷ nói sai chăng?

Vũ Văn Kỳ vẫn chăm chú nhìn giây lâu ấp úng hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ, chúng ta có nên... có nên cả hai tỷ muội cùng... cùng để tâm tới Long ca ca không?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười buồn bã lấy tay vuốt nhẹ mớ tóc mây óng mượt của Vũ Văn Kỳ thùng thảng đáp :

- Tỷ bẩm sinh mệnh bạc, nên quen biết Long ca ca sau muội, nhưng được một huynh trưởng như chàng tỷ cũng đã thỏa nguyện lắm rồi, hiền muội cứ yên tâm, Lãnh tỷ tỷ của muội quyết không khi nào lại cướp...

Lãnh Băng Tâm nói tới đây thốt nhiên ngừng bật, nàng vừa nghe thấy phía ngoài rừng có tiếng chim bay vù vù.

Vũ Văn Kỳ mừng lắm kêu to :

- Lãnh tỷ tỷ, có lẽ con chim anh vũ có linh tính ban nãy lại bay đến đây.

Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn quả nhiên có thấy con chim anh vũ lông màu sắc sỡ, từ phía ngoài rừng bay vào, khi bay qua chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi mở khe mở ra, đánh rớt một cái lá xuống, rồi lại bay trở lại hướng cũ.

Vũ Văn Kỳ nhặt lá cây lên xem, chỉ thấy trên lá có bốn chữ “canh ba có biến” vạch bằng móng tay.

Lãnh Băng Tâm liếc mắt trông qua nét chữ, khẽ kêu một tiếng rồi nói :

- Chủ nhân con chim này không biết là ai? Nhưng hình như có ý tốt và muốn giúp chúng ta nên mới ngầm báo nguy cho ta biết.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi cau mày nói :

- Long ca ca còn ngủ say chưa tỉnh, nếu quả thật canh ba có biến thời trong lúc ta ứng phó với quân địch thực khó...

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đừng lo về sự an nguy của Long ca ca, ở đây rất nhiều mây, muội tìm một gốc cây thật cao, ta sẽ cắt một ít dây mây tết lại làm thành giường treo vào đám lá rậm, thế là được một chỗ nằm tốt rồi tha hồ mà ngủ yên.

Vũ Văn Kỳ hớn hở gật đầu, hai người chọn được một cây cổ thụ, cành lá rườm rà lại tết thành một cái vòng mây buộc vào cành cây xong đầu dây mới khiêng Nhạc Long Phi đặt lên để mặc chàng say sưa ngon giấc.

Vũ Văn Kỳ thấy Nhạc Long Phi vẫn ngủ rất say, bèn cùng Lãnh Băng Tâm trèo xuống dõng ra ngồi chỗ khác, đoạn lại hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Con chim anh vũ ngậm lá báo động chắc không phải là không đúng, theo tỷ tỷ thì thời canh ba đêm nay nhân vật nào sẽ tới đây gây chiến?

Lãnh Băng Tâm cười nhạt nói :

- Mười phần thì chắc đến tám, chín phần là do bọn Hắc y Thiết vệ nanh vuốt Thanh đình chó còn ai nữa?

Vũ Văn Kỳ nghiêng răng nói :

- Nếu quả đúng là bọn vô sỉ nhận giặc làm cha ấy chúng ta phải cho chúng một bài học cực kỳ đau đớn thấm thía mới hả.

Nói đến đây chợt nghĩ ra một việc bèn hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Vừa rồi tỷ tỷ định lợi dụng bọn Càn Khôn lục ác và Thiên Ngoại song tàn chống lại Đồ Viễn Trí, nhưng chỉ sợ việc ấy khó thực hiện được vì trong bọn Càn Khôn lục ác hiện có người cấu kết với Đồ Viễn Trí.

Lvb đôi mắt long lanh hỏi :

- Là ai?

Vũ Văn Kỳ đáp :

- Lục Trảo Thần Ưng Cừu Trọng Đạt.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt tuy nhờ món Thần Ưng Trảo Lục mà nổi tiếng khắp giang hồ nhưng đêm nay nếu hấn vô phúc dẫn xác đến đây thì ta sẽ làm cho uy danh của hấn phải vùi xuống khu rừng này mới hả.

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm nói một cách say sưa hăng hái tựa như trong bụng đã nắm chắc phần thắng, liền mỉm cười nói :

- Hấn tỷ tỷ đã có phương sách thoát địch thân diệu trong tay nên mới dám quả quyết như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội tuy mới ra chốn giang hồ kinh nghiệm chưa có mấy nhưng đã được thụ nghiệp ở danh sư, thiên tư rất tốt, văn võ kiêm toàn học văn uyên bác tất nhiên phải biết đêm nay thiên khí thế nào chứ?

Vũ Văn Kỳ không ngờ Lãnh Băng Tâm thốt nhiên lại hỏi câu đó bèn ngẩng lên trông trời ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười nói :

- Đêm nay trời tối nhưng không mưa không có trăng sao.

Lãnh Băng Tâm nở một nụ cười đắc ý gật đầu :

- Kỳ muội nói đúng đấy, ta định lợi dụng một đêm tối trời không mưa không trăng không sao này, làm cho những kẻ địch đánh lén đêm nay sẽ chết sạch không còn một mống.

Vũ Văn Kỳ nhướn đôi mày liễu mỉm cười nói :

- Tiểu muội không sao đoán nổi ý cao, không biết Lãnh tỷ tỷ đã nghĩ được diệu kế gì?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hôm ở Thái Hồ, ngu tỷ đã chẳng hứa là sẽ triệu tập Vạn xà đại hội một lần cho Long ca ca và Kỳ muội xem hay sao?

Vũ Văn Kỳ vừa gật đầu, Lãnh Băng Tâm lại cười nói tiếp :

- Đêm nay ngu tỷ muốn triệu tập hết thấy những loài rắn độc ở mé trái ngọn Bách Hàn phong trong Tiên Hà linh này biến khu rừng nhỏ này thành khu rừng rắn, đêm nay không trăng không sao, lũ ưng khuyển thấy bốn mặt là rắn độc, chắc sẽ hết vía rụng rời còn làm sao mà chống cự nổi? Lúc ấy quyền sinh sát sẽ ở trong tay ta.

Vũ Văn Kỳ vẫn có tính sợ rắn, vừa nghe thấy vội kêu lên một tiếng rồi nói :

- Lãnh tỷ tỷ làm thế, thì chúng mình cũng bị vây trong vòng vây của rắn ư?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Kỳ muội sợ gì, Lãnh tỷ tỷ của hiền muội là học trò đặc ý của Ô Mông Xà Nữ, chẳng lẽ lại để rắn cắn hiền muội sao?

Vũ Văn Kỳ cười gượng nói :

- Tiểu muội đâu có sợ rắn cắn, nhưng quả thực nhìn những con rắn hình thù quái dị, hơi tanh nồng nặc muội thấy cũng sợ sợ...

Lãnh Băng Tâm không để nàng nói hết khê gật đầu cười :

- Kỳ muội đã ghét rắn, thì khi nào chúng đến đây, Kỳ muội cứ nhảy lên giường ngồi nép vào lòng Long ca ca, vừa trông coi chàng vừa xem tỷ chỉ huy trận, diệt trừ ưng khuyển có phải sướng mất bao nhiêu không?

Nói xong lại thò tay vào bọc lấy ra một hạt ngọc lớn bằng hạt long nhãn, đưa cho Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Đây là viên hùng tinh châu, Kỳ muội giắt vào mình thì chẳng những trong vòng năm thước rắn không dám đến gần mà hơi tanh của rắn không ngửi thấy nữa.

Vũ Văn Kỳ mừng lắm, đỡ viên ngọc giắt vào mình rồi nhìn Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ bao giờ tỷ tỷ triệu tập đàn rắn?

Lãnh Băng Tâm cười :

- Gọi chúng đến sớm quá lại làm cho Kỳ muội trông thấy thêm phiền ta chỉ cần gọi một con rắn nào cũng được sai nó truyền lệnh cho cả đàn, là đến trước canh hai phải tụ tập ở trong rừng để chờ nghe lệnh.

Nói xong hướng về phía rừng sâu hú lên một tiếng kỳ lạ, tiếng hú cất lên không bao lâu đã thấy một con rắn dài tới tám thước khắp mình chia ra từng khoang cứ cách một khoang trắng lại có một khoang đen, giống như đốt cây, hình thù kỳ dị ngoằn ngoèo cách chỗ Lãnh Băng Tâm ngồi chừng năm thước thì dừng lại cất cao đầu chờ lệnh.

Lãnh Băng Tâm chợt đổi giọng ngăm khê lên vài tiếng con quái xà gật đầu liên mấy cái rồi lập tức bỏ đi.

Vũ Văn Kỳ thấy thế mỉm cười nói :

- Nếu tỷ tỷ gặp một rắn quái dị độc dữ ở một quả núi hay một cái đầu nào đó nó không chịu nghe lệnh tỷ tỷ thì làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm cũng cười nói :

- Lúc ấy một là nó sẽ phải đầu hàng tỷ, hai là tỷ sẽ phải chết về cái răng độc của nó.

Vũ Văn Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Cổ nhân có câu rằng “giỏi điều khiển lửa thì chết cháy, giỏi lội nước thì chết đuối” câu ấy thật là chí lý, tỷ tỷ sai khiến đàn rắn cũng nên cẩn thận đề phòng không nên cậy tài kiêu ngạo, sơ hốt khinh thường mà nguy.

Lãnh Băng Tâm nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm một nụ cười rất tươi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói rất phải ngu tỷ ở trên núi Ô Mông đã bị rắn cắn một lần.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ hỏi :

- Con rắn ấy là rắn gì? Sao nó dám cắn tỷ tỷ?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Nào có phải là một giống quái xà hiếm có gì đâu? Nó chỉ là một con rắn Hỏa xích luyện một loại rắn độc thường thôi, trong khi ngu tỷ đang luyện Tuần Xà đại pháp vì coi thường nó, nên trong lúc sơ ý bị nó cắn một miếng vào cánh tay.

Vũ Văn Kỳ rùng mình nói :

- Ong và bò cạp có nọc độc không nên coi thường, huống chi rắn rết lại là những vật vô tình.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Nếu bảo rắn rết là loài vật vô tình thì cũng không đúng, Kỳ muội coi đây những con rắn này yêu tỷ biết mấy.

Nói xong mở chiếc túi da đeo bên lưng ra trong túi có một con cuộn tròn nhưng lúc nhúc những con rắn màu xanh nằng lẩy ra một con rắn xanh nhỏ, dài chừng bảy tấc để áp vào má hôn hít luôn miệng, con rắn cũng thè cái lưỡi đỏ tía ra liếm liếm để lên môi Lãnh Băng Tâm tỏ vẻ thân thiện hết sức.

Vũ Văn Kỳ cau đôi mày lại khẽ hỏi :

- Con này có phải là giống Thanh trúc ty không?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười :

- Không phải, loại rắn này trời bẩm sinh có cái lạ là đao kiếm tầm thường không thể chém được, tên là Nam Hoang Thất bộ thanh xà, ai bị nó cắn chỉ đi được bảy bước là chết.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên có ý không tin hỏi :

- Con rắn bé tí thế mà đao kiếm chém không đứt à?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nếu Kỳ muội không tin, có thể rút thanh Cô Trung kiếm mới lấy được ở Tàng Kiếm cốc ra chém thử mà xem.

Nói xong bèn đặt con rắn nằm lên một tảng đá vuông xanh, Vũ Văn Kỳ tuốt kiếm cầm ở tay muốn chém lại thôi. Lãnh Băng Tâm biết nàng có ý sợ bèn cười nói :

- Kỳ muội cứ thử chém xem, đừng sợ, chỉ cần muội dùng dùi tới chín phần mười công lực thì con rắn yêu của tỷ chẳng hề gì cả.

Vũ Văn Kỳ nhất định không tin, nên chỉ dùng có năm thành chân lực cánh tay giơ lên chém một nhát vào ngang lưng con rắn.

Thanh Cô Trung kiếm không phải là hạng thần vật tiền cổ có thể chém sắt chặt vàng được, nhưng đã là bảo kiếm của Lữ Khả Pháp thường đeo luôn bên mình, tất nhiên phải là một loại thép thực tốt, lại thêm năm thành công lực trên cánh tay Vũ Văn Kỳ, uy thế lại càng mạnh, nên lưỡi kiếm vừa chém xuống tảng đá xanh lập tức bị vỡ nứt ra.

Tảng đá xanh tuy vỡ nhưng chưa đứt rời ra làm hai mảnh mà con Thất bộ thanh xà vẫn không hề mảy may thương tổn, nó chỉ trừng đôi mắt lên nhìn Vũ Văn Kỳ chăm chăm.

Lãnh Băng Tâm nhặt con rắn lên, lại đặt lên má hôn một cái rồi bỏ vào túi, rồi mới quay lại nói với Vũ Văn Kỳ lúc ấy sắc mặt vẫn còn kinh hoàng sững sờ :

- Kỳ muội có thấy con rắn của tỷ đáng yêu không?

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười :

- Đáng yêu lắm, nhưng cũng đáng sợ lắm, tỷ tỷ đã nhốt cái rằng độc của nó đi chưa?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Đó là ám khí của tỷ, nếu nhốt cái rằng độc của nó đi thì còn dùng làm gì được nữa?

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tỷ tỷ dùng rắn làm ám khí ư?

Lãnh Băng Tâm vỗ nhẹ vào cái túi da, gật đầu cười :

- Trong túi này có bốn con rắn, ba con Thất bộ thanh xà tỷ dùng làm ám khí, còn một con là Thiết tuyến thanh thì dùng làm binh khí.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ dùng binh khí ám khí đều bằng rắn cả, quả không hổ danh là học trò Ô Mông Xà Nữ. Thật vô cùng đặc biệt, vô cùng ghê gớm.

Lãnh Băng Tâm ánh mắt long lanh mỉm cười :

- Những loại rắn Thất bộ thanh xà và Thiết tuyến thanh đầu có ghê gớm bằng chúng ta.

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Bọn chúng đao kiếm chém không đứt cần phải người nào là người ấy chết ngay vậy mà tỷ tỷ bảo không ghê gớm bằng chúng ta? Chúng ta thì làm gì ghê gớm?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười khe khẽ ngâm :

- Trúc xanh rắn trong ruột, ong vàng nọc ở đuôi...

Lãnh Băng Tâm chưa đọc hết, Vũ Văn Kỳ đã cười khanh khách ngắt lời :

- Thiên hạ đồn rằng đồ đệ Ô Mông lãnh đạm tàn nhẫn vô tình độc ác vô hạn kỳ thực thì Lãnh tỷ tỷ vẫn là một người đa tình mà cũng chưa thấy có điều gì tỏ ra độc ác cả.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nói ra kể cũng kỳ, từ ngày tỷ kết nghĩa với Long ca ca và Kỳ muội ở Thái Hồ tới giờ có lẽ bị ảnh hưởng của hai người hay sao mà tâm tính tự nhiên biến đổi?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Chúng ta tuy thề bồi vàng đá, nhưng giao vãng chưa bao lâu làm gì có chuyện vừa gặp nhau vài bận đã bị ảnh hưởng của nhau được? Chẳng qua là bản chất của tỷ tỷ vốn dĩ đã thiện lương nên tự nhiên như vậy chứ có gì lạ đâu?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Cứ như vậy có thể sư phụ tỷ sẽ không thương tỷ nữa.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Thiệu lão tiên bối chắc hồi trẻ có điều chi uất hận nên tính tình mới trở nên lạnh lùng cô độc như vậy, nhưng không có lý nào thấy lại không muốn trở có bản chất thuần lương bao giờ.

Lãnh Băng Tâm thở dài :

- Hiền muội nói không sai, sự phụ tử hồi trẻ rất có thể bị thất vọng nặng nề về phương diện tình ái nên bây giờ người rất ghét đàn ông, người vẫn định ninh dặn chị không được sa vào lưới tình nếu có gần đàn ông thì chỉ nên coi họ như một món đồ chơi trên tay mà thôi.

Vũ Văn Kỳ “à” lên một tiếng rồi nói :

- Đã vậy tỷ tỷ nên để tâm dò xét rồi tìm cách chữa dần cho người mới được.

Lãnh Băng Tâm thở dài :

- Muội nói có lý nhưng người ta có câu rằng “hận hải dị tân, tình thiên nan bổ” huống chi việc đã lâu ngày tỷ dẫu vẫn có ý ấy nhưng e khó lòng hàn kín được vết thương trái tim người được.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Muôn sự tại người, trước hết tỷ tỷ hãy tìm cách dò xét xem nguyên nhân nào đã làm cho Thiệu lão tiên bối thất vọng đã rồi ta sẽ bàn sau.

Vừa nói đến đây, chợt nghe từ phía xa xa có những tiếng chít chít nổi lên khắp bốn phía.

Lãnh Băng Tâm ngẩng lên trông trời, rồi cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Đã tới canh hai, nên đàn rần kéo tới đây, nếu Kỳ muội không muốn trông thấy chúng thì trèo lên cây ngồi với Long ca ca.

Vũ Văn Kỳ hai má nóng bừng, lườm Lãnh Băng Tâm một cái rồi nói :

- Lãnh tỷ tỷ chỉ hay trêu chọc, bây giờ muội không sợ rần nữa, không cần trèo lên cây.

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách nói :

- Lát nữa khắp khu rừng này chỗ nào cũng có rần, Kỳ muội để mặc Long ca ca nằm mê man một mình trên cây mà yên tâm ư?

Vũ Văn Kỳ nghe nói, chợt nghĩ trong người mình có viên Hùng tinh châu có thể giải trừ được rần, lại nghĩ đến Lãnh Băng Tâm giỏi thuật dạy rần như thế mà còn bị rần cắn, huống chi Nhạc Long Phi lúc này ngủ say như chết mà nằm một mình giữa khu rừng rần thì thật là nguy hiểm, bèn đành nuốt thẹn nhảy vọt lên cây nằm nép vào bên Nhạc Long Phi.

Lúc này đàn rần ngoằn ngoèo bò vào tới rừng, trên trời không trăng không sao, tối đen như mực, Lãnh Băng Tâm ngồi dưới gốc cây khẽ ngậm lên những tiếng véo von nghe thật vui tai.

Tiếng ngậm vừa dứt trong bóng tối âm thầm ở khắp bốn xung quanh chợt nổi lên không biết bao nhiêu những đốm sáng nho nhỏ, đốm cao đốm thấp, đốm lớn đốm nhỏ lấp lánh như sao sa.

Vũ Văn Kỳ biết những đốm sáng đó chính là mắt rần, bèn ngồi đếm nhẩm, bắt giắc rừng mình nghĩ bụng tối thiểu trong khu rừng này có hơn một trăm con rần, kể cả lớn nhỏ.

Lãnh Băng Tâm khẽ quát một tiếng, tất cả đàn rần đều nhắm mắt lại, trong rừng im lặng như tờ, không ai ngờ được rằng xung quanh khu rừng này rần độc vậy kín.

Vũ Văn Kỳ đang lẳng lặng ngồi xem, trong bụng rất lấy làm kính phục, chợt cất tiếng ngậm, lập tức có đến mười mấy đôi mắt rần từ trong đàn rần từ từ tiến lại chỗ Lãnh Băng Tâm ngồi.

Lãnh Băng Tâm hình như dặn dò đàn rần câu gì hơn mười con rần quay về chỗ cũ, rồi cái tiếng chín chít vừa rồi lại nổi lên khắp bốn phía.

Lúc này bên cạnh Lãnh Băng Tâm chỉ còn lưu lại có một đôi mắt rần.

Nhưng đôi mắt rần này lớn bằng hai cái chén uống rượu đủ biết là thân hình nó lớn đến thế nào.

Vũ Văn Kỳ cố ý nhìn kỹ, mới lơ mơ nhận thấy thân rần dài chừng trên ba trượng, mình lớn bằng chiếc thùng gánh nước, khắp mình đều có hoa xanh.

Nàng nẩy tính tò mò bèn cúi xuống gốc cây hỏi khẽ :

- Lãnh tỷ tỷ đã chia đàn rắn đi mai phục khắp nơi sao lại giữ con rắn Thanh hoa này lại làm gì?

Lãnh Băng Tâm khẽ nhún mình nhảy lên đầu con rắn ngồi, con rắn từ từ cất cao đầu lên ngay tới chỗ Vũ Văn Kỳ ngồi, thành thử Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đối diện với nhau, Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Con rắn này trông bề ngoài rất dữ nhưng thực ra không có độc, tỷ giữ nó lại là dùng làm ghế ngồi, cho nó oai, khiến đối phương trông thấy phải hết vía rụng rời, mất hết nhuệ khí.

Nói tới đây canh ba đã sang. Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm trong mình đều có nội công thượng thừa, nên tai mắt rất sáng, quả nhiên đã nghe rõ phía ngoài rừng có tiếng chân người đi.

Lãnh Băng Tâm giơ tay ra hiệu cho Vũ Văn Kỳ dặn nàng để ý trông coi Nhạc Long Phi còn mọi việc để mặc mình ứng phó.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu, Lãnh Băng Tâm bèn vỗ nhẹ lên đầu rắn, lẳng lặng tiến sâu vào rừng.

Lúc này đã nghe rõ tiếng bước chân ngoài cửa rừng hình như có chừng ba, bốn người trong bụng vẫn có vẻ e dè, nên chưa dám xông vào.

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên cất lên hát một bài, tiếng nghe thật du dương, êm ái, hát xong lại cười nói :

- Nhạc Long Phi huynh sao không uống thêm chén nữa đi, chẳng lẽ huynh không thắng nổi muối về từ lực ư?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm cố ý diễn kịch một mình để dụ lũ đối phương thì bất giác cười thầm.

Bọn người đứng ngoài nghe tiếng hát và tiếng cười của Lãnh Băng Tâm xong, đột nhiên có tiếng người già quát to :

- Bọn phản nghịch Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ mau mau ra đây chịu trói.

Lãnh Băng Tâm nghe giọng nói của đối phương biết người này cũng là tay cao thủ, chân khí cường thịnh, bèn cau lông mày hỏi :

- Ai ở ngoài rừng dám đến đây phá rối làm cho chúng ta mất cả hứng uống rượu?

Giọng người già lại cất lên :

- Lão phu là Cừu Trọng Đạt, hiệu là Lục Trảo Thần Ưng, cô bé kia là ai? Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đâu, sao không thấy lên tiếng?

Lãnh Băng Tâm vẫn giữ cái giọng khinh bạc cười nói :

- Lục Trảo Thần Ưng thì là cái thá gì? Bọn người tất cả có bốn người, vậy ba tên kia là ai?

Cừu Trọng Đạt quát to :

- Mấy người đi với lão phu là Hồng Lạt Tuyền Viên Thanh Loan, Tam Tuyệt Thủ Cận Vạn Tôn còn một người nữa là thủ hạ của Cận lão đệ tên gọi Huyền Âm Quỷ Thủ Sa Thất Hùng. Cô bé con kia là ai? Đã làm phách như vậy, sao còn chưa báo danh?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- À thì ra là một đàn ưng khuyển, làm ma tránh cho hổ của Thanh triều, các người không biết ta là ai thì cứ việc tiến vào đây sẽ biết ngay chứ khó gì?

Cừu Trọng Đạt cười khẩy nói :

- Chúng bây tưởng chỉ dựa vào khu rừng nhỏ này mà ngăn cản lão phu được chăng?

Lãnh Băng Tâm ranh mãnh “xì” một tiếng nói :

- Cừu lão đầu, ngươi là một trong Càn Khôn lục ác, danh tiếng lẫy lừng võ lâm, cổ nhiên không sợ gì một khu rừng cây cối um tùm tối om này, nhưng ta ngồi đây chờ đã lâu rồi, sao chưa thấy đại giá quang lâm?

Cừu Trọng Đạt bị Lãnh Băng Tâm giễu cợt, không nén được lửa giận, lập tức xầm xầm theo hướng bắc tiến vào rừng.

Cận Vạn Tôn, Viên Thanh Loan và Sa Thất Hùng cũng chia ra ba cửa Đông, Tây, Nam cùng tiến vào một lượt, không để cho bọn Nhạc Long Phi có đường tẩu thoát.

Bọn Cửu Trọng Đạt chia là bốn cửa tiến vào nhưng đi rất chậm và không đốt đuốc.

Nhân vì trời tối mà không mưa, không trăng sao, trong rừng tối đen như mực, giờ bàn tay lên tận mắt vẫn không trông thấy rõ năm ngón. Tình hình như vậy càng phải cẩn thận đề phòng lảng lảng quan sát xung quanh, ai đốt lửa hoặc cất tiếng trước thì là bị lộ hình tích, rất dễ bị đối phương tấn công chớp nhoáng.

Vũ Văn Kỳ chờ Lãnh Băng Tâm mai phục đàn rắn độc ở trong xó tối tất định chờ đối phương tới nơi là ra lệnh cho chúng tập kích.

Không ngờ từ lúc địch đã tiến vào rừng, trong rừng vẫn lặng như tờ, không một tiếng động.

Tình trạng ly kỳ bí hiểm ấy làm cho những người lão luyện giang hồ như Cửu Trọng Đạt trong bụng cũng hơi run dè dặt không dám tiến nữa.

Lãnh Băng Tâm rất khéo dẫn dụ, thấy đối phương do dự không dám bước lên nên cười nói :

- Cửu Trọng Đạt, các người đừng sợ, cứ tiến vào trước khi các người chưa vào tới chỗ đất trũng trong rừng để ra mắt ta, ta xin đảm bảo không ra tay hạ thủ trước đâu.

Cửu Trọng Đạt quả bị đối phương khiêu khích, lửa giận bốc lên ngàn ngọn, hai bàn tay ngưng tụ công lực chặn phía trước mặt rồi bước luôn ba bước vào tới khu đất trũng.

Trên khu đất này không có cây cối, nên mọi vật còn trông thấy lơ mơ, Lãnh Băng Tâm ngồi trên đầu rắn, gần một cây cổ thụ về phía đông nam.

Lúc này vì mắt rắn chưa mở nên Cửu Trọng Đạt ngỡ nàng ngồi trên cành cây, liền cười nhạt nói :

- Tưởng có gì tài giỏi, lối khinh công hạng bét ngồi cành cây không rơi ấy có gì đáng kể mà dám làm phách làm oai trước bốn lão phu?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Cửu lão đầu nói không biết thẹn, lão thử mở to mắt ra nhìn kỹ xem có phải là cành cây không?

Nói xong khẽ giơ bàn tay ngọc, vỗ nhẹ vào đầu con rắn, cặp mắt linh xà lập tức mở to, phóng ra hai đạo hào quang long lánh xanh lè, nhìn thẳng vào mặt Cửu Trọng Đạt.

Cửu Trọng Đạt lúc ấy mới trông rõ người ngồi đó không phải là ngồi trên cành cây mà là trên một con rắn khổng lồ, bất giác giật mình kinh sợ, biết đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng, lại sợ đồng bọn mỗi người một nơi dễ bị ám toán, bèn ra lệnh gọi cả ba người kia đứng vào một chỗ.

Lãnh Băng Tâm khẽ cười lên một tiếng, đôi mắt rắn lại nhắm nghiền vào, nàng ngồi trong bóng tối nói :

- Các người đã tụ họp vào một chỗ càng hay, đỡ cho ta phải đánh lẻ tẻ.

Viên Thanh Loan cậy có ám khí Hồng Tuyền Phi Ngư thích hung độc vô cùng, ai bị trúng phải chỉ hơi rướm máu là chết ngay, mới lấy ba mũi cầm ở tay, định thừa dịp Lãnh Băng Tâm cất tiếng nói sẽ nhắm theo hướng mà phóng ra.

Ai ngờ Lãnh Băng Tâm thông minh tuyệt đỉnh, giữa thời gian ngắn ngủi từ lúc bắt đầu nói tới lúc dứt lời cách nhau tới một trượng như người vừa bay vừa nói.

Viên Thanh Loan không sao nhắm được đúng chỗ đối phương đứng, chỉ sợ lại đã thảo kinh xà nên ba ngọn phi tiêu vẫn cầm lăm lăm nơi tay chưa dám phát ra.

Lúc này Cửu Trọng Đạt đã vận nội gia cương khí khắp thân thể đề phòng đối phương đánh lén đoạn cất tiếng hỏi :

- Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đâu?

Lãnh Băng Tâm giọng nói tựa tiếng tơ đồng bay qua bay lại từ trên không vọng xuống :

- Long ca ca và Kỳ muội uống rượu say đang ngủ ngon giấc, ta không cho tiếng ma quỷ kêu gào đánh thức họ dậy.

Cận Vạn Tôn lạnh lùng cất tiếng :

- Người xưng danh là chi? Cận Vạn Tôn này không muốn giết những đứa vô danh?

Lãnh Băng Tâm cười một cách ngạo mạn :

- Ta tên gọi Lãnh Băng Tâm...

Nàng nói chưa dứt lời thì trong bóng tối chợt nghe nổi lên ba tiếng “vút, vút, vút” như xé làn không khí bay tới.

Thì ra trong lúc Cận Vạn Tôn cất tiếng hỏi, Viên Thanh Loan đã dự định ám toán, lắng hết tinh thần nghe ngóng.

Lãnh Băng Tâm vừa mở miệng ba mũi tên đã veo veo nhằm thẳng mặt và ngực nhắm tới, mục tiêu nhằm chính xác vô cùng.

Lãnh Băng Tâm lấy tay khê đẩy một cái, ba mũi tên đều bắn ra xa, nàng cất cái giọng lạnh như băng kêu lên :

- Viên Thanh Loan, mi cũng là một kiếm khách có tên tuổi trong võ lâm đương thời, sao lại dùng thủ đoạn dê hèn như vậy? Mấy mũi ám khí của người có nghĩa lý gì!

Vừa nói tới đây tiếng ám khí lại xé luồng không khí bay ra, lần này Viên Thanh Loan dùng thủ pháp “Mãn Thiên Hoa Vũ” cầm năm mũi Hồng Tuyền Phi Ngự thích nhằm thẳng phía Lãnh Băng Tâm đứng mà ném.

Lãnh Băng Tâm không ngờ động tác của đối phương nhanh đến như vậy thêm đêm tối mờ mờ, đôi mắt trở nên vô dụng chỉ hoàn toàn nhờ vào thính giác mà biện nhận xem mũi tên đi theo hướng nào nên tuy nàng đã miễn cưỡng tránh thoát cả năm mũi ám khí nhưng chỉ suýt nữa là bị hai mũi trúng vào vai làm cho nàng sợ toát mồ hôi trán.

Lãnh Băng Tâm giận quá, liền quải tay ra phía sau cầm con Thất bộ thanh xà ném thẳng vào phía Viên Thanh Loan nấp.

Động tác của nàng hình như cùng một lúc với Viên Thanh Loan ném ám khí ra nên khiến cho Viên Thanh Loan trở tay không kịp.

Kể ra Viên Thanh Loan có thể thi triển thượng thừa khinh công gắng gượng lẩn tránh được, nhưng mục thấy Lãnh Băng Tâm cười lên đầu rần, thần tình kỳ dị, ý muốn xem qua ám khí của nàng dùng để đoán xem lai lịch đối phương thuộc môn phái nào nên mới thi triển công phu “Hóa Chỉ Thành Cương” dùng ba ngón tay: ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng nắm lấy con Thất bộ thanh xà lúc này bụng đã đói meo, mắt hoa đầu váng đang muốn hút máu người cho đỡ đói.

Vừa cầm con rắn vào tay Viên Thanh Loan biết thế nguy, vội buông thả ba ngón tay ném con rắn đi chỗ khác.

Nhưng con Thất bộ thanh xà đã được huấn luyện lâu ngày, đã rơi vào tay kẻ địch, khi nào lại chịu cho Viên Thanh Loan ném đi? Nanh nhọn đã hé ra cánh tay Viên Thanh Loan và đập cho một miếng.

Viên Thanh Loan cảm thấy cánh tay phải vừa đau vừa nhức biết là nguy đến nơi, vội ngưng khí phong tỏa mạch máu quả tim thông tới tay phải, một mặt kêu to :

- Các vị cẩn thận, ta bị ám toán rồi.

Cận Vạn Tôn với Viên Thanh Loan nguyên là một đôi tình nhân, thân nhau như vợ chồng, nên hẳn quan tâm tới mục, nghe mục nói, hẳn vội hỏi nhỏ :

- Thanh tỷ bị vật gì ám toán?

Viên Thanh Loan đáp :

- Rắn, ta bị rắn độc cắn một miếng.

Câu đó làm cho Cận Vạn Tôn, Cừu Trọng Đạt và Sa Thất Hùng đều giật mình sợ tái cả mặt.

Lãnh Băng Tâm thấy diệu kế đã đắc, đắc ý cười khanh khách :

Tiếng cười của nàng vừa cất lên, đàn rắn mai phục ở bốn phía đều mở choàng mắt.

Sa Thất Hùng trông thấy trước nhất, sợ quá kêu lên :

- Ôi chao, trong rừng này sao mà nhiều rắn thế?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Không có mấy, không có mấy, chỉ độ chừng hai trăm con thôi, nhưng con nào nọc độc cũng ghê gớm cả.

Bọn Cừu Trọng Đạt đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy khắp trong khu rừng Đông, Tây, Nam, Bắc, dưới thấp, trên cao, chỗ nào cũng thấy mắt rắn lập lòe lạnh như sao sa.

Thân đã bị hãm trong cảnh nguy hiểm, mặc dầu võ công giỏi đến đâu, cũng không khỏi kinh hồn mất vía, Cận Vạn Tôn dậm liều, không nghĩ ngợi gì cả, đập đá chầm ngay một mớ đuốc lên.

Hắn vừa giơ bó đuốc lên liền trông thấy ngay Viên Thanh Loan đã ngất lịm nằm lẩn dưới đất, một con rắn xanh nhỏ chừng độ bảy tấc dài đang từ cổ tay Viên Thanh Loan bò ra, rồi nhanh như chớp nhảy vào xó tối đi mất.

Cừu Trọng Đạt từng trải giang hồ đã lâu, nghe nhiều biết rộng, trông thấy thế sắc mặt tái mét, vừa duỗi ba ngón tay cách không điểm vào Viên Thanh Loan vừa kêu lên :

- Con rắn này là dị chủng ở miền Nam Hoang, tên gọi Thất bộ thanh xà cắn phải người là chết ngay tức khắc.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Cừu lão đầu, người đã được biệt danh Càn Khôn lục ác có khác, nhãn lực quả cao minh.

Cận Vạn Tôn thiết tha cho tính mạng Viên Thanh Loan, vừa cúi xuống cạnh mộ, Cừu Trọng Đạt vội kêu lên :

- Cận lão đệ, đừng có chạm vào nàng.

Cận Vạn Tôn giật mình rút tay về khe hở :

- Cừu lão tiên bối, chẳng lẽ một con rắn bé như thế mà nọc độc lại ghê gớm vậy?

Cừu Trọng Đạt cũng khe khẽ trả lời :

- Loại rắn này độc lắm, ai bị nó cắn là chết liền, tài thánh cũng không cứu nổi.

Cận Vạn Tôn sợ hãi giậm chân nói :

- Nếu đúng như thế thì Viên Thanh Loan đã...

Cừu Trọng Đạt sắc mặt đăm chiêu xoa tay ngắt lời :

- Viên Thanh Loan công lực thâm hậu hoặc giả đã sớm biết trước kịp thời cắt đứt huyết mạch từ chỗ bị thương thông tới trái tim nên mới giữ được hơi thở thoi thóp tới lúc lão đệ soi đuốc vào, ta sợ nàng khó lòng giữ nổi nên đã dùng Cách không điểm huyết điểm vào Tam nguyên đại huyết của nàng, tạm giữ không cho nọc độc lan ra, nhưng nhớ chớ có chạm vào nàng.

Cận Vạn Tôn nghe nói, sắc mặt thê thảm nói :

- Lão tiên bối có cách gì giải nọc độc chẳng?

Cừu Trọng Đạt cau mày lắc đầu :

- Trừ phi nắn nỉ đối phương chữa cho còn ngoài ra chẳng có cách gì khác nữa.

Cận Vạn Tôn xéch ngược lông mày, mắt quắc lên một cách dữ dội, xẵng giọng nói :

- Cừu lão tiền bối muốn ta quỳ gối cúi đầu trước những đứa phản nghịch đó chăng?

Cừu Trọng Đạt cười ha hả, rồi nhìn chăm chăm vào mặt Cận Vạn Tôn lạnh lùng nói :

- Cận đại nhân, ta chưa từng ăn bổng lộc gì Thanh đình, chỉ vì chỗ giao tình với sư phụ người mới giúp người một tay, đừng nói Cận đại nhân không chịu cúi đầu quỳ gối với kẻ phản nghịch, ngay lão đây là một lão già trong giang hồ, cũng không khi nào chịu đầu hàng kẻ địch, nào lại đây, ta sẽ thi triển môn độc môn là Thần ưng thân pháp xông vào tập kích đối phương để thành toàn công danh bổng lộc cho nhà người, còn tính mệnh Viên Thanh Loan sống hay chết cũng đành.

Nói xong hú lên một tiếng, định xông vào Lãnh Băng Tâm lúc ấy vẫn ngồi chễm chệ trên đầu rắn.

Cận Vạn Tôn thấy Cừu Trọng Đạt gọi mình là Cận đại nhân bất giác thẹn đỏ mặt, kéo tay áo lão lại, khom lưng ngưỡng nghịu xin lỗi :

- Cừu lão tiền bối xin tha cho Cận Vạn Tôn cái tội lỗ lòi.

Cừu Trọng Đạt với sư phụ Cận Vạn Tôn giao tình rất hậu nên không nỡ làm quá, bèn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cận lão đệ nên nghĩ cho kỹ, ta hãy lấy việc cứu người làm trọng hay là lấy công danh lợi lộc làm trọng?

Cận Vạn Tôn đối với Viên Thanh Loan tình nghĩa không khác gì vợ chồng nên lúc này không suy xét gì nữa, bèn lập tức trả lời ngay :

- Non xanh không đổi, nước biếc còn dài, các việc khác sau này sẽ liệu, bây giờ việc cần hơn hết là hãy cứu người trước đã.

Cừu Trọng Đạt thấy hắn nói vậy bèn quay lại hướng Lãnh Băng Tâm lúc này còn đang ngồi trên đầu rắn, dáng điệu an nhàn thư thả, vòng tay cười ha hả nói :

- Lãnh cô nương, Hắc lâm xà trận của cô nương bố trí hôm nay thật là hợp cả thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tài nghệ dạy rắn thực cao minh, khiến cho Cừu Trọng Đạt này rất lấy làm bội phục.

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Cừu lão đầu đừng làm trò, tốt hơn là nói lão muốn gì? Nếu lão muốn nhờ ta giải trừ nọc rắn độc cho Viên Thanh Loan thì cứ nói thẳng ra.

Cừu Trọng Đạt nói :

- Nếu cô nương không chịu giải nọc rắn độc, chúng ta sẽ nhất quyết phải đấu...

Lãnh Băng Tâm xua tay ngắt lời :

- Ta không thích nghe những lời dọa dẫm suông ấy, hiện nay không cần phải nói tới võ công của hai bên vội, người cứ coi rắn ở xung quanh đây mà xem, chẳng lẽ chúng lại không có cái uy lực như con Thất bộ thanh xà vừa rồi hay sao?

Cừu Trọng Đạt đứng im một lát rồi lại hỏi :

- Nói như vậy chắc cô nương không chịu giải độc?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Người muốn hỏi ta có chịu giải độc không? Thì trước hết hãy nói các người có chịu nhận thua không?

Cừu Trọng Đạt trầm ngâm một lát rồi gật đầu :

- Cuộc chiến tối nay chúng ta xin nhận thua.

Lãnh Băng Tâm nghe giọng lưỡi Cừu Trọng Đạt đã biết ý, bèn nhướng cao đôi mày cười kiêu ngạo nói :

- Ta cũng chỉ cần người nhận thua đêm nay thôi, còn lúc khác ai cấm chúng ta so tài?

Cừu Trọng Đạt thầm phục đối phương là người khoáng đạt, cứng cỏi, bèn mỉm cười :

- Lãnh cô nương, bây giờ làm cách nào mà giải độc được?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu đáp :

- Ta còn một điều kiện nữa.

Cừu Trọng Đạt cau mày nhìn Lãnh Băng Tâm rồi hỏi :

- Điều kiện gì?

Lãnh Băng Tâm chỉ Cận Vạn Tôn cười nói :

- Hắn lợi dụng hai con chim ưng đánh cắp sáu thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo cất trong Tàng Kiếm cốc, hiện nay để ở đâu? Phải giao hết cho ta.

Cừu Trọng Đạt nghiêng đầu hỏi khế Cận Vạn Tôn :

- Cận lão đệ có thể y theo điều kiện đó không?

Cận Vạn Tôn gượng cười nói :

- Mấy thanh kiếm đó không có ở đây.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nếu không có ở đây thì các người có thể thề một câu là sẽ đem đến Nam Hải Anh Hùng hội nộp cho ta cũng được.

Cận Vạn Tôn tính tình kiêu ngạo độc ác tâm địa thâm hiểm dị thường, nào chịu nổi giọng nói ấy, nhưng lúc này trông thấy tình phụ bị trúng nọc rắn độc đang nằm thoi thóp nên hùng tâm cũng nguôi, đành cố nhịn, luôn gật đầu nói :

- Được được, ta xin thề...

Nói chưa dứt lời, Lãnh Băng Tâm vội xua tay :

- Không được, không được, người là hạng gì mà thề với bời? Ta không thể tin người được.

Cận Vạn Tôn uất ức lên tới cổ, nói to :

- Ta là Lãnh ban tá đội Hắc y Thiết vệ, quan đến...

Lãnh Băng Tâm lại giơ tay xua xua, cười nhạt nói :

- Người dẫu làm quan đến nhất phẩm, nhưng trong con mắt của bọn giang hồ chúng ta thì cũng chỉ coi như là giống ma trành của hổ làm đầy tớ cho lũ đầy tớ mà thôi. Muốn lập lời thề thì phải nhờ Cừu lão đầu thề cho, nếu không ta sẽ lập tức ra lệnh cho đàn rắn khắp khu rừng này tổng tấn công các người.

Nói xong thũng thỉnh ngâm lên một tiếng nho nhỏ, quả nhiên đàn rắn xung quanh đều từ từ thắt chặt vòng vây lại.

Vũ Văn Kỳ ngồi bên Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm lợi dụng kỹ thuật luyện rắn đem bốn tên hung nhân đùa rờn như món đồ chơi trên tay bất giác vừa kinh sợ vừa tức cười.

Cận Vạn Tôn nghiêng răng kèn kẹt nói với Cừu Trọng Đạt :

- Cừu lão tiên bối, chúng ta không thể để Viên Thanh Loan chết mà đành tâm không cứu được, thôi thì đành nhẫn nhục cầu toàn, xin lão tiên bối thề với nó một câu cho xong việc đi.

Cừu Trọng Đạt nghiêm sắc mặt nói :

- Cận lão đệ, bốn chữ Lục Trảo Thần Ung của lão phu cũng có đôi chút tiếng tăm trên giang hồ, nếu bữa nay ta đã lập lời thề, thì dù sao cũng phải nhớ đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội đem kiếm đến đó mà nộp.

Cận Vạn Tôn cười một cách nanh ác :

- Lão tiên bối cứ yên tâm, Cận Vạn Tôn này quyết không để lão tiên bối ô danh đâu.

Cừu Trọng Đạt nghe lời, liền dẫn giọng nói với Lãnh Băng Tâm :

- Xin Lãnh cô nương nghe đây, sau khi cô nương đã giải độc cho Viên Thanh Loan, chúng ta sẽ đem tất cả mấy thanh bảo kiếm tới Nam Hải Anh Hùng hội kính tặng cô nương, nếu nói hai lời, Cừu Trọng Đạt này xin chết bởi nọc rắn Thất bộ thanh xà của cô nương.

Lãnh Băng Tâm lẳng lặng nghe xong, giơ tay ném ra một viên linh đan xanh, đắc ý cười nói :

- Các người hãy cho Viên Thanh Loan uống viên linh đan này đi đã, rồi công mộ sang phía tây nam cách đây ngoài mười dặm chờ ta.

Cận Vạn Tôn giận dữ nói :

- Lại còn trò gì nữa thế?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh, cười nhạt :

- Người ta đã có câu “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm”, những hạng làm ứng khuyến như các người, bụng dạ còn hung độc gấp mấy lần con Thất bộ thanh xà, nên ta cần thận trọng trước hết hãy chuẩn bị cách tháo thân thỏa đáng đã rồi mới nói chuyện khác sau.

Cừu Trọng Đạt nghe nói cau đôi mày rậm như sâu róm lại cười gượng nói với Cận Vạn Tôn :

- Cận lão đệ việc đã thế này ta cũng đành nghe lời của đối phương sang phía tây nam ngoài mười dặm đợi Lãnh cô nương một chút vậy.

Lãnh Băng Tâm lại khẽ ngậm một tiếng, đàn rắn đang mai phục bên phía tây nam lập tức kêu chín chít rồi tránh giạt ra hai bên để chừa một lối đi.

Cận Vạn Tôn quát đôi mắt giận dữ hằm hằm nhìn Lãnh Băng Tâm rồi bỏ viên thuốc vào miệng Viên Thanh Loan đoạn cùng Cừu Trọng Đạt lẳng lặng lùi ra khỏi rừng toàn độc xà mai phục.

Vũ Văn Kỳ thấy bọn quần hung đi khuất bèn tung mình nhảy xuống cười với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, tỷ làm tình làm tội bọn chúng kể cũng hơi quá.

Lãnh Băng Tâm nghiêm sắc mặt lắc đầu nói :

- Làm thế thì có gì mà lạ? Bọn chó săn của Thanh đình này hết sức vô sỉ, một khi ta đã giải hết nọc độc cho Viên Thanh Loan thì nhất định cứng sẽ giở mặt, Long ca ca còn ngủ say chưa tỉnh, chúng ta còn phải lo che chở cho huynh ý, không thể rảnh tay đối phó với chúng vì thế ta phải tống chúng đi khỏi nơi này đã mới được yên tâm.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, trong bụng cũng thầm phục năng tức trí đa mưu liệu sự chu đáo bèn lại mỉm cười hỏi :

- Vậy tỷ tỷ có sang phía tây nam giải trừ nọc cho Viên Thanh Loan không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Có chứ, khi nào ta thềm nói dối mấy tên hung ác ấy cho chúng khinh thường.

Vũ Văn Kỳ chau mày nói :

- Lãnh tỷ tỷ đề phòng cẩn thận kéo chúng cậy đông người làm dữ, bất lợi cho mình chi bằng chờ Long ca ca tỉnh dậy rồi đi một thể.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Thế nào cũng phải để Long ca ca ngủ hết nhiều giờ mới có thể tan hết chất độc Dạ hợp mị hương liên được, Kỳ muội phải coi chừng chàng, ngu tỷ cười con Thanh Thông mã đi nhanh như bay, bọn Cận Vạn Tôn dấu có mặt dày vô sỉ cậy đông hiệp yếu đi nữa thì cũng chẳng làm gì nổi ta, nhiều lắm thì chỉ một giờ đồng hồ là ta lại trở về đây rồi.

Nói xong ngưng tụ công lực hú lên một tiếng thật dài, Vũ Văn Kỳ biết nàng hú như vậy là để gọi con Thanh Thông mã bèn cười hỏi :

- Trước khi đi chữa cho Viên Thanh Loan, xin tỷ tỷ hãy giải tán đàn rắn đi đã có được không?

Lãnh Băng Tâm cười một nụ cười rất tươi, rồi lại ngâm lên một hồi, quả nhiên đàn rắn nghe tiếng ngâm, từ từ bò đi hết cả.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu than :

- Nuôi mấy con rắn, nuôi dạy lâu ngày thì khiến cho chúng phải phục tùng mình cũng không lấy gì làm khó, nhưng như tỷ tỷ có thể chỉ huy được hết thấy loài rắn trong thiên hạ muốn bảo sao chúng nghe vậy thực đáng gọi là tuyệt kỹ khoáng đại vô song.

Vừa nói tới đây, phía ngoài rừng đã nghe văng vẳng tiếng vó ngựa, Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thanh Thông mã đã đến, Kỳ muội ở đây chờ lát, ngu tỷ về ngay bây giờ.

Vũ Văn Kỳ gật đầu, Lãnh Băng Tâm ra ngoài rừng nhảy lên mình ngựa ra roi trông thẳng hướng đông nam tiến tới, bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn quả đang chờ cách đó chừng ngoài mười dặm.

Lãnh Băng Tâm oai vệ đường hoàng đánh ngựa đến thẳng trước mặt bọn hung nhân mỉm cười nhảy xuống.

Cừu Trọng Đạt chớp chớp mắt ngắm nghía con Thanh Thông mã một lát, chợt giật mình kinh ngạc hỏi :

- Con ngựa này có phải là thần câu của Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình mà hần vẫn quý ngang tính mệnh đó không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Người nói quả không sai, con ngựa này chính là của Âu Dương Bình tặng ta đó.

Vừa nói vừa đánh nhẹ vào đùi ngựa một cái, con ngựa lập tức một mình chạy về phía tây nam.

Cận Vạn Tôn không hiểu tại sao Lãnh Băng Tâm lại thả cho ngựa chạy, đang cau mày ngắm nghĩ, Cừu Trọng Đạt lại cất tiếng hỏi :

- Lãnh cô nương, Âu Dương Bình này quý con ngựa này như tính mệnh, tại sao hần lại dứt tình tặng cô nương được?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Đừng nói chỉ là con ngựa, cho dù ta bảo hần móc cả quả tim của hần, hần cũng móc ra để đưa tặng ta.

Cừu Trọng Đạt hoảng nhiên tỉnh ngộ “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra Lãnh cô nương và Âu Dương Bình là một đôi bạn tình...

Lãnh Băng Tâm xua tay ngắt lời Cừu Trọng Đạt làm bộ giận dữ đáp :

- Không, không, ta bây giờ không còn nghĩ gì đến Âu Dương Bình nữa, bụng dạ đàn ông thay đổi chóng lăm, ngày trước ta đòi hần cho hần xem quyển Tử Phủ kỳ thư, hần nhất định không đưa, người bảo thế có tức không chớ?

Cận Vạn Tôn chú ý lắng tai nghe, liền hỏi :

- Âu Dương Bình cũng có Tử Phủ kỳ thư ư?

Lãnh Băng Tâm ra bộ không để tâm, thản nhiên đáp :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư chia làm ba cuốn Thiên, Địa, Nhân, quyển Địa thì chưa biết ở đâu, quyển Nhân thì ở tay Đạt Nguyên hòa thượng, còn quyển Thiên thì ở tay Âu Dương Bình...

Nàng nói đến đây lại làm bộ giật mình như vẽ hỏi là mình nhẹ mồm trống chuyện vội vàng im bật, rồi cau mày nói với Cận Vạn Tôn :

- Thôi, ta không nói chuyện dài dòng nữa, các người lui ra cách đây ngoài ba trượng để ta giải độc cho Viên Thanh Loan.

Cận Vạn Tôn hỏi :

- Người giải độc thì cứ việc giải việc chi bất chúng ta phải lui ra cách ba trượng.

Lãnh Băng Tâm trả lời một cách kiêu ngạo :

- Ta bảo các người lui thì các người hãy lui, nếu không ta không giải độc nữa.

Cận Vạn Tôn và Cừu Trọng Đạt đưa mắt nhìn nhau đành lẳng lặng lui ra phía xa đứng.

Lãnh Băng Tâm vừa hú lên một tiếng thật dài, vừa lấy con Thất bộ thanh xà ra, lại cho nó cắn vào cổ tay Viên Thanh Loan.

Cận Vạn Tôn giật mình kinh sợ, giận dữ quát lên một tiếng, vừa định tung mình phóng tới, Cừu Trọng Đạt vội giơ tay ngăn lại, khẽ nói :

- Cận lão đệ đừng nóng nảy đối phương không phải thả rắn ra cắn người mà là hút độc.

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Trong bọn các người, chỉ có Cừu lão đầu là có đôi chút kiến thức, cái chất độc của con Thất bộ thanh xà trừ cách dùng lại nó hút lại, thời không còn cách gì khác, nếu cho là ta định hại Viên Thanh Loan thì thực là câu chuyện tức cười, vì theo con mắt ta coi tính mệnh Viên Thanh Loan so với lời các người thề đem trao trả sáu thanh bảo kiếm đến Nam Hải Anh Hùng hội nộp cho ta thì còn nhẹ hơn nhiều lắm.

Trong khi nói, con Thanh Thông mã nghe tiếng hú của Lãnh Băng Tâm từ phía tây nam phóng như bay tới.

Lãnh Băng Tâm điều khiển mọi việc đều ăn khớp, nàng khẽ cất tiếng ngâm gọi con Thất bộ thanh xà đang hút nọc độc ở cổ tay Viên Thanh Loan rồi nhẹ nhàng nhảy lên lưng con tuần mã phi tới.

Cho tới khi Cận Vạn Tôn biết nọc độc trong mình Viên Thanh Loan đã được giải trừ, máu hung độc nổi lên âm mưu ám toán Lãnh Băng Tâm thời vị cân quốc kỳ anh khôn ngoan đã cười con tuần mã phóng xa tới chục trượng.

Cận Vạn Tôn buông nắm độc sa vẫn nắm ở tay ra, giậm chân hậm hực nói :

- Lãnh Băng Tâm này thực khôn ngoan xảo quyết đáng ghét quá chừng, nếu ta không giết được nó, thời không khi nào chịu thôi.

Cừu Trọng Đạt chỉ đưa mắt nhìn Lãnh Băng Tâm cúi đầu có vẻ nghĩ ngợi.

Cận Vạn Tôn thấy thế vội hỏi :

- Cừu lão tiên bối đang mãi suy nghĩ việc gì?

Cừu Trọng Đạt cau mày nói :

- Ta đang nghĩ Lãnh Băng Tâm đã giỏi sai khiến rắn không biết có phải là học trò của Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên không?

Cận Vạn Tôn lắc đầu :

- Văn bối nghe nói Thiệu Hàm Yên không thu đồ đệ và cũng không giao thiệp với đời, chắc là không phải.

Cừu Trọng Đạt nói :

- Thiệu Hàm Yên không phải là không thu đồ đệ mà là chọn đồ đệ có hơi khác nghiệt mà thôi. Lãnh Băng Tâm này nhan sắc xinh đẹp, tính tình sắc sảo, lại giỏi huấn luyện rắn độc, không phải thuộc phái Ô Mông thì còn là gì?

Cận Vạn Tôn nghe nói kinh sợ mà rằng :

- Tiểu diệt nghe sư phụ nói vị Ô Mông Xà Nữ này không nên trêu vào, không biết có thực không?

Cừu Trọng Đạt gật đầu nói :

- Lão đệ nên phái người vô Kinh, mời sư phụ đệ xuất lĩnh mấy tay cao thủ trong Hắc y Thiết vệ tham dự Nam Hải Anh Hùng hội kéo bên ta lực lượng đơn bạc khó lòng thắng nổi.

Thì ra Cận Vạn Tôn chính là đồ đệ đắc ý của Quỷ Trưởng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hiện đang giữ chức Cung phụng cho Thanh đình.

Cận Vạn Tôn nghe lời Cừu Trọng Đạt liền sai Sa Thất Hùng tức tốc tiến vào Kinh báo tin cho sư phụ biết.

Ta hãy tạm gác chuyện bọn ưng khuyến Thanh đình lại, đây lại nói đến Lãnh Băng Tâm cười con Thanh Thông mà trở về khu rừng nhỏ.

Lúc này trời đã sáng, Lãnh Băng Tâm nghĩ đến diệu kế của mình đã đạt, bọn Cừu Trọng Đạt mấy tên hung ác vừa bị mình đem ra làm trò đùa ở trên tay, bất giác trên môi nở một nụ cười đắc ý.

Nhưng trong lúc trông trước mặt chỉ còn nửa dặm nữa là tới khu rừng, con Thanh Thông mà hí lên một tiếng cất cao hai chân trước lên, đứng thẳng như người, suýt nữa thì hất Lãnh Băng Tâm xuống đất.

Lãnh Băng Tâm khê kêu lên một tiếng, hai đùi cặp chặt lấy bụng ngựa, vỗ nhẹ lên đầu Thanh Thông mà quát mắng :

- Thanh nhi, sao thế? Người điên à?

Nói vừa dứt lời, từ phía sau đồng đá hình thù quái dị nằm chật đồng vệ đường, có tiếng cười đưa ra :

- Thần câu quyến luyến chủ cũ đã có lời đồn từ xưa, con Thanh Thông mà gặp chủ cũ của nó chẳng lẽ lại không dừng được sao?

Lãnh Băng Tâm ngồi yên trên yên, ngạc nhiên liếc mắt trông rồi kêu lên :

- Âu Dương Bình, sao người cũng tới Tiên Hà lĩnh làm gì vậy?

Âu Dương Bình từ phía sau đồng đá nhảy ra nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương tới chân trời, ta cũng tới chân trời, Lãnh cô nương tới góc biển ta cũng tới góc biển, vì cô nương lên Tiên Hà lĩnh nên ta cũng tới đây.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Người thật có tình.

Âu Dương Bình cười ha hả nói :

- Âu Dương Bình xưa nay vẫn là người bạc tình, riêng đối với cô nương thì lúc nào cũng chung tình đừng nói bên trời góc bể dẫn đến kiếm thụ đao sơn...

Lãnh Băng Tâm chau mày ngắt lời :

- Thôi đừng nhiều lời, ta còn phải đi tìm người bạn đây.

Âu Dương Bình cười một cách nham hiểm lắc đầu nói :

- Không cần phải tìm nữa, người bạn cô nương nhất định không giữ lời hứa với cô nương.

Lãnh Băng Tâm hừ một tiếng rồi hỏi :

- Người biết bạn ta là ai?

Âu Dương Bình nhướng cao đôi mày, tay phải cầm chiếc quạt khê gõ vào tay trái thùng thảng đáp :

- Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ.

Lãnh Băng Tâm ngỡ là bọn Nhạc Long Phi ở trong khu rừng đã xảy ra chuyện gì rồi, liền giật mình kinh sợ, đôi mắt quắc lên như luồng điện trừng trừng nhìn vào mặt Âu Dương Bình dằn giọng hỏi :

- Sao người biết Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ sai hẹn với ta?

Âu Dương Bình vẫn định khoe với Lãnh Băng Tâm về việc mình mới làm vừa rồi, nhưng mắt vừa chạm phải tia nhìn của nàng bất giác tâm thần rối loạn vội đổi giọng nói :

- Hôm ở Thái Hồ, chính mắt ta trông thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ bị Đạt Nguyên hòa thượng đánh trọng thương chết ở dưới hồ.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, bụng mới hết lo lại giận Âu Dương Bình đã ám toán Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ một cách vô lại rồi bây giờ lại đem đồ vấy tội lên đầu Đạt Nguyên hòa thượng, nàng bèn tương kế, nhảy xuống ngựa, giậm chân nói :

- Người đã trông thấy bọn họ bị Đạt Nguyên hòa thượng hãm hại biết họ là bạn ta sao không cứu?

Âu Dương Bình cố ý làm ra vẻ tiếc rẻ lắc đầu thở dài nói :

- Ta đã định cứu nhưng vì hai bên đứng cách xa nhau quá, chỉ đành giương mắt nhìn họ chết dưới tay Đạt Nguyên hòa thượng.

Lãnh Băng Tâm đối với Âu Dương Bình xưa nay vẫn có đôi chút cảm tình, lúc này trông thái độ điệu bộ xảo trá của hắn mà tức lộn ruột bèn quyết dùng mưu lợi dụng hắn một phen cho bỏ ghét, mới làm bộ như nghe được tin buồn thật, rút khăn tay lau nước mắt.

Âu Dương Bình thấy thế cười ha hả mà rằng :

- Lãnh cô nương với bọn họ chẳng qua là vừa quen biết, sao mà đau xót đến thế?

Lãnh Băng Tâm ngậm ngùi nói :

- Chúng ta tuy mới quen biết nhau nhưng hai bên đầu ý hợp tâm đầu, nên đã kết nghĩa huynh tỷ muội.

Âu Dương Bình trong bụng như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ an ủi khéo :

- Người đã chết làm sao mà sống lại được, cô nương nên nén buồn.

Lãnh Băng Tâm quắc mắt nghiêng răng nói :

- Ta nhất định báo thù cho nghĩa huynh nghĩa muội.

Âu Dương Bình trong bụng mừng thầm là có cơ may lấy lòng Lãnh Băng Tâm liền mỉm cười nói :

- Ta đã thay mặt cô nương báo thù rồi.

Lãnh Băng Tâm nhìn chằm chằm vào mặt Âu Dương Bình rồi hỏi :

- Người đã nói vậy nghĩa là gì? Chẳng lẽ Đạt Nguyên hòa thượng đã bị chết về tay người sao?

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Lúc ấy ta định cứu Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nhưng không kịp vì lòng nghĩa lại biết hai người ấy đều là bạn tốt của cô nương bèn hạ thủ giết chết Đạt Nguyên hòa thượng.

Lãnh Băng Tâm nghe xong chỉ cười nhạt một tiếng rồi nắm lấy dây cương nhảy lên mình ngựa.

Âu Dương Bình ngạc nhiên kêu to :

- Lãnh cô nương, ta đã báo thù cho nghĩa huynh nghĩa muội của cô nương sao cô nương lại không bằng lòng?

Lãnh Băng Tâm lườm Âu Dương Bình một cái, rồi cười nhạt nói :

- Ai mà chịu khó đứng đây nghe người nói láo.

Âu Dương Bình cuống lên vội nói :

- Ta nói câu nào cũng là đúng sự thực sao cô nương bảo ta nói láo?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Đạt Nguyên hòa thượng cũng là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác công lực tuyệt thế, võ học không phải là tầm thường, làm sao có thể chết về tay người dễ dàng thế được?

Âu Dương Bình nhướng cao đôi lông mày ngạo nghễ đáp :

- Trong bọn Càn Khôn lục ác công lực cũng có cao thấp khác nhau, huống chi Đạt Nguyên hòa thượng lại không biết rằng gần đây ta đã luyện được môn chỉ chuyên để phá ngón Tam Âm chỉ của hắn nên bữa đó

sau một trận ác đấu hắc đã bị ta điểm trúng huyết trảo môn mà chết, ta cũng bị nội thương mãi tới hôm nay mới thực hoàn toàn bình phục.

Lãnh Băng Tâm vẫn cười lắc đầu :

- Ta nhận thấy ngươi chỉ toàn nói dối, trừ phi ngươi xách đầu Đạt Nguyên hòa thượng về đây đưa cho ta xem, ta mới có thể tin được.

Âu Dương Bình không biết làm thế nào, đôi mày cau rúm lại, suy nghĩ giây lâu nói :

- Đạt Nguyên hòa thượng chết chìm dưới đáy hồ còn làm sao mà cắt đầu hắc về được nữa? Nhưng ta có cái này có thể cho cô nương xem là bằng cớ.

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng hỏi :

- Cái gì?

Âu Dương Bình thò tay vào bọc, cẩn thận lấy ra một cuốn sách nhỏ bằng giấy lụa, đưa cho Lãnh Băng Tâm rồi mỉm cười nói :

- Đây là một vật mà Đạt Nguyên hòa thượng quý như tính mệnh, hiện nay rơi vào tay ta như thế đủ chứng tỏ rằng Đạt Nguyên hòa thượng đã bị ta giết chết.

Lãnh Băng Tâm khẽ liếc mắt trông qua, thấy trên quyển sách nhỏ có triệu sáu chữ “Tử Phủ kỳ thư - Nhân quyển”.

Nàng hơi động lòng, mỉm một nụ cười tươi như hoa nhìn Âu Dương Bình dịu dàng nói :

- Ta tin lời ngươi nói là thực, đa tạ ngươi đã báo thù cho nghĩa huynh và nghĩa muội của ta.

Âu Dương Bình từ khi quen biết Lãnh Băng Tâm đến nay chưa bao giờ được nàng vui tươi dịu dàng nói với mình những lời êm ái ngọt ngào như vậy làm cho hắc như người được ban ân sủng quá hậu đắc ý cười nói :

- Ta đã hứa mỗi lần gặp cô nương sẽ tặng cô nương một vật kỳ trân, hôm nay ta xin tặng cô nương cuốn sách này.

Lãnh Băng Tâm thốt nhiên đổi hắc sắc mặt, cầm cuốn sách trao trả Âu Dương Bình cũng chẳng buồn ngó giở ra xem là sách gì, Âu Dương Bình ngạc nhiên kêu lên :

- Lãnh cô nương đã xem rõ chưa? Cuốn sách này ở trong bộ Tử Phủ kỳ thư là một bộ sách được võ lâm coi là kỳ bảo đó.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Ta vẫn biết nó là cuốn Tử Phủ kỳ thư nhưng nó phải có đủ ba cuốn Thiên, Địa, Nhân, hợp lại mà thành, mới có kết quả, chứ chỉ có một quyển Nhân thì làm được gì?

Âu Dương Bình cười gượng nói :

- Cô nương hãy giữ lấy quyển Nhân này, đợi ta tìm được quyển Địa sẽ đưa tặng cô nương.

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng nói :

- Kẻ sát phu vô tội?, đeo ngọc mà thành có tội, nếu ta giết cuốn sách này ở trong mình thiếu gì những kẻ ma đầu đại gian đại ác âm mưu hại ta.

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Cô nương nghĩ thế cũng phải, nếu vậy đợi ta lấy nốt hai cuốn kia sẽ đem tặng cô nương một thể.

Lãnh Băng Tâm chợt lại đổi sắc mặt mỉm cười dịu dàng nói :

- Ngươi có biết quyển Thiên và Địa đang ở đâu không?

Âu Dương Bình vốn dĩ là kẻ hung nhân tuyệt đại, quái kiệt trong giới võ lâm nhưng lúc này bị cái thần tình diễm lệ lúc giận lúc vui, khi mừng khi căm của Lãnh Băng Tâm làm cho thần trí rối loạn ngẩn ngơ đáp :

- Nếu cô nương thích bộ Tử Phủ kỳ thư thì dù có ở chân trời góc bể hoặc là trong Long đàm, hổ huyết Âu Dương Bình này cũng quyết tìm cho kỳ được tặng cô nương.

Lãnh Băng Tâm cười tươi nói :

- Người đối với ta tử tế như vậy ta cũng xin mách người mấy câu để người đỡ công tìm kiếm.

Âu Dương Bình nghe nói vậy bèn hỏi :

- Cô nương nói vậy, chắc là đã biết hai cuốn sách ấy ở đâu rồi phải không?

Lãnh Băng Tâm cố ý chau mày lắc đầu :

- Ta biết thì có biết nhưng mấy người giữ hai cuốn sách này lại là những tay ghê gớm không dễ gì lấy được.

Người đời thường hay có tính võ ngược tự xưng anh hùng hảo hán trước mặt người yếu, Âu Dương Bình cũng không ngoại lệ, nghe Lãnh Băng Tâm nói thế bèn nhướng cao lông mày cười nói :

- Xin cô nương cứ nói rõ cho biết, trên đời này chưa có một nhân vật nào ghê gớm quấy khiếp thần sầu nào đến nỗi Âu Dương Bình không dám trêu vào.

Lãnh Băng Tâm cố ý bịa chuyện mỉm cười :

- Quyền Thiên bị Lục Trảo Thần Ưng Cừu Trọng Đạt bí mật giấu kín.

Âu Dương Bình “hừ” một tiếng rồi nói :

- Cừu Trọng Đạt thì có gì mà ghê gớm? Khi nào gặp hắn ta chỉ thi hành kế nhỏ là đủ làm hắn xóa tên trong Càn Khôn lục ác đi theo Đạt Nguyên hòa thượng.

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Cừu Trọng Đạt thì không có gì là đáng sợ nhưng người giữ quyền Địa mới là tay ghê gớm hơn Cừu Trọng Đạt nhiều.

Âu Dương Bình nhướng đôi lông mày hỏi :

- Ai thế?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Người này là một tay cao thủ đệ nhất đương thời, quan cao tới chức Cung Phụng trong Thanh đình, dưới quyền có hơn trăm tên Hắc y Thiết vệ, được quyền tự do sinh sát, ấy là Quý Trương Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Âu Dương Bình nghe thấy tên Đồ Viễn Trí liền chau lông mày lại lẳng lặng không nói gì.

Lãnh Băng Tâm đã trông thấy rõ ràng liền “hừ” một tiếng, bĩu môi nhìn Âu Dương Bình cười nhạt.

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương cười thế là ý gì?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Ta cười người nói huênh hoang khoác lác, nào là không từ ven trời góc biển nào, nào là không sợ hổ huyết long đàm cũng nhất định tìm cho ta ba quyển Tử Phủ kỳ thư, lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai vậy là vừa mới nghe danh Đồ Viễn Trí đã tái cả mặt thế kia, thì còn đâu là khí phách anh hùng.

Âu Dương Bình bị Lãnh Băng Tâm chế giễu mặt đỏ như gấc luống cuống không biết bào chữa thế nào chỉ gượng lắc đầu xua tay nói :

- Cô nương hiểu nhầm ý ta, Âu Dương Bình này có sợ gì thế lực và võ công Đồ Viễn Trí?

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Người cho rằng sức người có thể đấu lại Đồ Viễn Trí ư?

Âu Dương Bình nói :

- Ta chưa gặp Đồ Viễn Trí bao giờ không biết võ công hần cao thấp thế nào, nên không dám nắm chắc phần thắng trong tay, vừa rồi ta hơi do dự là vì ta còn đang nghĩ có thể tìm người nào giúp sức không?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Xưa nay vẫn nghe giang hồ đồn là trong Càn Khôn lục ác là Thiên Ngoại song tào thì có Sa Bộc và Âu Dương Bình là thiên hạ không ai thêm giao du, huống chi Đồ Viễn Trí danh tiếng vang lừng, ai dám liều mạng giúp người.

Âu Dương Bình nói :

- Ta định mời sư tỷ cùng tiếp tay đối phó với lão.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Ta không biết là người lại có sư tỷ, sư tỷ người là ai?

Âu Dương Bình đáp :

- Sư tỷ ta là Đà Ẩu Ngô Cúc, cũng liệt danh trong hàng Càn Khôn lục ác.

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Nếu vậy thì người quả có trợ thủ tốt.

Âu Dương Bình cau mày nói :

- Sư tỷ ta tham lắm, tuy ta là sư đệ nhưng muốn nhờ việc gì mà không có quà biếu thì bà ấy cũng mặc kệ.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Âu Dương Bình rồi hỏi :

- Sư tỷ người mọi khi vẫn dùng binh khí gì?

Âu Dương Bình đáp :

- Tay phải cầm Kim Long ảnh, còn tay trái thì cầm chiếc Giảo Xách trường tiên.

Lãnh Băng Tâm mừng lắm nói :

- Vậy thì may quá, ta có một vật rất thích hợp xin tặng lệnh sư tỷ.

Vừa nói vừa thò tay vào mình lấy cái xương rắn Hồng vương sản đã bị hóa hết da thịt đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Đây là xương loài rắn Hồng vương sản, đao kiếm chém không đứt, lại có chất độc mạnh, đối phương chỉ bị rớm máu là lập tức chết ngay, người đem tặng lệnh sư tỷ làm binh khí còn tốt mấy lần Giảo xách trường tiên.

Âu Dương Bình cả mừng nói :

- Vật này sư tỷ dùng thì xứng lắm.

Hắn giắt chiếc xương rắn vào mình rồi lại hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương có biết Cừu Trọng Đạt và Đồ Viễn Trí đang ở đâu không?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt đang ở phía tây nam cách đây không xa còn Đồ Viễn Trí chắc có lẽ đang ở Kinh, nhưng thế nào hẳn chả tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, đến bữa ấy người nhớ đưa lệnh sư tỷ sang đó chắc sẽ gặp.

Âu Dương Bình cau mày nói :

- Sư tỷ hiện đang ở núi Tùng Lai, đường đất xa lắm, đi lại mất nhiều thì giờ, chỉ sợ...

Lãnh Băng Tâm đã muốn gây một trận quần tào tương đấu mà Âu Dương Bình là một nhân vật quan trọng nhất có thể dùng được nên nàng cố làm ra vẻ ân cần ngắt lời nói :

- Từ đây tới núi Tùng Lai đường đất xa thật, người lấy con Thanh Thông mã của ta mà dùng.

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đối với mình đã có vẻ thiết tha bất giác lấy làm cao hứng, vội xua tay cười nói :

- Không cần, không cần, con Thanh Thông mã này ta đã tặng cô nương...

Lãnh Băng Tâm làm bộ giận dỗi lườm Âu Dương Bình một cái rồi nói :

- Ta có lòng tốt sợ người đi đường trường vất vả, sao người vẫn không hiểu? Từ nay đến ngày sang đảo Độc Long dự hội ta đi chơi la cà đây đó không cần dùng đến ngựa, người cứ việc cười đi.

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đối với mình từ thái độ đến giọng nói đều đã thay đổi khác hẳn, bất giác cao hứng vô cùng bèn ghé lại gần nàng định bụng tỏ ý ân cần thân thiết thêm chút nữa.

Không ngờ Lãnh Băng Tâm khôn ngoan đã biết rõ ý định của hắn thấy hắn vừa tiến lại gần, chỉ khe uốn mình lùi ra khỏi mấy thước rồi thừa thế ấn dây cương vào Âu Dương Bình vờ giận dữ kêu lên :

- Âu Dương Bình, người lại đổi ý rồi hay sao? Từ đây đến Tùng Lai đường đất xa xôi, không đi ngay còn đứng đây giở trò khờ ồ làm cho người ta sinh ghét thêm, đã thế ta không cần đến người nữa.

Người đẹp nổi giận, càng làm cho Âu Dương Bình thần hồn điên đảo, hắn đỡ lấy dây cương nhảy lên mình ngựa nhìn Lãnh Băng Tâm cười ngượng nghịu :

- Lãnh cô nương, Âu Dương Bình này sẽ sang núi Tùng Lai bây giờ đây, chúng ta hẹn gặp nhau ở Nam Hải Anh Hùng hội.

Nói xong quả nhiên không dám lưu luyến nữa, thúc ngựa ra roi hướng về phía tây nam thẳng tiến.

Lãnh Băng Tâm thấy hắn đi về phía tây nam, bèn vận đề chân khí gọi to :

- Âu Dương Bình nếu có gặp bọn Cừu Trọng Đạt, và mấy tên ưng khuyển giặc Mãn, nhớ đánh cho chúng mấy roi họ ta nhé.

Âu Dương Bình nghe nói, quay lại gạt đầu mỉm cười rồi thuận tay vin một cây liễu vệ đường bẻ lấy bốn năm cành dài, cầm sẵn ở tay.

Lãnh Băng Tâm thấy Âu Dương Bình đã đuổi ngựa đi xa mới quay lại khu rừng Nhạc Long Phi đang nằm ngủ nét mặt vô cùng đắc ý.

Khi Âu Dương Bình đi được một quãng chừng mười bảy, mười tám dặm quả gặp bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan.

Cận Vạn Tôn nghe phía sau có tiếng vó ngựa phi rất quen tưởng là Lãnh Băng Tâm quay lại, bèn nhìn Cừu Trọng Đạt cười nanh ác nói :

- Cừu lão tiên bối nghe tiếng vó ngựa nhanh như tên thỏ kia chắc là con tiện tỳ Lãnh Băng Tâm lại quay trở lại chúng ta nên nhân dịp trừ khử đi cho rồi.

Cừu Trọng Đạt bị Lãnh Băng Tâm trêu chọc cũng giận tím gan nên nghe Cận Vạn Tôn nói vậy thì gạt đầu tỏ ý biểu đồng tình, vừa lúc ấy con ngựa Thiên lý long câu đã phóng như bay tới, nhanh không khác gì tia chớp.

Phần vì ngựa chạy nhanh quá, phần vì đứng khuất phía sau núi nên bọn Cừu Trọng Đạt không trông rõ người ngồi trên lưng ngựa là trai hay gái.

Võ công của Cận Vạn Tôn đã do Đồ Viễn Trí chân truyền quyết không phải là hạng tầm thường có thể bì kịp nên hắn vẫn cho rằng nếu đường đường so chiêu thì Lãnh Băng Tâm quyết không phải là đối thủ của hắn.

Nên khi ngựa vừa ra khỏi con đường vòng trước núi, Cận Vạn Tôn bèn quát to một tiếng, rồi nhảy ra chắn đường.

Âu Dương Bình đã cố ý tìm đến, tất nhiên trước khi ra khỏi đường vòng núi đã biết bọn Cận Vạn Tôn đều đứng cả ở phía sau núi, lúc này Cận Vạn Tôn xông ra chặn đường thì có khác gì con thiêu thân dám đâm đầu vào lửa.

Âu Dương Bình thấy sự việc xảy ra chính hợp ý mình, bèn lẳng lặng chẳng nói chẳng rằng, sẵn tay cầm bốn, năm cành liễu tung lên trên không.

Cận Vạn Tôn vừa phóng mình nhảy ra, chân đứng chưa vững, đã bị một trận mưa roi tới tấp giáng xuống, sự tình xảy ra thật quá đột ngột, đừng nói Cận Vạn Tôn đâu đến sự phụ hấn là Đồ Viễn Trí gặp trường hợp ấy cũng khó lòng mà tránh thoát. Huống chi cành liễu lại dài hấn tránh ra phía nào cũng bị.

Mấy cành liễu mềm ở trong tay một người công lực vào loại thượng thừa như Âu Dương Bình cũng không khác gì roi sắt, Cận Vạn Tôn chỉ kịp rú lên một tiếng thê thảm, khắp đầu và mặt chỗ nào cũng bị thương tích chỉ suýt nữa là bị một cành liễu đập trúng vào mắt.

Cận Vạn Tôn bị trận đòn bất ngờ, hai mắt đau quá không mở ra được, lại sợ bị ngựa giẫm nát, vội thuận thế nằm xuống đất lăn đi mấy vòng rồi rơi xuống ngay thửa ruộng cỏ lên cao ngập người ở ngay bên vệ đường.

Lúc này Cừu Trọng Đạt mới trông rõ người ngồi trên mình ngựa không phải là Lãnh Băng Tâm mà lại chính là Âu Dương Bình, cự chủ nhân con Thanh Thông mã.

Thấy việc xảy ra đột ngột, Cừu Trọng Đạt giật mình kinh sợ vội kêu lên :

- Âu Dương lão đệ!

Âu Dương Bình tâm tính giảo hoạt, biết rõ bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan người nào cũng võ công trác tuyệt cả khi nào lại chịu dừng cương, để hãm mình vào vòng vây, bèn để mặc con Thanh Thông mã phi nước kiệu vượt qua chừng ba, bốn trượng mới dừng cương quay lại sắc mặt lộ vẻ đắc ý, mỉm cười kiêu ngạo hỏi :

- Cừu huynh gọi ta có việc gì?

Lúc này Cận Vạn Tôn đã lóp ngóp bò ra khỏi ruộng, cố gượng nhin đau chạy lại, Cừu Trọng Đạt thấy mặt hấn sưng u thân hình bê bối bèn nhìn Âu Dương Bình tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Âu Dương lão đệ chúng ta không thù không oán, sao lão đệ lại đánh bị thương đồng bọn của ta?

Âu Dương Bình nhướng cao đôi lông mày hỏi lại :

- Hai bên đã không thù không oán, sao lại chặn đường ta?

Cừu Trọng Đạt tắc họng không sao trả lời được đành thú thực :

- Cận Vạn Tôn lão đệ tưởng Âu Dương lão đệ là con tiện tỳ họ Lãnh nên mới có câu chuyện lầm lỗi ấy.

Hai chữ “tiện tỳ” làm cho Âu Dương Bình nổi giận, hấn cầm cây Bạch Cốt phiến chỉ vào mặt Cận Vạn Tôn cười nhạt nói :

- Lãnh Băng Tâm là một người bạn gái rất thân thiết của ta, nếu Cận Vạn Tôn định làm hại nàng thì càng đáng đánh lắm.

Cận Vạn Tôn giận quá, gầm lên một tiếng, định tung mình xông tới, Cừu Trọng Đạt lấy tay ngăn lại và dần giọng nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương lão đệ có biết Cận lão đệ là ai không?

Âu Dương Bình nhếch mép cười khinh bỉ nói :

- Những hạng hạ lưu trong chốn giang hồ ai thêm đếm xỉa tới.

Cừu Trọng Đạt lắc đầu nói :

- Cận Vạn Tôn lão đệ tuy mới hành hiệp giang hồ chưa có tiếng tăm gì, nhưng về phương diện võ học và thân thể thực không phải hạng tầm thường, hấn là đồ đệ đắc ý của Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, một người bạn ta từ nhỏ.

Âu Dương Bình chớp chớp đôi mắt cười nhạt :

- Cái lai lịch ấy thì lòi được ai? Âu Dương Bình xưa nay từ cái tí cái tóe tất cũng phải báo đền, hễ cứ trêu vào tay ta thì dầu chính đương kim hoàng đế Thanh đình hay là lão già Đồ Viễn Trí ta cũng cho ném thử vài roi cho chúng mở mắt ra.

Viên Thanh Loan đã ngằm rút sẵn bảy, tám mũi phi tiêu dự định ném, nghe Âu Dương Bình nói đến đây bèn nghiêng răng lẳng lẳng nhằm thẳng ngực Âu Dương Bình phóng tới, sức nhanh như luồng điện.

Âu Dương Bình đã ngưng thần đề phòng đối phương ám toán nên tuy Viên Thanh Loan đánh lén, cũng bị hấn phát giác.

Âu Dương Bình cười ha hả nói :

- Ngọc bằng hạt tằm mà cũng đòi chiếu ánh sáng ư?

Tay hấn cầm chiếc quạt xòe mạnh ngừng tụ chân lực luồng gió mạnh vừa khê phẩy qua bảy, tám mũi phi tiêu đều lả tả bay tản ra bốn phía, không còn vết tích đâu nữa.

Cừu Trọng Đạt thấy đối phương đã trở mặt bèn quát lên rằng :

- Âu Dương Bình, ngươi đừng có khoe tài có giỏi lại đây thử đấu với ta vài chiêu.

Nói vừa dứt lời, đã tung mình nhảy lên trên không nhanh như một con thần ưng khổng lồ bay vụt về phía Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình trong tay đang cầm chiếc quạt, quạt lia quạt lịa vào những mũi ám khí của Viên Thanh Loan từ bên phải đưa sang bên trái, lúc này thấy Cừu Trọng Đạt xông tới bèn thuận tay đưa từ trái sang phải quạt mạnh vào Cừu Trọng Đạt.

Cừu Trọng Đạt cũng biết rõ sức phiến phong của Âu Dương Bình cực kỳ lợi hại, không dám coi thường, khê né mình tránh ngọn gió, rồi thừa lúc còn ở trên không hấp khí phát ống tay áo khiến thân hình bay ngang ra đến vài thước.

Âu Dương Bình tự biết tình thế bất lợi cho mình vì quân địch đông mà mình lại ít, nếu bị Cừu Trọng Đạt chặn giữ lại bị Viên Thanh Loan, Cận Vạn Tôn tiếp tay công kích thì thành thử bị vây vào giữa bèn thừa dịp trong nháy mắt Cừu Trọng Đạt đang ở trên không hấp khí phát tay áo bay ngang ra tránh luồng phiến phong của mình bèn giật mạnh dây cương, khiến cho con ngựa khôn ngoan biết đoán ý người nhảy lùi ra xa tới hơn ba trượng.

Đã có một khoảng cách xa tới ba trượng, Âu Dương Bình không sợ bị đối phương đuổi kịp nữa bèn dừng ngựa nhìn Cừu Trọng Đạt cười khẩy :

- Cừu Trọng Đạt, ngươi đừng có cậy đông...

Cừu Trọng Đạt đã đứng xuống đất chỉ tay vào mặt Âu Dương Bình ngắt lời :

- Âu Dương Bình, ngươi cũng là một nhân vật có tiếng tăm sao lại sợ đánh nhau thế? Cừu Trọng Đạt này quyết không thềm cây thế đồng người chỉ một chọi một cũng dư sức hạ thủ ngươi.

Âu Dương Bình vừa gấp chiếc quạt gài vào thắt lưng vừa buông tiếng cười ha hả nói :

- Đừng nói một mình ngươi, dù cho cả ba cái túi cơm bị thịt các ngươi xông cả vào, Âu Dương Bình này cũng đâu có sợ, chỉ vì ta có việc cần không thể nấn ná ở đây lâu được đành chờ đến ngày Nam Hải Anh Hùng hội ta sẽ nhất quyết ăn thua với các ngươi.

Cừu Trọng Đạt bị Âu Dương Bình châm chọc, lửa giận bốc lên ngàn ngọn, khi nào chịu để cho hấn thoát thân, lão gầm lên một tiếng, đang định phóng mình đuổi theo nhưng Âu Dương Bình nói vừa dứt lời đã quay đầu ngựa, chỉ nghe mấy tiếng lộp cộp người ngựa đã vùn vụt phi nhanh tới hơn mười trượng.

Cừu Trọng Đạt biết không sao đuổi kịp, đành hậm hực quay về hỏi Viên Thanh Loan :

- Viên cô nương, thương tích của Cận lão đệ có nặng lắm không?

Viên Thanh Loan nghiêng răng kèn kẹt giận dữ đáp :

- Hai mắt chưa bị mù cũng còn là may, nhưng khắp mặt chỗ nào cũng có vết thương, còn phải điều trị lâu ngày mới ra ngoài được.

Cừu Trọng Đạt ghé lại gần nhìn kỹ những vết thương trên mặt Cận Vạn Tôn quả thấy vết nào cũng nặng, mí mắt bị đánh sưng húp, bèn ngạc nhiên nói :

- Âu Dương Bình trong tay chỉ có mấy càn liễu sao hắn đánh đệ bị thương nặng đến vậy?

Cận Vạn Tôn bộ mặt sưng phù đỏ lừng lừng chợt biến ra tím tái hằm hằm nói :

- Thằng cha ấy cố ý tìm đến đây gây chuyện nên mới đem nội gia công phu Cửu thiên tiên tử tiểu khinh sa ngưng lực ám toán, vãn bối lại không đề phòng nên mới bị trúng nặng thế này.

Cừu Trọng Đạt nghe nói, ngấm nghĩ một lúc nói :

- Âu Dương Bình xưa nay làm việc gì cũng muốn chiếm phần hơn, không bao giờ chịu kém, hắn đã hẹn ta đến Nam Hải Anh Hùng hội thì tất vây cánh của hắn cũng nhiều, có thể có cả sư tỷ là Đà Ấu Ngô Cúc, mục này mấy năm gần đây ít lộ mặt giang hồ...

Cận Vạn Tôn tức giận nói :

- Đà Ấu Ngô Cúc thì làm gì cái thể được.

Cừu Trọng Đạt lắc đầu :

- Cận lão đệ đừng có khinh thường mục, công lực của mục ấy so với Âu Dương Bình còn cao thâm hơn nữa.

Cận Vạn Tôn vẫn tỏ vẻ không phục, hậm hực nói :

- Cừu lão tiên bối đừng lo, ta đã sai người mời sư phụ xuất lĩnh, những tay cao thủ trong đội Hắc y Thiết vệ cùng tới dự Nam Hải Anh Hùng hội...

Cừu Trọng Đạt lại lắc đầu :

- Cận lão đệ đừng giận lão phu nói thẳng, công lực của sư phụ lão đệ cố nhiên là trên đời ít có địch thủ, nhưng trọng đội Hắc y Thiết vệ những người võ công ngang hàng với Âu Dương Bình, Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, Lãnh Băng Tâm thì được mấy người? Vậy nên nhân dịp cách ngày đại hội còn xa, ta muốn đi tìm thêm hai tay cao thủ trợ lực nữa.

Cận Vạn Tôn hỏi :

- Cừu lão tiên bối định tìm ai? Hay là tìm Phục Bách Thao và Sa Bột?

Cừu Trọng Đạt chưa kịp trả lời, Viên Thanh Loan đứng bên đã lắc đầu nói :

- Cận ca ca sai rồi.

Cận Vạn Tôn ngạc nhiên hỏi :

- Sao Viên tỷ biết Cừu lão tiên bối không tìm bọn Thiên Ngoại song tào? Viên tỷ nên biết Cừu lão tiên bối chơi thân với hai người này lắm.

Viên Thanh Loan mỉm cười nói :

- Phục Bách Thao và Sa Bột thế nào mà chẳng sang đảo Độc Long dự hội, việc gì phải đi tìm? Nên ta đoán là người mà Cừu lão tiên bối định tìm tất phải là những nhân vật đặc biệt không hay lui tới giang hồ.

Cừu Trọng Đạt gật đầu cười :

- Viên cô nương tinh lắm, ta quả có ý định mời hai người bạn cũ ít lai vãng tới Trung Nguyên võ lâm, thậm chí tên tuổi của họ không mấy người biết đến nữa.

Cận Vạn Tôn biết hai vị võ lâm đệ nhân mà Cừu Trọng Đạt muốn cất công đi tìm ắt là những người có công lực tuyệt thế bèn hỏi :

- Cừu lão tiên bối, hai vị võ lâm bạn cũ của lão tiên bối là ai?

Cừu Trọng Đạt cười :

- Hai vị này tính tình quái dị, họ không muốn cho ai biết tên tuổi lai lịch họ, nếu ta mời được sẽ giới thiệu cho lão đệ ở Nam Hải Anh Hùng hội sau, bây giờ chưa nên tiết lộ trước.

Nói xong gơ tay chào Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan rồi lập tức quay đi thân hình như luồng điện.

Ta hãy tạm gác chuyện mấy tên hung ác ứng khuyến Thanh đình để thuật tiếp câu chuyện của vị kỳ nữ Lãnh Băng Tâm, người đã lợi dụng tấn kịch yêu đương vờ vẩn sai Âu Dương Bình muôn dặm bốn ba vì nàng.

Sau khi Âu Dương Bình đi khỏi, Lãnh Băng Tâm đặc ý mỉm cười thủng thỉnh quay về khu rừng nhỏ.

Lúc này Nhạc Long Phi vẫn còn ngủ say chưa tỉnh, Vũ Văn Kỳ ngồi bên cạnh chàng canh giữ.

Vũ Văn Kỳ không nghe thấy tiếng chân ngựa thốt nhiên thấy Lãnh Băng Tâm xuyên rừng bước vào thì ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ sao lúc đi cưỡi ngựa, lúc về lại đi chân không? Con Thanh Thông mã đâu?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười đáp :

- Vật về chủ cũ, Thanh Thông mã lại bị Âu Dương Bình cưỡi đi rồi.

Vũ Văn Kỳ giật mình kêu lên :

- Âu Dương Bình sao lại cũng có mặt ở đây?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hắn ở Thái Hồ chìm chết Long ca ca và Kỳ muội xong thì lại giết Đạt Nguyên hòa thượng đoạn lấy quyền Nhân trong Tử Phủ kỳ thư sau đó tìm ra tung tích ngu tỷ, lần mò đến đây.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ vô cùng vội hỏi :

- Đạt Nguyên hòa thượng cũng là một nhân vật trong Càn Khôn lục ác võ công không đến nỗi kém sao lại bị Âu Dương Bình giết một cách dễ dàng thế?

Lãnh Băng Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Ngu tỷ nghe hắn khoe rằng gần đây luyện được môn dùng để phá ngón Tam Âm chỉ của Đạt Nguyên hòa thượng, có lẽ vì Đạt Nguyên hòa thượng không ngờ nên mới bị sát hại.

Điều đó có đúng không nhưng chắc không phải hắn nói khoác vì hắn lại tặng ngu tỷ cuốn Nhân đó và nói là đã đoạt được từ tay Đạt Nguyên hòa thượng.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi mỉm cười :

- Vậy cuốn sách đó đâu? Lãnh tỷ cho tiểu muội xem qua một chút.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Âu Dương Bình tuy tặng ngu tỷ, song ngu tỷ không lấy lại trao trả hắn.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Băng tỷ chịu nhận con Thanh Thông mã và cái hộp sắt chẳng biết bên trong là gì của Âu Dương Bình mà tại sao lại từ chối cuốn kỳ thư?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thanh Thông mã ngày đi ngàn dặm, chiếc hộp sắt tuy chẳng biết bên trong đựng gì nhưng không phải là vật tầm thường, còn bộ Tử Phủ kỳ thư, thì trước khi ba quyền Thiên, Địa, Nhân chưa hợp làm một nó chỉ là mầm chước tai họa, vì thế tỷ mới không lấy lại còn tương kế tựu kế tặng luôn cho hắn cả xương rắn Hồng vương sản nữa.

Nói xong bèn đem câu chuyện gặp gỡ vừa rồi và mưu kế mình sắp đặt ra sao thuật lại tỉ mỉ cho Vũ Văn Kỳ nghe.

Vũ Văn Kỳ nghe xong mỉm cười nói :

- Âu Dương Bình đối với Băng tỷ một lòng một dạ như vậy mà Băng tỷ đối với hắn như trò chơi, rồi sau này kết quả đi đến đâu?

Lãnh Băng Tâm thở dài một tiếng rồi sẽ chau đôi mày liễu :

- Chuyện này để sau hãy bàn, con người ta ly, hợp, hợp, ly đều có tiền định...

Vừa nói tới đây chợt nghe có tiếng chim hót lanh lảnh trong veo nghe rất kỳ dị.

Hai người theo tiếng chim hót nhìn ra thấy con chim anh vũ lông ngũ sắc báo động cho mình đem qua đang cùng với con quái đểu lông xanh hình giống như hạc mà không phải hạc song song bay lẫn vào đám mây thoảng chốc mất biến.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Có phải Kỳ muội trông thấy con con quái đểu lông xanh này cướp thanh Ngô Côn kiếm và giết chết con rắn Hồng vương sản đấy không?

Vũ Văn Kỳ sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc gật đầu nói :

- Chính con chim ấy ấy, nhưng ngu muội không hiểu tại sao nó lại cùng với con chim anh vũ khôn ngoan kia?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thông linh, dị diệu là những giống vật hiếm có ở đời, hai con chim này đã là đồng bạn với nhau thì chủ nhân của nó tất là một vị võ lâm kỳ khách, có tài nuôi dạy giống linh cầm, nhưng ngu tử chịu không nghĩ ra đó là ai?

Vừa nói tới đây, chợt nghe trong rừng có tiếng chiu chít liên hồi rồi con rắn Thanh hoa cực lớn mà Lãnh Băng Tâm làm ngựa cưỡi hôm qua lại thấy bò ra đi nhanh về phía Lãnh Băng Tâm như bị ai đuổi.

Lãnh Băng Tâm khê kêu một tiếng chạy ra đón đầu, lấy tay vỗ nhẹ lên đầu rắn, con Thanh hoa luôn thè lưỡi nhường như muốn tố cáo với Lãnh Băng Tâm chuyện gì, Lãnh Băng Tâm hơi biến sắc mặt khê ngâm mấy tiếng vỗ tay ra hiệu con rắn Thanh hoa lại quay đầu bò vào rừng đi mất.

Vũ Văn Kỳ cứ ngây người ra nhìn rồi hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Con rắn này chắc gặp sự gì nguy hiểm nên phải cầu cứu tỷ tỷ, nó nói gì vậy?

Lãnh Băng Tâm nét mặt lộ vẻ lo lắng trả lời :

- Gần đây lắm chuyện lạ, con rắn này vừa báo động bảo rằng đêm nay cũng có người muốn triệu tập đàn rắn.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trên đời này trừ Thiệu lão tiên bối và Băng tỷ ra tất còn nhiều người nữa biết kỹ thuật dạy rắn nhưng chưa chắc thủ đoạn của họ cao mình bằng tỷ tỷ.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Trong Tiên Hà lĩnh rất nhiều giống rắn lạ, khó lòng bắt được chúng tuân theo mệnh lệnh, cứ như con Thanh hoa báo thì người này thủ đoạn cũng không phải tay vừa.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Nếu người kia có thủ đoạn cao cường có thể sai khiến đàn rắn, sao chúng không đến ngay chỗ triệu tập mà lại cử con Thanh hoa đến đây báo tin cho tỷ tỷ biết làm gì?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Kỳ muội hỏi câu ấy có lý, nguyên do là vì loài rắn có cảm ứng rất mạnh chúng biết người kia là kẻ độc ác hung dữ, lỡ xảy ra sự gì nguy biến có thể tiêu diệt cả giống nòi, nên phải cử “đại biểu” tới đây nhờ tỷ ngầm ủng hộ.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Công tác ấy kể cũng thú vị đấy chứ? Nhưng không biết Băng tỷ có nhận lời không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Ngu tỷ nghĩa bắt dung từ, đêm qua Kỳ muội không trông thấy đàn rắn đối với tỷ phục tùng đến thế nào, thân mật đến thế nào ư?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Băng tỷ đi là phải lắm, vừa rồi con Thanh hoa đến cầu cứu, tỷ dặn nó như thế nào?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Ngu tỷ bảo chúng cứ việc đi tất cả, ta sẽ đứng nấp một chỗ tùy cơ ứng biến cố hết sức che chở cho chúng khỏi bị đối phương sát hại.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Người ấy triệu tập đàn rắn ở đâu? Lúc nào?

Lãnh Băng Tâm cười đáp :

- Thời gian là canh một đêm nay, còn địa điểm là dưới chân một quả núi nhỏ cách đây chừng bảy, tám dặm về phía đông nam.

Vũ Văn Kỳ tỏ vẻ cao hứng dị thường mỉm cười nói :

- Việc đêm qua Long ca ca vì ngủ say không được trông thấy, canh một đêm nay chắc chàng tỉnh dậy lúc ấy chúng ta đi luôn thể, để chàng trông thấy cảnh tượng kỳ lạ đó cho mở rộng con mắt.

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lúc rồi mỉm cười :

- Kỳ muội chờ Long ca ca tỉnh dậy rồi đưa chàng đến đó, ngu tỷ còn phải đi ngay bây giờ để xem xét địa thế trước rồi mới có thể thu xếp đặt bố trí các việc cho ổn thỏa được.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Ngộ lẽ Long ca ca dậy trễ, chúng muội phải lên tới đó lúc ấy phải làm thế nào tìm được tỷ?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hai người cứ đến gần mé trái quả núi nhỏ, ngu tỷ sẽ sai rắn ra đón.

Nói xong uyển chuyển đứng lên đi ra cửa rừng, Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn theo chợt mỉm cười nói to :

- Băng tỷ hãy trở lại đã.

Lãnh Băng Tâm nghe gọi, ngạc nhiên ngoảnh lại hỏi :

- Kỳ muội còn muốn dặn gì nữa?

Vũ Văn Kỳ lộ vẻ đắc ý mỉm cười, kéo tay Lãnh Băng Tâm rồi nói :

- Đêm nay Băng tỷ muốn giúp đàn rắn chống lại kẻ hung bạo, ngu muội nghĩ ra một trò chơi rất hay muốn hiến tỷ tỷ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Xin muội cứ nói cho nghe, ngu tỷ đã ý thức được trò chơi của Kỳ muội tất phải hay lắm.

Vũ Văn Kỳ trở tay vào cái túi da của Lãnh Băng Tâm vẫn đeo cạnh sườn rồi nói :

- Tỷ tỷ thả cả bốn con rắn này cho chúng đi lẫn vào đàn rắn nhử cho kẻ kia mắc lừa chơi.

Lãnh Băng Tâm gạt đầu lia lịa, hớn hở nói :

- Hay đấy, chủ ý của muội cao lắm, ngu tử sẽ theo thể mà làm.

Nói xong lập tức ra khỏi rừng, đi thẳng về phía đông nam.

Lãnh Băng Tâm đi khỏi chừng nửa giờ sau Nhạc Long Phi mới dần dần tỉnh lại.

Vũ Văn Kỳ cho chàng uống thêm hai viên linh đan nữa đoạn cau mày hỏi :

- Long ca ca cùng tiểu muội đi tìm Lãnh tử tử sao lại tự nhiên biến mất rồi nằm ngất ở khu rừng này.

Nhạc Long Phi gượng cười :

- Huynh ngẫu nhiên trông thấy con chim ưng lớn đậu trên một cành cây cổ thụ trong rừng, trong bụng đoán chừng nó chính là con quái đản ta trông thấy ở trong Tàng Kiếm cốc đạo nọ bèn định thử theo dò xem...

Vũ Văn Kỳ giận dữ :

- Chúng ta cách nhau không xa lắm, ca ca muốn vào rừng quan sát sao không gọi ta một tiếng?

Nhạc Long Phi chau mày nói :

- Ta vừa định gọi Kỳ muội thì thốt nhiên thoáng ngửi thấy mùi hương lạ thể là lập tức mê man, không biết gì nữa.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra Long ca ca đã bị trúng độc của hoa Dạ hợp mị hương liên rồi mới bị đối phương đem vào khu rừng này.

Nhạc Long Phi mặt đỏ bừng bừng chỉ gạt đầu không nói gì cả.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Long ca ca vậy thì con dâm phụ nào dùng Dạ hợp mị hương liên đầu độc ca ca?

Nhạc Long Phi đáp :

- Viên Thanh Loan.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên thốt lên :

- À, thì ra chính là mụ đó, hèn nào đối phương biết chúng ta ở trong rừng nên mới xuất lĩnh cả hội đến đây hành hung.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn quanh, ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội, ta bị mê man bao lâu rồi? Cứ theo lời Kỳ muội thì trong khi ta bị mê man ở đây đã xảy ra một trận ác đấu, còn Lãnh tử tử đâu? Có tìm thấy không?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Những chuyện xảy ra có nhiều điều thú vị lắm, nhưng Long ca ca hãy kể chuyện của ca ca trước, rồi tiểu muội sẽ thuật lại hết cho ca ca sau.

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Kỳ muội còn điều gì thắc mắc xin cứ hỏi đi?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Viên Thanh Loan đã dùng Dạ hợp mị hương liên làm cho Long ca ca mê man, sao tự nhiên bỏ đi? Tại sao trên người ca ca lại có con rắn mất đầu cuốn chặt?

Nhạc Long Phi có vẻ ngượng nghịu, ấp úng đáp :

- Viên Thanh Loan đem ta vào đây cứu tỉnh lúc mụ toan làm bậy thì ta chân tay mềm nhũn không còn hơi sức đâu để chống cự, thì thốt nhiên có con quái điều lông xanh với một con anh vũ lớn lông màu sắc sỡ từ đâu bay đến cứ nhè chân Viên Thanh Loan mỗ loạn xạ.

Vũ Văn Kỳ nghe nói thích chí vỗ tay cười khanh khách :

- Hay quá, hay quá, hai con chim mỗ đúng lúc quá.

Nhạc Long Phi sắc mặt bên lên nói tiếp :

- Viên Thanh Loan bị hai con chim mỗ chảy cả máu lại chợt nghe vắng vắng đằng xa tiếng hú đưa tới, mụ lại cho ta ngồi bông hoa sau đó ta bị mê đi, còn tại sao lại có xác rắn quấn trên mình thì thực ta không rõ.

Vũ Văn Kỳ biết là Viên Thanh Loan thấy không được thỏa mãn lòng dục, liền lấy xác rắn quấn vào mình Nhạc Long Phi để hãm hại chàng bắt giặc nghiêng răng giận dữ nói :

- Con mụ Viên Thanh Loan ti tiện khả ố đến thế là cùng, lần sau gặp nó, ta quyết cho nó nếm thử mùi Long Tu Nghịch Huyết trâm cho bõ ghét.

Nhạc Long Phi cau đôi lông mày, chú ý nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Bây giờ tới lượt muội kể cho ta nghe tại sao trên mình ta lại có xác con rắn không đầu và Lãnh tử tử đâu?

Vũ Văn Kỳ mới đem câu chuyện đêm qua vừa kinh tâm vừa thú vị thuật lại tỉ mỉ đầu đuôi cho Nhạc Long Phi nghe.

Nhạc Long Phi lắng lắng nghe xong ngẩng mặt lên trông trời mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, trời cũng không còn sớm nữa chúng ta nên đi tiếp ứng cho Lãnh tử tử, tiện xem trong Tiên Hà lĩnh này có bao nhiêu loài rắn lạ cho biết.

Vũ Văn Kỳ lại nói :

- Đại khái cũng chỉ chừng trăm giống, có loại lớn bằng thùng gánh nước, có loại nhỏ bằng ngón tay người, cho đến đồ ám khí binh khí và ngựa cưỡi của Lãnh tử tử dùng cũng đều bằng rắn cả.

Nhạc Long Phi vừa cùng Vũ Văn Kỳ thủng thỉnh đi ra khỏi khu rừng vừa mỉm cười nói :

- Lãnh Băng Tâm dùng con rắn lớn làm ngựa cưỡi, quả thực là cho đối phương phải kinh hồn táng đờm.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Việc trong thiên hạ thật là vi diệu vô cùng nên Lãnh tử tử gặp một tay địch thủ về dạy rắn ở Tiên Hà lĩnh.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Trong võ lâm đương thời, hình như chỉ có phái Ô Mông là giỏi về thuật dạy rắn, ngoài ra còn ai cũng chuyên về môn ấy nữa? Thực là khó hiểu!

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Thiên hạ rộng lớn thế này, việc lạ đến đâu mà không có, đừng nói đến bọn mình, đến ngay cả Lãnh tử tử là một người tài nghệ nuôi rắn mà còn không đoán nổi đối phương là ai nữa mà.

Bấy, tám dặm đường chớp mắt đã tới, thốt nhiên “vút” một tiếng, từ trong khe núi, một con Thanh hoa cự mãng thân hình cực kỳ to lớn lao mình nhảy ra.

Nhạc Long Phi kinh ngạc, vội nhảy tránh sang bên giờ chướng lên định đánh, thì Vũ Văn Kỳ kéo tay chàng lạ khẽ cười nói :

- Long ca ca đừng lỗ mãng, đó là con ngựa của Lãnh tử tử đó.

Nói vừa dứt lời, con Thanh hoa đã nằm nép dưới chân Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cúi đầu gật luôn mấy cái.

Vũ Văn Kỳ hiểu Thanh xà bèn vẫy Nhạc Long Phi rồi hai người song song nhảy lên, nhẹ nhàng đứng trên đầu rắn.

Trên mỏm đá cao có rất nhiều sợi dây mây chồng chất lên thành đồng, Lãnh Băng Tâm đang ngồi phía sau sợi dây mây.

Lãnh Băng Tâm thấy con Thanh xà đã đưa Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đến, bèn né mình nhường chỗ, rồi mỉm cười xua tay ra hiệu hai người đứng lên tiếng.

Mỏm đá đã không lấy gì làm rộng, phía sau đám dây mây lại càng chật hẹp ba người phải ngồi sát vào nhau.

Nhạc Long Phi ngồi chính giữa, bên phải là Vũ Văn Kỳ, bên trái là Lãnh Băng Tâm, hai bên ép chặt lại, khác gì chàng đang bồng hai vị tuyệt đại giai nhân vào lòng, thân thể tiếp xúc một lần hương thơm thoang thoảng từ mái tóc hai nàng đưa ra khiến lòng người càng thêm say sưa ngây ngất.

Vũ Văn Kỳ không hề nghĩ đến điều đó nàng khẽ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng tỷ đã trông thấy đối phương chưa? Nhân vật nào thế?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười, giơ tay chỉ về phía trái, chỗ sườn núi dốc.

8. Chương 8: Ô Mông Ngọc Nữ Bôn Đầu Đà

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều theo tay trở nhìn ra, thấy chỗ sườn dốc mé bên trái đối diện chân núi nhỏ có một cái động, trên mặt một khoảng đá phẳng rộng ngoài cửa động có hàng trăm con rắn đứng theo hình vòng cung châu vào trong động.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Băng tỷ, thì ra đối phương vẫn ở trong động nhưng hắn chưa lộ mặt ra đó thôi.

Lãnh Băng Tâm khẽ cười nói :

- Tốt hơn hết là Kỳ muội và Long ca ca đừng nên nói chuyện, nếu muốn nói thì hãy dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm vì từ đây tới đây chỉ cách chừng năm trượng, ta hãy tạm thời đừng làm kinh động vội, để yên lặng chờ xem đối phương là hạng người nào và hân triệu tập đàn rắn là gì?

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều gật đầu im lặng, cùng chú ý nhìn xuống cái động dưới chân núi.

Lúc này gần canh một, chợt từ trong động đưa ra một tiếng hú vừa trầm vừa khẽ.

Đàn rắn nghe tiếng hú kinh hoảng vô cùng, nhón nháo cả lên, có vẻ muốn chạy trốn, nhưng lại không dám, trong số đó có mấy con quay lại nhìn về chỗ Lãnh Băng Tâm đang núp như ý muốn cầu cứu.

Vũ Văn Kỳ chú mục nhìn kỹ thấy con Thất bộ thanh xà, con Thiết tuyến thanh và cả con Thanh hoa cự mãng cũng đứng lẫn trong đàn rắn.

Tiếng hú ở trong động từ xa tới gần, rồi một vị đầu đà xoa tóc từ từ bước ra.

Vị đầu đà này tầm vóc gầy gò bé nhỏ, nhưng mày rậm mắt cú miệng rộng mũi sư tử tướng mạo cực kỳ hung ác.

Tay phải lão cầm một chiếc bình ngọc trắng dài cổ, tay trái lão xách một cái túi bằng da cực lớn hắn để cái túi và bình xuống bên cạnh ngồi xếp bằng tròn đối diện đàn rắn.

Nhạc Long Phi dùng công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng muội có biết vị đầu đà này là ai không?

Lãnh Băng Tâm cau mày rồi cũng dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm trả lời :

- Lão đầu đà này lạ mặt lắm, không rõ lai lịch ở đâu? Chúng ta hãy chờ xem hắn làm trò gì, rồi sẽ liệu.

Trong đàn rắn có một con rắn độc dài ước chừng bảy thước, lưng giống như mai rùa, màu vàng sẫm, có hoa, mũi nhọn tai lớn, lập tức ngoằn ngoèo bò lên phía đầu gối lão đầu đà ngồi.

Lão đầu đà lẳng lặng chờ con rắn bò đến trước mặt lão duỗi tay trái nắm lấy cổ rắn.

Vũ Văn Kỳ tưởng lão định giết con rắn, không ngờ tay phải lão cầm chiếc bình ngọc kề vào miệng rắn để con rắn cắn khè vào miệng bình một cái.

Nhạc Long Phi ngẩn người, không hiểu lão làm thế làm gì, bèn hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng muội, tại sao lão đầu đà lại làm như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Hẳn làm thế để lấy nọc độc ở nanh con rắn.

Lão đầu đà để con rắn cắn miệng bình xong, tay trái vung lên ném con rắn xa ra tới hơn một trượng, rồi lại tìm con rắn khác, con rắn thứ hai là loại Hỏa xích diêm, hẳn cũng làm y như con rắn trước.

Nhạc Long Phi thấy lão đầu đà đã lấy nọc độc của tất cả mười con rắn mà vẫn còn tiếp tục lấy nữa, thì lấy làm kinh sợ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Băng muội, lão đầu đà này lấy nhiều nọc rắn như thế để làm gì?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười lắc đầu :

- Tiểu muội tuy chưa rõ lắm lấy nọc rắn độc làm gì, đợi lát nữa tiểu muội sẽ ra giáp mặt hẳn xem sao.

Giữa lúc ấy lão đầu đà chợt nhận thấy con Thất bộ thanh xà của Lãnh Băng Tâm đứng lẫn trong đàn rắn bất giác giơ tay rồi rút miệng thốt ra mấy tiếng hú, khe khẽ nghe thật là quái gở.

Lãnh Băng Tâm thấy thế liền dừng Nghĩ Ngữ Truyền Âm cười nói với bọn Nhạc Long Phi :

- Trông bộ dạng lão đầu đà hình như đã trông thấy con Thất bộ thanh xà hoặc con Thiết tuyến thanh của ta rồi, bây giờ ta ra nói chuyện với hẳn, Long ca ca và Kỳ muội cứ ở đây, đợi xem trò vui.

Nói xong rẽ đám dây mây, uyển chuyển bước ra đứng trên một mỏm đá.

Lãnh Băng Tâm tuy đã hiện thân nhưng lão đầu đà vì đang mải chú ý vào đàn rắn nên vẫn chưa trông thấy vị hồng trang hiệp nữ đứng trên mỏm đá cao, đối diện chỗ mình ngồi.

Con Thất bộ thanh xà là một giống vật có linh tính lại được Lãnh Băng Tâm huấn luyện từ nhỏ nên lúc này thấy lão đầu đà giơ tay vẫy nó làm bộ rụt rè sợ hãi từ từ bò đến.

Lão đầu đà thấy con rắn bò tới, lại có vẻ luống cuống bước lùi lại một bước, rồi nhanh như trước, rồi nhanh như cắt lấy một chiếc bao tay màu đen dài độ vài tấc đeo lên bàn tay trái.

Lãnh Băng Tâm thấy thế chỉ gật đầu cười thầm.

Con Thất bộ thanh xà bò tới trước mặt lão đầu đà dùng thủ pháp “Xảo Tính Thiên Tinh” tóm lấy đầu con rắn.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ ngỡ rằng lão đầu đà bị lừa thế nào cũng bị con rắn độc kia cắn cho một miếng nên thân.

Ai ngờ mọi việc xảy ra lại ra ngoài ý liệu, con Thất bộ thanh xà vẫn tỏ ra ngoan ngoãn phục tùng, không một mấy may kháng cự.

Lão đầu đà bắt được con rắn không lấy nọc độc như mọi con khác lại đem bỏ vào cái túi da báo.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau không ai hiểu dụng ý của lão.

Lãnh Băng Tâm xem đến đây chợt cất tiếng cười khanh khách, tiếng trong như tiếng hạt châu gieo trên mâm ngọc.

Lão đầu đà bỏ con rắn vào túi da báo rồi, mồ hôi toát ra như tắm, thở ra một hơi dài, chợt nghe tiếng cười của Lãnh Băng Tâm vội ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy tiếng cười phát ra từ cặp môi anh đào của một vị tuyệt thế giai nhân đang đứng hóng gió trên một mỏm đá cao ven sườn núi cách đây chừng năm, sáu trượng.

Lãnh Băng Tâm không đợi đối phương mở miệng mỉm cười hỏi trước :

- Đại sư thủ đoạn đã cao lại gặp may mắn nên mới bắt được con Thất bộ thanh xà là một loại rắn độc hiếm có thật là đáng mừng.

Lão đầu đà nguyên là hạng đam mê tử sắc nghe giọng nói của Lãnh Băng Tâm như có vẻ khâm phục tài ba của mình liền cười mấy tiếng quái gở nhướng cao lông mày nói :

- Nữ thí chủ tên là gì? Xuống đây chơi nói chuyện một lúc được không?

Lãnh Băng Tâm cười duyên đáp nói :

- Ta cũng rất khâm phục cái thủ đoạn hàng long phục hổ của đại sư đang muốn lĩnh giáo mấy chiêu.

Nói xong nàng dùng ngón “Phong Dương Lạc Hoa” là một ngón khinh công thường nhảy xuống.

Vũ Văn Kỳ thấy thế khẽ cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, lão đầu đà kia vẫn không biết là mình bị lừa, Băng tỷ tỷ còn chưa trở tài khinh công cho lão thấy.

Lão đầu đà thấy thân pháp thiếu nữ vừa tới, tuy cũng nhẹ nhàng mềm mại nhưng không thuộc phái thượng thừa nên trong bụng cũng coi thường, không cần đề phòng nữa, nhưng khi thấy nàng đã đến trước mặt thì cái vẻ tuyệt đại phong hoa xinh tươi yếu điệu của nàng lại làm cho lão bàng hoàng ngơ ngẩn, lão hí hóp đôi mắt lại cười toe toét hỏi :

- Nữ thí dụ phương danh là gì? Tiên hương ở đâu?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Ta tên là Lãnh Băng Tâm, quê ở ngay Tiên Hà lĩnh này, ta còn chưa rõ pháp hiệu của đại sư?

Lão đầu đà cười nói :

- Bần tăng hiệu là Đại Hùng ngụ ở đảo Độc Long ngoài Nam Hải.

Lãnh Băng Tâm cũng đã đoán biết Đại Hùng đầu đà tất nhiên là thủ hạ Lê Phóng Hạc, nên khi nghe lão xưng danh nàng cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên chỉ “à” một tiếng mỉm cười nói :

- Ta nghe người trong giang hồ thường nói: thủ hạ của Lê đảo chủ Độc Long có tám vị võ lâm kỳ khách võ công tuyệt thế gọi là Nam Hải bát quái...

Lão đầu đà có vẻ đắc ý cười nói :

- Bần tăng tức là Đệ tam quái trong Nam Hải bát quái đây, ngày rằm tháng mười này, Lãnh cô nương có sang đảo Độc Long dự Nam Hải Anh Hùng hội không?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười :

- Nam Hải Anh Hùng hội toàn là những nhân vật có tên tuổi trong phái võ lâm đương thời tham dự, chứ những hạng giang hồ mật lưu tài hèn sức mọn như ta thì ai thèm mời...

Đại Hùng đầu đà không đợi nàng nói dứt liền cười ngắt lời :

- Lãnh cô nương, nếu cao hứng muốn đi xem thì bần tăng xin giữ tận lễ chủ nhân, nhưng cứ mất bần tăng coi thì thân thủ của Lãnh cô nương đâu có kém ai.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư thấy thế nào mà bảo thân thủ của ta không đến nỗi kém?

Đại Hùng đầu đà giơ tay chỉ đàn rắn đang đứng chầu xung quanh mỉm cười nói :

- Những cô con gái tầm thường, cô nào mà chẳng sợ rắn, Lãnh cô nương dám ngang nhiên bước vào trận rắn thế này, tất nhiên phải có tuyệt nghệ?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách :

- Đại sư đoán lầm rồi, ta vì cũng hơi biết cách nuôi rắn nên không sợ rắn chứ có gì mà lạ?

Đại Hùng đầu đà cười nói :

- Thì ra Lãnh cô nương cũng giỏi thuật nuôi rắn, hèn nào mà vừa rồi đã nhận ra ngay con Thất bộ thanh xà là một loài rắn độc hiếm có.

Lãnh Băng Tâm giả làm ra bộ tiếc rẻ xuýt xoa nói :

- Ta vẫn định bắt con rắn ấy đã lâu, chỉ vì biết nó hung dữ lắm, nên không dám động đến ai ngờ bữa nay đại sư bắt được.

Đại Hùng đầu đà đã đắc ý cười nói :

- Không phải bần tăng nói khoác, đời nay dám chắc không có tới hai người dám bắt loại rắn Thất bộ thanh xà này.

Vũ Văn Kỳ ngồi trên vách núi nghe thấy lão nói thế liền mỉm cười nói nhỏ với Nhạc Long Phi :

- Ở đời những kẻ ngông cuồng sao mà lắm thế? Lão đầu đà này dám khoe khoang thủ đoạn nuôi rắn ở trước mặt học trò yêu của Ô Mông Xà Nữ thì có khác gì múa rìu qua mắt thợ không?

Nói đến đây lại nghe tiếng Lãnh Băng Tâm cười dòn khanh khách hỏi lão đầu đà :

- Thủ đoạn trị rắn của đại sư thật cao minh tuyệt đỉnh, nhưng đại sư lấy nhiều nọc rắn như thế làm gì?

Đại Hùng đầu đà nhấp nháy cặp mắt hung ác, lắc đầu cười :

- Bần tăng vâng mệnh trên đi khắp các nơi lấy rắn độc về dùng có việc, còn hỏi dùng làm việc gì, thì xin cô nương miễn cho bần tăng khỏi phải trả lời, vì đó là việc cơ mật.

Lãnh Băng Tâm trong bụng đã ngờ chỗ rắn độc này, có lẽ Lê Phóng Hạc dùng để đối phó với bọn quần hùng đến dự Nam Hải Anh Hùng hội nay mai bèn nghĩ ra một kế làm cho đối phương phải uống phí tâm huyết mà không thu được kết quả gì.

Chủ ý đã định nàng bèn mỉm cười nói với Đại Hùng đầu đà :

- Đại sư đã lấy được bao nhiêu nọc rắn rồi?

Đại Hùng đầu đà cầm cái bình ngọc dài cổ giờ cao lên, đắc ý cười :

- Đã được nửa bình rồi, độc tính và số lượng chỗ này đủ làm cho bọn quần hùng khắp trong tám cõi bốn phương êm thấm ngủ giấc say sưa vĩnh viễn.

Lãnh Băng Tâm thấy đối phương đắc ý vô tình, nói hở ra một câu càng tin chắc là mình đoán không sai, bèn chỉ vào chiếc túi da báo, mỉm cười hỏi :

- Sao đại sư không lấy nọc độc của con Thất bộ thanh xà?

Đại Hùng đầu đà đáp :

- Con Thất bộ thanh xà lại dùng vào việc cần khác, về loại rắn này nọc độc tuy mạnh nhưng cái nước độc ở răng nó ít lắm, mỗi lần cắn người xong cần phải nghỉ ngơi một trăm ngày, mới lại dùng được lần nữa.

Lãnh Băng Tâm cũng phục là lão hiểu biết rộng, bèn cười tươi rồi nói :

- Đại sư đã hứa bao giờ ta sang Độc Long đảo dự hội sẽ hết sức tử tế tiếp đãi, vậy thì ngay bây giờ ta xin tặng đại sư một món lễ vật lớn trên đời hiếm có.

Đại Hùng đầu đà cười nói :

- Lễ vật gì mà hiếm có?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ta biết trong đàn rắn ở Tiên Hà lĩnh này có một con rắn còn quý hơn con Thất bộ thanh xà mà đại sư bắt vừa rồi vừa có thể nuôi để dùng vào việc khác.

Đại Hùng đầu đà nghe nói, mừng quá lên vội hỏi :

- Đâu, đâu? Con rắn nào? Thuộc loại gì? Cô nương nói ngay cho ta biết đi.

Lãnh Băng Tâm giả vờ làm điệu lắc đầu :

- Ta không biết nó tên là gì, chỉ biết là nó độc lắm, quyết không phải là loại rắn thường.

Vừa nói vừa nhìn đàn rắn giả bộ tìm tòi, Đại Hùng đầu đà cũng nheo mắt nhìn theo nhãn tuyết của Lãnh Băng Tâm rồi hỏi :

- Đâu đâu nó đâu? Nó đã đến chưa?

Lãnh Băng Tâm cố ý nhìn đi nhìn lại một lúc rồi giơ tay chỉ con Thanh hoa cự mãng nói với lão đầu đà :

- Kìa kìa, đại sư trông mà xem, con rắn nhỏ bằng ngón tay dài độ năm thước nằm ở bên trái con rắn lớn kia là rắn gì?

Đại Hùng đầu đà chú ý nhìn kỹ một lúc, chợt kinh ngạc kêu lên một tiếng :

- Thiết tuyến thanh!

Lãnh Băng Tâm cố nhin cười hỏi :

- Có phải con rắn này còn quý hơn Thất bộ thanh xà không?

Đại Hùng đầu đà gật đầu :

- Quý hơn nhiều, loại rắn này nọc vừa nhiều vừa ghê gớm, mình rắn như sắt, bảo đao, bảo kiếm chém không đứt, nếu khéo nuôi nâng dạy dỗ có thể làm thứ binh khí tốt, không gì mạnh hơn được.

Lãnh Băng Tâm khen :

- Đại sư đối với các loài rắn sự hiểu biết thực là dồi dào phong phú.

Đại Hùng đầu đà nhướng đôi lông mày cười ha hả :

- Đừng nói các loài rắn trong thiên hạ, không một loài nào mà bản tăng không biết, ngay đến thịt rắn bản tăng cũng được ăn cả trăm giống rồi, lát nữa xong việc bản tăng sẽ chọn hai con rắn thực béo làm thịt để cùng cô nương uống rượu cho vui.

Lãnh Băng Tâm cau mày lại lạnh lùng nói :

- Đại sư đừng có nghĩ đến sự khoái khẩu vội, hãy bắt con rắn kia bỏ vào túi đã, không nó lại trốn mất thì khó tìm lắm đây.

Đại Hùng đầu đà chú ý nhìn con Thiết tuyến thanh sắc mặt có vẻ ngần ngại, Lãnh Băng Tâm thấy thế trong bụng mừng thầm bèn nói khích :

- Đại sư là một tay dạy rắn có tài đệ nhất đời này chẳng lẽ lại sợ con rắn nhãi ấy hay sao?

Phàm là đàn ông, ai không thích khoe tài trước mặt người đẹp, Đại Hùng đầu đà tuy biết giống rắn Thiết tuyến thanh là giống cứng đầu cứng cổ khó trị, nhưng cũng phải làm ra vẻ coi thường, cười ha hả nói :

- Cô nương nói thế là thế nào, bản tăng ở trong hàng Nam Hải bát quái đã được người ta gọi là Hàng Long La Hán lẽ nào lại sợ một con rắn? Cô nương cứ đứng đây mà xem thủ đoạn trị rắn của bản tăng!

Lãnh Băng Tâm tuy trong bụng cười thầm ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm trang gật đầu nói :

- Lãnh Băng Tâm đêm nay may gặp cao minh, chỉ mong được xem thủ đoạn hàng long phục hổ của đại sư.

Đại Hùng đầu đà đã trót nói khoác nên đành phải chúm miệng hét lên một tiếng nhỏ, rồi vừa giơ tay vẫy vẫy, vừa lấy chiếc bao đen lông vào tay.

Con Thiết tuyền thanh nghe tiếng hú của Đại Hùng đầu đà quả nhiên lập tức ngoằn ngoèo bò lên.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đại sư quả cao minh thực, cái bao tay đen ở tay đại sư đẹp quá nhỉ? Có phải đại sư dùng nó để trị rắn không?

Đại Hùng đầu đà đỏ mặt, cười gượng nói :

- Nó là một thứ da ở đảo Độc Long chế ra, không sợ nước, lửa, đao kiếm, vì con rắn này độc lắm nên bản tăng phải đeo để phòng bị.

Trong khi nói chuyện thì con Thiết tuyền xà đã bò gần đến nơi chỉ còn cách lão đầu đà chừng hai thước.

Đại Hùng đầu đà lại cất tiếng hú lần nữa, rồi nhân lúc con rắn đang cất cao đầu lên nghe lệnh, lão dùng ngón “Sảo Kết Tương Tư” duỗi nhanh tay trái, nắm ngay lấy cổ con rắn.

Con rắn quẫy mạnh một cái, nhưng vì đối phương nắm chặt quá nên không sao quẫy ra thoát.

Lão đầu đà vô cùng đắc ý với lấy cái bình cao cổ đưa vào miệng con rắn, bắt nó phải cắn vào miệng bình để nhả nọc độc ra.

Con rắn há cái miệng đỏ lòm, nhe mấy chiếc răng cứng như sắt nghiêng vỡ miệng bình làm cho nọc rắn ở trong bình chảy tràn cả ra khắp mặt đất.

Thật là một sự đột ngột ra ngoài ý liệu của lão đầu đà, lão trông thấy bao nhiêu công phu của mình phút chốc thành không, tức thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt lão hét lên một tiếng thật lớn, nhưng tiếng hét vừa ra khỏi miệng, cái mình con Thiết tuyền thanh đã như một ngọn roi sắt vung mạnh lên quấn chặt lấy lưng lão.

Đại Hùng đầu đà tự biết công lực của mình không thể nào địch lại con rắn bèn dùng hết sức gỡ con rắn ra rồi nhảy tránh sang phía khác cách xa chỗ đứng tới hơn một trượng.

Thật là kỳ quái, đàn rắn lúc đầu sợ hãi khuất phục lão mà lúc này thấy lão không chế ngự nổi con Thiết tuyền thanh thì lập tức giở mặt nhao cả lên định xông vào cắn.

Trong khi Đại Hùng đầu đà hoảng hốt luống cuống không biết xoay giở cách nào thì Lãnh Băng Tâm khẽ nhướng cao đôi mắt quát lên tiếng nhỏ.

Tiếng quát tuy nhỏ nhưng kỳ thực thì có mãnh lực vô cùng, đàn rắn nghe tiếng lập tức nhón nháo bò đi khắp ngả, thoáng chốc hết sạch không còn thấy bóng con nào nữa.

Đại Hùng đầu đà đau xót vô cùng, lão nhìn chiếc bình ngọc vỡ và nọc rắn lênh lảng trên mặt đất lại nhìn Lãnh Băng Tâm cười gượng :

- Đa tạ cô nương đã hết lòng giúp đỡ, thủ đoạn dạy rắn của cô nương cũng cao lắm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Việc nhỏ mọn có gì mà đại sư phải cảm tạ, chỉ tiếc một điều là đàn rắn đã bỏ đi hết, thành thử bữa tiệc rắn mà đại sư hứa thành ra hứa hão.

Đại Hùng đầu đà sượng sùng bèn lên không còn mặt mũi nào đứng lại nữa, bèn chắp tay chào Lãnh Băng Tâm, gượng cười nói :

- Bản tăng rất mong đến rằm tháng mười này Lãnh cô nương quá bộ đến đảo Độc Long xem Nam Hải Anh Hùng hội, bản tăng sẽ xin tận lễ gia chủ sửa soạn cỗ phượng nem công khoản đãi cô nương.

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Đa tạ thịnh ý của đại sư, tới ngày ấy thể nào ta cũng xin đến quấy rầy.

Đại Hùng đầu đà xách chiếc túi da báo trong đựng con Thất bộ thanh xà tiu ngưu cáo từ Lãnh Băng Tâm rồi chuồn thẳng.

Vũ Văn Kỳ đã trông rõ cái cảnh tượng kỳ dị ấy nhưng vẫn lẳng lặng ngồi im, mãi đến khi Đại Hùng đầu đà đi đã xa mới cùng Nhạc Long Phi tung mình nhảy xuống chỗ Lãnh Băng Tâm đứng.

Vũ Văn Kỳ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Tỷ tỷ đóng tấn kịch gì mà lạ lùng vậy?

Lãnh Băng Tâm chỉ đám nọc độc rắn đổ lênh láng dưới đất, cười nói :

- Đại Hùng đầu đà vâng lệnh Lê Phóng Hạc đi khắp các nơi tìm nọc rắn dự định ám toán quần hùng trên Nam Hải Anh Hùng hội, hiện nay bình ngọc đã vỡ, kẻ độc không thành, Kỳ muội còn cho là ngu tử làm không phải sao?

Vũ Văn Kỳ cũng cười đáp :

- Cái việc đập vỡ bình ngọc, hủy bỏ nọc rắn, tỷ tỷ xử trí thực cao minh, nhưng tiểu muội chưa hiểu tại sao tỷ tỷ lại để hắc đem con Thất bộ thanh xà đi?

Lãnh Băng Tâm lộ vẻ đắc ý mỉm nụ cười rất tươi nói :

- Đó là ngu tử đã tính được một nước cờ rất cao, con Thất bộ thanh xà mỗi khi cắn người xong cần phải nghỉ một trăm ngày, nên ta mới nhờ tay lão đầu đà này nuôi hộ chẳng khác gì cho một tên gian tế lợi hại nằm phục sẵn bên cạnh đối phương, chờ giờ hành sự có phải tiện lợi bao nhiêu không?

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Băng muội xử trí như vậy thật là tuyệt diệu, nhưng theo ý ngu huynh Lê Phóng Hạc đã phái người đi sưu tập nọc rắn độc chuẩn bị ám hại quần hùng thì ngày Nam Hải Anh Hùng hội tới đây chắc hẳn còn nhiều mưu kế thâm độc khác nữa, chớ chẳng những chỉ có thế này mà thôi.

Vũ Văn Kỳ giật mình nói :

- Long ca ca lo thế cũng phải, chúng ta phải lập tức thông tri cho tất cả các nhân vật dự định tham gia ngày hội đó biết những âm mưu thâm độc của Lê Phóng Hạc.

Lãnh Băng Tâm cười vừa định cất tiếng nói, thì chợt chú ý nhìn xuống chân núi, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều đưa mắt nhìn theo, chỉ nhìn thấy có một con rắn trắng như tuyết dài chừng ba thước đang ngoằn ngoèo bò lại.

Lãnh Băng Tâm kinh ngạc vô cùng, giơ tay sẽ vẫy, con rắn trắng còn ở xa tới ngoài hai trượng, lẳng mình nhảy vọt lên không, trông như một giải lụa trắng rơi vào lòng Lãnh Băng Tâm.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Long ca ca xem con rắn thể kia mà nhảy xa được đến thể thực là sự lạ.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đừng coi thường nó, đây là con rắn yêu của sư phụ tỷ, tên gọi là Ngọc đới linh xà, uy lực ghê gớm lắm đâu phải vừa.

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Con linh xà yêu của Thiệu lão tiên bối thì tất phải ở Ô Mông xà cốc chớ sao lại ở đây?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Sư phụ tỷ đã ra khỏi Ô Mông, giờ đang ở gần đây nên cho Ngọc đới linh xà đến gọi, ta phải tạm biệt Long ca ca và Kỳ muội ít bữa.

Vũ Văn Kỳ cau mày buồn bã nói :

- Băng tỷ, chúng ta vừa gặp được vài hôm, sao đã lại chia tay sớm quá vậy?

Lãnh Băng Tâm cười khanh khách nói :

- Kỳ muội thực là người đa tình, nếu đối thử ngu tử là muội muội thì tỷ chỉ muốn chia tay càng sớm chừng nào càng hay chừng ấy.

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Nhạc Long Phi trên cặp môi anh đào thoáng ẩn một nụ cười bí mật.

Nhạc Long Phi vì không hiểu câu chuyện giữa hai thiếu nữ nên khi nghe Lãnh Băng Tâm nói thì ngẩn ngơ không hiểu ắt giáp gì cả, bèn chau mày hỏi :

- Băng muội nói thế là ý gì?

Lãnh Băng Tâm khoé thu lông lánh, nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười lắc đầu nói :

- Đây là câu chuyện bí mật của tỷ muội muội, huynh là huynh trưởng không cần hỏi đến.

Nhạc Long Phi nghe nói càng mơ mơ màng màng như người mới từ cung trăng rơi xuống, chẳng hiểu đầu cuối ra sao, nhưng lại không tiện hỏi kỹ đành chỉ hậm hực một mình.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi có vẻ buồn bực không vui thì không sao nhin được cười, bèn quay lại nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội đừng buồn vì chuyện chúng ta phải chia tay, gia sư đã sai sứ đến triệu, tất có việc cần, không thể không đi, cũng may kỳ Nam Hải Anh Hùng hội cũng không còn bao lâu nữa, chậm lắm là đến ngày ấy chúng ta lại đoàn tụ, lúc ấy mới có thể sum họp lâu dài được, hoặc giả ngu tỷ sẽ đưa muội vào kinh giết chết tên Đồ Viễn Trí để báo thù cho tôn bá.

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nhắc đến mối thù của bá phụ bất giác xúc động niềm chia ly thấy hơi dần, bèn nói với Lãnh Băng Tâm :

- Ngu muội và Long ca ca sẽ đi chơi dọc theo miền biển, chờ tới kỳ đại hội sẽ đến cho gần, nếu tỷ tỷ xong công việc sớm thì...

Lãnh Băng Tâm khẽ vỗ nhẹ vào vai Vũ Văn Kỳ một cái rồi mỉm cười ngắt lời :

- Kỳ muội cứ yên tâm, nếu ngu tỷ xong việc sớm thì sẽ đi tìm hai người ngay.

Nói xong ngoảnh lại Nhạc Long Phi gạt đầu rồi thoăn thoắt bước đi, thân hình uyển chuyển, tà áo bay phấp phới.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng hồng khuất dạng mới quay lại hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, Băng muội nói thế là ý gì?

Vũ Văn Kỳ đôi má đỏ bừng, ngược mắt nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười dịu dàng đáp :

- Trong khi Long ca ca còn ngủ say, Băng tỷ có nói với tiểu muội rằng: trên đời này trừ Long ca ra, tỷ ấy không coi người đàn ông nào ra gì hết.

Nhạc Long Phi nghe nói nóng ran cả hai tai, chàng chỉ “à” một tiếng rồi im lặng không nói gì.

Vũ Văn Kỳ lại cười nói :

- Tiểu muội nghe thế liền hỏi: “Băng tỷ chúng ta có nên cùng đi đến Long ca ca không?”.

Nhạc Long Phi cảm thấy quả tim đang đập thình thịch, nhưng lại giả vờ như không lưu tâm đến câu chuyện chỉ ngẩng mặt lên trời nhìn mây bay kể lại buột miệng hỏi :

- Băng muội trả lời thế nào?

Vũ Văn Kỳ rất mực thông minh, thấy thái độ chàng như vậy liền bật cười nói :

- Long ca ca đã giả vờ làm bộ không thèm để ý, thì còn hỏi làm gì? Đã thế muội không nói nữa cho huynh tự đoán lấy.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ đoán trúng tâm ý thì ngượng quá, sắc mặt đỏ bừng không biết nói sao, giữa lúc ấy bất chợt nghe có tiếng chim hót trong trẻo dị thường, hai người cùng trông ra thấy con quái điểu lông xanh đang bay qua dưới chân một tòa núi cao, mé Đông nam thoáng chốc lại biến mất.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên kêu lên :

- Long ca ca, con chim kia chính là con quái đản đã chống đối với lũ ưng khuyển Thanh đình bữa nọ đấy, có lẽ chủ nhân của nó ở dưới chân núi kia cũng nên.

Nhạc Long Phi được dịp gỡ thoát lối bí, vội gật đầu :

- Mặc dầu phải hay không thì chúng ta cũng thử xuống xem sao đi.

Nói vừa dứt lời, liền dùng lối thượng thừa khinh công tung mình nhảy xuống dưới chân ngọn núi phía Đông nam.

Vũ Văn Kỳ thấy thế chỉ mỉm cười thầm rồi cũng băng mình nhảy theo.

Chân ngọn núi cao ấy có một cái hang rất sâu, Nhạc Long Phi chạy đến cửa hang liền dừng chân ngoảnh lại thấy Vũ Văn Kỳ cũng vừa đuổi đến nơi, chỉ còn cách mình độ hơn một trượng, bèn giơ tay vẫy rồi mỉm cười nói khẽ :

- Kỳ muội đoán có lẽ đúng, cái hang này cảnh trí âm u, có lẽ là nơi ẩn cư của một vị cao nhân ẩn sĩ.

Vũ Văn Kỳ bước đến bên cạnh Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy vách núi in rêu, thác hay suối chảy cảnh sắc cửa hang làm cho người ta có cảm giác thoát khỏi cõi tục.

Hai người ngấm một lát vừa định bước vào hang, chợt nghe văng vẳng có tiếng đọc sách từ trong hang đưa ra.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi ngạc nhiên nói :

- Long ca ca, trong hang này quả nhiên có người ở, ca ca nghe giọng đọc sách sang sảng có nhận ra là sách gì không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Đó là chương Nam Hoa Thu Thủy.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng nói :

- Vậy thì chủ nhân hang này nếu không phải là Nho thì cũng là Đạo.

Nhạc Long Phi vừa gật đầu tiếng đọc sách trong hang chợt im bất kể lại nghe tiếng ngâm nga ca hát, lời ca vừa dứt, tiếng sáo lại vang lên du dương thánh thót.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Người trong hang biết hát, biết thổi sáo, quả là một vị cao nhâ.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Vừa rồi ông ta hát bài Mai Hoa Túy Tửu Ca của Lục Phóng Ông, chẳng lẽ trong hang có hoa mai nở thật sao?

Vũ Văn Kỳ cười khanh khách :

- Long ca ca đừng nghĩ quẩn, bây giờ đang giữa hè làm gì có hoa mai?

Vừa nói tới đây, chợt nghe trong hang có tiếng cười ha hả, kể lại có tiếng người nói :

- Thiên địa nhật nguyệt luôn luôn hỗn độn, hoa mai nở mùa hè thì có sao đâu? Các vị khách quý ngoài cửa hang xin mời quá bước vào trong này hân thưởng hoa mai nở mùa hè chính đương lúc tỏa hương ngào ngạt và uống với chủ nhân vài chén rượu Mai Hoa.

Nhạc Long Phi rất hâm mộ cái cao hoài dật chí của người trong hang, bèn cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, chủ nhân đã có ý mời, chúng ta nên vào yết kiến.

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười, hai người song song thủng thỉnh bước vào hang.

Đường vào hang rất hẹp, quanh co khúc chiết nhưng chỉ đi một quãng đã ngửi thấy mùi hoa mai thoang thoảng đưa ra khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Lại vòng qua một góc vách đá nữa, chợt thấy hình thể trong hang đã mở rộng, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều cảm thấy khí lạnh hơi thấm vào người.

Phong cảnh trước mắt tuyệt đẹp, có tới mười dòng suối nhỏ từ trên khe núi cao tới hàng trăm trượng chảy xuống, nhưng chảy tới lưng chừng núi lại hợp thành một cái thác lớn, nước bắn tóe lên như tuyết bay, như châu phun, tung lên trên không, rồi rớt xuống đáy hang.

Đáy hang thành ra một cái đầm sâu, rộng chừng một mẫu, ven đầm dựa vào vách núi, sau lõm vào một khoảng rất lớn, vách núi có cái động rất sâu, ngoài cửa động là một phiến đá phẳng và rộng, trên phiến đá có cây lão mai, hoa đang nở mạnh, một vị Bạch y tú sĩ tay cầm chiếc sáo ngọc đang ngồi bên dưới gốc cây.

Vị Bạch y tú sĩ ngồi xếp bằng tròn tuổi trạc ba lăm, ba sáu tuổi, cuối mắt đầu mày lộ vẻ siêu trần thoát tục.

Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ vội khom lưng thi lễ, mỉm cười nói :

- Hai kẻ giang hồ mặt học Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ xin tham kiến lão tiền bối!

Bạch y tú sĩ không đứng lên, nhưng nét mặt tỏ vẻ khiêm nhường nhã nhặn xua tay cười nói :

- Chúng ta không dính dáng gì đến môn phái, không chia thứ bậc, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương hà tất phải giữ lễ quá thế, xin mời sang phiến đá này ngồi chơi một lát.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đã biết vị Bạch y tú sĩ này tất phải là một vị khoáng thế kỳ nhân, vốn không định biểu lộ võ công múa rìu qua mắt thợ, nhưng vì chỗ mình đứng là bờ đầm, còn cách phiến đá vị tú sĩ ngồi đến hơn hai trượng, bèn đành phải vận đề chân khí, đập sóng đi sang.

Vũ Văn Kỳ vừa bước tới phiến đá vội ngược nhìn cây lão mai cổ kính đang tỏa một làn hương thơm kín đáo nhẹ nhàng.

Bạch y tú sĩ cười nói :

- Vũ Văn cô nương chắc lấy làm lạ về cây mai này lắm phải không?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Quả có lạ thật, cây mai không những nở về mùa hè mà hình như đây cũng chẳng còn cây nào khác nữa...

Bạch y tú sĩ gật đầu ngắt lời :

- Trong hang chỉ có một cây này thôi vì thế ta mới đặt tên nơi đây là Độc Mai cốc.

Nói tới đó, hơi dừng lại một chút, lại trở phiến đá phẳng mình đang ngồi dưới nói tiếp :

- Dưới phiến đá vuông này là cái mát của suối lạnh, gốc mai xuyên qua đá mà mọc lên, nhờ được cái linh khí của suối lạnh thấm nhuần nên hoa nở bốn mùa, quanh năm không rụng.

Nhạc Long Phi nghe nói, mới biết mai nở mùa hè không phải là vô có, nhân đó chàng mới lại khám phá ra rằng vũ trụ bao la, không một sự lạ nào mà không có, tuy nhiên bất cứ việc gì dù kỳ lạ đến đây không phải là không có nguyên nhân. Người thường không chịu tìm hiểu sâu xa, cái gì cũng cho là thần tiên kỳ ảo, thực là tức cười.

Bạch y tú sĩ nhìn Nhạc Long Phi rồi mỉm cười hỏi :

- Nhạc lão đệ, trông sắc diện và tinh thần của lão đệ, thì hình như do cây mai nở về mùa hè này, lão đệ đã giác ngộ bí quyết gì về nhân sinh phải chăng?

Nhạc Long Phi khom lưng mỉm cười đáp :

- Hoa mai có thể nở bốn mùa con người khó sống trăm tuổi, nếu tham thấu được cái lẽ huyền vi trong đó thời vận vật sẽ trẻ mãi không già.

Vũ Văn Kỳ chau mày nói :

- Long ca ca, chúng ta còn chưa hỏi tôn tính đạo danh của vị lão tiền bối đây, sao ca ca đã bàn tới những chuyện thần cơ diệu đạo?

Bạch y tú sĩ cười nói :

- Ta họ Bào, tên Cô Vân, vì sinh bình rất yêu hoa mai nên tự đặt hiệu là Ái Mai tú sĩ, Vũ Văn cô nương và Nhạc lão đệ cứ tự nhiên ngồi chơi, đừng có khách sáo với người thế ngoại như lão phu.

Vũ Văn Kỳ ngồi xuống phiến đá rồi mỉm cười nói :

- Bào lão tiền bối đã yêu hoa mai như vậy, thời sao không trồng thêm trong hang này mười mấy gốc nữa? Và đổi cái tên Độc Mai cốc thành Vạn Mai cốc có phải hay hơn không?

Bào Cô Vân hơi biến sắc mặt, trên khoảng lông mày tựa hồ có hàn lên vài nét ưu tư, ông không trả lời câu hỏi của Vũ Văn Kỳ, chỉ ngược lên nhìn cây mai già, rồi cất tiếng ngâm khe khẽ :

“Vạn thụ mai hoa không tự hão.

Kỷ chi bản ngã độ thanh xuân!”

Nhạc Long Phi biết vị Ái Mai tú sĩ này trong lòng tất mang một nỗi sầu, một bầu tâm sự đau thương, mà câu hỏi của Vũ Văn Kỳ vừa rồi lại gây cho ông một niềm xúc động, nên tìm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Vừa rồi hình như lão tiền bối hứa cho bọn văn sinh uống rượu.

Bào Cô Vân “à” một tiếng rồi cười ngất :

- Nhạc lão đệ không nhắc thì chủ nhân cơ hồ quên cả đem rượu đãi khách, thật là thất kính. Nhưng lão đệ và cô nương cũng nên lượng thứ cho người đã mười năm không giao thiệp với người đời, quên cả lễ phép thông thường của thế tục.

Nói xong quay vào động gọi to :

- Linh nhi, mau đem rượu Mai Hoa của ta ra đây mời khách.

Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi một cái rồi cười nói :

- Long ca ca chỉ biết đòi rượu, ca ca thích rượu đến thế ư?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội đừng cười ngu huynh, người ta có câu rằng: “Gặp Văn vương thì bàn lễ nghĩa, gặp Kiệt, Trụ thì bàn đao binh”, chúng ta ngồi trước lão tiền bối là bậc cao nhân thì việc gì câu nệ những lễ phép thường tình.

Bào Cô Vân gật đầu cười :

- Nhạc lão đệ là người sáng khoái, nên lời nói cũng sáng khoái, phải lắm, phải lắm.

Lúc này từ trong động một đám mây ngũ sắc rực rỡ bay ra, chính là con chim anh vũ có linh tính, lông màu ngũ sắc mà Vũ Văn Kỳ gặp ở trong rừng bữa nọ, mỏ chim ngậm một chiếc giỏ đan bằng tre, trong giỏ có ba cái chén và một bình rượu ngon, đặt lên phiến đá.

Vũ Văn Kỳ khẽ reo một tiếng rồi nói :

- Thì ra con chim anh vũ này là của Bào lão tiền bối nuôi.

Bào Cô Vân gật đầu cười :

- Ta ở đây một mình cũng tĩnh mạch, nên nuôi vài con chim biết đoán ý người cho đỡ tĩnh mạch.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Hình như lão tiền bối còn nuôi một con linh điều lông màu xanh sẫm, hình giống con hạc nhưng không phải hạc đúng không ạ?

Bào Cô Vân cười đáp :

- Nhạc lão đệ chắc đã trông thấy nó nhiều lần?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Vãn bối không những đã được trông thấy con linh cầm ấy đoạt thanh Ngô Côn kiếm của hai con chim ưng lớn của bọn ưng khuyển Thanh đình nuôi, lại còn hôm bị trúng độc ở khu rừng nhỏ, cũng nhờ hai con linh cầm hộ vệ chống lại quân địch, lẽ ra vãn bối phải chân thành cảm tạ...

Bào Cô Vân xua tay ngắt lời :

- Vừa rồi Nhạc lão đệ đã nói không nên câu nệ lễ phép, nay sao lại còn khách sáo thế? Lão đệ hãy nên cùng Vũ Văn cô nương nếm thử vài chén rượu tự ta cất lấy xem phong vị có khác loại rượu thường không?

Vừa nói vừa cầm bình rượu rót ra chén, nước rượu rót ra màu hơi xanh hương thơm ngào ngạt vừa trông thấy đã biết ngay là một thứ rượu ngon đặc biệt, Nhạc Long Phi cầm chén lên nhấp thử một ngụm, bất giác tắc lưỡi khen :

- Rượu này ở trên trời, trần gian dễ được mấy người nếm qua? Xin hỏi lão tiền bối thứ rượu ngon này người cất như thế nào?

Bào Cô Vân chỉ xuống đầm nước lạnh cười nói :

- Trong Độc Mai cốc này, nước có hương mai, khí hậu lại rất hợp cho việc cất rượu, cho nên thứ rượu Mai Hoa này phong vị tự nó đã ngon sẵn, không có phương pháp gì bí mật cả.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Lão tiền bối nói phải lắm, cứ rượu quý dù ngon nào đều cũng nhờ nước cất cả.

Bào Cô Vân cười nói :

- Trong động ta cũng có thứ trà ngon lắm, nếu lão đệ thích ta sẽ tặng lão đệ một ít.

Nhạc Long Phi mừng lắm cảm ơn.

Ba người vừa uống rượu, vừa bàn chuyện cổ kim, không chuyện gì là không bàn tới. Lúc này Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ mới biết vị Ái Mai tú sĩ này văn cũng như võ đều bác học thực xứng với câu “học cứu thiên nhân, lung la vạn tượng”.

Uống đến khi rượu ngà ngà say, Nhạc Long Phi mới hỏi Bào Cô Vân :

- Lần này Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc mở hội Nam Hải Anh Hùng hội ở Độc Long đảo, cử quốc anh hùng đều tụ tập đông đủ, chắc ngày đó lão tiền bối cũng tới tham dự?

Bào Cô Vân chỉ lắc đầu cười.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Một người có tài kinh thiên vĩ đại như lão tiền bối sao lại chỉ đối diện với mai hoa, cam sống một đời đạm bạc?

Bào Cô Vân chợt cất tiếng cười một tràng dài, nhưng trong giọng cười có pha lẫn một vị cay đắng đau thương.

Vũ Văn Kỳ kinh sợ hỏi :

- Có lẽ tiện nữ lỡ lời gây cho lão tiền bối phải động lòng thương cảm chăng?

Bào Cô Vân lắc đầu thở dài, ngậm ngùi nói :

- Đại trượng phu văn thông vũ đạt, lại sinh vào thời này nếu không thể trực tiếp đánh đuổi giặc Mãn, khôi phục lại đạo nghiệp sơn hà, thời cũng nên kết giao với những bậc chí sĩ hiền tài tuyên dương đại nghĩa dân tộc, gián tiếp làm tròn trách nhiệm con cháu nhà Hán, khốn nỗi Bào Cô Vân này hữu tâm nhưng vô lực...

Nhạc Long Phi nghe nói, bất giác sinh lòng kính nể, nhưng lại ngạc nhiên hỏi :

- Bào lão tiền bối văn võ toàn tài, cao minh uyên bác không phải là kẻ hậu bối vô dụng như Nhạc Long Phi có thể sánh kịp, câu “hữu tâm vô lực” chẳng hay vì đâu mà có?

Bào Cô Vân mỉm cười buồn bã, giơ tay từ từ kéo mảnh vạt áo phía trước lên.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cùng đưa mắt nhìn lúc ấy mới biết cái nguyên cớ làm cho Bào Cô Vân không muốn tranh hùng với võ lâm, và từ lúc hai người vào hang thấy ông ngồi xếp bằng tròn trên phiến đá không hề đứng lên lần nào là vì sao.

Thì ra hai ống chân của Bào Cô Vân từ đầu gối trở xuống đều đã bị ai chặt mất.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn nhau, tự cảm thấy xấu hổ vì mình hỏi vặn mãi làm cho ông phải tiết lộ sự bí mật, Bào Cô Vân dường như không quan tâm về điều ấy lắm chỉ khẽ thở dài, chỉ vào cây mai nói :

- Hai ống chân ta cũng vì hoa mai mà bị chặt và cũng bị chặt dưới gốc mai, nhưng ta vẫn yêu thương hoa mai như cũ, cam tâm ngồi trước mai đến ngày tận kiếp.

Vũ Văn Kỳ sắc tính hiếu kỳ, khẽ kêu một tiếng :

- Bào lão tiền bối...!

Bào Cô Vân nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Vũ Văn cô nương muốn biết vì sao ta bị chặt mất hai chân phải không?

Vũ Văn Kỳ không tiện trả lời, chỉ cúi đầu lặng thinh, Bào Cô Vân cười :

- Như vậy cũng hay, ta đã lâu không ăn đồ nấu nướng không có vật gì ngon lành thết đãi khách quý vậy xin tạm kể câu chuyện dĩ vãng này tạm để Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương thay cho món nhắm rượu.

Nhạc Long Phi cất chén hớp một ngụm rượu Mai Hoa, lắng tai nghe Bào Cô Vân thuật lại câu chuyện thương tâm của ông.

Bào Cô Vân thở dài nói :

- Chữ “tình” tuy nhiên đã kết thành đại thiện trên thế giới nhưng cũng lại làm bao nhiêu cảnh thương tâm, con người ta tìm thấy hạnh phúc vô biên cũng bởi chữ tình, nhưng mà cũng hãm mình vào thành sâu vực thẳm cũng bởi chữ tình, Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương thật là đôi “tường lân uy phượng”, trước khi thuật lại câu chuyện thương tâm này, Bào Cô Vân xin chúc hai vị biển tình lặng sóng, vĩnh kiếp hài hòa.

Nhạc Long Phi vừa mỉm cười vừa cảm ơn, liếc mắt nhìn trộm Vũ Văn Kỳ.

Vũ Văn Kỳ là con gái nên hay cả thẹn, nghe Bào Cô Vân nói vậy, thốt nhiên hai má đỏ bừng, nhưng trong vẻ thẹn thùng không giấu nổi nụ cười đắc ý vừa thoáng hiện trên môi.

Bào Cô Vân lại khẽ khẽ thở dài, thủng thẳng kể lại câu chuyện bị thương khác nào như một cơn ác mộng.

Nguyên do Bào Cô Vân thuở nhỏ đã được một vị kỳ nhân khoáng thế chỉ dẫn, luyện thành một thân tuyệt học, lớn lên du hiệp giang hồ thanh danh vang dội.

Một vị phong lưu hiệp sĩ phẩm mạo tài hoa như chàng tự nhiên đã chiếm được bao cặp mắt xanh chú ý, nhưng nghiệt duyên trời định, Bào Cô Vân một hôm ngẫu nhiên đi chơi Đặng Uy, tình cờ gặp Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường.

Bào Cô Vân bình sinh là người tâm cao khí ngạo, vậy mà gặp Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường đã say mê điên đảo, hết mực chung tình.

Lâm Tố Thường tuy xuất thân bất chính, thuộc tà giáo nhưng từ khi được Bào Cô Vân lấy chí tình cảm hóa, đã có ý muốn cải tà qui chánh, đem sự chung thân ủy thác cho ông.

Cái ý ấy không may bị Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc, một người vẫn ái mộ Lâm Tố Thường đã lâu dò biết, gã bèn ngầm ngầm thi hành độc kế.

Nhà ở của Lâm Tố Thường phía trái trồng toàn cây mai, nhân mùa mai nở, nàng viết thiệp mời ông đến thưởng hoa.

Bào Cô Vân nhận được lệnh người thương cho triệu, cao hứng vô cùng, lập tức đi ngay, nhưng Ôn Như Ngọc đã có dự mưu, nên lại đến sớm hơn ông một chút.

Ôn Như Ngọc cứ quần quít Lâm Tổ Thường không dời một bước, một mặt sai một đứa ma nữ tâm phúc, giả làm con hầu của Lâm Tổ Thường, dùng một thứ ma dược mạnh ngằm cho Bào Cô Vân uống.

Bào Cô Vân mang nhiên không biết gì, vừa uống vào một chén, thần trí bị hôn mê, ma nữ thừa cơ dụ hoặc, thế là hai người đưa nhau ra gốc mai mây mưa trắng gió.

Lúc này Ôn Như Ngọc đang ngồi tán tỉnh Lâm Tổ Thường ngỏ lời cầu hôn.

Lâm Tổ Thường trước kia vẫn có cảm tình với Ôn Như Ngọc nhưng từ khi quen biết Bào Cô Vân, thời chúng tình xưa cũng không còn nồng thắm như trước, nên khi thấy gã ngỏ lời cầu hôn, nàng dịu dàng cự tuyệt.

Ôn Như Ngọc làm bộ đau khổ, rủ nàng ra gốc mai chơi để lưu chút kỷ niệm, rồi từ nay cố nén tương tư, không bao giờ gặp nhau nữa.

Lâm Tổ Thường tuy đã cự tuyệt gã nhưng vì hai bên kết giao đã lâu, nên trong lòng cũng cảm thấy áy náy, bèn mỉm cười nhận lời, cùng sóng bước ra ngoài.

Nào ngờ vừa bước chân vào vườn mai, cảnh tượng khả ố của Bào Cô Vân và con ma nữ đang diễn ra ngay trước mắt.

Lâm Tổ Thường ruột đau như cắt, vừa giận vừa không hỏi đầu đuôi, lập tức rút kiếm ra vung lên, con ma nữ vô sỉ đã đứt làm hai mảnh, đầu một nơi, mình một nẻo, còn Bào Cô Vân cũng bị nàng chặt mất hai chân.

Ôn Như Ngọc thừa cơ hội, giả bộ ân cần khuyên giải, Lâm Tổ Thường cau mày nghiêng rằng, chấp thuận lời cầu hôn của gã, thế là Ôn Như Ngọc độc kế đã thành, sở cầu như ý, gã đem xe hoa đến đón mỹ nhân về Vô Lượng sơn Vạn Diệu động thiên cùng nhau kết duyên tần tẫn.

Bào Cô Vân sau khi thấy ma nữ bị giết, trong bụng đã hiểu thấu tình đầu còn trừng mắt nhìn Ôn Như Ngọc, định nói toạc mưu gian của gã, rồi mắng cho một trận, thì lưỡi kiếm vô tình đã chặt đứt lìa hai chân của ông, khiến ông vừa đau vừa thẹn vừa giận, trăm nghìn kích thích dồn dập như ngọn sóng trào, thế là ông lại ngất lịm đi, nằm mê man trong vũng máu.

Mãi tới khi Bào Cô Vân dần dần hồi tỉnh, mới biết mình đã được một người thợ săn cứu sống, hai ống chân từ đầu gối trở xuống đã đứt hẳn, còn mình thì nằm trên chiếc giường bằng tre.

Bào Cô Vân tuy đã thành người tàn phế, nhưng nhờ có võ công tuyệt thế, nên không mấy chốc đã bình phục, lại tập được dùng hai cây gậy trúc thay cho đôi ống chân.

Từ đấy Bào Cô Vân hùng tâm đã nguôi, mộng lớn cũng tiêu, chàng tìm được Độc Mai cốc ở Tiên Hà lĩnh làm chỗ ẩn cư, xa lánh cuộc đời, nuôi dạy một con linh điều hiếm có và một con anh vũ thông minh cho bớt cảnh đìu hiu cô quạnh.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe Bào Cô Vân thuật lại chuyện xong đều ngậm ngùi than thở, giây lâu, Nhạc Long Phi hỏi Bào Cô Vân :

- Lão tiên bối đã có thể dùng gậy trúc thay chân tại sao còn ẩn cư trong Độc Mai cốc này?

Bào Cô Vân gượng cười nói :

- Vừa rồi ta đã nói với lão đệ rồi, hiện giờ ta hùng tâm đã nguôi, mộng đẹp đã tan...

Nhạc Long Phi không đợi Bào Cô Vân nói hết, vội ngắt lời :

- Xin hỏi lão tiên bối, Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc và Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tổ Thường hiện giờ còn sống hay đã chết?

Bào Cô Vân lắc đầu đáp :

- Ta tuy không nghe tin tức gì về bọn họ nhưng hai người ấy võ học đều đạt tới địa bộ lục hỏa thuần thanh cả, chắc không đến nỗi chết yếu.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Nếu quả Ôn Như Ngọc và Lâm Tổ Thường hãy còn ở trên nhân thế, thì theo ý Nhạc Long Phi này cho rằng hùng tâm của lão tiên bối có thể nguội lạnh, mộng đẹp của lão tiên bối có thể tiêu tan, nhưng còn việc hàm oan không thể không làm cho ra lẽ.

Bào Cô Vân thở dài một tiếng gượng cười nói :

- Nhạc lão đệ nói phải, nhưng ta còn có hai lẽ không sao biện rõ trắng đen được đành chỉ hàm oan cho đến mãn kiếp.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Bào lão tiên bối nói có hai lẽ, nhưng là lẽ gì?

Bào Cô Vân chau mày nói :

- Cái việc ta bị trúng kế uống phải mị dược năm đó, nhân vì ma nữ đã chết không tìm thấy một bằng cứ gì chứng thực rằng ấy là do mưu kế thâm hiểm của Ôn Như Ngọc, thì dù có hết sức biện bạch, Lâm Tổ Thường cũng đời nào chịu tin?

Vũ Văn Kỳ ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu :

- Vụ án oan khúc ấy cách đây đã lâu ngày quá rồi, kể cũng khó làm cho sáng tỏ ra thực, nhưng còn nguyên có thứ hai như lời tiên bối vừa nói là cứ gì?

Sắc mặt Bào Cô Vân chợt trở nên rạng rỡ, ông ngừng lên trời nhìn đám mây biếc đang lơ lửng bay thông thả đáp :

- Ôn Như Ngọc đã phí tổn bao nhiêu tâm cơ, mới chiếm được Lâm Tổ Thường tất nhiên đối với nàng hẳn phải dốc lòng yêu dấu còn ta đây đã thành một kẻ tàn phế, túng sử có đủ bằng cứ để giải tỏ oan tình đi chẳng nữa cũng chẳng qua chỉ phá hoại hạnh phúc của Lâm Tổ Thường thêm một lần nữa, làm cho nàng phải sa xuống cái khổ cảnh tan nát ruột gan vậy thời việc ấy đối với mình, cũng như đối với người cả hai đều không có lợi, chỉ bằng cứ lẳng lặng ẩn náu trong u cốc này ngày ngày chơi với con đôi linh điểu và thưởng thức cây lão mai bốn mùa hoa nở này gánh chịu lấy tội lỗi cho tới hết kiếp thì thôi.

Nhạc Long Phi nghe xong cung kính đứng lên vái Bào Cô Vân một cái rồi thưa rằng :

- Bào lão tiên bối tấm lòng Bồ tát xả thân nuôi hổ của lão tiên bối thật khiến cho văn sinh khâm phục vô cùng.

Vũ Văn Kỳ cũng cảm động đến rơm rớm nước mắt, buồn bã nói :

- Bào lão tiên bối trong khi bọn chúng cháu đi du hiệp giang hồ nếu tình cờ gặp Ôn Như Ngọc và Lâm Tổ Thường may ra có thể thay thế lão tiên bối, làm tròn tâm nguyện của người.

Bào Cô Vân giật mình vội hỏi :

- Vũ Văn cô nương định làm thế nào?

Vũ Văn Kỳ nhướng cao đôi mày liễu dong dạc đáp :

- Nếu quả Ôn Như Ngọc đối với Lâm Tổ Thường vẫn một niềm ưu ái, thì văn bối chẳng sinh sự làm gì, để tùy lão tiên bối dùng cả cuộc đời đau khổ của mình thành tạo cho Lâm Tổ Thường cả một cuộc đời hạnh phúc.

Bào Cô Vân thở dài một tiếng đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ sắc mặt chợt hiện lên một niềm an ủi vô biên.

Vũ Văn Kỳ lại nói tiếp :

- Còn nếu Ôn Như Ngọc chỉ là một con quỷ dối sắc, tình ái không chuyên, sau khi đã đoạt được người đẹp vào tay thỏa mãn lòng dục rồi lại coi như một đóa hoa thừa bỏ vứt vào sọt rác thì văn bối sẽ tìm cách đem câu chuyện oan tình ngày trước, tẩy rửa sạch trong.

Bào Cô Vân nghe xong, đôi mắt sáng hẳn lên nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Vũ Văn cô nương lập ý như vậy thật là chính xác, Bào Cô Vân này cảm kích vô ngần, ta muốn tặng cô nương một vật.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Văn bối khâm phục lão tiền bối có một tấm lòng từ bi hỉ xả, nên mới tình nguyện đảm đương việc đó, chớ có phải tham cầu ơn huệ nào đâu?

Bào Cô Vân lắc đầu, có vẻ sượng sùng nói :

- Vũ Văn cô nương xin thứ cho ta tội lỗi, nhân vì ta mới bắt được một vật, tự nghĩ mình đã không có ý tranh hùng võ lâm, giữ cũng vô ích nên muốn tặng cô nương và Nhạc lão đệ cùng xem, không phải là có ý đền ơn đâu.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Lão tiền bối đã nói vậy thời người trên cho, kẻ dưới đâu dám chối từ, văn bối muốn được xem vật kỳ trân của lão tiền bối định tặng cho là vật gì?

Bào Cô Vân cười nói :

- Vật này thực ra cũng xứng với hai chữ “trân kỳ”, chỉ tiếc là chưa đủ bộ nên giá trị vì thế giảm sút ít nhiều. Nói xong khẽ hú lên một tiếng nho nhỏ.

Tiếng hú vừa dứt, con quái điểu lông xanh từ trong động bay ra, miệng ngậm một chiếc hộp nhỏ.

Bào Cô Vân mở chiếc hộp lấy ra một cuốn sách nhỏ viết bằng giấy lụa đưa cho Vũ Văn Kỳ.

Vũ Văn Kỳ giơ tay đón lấy vừa đưa mắt đọc thấy sáu chữ triện nhỏ Tử Phủ kỳ thư quyển Thiên ở trên bìa sách bất giác kinh ngạc hỏi :

- Thì ra cuốn sách mà Lãnh tỷ tỷ mất bao nhiêu công phu tìm kiếm trên Bách Hàn phong ai ngờ đã bị lão tiền bối sai linh điểu lấy đem về đây.

Bào Cô Vân cười nói :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư tất cả có ba cuốn Thiên Địa Nhân phải hợp cả lại mà tham khảo thời cái hiệu lực mới rộng lớn, nhưng quyển Thiên này là then chốt của cả bộ, trong chỉ chứa có ba môn Thiên Khu chưởng pháp thần diệu vô cùng đáng nên học tập, Vũ Văn cô nương cứ giở trang thứ ba ra mà xem lão phu xin ngồi chỉ điểm bây giờ hãy luyện tập sơ qua, rồi khi nào có thời giờ sẽ lại gắng công nghiên cứu kỹ lưỡng.

Vũ Văn Kỳ mừng quá, lập tức theo lời chỉ dẫn của Bào Cô Vân đem mấy chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã”, “Thiên Phong Chấn Y”, “Thiên Tâm Phổ Vật” chép trong Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển ra diễn tập.

Nhạc Long Phi lắng lặng ngồi bên cạnh xem, chàng nhận thấy ba môn Thiên Khu tam thức thực cường mạnh, nhất là môn “Thiên Tâm Phổ Vật” cuối cùng lại càng thần hóa lạ lùng bèn mỉm cười nói :

- Kỳ muội phải dụng tâm cẩn thận mà học, ba môn Thiên Khu tam thức này uy lực cường mạnh vô cùng, cùng với môn Kỳ môn độn bộ, một công một thủ của Kỳ muội phải hợp với nhau nay mai ra Nam Hải nhất định danh tiếng vang lừng.

Bào Cô Vân đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi cúi xuống dò dẫm con quái điểu mấy câu.

Con quái điểu bay vào trong động, một lát bay ra, miệng ngậm thanh Ngô Côn kiếm đã đoạt được của con chim ưng bữa nọ.

Bào Cô Vân đưa thanh kiếm cho Nhạc Long Phi rồi mỉm cười nói :

- Nhạc lão thanh kiếm này xin để tặng lão đệ.

Nhạc Long Phi khom lưng bước lùi lại cười nói :

- Đa tạ hậu tình của lão tiền bối nhưng Nhạc Long Phi này không dám lĩnh thanh kiếm ấy.

Bào Cô Vân cười nói :

- Nhạc lão đệ cứ rút kiếm ra mà xét thanh kiếm này sắc như...

Nhạc Long Phi ngất lời cười nói :

- Văn bối biết thanh kiếm này nhọn sắc vô cùng nhưng nó là vật có chủ nên không dám bản lĩnh.

Bào Cô Vân ngạc nhiên nói :

- Thanh kiếm này là vật có chủ?...

Nhạc Long Phi bèn đem câu chuyện hai con chim ưng lớn đoạt kiếm trong Tàng Kiếm cốc núi Vũ Công thuật lại từ đầu chí cuối cho Bào Cô Vân nghe.

Bào Cô Vân nghe xong mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, nhưng tay vẫn đưa thanh Ngô Côn kiếm cho Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Đã vậy ta xin nhờ Nhạc lão đệ đeo thanh kiếm này đến Nam Hải Anh Hùng hội đưa trả Vương Nam Báo hộ ta.

Nhạc Long Phi nghe Bào Cô Vân nói thế, mới đỡ lấy thanh kiếm đeo vào bên sườn.

Trong khi hai người nói chuyện một lúc lâu như thế thì Vũ Văn Kỳ đã học đi học lại ba môn Thiên Khu tam thức đến thuộc lòng duy còn những lễ biến hóa vi diệu ở bên trong là phải tham cứu thêm thôi.

Vũ Văn Kỳ thấy hai người nói chuyện đã xong với tay ra sau lưng bèn tháo chiếc hộp sắt nhỏ của Lãnh Băng Tâm tặng ở Thái Hồ hai tay bưng đến trước mặt Bào Cô Vân mỉm cười nói :

- Bào lão tiên bối kiến thức sâu rộng xin chỉ dẫn cho chúng văn bối biết chiếc hộp sắt nhỏ này trong đựng cái gì, và cách mở thế nào?

Bào Cô Vân đỡ lấy chiếc hộp ngắm nghía một lúc lâu, chợt biến sắc mặt chau mày hỏi Vũ Văn Kỳ :

- Vũ Văn cô nương chiếc hộp này không phải vật thường, chẳng hay cô nương lấy ở đâu ra?

Vũ Văn Kỳ lại đem câu chuyện được tặng hộp sắt kể cho Bào Cô Vân nghe, ông nghe xong lại ngắm nghĩ một lúc rồi lắc đầu nói :

- Trong hộp này đựng vật gì không ai có thể đoán được, còn cách mở hộp cần phải cho ta một thời gian lâu lâu, thử thách nghĩ dần mới được.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Có phải lão tiên bối định dùng lửa Tam muội nung mềm chiếc hộp ra không?

Bào Cô Vân gật đầu cười nói :

- Nếu Nhạc lão đệ và Vũ Văn cô nương cần lão giúp việc này thì phải chờ tới khi hai vị đi dự Nam Hải Anh Hùng hội về đây họa may ta mới có thể mở ra được.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Nếu vậy thì làm phiền lão tiên bối nhiều quá.

Bào Cô Vân lắc đầu cười :

- Lão phu chính đang buồn vì tỉnh mạch có một chút công việc làm cũng hay.

Nói xong chợt nhìn Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Cô nương thường dùng môn ám khí gì?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Văn bối thường dùng môn Long Tu Nghịch Huyết trâm, lão tiên bối hỏi để làm gì?

Bào Cô Vân cười nói :

- Cái hộp sắt này chế bằng một loại sắt lạnh đã trui đi luyện lại rất tinh thuần bỏ đi thì thật đáng tiếc, ta định chế thành ám khí Long Tu Nghịch Huyết trâm để cô nương dùng, đảm bảo là dù vật gì cứng rắn đến đâu cũng bẻ gãy được bảo đảm phá các môn nội gia khứ công uy lực còn mạnh gấp mấy thứ cô nương dùng bây giờ.

Vũ Văn Kỳ nghe nói mừng lắm mỉm cười nói :

- Bào lão tiên bối, yếu quyết chế tạo Long Tu Nghịch Huyết trâm là...

Bào Cô Vân ngắt lời cười nói :

- Ta vẫn biết nếu cứ lấy hai chữ “tế ách” mê giảng cứ đến cực đoan, thời tất phải trông thấy máu là vỡ ngay mới có thể nghịch huyết công lâm được.

Vũ Văn Kỳ rất lấy làm bội phục gật đầu cười :

- Lão tiên bối học rộng như biển không gì không biết.

Nhạc Long Phi nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội chúng ta không nên quấy nhiễu Bào lão tiên bối nhiều quá, nên cáo biệt đi thôi, đợi khi nào Nam Hải Anh Hùng hội kết thúc sẽ lại đến đây thỉnh giáo.

Vũ Văn Kỳ gật đầu đứng lên, Bào Cô Vân lại mỉm cười hỏi Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ và Vũ Văn Kỳ có còn việc gì cần khác ngoài việc đến dự Nam Hải Anh Hùng hội không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Nếu không có việc gì cần thì hãy lưu lại Độc Mai cốc này một, hai hôm nói chuyện cho vui, nhân dịp để ta chỉ điểm cho Vũ Văn cô nương luyện tập môn Thiên Khu tam thức thuần thực hơn chút nữa.

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Văn bối cũng muốn được nghe thêm nhiều lời dạy bảo nhưng chỉ e lão tiên bối đã lâu không dùng bếp nước...

Bào Cô Vân biết ý cười ha hả :

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, ta đã giữ khách, chả lẽ lại để khách nhịn đói, để ta bảo anh vũ pha chén trà ngon uống và cho con quái điều lông xanh đi kiếm ít thịt về đây làm cơm là được rồi.

Vừa nói dứt lời, hai con linh điều đã khéo đón ý người, chia nhau bay đi mỗi con một việc.

Vũ Văn Kỳ là con gái nên rất yêu những con chim khôn ngoan như thế bèn mỉm cười hỏi Bào Cô Vân :

- Bào lão tiên bối có hai con chim thật là đáng yêu, chẳng rõ tiên bối đặt tên cho chúng là gì?

Bào Cô Vân cười đáp :

- Ta cũng vì chúng tinh khôn đáng yêu, nên đặt tên cho con anh vũ là Linh nhi, quái điều là Tuệ nhi.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Xin hỏi lão tiên bối, Tuệ nhi trông giống con nhạn, mà không phải nhạn lại trông giống hạc mà không phải hạc thực ra nó là giống chim gì?

Bào Cô Vân đáp :

- Tuệ nhi nguyên là một giống kỳ diệu rất hiếm có tên gọi Truyền uế tức sương.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Trong bọn ưng khuyến của Thanh đình cũng nuôi được hai con chim ưng rất lớn mà giỏi lắm, lão tiên bối tuy đã lánh chốn bụi hồng từ lâu, nhưng đến kỳ hội có thể cho hai con linh điều này sang đảo Độc Long một chuyến được không?

Bào Cô Vân nghĩ một lát rồi gật đầu :

- Được lắm, được lắm, đến ngày đó ta sẽ cho Linh nhi, Tuệ nhi sang đảo Độc Long để cô nương sai khiến, may ra có thể giúp được việc gì chăng?

Vũ Văn Kỳ lại mỉm cười hỏi :

- Lão tiền bối có biết văn bối muốn xin phép cho hai con linh cầm sang đảo Độc Long làm gì không?

Bào Cô Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu, Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Văn bối nhận thấy những phần tử tham dự Nam Hải Anh Hùng hội rất là phức tạp có thể bao nhiêu anh hùng hảo hán khắp trong nước đều tụ tập lại đó, hoặc giả có cả bọn Ôn Như Ngọc và Lâm Tố Thường cũng chưa biết chừng.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói thế là đúng?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Nếu quả Ôn Như Ngọc, Lâm Tố Thường cũng đến dự hội, lúc ấy chúng cháu sẽ đem tình hình mọi việc cho Linh nhi phi báo để lão tiền bối biết và thỉnh giáo ý kiến của lão tiền bối rồi cứ theo chỉ thị của tiền bối mà làm.

Bào Cô Vân thở dài một tiếng rồi nói :

- Nói đến câu chuyện đó tâm trí ta đã rối loạn, còn làm gì có mưu lược mà chỉ thị nữa.

Thôi thì lúc ấy xin nhờ Vũ Văn cô nương thay mặt ta mà liệu lý mọi việc, chỉ cốt đừng khơi cho vết thương cũ của ta lại sâu thêm nữa là ta cảm kích lắm rồi.

Nhạc Long Phi thấy mỗi lần nhắc tới Ôn Như Ngọc và Lâm Tố Thường lại làm cho Bào Cô Vân xúc động can tràng bần khoản khó chịu, bèn vội tìm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Bào lão tiền bối sai Linh nhi pha trà mà sao lâu thế?

Bào Cô Vân cười nói :

- Linh nhi, chắc có duyên với hai vị quý khách, chịu khó đi xách nước suối mới về pha trà nên mới chậm trễ.

Chủ khách hợp duyên chuyện trò vui vẻ, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ liền lưu lại Độc Mai cốc ba ngày.

Trong ba ngày đó thôi thì không thiếu gì chuyện trên trời dưới biển không chuyện gì là không nói đến, không những Vũ Văn Kỳ đã luyện tập thuần thục cả ba môn Thiên Tinh Thủy Dã, Thiên Phong Chấn Y và Thiên Tâm Phổ Vật trong mục Thiên Khu tam thức mà Nhạc Long Phi được nghe những lời cao đàm khoát luận của Bào Cô Vân cũng thu thập được rất nhiều lợi ích.

Sau khi đôi bên từ biệt, Bào Cô Vân dùng Tam muội chân hỏa định làm cho chiếc hộp sắt mềm ra để xem trong hộp đựng vật gì.

Còn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ thì đi về phía đông nam chuẩn bị đến kỳ sẽ sang đảo Độc Long dự hội.

Ngày giờ thắm thoát năm tháng như tên, chớp mắt đã đến tiết Tiêu dương xuân tháng mười.

Nhưng trong những ngày hành hiệp Đông Nam, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ mong mãi vẫn không thấy tăm tích Lãnh Băng Tâm đâu cả.

Vũ Văn Kỳ bấm đốt ngón tay, cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, kỳ hội Nam Hải Anh Hùng đã gần tới chúng ta nên sang ngay đảo Độc Long thì vừa?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ đại hội này, trừ ân sư ta không dự, còn ngoài ra khắp mặt anh hùng trong thiên hạ, chắc là tề tựu đông đủ thi công lực, giấu thân công, tất phải nhiệt náo vô cùng chúng ta tha hồ được xem thích mắt.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Xem cho thích mắt là một việc phụ, tiểu muội chỉ quan tâm nhất có hai việc.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Hai ấy có một việc ta biết đó là việc tìm Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí để báo thù cho lệnh bá, còn việc thứ hai là việc gì?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tiểu muội xa cách Tung Sơn đã lâu ngày, nhớ sự phụ quá, nên muốn được gặp người để vãn an, và đưa ca ca giới thiệu với người luôn thể.

Nói dứt câu cuối cùng đôi má nàng thốt nhiên ửng đỏ, cúi gằm đầu xuống.

Nhạc Long Phi thấy thế, bất giác thần hồn điên đảo bèn lập tức rảo bước đi nhanh, mong cho chóng tới đảo.

Đảo Độc Long đứng chênh vênh một mình ở giữa bể Nam Hải, bốn mặt đều là nước, không có lối vào, đi thuyền cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ mới được.

Khi hai người sang tới Nam Hải thì đã vào ngày mười ba tháng mười.

Bắt đầu từ thượng tuần tháng mười, Lê Phóng Hạc đã cho bốn chiếc thuyền lớn, đậu sẵn ở bờ biển để chờ đón khách.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ lên thuyền xong thấy trong thuyền chở có bảy khách.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn quanh nhận thấy một vị trung niên thư sinh, phong thần tiêu sái ngồi ở trong thuyền, bèn khom mình thi lễ nói :

- Đệ tử Tị Trần am ở Tung Sơn là Vũ Văn Kỳ tham kiến Tả sư thúc.

Vị trung niên thư sinh này chính là Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường một tay võ lâm cao thủ danh liệt trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, thấy Vũ Văn Kỳ thi lễ liền xua tay nói :

- Hiền đệ nữ bất tất phải thủ lễ, sư phụ đệ nữ chắc đã ở trên đảo rồi chứ?

Vũ Văn Kỳ đôi má đỏ bừng, lắc đầu nói :

- Đệ nữ cũng không biết ân sư đã đến chưa! Đệ nữ rời Tung Sơn đã lâu, và vẫn đi hành hiệp với Nhạc Long Phi đại ca đây.

Nói xong liền ngoảnh lại nói với Nhạc Long Phi :

- Đây là Ký Bắc thư sinh Tả sư thúc danh lừng tám cõi mà tiểu muội vẫn nhắc đến ca ca đó, ca ca mau vào thi lễ đi.

Nhạc Long Phi nghe nói, sửa lại áo xống chỉnh tề, rồi bước tới gần nghiêng mình thi lễ :

- Đệ tử Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp là Nhạc Long Phi xin tham kiến Tả lão tiên bối.

Tả Thái Tường giơ tay ngăn Nhạc Long Phi lại không cho lạy xuống rồi đưa mắt ngắm chàng một lượt, đoạn gật đầu cười nói :

- Hèn nào Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy tán dương, lão đệ quả là một con lân, con phượng trong loài người, kỳ tài tuyệt thế ta cũng rất bội phục, Vũ Văn đệ nữ thật có con mắt tinh đời.

Mấy câu trên làm cho Nhạc Long Phi nóng tai mấy câu dưới lại làm cho Vũ Văn Kỳ đỏ mặt cả hai người cùng gằm xuống không dám ngẩng lên, Tả Thái Tường bảo hai người ngồi xuống bên cạnh, rồi hỏi Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ, tôn sư Chu đại hiệp bữa nay có đến dự hội không?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Gia sư không đi được chỉ vãn bối đến dự hội.

Tả Thái Tường nhìn hòn đảo Độc Long trên mặt biển khẽ thở dài nói :

- Nhạc lão đệ văn võ toàn tài, sở học rất rộng chẳng hay có biết xem khí tượng không?

Nhạc Long Phi mỉm cười lắc đầu :

- Cái học về vọng khí tinh bốc nghĩa lý thâm sâu lắm, văn bối thực chưa học qua.

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Lão đệ quá khiêm, có khi nào lại chưa từng học qua, phải nói là chưa nghiên cứu kỹ thì còn có lý, lão đệ hãy nhìn về phía xa Độc Long mà xem, sát khí mù mịt thế kia, chưa biết chừng kỳ Nam Hải Anh Hùng hội này có bao nhiêu tay hào kiệt của võ lâm phải chịu theo kiếp số.

Nhạc Long Phi cũng thở dài một tiếng, ngậm ngùi than rằng :

- Quân thượng lưu vong, sơn hà đổi chủ yêu ma quấy rối thế kiếp thịnh hành, đã là nhân vật giang hồ mấy ai tránh khỏi đầu gươm mũi kiếm? Tuy nhiên nếu cam tâm mất đầu chảy máu chỉ vì tư thù chứ không phải vì công nghĩa, thì chẳng qua cũng chỉ là theo cái chủ nghĩa anh hùng hẹp hòi tầm thường mà thôi.

Tả Thái Tường tay mân mê chiếc lồng chim đen gài trên ngực áo, lắc đầu than :

- Trong cõi đời ô trọc này mấy ai thoát được ra ngoài bốn chữ “anh hùng chủ nghĩa” mấy ai là người “có lòng” được như Nhạc lão đệ?

Nhạc Long Phi đôi mắt long lanh như điện, nhìn Tả Thái Tường hỏi :

- Lão tiền bối nhìn xa thấy rộng lại xem tinh khí tượng thiên văn xin thử xem cái khí vận quang phục sơn hà ra sao?

Tả Thái Tường nhướng cao lông mày đáp :

- Sơn hà rút cục lại trở về tay nhà Hán, Nhật Nguyệt rồi cũng có lúc sáng ra, nhưng ngay bây giờ khí thế Mãn nô còn mạnh lắm, lại vì mấy năm nay liên tiếp bao nhiêu tai họa, lòng dân đã chán cảnh loạn lạc, cho nên theo ta đoán, chỉ cần được mấy người có tâm huyết như Nhạc lão đệ chịu bôn tẩu giang hồ kết giao những nhà chí sĩ cổ vũ tinh thần dân tộc thời ta dám quyết nhiều lắm là một trăm năm nữa, dải non sông này nhất định sẽ phát phối lá cờ Hán tộc.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, cau lông mày lại buồn bã nói :

- Một trăm năm nữa thời vận mới đến chẳng hóa ra chúng ta không được trông thấy cảnh tượng sơn hà quang phục ư?

Nhạc Long Phi an ủi :

- Kỳ muội, việc quang phục sơn hà là một đại nghiệp ngàn năm do sự đồng tâm nhất chí của quốc dân, thành công cứ gì phải ra tay ta, chúng ta chỉ cốt tận tâm kiệt lực sao cho khỏi thẹn là con cháu Hoàng đế là được rồi.

Tả Thái Tường vỗ tay cười nói :

- Hay, câu “thành công cứ gì phải ở tay ta”, hay lắm, chỉ tiếc trong thuyền không rượu nếu có ta sẽ thưởng Nhạc lão đệ một chén thật đầy về câu nói ấy!

Nói nói cười cười một chập con thuyền đón khách đã ghé vào bờ đảo Độc Long.

Chủ nhân Lê Phóng Hạc muốn tỏ ra cho thiên hạ biết đảo Độc Long tài nguyên phong phú thế nào, nhân lực hùng mạnh thế nào, nên mới xây cất rất nhiều đình đài lầu các lộng lẫy tân kỳ chỉ để chuyên tiếp đón các quý khách.

Bảy chữ “Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường” danh tiếng rất lớn được xếp vào hàng thượng tôn, nên vừa tới nơi đã có người đón đưa vào Thính Đào quán, một tòa lầu lừng dựa vào núi, mặt trông ra biển, phong cảnh rất đẹp.

Tòa Thính Đào quán chia làm hai tầng, tầng trên tầng dưới đều có ba gian tĩnh thất mỗi gian có thể được sáu người ngồi.

Tầng trên lại có một dãy hành lang rất rộng ngồi đây có thể nhìn ra mặt biển tầm mắt mênh mông rộng rãi không vướng bận gì tâm hồn cảm thấy thanh thoi khoáng sảng.

Theo tin Tả Thái Tường vừa hỏi thăm viên tri khách thì còn bốn vị trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng chưa đến.

Tả Thái Tường dặn viên thi giả báo cho viên tri khách biết là hễ có nhân vật nào trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng thì nhớ đưa ngay vào Thính Đào quán.

Thị giả cúi mình tuân lệnh, lập tức lui ra, Vũ Văn Kỳ nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Long ca ca, trên đảo Độc Long này cung điện nguy nga lầu son lộng lẫy, Lê Phóng Hạc bố trí thế nào, đủ biết cái dã tâm của hắn không phải là nhỏ.

Nhạc Long Phi gật đầu cười mỉm, chấp hai tay ra sau lưng, đảo mắt ngắm nhìn phong cảnh.

Chàng chợt trông thấy trên bờ đảo về mé đông nam có một cái đài cao diện tích rất rộng đứng xa trông, ước chừng có trên hai mươi trượng vuông.

Nhạc Long Phi trong bụng chợt thấy xúc động liền ngoảnh lại nói với Tả Thái Tường và Vũ Văn Kỳ :

- Tả lão tiền bối và Kỳ muội trông kìa, trên bờ biển có một tòa cao đài, có lẽ là chỗ để các quần hùng so tài.

Vũ Văn Kỳ trông qua, rồi mỉm cười nói :

- Chọn chỗ ấy tốt lắm, nếu có người bị chết, chỉ sẽ hấy một cái là thân vùi lòng biển đỡ phải chôn cất lôi thôi.

Nhạc Long Phi nghe nàng nói câu ấy, cũng thú vị bất giác bật cười nhưng chàng chợt lại như nhớ ra việc gì, bèn quay lại nói với Tả Thái Tường :

- Lão tiền bối xem cách bố trí trên đảo Độc Long này đều có quy củ khuôn phép khí tượng hùng vĩ hình như không phải là do sức một người, thủ hạ của hắn...

Tả Thái Tường mỉm cười ngắt lời :

- Nhạc lão đệ có lẽ chưa biết thủ hạ của Lê Phóng Hạc có những nhân vật nào chăng?

Nhạc Long Phi nói :

- Văn bối chỉ biết có bọn Nam Hải bát quái.

Tả Thái Tường lắc đầu cười :

- Nam Hải bát quái, chỉ đáng kể là nhân vật thứ nhì, còn muốn nói đến những tay thủ hạ tối ư lợi hại của hắn, thì phải kể tới hai người một Nho và một Đạo.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Hai tên Nho, Đạo đó tên là gì, sao chúng cháu không nghe nói đến bao giờ?

Tả Thái Tường mỉm cười :

- Nho tên là Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính, còn Đạo tên là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh, cả hai đều là bạn chí thân đồng sinh đồng tử với Lê Phóng Hạc, họ đã giúp Lê Phóng Hạc kiến thiết cái đảo này thành ra thành trì tường đồng vách sắt, tuy nhiên vì không muốn cho ai biết tên tuổi, nên vẫn ẩn tích mai danh.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Theo lời lão tiền bối thì Cốc Trường Thanh và Thượng Quan Kính đều là những nhân vật cao minh cả.

Tả Thái Tường cười nói :

- Thượng Quan Kính và Cốc Trường Thanh tuy không muốn cho ai biết tên tuổi nhưng Lê Phóng Hạc cũng không muốn cho tài năng của họ bị mai một, bởi thế mục đích hẩn mở Nam Hải Anh Hùng hội lần này trừ ý muốn khoe khoang sự giàu sang hùng mạnh của đảo Độc Long để đoạt lấy cái tiếng Võ lâm bá chủ ra hẩn lại còn có ý muốn cho Thượng Quan Kính và Cốc Trường Thanh được dịp so tài với anh hùng trên thiên hạ.

Nhạc Long Phi nghe nói, cau mày nhường như đang mãi nghĩ ngợi điều gì, Tả Thái Tường thấy thế mỉm cười hỏi :

- Nhạc lão đệ nghĩ gì vậy?

Nhạc Long Phi sắc mặt lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Vãn bối nhận thấy Lê Phóng Hạc triệu anh hùng thiên hạ mở hội này đã chiếm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, cho dẫu Đồ Viễn Trí đem cả đội Hắc y Thiết vệ tới đây thanh thế cũng không mạnh bằng Lê Phóng Hạc.

Nhạc Long Phi rót một chén rượu trong hồ rượu để trên bàn, nhấp thử một ngụm rồi nhìn Vũ Văn Kỳ lắc đầu nói :

- Kỳ muội thử nghĩ xem Lê Phóng Hạc đã chiếm được cục thế thuận lợi như vậy mà sao còn phái người đi các nơi thu thập nọc rắn độc để định mưu mô âm hiểm gì nữa đây?

Vũ Văn Kỳ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Sở dĩ lão làm như vậy chỉ vì một lý do.

Tả Thái Tường hỏi :

- Vũ Văn diệt nữ cho biết cao kiến.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Rất có thể Lê Phóng Hạc muốn tất cả anh hùng hào kiệt phải làm một việc gì khó khăn có lợi cho lão, lại biết rằng nhân vật trong phái võ lâm quá nửa không phải là hay có thể dùng võ lực mà khuất phục được mới lợi dụng một số nọc rắn độc khiến cho những người bị trúng độc không thể kháng cự nổi hẩn để hẩn đạt được mục đích.

Tả Thái Tường gật gù, tỏ vẻ đồng ý kể lại mỉm cười nói :

- Vũ Văn diệt nữ nói câu ấy như soi rõ ruột gan của Lê Phóng Hạc, nhưng cái việc mà hẩn muốn bắt buộc quần hùng phải làm ấy à việc gì? Điều ấy khó lòng mà đoán được!

Nói đến đây chợt thấy viên tri khách đưa hai vị tân khách vào gian tĩnh xá bên trái cũng liền ngay đây.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn theo, nhận ra hai vị này chính là Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo, hai nhân vật trong bọn Càn Khôn lục ác.

Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo mắt sáng như điện cũng đã trông thấy bọn Nhạc Long Phi ngồi đó bèn mỉm cười gật đầu chào, và giơ tay làm hiệu với Tả Thái Tường.

Nhạc Long Phi chợt nhớ ra một việc vội nó to :

- Hai vị lão tiên bối lát nữa có rảnh, xin mời hai vị qua đây chơi, Nhạc Long Phi có chút việc muốn trình với hai vị.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe nói đều gật đầu mỉm cười đoạn theo viên tri khách sang gian bên trái.

Tả Thái Tường cau mày, nói nhỏ với Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ trêu ghẹo bọn họ làm gì? Hai lão ma đầu này tính tình cổ quái ta không nên chạm vào.

Vũ Văn Kỳ trong lúc chưa thể thuật lại tỉ mỉ câu chuyện cho Tả Thái Tường nghe được, chỉ mỉm cười nói :

- Sự thúc cứ yên tâm, diệt nữ và Long ca ca đối với hai lão quái vật còn có đôi chút đả đũa, họ không làm gì chúng ta được đâu.

Tả Thái Tường nghe Vũ Văn Kỳ nói thế, vừa toan hỏi lại, chợt đã thấy Vũ Nam Báo và Chu Bạch Mi từ tĩnh xá đi ra dãy hành lang.

Hai bên thăm hỏi qua loa vài câu xong, Vũ Nam Báo mới hỏi Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ có điều chi chỉ giáo?

Nhạc Long Phi chỉ mỉm cười nói :

- Vũ lão tiên bối đã điều tra lai lịch hai con chim ưng lớn ăn cắp bảo kiếm ở Tàng Kiếm cốc chưa?

Vũ Nam Báo lắc đầu cười gượng :

- Không thấy đầu mối gì hết, lão phu và Chu Bạch Mi huynh đã nghĩ đến gần khắp mặt các nhân vật trong phái giang hồ cũng không nghĩ ra được người nào có hai con chim ưng lớn thế.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Vũ lão tiên bối dò sai đường rồi hèn nào mà không ra vì chủ nhân hai con chim ưng lớn ấy, không thể kể được là nhân vật trong phái giang hồ.

Vũ Nam Báo đôi mắt sáng quắc như nẩy lửa vội hỏi :

- Nhạc lão đệ nói vậy có lẽ lão đệ đã biết rõ chủ nhân đôi chim ấy là ai rồi ư? Sao hần lại không phải người tài trong giang hồ?

Nhạc Long Phi cười nhạt bữu môi tỏ vẻ khinh khi đáp :

- Hần đã chôn vùi phong cách của một nhân vật giang hồ rồi, hiện hần đang làm ưng khuyến cho giặc Man nô!

Chu Bạch Mi ngồi bên nghe thấy thế liền giật mình hỏi :

- Có phải Nhạc lão đệ định nói “Quý Trọng Tiên Ông” không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Chính lão giặc già vô sỉ nhận giặc làm cha, ruột chó gan lợn ấy, chứ còn ai nữa?

Vũ Nam Báo nửa tin nửa ngờ, lại hỏi :

- Nhạc lão đệ có bằng chứng gì chứng thực là hai con chim ưng ấy của Đồ Viễn Trí không?

Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Vũ lão tiên bối thử xem thanh kiếm tiên cổ thần vật mà lão tiên bối đưa cho mọi người xem bữa đó không?

Chàng vừa nói vừa tháo thanh “Ngô Côn kiếm” đeo ở cạnh sườn ra, đưa cho Vũ Nam Báo.

Vũ Nam Báo cầm lấy thanh kiếm tuốt vỏ ra xem, bất giác vừa mừng vừa sợ, vội hỏi :

- Đây chính là thanh Ngô Côn kiếm của lão phu, Nhạc lão đệ tìm thấy ở đâu thế?

Nhạc Long Phi bèn đem câu chuyện tìm được kiếm kể qua một lượt cho mọi người nghe, nhưng có thay đổi chút ít, không nói gì đến chuyện gặp Bào Cô Vân cả.

Vũ Nam Báo nghe nói đến Viên Thanh Loan là Tổng quản Hồng y nữ thị trong đại nội của Thanh đình và Cận Vạn Tôn lại là học trò của Đồ Viễn Trí, còn hai con chim ưng cũng là do người ấy đem chúng vào Tàng Kiếm cốc thì bất giác nổi giận đùng đùng nghiêng răng nói :

- Lão tặc Đồ Viễn Trí cao đến thế nào, mà dám ý thế làm càn? Nếu hần đến dự hội Vũ Nam Báo này sẽ ra trước mặt quần hùng bắt hần phải trả lời về việc ấy!

Tả Thái Tường rót một chén rượu ngon đưa đến trước mặt Vũ Nam Báo cười nói :

- Vũ huynh, thanh Ngô Côn kiếm đã về tay chủ cũ, tiểu đệ xin mừng cho Vũ huynh một chén!

Vưu Nam Báo vẫn định làm lối hồ đồ, cất thanh Ngô Côn kiếm đi, nay thấy Tả Thái Tường nói vậy, bắt giác đỏ mặt, đỡ lấy chén rượu uống hết, rồi đưa thanh kiếm cho Nhạc Long Phi, gượng cười, làm bộ khoái đạt, cười ha hả nói :

- Nhạc lão đệ đã vì ta điều tra lai lịch hai con chim ưng, ta rất lấy làm cảm kích, vậy xin lấy thanh kiếm này làm vật thù tạc nên chăng?

Nhạc Long Phi đứng lên bước lùi lại một bước, xua tay cười nói :

- Nhạc Long Phi hôm ở Tàng Kiếm cốc đã được lão tiền bối hậu thưởng rồi, nay gọi là một chút công nhỏ mọn, khi nào lại dám lĩnh thưởng lần nữa.

Nhân vật trong giới võ lâm trông thấy một nhân vật trân quý như vậy, mà không nảy sinh tham niệm thì thật là điều ít có, nên khi thấy Nhạc Long Phi từ chối thì Tả Thái Tường và Chu Bạch Mi đều luôn luôn gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

Nhạc Long Phi tuy từ chối, nhưng Vưu Nam Báo miệng đã nói, tay đã đưa, chẳng lẽ lại rút về, coi không tiện. Vũ Văn Kỳ thấy thế thấy thể liền gỡ cho ông ta một lối thoát, nài nỉ cười nói :

- Vưu lão tiền bối, người ta có câu rằng: người quân tử không chiếm đoạt vật yêu của người khác. Long ca ca quyết không chịu vì chút việc mọn mà nhận một vật thần tiên cổ của lão tiền bối vẫn quý như tính mệnh đầu.

Vưu Nam Báo nghe thấy thế bèn cầm thanh kiếm cất đi, rồi cau mày nói :

- Vũ Văn cô nương nói dẫu phải, nhưng thế nào tôi cũng phải tặng Nhạc lão đệ vật gì gọi là một chút mới yên tâm được.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Người giang hồ, làm việc giang hồ, bèo may gặp gỡ còn nhiều cơ hội, Vưu lão tiền bối đừng để tâm làm gì, biết đâu sau này chẳng có lúc Long ca ca phải nhờ lão tiền bối giúp đỡ...

Vưu Nam Báo cười ngắt lời :

- Như vậy cũng được, Nhạc lão đệ sau này có việc gì cần đến, xin cứ nói một lời, Vưu Nam Báo càng quyết không bao giờ từ chối.

Chu Bạch Mi cười ha hả nói :

- Hay lắm, hay lắm! Ta nhận mượn thanh Đồ Long kiếm của Lỗ Trường Phong, có hứa với hắn sẽ vì hắn chữa bệnh một lần, nay vì có thanh Ngô Côn kiếm châu hoàn hợp phổ cũng hứa vì Nhạc lão đệ giúp sức một lần. Thực quả việc gì cũng có đôi bạn.

Nhạc Long Phi thấy Vưu Nam Báo hứa hẹn như vậy cũng không từ chối chỉ khom lưng bái tạ.

Vũ Văn Kỳ cầm hồ rượu rót ra ba chén mỉm cười nói với Vưu Nam Báo :

- Vưu lão tiền bối, tôi cũng kính mừng lão tiền bối ba chén.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Văn cô nương mừng tôi ba chén là vì có gì?

Vũ Văn Kỳ không trả lời câu hỏi đó, lại hỏi lại :

- Trong Tàng Kiếm cốc của lão tiền bối, có mấy thanh bảo kiếm tất cả?

Vưu Nam Báo đáp :

- Tất cả có tám thanh.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Trong tám thanh đó, có thanh “Cự Khuyết kiếm” chưa bị cướp, thanh Cô Trung kiếm đã tặng Long ca ca, còn sáu thanh thì bị hai con chim ưng lớn cướp mất phải không?

Vưu Nam Báo gật đầu :

- Vũ Văn cô nương tính đúng đấy.

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi, nói :

- Vừa rồi Tả sư thúc vì thanh Ngô Côn kiếm châu hoàn hợp phổ mừng lão tiền bối một chén rượu, nay vẫn bởi vì năm thanh kiếm sắp sửa hoàn bích quý Triệu, chỉ mừng lão tiền bối có ba chén này hình như không phải là nhiều?

Vưu Nam Báo giật mình kinh sợ, đôi mắt sáng lên, hết nhìn Vũ Văn Kỳ lại nhìn Nhạc Long Phi, nhưng thấy Vũ Văn Kỳ vẫn chỉ đeo có một thanh Cô Trung kiếm ngoài ra không còn thanh nào khác nữa, thì ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Văn cô nương có lẽ hai vị đã tìm giúp lão phu cả năm thanh kiếm kia rồi sao?

Vũ Văn Kỳ lại chỉ ba chén rượu trên bàn cười nói :

- Trước hết xin lão tiền bối cạn hết ba chén rượu này đã rồi sẽ nói chuyện sao.

Vưu Nam Báo cười ha hả, nâng ba chén rượu lên uống cạn.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Chúng tôi và một vị tỷ tỷ nữa bắt được Viên Thanh Loan ở trong Tiên Hà lĩnh mới ép Cận Vạn Tôn phải đem sáu thanh bảo kiếm đã sai chim ưng đánh cắp trong Tầng Kiếm cốc ra nộp. Cận Vạn Tôn vì không mang kiếm bên mình nên có thể sẽ đem kiếm đến Nam Hải Anh Hùng hội nộp. Vì thế chúng vẫn sinh mới tha cho Viên Thanh Loan.

Vưu Nam Báo cau mày lắc đầu :

- Cận Vạn Tôn là đầy tớ của bọn đầy tớ của Thanh đình, khi nào còn biết trọng chữ “tín”, dù hắn có thể, cũng không thể tin được.

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười nói :

- Ta cũng không tin cái phẩm cách Cận Vạn Tôn vì thế lại phải bắt một người khác thế thay cho hắn, mới yên tâm thả Viên Thanh Loan ra.

Chu Bạch Mi hỏi :

- Người thế thay cho hắn là ai thế?

Vũ Văn Kỳ nói :

- Người đó là Lục Trảo Thần Ưng Cừ Trọng Đạt danh tiếng ngang với hai vị lão tiền bối trong Càn Khôn lục ác đó.

Vưu Nam Báo lại cau mày nói :

- Cừ Trọng Đạt làm sao lại trở thành đồng lõa với bọn ưng khuyển của Thanh đình được.

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng rồi nói :

- Cừ Trọng Đạt là bạn thân với Đồ Viễn Trí, hắn lại có một sư đệ tên là Huyết Thủ Đồ Phu Trử Dân Thông, cũng giữ chức Phó lãnh ban đội Hắc y Thiết vệ.

Vưu Nam Báo hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- À, thì ra giữa bọn họ lại có dây dưa với nhau như thế.

Nhạc Long Phi nói :

- Cừ Trọng Đạt cũng là một nhân vật có tiếng lớn trong giới võ lâm, hắn đã thế chắc cũng không dám thất tín.

Vưu Nam Báo nhấp nháy đôi mắt giận dữ nói :

- Mặc dù bọn họ có trả lại ta mấy thanh kiếm, ta cũng phải đòi lão già Đồ Viễn Trí trả lời cho ta về việc lão thả hai con chim ưng cướp sáu thanh kiếm mới xong.

Nhạc Long Phi nghe nói trong bụng mừng thầm, quay lại nói với Tả Thái Tường :

- Tả lão tiên bối, nghe đâu Đồ Viễn Trí công lực đã đi đến chỗ siêu thần nhập hóa, trong đời này không có ai có thể đối địch với lão phải không?

Tả Thái Tường lắc đầu cười :

- Ta chưa đấu sức với Đồ Viễn Trí lần nào nên không biết rõ thực lực của hắn, nhưng những lời đồn đại trong giang hồ, quả đúng như lời lão đệ nói.

Nói đến đây lại ngoảnh đầu lại hỏi Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi :

- Vưu huynh và Chu huynh đã thử sức với lão đó bao giờ chưa?

Vưu Nam Báo chỉ lắc đầu còn Chu Bạch Mi thì thung thính nói :

- Hai mươi năm trước ta đã trông thấy hắn dùng cây ác quỷ một mình đánh chết được Trường Bạch thập tam hùng, lại dùng nội lực huyền công đấu bại Tứ đại dũng sĩ ở Mãn Châu vì thế mới được Thanh đế mời vào ban trưởng, phong làm chức Cung Phụng, phụ trách việc huấn luyện đội Hắc y Thiết vệ, và Hồng y nữ thị, cứ tính về phương diện công lực của hắn, tối thiểu võ công cao minh hơn ta hai thành.

Tả Thái Tường nghe nói, giật mình nói :

- Công lực của hắn mà cao minh hơn Chu huynh tới hai thành trở lên thì thời này ít có địch thủ.

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi mày định nói lại thôi.

Vũ Văn Kỳ biết ý chàng bèn hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối những tay tài giỏi trong võ lâm đều suy tôn Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Nhật Nguyệt Phan, vậy chẳng lẽ ngần ấy vị tuyệt đại kỳ phách không một vị nào võ công xấp xỉ với Đồ Viễn Trí ư?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười gượng :

- Sợ thì chẳng ai sợ hắn, nhưng cứ bình tâm lấy công lực mà bàn, thời bọn Thiên Ngoại song tàn và Càn Khôn lục ác quả thực không ai bằng hắn...

Nói đến đây lại đưa mắt nhìn Tả Thái Tường mỉm cười nói tiếp :

- Đến như các vị trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và ba vị kia ta không dám nói.

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Võ công của Kiếm Tuyệt Thư Cuồng chẳng qua là sần sần như Chu huynh và Vưu huynh...

Vũ Văn Kỳ không đợi Tả Thái Tường nói hết, liền mỉm cười ngắt lời :

- Còn Long, Xà, Nhật Nguyệt Phan thì sao, thưa sư thúc?

Tả Thái Tường cười nói :

- Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, công lực thế nào, ngày mai sẽ biết còn Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên không biết có đến dự hội không? Đến như Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp, tôn sư của Nhạc lão đệ đây thì...

Nhạc Long Phi đôi mắt long lanh cười nói :

- Nếu quả Đồ Viễn Trí hung hãn khó trừ, thì chờ khi Nam Hải Anh Hùng hội bế mạc, Nhạc Long Phi này xin tình nguyện về Bắc Thiên sơn mời gia sư xuống.

Mấy câu nói đó có hàm ý kiêu ngạo không khác gì tỏ rõ cho mọi người biết võ học của Chu Nhuận Ba còn ở trên Đồ Viễn Trí.

Chu Bạch Mi nghe Nhạc Long Phi nói vậy, liền cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Tôn sư của Nhạc lão đệ đã có công lực cao như vậy, thời may sao nếu có chuyện mong rằng Nhạc lão đệ giới thiệu.

Tả Thái Tường nghe giọng nói của Chu Bạch Mi đã hiểu ý bèn nói lảng sang chuyện khác :

- Hôm nay nhân vật các phái đến đảo Độc Long cũng không đông lắm, ngày mai chắc là đủ mặt, Vưu huynh, Chu huynh đi đường xa mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi một chút dưỡng sức để ngày mai còn dự hội chứ.

Tả Thái Tường đã hạ lệnh “trực khách”, hai vị Vưu, Chu bèn đứng lên cáo từ lui về gian tĩnh xá.

Nhạc Long Phi thấy hai người đi rồi, liền nói với Vũ Văn Kỳ :

- Chu Bạch Mi và Phục Bách Thao ác đấu với nhau không biết đã tới trình độ nào rồi? Nếu Phục Bách Thao bị chết dưới lưỡi Đồ Long của Chu Bạch Mi thì từ nay Thiên Ngoại song tàn sẽ phải đổi thành Thiên Ngoại nhất tàn và Càn Khôn lục ác thành Càn Khôn ngũ ác.

Tả Thái Tường nghe nói nhạc nhiên nhìn Nhạc Long Phi cười hỏi :

- Nhạc lão đệ sao nói là Càn Khôn ngũ ác? Có lẽ trong bọn ác đó đã có người chết rồi chăng?

Vũ Văn Kỳ cũng cười nói :

- Tả sư thúc đoán không sai, nhưng sư thúc đoán xem ai chết và chết về tay ai?

Tả Thái Tường nghĩ một lát cười nói :

- Người chết là ai đoán cũng không khó, vì Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi thì ở ngay trước mặt rồi, còn Cừu Trọng Đạt vừa thề với các người sẽ đem kiếm đến trả, Đà Ấu Ngô Cúc ở mãi núi Tùng Lai, sống hay chết còn chưa thể biết nhanh thể được, vậy thì người chết không phải Âu Dương Bình thì tất nhiên là Đạt Nguyên hòa thượng.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tả lão tiên bối phân tích đúng quá, không sai một mảy may nào.

Tả Thái Tường lại nói :

- Nhưng còn người nào bị chết về ai, thì chịu không thể đoán trúng được, chẳng qua chỉ có thể biết rằng người có thể giết được Âu Dương Bình hoặc Đạt Nguyên hòa thượng tất không phải tay tầm thường.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tả sư thúc đoán rất đúng, chính Âu Dương Bình đã giết Đạt Nguyên hòa thượng.

Tả Thái Tường “à” một tiếng rồi gật đầu nói :

- Giữa hai người ấy vẫn có một mối thâm cừu?

Vũ Văn Kỳ ngắt lời nói :

- Lần này Đạt Nguyên hòa thượng bị giết không phải vì mối thâm thù giữa hai người, mà lại là vì một quyển Tử Phủ kỳ thư.

Tả Thái Tường hỏi :

- Bộ Tử Phủ kỳ thư quả nhiên đã ra đời rồi ư?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Ba quyển Thiên Địa Nhân hoàn toàn ra đời, quyển Nhân ở tay Âu Dương Bình, quyển Địa ở tay Đồ Viễn Trí, còn quyển Thiên thì hiện ở tay diệt nữ.

Nói xong bèn thò tay vào bọc lấy cuốn sách ra đưa cho Tả Thái Tường xem.

Tả Thái Tường đỡ lấy mở ra xem kỹ một lượt, rồi gấp sách lại, thở dài nói :

- Sách này nói về võ học cực kỳ quảng bác tinh thâm, nhưng nếu không hợp cả ba quyển lại mà tham khảo thì không làm sao mà thấu hiểu hoàn toàn, chỉ có ba môn trong Thiên Khu tam thức này còn có thể học riêng được.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Tả lão tiền bối ý kiến cao lắm, Kỳ muội đã luyện tập ba môn ấy thuần thục lắm rồi.

Tả Thái Tường tỏ vẻ cao hứng, nhìn Vũ Văn Kỳ mỉm cười và nói :

- Vũ Văn hiền đệ, ta ra chỗ hành lang này hoạt động một lúc, thử xem ba chiêu của môn Thiên Khu tam thức trong Tử Phủ kỳ thư có bao nhiêu uy lực.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười lĩnh mệnh, sau khi so chiêu xong Tả Thái Tường mới biết Thiên Khu tam thức thật uy lực vô biên nhất là chiêu “Thiên Tâm Phổ Vật” sau cùng lại càng thần diệu chính mình học tập bao nhiêu năm, mà còn có chỗ chống đỡ không nổi.

Thế là hết một ngày, ngày hôm sau tức là ngày mười bốn- mười.

Anh hùng hào kiệt các nơi kéo về rất đông, duy bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng còn bốn người nữa, chưa thấy ai đến.

Vũ Văn Kỳ vừa nhớ ân sư lại nhớ Lãnh Băng Tâm, bèn nói nhỏ với NLp :

- Long ca ca, gia sư chắc còn nhớ đến rằm, đúng ngày hội mới tới, còn Lãnh tỷ tỷ không hiểu bận việc gì mà nàng chưa đến.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Đảo Độc Long rộng lắm, quán nghênh tân cũng rất nhiều có thể Băng muội đã đến rồi nhưng lại ở nơi khác cũng nên. Kỳ muội đừng có nóng ruột, chậm lắm là đến sáng mai thể nào cũng gặp.

Trong khi đang nói thì viên tri khách đã đưa Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong vào Thính Đào quán.

Lỗ Trường Phong đôi mắt long lanh nhìn Nhạc Long Phi rồi lại nhìn Vũ Văn Kỳ, đoạn đưa mắt cho Tây Môn Túy hai người cùng trao đổi cho nhau một nụ cười hội ý.

Bọn họ sở dĩ cười với nhau, là vì họ nhận thấy cảm tình Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đã mười phần nồng nhiệt rõ là một đôi giai ngẫu trời đã tạo thành, nhưng họ có biết đâu rằng bên trong lại mới nảy thêm một vị tuyệt thế giai nhân là Lãnh Băng Tâm nữa, làm cho biến tình nổi sóng, không lúc nào yên.

Chuyện trò thăm hỏi một lúc Nhạc Long Phi mới nói với Lỗ Trường Phong :

- Lỗ đại ca, Chu Bạch Mi, người mượn thanh kiếm Đồ Long của đại ca và Vưu Nam Báo đã đến hiện đang ngồi ở gian kế bên.

Lỗ Trường Phong mỉm cười hỏi :

- Nhạc hiền đệ có biết Chu Bạch Mi mượn thanh Đồ Long đấu với Phục Bách Thao, biết quả thể nào không?

Nhạc Long Phi nói :

- Họ đã đấu một lần rồi Chu Bạch Mi quả nhờ thanh kiếm Đồ Long khắc chế được ngọn Họa Huyết kim đao cho đối phương bị trọng thương! Cứ theo tiểu đệ đoán, thì ngày mai trên Nam Hải Anh Hùng hội, Phục Bách Thao tội ác sẽ mãn, mà thanh kiếm Đồ Long của đại ca cũng châu về hợp phố.

Lỗ Trường Phong lắc đầu cười nói :

- Ngụ huynh cũng chẳng cần phải lấy thanh kiếm về vội...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng âm nhạc văng vẳng từ xa đưa lại.

Tây Môn Túy xì một tiếng rồi nói :

- Ngày mai mới là chính hội, bữa nay tấu nhạc làm gì?

Tả Thái Tường nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Nhạc lão đệ văn võ toàn tài, tất nhiên phải hiểu âm nhạc, lão đệ thử nghĩ xem họ tấu khúc gì thế?

Nhạc Long Phi không ngờ Tả Thái Tường lại “khảo” mình như vậy, bèn cung kính mỉm cười đáp :

- Nhạc Long Phi trẻ tuổi tài sơ, đâu dám nhận những lời quá khen của lão tiền bối. Không biết khúc nhạc họ đang tấu đây có phải bài “Nghênh tân” không?

Tây Môn Túy ngạc nhiên cười sảng sặc :

- Nhạc nghênh tân? Lúc ta đến đây, chỉ có một viên tri khách đưa vào, chẳng nghe thấy tiếng nhạc nào cả, không biết họ đón tiếp khách nào mà trịnh trọng thế?

Lỗ Trường Phong ngạc nhiên nói :

- Tôi cũng không tin rằng trong giới võ lâm đương thời còn có vị nào danh vị ở trên năm vị khoáng đại kỳ hiệp trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng nữa!

Tả Thái Tường mỉm cười vỗ hai bàn tay vào nhau làm hiệu, lập tức viên thị ứng hầu trà trên Thính Đào quán chạy lại.

Tả Thái Tường hỏi hần :

- Phía ngoài làm gì mà tấu nhạc thế?

Viên thị giả cúi mình cung kính đáp :

- Lê đảo chủ nhân thân hành đón khách quý.

Tây Môn Túy cười nói :

- Vị khách quý nào được Lê đảo chủ thân hành ra đón là ai thế?

Viên thị giả chỉ lắc đầu tỏ ý không biết rồi cúi chào lui ra.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng tới, chủ nhân không ra đón, không tấu nhạc, cả đến bọn Càn Khôn lục ác như Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo cũng chỉ đón tiếp sơ sài như vậy. Còn vị quý khách mới tới đây, không biết thân phận thế nào mà chẳng những được cử nhạc nghênh tân, lại được Đảo chủ thân hành ra đón, thật là khó hiểu!

Nhạc Long Phi như chợt nghĩ ra điều gì giật mình nói :

- À thôi phải rồi, có lẽ người vừa tới là Đồ Viễn Trí chăng?

Tả Thái Tường cũng hơi biến sắc, cau mày nói :

- Nhạc lão đệ đoán cũng có phần có lý, nếu quả đúng như thế, thì trên trường Nam Hải Anh Hùng hội lần này, chắc là sẽ tanh nồng mùi máu, không còn là chỗ hội họp tranh đấu thuần túy của giới võ lâm nữa!

Tây Môn Túy mắt quắc lên như nẩy lửa nhìn Tả Thái Tường nói :

- Tả lão, từ “cung toan”. Mấy câu nói đó ở đâu mà ra?

Tả Thái Tường bèn đem câu chuyện Lê Phóng Hạc phái người đi các nơi lấy rất nhiều nọc độc rắn thuật lại cho Tây Môn Túy nghe rồi nói :

- Nếu Lê Phóng Hạc và Đồ Viễn Trí đồng mưu làm vậy, thời chỗ nọc độc kia, chẳng phải là cốt dùng để tiêu diệt những bậc anh hùng chí sĩ còn có bụng muốn khôi phục nhà Minh để tỏ lòng trung thành khuyến mã với Thanh đình thời còn gì nữa?

Tây Môn Túy cau lông mày lại, lắng lặng có vẻ suy nghĩ. Vũ Văn Kỳ chợt mỉm cười nói :

- Tả sư thúc và Tây môn sư đừng lo, Long ca cháu vừa rồi chỉ là đoán phỏng, diệt nữ dâm quyết là không đúng.

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội quả quyết như vậy, chắc là phải có lý do gì xác đáng?

Vũ Văn Kỳ chỉ tay ra phía ngoài cửa sổ rồi nói :

- Ta căn cứ vào cách trang hoàng bố trí tráng lệ hào hoa ở đảo này mà nói, nếu quả Lê Phóng Hạc muốn tiêu diệt hết thầy các vị anh hùng chí sĩ có bụng muốn khôi phục nhà Minh, ở khắp trong thiên hạ để tăng công với Thanh triều thì hà tất phải khoe khoang huyền diệu sự giàu sang cường mạnh của đảo Độc Long ra để làm gì?

Nhạc Long Phi luôn luôn gật đầu nói :

- Kỳ muội nói cũng có lý, nhưng Kỳ muội có đoán được vị quý khách được Lê Phóng Hạc đón rước vừa rồi là ai không?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Tả Thái Tường và Tây Môn Túy rồi mỉm cười nói :

- Xin hai vị sư thúc đừng giận, tiểu diệt nữ nhận thấy rằng trong vũ trụ rộng lớn này, việc gì lạ đâu phải không có? Những bậc cao nhân tuyệt đỉnh, quảng học kỳ tài, ẩn náu ở trong khắp bốn phương tám cõi, ngõ hẻm hang sâu, đời không ai biết, tất nhiên cũng còn rất nhiều không phải chỉ có mấy vị Song tàn, Lục ác, Long Xà, Quý, Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Nhật Nguyệt Phan mà thôi.

Tây Môn Túy cười ha hả mà rằng :

- Hiền diệt nữ là khoái nhân, khoái luận, ta cũng nhận thấy rằng: những kẻ như bọn chúng ta này dẫu có lấy xe mà chở lấy dẫu mà đong cũng không hết, có gì là hãn hữu đâu.

Quần hiệp trò chuyện cười nói, mãi tới canh khuya Phù Vân Tử và Tiêu Tử Bình cũng lục tục kéo đến.

Vũ Văn Kỳ thấy trong bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng chỉ còn thiếu có sư phụ mình chưa tới, bèn ngạc nhiên hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân sư bá có biết bao giờ gia sư mới đến không?

Phù Vân Tử lắc đầu cười :

- Sư phụ cháu mới tham ngộ được một môn thần công tuyệt đỉnh lúc này chính là lúc đang bế môn không thể rời Tị Trần am được, nên không tới dự hội đâu.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, tuy buồn vì ân sư không đến nhưng lại mừng là ân sư đã tham ngộ một môn thần công mới, nên cũng yên tâm.

Lúc này chợt có người tuổi trạc ngoài bốn mươi mặc áo nho sinh màu vàng, phong thần tiêu sái vén bức màn trúc bước vào chấp tay mỉm cười nói với mọi người :

- Các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều là những bậc kỳ hiệp đương thời, mà Lê đảo chủ vì công việc quá bận đến nỗi không thể thân hành ra đón tiếp được, nên sai tại hạ đến thay mặt tạ tội với các vị.

Tả Thái Tường nhân lúc vị thư sinh nọ chấp tay nói đã nhận thấy đối phương thiếu một ngón tay trở ở bàn tay trái bèn mỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh bắt tất phải khiêm nhường, xin mời ngồi chơi nói chuyện giấy lát.

Vị thư sinh áo vàng ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá có phải là Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường huynh không?

Tả Thái Tường mỉm cười gật đầu, hoàng thư sinh lại hỏi :

- Tả huynh và tiểu đệ mới gặp nhau lần đầu sao đã biết tiện danh tiểu đệ?

Tả Thái Tường mỉm cười đáp :

- Vậy thì tại sao huynh vừa trông thấy ta lại biết là ta là Tả Thái Tường, thì ta cũng có thể vừa trông thấy huynh đã nhận ra ngay là Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính trong Nho Đạo Song Kỳ trên đảo Độc Long chứ có gì lạ.

Nói xong lại chỉ bọn Phù Vân Tử, Tiêu Tử Bình, Tây Môn Túy giới thiệu với Thượng Quan Kính.

Thượng Quan Kính hỏi :

- Còn Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái đâu? Sao chưa thấy đến?

Tả Thái Tường chỉ Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Hàn Nguyệt sư thái vì bận việc riêng không thể đi được, chỉ cho Vũ Văn cô nương là học trò đắc ý của sư thái là đại biểu.

Thượng Quan Kính đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, tiện thể cũng ngắm nhìn Nhạc Long Phi một lượt, bất giác lấy làm kinh ngạc vì cái phong thần khí vũ của chàng, bèn hỏi Tả Thái Tường :

- Vị lão đệ này là...

Tả Thái Tường nói :

- Đây là Nhạc Long Phi lão đệ, học trò của đại hiệp Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp.

Thượng Quan Kính “à” một tiếng rồi nói :

- Gần đây nghe giới võ lâm lưu truyền hai câu ca dao “Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Nhật Nguyệt Phan! Thì ra ba chữ “Nhật Nguyệt Phan” là để chỉ Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp ân sư của Nhạc lão đệ?

Tả Thái Tường ngẫm nhận xét Thượng Quan Kính thấy hấn quả công lực cao thâm, nhưng mục quang thâm trầm, thần tình nham hiểm kiêu ngạo bèn mỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh đêm hôm đến thăm chúng ta tất có điều chi chỉ giáo?

Thượng Quan Kính cười không trả lời, chỉ hỏi lại :

- Tả huynh đối với hoàn cảnh trên đảo thấy như thế nào?

Tả Thái Tường ngẩng lên nhìn trời, vàng trăng tỏ, nhìn ra biển, làn sóng nhấp nhô, rồi chỉ những đình đài lầu các, mỉm cười nói :

- Chúng ta vừa tới Độc Long đảo, tuy chưa được đi xem khắp lượt, nhưng cứ lấy phong cảnh trước mặt mà nói thời lầu son gác tía, nước biếc trời xanh thật xứng là một nơi tiên cảnh phúc địa.

Thượng Quan Kính thở dài nói :

- Hải đảo vẫn là một nơi thần tiên phúc địa, nhưng Trung Nguyên thì đã non sông tan nát, chỗ nào cũng là dấu vết giặc Mãn, không biết bao tình thương nước nhớ vua.

Điều hấn nói làm cho mấy vị kỳ hiệp ngồi trong sảnh sốt, nhất là Nhạc Long Phi thì mừng rỡ vì đã tìm được một đồng minh có thể lực rộng lớn vô cùng, bèn mỉm cười nói :

- Thượng Quan tiên sinh đừng lo, chỉ cốt sao cho bốn bể một lòng, anh hùng nhất chí, thời Mãn nô khí thể dầu thịnh nhưng nhất định thế nào cũng có phen trăng mờ lại tỏ...

9. Chương 9: Tập Hiền Đài Thượng Quyết Thư Hùng

Thượng Quan Kính “à” một tiếng chăm chú nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Thì ra Nhạc lão đệ cũng là một tay có lòng...

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi mày, vừa toan trả lời thì Phù Vân Tử và Tả Thái Tường cùng một lúc dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói nhỏ vào tai chàng mấy câu.

Phù Vân Tử nói rằng: “Gặp người chỉ nói ba lời đừng đem ruột gan ra mà phơi”.

Tả Thái Tường thì rằng: “Vẽ hổ, vẽ da xương khó vẽ, biết người, biết mặt bụng ai hay?”

Nghe mấy câu ngầm bảo của hai vị lão tiền bối, Nhạc Long Phi vội nuốt ngay câu nói đã mấp mé đầu môi.

Thượng Quan Kính như đã đoán biết, bèn đưa mắt nhìn khắp cử tọa một lượt rồi cười ha hả nói :

- Các vị bất tất phải đa nghi, Lê đảo chủ vẫn một lòng trung thành, quyết tâm khôi phục sơn hà nên mới triệu tập hào kiệt bốn phương, nhân đó để kết giao các chí sĩ yêu nước, nếu chư vị có lòng như vậy, thì ngày mai ra trước đại hội xin mời các vị cùng uống một chén Đồng tâm huyết tửu.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe nói đều gật đầu, nhưng Phù Vân Tử chỉ mỉm cười nói :

- Xin Thượng Quan huynh cứ về, việc ấy quan trọng lắm, hãy cho chúng tôi thương lượng đã, ngày mai ra trước hội trường sẽ quyết định.

Thượng Quan Kính nghe lời, đứng lên cáo biệt, ra đến cửa, chợt lại ngoảnh lại cười nói :

- Chư vị thận trọng như vậy cũng phải nhưng xin hãy nghĩ một chút, nếu lấy đảo Độc Long này làm nơi liên lạc với các bậc anh hùng hào kiệt bốn phương để cùng mưu toan việc lớn, thì có phải là hợp lý tưởng bao nhiêu!

Nói xong chấp tay vái chào, rồi rời ra khỏi quán đi thẳng.

Phù Vân Tử đợi Thượng Quan Kính đi xa rồi, mới hỏi Tiêu Tử Bình :

- Tiêu huynh có biết Thượng Quan Kính đến đây mục đích để làm gì không?

Tiêu Tử Bình chưa kịp nói, thì Tây Môn Túy cười khẩy, nói :

- Nghe hắn nói thì tỏ ra chính đại đàng hoàng, nhưng trong bụng thì không biết đã sắp bao nhiêu mưu kế thâm độc!

Tả Thái Tường cười hỏi :

- Lão quỷ Tây Môn Túy thấy thế nào mà dám nói thế?

Tây Môn Túy cười sằng sặc :

- Lão già họ Tả kia đừng hòng hạch hỏi ta, cổ nhân có câu rằng: con mắt là cửa sổ tâm hồn, ta đây từ nhỏ đến giờ đã đi mòn gót giang hồ, xem người đã lắm chẳng lẽ lại không trông thấy trong đôi mắt gã Thượng Quan Kính có ẩn giấu những ý nghĩ hung ác nham hiểm hay sao?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu theo ý Tây Môn sư thúc, thì chắc hẳn trong chén rượu Đồng Tâm huyết tửu ngày mai phải có nọc rắn độc.

Tây Môn Túy chớp chớp đôi mắt, gật đầu nói :

- Rất có thể, ta nhận thấy hội Nam Hải Anh Hùng không phải chỉ có thế, bên trong còn có những âm mưu hung hiểm, ghê gớm hơn nữa!

Quần hiệp thảo luận một hồi, ai nấy đều đồng ý là phải hết sức đề phòng cẩn thận.

Đoạn rồi cũng ngồi nhập định an nghỉ đợi ngày mai còn tham dự Nam Hải Anh Hùng thịnh hội.

Hôm sau trời vừa sáng, các nhân viên ban tiếp tân trên đảo Độc Long đã bày đến mấy chục bàn tiếp rất phong thịnh ở trước tòa Tập Hiền đài mới dựng trên bờ biển.

Tới giờ nào, khắp hò đảo Độc Long, đâu đâu cũng nổi lên một hồi chuông “koong koong” inh ỏi.

Dứt bốn mươi chín tiếng chuông, bọn thị giả cũng chia nhau tới các quán tiếp tân, mời quan khách đến dự hội.

Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc là một ông già quắc thước, râu tóc đã hoa râm, thấy tân khách đều đã nhập tiệc ngồi yên đầu đấy, bèn tung mình nhảy lên tòa Tập Hiền đài, nét mặt tươi cười, chấp tay vái các quan khách, rồi nói :

- Thưa các vị bằng hữu giới võ lâm, Lê Phóng Hạc này nhân vì hòn đảo Độc Long ở hẻo lánh trên biển Nam Hải này ít được giao du với các vị hào kiệt Trung Nguyên nên nay mới đặc biệt mở hội Nam Hải Anh Hùng để mời các bạn đồng đạo bốn phương. Trong hội này các bạn có thể giải kết ân cừu hoặc luận bàn thế sự, hoặc lên tỷ võ, đều tùy ý các bạn...

Vừa nói đến đây, chợt nghe thấy mấy tiếng tù và lanh lảnh từ phía tây đảo đưa lại. Lê Phóng Hạc hơi cau đôi mày, kể lại mỉm cười, nói :

- Lại vừa có một vị quý khách nào ở xa giáng lâm, Lê Phóng Hạc này muốn thân hành ra đón, cũng may tại hạ đã nói rõ tôn chỉ Nam Hải Anh Hùng hội để các bạn nghe rõ rồi, vậy xin chư vị cao bằng hữu trong lúc tửu hứng, cứ việc tự nhiên tìm trò giải trí!

Nói dứt lời, liền cùng Thượng Quan Kính song song đi ra phía tây đón khách.

Vũ Văn Kỳ ngồi bên cạnh Tây Môn Túy, khẽ hỏi nhỏ :

- Tây Môn sư thúc, diệt nữ chưa trông thấy bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan đâu cả, không biết Quý Trọng Tiên Ông đã đến chưa?

Tây Môn Túy đưa mắt nhìn kỹ từng bàn, rồi lắc đầu nói :

- Đồ Viễn Trí chưa tới, có lẽ mấy tiếng tù và mới rồi là để báo tin lão đã xuất lĩnh đội Hắc y Thiết vệ đến cũng nên!

Vũ Văn Kỳ lại nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, có lẽ xảy ra chuyện gì chẳng? Nên mãi tới giờ vẫn chưa thấy Lãnh tỷ tỷ đến?

Nhạc Long Phi gượng cười nói :

- Điều đó không thể đoán được, nhưng bữa nay tất sẽ còn xảy ra nhiều chuyện lạ bất ngờ.

Tiêu Tử Bình mỉm cười hỏi :

- Nhạc lão đệ thấy thế nào mà đoán rằng còn lắm chuyện lạ bất ngờ xảy ra?

Nhạc Long Phi nói :

- Căn cứ theo lời đồn trong giới giang hồ, thì Lê Phóng Hạc cậy võ công ở Nam Hải này là cái thế vô địch nên mới triệu quần hùng, mở anh hùng hội, định dùng tài nghệ áp đảo quần hùng, tự tôn mình làm Bá chủ giới võ lâm.

Tiêu Tử Bình gật đầu cười :

- Đúng thế, lời đồn ấy quả là có thật.

Nhạc Long Phi nói :

- Nhưng vừa rồi Lê Phóng Hạc đứng trên Tập Hiền đài đã nói rõ tôn chỉ của đại hội, rõ ràng là chính đại đường hoàng, không có chút gì là gọi là vì tư lợi, thế thời chẳng lẽ hẳn thấy anh hùng hào kiệt các nơi tề tựu đông đủ, mà biết sự thế khó khăn nên lại đổi giọng chẳng?

Tiêu Tử Bình thở dài một tiếng, lắc đầu nói :

- Người đời ai cũng có lòng vì danh vì lợi, một khi đã có danh lợi, thời thiện lương tự nhiên bị lấp đi, Lê Phóng Hạc không phải là hạng người thấy khó mà lùi đâu!

Nhạc Long Phi cau mày, vừa toan hỏi nữa thì Tiêu Tử Bình đã nhìn chàng, mỉm cười một cách hòa ái nói tiếp :

- Nhạc huynh đệ tuy được Chu đại hiệp chân truyền, võ công đã vào bậc thượng thừa, nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, đối với những chuyện tình ma quỷ quái trong chốn giang hồ, kinh nghiệm còn chưa được mấy.

Lê Phóng Hạc vì có chí muốn tranh hùng, nên mới khoác cái bộ áo nhân nghĩa, để lấy cảm tình trong giới võ lâm, rồi sau đó mới thông mưu với đồng bọn, đứng lên đề nghị, nhân cơ hội rất tốt là khắp mặt anh hùng trong thiên hạ đều đã tụ tập ở Nam Hải Anh Hùng hội, cùng lên đài tỷ thí, chọn vị nào công lực cao nhất, suy tôn làm Minh chủ võ lâm.

Tây Môn Túy nghe nói gật đầu cười ha hả :

- Mấy câu của Tiêu lão đầu, khác nào như soi thấu gan ruột của Lê Phóng Hạc!

Tiêu Tử Bình mỉm cười, chưa kịp nói gì thì Lê Phóng Hạc đã đón được khách vào.

Đi trước là một ông già mặc áo đen dáng điệu kiêu ngạo hách dịch, đôi mắt lóng lánh dữ tợn. Tay lão cầm một cây gậy sắt, hình thù rất cổ quái.

Lê Phóng Hạc và Thượng Quan Kính đi phò hai bên tả hữu ông già, phía sau là Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan, cuối cùng là bọn chừng hơn mười tên hắc y.

Ai trông thấy thế, cũng nhận ra ngay lão già áo đen là Quỷ Trưởng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, hiện giữ chức Cung phụng của Thanh đình.

Vũ Văn Kỳ vừa trông thấy kẻ thù giết bá phụ mình thì bất giác nước mặt chạy vòng quanh, nghiêng rằng đứng phắt dậy.

Nhạc Long Phi vội nắm tay nàng kéo ngồi xuống, ghé tai nói nhỏ :

- Kỳ muội đừng nóng nảy, Đồ Viễn Trí đã cam tâm làm chó săn cho giặc Mãn nô, hai tay tanh nồng mùi máu, chuốc oán thù tất nhiên không ít, chúng ta hãy bình tĩnh đứng ngoài xem, đợi có dịp tốt sẽ ra tay không muộn.

Vũ Văn Kỳ nghĩ tới lời Vưu Nam Báo nói cũng muốn tìm Đồ Viễn Trí bắt hẩn phải trả lời về việc thả chim ưng cướp mấy thanh kiếm báu, bèn nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca đã nói vậy, chúng ta hãy thử chờ xem công lực của lão giặc già cao đến đâu.

Một lát sau nàng hỏi Nhạc Long Phi :

- À, còn Cừu Trọng Đạt đâu? Sao không thấy đi với bọn này?

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Cừu Trọng Đạt đến đã lâu, hẩn ngồi ở bàn đầu dãy bên trái kia kìa!

Vũ Văn Kỳ ngoảnh trông về phía trái, quả thấy Cừu Trọng Đạt ngồi ở chiếc bàn đầu, đang nói chuyện vui vẻ với hai người lạ mặt.

Hai người này, một người đàn ông, ăn mặc theo lối đạo sĩ, mũ tinh quan, áo lông, trạc tuổi chưa tới bốn, tướng mạo tuy anh tuấn, nhưng vẫn có vẻ nham hiểm thâm trầm, còn người đàn bà mặc bộ xiêm áo đồ dung mạo tuyệt đẹp, trông chỉ chừng 30, 32 tuổi.

Vũ Văn Kỳ không đoán được hai người này là ai, bèn hỏi Tả Thái Tường :

- Tả sư thúc, hai người đang nói chuyện với Cừu Trọng Đạt là ai? Sư thúc biết không?

Tả Thái Tường nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu :

- Ta không biết họ, nhưng cứ xem điệu bộ Cừu Trọng Đạt đối với hai người này, tỏ vẻ tôn kính thế kia, chắc họ đều là tay cao thủ tuyệt học cả.

Nói đến đây, lại có thêm hai nhân vật đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội tiến vào, một người là Âu Dương Bình và bà già lưng hơi còng còng bên cạnh bà già còn có một thiếu nữ áo xanh đi theo.

Vũ Văn Kỳ thấy bà già tuy lưng còng, nhưng vì tầm vóc quá cao, nên cũng không thấp hơn người thường là bao nhiêu, bất giác nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Long ca ca, lão bà bà kia chắc chắn là Đà Ấu Ngô Cúc, người mà Âu Dương Bình đã phải lặn lội lên tận núi Tùng Lai đón về đó.

Tả Thái Tường ngồi bên nói :

- Hiền diệt nữ nói đúng đây hai người ấy tuy là sư tỷ đệ nhưng võ học của Đà Ấu Ngô Cúc còn cao mình hơn Ấu Dương Bình nhiều.

Tiêu Tử Bình thở dài một tiếng nói :

- Thực ra nếu cứ lấy cái thiên tư căn cốt giữa hai chị em nhà ấy mà bàn, thì Ấu Dương Bình còn hơn Ngô Cúc nhiều, hẳn là một bậc kỳ tài trong giới võ lâm, nhưng vì một người chỉ vui đầu trong núi Tùng Lai, suốt ngày ra công luyện tập, một người thì chỉ đam mê tửu sắc, chơi bời trác táng, kẻ chăm người lười không đồng đều, nên tiến bộ cũng khác nhau, vì thế mà công lực của Ấu Dương Bình đang ở cực thượng thừa, phải lùi xuống bậc dưới.

Lúc này, quá nửa các vị kỳ nhân võ lâm đều tụ tập đông đủ ở đảo Nam Hải Độc Long, chỉ thiếu có Lãnh Băng Tâm và sư phụ của nàng là Thiệu Hàm Yên là còn chưa thấy tới.

Vì hãy còn sớm nên tiệc yến chưa mở, mỗi bàn chỉ có mấy món ăn ngon nhắm rượu trước, và vài bình rượu quý với một ấm trà thơm đãi khách, thế thôi.

Vưu Nam Báo ngồi cách bọn Nhạc Long Phi một bàn, nhìn Chu Bạch Mi mỉm cười, hỏi :

- Chu huynh định tìm Phục Bách Thao để trả ân oán trước hay để ta nói chuyện với Đồ Viễn Trí trước?

Chu Bạch Mi nghĩ một lúc rồi cười nói :

- Một là cuộc ác chiến giữa tôi và Phục Bách Thao, có nhiều hy vọng thắng, hai là nghe đâu Phục Bách Thao đã cầu kết với bọn Đồ Viễn Trí, nên để tôi hạ thủ trước là hơn. Tôi phải làm nhục nhuệ khí của chúng cũng như lấy thanh thế cho Vưu huynh.

Vưu Nam Báo gật đầu, Chu Bạch Mi liền đứng lên, vừa thoáng thấy mảnh áo vàng phấp phới, thân hình đã bay lên tới Tập Hiền đài.

Trên Tập Hiền đài đã có hai nhân vật trong Nam Hải bát quái tiếp đãi rất chu đáo. Trong số hai tên đó, một tên chính là Xấu Hạc Lâu Thanh, người đã gặp Chu Bạch Mi một lần trên núi Mạc Can dạo nọ.

Chu Bạch Mi vừa trông thấy Lâu Thanh lại chợt nhớ tới câu chuyện trước, bèn chấp tay cười nói với Lê Phóng Hạc :

- Lê đảo chủ, Chu Bạch Mi bữa nay sở dĩ đăng đài là ý muốn tìm một vị cao nhân trong giới võ lâm để thanh toán món nợ cũ nhưng vừa rồi chợt nhớ ra một việc, là hôm ở núi Mạc Can, Chu mỗ có giết một tên thủ hạ của Đảo chủ, tên gọi Thiết Chương Truy Hồn Hàn Tuấn, nếu Lê đảo chủ muốn...

Lê Phóng Hạc không đợi Chu Bạch Mi dứt lời, lập tức cười ha hả nói :

- Câu chuyện nhỏ nhặt ấy, Chu huynh hà tất phải để ý, Hàn Tuấn là một kẻ cuồng vọng ngu si, dám xúc phạm cao nhân, tự mua lấy cái chết, là đáng lắm, Lê Phóng Hạc lẽ đâu lại bất thông tình lý đến nỗi chỉ vì một việc cọn con như vậy mà để tâm giận Chu huynh hay sao?

Chu Bạch Mi nghe đối phương nói thế, bèn nhìn xuống dưới đài tìm Phục Bách Thao, rồi dẫn giọng gọi to :

- Phục thần quân, chúng ta chiến đấu đã nhiều lần, lần nào cũng bắt phân thắng bại, chỉ hôm vừa rồi ở trên núi Vũ Công, Chu Bạch Mi mới được thần quân nhường cho một nước, hôm nay trên hội Nam Hải Anh Hùng này, trước mặt các vị anh hùng hào kiệt bốn phương, sao chúng ta không đem tâm nguyện kết liễu cho xong, còn chờ gì nữa?

Phục Bách Thao khi nào chịu lép, bèn tung người nhảy lên đài, trừng mắt nhìn Chu Bạch Mi, quát lớn :

- Chu Bạch Mi, bữa nay chúng ta nhất định tử chiến không chết không ngừng. Trong hai người chỉ có một người sống sót, nhảy xuống đài thôi!

Chu Bạch Mi cười ha hả, cặp mày trắng nhấp nháy luôn luôn, rồi nói :

- Phục thần quân nói chính hợp ý ta! Lưỡi Hóa Huyết kim đao của ngươi đâu?

Phục Bách Thao cười một cách nanh ác, lạnh lùng nói :

- Hôm nay ta không dùng Hóa Huyết kim đao.

Chu Bạch Mi biết từ khi mình mượn được thanh Đồ Long kiếm thì ngọn Hóa Huyết kim đao đã bị khắc chế bèn gật đầu cười nhạt hỏi :

- Người không dùng Hóa Huyết kim đao, thì dùng binh khí nào?

Phục Bách Thao lắc đầu nói :

- Ta không dùng binh khí gì hết, chỉ có hai tay không đấu với người thôi.

Chu Bạch Mi nghe nói chợt giật mình kinh sợ vì ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của mình đã khét tiếng trong giới võ lâm, Phục Bách Thao biết được vậy sao hấn lại đề nghị đấu tay không?, việc này chắc phải có mưu mẹo quỷ quái gì đây chứ quyết không phải là vô tâm hoặc liều mạng.

Phục Bách Thao thấy Chu Bạch Mi trầm ngâm không nói, thì cười khan mấy tiếng hỏi :

- Chu Bạch Mi, người xưa nay vẫn có Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ xưng hùng xưng bá trong chốn giang hồ, hôm nay sợ không dám đấu với ta chăng?

Chu Bạch Mi cười ha hả rồi bĩu môi đáp.

- Phục Bách Thao, người đừng có huênh hoang tự đắc, bất luận nhuễn, ngạnh, khinh công, binh nhận, ám khí nào, Chu Bạch Mi này cũng vui lòng bồi tiếp! Vừa rồi ta mãi suy nghĩ vì không hiểu người chán sống nữa hay sao mà dám múa rìu qua mắt thợ tự đâm đầu vào cỏi chết như vậy?

Phục Bách Thao “hừ” một tiếng, quắc đôi mắt hung dữ lên nhìn trừng trừng vào mặt Chu Bạch Mi, thung thình nói :

- Chu Bạch Mi, người điên hay sao vậy? Người ta có câu “vỏ quít dày có móng tay nhọn”, người có ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ, cho là vô địch, có thể vác mặt được với hết thầy anh hùng thiên hạ được chăng?

Chu Bạch Mi lạnh lùng nói :

- Ta đâu dám khinh thường thiên hạ, nhưng đối với hai bàn tay tanh mùi máu của Tàn Tâm Thần Quân thì dư sức.

Phục Bách Thao cười một nham hiểm :

- Người đã khoát lác như vậy, thì chúng ta cứ đấu bằng chưởng lực, nhưng lại dùng thêm cả thủ pháp ám khí nữa, người nghĩ sao?

Chu Bạch Mi cười ha hả, nói :

- Ta biết người là một kẻ nham hiểm gian trá, tất có độc kế gì đây, quả nhiên không sai! Vậy thì cũng được chúng ta nhận định hôm nay nhất định trong hai người chỉ được một người sống, thì trong lúc động thủ, tha hồ dùng cách gì cũng được, không cần gì bó buộc, hạn chế.

Phục Bách Thao nét mặt hiện lên một nét cười nanh ác :

- Nếu thế thì người chết càng nhanh lắm!

Chu Bạch Mi cười nhạt :

- Ai sống ai chết lát nữa sẽ biết, đừng đắc ý vội!

Phục Bách Thao ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười làm cho người nghe rợn gai ốc, đoạn hấn giơ hai bàn tay đen như sơn hình trạng thật kỳ quái từ trong tay áo hoàng bào ra.

Chu Bạch Mi vừa trông thấy lập tức cau lông mày lại. Vì cứ theo như kinh nghiệm và sự hiểu biết trên bước giang hồ của ông ta thì trên tay của Phục Bách Thao là hai cái bao tay kỳ lạ tốt bậc được chế bằng da rắn Ô phong độc mắng lại tẩm bằng một thứ thuốc độc tự chế, không những đao kiếm không thủng mà còn không chạm vào được.

Phục Bách Thao thấy Chu Bạch Mi biến sắc mặt bèn cố ý khiêu khích, cười một cách kiêu ngạo nói :

- Chu Bạch Mi có người sợ đôi bao tay này của ta?

Chu Bạch Mi cười khẩy một tiếng nhượng cao lông mày nói :

- Người cứ việc tấn công đi, Chu Bạch Mi này đâu có sợ cái bao tay Ô phong độc mãng của người.

Phục Bách Thao thấy đối phương hồi thúc bèn đắc ý mỉm cười, tay phải duỗi nhanh dùng ngón “Lao Đình Đảo Huyệt” đâm thẳng vào huyệt Đan Điền của Chu Bạch Mi.

Chu Bạch Mi vì tránh không muốn chạm vào đôi bao tay kỳ dị của đối phương, nên né người sang một bên, dùng ngón “Huyền Diệu Hoạch Sa” của môn nội công gia trọng thủ đánh vào huyệt Khúc Trì bên tay phải của Phục Bách Thao.

Không ngờ nắm tay của Phục Bách Thao đưa đến nửa chừng, cổ tay thốt nhiên lật lại, xòe năm ngón tay ra, từ năm ngón ta đều bắn ra năm tia sáng lạnh buốt, chập vào nửa thân trên của Chu Bạch Mi.

Chu Bạch Mi vì cố Phục Bách Thao đã đề nghị được dùng ám khí trong khi thi triển chưởng lực cho nên trong bụng vẫn đề phòng, nhưng thực không ngờ Phục Bách Thao tiếng tăm lừng lẫy như vậy mà dám ngang nhiên hạ độc thủ ngay từ chiêu thứ nhất, thật là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hai bên đứng cách nhau đã gần, ám khí của đối phương phóng ra lại nhiều, mặc dù Chu Bạch Mi công lực cao đến đâu, cũng không thể thoát được.

Nhưng Chu Bạch Mi ứng biến rất nhanh, vận nội khí phun ra một hơi, gạt bằng những tia hào quang phóng ra tới trước mặt, thân hình cũng nhảy lùi lại bảy, tám thước.

Tuy nhiên đã may mắn tránh thoát được nguy cơ có thể làm mất mạng nhưng đầu vai bên phải vẫn bị bốn năm mũi trâm nhỏ như lông trâu bắn trúng.

Chu Bạch Mi một mặt ngưng khí bế huyệt, rút một tay về, tạm thời chặn giữ chỗ mạch máu thông tới quả tim bên phải, một mặt dùng mười hai thành công lực ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ, giận dữ phóng một chưởng vào ngực Phục Bách Thao, Phục Bách Thao đã thắng một chiêu, khi nào chịu liều mạng, bèn nhảy vội sang một bên tránh khỏi chiêu thức của đối phương rồi đắc ý cười ha hả nói :

- Chu Bạch Mi, một nắm “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” đã đủ báo thù cho ba nhất kiếm ở Vũ Công sơn bữa nọ! Sao người vẫn còn cố liều mạng? Hãy đi kiếm chỗ nằm chờ chết, nếu không thì muốn chết ngay trên Tập Hiền đài này!

Chu Bạch Mi nghe hắn nói thế mới biết thứ ám khí nhỏ như lông trâu mình bị trúng đây chính là ám khí “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang”, một trong mấy thứ ám khí độc ác bá đạo nhất giới võ lâm thì bất giác toát cả người, sắc mặt tái mét.

Lúc này Vũ Nam Báo đã phi thân nhảy lên đài, Phục Bách Thao nhìn hắn rồi cười một cách ngạo mạn :

- Vũ huynh lên đây vừa hay, Chu Bạch Mi đã bị trúng phải “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” trừ phi trong vòng nửa giờ nữa, hắn tìm được thứ “Nam Hoang hấp tinh cầu” mới mong thoát chết, nếu không thì tài trời cũng không cứu được, người nên tìm một chỗ an táng cho hắn.

10. Chương 10: Kiếm Cô Trung Chém Đầu Ma Quái

Vũ Nam Báo nghe cái tên “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” sắc mặt cũng tái hẳn đi, nhìn Phục Bách Thao lạnh lùng nói :

- Phục thần quân, cái thủ đoạn tranh thắng của nhà người xét ra cũng không được quang minh lắm.

Phục Bách Thao cười ha hả :

- Trước khi hai bên động thủ đã giao hẹn rằng muốn thi triển cách gì cũng được, không có hạn chế bó buộc cơ mà, sao bây giờ lại còn trách ta không quang minh? Nếu Vưu huynh không phục thì ta xin lĩnh giáo vài chiêu.

Vưu Nam Báo “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta còn phải điều trị vết thương cho Chu huynh, chưa có thì giờ thỉnh giáo, nhưng lát nữa thế nào ta cũng xin chiêm ngưỡng ngọn Họa Huyết kim đao lợi hại cả người.

Nói xong liền đỡ Chu Bạch Mi nhảy xuống đài.

Chu Bạch Mi uống xong hai viên linh đan do mình tự chế ra, sắc mặt hăng còn hầm hầm giận dữ.

Vưu Nam Báo khẽ hỏi :

- Chu huynh thấy trong mình thế nào? Liệu có việc gì không?

Chu Bạch Mi cười nhạt nghiêng răng nói :

- Người bị trúng “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” thì nhất định chết, không thể cứu được nữa, người thường nhiều lắm là sống được nửa giờ, ta thì có thể sống tới hai giờ, ta còn đang nghĩ xem trong vòng hai giờ ấy làm thế nào mà báo thù được?

Vưu Nam Báo cau mày hỏi :

- Chu huynh sao lại chỉ tính những cách tiêu cực như thế? Một vị thần y trên đời như Chu Bạch Mi huynh, sao lại không tìm thấy thứ thuốc gì trị nổi chất độc “Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang” hay sao?

Chu Bạch Mi cười gượng nói :

- Chất độc ta có thể giải được, nhưng còn những cái trâm nhỏ đâm vào thịt, thì phải dùng Nam Hoang hấp tinh cầu mới có thể hút ra được, nếu không nó sẽ đi theo đường máu vào tim còn huyết nào mà không chặn lại được là hết gỡ.

Vừa nói tới đây, thấy Vũ Văn Kỳ thung thính bước tới gần mỉm cười hỏi :

- Chu lão tiên bối có phải cần “Nam Hoang hấp tinh cầu” không? Vật ấy cũng dễ kiếm có khó gì đâu?

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Vũ Văn cô nương đừng nói đùa, Nam Hoang hấp tinh cầu là một vật ở Dã Nhân sơn Trường Cảnh miếu nhân đừng nói trời nam bể bắc, cách trở núi sông, ngay đến Trường Cảnh miếu nhân cũng chẳng khác gì một hang cọp, đâu có phải dễ dàng vào được.

Vũ Văn Kỳ mỉm một nụ cười rất tươi rồi nói :

- Chu lão tiên bối đã bị trúng Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang, dẫu nhờ có công lực tuyệt thế tạm thời chưa việc gì, nhưng làm gì có thì giờ mà đi tới Dã Nhân sơn kịp nữa? Người ta thường có câu rằng “xa tận chân trời, gần ngay trước mắt”, lại có câu rằng “người lành trời giúp”, Chu lão tiên bối chắc không bao giờ ngờ được rằng vật đó lại đang ở trong túi Vũ Văn Kỳ này.

Đừng nói đến Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi nghe nói đều sững sốt bàng hoàng, ngay đến cả Nhạc Long Phi cũng không tin rằng Vũ Văn Kỳ lại có thứ kỳ trân dị bảo của Nam Hoang giấu trong mình, từ xưa đến nay chưa hề nghe nàng nhắc tới.

Vũ Văn Kỳ thấy mọi người vẫn chưa tin, thì mỉm cười thò tay vào túi lấy ra một quả cầu tròn đen bóng, chỉ lớn hơn hột hạnh đào một chút, đặt lên bàn tay.

Chu Bạch Mi nhận rõ quả cầu trong tay Vũ Văn Kỳ quả đúng là “Nam Hoang hấp tinh cầu” bèn chớp mau đôi mắt thung thính hỏi :

- Vũ Văn cô nương cho ta mượn vật này một lúc, vậy cô nương muốn ta phải đổi vật gì?

Vũ Văn Kỳ đưa quả cầu cho Chu Bạch Mi rồi mỉm cười nói :

- Lão tiên bối cứ việc lấy mà dùng, văn bối không muốn đổi lấy gì hết.

Chu Bạch Mi nhướng cao lông mày lắc đầu nói :

- Chu Bạch Mi này bình sinh có tật quái lạ là không bao giờ chịu hàm ân của ai dù chỉ là một giọt nước, Vũ Văn cô nương nếu cứ khẳng khẳng không chịu đánh đổi vật gì thì ta đành chịu chết chứ không dám mượn “Nam Hoang hấp tinh cầu” của cô nương.

Vưu Nam Báo ngồi bên cười nói :

- Vũ Văn cô nương, tính Chu huynh quái lạ như vậy là do trời phú, cô nương cứ đòi hẳn phải đổi cho vật gì là được rồi.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lão tiên bối đã nói như vậy, thì Vũ Văn Kỳ cũng xin thỉnh cầu một điều là sau này nếu văn bối có việc gì phải dùng đến thuốc thang, xin lão tiên bối thi ân cho một lần.

Chu Bạch Mi xua tay nói :

- Một lần không được, ta xin hứa sẽ vì cô nương mà trị bệnh ba lần.

Vũ Văn Kỳ cười khanh khách nói :

- Nếu thế thì Vũ Văn Kỳ được lời nhiều quá.

Chu Bạch Mi lắc đầu cười :

- Không đúng, không đúng, người được lời nhiều chính là ta, vì ta rất trọng cái mạng của ta, trị bệnh ba lần bất quả chỉ là tổ lòng tri ân đôi chút, ngày khác có dịp sẽ xin hậu báo cách khác.

Vũ Văn Kỳ chỉ cười không nói, cầm quả Nam Hoang hấp tinh cầu đưa cho Chu Bạch Mi lần nữa.

Lần này Chu Bạch Mi mới chịu chìa tay ra, rồi trao cho Vưu Nam Báo đặt vào chỗ vết thương ở vai bên hữu, cho nó hút cái trâm độc ra.

Vũ Văn Kỳ lại trở lại bàn mình, Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Kỳ muội lấy được quả Nam Hoang hấp tinh cầu khi nào vậy?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Phù Vân Tử, Phù Vân Tử khẽ cười nói :

- Hồi ta đi du hiệp ở gần Trường Cảnh miếu nhân trong Dã Nhân sơn giết được một con thuồng luồng, cứu được tính mệnh cho người Miêu ở trong đó, nên họ tặng ta bảo vật đó, nay thấy Chu Bạch Mi cần dùng mới đưa cho Vũ Văn diệt nữ đem sang, hạ một nước cờ phòng sẵn Chu Bạch Mi nghề thuốc rất tinh, quả có tài cứu người chết sống lại sau này trong bọn các người nếu có việc cần đến hẳn, thì dễ hơn.

Lỗ Trường Phong mỉm cười nói :

- Chu Bạch Mi mượn cô nương Vũ Văn cô nương Nam Hoang hấp tinh cầu hứa sẽ trị bệnh cho ba lần, mượn quả ta thanh Đồ Long kiếm thì hứa trị bệnh cho một lần, kể ra vị thần y này còn nợ bọn ta nhiều quá.

Phù Vân Tử cười nói :

- Lão lão đệ đừng cho là quá nhiều, có thể ngay trên Đồ Long đảo này chúng ta có khi cần tới.

Lúc này Vưu Nam Báo cầm quả Nam Hoang hấp tinh cầu lần đi lần lại luôn trên vết thương của Chu Bạch Mi, Chu Bạch Mi cũng vận dụng công lực, dẫn cho chất độc của Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang dần dần theo các đường mạch máu trong mình đang công nhập quả tìm phải trở về chỗ cũ.

Phục Bách Thao thực không ngờ món bảo vật Nam Hoang hấp tinh cầu chỉ có ở Dã Nhân sơn lại xuất hiện trên đảo Độc Long bèn hôn hử nói với Cừu Trọng Đạt và Sa Bội rằng :

- Sa huynh, Cừu huynh, Chu Bạch Mi đã chết, thì ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ cũng thất truyền, từ nay trong giới võ lâm ngón Lưỡng Nghi chưởng lực của Sa huynh, và ngón Thần Ưng trảo của Cừu huynh là đủ coi thường anh hùng thiên hạ được rồi.

Cừu Trọng Đạt lắc đầu nói :

- Người khác trúng phải Tam Tuyệt Đoạt Hồn mang thì quả không còn cách chi cứu được nhưng Chu Bạch Mi xưa nay nổi tiếng là thần y...

Phục Bách Thao cười ha hả ngắt lời :

- Từ xưa đến nay, trên đời có biết bao thần y nhưng đại đa số chỉ chữa bệnh cho người thì giỏi, còn chữa cho mình thì dốt, chỉ trừ phi Chu Bạch Mi lặn lội tìm sang tới Dã Nhân sơn Trường Cảnh miêu cách đây tới hàng ngàn dặm đường được Nam Hoang hấp tinh cầu còn thì cho dầu Biển Thước, Hoa Đà tái thế cũng không có cách gì chữa được.

Trong lúc Phục Bách Thao đắc ý huênh hoang, múa tay hoa chân như vậy thì Chu Bạch Mi nhờ có nội công tuyệt đỉnh và sức hút cả Nam Hoang hấp tinh cầu đã hút được chất độc ra khỏi thân thể.

Vũ Văn Kỳ lại thủng thỉnh bước sang mỉm cười hỏi :

- Chu lão tiên bối đã vô sự rồi chứ?

Chu Bạch Mi uống một viên linh đan, và xoa thuốc vào chỗ bị thương ở đầu vai xong, bèn đưa quả Nam Hoang hấp tinh cầu cho Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nhờ ơn cô nương giúp đỡ, Chu Bạch Mi đã được vô sự, ta đang định đi tìm Phục Bách Thao bắt hẩn đền món nợ máu...

Vưu Nam Báo ngắt lời cười nói :

- Chu huynh vừa khỏi trọng thương, phải nên nghỉ ngơi cho lại sức, để tiểu đệ còn nói chuyện với lão già Đồ Viễn Trí về việc đôi chim ưng đoạt kiếm tại Tầng Kiếm cốc trước đã.

Vũ Văn Kỳ đứng bên cạnh cũng cười nói :

- Vưu lão tiên bối hãy thông thả một chút để cho tiện nữ gọi Cừu Trọng Đạt bắt hẩn phải giữ đúng lời hứa giao trả năm thanh kiếm đã, rồi lão tiên bối hãy nói chuyện với Đồ Viễn Trí sau.

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Cách ấy hay lắm, thành ra Vưu Nam Báo này cứ việc tạo hưởng kỳ thành, làm phiền cô nương quá.

Vũ Văn Kỳ nói :

- Việc nhỏ mọn ấy lão tiên bối chớ còn bận tâm, rất có thể lát nữa Vũ Văn Kỳ này còn phải chịu ơn lão tiên bối.

Nàng nói dứt lời, khẽ uống lưng ong, tung mình nhảy ra xa tới hơn bốn trượng tới Tập Hiền đài.

Vưu Nam Báo nhìn Chu Bạch Mi lắc đầu than :

- Không ngờ bọn ra bình sinh không từng chịu ơn ai, mà lúc này phải nhờ bọn hậu bối giúp đỡ rất nhiều công việc.

Chu Bạch Mi gật đầu cười gượng nói :

- Nhờ người một giọt nước, phải báo lại cả suối, ta cảm thấy đối với bọn trẻ con này mình không thể báo hết được.

Hai người thở than đến đây đã thấy Vũ Văn Kỳ yếu điệu đứng lên Tập Hiền đài, vòng tay nói :

- Võ lâm mạt học Vũ Văn Kỳ kính mời Cừu Trọng Đạt lão tiên bối lên nói chuyện.

Cừu Trọng Đạt không ngờ Vũ Văn Kỳ lại dám gọi mình ra thách đấu trận, chẳng lẽ lại không lên, đành phải nhảy lên đài cau mày hỏi :

- Vũ Văn cô nương muốn hỏi gì ta?

Vũ Văn Kỳ khước thu lông lánh, chú ý nhìn Cừu Trọng Đạt mỉm cười hỏi :

- Cừu lão tiên bối còn nhớ lời thề ở Tiên Hà linh không?

Cừu Trọng Đạt “à” một tiếng, sắc mặt hơi ửng đỏ, quay đầu xuống đài gọi :

- Cận Vạn Tôn lão đệ đâu?

Cận Vạn Tôn nhảy phắt lên đài, mỉm cười hỏi :

- Cừu lão tiên bối có việc gì sai khiến?

Cừu Trọng Đạt cau mày hỏi :

- Trong lúc Viên Thanh Loan bị trúng nọc rắn ở Tiên Hà lĩnh chúng ta đã lập lời thề với đối phương, hẹn hôm nay sẽ đem năm thanh bảo kiếm lấy được ở trong Tàng Kiếm cốc ra trước Nam Hải Anh Hùng hội tặng lại, chẳng hay Cận lão đệ có đem kiếm đến đây không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói nghĩ thầm: “Thì ra bọn chúng chia tay nhau ở Tiên Hà lĩnh, Cừu Trọng Đạt không đi cùng với Cận Vạn Tôn, Viên Thanh Loan, hèn nào bữa nay không thấy chúng ngồi cùng bàn”.

Cận Vạn Tôn nghe Cừu Trọng Đạt hỏi thế, bèn khúm núm cười nịnh :

- Khỏi bẩm Cừu lão tiên bối, năm thanh bảo kiếm hiện đã chia cho mấy người anh em trong Hắc y Thiết vệ đeo cả, bọn họ vì mắc công vụ, di chuyển luôn luôn chưa về đến kinh đô nên chưa triệu tập được ngay.

Vũ Văn Kỳ nghe đến đây biết đối phương có ý nuốt lời thề bèn cười nhạt một cách khinh miệt.

Cừu Trọng Đạt quay lại nhìn nàng, tỏ vẻ không bằng lòng nói :

- Vũ Văn cô nương, Cận Vạn Tôn lão đệ nói vậy là tình thực, cô nương không nên cười cái giọng đó.

Vũ Văn Kỳ mày liễu đảo ngược, “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta cười là vì một vị danh liệt Càn Khôn lục ác, bốn bề nghe tên như lão tiên bối mà dám nuốt lời thề một cách trắng trợn như vậy, có lẽ người không sợ chết bởi miệng rắn Thất bộ thanh xà của Lãnh tỷ tỷ ta chăng?

Cừu Trọng Đạt nghe nói, mặt đỏ bừng bừng, thẹn đến run cả người, nhưng Cận Vạn Tôn cứ thản nhiên như không, hần còn ghé tai vào Cừu Trọng Đạt nói nhỏ mấy câu.

Thì ra trong lúc Vũ Văn Kỳ nói, Cận Vạn Tôn đã đảo mắt nhìn khắp dưới đài hần chú ý nhất là chỗ bọn Nhạc Long Phi ngồi, không thấy Lãnh Băng Tâm người có tài nuôi rắn lại béo lẻo mồm miệng đâu cả đủ chứng tỏ Lãnh Băng Tâm không tham dự Nam Hải Anh Hùng hội.

Cừu Trọng Đạt nghe mấy câu rỉ tai của Cận Vạn Tôn lập tức tươi ngay nét mặt, chú ý nhìn vào Vũ Văn Kỳ lạnh lùng nói :

- Vũ Văn cô nương còn ít tuổi, ăn nói nên phải dè dặt đôi chút, ai bảo ta không giữ lời?

Vũ Văn Kỳ “xì” một tiếng, sắc mặt đầy vẻ nhạo cợt, cười nhạt nói :

- Sự thực rành rành ra đây mà còn định ngụy biện sao? Lời thề của người còn văng vẳng bên tai mà kiếm đâu sao không thấy?...

Cừu Trọng Đạt bĩu môi ngắt lời :

- Hình như ta chưa từng thề thốt với cô nương ở Tiên Hà lĩnh?

Vũ Văn Kỳ gật đầu nói :

- Đúng thế, người lập lời thề với Lãnh tỷ tỷ ta.

Cừu Trọng Đạt quắc đôi mắt vọ hỏi :

- Lãnh Băng Tâm đâu?

Vũ Văn Kỳ đáp :

- Lãnh tỷ tỷ còn chút việc chưa đến Nam Hải.

Cừu Trọng Đạt nghe nói mỉm cười :

- Bữa đó ta lập lời thề với Lãnh Băng Tâm, bữa nay nếu ta phản bội lời thề thì cũng chỉ Lãnh Băng Tâm cô nương mới có quyền chất vấn, còn Vũ Văn Kỳ cô nương đối với Lãnh cô nương dù giao tình có thân mật đến đâu chung qui chỉ là người ngoài cuộc, nay cô nương lên đài trách hỏi thì chẳng là lỗ mãng chẳng?

Vũ Văn Kỳ dù sao cũng ít tuổi, kinh nghiệm giang hồ chưa có mấy, nay bị Cừu Trọng Đạt hỏi vặn mấy câu bất giác thẹn đỏ mặt không biết trả lời làm sao.

Nhạc Long Phi thấy tình hình như vậy vừa toan nhảy lên đài giải vây cho Vũ Văn Kỳ, chợt thấy một bóng người nhẹ như cánh én chớp mắt đã bay tới giữa đài.

Người lên vừa lên chính là Truy Hồn Học Cửu Vũ Nam Báo chủ nhân Tàng Kiếm cốc cùng Cừu Trọng Đạt cùng liệt danh trong Càn Khôn lục ác.

Vũ Nam Báo vòng tay cười nói với Cừu Trọng Đạt :

- Cừu huynh, trừ Lãnh cô nương ra hình như Vũ Nam Báo này cũng có đủ tư cách hỏi Cừu huynh mấy câu.

Vũ Văn Kỳ chính đang lúng túng, không biết làm cách gì tháo lui được, bèn thừa dịp nói :

- Vũ lão tiên bối chủ nhân Tàng Kiếm cốc cố nhiên có đủ tư cách những kẻ vô sỉ đánh cắp kiếm của người phải xử sự thế nào cho công bằng, Vũ Văn Kỳ này xin rút lui.

Nó xong nhảy xuống đài trở về chỗ ngồi, nét mặt có vẻ bên lên lẳng lặng ngồi chờ kết quả.

Cừu Trọng Đạt thấy Vũ Nam Báo thân hành lên đài, biết hẳn đã tinh kiếm thuật, lại giỏi mồm mép khó lòng ứng phó nổi, định đem trách nhiệm trút hết lên đầu Cận Vạn Tôn bèn mỉm cười nói :

- Vũ huynh hỏi ta thì vô ích vì hôm Cừu Trọng Đạt này ở Tiên Hà lĩnh chỉ thay mặt Cận Vạn Tôn lão đệ lập lời thề với Lãnh cô nương, còn việc đoạt kiếm ở Tàng Kiếm cốc quả thực ta không hề tham dự, ta cũng như Vũ Văn Kỳ cô nương vừa rồi đều chỉ là người ngoài cuộc, không dính líu gì vào chuyện đó.

Vũ Nam Báo cười ngặt nói :

- Cừu huynh thiệt là tay lão gian hoạt, phải tay thiệt sạch sẽ...

Cừu Trọng Đạt cau mày nói :

- Đại trượng phu có gan làm, có gan chịu, nhưng việc này thực quả không can dự gì đến ta, sao ta phải gánh lấy trách nhiệm?

Vũ Nam Báo cười nhạt hỏi :

- Cừu huynh đã nói vậy thì Vũ Nam Báo này hỏi ai bây giờ?

Cừu Trọng Đạt chỉ Cận Vạn Tôn đứng bên cạnh, nói :

- Cận Vạn Tôn lão đệ đây chính là đương sự, Vũ huynh nên hỏi hắn tiện hơn.

Vũ Nam Báo đưa mắt nhìn Cận Vạn Tôn một cách nghiêm khắc, rồi bữu môi nói :

- Hắn không xứng đáng nói chuyện với ta.

Cận Vạn Tôn nghe nói xécher lông mày, quát to :

- Vũ Nam Báo...

Vũ Nam Báo không thêm đếm xỉa đến hắn, chỉ vòng tay nói với Đồ Viễn Trí đang ngồi ở giữa bọn Hắc y Thiết vệ ở dưới đài :

- Vũ Nam Báo xin mời Đồ tiên sinh lên đài nói chuyện.

Đồ Viễn Trí mỉm cười đứng dậy, thung thình bước tới trước đài rồi không cần lấy đà, nhảy phắt lên đài chấp tay hỏi :

- Vũ cốc chủ có điều chi chỉ giáo?

Vưu Nam Báo lưỡi sắc như dao, cất tiếng nói sang sảng :

- Đồ tiên sinh hôm nay lấy tư cách chức Cung Phụng trong đại nội của Thanh đình tuần tra đảo Độc Long này hay là lấy tư cách một nhân vật giang hồ đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội.

Câu hỏi thật đã có ý châm biếm một cách sâu sắc, nhưng Đồ Viễn Trí vẫn điềm tĩnh như không lạnh lùng trả lời :

- Ở chốn giang hồ thì chỉ nói chuyện giang hồ, Đồ Viễn Trí cùng mọi người tới tham dự hôm nay chỉ là lấy tư cách nhân vật giang hồ đến tham dự Nam Hải Anh Hùng hội nếu không dưới đài này bao nhiêu kẻ phản nghịch đã bị tóm cổ, giao cho quốc pháp từ lâu rồi.

Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ nghe xong đều đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Vưu Nam Báo nghe xong, nhướn mày cười nói :

- Nếu Đồ tiên sinh lấy tư cách là một nhân vật giang hồ đến dự hội thì Vưu Nam Báo này xin có việc liên quan đến đạo nghĩa giang hồ xin thỉnh giáo Đồ tiên sinh!

Đồ Viễn Trí là một người thâm trầm, vui giận đều không lộ ra sắc mặt, chỉ thản nhiên trả lời :

- Vưu cốc chủ xin cứ nói rõ.

Vưu Nam Báo nói :

- Vưu Nam Báo ở trong Tàng Kiếm cốc mời mấy vị danh kiếm đương thời, mở một cuộc gọi là Luận kiếm đại hội trong khi hội họp, chợt thấy hai con chim ưng rất lớn, nhân lúc bất ngờ sà xuống cắp sáu thanh bảo kiếm cả ta cất công bao nhiêu năm gìn giữ cất giấu.

Đồ Viễn Trí gật đầu :

- Ta cũng nghe học trò ta là Cận Vạn Tôn có nói đã được mục kích chuyện đó.

Vưu Nam Báo cười nhạt :

- Ta e rằng đó không phải là lệnh đồ chỉ được mục kích mà thôi, trong số sáu thanh kiếm đó, trừ thanh Ngô Côn kiếm không kể, còn năm thanh nữa, đã bị lệnh cao đồ Cận Vạn Tôn chia cho bọn Hắc y Thiết vệ thuộc hạ sử dụng.

Đồ Viễn Trí mặt vẫn không thay đổi sắc, gật đầu nói :

- Cốc chủ nói hoàn toàn là đúng sự thực, hiện nay có hai thanh do hai tên thủ hạ của ta đang đeo bên mình.

Vưu Nam Báo thấy Đồ Viễn Trí thản nhiên thừa nhận không hề đổ lỗi cho ai, bất giác kinh ngạc hỏi tiếp :

- Đồ tiên sinh nhận thấy lệnh cao đồ làm việc ấy trái với đạo nghĩa giang hồ không?

Đồ Viễn Trí lắc đầu cười nói :

- Ta chẳng nhận thấy việc này có gì không phải cả.

Vưu Nam Báo thấy hắn trả lời như vậy thì giận lắm, xéch ngược lông mày quát to :

- Đồ tiên sinh cho rằng cái thủ đoạn hạ lưu đê tiện thả chim ưng cướp đoạt bảo kiếm của người ta là chính đáng phải không?...

Đồ Viễn Trí xua tay ngắt lời :

- Vưu cốc chủ đừng có bóp méo sự thực, Cận Vạn Tôn chưa hề thả chim ưng đoạt kiếm.

Vưu Nam Báo tức giận la hét âm lên :

- Vừa rồi ngươi đã thừa nhận với ta, lời ta nói là hoàn toàn đúng sự thực, tại sao bây giờ ngươi lại chối và bảo là ta lập nhân chi tội?

Đồ Viễn Trí cười một cách nham hiểm :

- Ta thừa nhận là Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan có tham dự Luận kiếm đại hội, ta thừa nhận họ có trông thấy hai con chim ưng đoạt kiếm, ta thừa nhận là năm thanh bảo kiếm ấy hiện đang ở trong tay bọn thuộc hạ của ta.

Vưu Nam Báo cười nhạt hỏi :

- Bấy nhiêu điều đó còn chưa đủ sao?

Đồ Viễn Trí lại cười :

- Vưu cốc chủ đã liệt danh trong Càn Khôn lục ác, đáng kể là một tay hào kiệt lão làng giang hồ, sao vẫn hồ đồ như vậy? Tất cả những sự thực đó, đối với việc Cận Vạn Tôn thả chim ưng đoạt kiếm thì có gì mà dính dáng đến nhau? Và ta có thừa nhận hai con chim ưng đó là của Cận Vạn Tôn đâu?

Vưu Nam Báo thực không thể ngờ Đồ Viễn Trí lại trả lời như vậy, giận đến cười nhạt nói :

- Đồ tiên sinh là một người danh vang bốn bể vọng trọng đương thời, thiết tưởng không nên dùng những lời nói khéo mà che đậy tội lỗi, Nhạc Long Phi lão đệ và Vũ Văn cô nương đều mắt trông thấy hai con chim ưng đi cùng với lệnh cao đồ.

Đồ Viễn Trí lại xua tay ngắt lời :

- Cốc chủ vì xót mấy thanh kiếm bị mất nên mới mê lẫn, nói năng không mạch lạc, bây giờ ta xin thỉnh giáo Cốc chủ một điều.

Vưu Nam Báo cặp mắt đờ đờ sát khí, quát to :

- Nói mau, nói mau, thế nào mà bảo là ta nói năng không có mạch lạc?

Đồ Viễn Trí cười nham hiểm :

- Hai con chim ưng không phải là của Cận Vạn Tôn nuôi, mà là sau khi ở Luận kiếm đại hội ra, hắn mới tìm cách thu phục được, hay nói cách khác, chính hai con chim ưng ấy đem năm thanh kiếm đến đầu hàng Cận Vạn Tôn.

Vưu Nam Báo giận quá nói lạc cả giọng :

- Đồ tiên sinh, người... người... người nói như vậy có gì làm bằng có không?

Đồ Viễn Trí lạnh lùng hỏi lại :

- Vưu cốc chủ, người cho rằng Cận Vạn Tôn đã nuôi hai con chim ưng ấy từ trước, thì bằng có nơi đâu?

Vưu Nam Báo bị đối phương hỏi vặn thế thì trong lúc bất ngờ không biết tìm câu gì đáp lại, thì Đồ Viễn Trí đã tỏ vẻ đắc ý vô cùng, đôi mắt sáng lên mỉm cười nói :

- Cứ xem như thế thì năm thanh bảo kiếm thời tiền cổ này nguyên không phải vật có chủ, cũng như vành trăng sáng ở trên trời, ngọn gió mát ngoài biển, bất cứ ai, hễ có nhân duyên đều được làm chủ. Nhưng Vưu cốc chủ đã có công sưu tầm nhiều năm, cất giấu đã lâu nên ta nghĩ có hai cách có thể lấy lại được, tùy người chọn lựa.

Vưu Nam Báo hỏi :

- Cách gì?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cách thứ nhất là luận “lý”, năm thanh bảo kiếm của Vưu cốc chủ đã bị hai con chim ưng đoạt mất thì bây giờ lại đi tìm hai con chim ưng mà đòi, nếu người bắt hoặc giết được hai con chim ưng ấy thì Đồ Viễn Trí này sẽ xin hai tay bưng năm thanh kiếm lên mà dâng nộp.

Vưu Nam Báo ngẫm nghĩ một lúc rồi cau mày hỏi :

- Còn cách thứ hai?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cách thứ hai là luận “đao”, đó cũng là bản sắc của các nhân vật trong giang hồ.

Vưu Nam Báo xécher ngược lông mày cười ha hả :

- Đã là nhân vật giang hồ tất nhiên phải có bản sắc giang hồ, ta tán thành biện pháp luận “đao”, nhưng không hiểu cách thức như thế nào?

Đồ Viễn Trí sắc mặt lộ vẻ kiêu ngạo đáp :

- Huyền công, nội lực bình nhận chưởng pháp, ám khí tất cả năm trận, mỗi trận đánh cuộc một thanh kiếm, ai thắng thì được thanh kiếm.

Vưu Nam Báo gật đầu hỏi :

- Thế thì tốt lắm, nhưng năm trận đó có phải đều là do Đồ tiên sinh một mình đảm nhiệm không?

Đồ Viễn Trí trợn tròn mắt, cười ha hả :

- Nếu toàn do ta một mình xuất trận thì bọn ngươi còn hy vọng gì thắng nổi?

Vưu Nam Báo cười nhạt :

- Điều đó thì chưa chắc.

Đồ Viễn Trí lại cười nói :

- Tốt hơn hết là gom tất cả những nhân vật mà chúng ta quen biết ở đây, tùy ý muốn mời ai ra trận cũng được, hết năm trận này là giải quyết xong năm thanh kiếm.

Vưu Nam Báo gật đầu tỏ ý bằng lòng, Đồ Viễn Trí lại nói tiếp :

- Nếu Vưu cốc chủ đã đồng ý, chúng ta hãy trở về chỗ ngồi bàn lại, rồi sẽ lập tức phái người đăng đài.

Nói xong cả hai người cùng nhảy xuống đài trở về bàn mình.

Vưu Nam Báo vừa ngồi yên chỗ, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ cùng song song chạy tới, rồi Nhạc Long Phi nghiêng mình mỉm cười nói với Vưu Nam Báo :

- Hôm ở Tầng Kiếm cốc, Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ đều được chịu ân ban tứ, nên bữa nay Vưu lão tiên bối có cần sai khiến gì chúng tôi xin hết sức.

Tây Môn Túy cũng nhân dịp tốt có thể liên lạc với các nhân vật võ lâm chống lại bọn ưng khuyến bèn ngồi cách bàn ngoài cổ cười nói với Vưu Nam Báo :

- Vưu cốc chủ, đối phương thanh thế mạnh lắm, lúc nào ngươi cần sự trợ giúp, bọn lão quái vật này đều tình nguyện rút đao tương trợ.

Vưu Nam Báo thấy bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều tình nguyện giúp mình thì mừng lắm vội chấp tay vái tạ.

Lúc này trong bọn thủ hạ của Đồ Viễn Trí người thứ nhất đăng đài là Viên Thanh Loan, Tổng quản ban Hồng y nữ thị trong đại nội Thanh đình đã nổi danh trong làng kiếm thuật.

Vưu Nam Báo thấy Viên Thanh Loan thượng đài bắt giắc cau lông mày lại, nhân vì bọn mình hoặc mấy người trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều có địa vị cao trong giang hồ, không tiện đấu với đàn bà, muốn mời Vũ Văn Kỳ ra trận nhưng lại sợ nàng còn ít tuổi, công lực không đủ địch lại với một danh kiếm như Viên Thanh Loan.

Wũ Văn Kỳ thông minh tuyệt đỉnh, thấy Vưu Nam Báo đưa mắt nhìn mình, đã biết dụng ý, bèn thủng thỉnh bước tới mỉm cười :

- Vưu lão tiên bối, Viên Thanh Loan đã từng đấu với tiện nữ một lần ở Tung Sơn, tiện nữ chưa hề chịu thua mụ.

Vưu Nam Báo nghe nàng nói vậy liền mỉm cười :

- Vũ Văn cô nương cao hứng, thì xin mời cô nương lên đài đòi giùm ta thanh kiếm này.

Vũ Văn Kỳ mỉm một nụ cười rất tươi, rồi nhún mình nhảy lên Tập Hiền đài.

Viên Thanh Loan hôm ở trên Tung Sơn đã biết ngón “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” của Vũ Văn Kỳ lợi hại thế nào rồi nên khi thấy nàng lên đài, liền quài tay ra sau rút thanh kiếm cầm sẵn lên tay.

Thanh kiếm Viên Thanh Loan vẫn đeo mọi khi bữa nay đã được thay bằng một thanh kiếm cổ, lưỡi sắc như nước, ánh sáng chói cả mắt, Vũ Văn Kỳ tuy nhận không ra nhưng cũng đoán được đó chính là một trong số năm thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo.

Vũ Văn Kỳ vừa nhảy lên đài, Viên Thanh Loan đã lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn cô nương trận này đấu võ công hay binh khí?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Viên bằng hữu chớ tưởng rằng sư phụ ta chỉ truyền có một môn “Thiên Nữ Tán Hoa Thủ” thôi đâu.

Miệng nói tay cũng rút thanh Cô Trung kiếm ra cầm ở tay.

Hai thanh bảo kiếm ở trong tay hai người, tuy cùng là bảo kiếm song giá trị mỗi thanh mỗi khác.

Thanh kiếm ở tay Vũ Văn Kỳ chế bằng loại thép nguyên chất, giá trị của nó chỉ là ở chỗ nó đã lưu lại cái chính khí hào nhiên của một vị danh nhân khảng khảng một niềm trung quân ái quốc.

Thanh kiếm trong tay Viên Thanh Loan thì lại là một thần vật thời tiền cổ, giá trị ở chỗ là có thể đặt sợi tóc lên lưỡi kiếm thổi đứt, chém sắt như chém bùn, cho đến tâm lý hai người cũng lại không cùng loại.

Viên Thanh Loan thì cho rằng không những mình đã tinh thông về kiếm thuật mà binh khí so với đối phương cũng sắc bén hơn, nên cuộc chiến đấu hôm nay mười phần đã chắc thắng cả mười.

Vũ Văn Kỳ thời cho rằng, trong cuộc so kiếm này, mình không những có nhiệm vụ đòi cho được thanh bảo kiếm của Vưu Nam Báo mà lại còn muốn trừ bỏ một tên ứng khuyến của Thanh đình trước mặt quần hùng thiên hạ.

Tâm lý đã không giống nhau, thủ pháp tất mỗi người một lối.

Một đằng Viên Thanh Loan chỉ ở cầu thẳng, tấn công dồn dập, như mưa rào gió giạt, núi lở sóng gào, một đằng Vũ Văn Kỳ chỉ ở trừ ác, chống đỡ vững vàng lên lui đúng phép.

Trong ba mươi lăm chiêu đầu, Viên Thanh Loan chiếm hẳn ưu thế, kiếm sắc, chiêu độc, thủ pháp lại càng nhanh nhẹn, làn kiếm quang loang loáng như luồng chớp bao trùm đối phương.

Vũ Văn Kỳ thì hoàn toàn thi triển bộ pháp Kỳ môn độn bộ theo cuốn sách Nhạc Long Phi tặng, né tránh tới lui ngẫu nhiên có bước nào vì chưa thuần thục lỡ có sơ hở thì trong lúc nguy cơ nàng dùng ngón Thất Bảo kiếm pháp tinh diệu vạn phần của sư phụ truyền thụ đẩy lui thế tấn công của đối phương.

Phương pháp chống đỡ ấy làm cho Viên Thanh Loan không sao chiếm được lợi thế, nhưng cũng chưa lấy điểm nào chứng tỏ rằng sắp thua.

Vì vậy nên Đồ Viễn Trí và Cận Vạn Tôn đều không lo gì cho Viên Thanh Loan, chỉ thầm ước lượng xem nàng đấu đến bao giờ mới có thể nhờ ở ba điều kiện trội hơn hẳn đối phương là: kiếm sắc, thuật tinh, nội lực dồi dào, hoàn toàn thu được thắng lợi?

Nhạc Long Phi cũng tự biết Viên Thanh Loan là một trong mấy tay danh kiếm ít có ở đời, mà lối đánh của Vũ Văn Kỳ như vậy nếu thời gian còn kéo dài rất có thể chỉ sơ ý một chút là bị thua ngay, chàng bèn cau mày suy nghĩ xem có cách gì giúp được nàng hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại quả nhiên nghĩ ra được một kế, chàng thăm vận thần công ngưng khí lại thành nhỏ như sợi tơ, rồi thi triển Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói nhỏ vào tai Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, ba ngón Thiên Khu tam thức trong quyển Thiên - Tử Phủ kỳ thư diệu dụng vô cùng sao không đem hóa vào kiếm pháp dùng thử xem sao?

Phù Vân Tử thấy Nhạc Long Phi mấp máy đôi môi, mắt lại chăm chú nhìn ngó lên đài, thì biết rằng chàng định dặn dò gì nàng, bèn cùng Tả Thái Tường, Tiêu Tử Bình, Tây Môn Túy đưa mắt cho nhau mỉm cười.

Vũ Văn Kỳ nghe Nhạc Long Phi nhắc, bất giác thầm mắng mình quá ngu, trong lúc thử tài trên Thính Đào quán, rõ ràng là chính Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường cũng phải kinh sợ về cái uy lực ghê gớm môn Thiên Khu tam thức mà sao mình mê muội đến nỗi không biết đem ra dùng thử.

Nghĩ tới đây, vừa hay Viên Thanh Loan dùng một chiêu kiếm pháp uy thế vô cùng hung bạo phóng tới bị nàng thi triển ngón “Thái Ất Tiềm Hình” trong Kỳ môn đòn bộ ung dung tránh thoát.

Vũ Văn Kỳ bèn thừa lúc Viên Thanh Loan chưa kịp đổi chiêu thành linh dùng chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” trong Thiên Khu tam thức đánh ra.

Tiếp theo chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” lại bồi thêm chiêu “Thiên Phong Chấn Y”, dùng kiếm thay chưởng hai chiêu đều là kỳ ảo tuyệt bậc quanh co cùng tiến, kiếm quang lấp lánh như hàng vạn ngôi sao nhanh như điện quang lấp Viên Thanh Loan.

Chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” vừa phóng ra, Đồ Viễn Trí đã giật mình đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng, biết rằng Viên Thanh Loan không tránh khỏi kiếp số.

Quả nhiên, Viên Thanh Loan vì chiến đấu đã lâu trừ đối với bộ pháp thần kỳ của Vũ Văn Kỳ là không rõ đường lối ra sao còn ngoài ra những chỗ tinh vi ảo diệu của môn Thất Bảo kiếm pháp cũng đã hiểu một, hai, nên cho rằng nhiều lắm là chỉ mười hiệp nữa là cái thắng cầm chắc trong tay, nào có ngờ đâu lại thấy hai chiêu kiếm pháp kinh thần khấp quỵ ấy thốt nhiên xuất hiện.

Trong lúc coi thường, thì cách né tránh ắt phải chậm chạp, hướng chỉ uy lực của hai chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” và “Thiên Phong Chấn Y” lại quá mãnh liệt, chỉ thấy đầy trời hoa kiêu lả tả, lập tức mưa huyết tưới lên, Viên Thanh Loan tuy đã cố hết sức tránh mà không thoát, vẫn bị lưỡi kiếm Cô Trung của Vũ Văn Kỳ chém đứt cánh tay phải.

Mưa huyết vừa phun, lập tức từ ba phía mặt Tập Hiền đài có bốn bóng người nhảy phắt lên.

Bốn cái bóng ấy là thầy trò Đồ Viễn Trí, Cận Vạn Tôn cùng Nhạc Long Phi, Vưu Nam Báo vì sợ bọn ứng khuyến Thanh đình thẹn quá hóa giận nên phải chạy lên tiếp viện cho Vũ Văn Kỳ.

Cận Vạn Tôn đau xót nhìn tình nhân nên vừa nhảy lên đài đã vội cúi xuống bế xốc Viên Thanh Loan đang nằm mê man trên vũng máu đem xuống băng bó.

Đồ Viễn Trí nét mặt vẫn thâm trầm nham hiểm, quắc đôi mắt cú vọ soi mói nhìn Vũ Văn Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn Kỳ, ngươi tìm thấy quyển Thiên trong bộ Tử Phủ kỳ thư ở đâu?

Vũ Văn Kỳ sắc mặt điềm tĩnh như thường, cúi xuống nhặt thanh thần kiếm trong vũng máu đưa cho Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bối, Vũ Văn Kỳ may không nhục mệnh, đã thay mặt lão tiên bối lấy lại được thanh bảo kiếm về.

Đồ Viễn Trí thấy Vũ Văn Kỳ không thềm thêm đếm xỉa gì đến mình thì bất giác nổi giận, đôi mắt trợn trừng quát to :

- Vũ Văn Kỳ, ta hỏi ngươi có nghe thấy không?

Bây giờ Vũ Văn Kỳ mới từ từ quay lại, vừa tra kiếm vào vỏ vừa nhìn Đồ Viễn Trí bằng tia mắt giận dữ cầm thù lạnh lùng hỏi :

- Ngươi hỏi gì ta?

Đồ Viễn Trí nhắc lại câu hỏi trước :

- Ta hỏi ngươi đã tìm thấy quyển Thiên ở đâu?

Vũ Văn Kỳ hỏi lại :

- Sao ngươi biết ta đã xem quyển Thiên trong bộ Tử Phủ kỳ thư?

Đồ Viễn Trí cười nham hiểm :

- Vừa rồi trong lúc người dùng kiếm chém đứt cánh tay Viên Thanh Loan, những chiêu thuật mà người thi triển đó rất giống mấy chiêu chếp trong Thiên Khu tam thức ở trong quyển Thiên bộ Tử Phủ kỳ thư.

Vũ Văn Kỳ chợt nghĩ đây là dịp tốt để gây cho Đồ Viễn Trí những kẻ cựa thù bèn xéch ngược đôi mày liễu, hỏi Đồ Viễn Trí :

- Sao người biết trong Tử Phủ kỳ thư quyển Thiên có chếp môn Thiên Khu tam thức?

Đồ Viễn Trí không ngờ đối phương hỏi vặn mình như vậy nên trong chốc lát không biết trả lời ra sao.

Vũ Văn Kỳ cười tươi nói :

- Người dùng lấy thế làm khó, để ta trả lời hộ người, có phải Tử Phủ kỳ thư quyển Địa đang ở trong tay người không?

Đồ Viễn Trí nửa tỏ vẻ kinh lạ, nửa tỏ vẻ kiêu ngạo nói :

- Không ngờ tin tức người xác thực đến thế, quyển sách ấy quả đang trong tay ta thực. Chẳng lẽ còn kẻ nào dám đến cướp nữa chăng?

Bộ Tử Phủ kỳ thư gồm ba quyển Thiên, Địa, Nhân lạc vào đâu là một bí mật trong võ lâm, nay thấy Đồ Viễn Trí nhận là quyển Địa trong tay hắn, tự nhiên khiến cho các nhân vật phái giang hồ đều xì xào nghị luận.

Vũ Văn Kỳ lại càng cố ý tróc lộng, chạy ra đứng trước đài vòng tay nói to :

- Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình đâu? Xin mời lên đài nói chuyện.

Trong lúc Âu Dương Bình đưa Đà Ấu Ngô Cúc vào hội trường đã trông thấy Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, thì biết hai người chưa bị chết đuối ở Thái Hồ thì đang tính kế lo Lãnh Băng Tâm hỏi đến câu chuyện trước thì tính làm sao? Nay lại thấy Vũ Văn Kỳ chỉ mặt gọi tên không biết làm sao được, đành phải đứng dậy nhảy lên đài cau mày hỏi :

- Vũ Văn cô nương tìm ta có việc gì? Hay là muốn báo thù chuyện ở Thái Hồ bữa trước.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Ta không cần báo thù, ta chỉ chuyển đến người vài lời trọng yếu rất cần cho cả hai bên.

Âu Dương Bình đưa mắt nhìn Đồ Viễn Trí ngạc nhiên hỏi lại :

- Vài lời trọng yếu quan hệ cả hai bên?

Vũ Văn Kỳ gật đầu cười :

- Tức là có liên quan đến ba cuốn Thiên, Địa, Nhân trong bộ Tử Phủ kỳ thư này.

Mấy câu nói ấy quả nhiên làm cho Âu Dương Bình và Đồ Viễn Trí đều sáng mắt cả lên, tinh thần đột nhiên thấy phấn khởi.

Vũ Văn Kỳ chăm chú nhìn Âu Dương Bình miệng chum chim nói :

- Chắc hẳn người đã biết Lãnh Băng Tâm là tỷ tỷ của ta chứ gì?

Âu Dương Bình chỉ đỏ mặt gật đầu.

Vũ Văn Kỳ lại cười tiếp :

- Lãnh tỷ tỷ nhân mắc dở chút việc chưa tới kịp, có nhân ta nói với người phải tìm đủ ba cuốn Thiên, Địa, Nhân ở trên Nam Hải Anh Hùng hội này, đưa cho tỷ ấy, nếu không thì từ nay đừng hòng gặp tỷ ấy nữa.

Nói đến đây hơi ngừng một chút, đưa mắt nhìn Đồ Viễn Trí rồi lại nói tiếp :

- Người đã giết hại Đạt Nguyên hòa thượng chiếm được quyển Nhân rồi, giờ người đấu với Đồ Viễn Trí một trận đòi lấy cuốn Địa, nếu người thắng thì ta vui lòng tặng người cuốn Thiên cho đủ bộ để người đưa tặng Lãnh tỷ tỷ ta.

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi lại :

- Quyển Thiên ở trong tay cô nương thực à?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cổ nhiên, nếu ta không có quyển ấy làm sao học được Thiên Khu tam thức?

Trong bộ Tử Phủ kỳ thư, quyển Thiên là quý nhất vậy nên mấy câu nói của Vũ Văn Kỳ không những làm cho Âu Dương Bình chân ngứa tay ngứa mắt mà ngay đến cả Đồ Viễn Trí đứng cạnh đôi mắt cũng sáng lên, chớp lia chớp lịa.

Lúc này trên Tập Hiền đài xuất hiện thêm một cái bóng nữa, đó là Cận Vạn Tôn, Cận Vạn Tôn đã xoa thuốc cầm máu cho Viên Thanh Loan bằng bó dâu vào đấy rồi, lửa giận còn đang bốc lên ngùn ngụt thì trông thấy Âu Dương Bình đứng lù lù trên đài, thời mỗi thù xưa càng thêm nung nấu, không sao nén được, bèn nhảy phắt lên đài nhìn Âu Dương Bình thét to :

- Âu Dương Bình, bữa ở Tiên Hà lĩnh, vô duyên vô cớ người dùng cành liễu đánh ta bị thương, hôm nay người phải nói với ta thế nào về việc ấy?

Âu Dương Bình cười nhạt một tiếng, không thèm trả lời, quay lại hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh, cái việc đánh cuộc cuốn Tử Phủ kỳ thư người có đồng ý không?

Đồ Viễn Trí cười quái gở :

- Đây là một món quà quý trời cho, khi nào ta lại không lấy?

Âu Dương Bình lại hỏi :

- Nếu người đã đồng ý, thời chúng ta đánh cuộc trước hay là để ta trao đổi món nợ với tên học trò người trước?

Đồ Viễn Trí tuy võ nghệ cao siêu vẫn thường tự phụ coi thiên hạ chẳng vào đâu nhưng vì thấy Âu Dương Bình danh liệt Càn Khôn lục ác thuộc hàng cao thủ nên muốn đứng ngoài coi thử tài nghệ đối phương ra sao, bèn trả lời ngay :

- Lễ tự nhiên là phải nhường cho người và đồ đệ ta thanh toán món nợ cũ trước, vì nếu chờ sau khi chúng ta đánh cuộc xong thì đồ đệ ta làm gì có hy vọng rửa hờn.

Âu Dương Bình nghe rõ ý hấn muốn nói nếu mình động thủ với hấn tất không chết cũng bị thương bèn cười khẩy nói :

- Đồ tiên sinh tính toán thế là lắm, người không sợ rằng trong khi động thủ với ta trong bụng lại chất chứa thêm một mối hờn giết đồ đệ nữa ư?

Cận Vạn Tôn gầm lên :

- Âu Dương Bình, muốn biết ai cao ai thấp, thì cứ động thủ thử xem, việc gì phải khua môi múa mép.

Nhạc Long Phi biết cái kế Vũ Văn Kỳ gây thù chuốc oán cho bọn ứng khuyến đã có hiệu quả, bèn nhìn Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Việc đánh cuộc của lão tiên bối đành tạm gác lại đã, chúng ta ngồi xuống đài coi một lúc.

Cận Vạn Tôn trừng mắt nhìn Âu Dương Bình xẵng giọng hỏi :

- Âu Dương Bình, chúng ta động thủ bằng cách nào?

Âu Dương Bình nhướng cao lông mày tay phải cầm chiếc Bạch Cốt phiến gõ nhẹ lên tay trái, sắc mặt đầy kiêu ngạo lạnh lùng đáp :

- Âu Dương Bình tuy đã khét tiếng trong võ lâm vì cây Bạch Cốt này nhưng không muốn thứ binh khí đã thành danh để thắng người, ngoài ra nhuễn, ngoạn, khinh công, nội lực, ám khí bất cứ môn gì, tha hồ cho người lựa chọn, chỉ cần người thắng ta trên một ngón nào, dù chỉ hơn chút xíu ta cũng tự đâm võ hoa cái chết ngay tại chỗ.

Cận Vạn Tôn công lực đã học được tới bảy thành chân truyền của Đồ Viễn Trí, nay thấy Âu Dương Bình có vẻ cao ngạo tự tin như vậy lại cũng gồm về uy danh Càn Khôn lục ác tự biết là gặp cường địch, nên phải cố nén giận lấy lại bình tĩnh chỉ lạnh lùng “hừ” rồi nói :

- Người đã nổi danh về cây Bạch Cốt thì chúng ta đấu bằng binh khí cũng được.

Âu Dương Bình không ngờ hẳn lại muốn đấu bằng binh khí, ngạc nhiên hỏi :

- Người muốn ta đấu bằng cây Bạch Cốt phiến?

Cận Vạn Tôn sắc mặt vẫn điềm tĩnh nói :

- Kéo dây cung thì phải kéo dây cung cứng, dùng tên thì phải dùng tên dài, bắn người thì trước hết phải bắn ngựa, bắt giặc trước phải bắt chúa.

Mấy câu nói ấy giọng nghe tuy hòa bình nhưng lời nói thì lại ngụ ý rất kiêu ngạo.

Âu Dương Bình nghe nói, bất giác ngạc nhiên chú ý nhìn Cận Vạn Tôn trừng trừng.

Hắn ngạc nhiên không phải vì câu nói đầy vẻ kiêu ngạo của Cận Vạn Tôn mà chỉ vì vừa rồi thấy Cận Vạn Tôn giận dữ như điên cuồng tại sao lúc này giọng nói của hắn lại có vẻ ôn hòa điềm tĩnh như thế?

Vừa nhìn mặt hắn, Âu Dương Bình bất giác lại càng kinh ngạc hơn nữa.

Vì lúc này sắc mặt Cận Vạn Tôn không những không còn chút gì tỏ ra giận dữ mà tinh thần còn sáng láng ung dung, đứng sừng sững ở giữa đài vững vàng như một trái núi.

Sự biến chuyển đột ngột chỉ trong chớp mắt, đủ tỏ ra rằng Cận Vạn Tôn nội ngoại công hành đều đã đến bậc hỏa hầu tương đương.

Âu Dương Bình đã gặp nhiều tay cường địch, thấy tình hình như vậy cũng không khỏi sồn lòng, bèn mở cây Bạch Cốt phiến ra phe phẩy mấy cái trước ngực, dáng điệu ung dung nhàn nhã mỉm cười nói :

- Người thật là một người có chí lớn, muốn kéo dây cung cứng nhưng nên biết rằng cây cung cứng của ta không phải để kéo dẫu.

Cận Vạn Tôn từ từ lấy ra trông bọc một vật trông giống như cái bàn tay người, sơn đen bóng loáng, đó là một thứ binh khí độc môn của hắn, đoạn cười đánh ác nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, người đừng cuồng vọng vội cây cung của người dẫu nặng hàng trăm tạ, Cận Vạn Tôn này cũng chẳng coi vào dẫu.

Âu Dương Bình đôi mắt sáng quắc “à” một tiếng rồi nói :

- Hèn nào mà người dám đấu với cây Bạch Cốt của ta, có lẽ người định dựa vào món binh khí quái gở ấy mà hòng thắng nổi ta sao?

Cận Vạn Tôn lạnh lùng nói :

- Người đã liệt danh trong Càn Khôn lục ác, lăn lộn chốn giang hồ đã lâu, kiến thức chắc cũng không đến nỗi hạn hẹp, vậy có nhận ra món binh khí của ta không?

Âu Dương Bình bĩu môi cười :

- Món binh khí của nhà người cách thức khuôn khổ đều hoàn toàn y đúc theo cái Ngũ Âm Huyền Thủ Trảo của vị quái kiệt hắc đạo Ngũ Âm Quỷ Trảo Tổng Thiên Hoa vẫn dùng hồi ba bốn chục năm về trước, từ cách bắt, kèm binh khí của đối phương và chỗ lợi hại khác của nó, phải là ở ba ngón tay trở, giữa và ngón vô danh đều có tẩm thuốc độc, ai chạm phải chỉ rớm máu là chết, còn ngón tay cái chứa phần độc vô hình, và ngón út thì chứa thứ nước rất độc, có thể phun ra ngoài, những thứ ấy trong khi giao thủ đều có thể làm cho đối phương trúng phải mà không biết.

Mấy câu nói ấy làm cho Cận Vạn Tôn phải cau mày lại, thực không ngờ Âu Dương Bình kiến văn quảng bác đến thế, món binh khí Tam Tuyệt thủ độc môn của mình có những diệu dụng gì đều hoàn toàn bị hắn nhìn thấy cả.

Nếu vậy thì cái mưu của mình định chiến thắng bằng món binh khí Tam Tuyệt thủ há chẳng thành ra mộng tưởng.

Âu Dương Bình thấy hần có vẻ kinh hoảng, thì đắc ý vô cùng, vênh vào đáp :

- Người ta có câu rằng, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, những cái bí mật trong món binh khí của người đã bị ta biết hết, còn những chỗ diệu dụng ở chiếc quạt Bạch Cốt của ta người lại mù tịt không biết gì cả, chỉ bằng cút về đi, đổi sự phụ người ra đây, đấu với ta để đánh cuộc bộ Tử Phủ kỳ thư, nếu không ta sẽ làm cho nhà người chết dưới cây Bạch Cốt phiến này cũng chẳng lấy gì làm quá.

Vũ Văn Kỳ ngồi dưới đài, nghe hần nói vậy liền cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca coi Âu Dương Bình thật là cuồng ngạo, thật ra thì Cận Vạn Tôn công lực không tầm thường, giết được hần cũng còn mệt.

Nhạc Long Phi lắc đầu mỉm cười :

- Kỳ muội đoán không đúng, Âu Dương Bình nói thế không phải là vì hần quá cuồng vọng, mà phải nói hần quá điêu xảo thâm hiểm mới đúng.

Vũ Văn Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Long ca ca nói vậy tức là sao?

Nhạc Long Phi nói :

- Lúc đây Âu Dương Bình quả có cuồng ngạo khinh địch, nhưng sau thốt nhiên nhận thấy Cận Vạn Tôn công lực thâm hậu ra ngoài ý liệu mới cố dùng lời nói khích làm cho đối phương tức giận mất hết bình tĩnh rồi mới động thủ sau.

Vừa nói tới đây, Cừu Trọng Đạt đang ngồi ở dưới uống rượu chợt ngẩng đầu lên, nhìn Âu Dương Bình cười nói :

- Âu Dương Bình, người đắc ý cái gì, chiếc Bạch Cốt phiến của người chẳng qua là quạt được âm phong, hàn khí làm cho người ta bị thương mà không lộ hình tích, trong đó mấy cái nan quạt có thể bắn ra ngoài chuyên để phá những môn như Kim Chung Trạo, Thiết Bồ Sam, Thập Tam Thái Bảo hoành luyện và các loại nội gia công khí dù rần đến đâu cũng bẻ gãy được mà thôi, chớ có gì lạ đâu? Nếu gặp tay đối phương biết trước đề phòng đề tụ chân khí thuần dương giữ yếu huyệt Đan Điền không cho ngọn phiến phong âm hàn xâm nhập lại nhằm lúc người đang dồn sức mạnh vào quạt đề phòng nan quạt bắn ra thời chẳng khác gì một chiếc quạt thường, có cái gì mà đáng gọi là lợi hại?

Âu Dương Bình thấy những chỗ ảo diệu của chiếc quạt bị phanh phui giữa đám đông thì tức giận điên người, hét âm lên :

- Cừu Trọng Đạt, người đã cam tâm là ứng khuyến cho Thanh đình thì sao không gia nhập đội Hắc y Thiết vệ đi? Những hạng người chỉ giả vờ lên mặt thanh cao lại chính là hạng quá ư vô sỉ còn đáng gọi là tay hảo hán trong giới giang hồ và liệt danh vào Càn Khôn lục ác nữa ư?

Cận Vạn Tôn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Âu Dương Bình, như thế cũng hay, những cái bí quyết trong Tam Tuyệt thủ của ta người đã biết rõ, còn những cái ảo diệu trong Bạch Cốt phiến của người ta cũng nhìn thấu, thế là công bình, bây giờ người có dám chỉ bằng vào công lực chiêu thuật đấu với ta năm trăm hiệp không?

Âu Dương Bình cười khẩy mấy tiếng, gấp chiếc quạt lại, khẽ nghiêng người về phía tay phải, quay mình bước lên một bước.

Cận Vạn Tôn muốn cướp lợi thế trước tại chỗ hai người đứng cách nhau vài thước, xoay người đi ba vòng rồi thành linh bước sấn lên tay phải duỗi thật nhanh dùng đầu ngón tay giữa của chiếc Tam Tuyệt thủ điểm vào huyệt Đan Điền chỗ bụng con của Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình khẽ cười một tiếng, thân hình hơi nghiêng đi, cầm chiếc quạt Bạch Cốt dùng thủ pháp “Đảo Đả Kim Chung” quay đầu quạt xuống nhằm đúng đầu ngón tay giữa Tam Tuyệt thủ gõ thật mạnh.

Cận Vạn Tôn khi nào để hấn gồ như vậy, cổ tay phải hấn hơi hạ thấp xuống, rồi quay phắt lại định lợi dụng chỗ sở trường của chiếc Tam Tuyệt thủ là chuyên bắt binh khí đối phương, dùng bốn ngón tay khóa chiếc quạt của Âu Dương Bình.

Vô luận bọn quần hùng ngồi xem dưới đài, hoặc cả Cận Vạn Tôn ai cũng biết Âu Dương Bình công lực cao nhất định không để đối phương bắt được binh khí của mình dễ dàng như vậy.

Ai ngờ sự tình xảy ra lại quá sức tưởng tượng, Âu Dương Bình vì thu thế hơi chậm, món binh khí thành danh nháy mắt bị kẹp chặt giữa kẽ ngón tay và ngón tay trở của bàn tay Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn.

Cứ coi tình hình lúc đó thì Cận Vạn Tôn chỉ cần dồn tụ công lực vận ngược chiếc Tam Tuyệt thủ là có thể là cho chiếc Bạch Cốt phiến của Âu Dương Bình bật khỏi tay.

Nhưng có cái tiếng Càn Khôn lục ác đầu phải là để, không ai có thể tin rằng Âu Dương Bình vừa mới xuất hiện đã bị thảm bại tức khắc, trong đó tất phải có âm mưu thâm độc gì đây?

Cận Vạn Tôn tuy trong bụng cũng nghĩ vậy nhưng vẫn dồn tụ công lực vận ngược Tam Tuyệt thủ lại vì hấn đã có ý đề phòng, muốn thử xem Âu Dương Bình cố tình sơ hở như thế là có ý gì?

Quả nhiên Âu Dương Bình dụng tâm như vậy trong đó có ngầm chứa một thủ pháp cực kỳ huyền diệu.

Huyền diệu đến kỳ diệu.

Bàn tay Tam Tuyệt thủ của Cận Vạn Tôn vừa vận ngược lại thì chiếc quạt của Âu Dương Bình cũng bật ra khỏi tay.

Tuy nhiên quạt bị bật ra không phải vì Cận Vạn Tôn tụ nội lực gây ra mà chính là Âu Dương Bình vận dụng sức mạnh làm cho chiếc quạt từ giữa ngón tay cái và ngón tay trở bắn xéo lên không.

Còn Âu Dương Bình thì thừa lúc Cận Vạn Tôn đang dồn tụ công lực để cướp lấy chiếc quạt liền thi triển ngón “Di Hình Hoán Ảnh”, là môn khinh công tuyệt đỉnh, một chiêu “Xảo Thái Thất Công” tiến sát tới bên trái Cận Vạn Tôn.

Người đến thì chiếc quạt Bạch Cốt cũng vừa tà tà bay xuống, Âu Dương Bình đỡ lấy chiếc quạt dùng ngón “Lực Hoạch Hồng Cầu” nhằm thẳng bụng Cận Vạn Tôn chém xuống.

Mấy động tác đó dùng ngồi bút mà tả thì hơi lâu nhưng trên thực tế thì chuyển biến ấy liên tiếp, chỉ trong khoảng nháy mắt.

Cận Vạn Tôn định bụng quan sát xem đối phương đối chiêu thức thế nào không dè bị hãm vào cái thế tối ư nguy hiểm, không phòng bị kịp, chỉ thét lên một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Đồ Viễn Trí thấy thế thất kinh thở dài một tiếng, trong bụng bồn chồn không sao bình tĩnh được, lão nắm tay đâm xuống mặt bàn đánh “bình” một tiếng mặt bàn bị vỡ, đồ ăn thức uống đổ vỡ tung tóe làm cho mấy tên Hắc y Thiết vệ ngồi cùng bàn quần áo mặt mũi đầy những rượu, cơm canh thịt cá.

Vũ Văn Kỳ thì cười khúc khích khen :

- Âu Dương Bình khá lắm, chiêu “Tiên Nhân Truyền Đạo” này dùng trong trường hợp đó thực là hợp cách, quả xứng danh Càn Khôn lục ác.

Nhưng người ngồi xem dưới đài nhân vì tâm tính bất nhất, kẻ mừng người giận xôn xao cả lên, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó vụt chốc trở nên im lặng như tờ, vì trên Tập Hiền đài lúc này chưa hề xảy ra cái thảm cảnh máu rơi thịt nát như mọi người tưởng tượng.

Chiếc Bạch Cốt phiến của Âu Dương Bình vừa chạm vào vạt áo bên trái của Cận Vạn Tôn thì chột nách bên phải bị nhói một cái tức thì chiếc quạt tuột tay rơi xuống đài.

Cận Vạn Tôn thoát chết lại nổi tính hung ác giơ chiếc bàn tay Tam Tuyệt thủ lên định giết chết Âu Dương Bình.

Đà Âu Ngô Cúc nổi giận hét lên một tiếng, chống bàn định đứng dậy.

Đồng thời trong lúc ấy Đồ Viễn Trí mồ hôi cũng toát ra như tắm tụ khí quát to :

- Cận Vạn Tôn, giang hồ động thủ thắng bại là thường người đã thoát chết là may mắn lắm rồi, còn chịu nhận thua mà xuống đài đi còn chờ đợi gì nữa?

Cận Vạn Tôn nghe sư phụ mắng còn gườm gườm đôi mắt giận dữ thù hằn nhìn vào Âu Dương Bình một lúc rồi mới nhảy xuống đài.

Lúc này Đà Ấu Ngô Cúc đã nhảy lên đài hỏi Âu Dương Bình :

- Sư đệ bị ám toán bằng vật gì thế?

Âu Dương Bình sắc mặt tái mét, rút túi lấy con dao chuôi ngọc khêu mạnh chỗ thịt ở nách bên phải ra, sau khi đã chảy ra một dòng máu tươi mới khêu được một vật vừa ngắn vừa trắng lọt vào trong thớ thịt.

Đà Ấu nhặt cái vật trắng ấy lên, thấy nó chỉ ngắn và dày một tắc, xem kỹ thì ra là cái xương cá.

Cái xương cá này không phải là một thức độc môn ám khí có tẩm thuốc độc mà chỉ là cái xương cá thường.

Ngô Cúc tay cầm cái xương cá, mặt lạnh như phủ một làn sương, đôi mắt long lanh đưa đi đưa lại nhìn khắp dưới đài một lượt.

Lúc này tiệc yến vừa tới nửa chừng trên mỗi bàn đầu bếp đều bung ra một đĩa cá tươi rất ngon.

Trừ cái bàn Đồ Viễn Trí đồ vỡ tan tành không kể, các đĩa cá ở các bàn khác có đĩa đã nhúng dũa. Ngô Cúc trong bụng kinh sợ vì cái xương cá là một vật rất nhẹ mà tất cả các bàn tiệc cách Tập Hiền đài phải trên dưới hai trượng, tung sử có người nào công lực đã đến bậc “phi hoa nhập mộc trích điệp thương nhân”, cũng khó lòng dùng một vật rất nhẹ ném ngập vào Âu Dương Bình kịp thời trúng đích như thế được.

Sau khi đã đảo mắt nhìn khắp dưới đài một lượt, Ngô Cúc khẽ ghé tai vào nói với Âu Dương Bình :

- Sư đệ xuống đài trước, buộc vết thương vào đi, để mặc ta đối phó với lũ chuột nhắt vô sỉ này mới được.

Âu Dương Bình nghiêng rặng, đôi mắt quắc lên một cách giận dữ, tung mình nhảy xuống đài, Ngô Cúc cầm chiếc xương cá thủng thỉnh bước ra đài lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Vị võ lâm bằng hữu nào dùng cái xương cá này ám toán sư đệ ta thế?

Dưới Tập Hiền đài vẫn yên lặng, không ai lên tiếng.

Ngô Cúc cố nén giận nói to hơn :

- Hảo hán làm thì hảo hán nhận, người nào ám toán sư đệ ta nếu không ra mặt thì đừng trách ta đắc tội.

Nói chưa dứt lời, Cừu Trọng Đạt cầm đũa gấp một miếng cá định cho vào miệng nhìn Ngô Cúc cười quái gở nói :

- Ngô lão bà, người với sư đệ người là Âu Dương Bình đều là những nhân vật danh tiếng vang lừng như sấm dậy trong giới võ lâm đương thời, mà chiếc xương cá bay từ đâu đi tới mà không biết, vậy mà còn không biết thẹn, còn dám mở miệng cần càn.

Ngô Cúc nghe nói, mới chợt nhớ ra là vừa rồi Âu Dương Bình đứng quay mặt về phía tây nam, nách bên phải bị xương cá đánh trúng, thời xương cá tất phải từ phía đông nam ném lên, đúng chỗ Cừu Trọng Đạt đang ngồi, bất giác mắt sáng quắc, sáng như luồng điện hỏi :

- Cừu Trọng Đạt, chỗ xương cá ném ra là ở phía đông nam, ta đã ngờ là của người, một lão sát phu vô sỉ mới sinh yêu tác quái ám toán một cách hèn hạ như vậy chớ còn ai nữa?

Cừu Trọng Đạt cười ha hả nói :

- Ngô lão bà tử, người chỉ quen mồm nói láo, không biết xấu.

Ngô Cúc bị Cừu Trọng Đạt chế giễu cũng thấy nóng mặt, bèn quát to :

- Cừu Trọng Đạt, người đừng có đùn đẩy, trừ lão sát phu người không biết liêm sỉ, thì còn...

Cừu Trọng Đạt xua tay lắc đầu cười nhạt :

- Chỗ ta ngồi cách đài có tới hai trượng bốn, hai trượng rưỡi, túng sử nhờ cái khí lực tinh thần ném nổi cái xương cá bé tí xiu lên dài làm cho người bị thương chẳng nữa thì dù là ném bằng tay hay phun bằng miệng cũng không thể nào tránh khỏi để lộ hình tích giữa chỗ hàng vạn hàng ngàn cặp mắt cùng trông vào thế này được.

Mấy câu ấy làm cho Ngô Cúc then thùng, tự biết mình giận quá mất khôn, ăn nói lỗ mãng, để cho thiên hạ chê cười, Cừu Trọng Đạt nói rất có lý, cứ xét cái trọng lượng của chiếc xương cá và từ đó tới đài cách xa bao nhiêu lại càng cao minh hơn nữa là không hề có tơ hào dấu vết nào để người khác có thể trông thấy hoặc nghe thấy được, cái công lực quả là Cừu Trọng Đạt không thể làm nổi.

Ngô Cúc ngưỡng quá còn đang lúng túng không biết làm thế nào mục quang chợt ngừng lại trước một đạo nhân mặc áo lông, đội mũ ngôi sao, và một người đàn bà đẹp mặc xiêm y áo rực rỡ ngồi cùng bàn với Cừu Trọng Đạt cả hai người đều lạ mặt, thần tình có vẻ cao ngạo dị thường.

Cừu Trọng Đạt tính tình xưa nay cũng rất kiêu ngạo nhưng mà ngồi với vị đạo nhân kia và người đàn bà này thái độ tỏ ra rất kính cẩn khiêm tốn.

Ngô Cúc trông thấy tế bất giác động lòng lại nhìn Cừu Trọng Đạt :

- Cừu Trọng Đạt, ngồi cùng bàn với người là hai vị cao nhân nào thế?

Cừu Trọng Đạt đưa mắt nhìn vị đạo nhân và người đàn bà một lượt rồi mỉm cười :

- Hai vị bằng hữu của ta xưa nay không thích xưng tên tuổi với ai cả, không biết bữa nay có chịu phá lệ hay không? Lại còn phải xem lão bà tử có phúc duyên hay không nữa?

Vừa nói dứt lời, vị đạo nhân có bộ mặt đẹp trai lại hơi lộ vẻ nham hiểm, mỉm cười nói đón :

- Ta xưa nay không hề xưng danh với ai cả, để ta bày một trò chơi, thi triển chút tài mọn thử coi các nhân vật võ lâm thiên hạ, có ai nhận biết lai lịch vợ chồng ta không?

Lúc này, viên thị giả đang bưng lên mỗi bàn tiệc một cái bát.

Vị đạo nhân đỡ lấy chiếc nắp, đặt ngay ngắn trên lòng bàn tay phải nhìn tên thị giả mỉm cười :

- Trong bát này đựng món ăn gì thế?

Viên thị giả khom mình kính cẩn đáp :

- Bẩm, đây là món gà tần yến.

Đạo nhân cười nói :

- Gà tần yến tất nhiên là nóng phải không?

Thị giả gật đầu :

- Nhà bếp sợ món ăn nguội mất ngon nên phải đây nắp.

Đạo nhân mỉm cười đưa bát cho thị giả.

Viên thị giả vừa đưa tay đỡ lấy chiếc bát chợt giật nảy người vì bát canh cầm trên tay nóng hổi, vậy mà chỉ qua vài câu hỏi đáp đã biến thành lạnh buốt như cầm tảng nước đá.

Tới khi đặt bát xuống, mở nắp ra lại làm cho quần hào ngồi ở bàn bên cạnh hết thấy đều kinh sợ, khâm phục vô cùng.

Thoạt đầu Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân lên tiếng khen trước :

- Đạo trưởng công lực cao quá, chỉ qua vài câu nói mà đã biến bát gà tần vốn nóng sốt thành đá thật là một chuyện lạ hiếm thấy, đây là môn Huyền Âm chân khí hay là Hàn Vân chưởng?

Vũ đạo nhân đưa mắt nhìn Mộ Dung lão nhân rồi lắc đầu mỉm cười ngồi xuống.

Quần hùng thấy tình hình như vậy đều nghĩ thầm không biết vị đạo nhân thi triển công lực Tán Nhiệt Ngưng Băng này là ai?

Người cùng ngồi với Độc Long đảo chủ Lê Phóng Hạc trên bàn chủ tịch là Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính, đột nhiên đứng lên chấp tay nói với Tả Thái Tường :

- Tả đại hiệp, Lê đảo chủ sai cử nhạc nghênh tiếp quý khách hiem có tối qua tức là vị đạo trưởng này và vị tiên tử ngồi cùng bàn với người đó, tiểu đệ nghe phái giang hồ đồn rằng: các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều quen biết khắp thiên hạ tài nghệ kinh quỷ thần, nhưng chẳng hay Tả huynh có nhận ra rằng vị đạo trưởng này tên họ lai lịch là gì và ông ta thi triển công lực gì không?

Vũ Văn Kỳ nghe nói, bất giác oán thầm Thượng Quan Kính quá điêu ngoa xảo quyệt, ai lại giữa chỗ đông người đem một vấn đề khó khăn như vậy để thách đố Tả sư thúc, ngộ lỡ sư thúc không trả lời được thì còn gì là thể diện Kiếm Tuyệt Thư Cuồng?

Không ngờ Thượng Quan Kính vừa hỏi xong, Tả Thái Tường vẫn bình tĩnh như không mỉm cười trả lời :

- Thiên hạ rộng lớn bao la việc gì kỳ lạ mà không có? Đôi mắt Tả Thái Tường làm sao nhìn khắp? Nhưng đã mang ơn Thượng Quan Kính hỏi đến, ta cũng xin mượn để mà hỏi vị ấy một câu: vị đạo trưởng thi triển môn tuyệt học Tán Nhiệt Ngưng Băng có phải là môn võ học Thiên Hàn Băng Phách Thủ của phái Tây Côn Luân Tinh Tú Hải không.

Vị đạo nhân nghe nói nhướn cao lông mày cười ha hả nói :

- Không ngờ trên đời này còn có người nhận ra môn Thiên Hàn Băng Phách Thủ của ta.

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi :

- Tôn giá đã sở trường môn Thiên Hàn Băng Phách Thủ thì tất là Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc, hỏi cách biệt ở Tuyết Sơn thâm thoát thế mà đã hai mươi năm, bần đạo đã đầu tóc bạc như sương, không ngờ Ôn Như Ngọc huynh vẫn hồng nhan thanh mẫn, đủ thấy công lực cao thâm thực khiến cổ nhân hâm mộ.

Bốn chữ Vạn Diệu Thần Ma ở miệng Phù Vân Tử thốt ra làm cho khắp quần hùng đều nhìn nhau kinh sợ, nhân vì hai mươi năm trước, Ôn Như Ngọc còn tung hoành trong chốn giang hồ thời cái võ lực cao minh, mưu kế thâm độc thực không ai địch nổi.

Vũ Văn Kỳ nghe đến đây cũng sáng mắt lên, ghé tai cười nhỏ với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tiểu muội đoán có đúng không? Ôn Như Ngọc đã có mặt ở đây, thời người đàn bà ăn mặc rực rỡ kia nhất định là Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tổ Thường, người tình của của Bào lão tiền bối.

Nhạc Long Phi cau mày đáp :

- Bào lão tiền bối đã hẹn cho hai con linh điểu đến đảo Độc Long mà tại sao lại không thấy nhỉ?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Không những hai con linh điểu không thấy mà cả Ô Mông Xà Nữ và Lãnh tỷ tỷ cũng chẳng thấy đâu, hoặc giả ngoài đảo Độc Long xảy ra sự gì chẳng?

Nói đến đây Ôn Như Ngọc đã nhớ ra lai lịch của Phù Vân Tử bèn “à” một tiếng rồi đứng lên cúi đầu ngang ngực cười nói :

- Thì ra tôn giá là Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử trong hàng Kiếm Tuyệt Thư Cuồng mà cũng là Tiêu Dao kiếm khách Cổ Phù Vân hồi năm xưa trên đỉnh Tuyết Sơn đã cùng ta có duyên “ba kiếm đối một chưởng” đó? Thời thế đổi thay, việc đời xoay chuyển, năm tháng giục người già, quả nhiên râu tóc sương pha, tinh thần quắc thước, khiến Ôn Như Ngọc nhận không ra cổ hữu năm xưa thật là đắc tội.

Phù Vân Tử cũng cúi đầu đáp lễ, mỉm cười nói :

- Bần đạo trời sinh có một bầu nhiệt huyết, mỗi khi thấy chuyện bất bình của thế gian trong bụng lại cảm thấy bất bình, hai mươi năm nay suốt ngày bồn tẩu giang hồ phù chính khí tự nhiên tóc xanh dễ bạc, tuổi trẻ chóng qua, đầu được như Ôn huynh, kết bạn Côn Luân Tiêu Dao tiên cảnh, thiết tưởng hai chữ “Tiêu Dao” ngoại hiệu của ta năm trước phải chuyển tặng Ôn huynh mới phải.

Ôn Như Ngọc cười ha hả nói :

- Đạo trưởng nói không sai, hai mươi năm nay Ôn Như Ngọc quả được tận hưởng cái phúc tiêu dao, hôm nay trên đảo Độc Long này lại được gặp cố nhân chúng ta có thể đem cái đoạn nhân duyên “ba kiếm đổi một chuông” ở trên đỉnh Tuyết Sơn năm trước kết thúc cho xong?

Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Đã ba kiếm đổi một chuông, đủ thấy rằng năm đó cả hai người không hơn không kém, huống chi xuân thu đã qua hai mươi năm, hà tất còn phải nhớ làm gì? Và Ôn huynh đánh Âu Dương Bình một chiếc xương cá, còn phải tính cho xong chuyện với Ngô Cúc lão bà bà đi đã.

Ngô Cúc nghe đến đó gọi to :

- Ôn Như Ngọc, thì ra cái xương cá vừa rồi là do người ném ra, vậy xin mời lên Tập Hiền đài ta muốn hỏi...

Nói chưa dứt lời, Ôn Như Ngọc đã như một vị phi tiên bay lên đài, mỉm cười hỏi :

- Ngô lão bà bà định mời ta lên đài định tạ ơn chăng?

Ngô Cúc trong bụng tuy giận nhưng đại địch đã trước mặt đành cố nén chỉ cười nhạt nói :

- Đa tạ người cái gì?

Ôn Như Ngọc cười ha hả nói :

- Đại phạm những kẻ giang hồ bất thiệp phải lấy lễ nghĩa làm đầu, ta cứu mạng cho Âu Dương Bình chẳng lẽ người không tạ...

Ngô Cúc càng nghe càng kinh ngạc ngắt lời hỏi :

- Người đừng làm trò ảo diễn đen trắng thuận miệng nói càn, rõ ràng người vừa ném xương cá ám toán sư đệ ta, mà con dám nói là cứu mạng cho hần?

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Nếu ta không ném xương cá lên, thì có phải là Cận Vạn Tôn đã bị thương bởi chiếc quạt Bạch Cốt của Âu Dương Bình không?

Ngô Cúc cười nhạt :

- Cận Vạn Tôn chiêu thuật đã dùng đến hết, không quay về cứu kịp những chỗ yếu lại bỏ trống, tất nhiên phải chết chứ còn gì?

Ôn Như Ngọc mỉm cười hỏi :

- Cận Vạn Tôn lai lịch thế nào?

Ngô Cúc đáp :

- Hần là đồ đệ của Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, hiện làm Lãnh ban đội Hắc y Thiết vệ của Thanh đình chứ còn gì?

Ôn Như Ngọc nghe nói, lại cười nham hiểm :

- Hãy gác thế lực Thanh đình không nói đến vội, hãy hỏi nếu Đồ Viễn Trí thấy học trò yêu bị giết, thì có muốn báo thù không?

Ngô Cúc gật đầu đáp :

- Thầy báo thù cho trò là lẽ thường chứ sao?

Ôn Như Ngọc nhướn mày giơ một ngón tay cái lên trời rồi nói :

- Đồ Viễn Trí là một tay cao thủ đệ nhất trong thiên hạ, nếu ông ta đứng lên báo thù cho đồ đệ thì Âu Dương Bình còn sống được không? Nay ta chỉ dùng một cái xương cá nhỏ mà biến nguy thành an chẳng phải đã cứu được mạng của hần à?

Ngô Cúc thấy Ôn Như Ngọc rõ ràng đã cứu mạng Cận Vạn Tôn mà còn dựa vào tài bẻm mép nhờn nhờn kể ân huệ với Âu Dương Bình thì bất giác cười nhạt mà rằng :

- Ôn Như Ngọc, người quả thực là một người có tài biện bác, nói mà không biết ngượng mồm, nhưng Ngô Cúc này cũng muốn thỉnh giáo một câu: ai thừa nhận Đồ Viễn Trí là đệ nhất cao thủ võ lâm vậy?

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Các nhân vật võ lâm phần nhiều có tính tự cao tự đại không ai chịu nhận là đối phương cao mình hơn mình, nhưng chúng ta rất có thể tìm sự thực làm bằng chứng, mượn ngay đại hội này dựa vào công lực mà tranh đoạt cái vinh dự cao quý Võ lâm đệ nhất nhân có ai cấm?

Tả Thái Tường nghe đến đây bèn nói nhỏ với Tây Môn Túy :

- Đây lão quỷ Tây Môn Túy, người đã thấy rõ chưa? Chúng ta quả đoán không sai, Ôn Như Ngọc rõ ràng có ý đề cao Đồ Viễn Trí, mà chính là ngầm chúc oán cho y, cuộc sóng gió tranh giành danh dự đã diễn ra trước mắt, Nam Hải Anh Hùng hội đến đây là mới vào chính đề.

Lúc này trên Tập Hiền đài, Ngô Cúc nghe Ôn Như Ngọc nói xong liền gật đầu cười nhạt :

- Ôn Như Ngọc, người đề nghị hay lắm, vậy thì ta với người hãy bắt đầu cuộc tranh đoạt cái danh hiệu Võ lâm đệ nhất nhân trước đã.

Không ngờ Ôn Như Ngọc xua tay cười :

- Ngô lão bà bà, xin mời bậc cao nhân khác, đừng có gây chuyện với ta, Ôn Như Ngọc bình sinh đã có lời thề quyết không khi nào động thủ với những người không vừa mắt ta, tôn giá đã già, lại vừa gù vừa xấu vừa dần...

Tám chữ “vừa già, vừa gù, vừa xấu, vừa dần” làm cho Ngô Cúc tức nổ ruột, thốt nhiên vận dụng nội công hai tay xô thực nhanh cái thể tiềm lực vô hình sức mạnh có thể lay được núi, chuyển được bể, đánh thẳng vào Ôn Như Ngọc.

Ôn Như Ngọc trong lúc chế giễu Ngô Cúc đã phòng bị nên chưởng phong của đối phương vừa phóng ra hấn đã cười ha hả nhảy cao lên ba thước.

Nếu bảo hấn giống như một đám mây hay một tờ giấy, thời không bằng nói hấn giống như một con chim lớn biết thuận theo chiều gió mà bay mới đúng, vì trong lúc hấn nhảy lên trên không, lại mượn ngay luồng chưởng phong hùng mạnh của Ngô Cúc phóng ra theo chiều gió biến mất.

Không ai trông thấy hấn dùng cách gì để né tránh, không ai trông thấy hấn dùng sức để chống đỡ, chỉ thấy trên mặt hấn vẫn nở một nụ cười bị luồng chưởng phong đẩy đi rơi ngay vào đúng chỗ ghế ngồi ban nãy của hấn không chệch một ly.

Đừng nói những người vừa gia nhập giang hồ như Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, ngay đến các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và Đồ Viễn Trí là những người từng lăn lộn trong giang hồ lâu năm, không ai đối với môn tuyệt thể khinh công của Ôn Như Ngọc biểu diễn vừa rồi mà không sinh lòng kính phục.

Ngô Cúc lúc này bị vào thế trót đâm lao phải theo lao, bèn cúi xuống đài mặt lạnh như tiền cất tiếng gọi to :

- Lan nhi, đem gậy lên đây.

Tên thanh y tỷ nữ theo hầu Ngô Cúc cùng đi cùng với Âu Dương Bình ban nãy nghe tiếng gọi liền cầm một cây gậy sắt đầu rồng hình dáng vừa thô vừa nặng, nhưng không dài lắm ném lên đài.

Ngô Cúc tay trái đỡ lấy chiếc gậy đầu rồng, tay phải rút bên mình ra một cái xương rắn dài chừng bảy, tám thước.

Vũ Văn Kỳ trông thấy khê hỏi Nhạc Long Phi :

- Long ca ca biết cái xương rắn kia không?

Nhạc Long Phi nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu, Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cái xương rắn đó chính là thân con rắn độc Hồng vương sản mà chúng ta trông thấy ở Tiên Hà lĩnh đó.

Nhạc Long Phi “à” một tiếng, vừa toan hỏi tiếp thì Ngô Cúc đã nhìn Ôn Như Ngọc quát to :

- Ôn Như Ngọc...

Ôn Như Ngọc không đợi đối phương nói hết, vội xua tay ngắt lời cười nói :

- Ngô lão bà bà, một là ta trông tướng mạo người thế thật không vừa mắt, hai là công lực của người chỉ có chút xíu không phải là đối thủ của ta.

Ngô Cúc giận dữ thét lên :

- Ôn Như Ngọc người ngày xưa cũng từng là một tay thét ra lửa, thở ra khói, sao bây giờ lại dùng những thói hạ lưu vô sỉ, ăn nói khoác lác, không dám so tài với lão bà này năm ba chiêu thử coi.

Ôn Như Ngọc cười ha hả :

- Dễ lắm, dễ lắm, nếu muốn đấu với ta, người chỉ cần thắng luôn ba nhân vật có tên tuổi để tỏ ra rằng người đủ tư cách đấu với ta, lúc ấy Ôn Như Ngọc này xin vui lòng cho người ném mấy đòn lợi hại của Vạn Diệu Thần Ma cho biết.

Ngô Cúc thấy mình thực không làm gì nổi cái mồm miệng điêu ngoa xảo trá của Ôn Như Ngọc, đành chỉ nghiêng răng nuốt giận, đưa mắt nhìn khắp dưới đài lớn tiếng hỏi :

- Vừa rồi Ôn Như Ngọc đề nghị, nhân cơ hội bốn phương hào kiệt tụ tập trên Nam Hải mỗi người đều nhờ võ công tranh thủ lấy vinh dự Thiên hạ đệ nhất nhân, ta cũng tán đồng ý ấy, nhưng không biết trong các vị đây, có vị nào tứ giáo chăng?

Quần hùng dưới đài hầu hết đều biết Ngô Cúc cũng là tay lợi hại khó trị nên tạm thời nín tiếng.

Ngô Cúc không thấy ai trả lời, vừa giận vừa cáu nói to :

- Nếu đã không ai dám lên đài, hoặc giả các vị hào kiệt anh hùng đều thừa nhận võ công Ngô Cúc này là Thiên hạ vô địch chăng?

Mấy câu nói ấy quả nhiên làm cho nhiều người bị kích động, Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bộc “hừ” một tiếng rồi nhảy phắt lên đài dùng bàn tay trái chỉ còn có ba ngón, chỉ vào Ngô Cúc cười nói :

- Ngô lão bà bà, Sa Bộc này xin lĩnh giáo môn tuyệt học mà bao năm người đã khổ luyện trên núi Tùng Lai xem có tiến bộ hơn trước nhiều không nào?

Ngô Cúc biết mấy năm trước Sa Bộc đã động thủ với mình hai lần, chưa phân thắng bại nên nay mới nói thế, bèn chớp chớp đôi mắt cười nhạt nói :

- Ngô Cúc này tuy lâu nay đã qui ẩn giang hồ, ngại bàn võ học nhưng hôm nay quyết không để cho nhà người được may mắn toàn đầu toàn đuôi mà rút lui.

Sa Bộc nghe Ngô Cúc nói vậy cũng không để ý chỉ cười ha hả :

- Ta đã xưng là Thất Chỉ Tàn Nhân thì làm gì còn toàn đầu toàn đuôi? Nhưng cũng xin Ngô lão bà bà để ý cẩn thận lắm mới được, kéo ngoài cái xương gù ra lại thêm vào một cái gì hoặc mất đi một cái gì nữa thì phiền lắm.

Ngô Cúc vung chiếc xương rắn cầm trong tay lên dẫn giọng nói :

- Sa Bộc, ta khuyên người đừng có nổ mồm, hãy rút binh khí ra mau.

Sa Bộc lắc đầu lia lịa, cười sằng sặc :

- Ngô Cúc lão bà tử, đừng nói đối phó với mấy cái roi cái gậy tầm thường của bà, nay đến gặp những món binh khí tuyệt thế thần kỳ như Can tương Hạc gia, Sa Bộc này cũng chỉ ứng phó bằng hai bàn tay thịt thôi.

Ngô Cúc cũng là một cao thủ trong giới võ lâm đương thời, khi nào lại chịu dùng binh khí đấu với tay không, dù có thắng cũng không vinh, bại thì mang nhục, bèn hỏi :

- Cái vòng Lưỡng Nghi của người đâu?

Sa Bội lấy tay vỗ vào lưng cười ha hả :

- Vòng Lưỡng Nghi vẫn còn đây, nhưng để đối phó với những nhân vật như người, không cần dùng đến nó.

Ngô Cúc nổi giận hét lên :

- Sa Bội, nếu người không chịu rút binh khí ra ngay thì ta sẽ xuống đài ngay, quyết không thềm đấu với người nữa.

Sa Bội nghe Ngô Cúc nói, liền gật đầu cười :

- Nếu người đã tình nguyện chịu chết, ta cũng bằng lòng đem cái vòng Lưỡng Nghi đã lâu ngày chưa được hút máu người ra dùng cũng được.

Vừa nói vừa thò tay ra sau lưng rút lấy một món binh khí kỳ dị trông thực lạ mắt.

Ngô Cúc cũng mới trông thấy binh khí thành danh của Sa Bội lần này là lần đầu, trong bụng tự nhủ thầm, cứ theo lời người ta đồn thì Sa Bội trừ chưởng lực Lưỡng Nghi vô cùng dũng mãnh ra thì môn binh khí Lưỡng Nghi khuyên của hắn lại chuyên về diệu pháp Tam tuyệt Truy Hồn nay đã trông thấy hai vòng Lưỡng Nghi khuyên này thì thấy chỗ mũi nhọn xung quanh Thái Cực đồ hình như có vẻ sắc nhọn lắm, cán thì thô mà vòng thì dày, cũng không phải là nhẹ, nhưng chưa trông thấy chỗ lạ của nó ở đâu và cái gọi là Tam tuyệt Truy Hồn là nói về cái gì.

Càng trông càng chẳng hiểu cái ảo diệu của nó ở chỗ nào, Ngô Cúc càng thấy sờn lòng, càng phải để ý đề phòng cẩn thận, nên bước lùi lại chừng bốn năm thước, tay trái cầm chiếc gậy để ngay ra trước ngực, tay phải thì kéo lê chiếc roi xương rắn ở dưới đất.

Sa Bội thì tay cầm vòng Lưỡng Nghi khuyên sắc mặt điềm tĩnh ung dung cười nói :

- Ngô lão bà tử, chúng ta đánh đến bao giờ trông thấy máu thì thôi hay là đến lúc ngã mới tính?

Ngô Cúc lạnh lùng nói :

- Thất Chỉ Tàn Nhân là một tay độc ác đệ nhất đương thời, xưa nay ra trận có bao giờ tha ai? Mà Đà Ấu Ngô Cúc này cũng chẳng phải hạng từ bi gì, huống chi lúc này trước mặt hào kiệt anh hùng bốn phương, lại càng cần phải là cho rõ mặt oanh liệt diễm xuyết cho thanh danh, vì vậy nên theo ý ta hà tất phải thấy máu thì thôi, thấy ngã phải dừng, ta cứ việc chiến đấu cho đến khi nào tận hứng thử xem Thiên Ngoại song tàn thiếu một tàn hay Càn Khôn lục ác thiếu một ác?

Sa Bội nghe nói, đôi mắt quắc lên dữ dội cười lớn mà rằng :

- Nếu vậy thì chúng ta không cần phải kiêng kỵ gì hết, cứ việc dùng hết sức mình.

Ngô Cúc “hừ” một tiếng vênh váo đáp :

- Ta biết cái vòng Lưỡng Nghi lại có tên là Tam Tuyệt Truy Hồn của người còn ẩn chứa lắm trò độc ác, cứ việc mà thi triển ra cho hết, để cho ta một mục gì ẩn náu trong núi Tùng Lai lâu ngày được chiêm ngưỡng.

Sa Bội nhướng cao lông mày cười khẩy rồi cầm thẳng vòng Lưỡng Nghi tiến tới trước mặt Ngô Cúc.

Ngô Cúc cầm chiếc roi dài tay trái cầm chiếc gậy ngắn, tuy đánh gần đánh xa đều thuận tiện cả nhưng vì mới bắt đầu vào trận, không muốn cho đối phương đến gần, chiếc roi xương rắn vung lên, khác nào như một chiếc cầu vòng dài nhanh như luồng điện quật vào lưng Sa Bội.

Sa Bội cười nhạt mấy tiếng, không thềm né tránh, chỉ dùng vòng Lưỡng Nghi thi triển ngón “Tả Hoạch Trường Giang” gạt mạnh ngọn roi ra.

Loại binh khí bằng roi mềm nếu gặp vật cứng tất phải cong lại, rất không nên đánh thẳng vào giữa, nhưng đằng này Sa Bội cố ý đứng vào thế nguy là vì có thâm ý khác.

Nguyên do chiếc Lưỡng Nghi khuyên của hắn đúc bằng Phong Ma đồng, mũi sắc như nước, bất cứ vật gì dù cứng rắn đến đâu chạm vào cũng gãy. Hắn cũng nhận thấy chiếc roi của Ngô Cúc tuy không phải là vật tầm thường nhưng vẫn yên chí rằng chỉ cần chặt một nhát là đứt ngay.

Lưỡng Nghi khuyên đúc bằng Phong Ma đồng quả nhiên chặt không đứt chiếc roi rắn, chỉ thấy chỗ quần ở đầu ngọn roi quắt mạnh vào lưng Sa Bật.

Sa Bật quả không ngờ tới, biết thế đã nguy còn mong chờ vào công lực tuyệt cao, nên vội đề khí nhảy lên cao tới năm thước khiến chiếc roi chỉ quét lướt dưới chân mình.

Ngô Cúc mỉm cười, nhanh như cắt tiến lên một bước tay trái xoay tròn chiếc gậy sắt đánh thật mạnh vào Sa Bật đang lơ lửng trên không.

Lúc Sa Bật nhún mình nhảy lên đã biết chắc thế nào đối phương cũng thừa thế nguy truy kích, nếu mình lại tránh nữa thì mất tiên cơ, ít nhất cũng bị xơi luôn năm, mười chiêu vừa roi dài vừa gậy ngắn của Ngô Cúc liên tiếp đánh tới.

Vì vậy nên Sa Bật đã định sẵn chủ ý, không để ý đến chiếc gậy ngắn đang vùn vụt như gió bão vụt vào mình nữa chỉ hú lên một tiếng dài, xoay chiếc vòng Lưỡng Nghi dùng ngón “Thùy Nhật Phi Hồng” chiếu giữa đỉnh đầu Ngô Cúc đánh xuống.

Ngô Cúc không biết làm sao được, đành phải thu gậy về nhảy lùi lại ba bước cười nhạt nói :

- Thì ra ngón sở trường của Thiên Ngoại song tàn chỉ là thủ đoạn hạ lưu liều mạng mà thôi.

11. Chương 11: Rắn Thiêng Ngâm Thư Báo Tin Dữ

Sa Bật không buồn để ý đến, chỉ cười quái gở nói :

- Ngô lão bà, người sợ cái gì? Chúng ta cùng phơi xương trên Tập Hiền đài thì có sao? Người ta thường có câu rằng “thanh sơn hà xứ bất mai nhân” (non xanh chỗ nào mà không chôn được người) người thử coi, chết mà được chôn dưới làn nước biếc mệnh mong sống cả kia chẳng còn tốt gấp mấy lần chôn ở chỗ non xanh ư?

Ngô Cúc mặt vẫn lạnh như phủ một lớp băng, ngọn roi lại vung lên dùng ngón “Vạn Lý Trường Phong” biến ảo thành trăm ngàn ngọn, khoa lên trước mặt Sa Bật, xoay thành một vòng tròn, từ trên không rơi xuống.

Sa Bật đã bị lừa một lần, khi nào lại còn đắm vào vết xe đổ lần nữa? Tay hắn cầm chiếc vòng Lưỡng Nghi đón cây gậy, tránh ngọn roi, bụng thì nhủ thầm không hiểu chiếc roi của Ngô Cúc làm bằng vật gì mà kỳ quái thế?

Ngô Cúc thì biết rõ chiếc Lưỡng Nghi khuyên của Sa Bật nhất định phải là một vật cực kỳ sắc bén, nên hết sức giữ gìn không để chiếc gậy sắt của mình chạm phải.

Chiếc vòng Lưỡng Nghi có thể khắc chế cây gậy sắt nhưng chiếc roi xương rắn Hồng vương sản thì lại khắc chế được vòng Lưỡng Nghi, hai người chỉ đánh vào chỗ sở đoản mà lánh chỗ sở trường, chỉ nhằm sơ hở của đối phương mà luồn vào, quả nhiên đánh đến bốn năm chục hiệp mà không phân thắng bại.

Hai bên càng đánh càng hăng say, càng đánh càng gấp.

Trên Tập Hiền đài, bóng người mờ ảo, luồng kinh phong ù ù như gió bão, tạo thành một bức hoạt họa kinh khủng ghê hờ.

Sa Bật đầu mũi sót ruột, sửa soạn định thi hành độc thủ nhất quyết liều mạng với Ngô Cúc.

Vòng Lưỡng Nghi trừ cái công dụng sắc bén ra, tất cả cái Thái Cực đồ đều có thể bật ra khỏi chuôi được, cái chuôi vòng lại càng huyền diệu, trong giấu bảy cây Táng Môn đỉnh khuôn khổ vừa bằng chiếc quần bút, chờ khi Thái Cực đồ bật ra khỏi cái chuôi ngắn, bắn vào đối phương, thời thuận tay ấn lò xo bảy cây đỉnh đều phóng ra một lượt làm cho đối phương không sao tránh kịp.

Hồi ấy phong tục giang hồ đều thích dùng tâm thuật tự chế lấy một món binh khí khác kiểu, trừ một số ít các nhân vật thuộc chính phái, còn ngoài ra phần đông đều giấu trong món binh khí độc môn của mình một loại ám khí ghê gớm, không ai có thể biết mà phòng bị được.

Chiếc Lưỡng Nghi khuyên của Sa Bội ẩn giấu cơ quan huyền diệu như thế thì cây gậy ngắn bằng thứ thép nguyên chất của Ngô Cúc chẳng lẽ lại không.

Cây gậy đúc bằng thép, nhưng trong ruột lại có một đường rãnh, trong đường rãnh đó chứa đầy một thứ nước Miêu Cương độc chấp, hễ dính vào người là da thịt bị nát bấy, chỉ cần bấm vào cán gậy, đầu gậy lập tức lộ ra một lỗ nhỏ, làm cho thứ nước độc bên trong phun ra ngoài.

Trong khi Sa Bội sinh lòng độc ác thì Ngô Cúc cũng quyết tâm mạo hiểm nhất định dụ đối phương vào chỗ chết.

Lúc này chiếc roi dài ở trong tay phải Ngô Cúc dùng ngón “Ô Long Quyện Vi” gắng sức quất lia lịa vào mặt đối phương.

Sa Bội hú lên một tiếng đau đớn, thân hình nhảy cao tới bốn trượng, dùng thân pháp Phi ưng quấp thỏ lộn ngược đầu xuống, vồ mạnh vào Ngô Cúc, chiếc Lưỡng Nghi khuyên trong tay cũng thi triển ngón “Ngũ Đỉnh Khai Sơn” nhằm đỉnh đầu Ngô Cúc đánh tới.

Lối đánh như thế rất hợp ý Ngô Cúc.

Ngô Cúc tay phải dồn hết sức mạnh khê rung lên, ngọn roi dài nhanh như chớp quay phắt về, cuốn lấy vòng Lưỡng Nghi, tay trái thừa cơ ấn nút ở cán gậy, nhằm đúng Sa Bội lúc này còn đang lơ lửng trên không bắn tới.

Ai ngờ cây roi dài vừa quán lấy chiếc vòng Lưỡng Nghi, thời cái hình Thái Cực đồ trên đầu vòng thốt nhiên dờn ra khỏi chuỗi, nhanh như luồng điện bay lên trên không rơi xuống.

Sự biến hóa đó thực quá sức tưởng tượng, Ngô Cúc không sao tránh kịp, chỉ đành gượng nghiêng đầu về phía trái, ra xa tới hơn một thước.

Ánh sáng vòng bánh xe loang loáng xoay tròn đều đều rít lên thành tiếng, đầy trời mưa máu phun ra, suốt cánh tay bên phải của Ngô Cúc đều bị vòng Lưỡng Nghi chặt đứt.

Đã bị trọng thương như vậy mà tại sao không thấy Ngô Cúc kêu lên một tiếng?

Là vì tiếng kêu của Ngô Cúc chưa thoát ra khỏi miệng thì bốn mũi Tán Môn đinh đã xuyên qua ngực thấy tới bụng chết ngay tại chỗ.

Nhưng trước khi Ngô Cúc bị gãy tay thủng bụng, chất nước trong chiếc gậy của bà ta đã phun ra kịp lúc làm cho đầu mặt, chân tay Sa Bội đều bị nước độc phun vào đầm đìa lút thối.

Thứ nước này sức độc rất mạnh, Sa Bội lúc đầu chỉ thấy đôi mắt mù tịt, rồi sau thấy mặt mũi dần dần nứt ra đau đớn thấu xương.

Tuy thói thường, nói đến các nhân vật giang hồ người ta thường hình dung ra bậc trượng phu có thân hình mình đồng da sắt, nhưng thực ra thì da thịt ai cũng là người, làm sao chịu nổi sự giầy vò đau đớn? Bởi thế nên Ngô Cúc bị trúng thương chết ngay, không kịp kêu một tiếng còn Sa Bội thì lại đau đớn quá, không sao đè nén được cứ lăn lộn trên mặt đất kêu gào thảm thiết.

Sa Bội một kiếp hung tàn tự biết mình trúng độc đã sâu, hai mắt bị mù khó lòng sống nổi bèn cương quyết găm lên một tiếng, nghiền chặt hai hàm răng, tự tay điểm tử huyệt, lập tức tắt thở.

Hai vị cao thủ đều phơi xương trên Tập Hiền đài, không khí dưới đài lúc này không một tiếng động.

Nguyên do thiếu nữ cùng đi với Ngô Cúc đã ngắt lỵ, còn Âu Dương Bình thì nghiền răng kèn kẹt khóc thầm.

Ngoài ra các vị quan khách ai cũng mang trong lòng một cảm giác thê lương khó tả, chỉ đưa mắt nhìn nhau yên lặng.

Sau khi hỏi qua ý kiến của Âu Dương Bình và Phục Bách Thao rồi thì có người liền khiêng hai cái xác Sa Bọt và Ngô Cúc liệng xuống biển, ngay dưới chân đài.

Lúc này trên không trung thốt nhiên hiện ra những màu sắc kỳ lạ, gió mỗi lúc một mạnh dần.

Đạo chủ Lê Phóng Hạc ngẩng đầu lên nhìn trời bất giác cau đôi mày lại, ghé vào tai Thượng Quan Kính ngồi bên cạnh mấy cau hình như đang thảo luận việc gì.

Vũ Văn Kỳ chợt xéch đôi mày liễu, tung mình nhảy lên đài cất tiếng nói to :

- Võ lâm mạt học Vũ Văn Kỳ kính mời Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc lên đài nói chuyện.

Ôn Như Ngọc vốn đã bị lóa mắt bởi dung nhan kiều diễm của Vũ Văn Kỳ từ nãy, nên khi nàng gọi vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội nhảy phóc lên đài mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương muốn chỉ giáo điều gì?

Vũ Văn Kỳ lạnh lùng nói :

- Người đã đề nghị ra ý kiến tranh đoạt vinh dự Võ lâm đệ nhất nhân, làm cho hai vị kỳ khách võ lâm phải đến hoàng tuyền, lúc này phải đến tự tay người ra tay mới phải.

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Vừa rồi không phải là tôi cố ý đùn đẩy hoặc trốn tránh mà chỉ vì Ngô Cúc đã già lại gù, đã xấu lại ngu, trông không đáng mắt...

Vũ Văn Kỳ mắt phượng tròn xoe, ngắt lời nói :

- Bây giờ ta ra thay, ta không già, không gù, mà chắc không đến nỗi xấu lắm, ngu lắm, người có sẵn lòng để ta lĩnh giáo mấy chiêu không?

Ôn Như Ngọc không ngờ Vũ Văn Kỳ lại dám ngang nhiên khiêu chiến với mình như vậy bèn chớp chớp đôi mắt nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi mỉm cười nói :

- Vũ Văn cô nương đã có nhã hứng như vậy, Ôn Như Ngọc này quyết không vì cái có cô nương tuổi hầy còn non, chỉ vào hàng hậu bối, nhất định xin thừa tiếp.

Vũ Văn Kỳ vẫn giữ thái độ lạnh lùng mỉm cười nói :

- Ôn Như Ngọc, người đừng có tự cao về danh phận vội, ta tuy ít tuổi nhưng quyết không khi nào chịu nhận là hậu bối của người.

Ôn Như Ngọc sắc mặt chợt hiện ra vẻ quỷ quyết thâm tà, buông tiếng cười ha hả :

- Hay lắm, hay lắm, Vũ Văn cô nương đã muốn ngang vai bằng lứa với ta thời càng hay, càng tốt.

Nhạc Long Phi ngồi dưới đài nghe câu nói của hắn có hàm ý riêng, bất giác xéch ngược lông mày buột miệng mắng một câu :

- Đồ hèn hạ vô sỉ!

Vũ Văn Kỳ tâm địa quang minh, thanh khiết như ngọc, vốn không để ý đến câu nói của đối phương, đến lúc nghe Nhạc Long Phi nói thế, chợt nghĩ ra, bất giác đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Ôn Như Ngọc dần giọng nói :

- Ôn Như Ngọc, người cũng là một tên ma đầu có danh tiếng, thiết tưởng cũng nên biết tự trọng một chút, đừng để ta đứng trước mặt quần hùng sỉ mắng cho người không còn đất mà chôn.

Lúc này gió biển nổi lên càng mạnh làm cho tà áo của Vũ Văn Kỳ và Ôn Như Ngọc đứng trên đài đều bay phấp phật, nếu không ngưng tụ công lực giữ vững thân thể thì có khi cả người cũng bị bay xuống đài.

Ôn Như Ngọc hình như cũng sợ Vũ Văn Kỳ đứng trước mặt mọi người sỉ nhục mình thì mất mặt thật, nên thay đổi sắc diện nghiêm nghị hỏi :

- Vũ Văn cô nương muốn chiến đấu bằng cách nào?

Vũ Văn Kỳ nói ngay, không cần suy nghĩ :

- Đánh bằng chưởng pháp gia thêm ám khí.

Nhạc Long Phi nghe nói, biết là nàng định nhờ vào hai tuyệt học sư môn là Long Tu Nghịch Huyết Trâm và Thiên Nữ Tán Hoa Thủ lại gia thêm mấy môn vừa luyện là Kỳ môn độn bộ và Thiên Khu tam thức để đánh chết Ôn Như Ngọc.

Chàng thầm tính một mình, môn Long Tu Nghịch Huyết Trâm vừa khó tránh, lại vừa khó phòng ngừa, môn Thiên Nữ Tán Hoa Thủ thần hóa vô cùng, môn Kỳ môn độn bộ là diệu thuật để đề phòng thân, Thiên Khu tam thức là một kỳ chiêu phá địch, cứ để Ôn Như Ngọc ném thử mấy ngón đòn lợi hại này cũng hay. Còn mình chỉ ngồi lược trận, khi nào thấy Vũ Văn Kỳ lâm vào thế nguy mới nhảy lên cứu viện cũng không muộn.

Không những Nhạc Long Phi tính toán như vậy, mà cả bốn vị kỳ hiệp trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng nhận thấy Ôn Như Ngọc tiếng tăm quá lớn nên cũng chuẩn bị tiếp ứng cho Vũ Văn Kỳ.

Ôn Như Ngọc thấy Vũ Văn Kỳ muốn dùng hai môn chưởng pháp và ám khí để so tài với mình bất giác mừng thầm, sắc mừng hiện ra cả sắc mặt, tự nghĩ mình có phúc to bằng trời, tự nhiên có miếng thịt béo đưa đến miệng.

Thì ra Ôn Như Ngọc luyện được thứ mị được, gọi là Hàng Tâm mê hương, chuyên môn chỉ dùng để mê hoặc tâm trí phụ nữ, nhất là trong khi hai bên đấu thủ có thể khắc chế đối phương mà không để lộ hình tích gì cả, lại bồi thêm môn Thiên Ma Mê Hồn đại pháp là một môn tối sở trường của hắn, thường thường trong vòng trăm chiêu là hắn có thể biến một vị liệt nữ trinh tiết thành một thiếu phụ lẳng lơ.

Vũ Văn Kỳ thấy ánh mắt Ôn Như Ngọc thốt nhiên hiện ra màu xanh nhạt, càng nhìn càng thấy tinh thần phiêu đảng, bất giác giật mình kinh sợ, vội hết sức trấn tĩnh quát to :

- Ôn Như Ngọc, sao ngươi không động thủ đi, trần trời nhìn ta làm gì?

Ôn Như Ngọc cười nói :

- Vừa rồi, Ngô lão bà diện mạo khó coi, nên ta không muốn nhìn bây giờ Vũ Văn cô nương xinh đẹp quá, chẳng lẽ không cho ta ngắm chút sao?

Vũ Văn Kỳ cố tránh tia mắt có mãnh lực thu hút ghê hồn của hắn, bèn thét lên :

- Ngươi đã xem, ta cho ngươi xem một đòn lợi hại.

Trong khi nói, nàng đã dồn công lực, vừa vào trận đã dùng ngay ngón “Thiên Phong Chấn Y” trong môn Thiên Khu tam thức nhằm Ôn Như Ngọc đánh tới.

Ôn Như Ngọc thấy ngón đòn quả nhiên lợi hại trong bụng cũng hơi sợ, bèn không dám coi thường, nhân lúc Vũ Văn Kỳ chưa phóng chiêu tới, hắn đã dựa vào môn khinh công tuyệt thế, thân hình như nắm bông gòn trước đầu gió bay lùi lại tới hơn một trượng.

Theo đúng lý ra là Vũ Văn Kỳ đã được một chiêu đắc thế rồi thì nên đuổi theo tập kích, chiếm lấy ưu thế, làm cho Ôn Như Ngọc cứ phải nhảy tránh mãi mới phải, ai ngờ nàng lại thu chiêu về đứng im không động nữa.

Ôn Như Ngọc quả thực không ngờ mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương vừa xuất chiêu đã tỏ ra là một tay tuyệt học kinh thế, không phải tầm thường, nhưng sao tự nhiên không đánh nữa?

Vũ Văn Kỳ lạnh lùng đáp :

- Ta còn quên chưa hỏi ngươi một câu, sợ lỡ đánh ngươi chết thì không còn hỏi ai được nữa.

Ôn Như Ngọc nghe nói, cau mày hỏi :

- Câu gì? Cô nương cứ hỏi đi.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn người đàn bà đẹp ngồi cùng bàn với Ôn Như Ngọc, mỉm cười hỏi :

- Người đàn bà đẹp kia có phải là Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tổ Thường không?

Ôn Như Ngọc nghe nói giật mình kinh sợ, nhìn trừng trừng vào mặt Vũ Văn Kỳ, ngạc nhiên hỏi lại :

- Vũ Văn cô nương quen Lâm Tổ Thường à?

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười nói :

- Ta không quen Lâm Tổ Thường, nhưng đã lâu vẫn được nghe diễm danh của Mai Hoa Tiên Tử, lại biết nàng kết duyên với người, nên mới vui miệng hỏi chơi một câu.

Ôn Như Ngọc thở dài một tiếng rồi nói :

- “Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu”, Lâm Tổ Thường già rồi, còn đâu là tóc xanh với má phấn như xưa? Nàng cũng tự biết là không xứng đáng với ta nữa nên bây giờ chỉ làm một chân vú già hầu hạ trong Vạn Diệu động thiên của ta thôi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói mới biết Ôn Như Ngọc đã thay lòng đổi dạ đối với Lâm Tổ Thường, người mà Bà Cô Vân đã hy sinh một đời để thành toàn hạnh phúc cho nàng, một mối khổ tâm kỳ can không giải ai ngờ thành ra uổng công vô ích, chẳng những khổ mình mà cũng không lợi gì cho nàng.

Lúc này gió biển càng lúc càng mạnh, ào ào như thác lũ, rít lên những tiếng ghê hồn cát bụi bay mù mịt, tòa Tập Hiền đài cũng rung rung như muốn sập luôn.

Vũ Văn Kỳ và Ôn Như Ngọc sửa soạn tái chiến, ai nấy đều đinh ninh quyết thắng đến cùng thì chủ nhân Lê Phóng Hạc thốt nhiên nhảy lên đài, xua tay nói :

- Ôn huynh và Vũ Văn cô nương xin hãy tạm nghỉ, Nam Hải Anh Hùng hội bữa nay phải hoãn lại vài ba hôm nữa mới có thể cử hành lại chưa biết chừng.

Ôn Như Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao phải hoãn?

Lê Phóng Hạc cười gượng nói :

- Chẳng lẽ Ôn huynh không trông thấy thời tiết chẳng? Trận bão Nam Hải sắp kéo đến bây giờ.

Bốn chữ “trận bão Nam Hải” làm cho quần hùng có mặt ở đó đều sợ hãi thất thần, vì cái sức mạnh của cơn bão này thật vô cùng ghê gớm, có thể làm đổ nhà cửa, cây cối bật gốc, sóng biển cao hơn nóc nhà, sức người không làm gì nổi.

Lê Phóng Hạc thấy mọi người đều lẳng lẳng nhìn nhau, bèn đứng ra giữa đài chấp tay cười nói :

- Trời gió mưa bất trắc, trận Nam Hải cuồng phong đã sắp sửa kéo đến, chỉ ước chừng bữa cơm nữa là tới đảo Độc Long, thời gian có thể kéo dài đến hết ngày hôm nay, vậy Nam Hải Anh Hùng hội không thể không tạm thời đình chỉ, dám xin chư vị cao bằng hãy trở về tĩnh xá nghỉ ngơi, đợi cơn bão qua đi sẽ lại xin tiếp tục đăng đài.

Trong khi Lê Phóng Hạc còn đang nói thì trên không những giọt nước mưa lớn bằng hạt đậu đã ào ào trút xuống, gió mạnh lật đổ cả mấy bàn tiệc, làm cho khắp hội trường cơm cá canh thịt bát đĩa đổ ngổn ngang bừa bãi.

Mưa gió đã trút xuống, không ai muốn mình bị ướt lướt thướt như gà bị nhúng nước sôi nên đều rậm rập tuân theo lời Lê Phóng Hạc, tạm thời tan hội lui về tĩnh xá.

Bốn vị kỳ hiệp Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ, Lỗ Trường Phong vừa về đến Thính Đào quán, cơn gió cũng vừa đi đến cái tốc độ khùng khiếp.

Cả tòa đảo Độc Long đều bị chìm ngập trong một khoảng tối tăm mù mịt, ngọn cuồng phong rít lên từng cơn kinh hồn, mưa ông ộc như thác dội, những giòng máu tanh tươi, những sát khí đằng đằng, những tằm lòng tranh danh hiếu thắng vừa rồi đều bị cơn phong ba bão táp tẩy rửa sạch sẽ.

Tiêu Tử Bình vuốt chòm râu bạc, thở dài một tiếng rồi nói :

- Trận cuồng phong Nam Hải thế mà cũng hay, nếu không thì sau Sa Bội và Ngô Cúc biết đâu còn bao nhiêu vị kỳ khách vô lâm phải bỏ thân vì cái lòng hiếu danh sâu hàng vạn trượng.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Rút lại chỉ có mấy vị tiền bối là cao minh, các vị chỉ ngồi xem, không vị nào chịu xuất thủ.

Phù Vân Tử cười nói :

- Chúng ta lần này dự hội, bản tâm không phải là muốn tranh danh, mục đích cốt yếu là muốn xem Lê Phóng Hạc có dã tâm gì, và bọn ứng khuyến Thanh đình cùng Đồ Viễn Trí có bao nhiêu thực lực? Không ngờ bấy nhiêu mục đích chưa tìm ra được đầu mối gì đã bị trận cuồng phong làm tan mất cả đại hội...

Phù Vân Tử nói tới đây, chợt biến sắc mặt, ngừng lại không nói gì nữa cả.

Quần hiệp đều biết có sự lạ, đều lắng tai chú hết tinh thần nghe ngóng, mới nghe rõ lẫn trong tiếng mưa gào có thứ tiếng gì rất kỳ lạ giống như tiếng dế đang tiến dần về phía Thính Đào quán.

Tả Thái Tường “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Cái tiếng gì mà lạ thế nhỉ, hình như là tiếng một con rắn lớn.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu quả là tiếng rắn, thời có lẽ là “sứ giả” của Lãnh tỷ tỷ đem tin cũng nên.

Vừa nói tới đó, thời cái tiếng dế lạ lùng ấy cũng vừa tới trước cửa.

Nhạc Long Phi vội phóng mình nhảy ra, mở hé một cánh cửa làm cho ngọn gió lùa vào, bao nhiêu đèn nến trong phòng đều tắt phụt.

Ngoài cửa quả nhiên có một con rắn rất lớn, dài chừng bảy tám thước, miệng rắn ngậm một gói gói thật kỹ càng bằng giấy dầu.

Nhạc Long Phi giơ tay đỡ lấy gói giấy dầu, con rắn lớn lập tức quay đi đâu mất.

Nhạc Long Phi gài chặt chốt cửa, đốt đèn lên, Tiêu Tử Bình nhìn Phù Vân Tử lắc đầu than :

- Phù Vân đạo trưởng, chúng ta nửa đời bôn tẩu, nam bắc đông tây, ven trời góc bể, không đâu là không đi, không việc gì lạ mà không thấy, nhưng cái việc Linh Xà truyền tin này quả thật là bây giờ mới trông thấy lần đầu.

Vũ Văn Kỳ mở gói giấy dầu ra mỉm cười nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, Lãnh Băng Tâm tỷ tỷ thực hay làm trò huyền bí, tự mình không đến Nam Hải dự hội lại còn sai rắn đem cái bao này để làm gì không biết?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Lãnh Băng Tâm tính hay hiếu sự mà phải bỏ không tham dự hội trường náo nhiệt này, chắc cũng phải khổ tâm lắm, Kỳ muội cứ mở bao ra xem trong đó có vật gì tự khắc biết.

Vũ Văn Kỳ mở tới năm sáu lần giấy dầu mới trông thấy bên trong có một thư và một cái ống tiêu ngắn chỉ độ nửa thước với ba viên linh đan lớn bằng hạt ngô đồng màu đỏ như lửa, hương thơm sực nức.

Tây Môn Túy cười ngất nói :

- Mấy thứ ống tiêu, linh đan, phong thư này tất phải qua đường bể vào đây, nếu không thì việc gì phải gói đến năm sáu lượt giấy dầu?

Vũ Văn Kỳ cầm phong thư lên xem, thấy trên mặt bao có đề “Nhạc Long Phi thư khải”, bèn đưa cho Nhạc Long Phi rồi nói :

- Phong thư này là của Lãnh tỷ tỷ gửi cho ca ca.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Kỳ muội cứ mở ra xem cũng thế chứ khác gì?

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi một cái rồi xé bao rút bức thư ra, thấy bên trong đề “Long ca ca, Kỳ muội đồng lâm” lúc ấy mới vui vẻ mỉm cười.

Bức thư viết như sau :

“Gia sư bị vận hạn, Băng Tâm phải theo hầu bên cạnh, nên không thể tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, nhưng cũng là cơ duyên may mắn ngẫu nhiên được biết một câu chuyện bí mật. Nguyên do Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc và Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí nguyên là huynh đệ kết nghĩa với nhau đã lâu năm cùng đồng mưu làm bậy, định mượn cơ hội quần hùng tụ tập trên Nam Hải dùng thủ đoạn độc ác định làm một mẻ lưới quơ hết những vị anh hùng dân tộc có đại chí phẫn Thanh phục Minh...”

Quần hiệp đọc đến đây, bất giác nhìn nhau tái mặt, Phù Vân Tử than rằng :

- Chúng ta tuy cũng đã đoán trước những câu Thượng Quan Kính nói hôm qua tất nhiên có thâm ý, nhưng thật quả không dám ngờ rằng đảo Độc Long với bọn ưng khuyến Thanh đình lại tư thông với nhau âm mưu làm ác.

Tả Thái Tường mỉm cười nói :

- Đạo trưởng đừng than thở vội, hãy đọc suốt bức thư xem Lãnh cô nương nói hết đã rồi sẽ tính sau.

Quần hùng nghe nói, lại cúi xuống đọc nốt.

“... trừ hai tên hung ác Lê, Đồ ra lại nghe đâu Thiên Ngoại song tàn và Lục Trảo Thần Ứng Cửu Trọng Đạt cùng tên Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc đều đã bị chúng kết nạp. Quần tà khí thế mạnh, nguy cơ đã sâu, nên Băng Tâm phải cho linh xà truyền thư báo tin, nên liệu sớm tính kế thoát thân.

Sau đây xin kính tặng ba viên linh đan có thể giải trừ hết thủy các nọc rắn độc và một chiếc sáo ngấn, khi nào thấy con Thất bộ tinh xà của Băng Tâm ngày trước xuất hiện thì tụ khí thổi một hơi, sẽ khiến cho nó nghe tiếng phải phục tùng, Băng Tâm đã đề phòng trước mọi việc xảy ra nên đã dặn con linh xà đưa thư tập kết tất cả các loại rắn trên đảo Độc Long phải tuân theo mệnh lệnh của Long ca ca và Kỳ muội, vậy nếu khi nào xem tình thế muôn phần nguy hiểm thời cầm chiếc ngọc tiêu thổi luôn sẽ có ứng nghiệm”.

Vũ Văn Kỳ xem thư xong mỉm cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ lo lắng thu xếp cho chúng ta thật đã chu đáo mười phần, nhưng còn một điều thiếu sót.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Thiếu sót điều gì?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ không hề nói cho ta biết hiện thời tỷ ấy ở đâu vậy thì sau khi ra khỏi đảo này ta biết đi đâu mà tìm?

Tả Thái Tường lắc đầu nói :

- Vũ Văn diệt nữ đừng nghĩ chuyện xa xôi như thế, chúng ta đã chắc đâu ra khỏi đảo này.

Vũ Văn Kỳ lại cười nói :

- Tả sư thúc danh tiếng vang lừng thiên hạ chẳng lẽ lại sợ bọn tà ma yêu quái vô sỉ này?

Tả Thái Tường xua tay cười nói :

- Chúng ta sợ đây không phải là sợ bọn ấy mà là sợ hòn đảo Độc Long này, bốn mặt đều là biển cả, dù công lực có cao đến mấy cũng không thể khí đạp hàng vạn trượng lớp sóng mà đi được.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Lão tiên bối nói quả không sai, đối phương chỉ cần cầm không cho thuyền ra là chúng ta bị khốn trên hòn đảo này, dù chắp cánh cũng không bay thoát được.

Phù Vân Tử lông mày cau rúm lại, cúi đầu ra vẻ suy nghĩ, Vũ Văn Kỳ thấy thế mỉm cười hỏi :

- Phù Vân sư bá có kế gì hay có thể phá được âm mưu của quân địch không?

Phù Vân Tử gượng cười nói :

- Chúng ta đã bị lừa chui đầu vào lưới, có ba phương diện thiên thời, địa lợi, nhân hòa thì chúng đã chiếm hết, còn làm gì có diệu sách, hòng chế phục bọn chúng nữa? Hiện giờ chỉ nghĩ làm sao trốn ra khỏi đảo này bình yên vô sự là may lắm rồi, còn việc giết trừ ác tặc chống chọi quân địch đành phải chờ dịp khác vậy.

Nhạc Long Phi ngẫm so sánh lực lượng và hình thế của mình với quân địch, biết rằng Phù Vân Tử nhận địch không sai bèn nói :

- Phù Vân lão tiên bối, nếu ta muốn an nhiên thoát hiểm thì trước hết phải cướp lấy một cái thuyền lớn, nhưng trong lúc quân địch chưa để lộ âm mưu ta lại nhút nhát bỏ trốn trước?

Phù Vân Tử cười nói :

- Việc ấy cũng dễ, lúc này trời đang mưa to gió lớn, chúng ta cứ việc ăn no nê, đợi lát nữa ngớt mưa, sẽ nhờ Tây Môn Túy huynh và Lỗ Trường Phong lão đệ, lên ra bờ biển tìm mọi cách cướp lấy một cái thuyền lớn chờ sẵn còn mọi người thì cứ thản nhiên đi dự hội như thường, làm như thế tất đối phương không ngờ là chúng ta đã biết rõ mưu gian của chúng, tất nhiên là không để ý đề phòng, nếu vạn nhất có biến, chúng ta chỉ cần chạy ra bờ biển, xuống thuyền giương buồm chạy thẳng, há chẳng tiện lắm ư? Chưa biết chừng còn có thể cứu thêm được một số nhân vật võ lâm nữa cũng nên.

Lỗ Trường Phong vỗ tay cười nói :

- Kế của lão tiên bối thật là tuyệt diệu, tuyệt diệu. Càng hay hơn nữa là ta chèo thuyền khá thạo, nếu không thì biển rộng mênh mông thuyền bè không có, dẫn đến Gia Cát phục sinh cũng phải bó tay chịu chết...

Vũ Văn Kỳ cười ngắt lời :

- Lỗ đại ca, gì chứ chèo thuyền tiểu muội cũng không đến nổi ngồi ngoài, lúc cần có thể giúp đại huynh một tay.

Tả Thái Tường nhìn Phù Vân Tử cười nói :

- Phù Vân đạo trưởng, có cần đem cái tin bí mật này thông tri cho bọn Vụ Nam Báo, Chu Bạch Mi không?

Phù Vân Tử cười nói :

- Vụ Nam Báo và Chu Bạch Mi tính tình hung bạo, hành vi thất thường, bình nhật tuy đối với chúng ta không hợp nhưng ngày nay đôi bên đã chung một kẻ thù, thì ta cũng nên báo trước cho họ mới là phải. Tuy nhiên việc này chưa có gì chứng thực, vậy ta hãy tạm giữ bí mật rồi tương cơ hành sự sau như thế mới ổn thỏa được.

Quần hiệp bàn định xong xuôi bèn cùng ngồi vào bàn ăn ăn uống uống trò chuyện vui vẻ, chờ cơn phong ba bão táp tan dần.

Chờ đến nửa đêm, sức gió đã hơi yếu.

Tây Môn Túy và Lỗ Trường Phong liền lên ra khỏi Thính Đào quán đến chỗ cửa bể, nơi các thuyền đậu tránh gió tìm một chiếc thuyền lớn, điểm huyết mấy người coi thuyền, công việc đều lẹ làng êm ái như ru, không một ai biết.

Lỗ Trường Phong ở lại canh thuyền, còn Tây Môn Túy trở về Thính Đào quán, tường trình công việc cho quần hiệp biết.

Phù Vân Tử còn lo lỡ xảy ra sự gì bất trắc, một mình Lỗ Trường Phong không chống đỡ nổi bèn mời Tây Môn Túy đem cả Vũ Văn Kỳ đi theo, lại trở về thuyền giúp sức cho Lỗ Trường Phong.

Trước khi ra thuyền, Vũ Văn Kỳ đưa thư và mấy thứ của Lãnh Băng Tâm gửi đến giao cả cho Nhạc Long Phi rồi mỉm cười nói :

- Long ca ca, nếu đối phương có gì động đây, ca ca nhớ thổi sáo triệu tập đàn rắn cho tất cả lũ ưng khuyến Mãn nô tán tận thiên lương ném mùi Ô Mông xà trện cho biết lợi hại thế nào.

Nhạc Long Phi gật đầu, lúc này mưa gió đã tạnh hẳn, trời cũng gần sáng, phía Tập Hiền đài lại nổi lên một hồi chuông “coong coong” inh ỏi, báo cho mọi người biết là thịnh hội sắp bắt đầu.

Các phòng ốc trên đảo Độc Long bởi vì hay bị cuồng phong nên rất kiên cố, tòa Tập Hiền đài chỉ bị mưa ướt nhưng không bị hư hỏng tí gì.

Bữa này trên đài lại đặt hai cái chum không biết đựng cái gì.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày, khẽ cười nói nhỏ với Tả Thái Tường :

- Tả lão tiền bối, nếu những tin tức Lãnh Băng Tâm nhận được không sai, thời hai cái chum kia, bên trong tất đựng thứ rượu Đồng minh huyết tửu có hòa lẫn nọc rắn độc.

Tả Thái Tường vừa gật đầu thì Thượng Quan Kính kẻ tay chân thân cận của Lê Phóng Hạc đã nhảy lên đài chấp tay vái các quan khách ngồi dưới đài rồi mỉm cười nói :

- Lê đảo chủ nhân hôm qua được trông thấy tận mắt tấn thảm kịch Sa Bội và Ngô Cúc, cả hai cùng song song táng mệnh nên đã rõ cái chí khí đấu tranh của các nhân vật võ lâm chỉ làm cho tổn thân vô ích. Vì thế hôm nay mới đặc biệt chế có hai chum Đồng minh huyết tửu này, yêu cầu chư vị anh hùng trước khi dự hội hãy uống một chén huyết tửu, để tỏ sự đồng tâm rồi sau đấy các vị hãy thi triển kỹ tài để chọn lấy một vị tối cao trong giới võ lâm tôn làm Minh chủ, còn ý nghĩa “đồng minh” hôm trước trong khi đến thăm các vị, Thượng Quan Kính này đã nói riêng với các vị rồi, bây giờ thiết tưởng không nên nói lại nữa.

Nói đến đây, múc một thìa rượu huyết uống cạn rồi lại cười nói tiếp :

- Vị bằng hữu nào cao hứng muốn lên đài, Thượng Quan Kính này xin bồi tiếp vài chiêu.

Tả Thái Tường nhìn Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Bộ mặt nạ của đối phương sớm muộn gì cũng phải rơi xuống, chúng ta chẳng cần phải ẩn sức giấu tài, chỉ bằng hãy cho chúng ném thử mấy đòn lợi hại để họ biết rằng bọn mình không phải tay vừa.

Phù Vân Tử cười nói :

- Tả huynh ý hẳn muốn giáo huấn vị Thượng Quan Kính kia một bài chẳng?

Tả Thái Tường lắc đầu cười :

- Hôm qua Vũ Văn diệt nữ đã hiển lộ thân thủ, Nhạc lão đệ còn chưa thi triển sở trường, hôm nay lý phải để hấn thượng đài cho cái lũ vô sỉ kia biết uy lực thần kỳ của lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan mới đúng.

Nhạc Long Phi thấy Tả Thái Tường cổ lệ mình xuất thủ cũng không từ chối, lập tức tung mình nhảy lên Tập Hiền đài.

Cận Vạn Tôn thấy Nhạc Long Phi lên đài liền nói nhỏ với Đồ Viễn Trí :

- Ân sư, võ công của Nhạc Long Phi khá lắm, nghe đâu hẳn là đồ đệ Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp Chu Nhuận Ba. Hấn dùng lá cờ Nhật Nguyệt phan làm binh khí.

Đồ Viễn Trí “à” một tiếng, mắt sáng lên một cách kỳ dị, chăm chú ngó lên đài.

Thượng Quan Kính thấy Nhạc Long Phi nhảy lên bèn mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi lão đệ có chịu uống một chén Đồng minh huyết tửu không?

Nhạc Long Phi mỉm cười hỏi :

- Uống rượu thì sao? Mà không uống thì sao?

Thượng Quan Kính mắt ánh lên tia hung dữ, nhướng cao lông mày đáp :

- Uống Đồng tâm huyết tửu thì chúng ta tức là anh em đồng minh, đồng một lòng xây dựng đại nghiệp, trong lúc động thủ chỉ hạn định tới một mức nào đó thì thôi!

Nhạc Long Phi lại hỏi :

- Còn không uống thì sao?

Thượng Quan Kính dần giọng nói :

- Không uống rượu thì cũng như các nhân vật võ lâm khác, trong khi quá chiêu, ai tài nghệ kém thì rất có thể mất mạng.

Nhạc Long Phi xéch ngược đôi lông mày cười nhạt nói :

- Nhạc Long Phi này thà chết vì có tài nghệ không tinh, bị chết về tay Thượng Quan tiên sinh, còn hơn là chết vì nọc rắn độc.

Thượng Quan Kính giật mình, cau mày hỏi :

- Nhạc lão đệ nói thế là có dụng ý gì?

Nhạc Long Phi cười ha hả :

- Thượng Quan tiên sinh trước mặt người sáng hà tất nói chuyện mò? Ta biết hai cái chum Đồng minh huyết tửu này có pha lẫn một thứ nọc rắn độc, uống vào có thể bị chết một cách từ từ.

Thượng Quan Kính không hiểu vì sao Nhạc Long Phi lại khám phá ra âm mưu của mình bất giác thẹn quá hóa giận, bèn quát to :

- Nhạc Long Phi, ngươi đừng có nói láo.

Nhạc Long Phi không thềm để ý, chạy ra trước đài chấp tay nói với quần hùng :

- Tại hạ Nhạc Long Phi nhân cơ duyên may mắn, tình cờ được gặp Đại Hùng đầu đà trong bọn Nam Hải bát quái vâng lệnh Lê đảo chủ đi kiếm rất nhiều nọc rắn độc chế thành bí dược pha vào vò Đồng minh huyết tửu, định giết chết hết thầy anh hùng thiên hạ...

Vừa nói tới đây, chợt nghe phía sau một luồng kinh phong ập tới, đồng thời lại nghe tiếng Thượng Quan Kính giận dữ quát to :

- Đồ trẻ con cuồng vọng, ngậm máu phun người! Ta hãy cho mi chết về một chương này đã rồi sau sẽ hay.

Nhạc Long Phi đã biết rõ Thượng Quan Kính võ học không tầm thường, bèn vừa ngưng tụ công lực quay lại đón chưởng vừa cất cao tiếng nói với tân khách dưới chân đài :

- Chư vị không tin, xin phái người lên đài, khám xem có phải hai vò này có nọc rắn không?

Mấy câu nói ấy làm cho bọn quần hùng ngồi dưới đài đều nhón nháo cả lên, Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều nhảy lên đài xem.

Nhưng khi họ vừa đứng dậy, thì Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc đã cầm chiếc chén uống rượu để trên bàn tung lên trên không, rơi xuống hai vò rượu ở trên đài làm cho hai chiếc vò vỡ tan ra từng mảnh, rượu chảy lênh láng khắp mặt đài.

Làm như vậy khiến cho phải trái trắng đen không thể sao phân biệt được, quần hùng xôn xao tức giận, ai nấy đều đứng phất dậy.

Đồ Viễn Trí cầm chiếc gậy trở xuống đất kêu thật to :

- Xin các bằng hữu chớ vội động thủ, hãy nghe ta nói đã!

Trong khi nói, lão đã ngưng tụ công lực, nên giọng quát khác nào như tiếng sét đánh ngang tai, quả nhiên dưới đài cử tọa đều lặng lẽ chờ xem lão nói gì.

Đồ Viễn Trí đôi mắt vò long lanh, sáng quắc nhìn khắp mọi người một lượt, rồi cười ha hả một cách đắc ý :

- Trước hết ta xin tố cáo với các vị một câu: “Tin tức của Nhạc Long Phi quả đúng là sự thực, nhưng chỉ tiếc rằng hẳn biết hơi muộn, trong tất cả các vị ở đây phủ tạng đều có nọc rắn độc trong phủ tạng nhưng lúc này chưa ai nhận ra cả vì nó là thứ độc chậm phát tác.

Quần hùng nghe nói đều nửa tin nửa ngờ, ai nấy cùng hành công, thử xét trong tạng phủ, thấy quả đúng như lời Đồ Viễn Trí nói, trong ruột mọi người đều có một tí nọc độc lẫn vào.

Đồ Viễn Trí ngừng lại một chút, rồi lại buông tiếng cười ha hả :

- Thứ nọc rắn độc lâu ngấm này nguyên là bộ sưu tập nọc độc của mấy chục loại rắn chế lẫn với mấy vị thuốc khác nữa, tuy nó phát tác chậm nhưng một khi phát tác thì không còn cái gì cứu được nữa. Các vị chỉ chú ý vào hai chiếc vỏ lớn ở trên đài, mà không biết rằng thứ rượu trong vỏ này khác, nọc rắn độc chỉ trộn vào cơm rượu bữa ăn sáng nay thôi.

Vưu Nam Báo đứng lên trước nhất, giận dữ hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc dùng thủ đoạn hèn hạ làm cho thần và người cùng giận như thế để làm gì?

Đồ Viễn Trí cười sằng sặc :

- Việc này không phải một mình Lê đảo chủ mà còn có cả Đồ Viễn Trí ta hợp tác nữa, cũng chỉ vì muốn phụng hiến chư vị một dịp đại phú đại quý đó thôi.

Nói đến đây lại đưa đôi mắt lạnh lùng liếc qua quần hùng một lượt đắc ý nhơn nhơn nói tiếp :

- Đức đương kim Thánh thượng, thuận theo mệnh trời vào làm chủ Trung Hoa, nhân từ, bác ái, quả đoán, anh minh, Ngài muốn mời tất cả hào kiệt anh hùng bốn phương tám cõi để cất nhắc lên một địa vị xứng đáng, tuy nhiên vẫn còn một số người cuồng vọng, trộm đeo cờ hiệu Tiền Minh, gây một thế lực riêng, mưu đồ phản nghịch. Vậy nên Đồ Viễn Trí phụng chiếu đến đây hợp sức cùng Lê đảo chủ thi hành diệu kế, dựa vào Nam Hải Anh Hùng hội chăng một mẻ lưới quét sạch bọn phản loạn. Hiện giờ các vị đã trúng phải nọc rắn độc trên đảo Độc Long, bốn mặt đều là bể, dầu có chấp cánh cũng không thoát, nếu chư vị tình nguyện cùng Đồ Viễn Trí và Lê Phóng Hạc kết nghĩa cùng phụ tá Thanh triều thì đều có thể được hưởng lộc vị xứng đáng. Bằng không tức là kẻ phản nghịch đừng nói là Đồ Viễn Trí này sẽ lập tức phụng chỉ xử tử ngay như nếu để nọc rắn trong mình phát ra, cũng không thoát nổi cái chết.

Nói đến đây hơi ngừng lại, thốt nhiên trở tay về mé trái Tập Hiền đài kêu to :

- Đồ Viễn Trí nói thế là hết. Sinh tử phú quý đều tùy ý các bạn lựa chọn, phàm những ai muốn cùng Đồ Viễn Trí kết nghĩa cùng phụ Thanh triều xin mời đứng lên phía trái Tập Hiền đài này.

Trọng bọn quần hùng Có đến gần mười người vâng lệnh chạy lên.

Đồ Viễn Trí thấy còn nhiều người ngồi nguyên vị, lại hô to :

- Nào còn những vị nào muốn mưu đồ phú quý.

Lần này trong bọn quần hùng không một ai lên tiếng, Nhạc Long Phi nhân dịp ngừng tay chưa giao đấu với Thượng Quan Kính, bèn lấy ống ngọc tiêu của Lãnh Băng Tâm ra, đưa lên miệng ngưng khí thổi một hơi dài.

Thì ra chàng nhận thấy tình thế lúc này đã quá nguy hiểm, quần hùng đều đã bị trúng độc, bèn quyết ý thổi sáo gọi đàn rắn trợ trận.

Đồ Viễn Trí không hiểu sao Nhạc Long Phi thổi tiêu như vậy làm gì vừa ngạc nhiên vừa chú ý nhìn, thì trong đám quần tà đã có người gặp sự bất hạnh.

Người đầu tiên chính là Đại Hùng đầu đà, con Thất bộ thanh xà mọi hôm vẫn ngoan ngoãn nằm quấn tròn bên mình lão, vừa nghe tiếng tiêu chủ cũ liền lập tức cắn rách túi chui ra rồi thừa thế cắn luôn lão đầu đà - một tay độc nhất giới nghề nuôi rắn ở đảo Độc Long một miếng.

Một tên Hắc y Thiết vệ thấy Đại Hùng đầu đà đang ngồi cạnh mình thốt nhiên hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất thì giật mình kinh sợ chẳng hiểu duyên cớ làm sao.

Hắn trừng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy mé dưới thắt lưng Đại Hùng đầu đà có một con rắn nhỏ, sắc xanh đang bò luồn ra bên ngưỡng tụ công lực, giờ chuông đánh xuống, nghi bụng chỉ đánh một chuông là con rắn bé tí xíu này chắc phải nát bét.

Ai ngờ chuông phong vừa giáng xuống, con Thất bộ thanh xà hình như không hay biết gì cả, chỉ thấy một luồng sáng xanh thốt nhiên vùng lên, mấy chiếc răng độc của con rắn đã cắn ngập vào yết hầu tên Hắc y Thiết vệ nọ.

Lúc này Viên Thanh Loan mới nhận ra lai lịch con Thất bộ thanh xà, một mặt dùng cánh tay độc nhất kéo Cận Vạn Tôn vội vàng nhảy tránh, một mặt gọi Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng mau mau tránh đi! Con rắn nhỏ này nọc độc lắm, đao kiếm, ám khí nào cũng không làm gì nổi nó, đừng ai chạm vào mà chết.

Nhạc Long Phi thừa dịp quần tà đang rối loạn cuống quýt, bèn trừng mắt quát to :

- Giống Mãn nô cầm thú làm ô uế giang sơn chúng ta! Phàm những kẻ nam nhi Hán tộc có đôi chút huyết khí, ai chịu nhận giặc làm cha? Ai mà tình nguyện chịu làm ưng khuyển? Xin chư vị hãy phá vòng vây chạy về phía tây đảo, ở đấy sẽ có sẵn thuyền tiếp ứng, và cũng nên thừa thế thu thập mấy tên vô sỉ quét sạch giống bạo tàn cùng phù chính nghĩa.

Mấy câu nói ấy làm cho những vị hảo hán giang hồ đầy lòng nhiệt huyết phần khởi hùng tâm thế là lập tức dưới tòa Tập Hiền đài biến thành một cuộc hỗn chiến vô cùng sôi nổi.

Nhạc Long Phi chưa nói dứt lời, đã rút lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan ra cầm ở tay, dùng ngón “Thu Thập Sơn Hà” nhằm Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính cuộn cuộn như một luồng gió lốc cuốn lấy.

Thượng Quan Kính vốn vẫn định bụng ám toán Nhạc Long Phi từ lâu, nhưng vì thân là người Hán, thiên lương chưa đến nỗi mất hẳn, nghe mấy câu chính khí lắm nhien của Nhạc Long Phi bất giác tâm thần cũng hơi bối rối.

Chỉ trong khoảng nháy mắt tâm thần xao xuyến ấy bị đối phương chiếm ưu thế, chỉ nghe thấy một luồng gió như vũ bão chưa kịp lẩn tránh thân hình đã bị lá cờ úp chụp.

Nguyên do Chu Nhuận Ba truyền Nhạc Long Phi hai chiêu tuyệt của ông tự chế, uy lực cực kỳ hùng mạnh một chiêu tên là “Trùng Quang Nhật Nguyệt”, một chiêu là “Thu Thập Sơn Hà”, sau khi học thành tài bữa nay Nhạc Long Phi mới đem thi triển lần đầu tiên.

Uy lực của chiêu tuyệt học, quả nhiên không phải tầm thường chẳng có thể mà Thượng Quan Kính, đường đường là một vị thủ túc thân cận của Lê đảo chủ bị ngọn cờ Mặc Vũ Phù Dung của Nhạc Long Phi cuốn phải đến nỗi đầu văng mắt hoa, bay lên tới hơn một trượng rồi rơi xuống dưới Tập Hiền đài.

Lê Phóng Hạc thấy Thượng Quan Kính đã bị nội thương, nếu không sao tự gượng được, nếu bị rơi mạnh xuống đất thì khó lòng giữ được tính mệnh, liền hét lên một tiếng dùng thế “Long Phi Cửu Thiên” bằng mình xa tới năm trượng, giơ tay đỡ lấy thân hình Thượng Quan Kính ở trên không rơi xuống.

12. Chương 12: Thần Y Diệt Thủ Cứu Quần Hùng

Nhưng Lê Phóng Hạc vừa giơ tay đỡ được Thượng Quan Kính thì một bóng người lẹ như làn chớp từ trên cao lẳng không bay tới, kèm theo là một tiếng kim ngân thét gió rất mãnh liệt thẳng đầu đánh xuống.

Bóng người ấy chính là Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình, một trong các vị Kiếm Tuyệt Thư Cuồng huy động lưỡi búa tay dùng ngón “Ngô Cương Phạt Quế”, nhằm đúng Lê Phóng Hạc đón đầu phóng tới.

Lê Phóng Hạc đã nể về cái tên người lại sợ về cái thế dũng mãnh, huống chi trong tay còn vướng ôm Thượng Quan Kính tất nhiên không sao chống đỡ nổi bèn thi triển ngón “Lực Long Ngự Phong” vận đề chân khí phát ống tay áo, nhảy ngang về phía trái xa đến hai trượng.

Tiêu Tử Bình giận vì Lê Phóng Hạc quá ư nham hiểm, khi nào chịu để hắn chạy thoát một cách dễ dàng như vậy, bèn lập tức đuổi theo, định bụng trước khi hắn đặt Thượng Quan Kính xuống, hãy dùng phủ quang vây chặt lại.

Lê Phóng Hạc nhất thời không sao gỡ tay kịp, tự rơi vào một tình huống hết sức nguy hiểm.

Đột nhiên giữa lúc ấy, một ngón “Trường Giáo Xuất Hạc” nhằm ngang lưng Tiêu Tử Bình đánh xuống.

Thì ra người đó chính là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh cùng Thượng Quan Kính tức là hai tay hữu tả phụ tá của Lê Phóng Hạc.

Tiêu Tử Bình nghe tiếng gió từ chiếc Huyền Môn Vân Chử phát ra, đã nhận thấy Cốc Trường Thanh công lực cực cao, tự nhiên phải đề phòng, không dám đuổi theo Lê Phóng Hạc nữa, lập tức thu lưỡi búa Bát Vân lại dùng ngón “Trầm Hương Phách Sơn”, hóa giải chiêu “Trường Giáo Xuất Hạc” của đối phương.

Lê Phóng Hạc đặt Thượng Quan Kính xuống, rút sau lưng ra một món binh khí lạ kiểu, đó là ngọn roi Độc Long tiêu rồi cùng hùng hổ xông vào đánh Tiêu Tử Bình.

Một vị võ lâm kỳ hiệp chống sao nổi hai tên cái thủ ma đầu, nên chỉ qua mười chiêu, Tiêu Tử Bình trước hai món binh khí kỳ lạ ghê gớm của đối phương tiếp tay nhau tấn công đã bị dụ vào cái thế nguy hiểm.

Trong lúc Lê Phóng Hạc luôn cười khẩy, tỏ vẻ đắc trí, thì chợt nghe có tiếng quát to :

- Tiêu huynh đừng sợ, tiểu đệ Chu Bạch Mi sẽ giúp đại huynh một tay để cho những tội bại hoại vô sỉ quen thói cậy đông mở mắt ra!

Chu Bạch Mi nói dứt lời, thì người cũng vừa nhảy tới, thanh kiếm Đồ Long trên tay hóa thành một giải cầu vòng, đánh thẳng vào chiếc Huyền Môn Vân Chử của Cốc Trường Thanh.

Bát Vân phủ đầu với Độc Long tiên, còn Đồ Long kiếm thì chặn Huyền Môn Vân Chử. Bốn tay cao thủ gắng sức ganh đua, tạm thời chưa phân thắng phụ.

Trừ hai đôi ấy ra, phía trước Tập Hiền đài lúc này hai bên đánh lộn đã đi đến chỗ nghiêng trời lệch đất, thảm khốc vô cùng.

Phù Vân Tử vốn đã biết rõ Ôn Như Ngọc là tay lợi hại, nhưng cũng tự tin mình mấy năm nay kiếm thuật tinh tiến, công lực đã cao hơn nhiều, bèn chặn giữ trước mặt hắn trước nhất.

Tả Thái Tường thì dùng chưởng đấu với Cừu Trọng Đạt.

Phục Bách Thao đã định túm lấy Cốc Trường Thanh, nhưng Chu Bạch Mi lại tiếp viện cho Tiêu Tử Bình nên hắn phải đánh nhau với Vưu Nam Báo.

Đông Xuyên Thất kiếm Mộ Dung lão nhân và Hoa sơn Mộc Kiếm đầu đà thời cùng múa kiếm xông vào đấu với cây gậy Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí.

Chỉ có Âu Dương Bình là khôn ngoan giáo hoạt, hắn đã không chịu đầu hàng Đồ Viễn Trí, lại cũng không muốn tiếp tay quần hiệp, nhân lúc hai bên đánh nhau hăng, hắn len lén bỏ trốn.

Chạy đến được vài chục trượng thì bị Cận Vạn Tôn trông thấy bèn đem hai tên Hắc y Thiết vệ đuổi theo.

Nhạc Long Phi tay nắm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung, đứng trên Tập Hiền đài quan sát tình thế cuộc chiến, bắt giắc cau mày lại.

Vì cứ xem tình thế mặt trận thì bên quần hiệp rõ ràng đã bị núng thế.

Chu Bạch Mi đấu với Cốc Trường Thanh, Tả Thái Tường đấu với Cừu Trọng Đạt, Vưu Nam Báo đấu với Phục Bách Thao đều là ngang sức cả, trong bọn duy nhất chỉ có Vưu Nam Báo kiếm thuật tinh kỳ, nên có phần cao minh hơn Phục Bách Thao nhưng cũng chưa có thể hạ đối phương ngay được.

Phục Bách Thao thì giữ thế thủ hơn thế công, miễn cưỡng cũng có thể quân bình được, nhưng xem ra so với Ôn Như Ngọc thì công lực còn kém ước độ một thành.

Cây búa Bát Vân phủ của Tiêu Tử Bình rõ ràng là không phải đối thủ của Lê Phóng Hạc, nhưng cũng còn có thể chống đỡ được, chưa đến nỗi nguy hiểm lắm.

Hiện thời tình thế nguy cấp nhất là Mộ Dung lão nhân vào Mộc Kiếm đầu đà, hai người hai cây trường kiếm địch không lại với chiếc gậy Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí tới tấp tiến công, uy thế vô cùng dũng mãnh.

Trừ cái tình thế hiểm ác ra, lại còn một điều đáng lo hơn nữa là quần hiệp chỉ vì cái thanh danh mấy chục năm nên chỉ cố sức liều chết chiến đấu, đến nỗi quên thân mình đã trúng nọc rắn độc, đáng lý phải phá vòng vây mà thoát thân sớm chừng nào hay chừng nấy.

Nhạc Long Phi đã nhận định rõ tình thế, trong bụng kinh sợ, bèn ngưng tụ chân khí, thi triển thần công Sư tử hồng kêu to lên rằng :

- Chư vị lão tiền bối đừng nên quên rằng mình đã trúng phải nọc rắn độc, chúng ta phải phá vòng vây, chạy về phía tây đảo, không nên ham chiến làm gì nữa.

Chàng nói xong quả nhiên thức tỉnh được bọn quần hiệp, hết thấy đều dùng môn tuyệt chiêu gạt đối phương ra thừa thế tháo lui về phía tây đảo.

Nguyên do Đồ Viễn Trí nghe Nhạc Long Phi nhắc bọn kỳ hiệp, bất giác cuống lên công lực tăng gấp, vung cây ác quỷ lên dùng môn “Thần Long Náo Hải” nhằm đánh vào ngang lưng Mộc Kiếm đầu đà.

Mộc Kiếm đầu đà trông rõ cái thua trước mắt, thân pháp rối loạn gắng gượng múa cây mộc kiếm, gia sức chống đỡ.

Kiếm và gậy vừa chạm nhau, thanh mộc kiếm lập tức bị gãy làm đôi, Mộc Kiếm đầu đà vội đề khí nhảy ra, nhưng ngang lưng đã bị trượng phong của Đồ Viễn Trí đánh trúng, Mộc Kiếm đầu đà chỉ “hự” một tiếng lao đảo về phía hữu vài bước.

Đồ Viễn Trí cười một tiếng danh ác, cầm thẳng cây gậy đánh bồi thêm một nhát nữa.

Mộ Dung lão nhân cau mày lại, biết rằng không sao cứu kịp, bèn múa thanh kiếm dùng lối Vi Ngụy cứu Triệu đâm vào chỗ yếu huyệt ở cạnh sườn Đồ Viễn Trí.

Lúc này, trên không tỏa ra một luồng ánh sáng màu Phù Dung kèm theo một ngọn cương phong mãnh liệt ghê hồn, nhắm thẳng đầu Đồ Viễn Trí cuốn tới.

Người vừa tới chính là Nhạc Long Phi, chàng đã trông rõ tình hình nên quyết định chờ xem nơi nào bị nguy thì xông vào tiếp viện.

Đồ Viễn Trí công lực quán tuyệt quần hùng, trừ Ôn Như Ngọc là còn có thể sánh được, ngoài ra quần hiệp, quần tà đều không phải là đối thủ của hắn.

Vì vậy nên mũi kiếm của Mộ Dung lão nhân đâm vào lưng hắn không làm cho hắn kinh sợ, định bụng chém đầu Mộc Kiếm đầu đà xong sẽ ung dung đối phó với Mộ Dung lão nhân sau cũng không muộn.

Nhưng Đồ Viễn Trí tuy không coi mũi kiếm của Mộ Dung lão nhân vào đâu, nhưng đối với lá cờ của Nhạc Long Phi cũng có phần hơi e dè.

Nói thế không phải là công lực của Nhạc Long Phi cao hơn Mộ Dung lão nhân, mà là vì chiêu thuật chàng có cái uy lực quá mạnh.

Thì ra Nhạc Long Phi vì cố sức cứu người, lại dùng chiêu “Trùng Quang Nhật Nguyệt” là một trong hai tuyệt kỹ của ân sư bí truyền.

Ban này chàng đã dùng chiêu “Thu Thập Sơn Hà” làm cho Thượng Quan Kính bị trọng thương, nay lại dùng chiêu “Trùng Quang Nhật Nguyệt” quả nhiên cũng làm cho Đồ Viễn Trí kinh hoảng phải nhảy lùi tới một trường rưỡi.

Nhạc Long Phi nhờ ngón tuyệt chiêu của sư môn thoái lui được cường địch, bèn rảo bước lên đỡ lấy Mộc Kiếm đầu đà lúc này đã lao đảo sắp ngã, đoạn cau mày nói :

- Đại sư bị thương làm sao? Có việc gì không?

Mộc Kiếm đầu đà bên mép vẫn ứa ra một dòng máu tươi, rõ ràng là phủ tạng đã bị thương nặng, tay còn thò vào túi lấy tập Lục Hợp kiếm pháp của mấy tay danh kiếm soạn chung hôm ở Tầng Kiếm cốc, run run ấn vào tay Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi thấy vị võ lâm tiền bối trong lúc bị trọng thương mà còn không quên được việc mọi người ủy thác, thì bất giác cảm động ứa nước mắt, bèn vội giơ tay đỡ lấy, rồi nói :

- Đại sư đã trọng thương, hà tất...

Nói chưa dứt lời, Mộc Kiếm đầu đà cười một tiếng thâm thúy, rồi tắt thở.

Lúc này Đồ Viễn Trí đã xông vào, hai lần, đều bị Mộ Dung lão nhân thi triển môn tuyệt kỹ thành danh Thất kiếm tề phi đánh lui.

Nhạc Long Phi thấy Mộc Kiếm đầu đà đã tắt thở, bất giác giọt lệ anh hùng lăn xuống rơi, bèn cuốn lá cờ Mặc Vũ Phù Dung và tập Lục Hợp kiếm pháp cất vào mình, ôm thi thể Mộc Kiếm đầu đà thi triển môn tuyệt thế khinh công, trông thẳng hướng tây rẽ vùng vây mà chạy.

Mộ Dung lão nhân một mặt phóng mình nhảy theo, một mặt rút ra trong túi một nắm Đới Thủy kim kiếm nhỏ, ước mấy chục mũi, ném ra chặn không cho Đồ Viễn Trí đuổi theo, rồi bảo Nhạc Long Phi :

- Mộc Kiếm đầu đà đã qui tiên, Nhạc lão đệ hà tất...

Nhạc Long Phi gạt nước mắt nói :

- Vãn bối muốn đem thi hài đại sư ra giữa dòng nước biếc thanh tịnh ngoài biển Nam Hải để người yên giấc ngàn năm, chớ không thể để lại trên đảo Độc Long, mặc cho bọn quần ma giày xéo.

Lúc này đã ra tới một bãi cỏ rộng, chợt nghe có tiếng chín chít kỳ lạ trong đám cỏ nổi lên, rồi không biết cơ man nào là rần, lớn lớn nhỏ nhỏ bò ra lúc nhúc.

Nhạc Long Phi mới biết tiếng tiêu vừa rồi có tác dụng, bèn lập tức đưa thi hài Mộc Kiếm đầu đà cho Mộ Dung lão nhân đoạn lấy ống tiêu thổi một hồi dài, ra lệnh cho đàn rắn xông vào chặn lối bọn gian tà đang đuổi theo quần hiệp.

Mặc dầu bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc võ công cao cường đến đâu, mà thốt nhiên thấy hàng trăm con rắn vừa lớn vừa nhỏ con nào con nấy cũng nọc độc ghê gớm, xông vào mình mà cắn, thì chân tay cũng luống cuống, không biết xoay trở cách nào.

Quần hiệp thừa cơ bọn hung đồ đang hoang mang cuống quýt nhảy tránh đàn rắn, bèn chạy cả ra bãi biển, yên yên ổn ổn bước xuống chiếc thuyền lớn của bọn Tây Môn Túy đã được dự bị trước.

Chu Bạch Mi đã xuống thuyền, chợt chú ý nhìn lên bờ khẽ kêu một tiếng, đoạn mạo hiểm nhảy vào đàn rắn, bắt lấy một con rắn nhỏ, bỏ vào túi thuốc bên mình.

Nhạc Long Phi tuy không hiểu Chu Bạch Mi làm thế là có dụng ý gì, nhưng cũng đoán là tất nhiên việc này phải có một ý nghĩa quan trọng.

Chờ khi Chu Bạch Mi trở lại thuyền, Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ lập tức nhổ sào, bơi nhanh ra khỏi bến.

Bọn Đồ Viễn Trí tránh thoát khỏi đoàn rắn, đuổi theo tới bờ đảo, chỉ còn trông thấy chiếc thuyền lớn chở bọn kỳ hiệp đã bơi ra xa bờ tới trên mười trượng.

Sự nguy hiểm đã qua, việc trị nọc rắn độc lúc này trở nên là điều cần thiết nhất.

Vũ Văn Kỳ tính nhẩm số người bị trúng độc rắn độc có Phù Vân Tử, Tiêu Tử Bình, Tả Thái Tường, Nhạc Long Phi, Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo, Mộ Dung lão nhân, tất cả bảy người, bèn nhìn ba viên linh đan trong tay, cau mày nói với Nhạc Long Phi :

- Long ca ca, tất cả bảy người bị trúng độc mà Lĩnh tỷ tỷ chỉ đưa có ba viên thuốc, làm thế nào bây giờ?

Nhạc Long Phi cười to :

- Kỳ muội đừng lo, trong thuyền ta đã có Chu lão tiền bối, một vị cái thế thần y, chẳng lẽ lại không chữa được nọc rắn hay sao?

Chu Bạch Mi nghe nói, xua tay cười :

- Nhạc lão đệ đừng đề cao ta quá vậy, những loại nọc rắn thường ta tuy có thể giải được thật, nhưng đằng này bọn Lê Phóng Hạc, Đồ Viễn Trí đã định tâm giết người, sưu tầm nọc của chục loại rắn hung độc ghê gớm, luyện thành một chất độc riêng, chỉ trừ có tay chuyên môn nuôi rắn như Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, đã luyện thành được thứ thuốc chuyên môn trị tất cả các loại độc xà, còn ngoài ra không phải ai cũng trị được cả đâu.

Phù Vân Tử hành công xét thử trong phủ tạng, chỗ bị nọc rắn nhiễm phải thấy hình như có vật gì lúc nhúc bò, bèn cười nói với Tiêu Tử Bình, Tả Thái Tường :

- Tiêu huynh, Tả huynh đệ, con người thọ yếu có số, nếu đã không tránh khỏi kiếp số, thì chúng ta cũng đã may mắn thoát khỏi bàn tay bọn tà quái rồi, dù có được giải thoát thân xác ở giữa chỗ trời xanh nước biếc này, thiết tưởng chẳng có gì là ân hận.

Chu Bạch Mi cầm ba viên thuốc trong tay Vũ Văn Kỳ, nhìn kỹ một lúc, rồi cười nói với Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng cứ yên chí, có ba viên linh đan của Thiệu Hàm Yên tự chế đây, thêm vào đó vừa rồi ta cũng đã chuẩn bị bắt một con rắn nhỏ, may ra chúng ta thoát được tai nạn cũng nên.

Tả Thái Tường cười hỏi :

- Con rắn vừa rồi Chu huynh bắt được vừa rồi đâu?

Chu Bạch Mi thò tay vào túi thuốc bắt con rắn xanh nhỏ ra.

Vũ Văn Kỳ trông thấy reo lên :

- A, đây là con Thất bộ thanh xà của Lãnh tỷ tỷ nuôi, quả nhiên Chu lão tiên bối tìm được, không biết Lãnh tỷ tỷ cảm kích lão tiên bối thế nào?

Mấy câu đó là cho đôi mày trắng Chu Bạch Mi cau rúm lại, ông gượng cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương nhận đúng con rắn này là của Lãnh cô nương đó ư?

Vũ Văn Kỳ không hiểu tại sao Chu Bạch Mi nghe nói thế lại cau mày lại, nhưng cũng gật đầu cười đáp :

- Nó là loại rắn Thất bộ thanh xà một giống rắn lạ rất hiếm có, Lãnh tỷ tỷ quý như tính mệnh. Hôm ở trên Tiên Hà linh, vì có Nam Hải Anh Hùng hội, Lãnh tỷ tỷ mới đặt sẵn một nước cờ, mặc cho Đại Hùng đầu đà bắt đi, để nó mai phục bên cạnh đối phương chờ tập kích.

Chu Bạch Mi nghe xong, cười gượng nói :

- Nước cờ của Lãnh cô nương hay thì hay thật, nhưng lại làm cho ta khó nghĩ vô cùng.

Nhạc Long Phi ngơ ngác không hiểu, vội hỏi :

- Chu lão tiên bối khó nghĩ vì có gì?

Chu Bạch Mi dùng ba ngón tay kẹp chặt con Thất bộ thanh xà, lắc đầu than rằng :

- Người trúng độc thì nhiều, mà thuốc giải độc lại ít, nếu ta không giết con rắn này, thì không làm sao trừ hết nọc độc cho tất cả mọi người được, nhưng giống linh xà quý này được Lãnh cô nương quý như tính mệnh, không lẽ chúng ta lại đang tay giết con rắn quý của cô ấy?

Quần hiệp nghe Chu Bạch Mi nói đều ngẩn người ra, ai cũng nhận thấy là một việc thật khó xử.

Vũ Văn Kỳ muốn nói lại thôi, chỉ ngược mắt nhìn Nhạc Long Phi, Nhạc Long Phi hiểu ý, liền cất cao giọng nói với Chu Bạch Mi :

- Xin lão tiên bối cứ giết con rắn đi, đừng ngần ngại gì cả, việc này cứ để vân bối hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Chu Bạch Mi chú ý nhìn Nhạc Long Phi, đoạn nghiêm sắc mặt hỏi :

- Nhạc lão đệ bằng lòng chịu trách nhiệm thực chứ?

Nhạc Long Phi trả lời ngay :

- Một là sự việc có khi thường khi biến, hai là Lãnh Băng Tâm không chỉ nuôi có một con Thất bộ thanh xà, nàng với văn bối là huynh muội kết nghĩa, Nhạc Long Phi xin lấy địa vị nghĩa huynh phụ trách chuyện ấy.

Chu Bạch Mi lắng lắng nghe xong, gật đầu nói :

- Nhạc lão đệ đã nói vậy, lão phu đành cũng cân nhắc nặng nhẹ, không thể tiếc con linh xà này được nữa.

Nói xong ngừng tụ chân lực, tay phải đâm luôn mấy cái thật mạnh vào đầu con rắn, làm cho con Thất bộ thanh xà xưa nay đao kiếm, ám khí không hại được đến mình, lúc này chỉ dẫy dựa hồi lâu rồi chết.

Chu Bạch Mi đánh chết con rắn bèn lấy một cây kim dài ở trong bọc thuốc ra, khâu chỗ vẩy trên cổ con rắn, lột bỏ da, cắt lấy mật, ép ra rất nhiều nọc độc.

Quần hiệp không biết Chu Bạch Mi định làm thế nào, nhưng thấy phương pháp giết rắn, lột da, lấy nọc của ông, ai cũng khâm phục.

Tây Môn Túy cười nói :

- Thì ra Chu huynh cũng là một tay chuyên môn dạy rắn!

Chu Bạch Mi cười gượng nói :

- Ta làm nghề thuốc, suốt ngày len lỏi trong rừng tìm dược liệu, tất nhiên phải biết cách trị rắn, nhưng ta chỉ biết trị rắn, chứ không biết dạy rắn, lại cũng chỉ biết một vài loại thôi, so với cái thủ đoạn cao minh bắt tất cả loài rắn trong thiên hạ làm nô bộc như Thiệu Hàm Yên thì còn cách xa một trời một vực.

Nói đến đây, thì ngừng lại một chút, rồi ngoảnh lại cười nói với Nhạc Long Phi :

- Lão đệ rót cho ta một chén rượu lớn.

Trên thuyền đều có đủ các thức rượu thịt chén bát sẵn sàng, bên mình Tây Môn Túy lúc nào cũng có sẵn một bầu rượu nên Nhạc Long Phi tìm ngay được một chiếc chén lớn, rót đầy một chén rượu ngon bưng lại.

Chu Bạch Mi trước tiên hòa chỗ nọc rắn vào chén rượu, rồi lấy một viên thuốc sắc đỏ như lửa ở trong bọc thuốc ra, cùng với ba viên linh đan của Lãnh Băng Tâm cho cả vào chén rượu.

Rượu thuốc chế xong, vừa định chia nhau uống, thì trên mặt biển sóng gió nổi lên ầm ầm.

Vũ Văn Kỳ vừa giúp sức Lỗ Trường Phong gia công chèo thuyền vừa tỏ vẻ kinh sợ kêu lên :

- Long ca ca, đằng xa kia có một chiếc thuyền con bị gió lật đổ, chúng ta có nên bơi đến vớt những người ngã xuống nước không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Lỗ ca ca và Kỳ muội chèo thuyền giỏi lắm, bọn quần tà trên Độc Long đảo chắc cho rằng chúng ta bị trúng nọc rắn chết hết cả rồi nên không cho thuyền đuổi theo. Giờ đây không có việc gì cần kíp, ta nên quay thuyền cứu họ là phải.

Mấy vị kỳ hiệp tiền bối cũng đều gật đầu tỏ ý đồng tình, Lỗ Trường Phong và Vũ Văn Kỳ liền quay ngay bánh lái chèo về phía chiếc thuyền nhỏ.

Chu Bạch Mi cầm chén rượu thuốc rót một chén nhỏ uống trước rồi sau đó chia làm sáu chén, lần lượt chia cho bọn Phù Vân Tử mỗi người một chén.

Tả Thái Tường thấy Chu Bạch Mi làm như vậy, bất giác cười ngất nói :

- Chu huynh đa tâm quá, việc gì phải nếm trước? Chẳng lẽ chúng ta không tín nhiệm cái danh thần y của huynh hay sao?

Quần hùng nghe nói, đều bật phì cười, ai nấy cũng đều bưng chén uống cạn.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Chư vị ngừng công lực giúp cho sức thuốc mau tan, nọc độc trong mình sẽ không đáng lo nữa.

Bọn Phù Vân Tử cùng ngồi nhắm mắt hành công, một lát sau quả thấy nọc độc rần trong phủ tạng dần dần tan hết.

Lúc này thuyền đã bơi đến chỗ chiếc thuyền con bị đắm, Vũ Văn Kỳ trông thấy, thốt nhiên cau mày kêu lên :

- Lỗ ca ca quay thuyền, quay thuyền lại, chúng ta đừng cứu nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói thể ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội sao nói thế? Chúng ta đến đây cốt cứu người, sao lại bỏ người ta chết đuối mà không vớt?

Vũ Văn Kỳ không đợi chàng nói hết, gượng cười :

- Long ca ca, người ngã xuống biển là Âu Dương Bình, kẻ đã cố ý dìm chúng ta xuống Thái Hồ đó!

Quần hiệp ngạc nhiên chú ý nhìn, quả thấy Âu Dương Bình máu me đầy mình, đang cố vùng vẫy dưới làn sóng bạc nhô lên chìm xuống mấy lần, con mắt nhìn quần hiệp tỏ vẻ van lơn cầu cứu.

Nhạc Long Phi quay lại nói với Tả Thái Tường bên cạnh :

- Tả lão tiền bối, văn sinh biết Âu Dương Bình tuy tâm thật hiểm ác, nhưng trong lúc hấn đang vật lộn giữa cái sống chết, chẳng lẽ lại không cứu?

Tả Thái Tường thấy Nhạc Long Phi lượng rộng như bể, cũng có ý khen thầm, vì chính ông rõ chuyện Âu Dương Bình đã từng hạ độc thủ ám hại Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ, lại đang cố sức đeo đuổi Lãnh Băng Tâm, bèn khẽ nói :

- Hạng người như Âu Dương Bình, cứu thì cố nhiên là nhân, mà không cứu cũng không phải là trái đạo nghĩa, Nhạc lão đệ có ý châm chước, muốn làm thế nào cũng được.

Nhạc Long Phi nghe nói, đôi mắt long lanh, không suy nghĩ gì nữa, đứng ra đầu thuyền, lấy sợi dây thừng ném xuống nước, tự tay vớt Âu Dương Bình lên.

Chu Bạch Mi thấy Nhạc Long Phi cứu Âu Dương Bình bất giác lắc đầu than :

- Nhạc lão đệ tuy hành động quang minh, là do tự tính tình nhân hiệp, nhưng bọn tẩu chốn giang hồ đầy chông gai hiểm ác này mà cư xử như vậy, chỉ mua lấy thiệt vào mình.

Nói đến đây, cặp mày trắng hơi xếch lên, nhìn Tây Môn Túy cười nói :

- Tây Môn huynh, chúng ta cũng nên đặt sẵn một nước cờ, xin huynh hy sinh thêm một ít rượu ngon nữa, rót đầy vào chiếc chén lớn này cho.

Nói xong cầm chiếc chén còn thừa ít rượu thuốc đổ ra, cất chỗ khác.

Tây Môn Túy vừa rót rượu vừa nói :

- Chu huynh, người ta có câu rằng “rồng sinh chín con, thiện ác không giống nhau” bọn Càn Khôn lục ác cũng thế, Đà Ấu Ngô Cúc và Tiểu Diện Như Lai Đạt Nguyên hòa thượng đã chết không kể, còn Chu huynh và Vưu huynh hình như chỉ vì tính tình thiên lệch mà bị mang tiếng ác, đến như Cừu Trọng Đạt thì lại tâng tặn thiên lương, cam tâm làm ưng khuyển cho Thanh đình, còn Âu Dương Bình thì lại càng điêu ngoa xảo quyệt...

Vừa nói tới đây, đã thấy Nhạc Long Phi vớt được Âu Dương Bình lên thuyền, bèn không nói nữa.

Nhạc Long Phi không ngại máu me bắn tũu, vực Âu Dương Bình vào khoang đặt ngồi xuống, ôn tồn mỉm cười :

- Âu Dương bằng hữu có bị trúng nọc rắn độc không?

Âu Dương Bình lạnh lùng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt vênh vảo nói :

- Ta cũng như bọn người, tuy bị trúng nọc rắn độc ta còn giết được luôn một lúc hai tên Hắc y Thiết vệ, cướp thuyền trốn đi, trong lúc ấy, không ngờ bị Cận Vạn Tôn ám toán, thành ra lại bị thêm ba vết thương nặng khác nữa.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Nọc rắn độc, trọng thương đều không đáng ngại, Chu lão tiên bối đã nổi danh Độc Thủ Thần Y, sẵn có thuốc giải độc, trước hết bằng hữu hãy uống một chén, rồi sau sẽ nhờ Chu lão tiên bối dùng diệu thuật chữa những vết thương cho.

Nói dứt lời, tay phải cầm chén rượu thuốc lớn, tay trái với một chén nhỏ, bước đến trước mặt Âu Dương Bình rót rượu cho hắn.

Nhạc Long Phi trong bụng lúc này đầy tình nhân ái, không còn vương một chút hận thù, đến nỗi chén rượu thuốc lớn đã sẵn chia cho bảy người uống, mà lúc này chén vẫn đầy nguyên cũng không để ý.

Chàng rót rượu vào chén nhỏ xong, đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương bằng hữu số hãy còn may mắn, thứ rượu thuốc này không phải dễ dàng mà chế được, phải dùng mất bốn viên linh đan rất quý và một con rắn hiếm có trên đời mới có thể chế thành được. Bọn ta đều nhờ nó giải trừ nọc độc mới không đến nỗi chết vì độc thủ bọn ác tặc trên đảo Độc Long.

Âu Dương Bình cặp mắt láo liên, thốt nhiên trong bụng lại nảy ra một mưu độc.

Nhạc Long Phi bưng chén đến trước mặt hắn, hắn không đỡ lấy chén rượu trên tay trái Nhạc Long Phi mà bất thành linh gượng nén vết thương, cố dồn chút công lực dùng ngón “Thần Hoa Phát Liễu”, điểm vào huyệt ở tim Nhạc Long Phi, lại thừa thế cướp lấy chén rượu lớn ở tay phải của chàng.

Nhạc Long Phi công lực tuy không kém gì Âu Dương Bình, song thực không thể ngờ trong khi tận tâm lực cứu hắn, và trong tình thế hắn lúc này, mà hắn vẫn còn giữ thủ đoạn hung bạo như vậy.

Bởi nghĩ thế nên chàng không hề đề phòng, mọi việc xảy ra đều ngoài ý liệu, tuy chàng cũng kịp thời hít hơi thóp bụng gắng gượng thoát được ngón “Thần Hoa Phát Liễu” của Âu Dương Bình, nhưng chén rượu bên tay hữu cũng bị hắn cướp mất, Âu Dương Bình quả thực là một kẻ gian độc ác, sau khi cướp được chén rượu, hắn uống vội vàng hai hớp, rồi lập tức giơ tay ném mạnh chiếc chén ra ngoài khoang thuyền.

Nhạc Long Phi lắc đầu cười nói :

- Âu Dương Bình, ngươi quả thực mất hết nhân tính.

Âu Dương Bình xéch ngược lông mày cười sằng sặc đắc ý nói :

- Nhân tính thì đáng bao nhiêu tiền một cân? Chu Bạch Mi lại đây trị thương cho ta, nếu không ta đổ chén rượu xuống bể cho tụi bây chết cả vì nọc rắn bây giờ?

Nhạc Long Phi nghe tới đây, mới sực nhớ ra là vừa rồi tất cả mọi người chia nhau dùng thuốc cả rồi, trong chén nếu còn thì bất quá là một chén nhỏ, sao lại...

Vừa nghĩ đến đây thì thấy Chu Bạch Mi cất giọng cười chế nhạo.

Âu Dương Bình nghe giọng cười của Chu Bạch Mi thì cau mày hỏi :

- Chu Bạch Mi, sao ngươi lại cười?

Chu Bạch Mi bĩu môi quát :

- Âu Dương Bình, cái tên Càn Khôn lục ác bị ngươi làm cho tiêu tan, ngươi đã hung ác lại quá ư vô sỉ. Ta hỏi: ngươi uống chén rượu vừa rồi không thấy chút gì gọi là mùi vị thuốc mà không biết gì cả ư?

Âu Dương Bình nghe nói, ngẫm nghĩ một chút, quả nhiên nhớ ra là chén rượu mình uống vừa rồi không có mùi thuốc thật. Lúc đó mới hối, mặt tái nhợt ra như tờ giấy.

Chu Bạch Mi lúc ấy mới lấy ra một chén rượu thuốc nhỏ, đặt lên trên bàn bên cạnh chỗ mình ngồi, rồi nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Nhạc lão đệ, trong lúc lão đệ quyết chí quên hận thù hiểm, vớt Âu Dương Bình, ta và Tây Môn Túy huynh đã hợp tác đặt sẵn một nước cờ, hiện giờ mọi việc đều như ý liệu, cũng kể như tặng lão đệ một bài học! Lão đệ thử nghĩ coi, nếu chúng ta không uống rượu thuốc trước cả rồi thì lúc này tính mạng đều ở trong tay Âu Dương Bình, tất khó lòng tránh khỏi bị hắn bức bách phải nhảy cả xuống biển chó phải chơi sao?

Nhạc Long Phi đỏ bừng đôi má, cúi đầu cười nói :

- Chu lão tiên bối, người ta có câu “thà để cho người bắt nạt, còn hơn là mình bắt nạt” lại có câu rằng “cứu người thì cứu cho trót”, vãn bối đã vớt Âu Dương Bình từ dưới biển lên, chẳng lẽ lại ngồi nhìn hắn bị nọc rắn độc phát ra mà chết...

Chu Bạch Mi xua tay cười ha hả :

- Nhạc lão đệ vẫn muốn cho hắn uống chén rượu thuốc này ư?

Nhạc Long Phi lại cười nói :

- Lão tiên bối tài giỏi lòng nhân, cứu dân độ thế...

Chu Bạch Mi cười :

- Nhạc lão đệ đừng có nịnh ta, nếu như chén rượu thuốc này do ta chế ra, thì ta quyết không khi nào cứu hắn, nhưng trong đó còn có ba viên linh đan của nghĩa muội lão đệ, vậy lão đệ có quyền chiếm tám phần chủ ý.

Nhạc Long Phi thấy Chu Bạch Mi nói thế, bèn đứng lên, lại bưng chén rượu cho Âu Dương Bình, rồi mỉm cười nói :

- Âu Dương bằng hữu, thuốc giải độc chỉ còn chừng này, mạng sống ngươi chỉ còn chút hy vọng mỏng manh, đừng nên bỏ lỡ!

Âu Dương Bình lúc này thấy nọc rắn đã phát dần dần, trong ruột đau như cắt, khó chịu vô cùng, lại thấy Nhạc Long Phi bưng rượu đến, bèn cố nén xấu hổ, gơ tay đón lấy.

Chu Bạch Mi liếc mắt nhìn, đoạn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Đồ thất phu vô sỉ, tham sống sợ chết! Ta thử xem ngươi còn mặt mũi nào bưng chén rượu mà uống.

Âu Dương Bình thẹn quá, chỉ muốn chết ngay, giận không thể lại nhảy xuống bể được.

Nhưng hắn vốn thông minh tuyệt đỉnh chợt nảy ra một cách chữa thẹn, bèn vừa cầm chén rượu, vừa nhìn Chu Bạch Mi nói to :

- Chu Bạch Mi, ngươi đừng giở trò hư hư thực thực, chén rượu này mặc cho ngươi ngậm cho thuốc độc uống vào có thể làm cho người chết ngay, ta cũng không sợ, ta sẽ uống ngay cho ngươi coi.

Nói xong cầm chén rượu uống một hơi hết, làm bộ giận dữ đôi mắt trợn trừng ra vẻ ta đây đường đường là một bậc anh hùng, không coi cái chết vào đâu cả.

13. Chương 13: Biển Rộng Mênh Mông Chôn Cốt Phật

Quần hiệp thấy thế không ai là không khinh bỉ Âu Dương Bình, nhưng cũng không ai là không phục hắn có tài ứng biến.

Lúc này sóng gió đã tạm yên, Mộ Dung lão nhân nhìn Nhạc Long Phi thở dài một tiếng rồi nói :

- Nhạc lão hiền đệ, mang ơn lão đệ nghĩa khí cao tình, không nể thiên nguy vạn hiểm, cướp được di thể của Mộc Kiếm đại sư khỏi rơi vào tay giặc. Hiện giờ cách đảo Độc Long đã xa, chúng ta nên đem di thể đại sư y theo kế trước an táng người ở giữa dòng nước này.

Bọn Phù Vân Tử nghe nói, ai cũng tấm tắc khen Nhạc Long Phi là người nghĩa khí.

Nhạc Long Phi đôi má đỏ ửng, đôi mắt long lanh như tỏa hào quang, chấp tay vái cử tọa, rồi cất cao giọng mỉm cười nói :

- Chư vị tiên bối, Nhạc Long Phi có một điều xin thỉnh cầu chư vị.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Nhạc lão đệ có điều gì xin cứ nói thẳng, hà tất phải khách sáo.

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn thi thể Mộc Kiếm đầu đà ngâm ngùi nói :

- Kỳ Nam Hải Anh Hùng hội lần này trừ Đà Ấu Ngô Cúc và Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bội đều đồng qui ư tận cùng một bọn rất đồng tham sống sợ chết không còn mảy may huyết khí cam tâm đầu hàng làm ứng khuyến cho Thanh đình ra thì chỉ có Mộc Kiếm đầu đà là người duy nhất bị chết thảm về tay Đồ Viễn Trí, một vị kỳ hiệp chốn cửa không mà bị chết một cách đau đớn như vậy, tuy trong phép tu nhà Phật cũng có phép đạo giải binh nhưng dù sao cũng khiến cho mọi người đau lòng thương tiếc.

Mấy câu nói đó làm cho bọn quần hiệp trong thuyền - trừ Âu Dương bình, lúc này dù đã khu trừ hết nọc rắn, nhưng những vết thương bị tấy lên một cách đau đớn nhức nhối đang nghiêng rãng kèn kẹt chịu đau ra - thấy đều đưa mắt nhìn di hài Mộc Kiếm đầu đà cúi đầu truy niệm trong lòng đều cảm thấy một niềm đau đớn thê lương.

Nhạc Long Phi hai mắt long lanh nói :

- Vì thế Nhạc Long Phi yêu cầu chư vị lão tiền bối vì muốn tưởng niệm vị kỳ hiệp này chúng ta nên cử hành một tang lễ đơn giản nhưng cũng hết sức long trọng gọi là an ủi linh hồn đại sư nơi Phật quốc.

Tây Môn Túy cười ha hả vỗ tay nói :

- Nhạc lão đệ chí tình chí nghĩa, đại nhân đại nghĩa, ta rất bái phục, nhưng chẳng biết lão đệ định cử hành tang lễ bằng cách thế nào cho đơn giản và long trọng?

Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn bốn vị kỳ hiệp Phù Vân Tử, Chu Bạch Mi, Mộ Dung lão nhân, Vưu Nam Báo rồi nói :

- Mộc Kiếm đại sư là một tay kiếm thủ trên đời nay bị an táng vĩnh viễn dưới dòng nước biển, vậy có nên mời Phù Vân đạo trưởng, Vưu lão tiền bối, Mộ Dung lão nhân và Chu lão tiền bối bốn vị kiếm khách trứ danh cùng làm lễ tống biệt người không?

Vưu Nam Báo gật đầu, nói lên trước nhất :

- Nên lắm, phải lắm. Chính ra thì bọn bốn người bọn ta phải bắt tay khiêng di hài của Mộc Kiếm đại sư thả xuống biển là phải.

Ba vị kia cố nhiên không ai dị nghị gì cả, bèn cùng đứng dậy, khiêng thi hài Mộc Kiếm đầu đà lên, Nhạc Long Phi cung kính đứng nghiêm, vái mấy vái rồi cất cao giọng khấn rằng :

- Chư vị tiền bối và bọn Lỗ Trường Phong, Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ chúng tôi xin thề dốc hết toàn lực tiêu trừ bọn ứng khuyến của Thanh đình, cùng giết lão tặc Đồ Viễn Trí để báo thù cho đại sư, linh hồn đại sư tiêu dao nước Phật khôn thiêng xin chứng giám cho chúng tôi.

Khấn xong, bọn Phù Vân Tử, Mộ Dung lão nhân, Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi khiêng di hài Mộc Kiếm đầu đà thả xuống bể.

Chu Bạch Mi chợt nhớ ra một việc kêu to :

- Còn việc này nữa...

Nói xong bèn gói cái xác con Thất bộ thanh xà ném xuống bể.

Lúc này vết thương của Âu Dương Bình càng đau nhức dữ dội, hắn tuy cố nhịn không kêu lên tiếng, nhưng trên trán những giọt mồ hôi bằng hạt đậu chảy xuống ròng ròng.

Nhạc Long Phi thấy thế trong bụng không nở, bèn chấp tay nói :

- Chu lão tiền bối, y gia vốn giàu lòng cứu thế, xin lão tiền bối xem hộ vết thương cho Âu Dương bằng hữu...

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn Âu Dương Bình cười nhạt :

- Nhạc lão đệ nói phải lắm, y gia quả giàu lòng cứu người, nhưng cái hành vi cử chỉ của Âu Dương Bình như thế có còn gọi là “người” không?

Nhạc Long Phi mỉm cười khom lưng, vừa định van nài hộ Âu Dương Bình lần nữa, Chu Bạch Mi đã trừng mắt nhìn chàng xẵng giọng nói :

- Nhạc lão đệ, Chu Bạch Mi này nhận thấy lão đệ tuy còn ít tuổi nhưng tính tình khoáng đạt, đại lượng nhân từ, không giống những hạng thiếu niên khác. Tuy nhiên lão đệ cũng đừng quá coi rẻ cái nghề thuốc của ta, nếu kẻ bị thương là một hiếu tử, trung thần, di dân, chí sĩ hoặc là những bậc hào kiệt anh hùng tâm địa quang minh chính đại, mà cần đến ta, Chu Bạch Mi này xin vâng lời ngay, quyết không nói đi nói lại. Nhưng lão đệ cũng không nên ép buộc ta phải dùng cái thuật y quý báu này chữa cho hạng cầm thú mà ta khinh bỉ như hần.

Nhạc Long Phi nghe nói vừa cau mày lại chưa kịp nói gì, thì Vũ Văn Kỳ ngồi ở ngoài mũi thuyền thò cổ vào khoang cười nói với Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, Vũ Văn Kỳ này cũng muốn xin lão tiên bối thi triển tài nghệ một lần cứu cho Âu Dương Bình thì lão tiên bối có ưng không?

Chu Bạch Mi gượng cười nói :

- Vũ Văn cô nương đối với ta có cái ơn cứu mạng, ta lại đã từng hứa với cô nương là sẽ vì cô mà chữa bệnh cho một người nào mà cô nương chỉ định một lần, điều đó lại là chuyện khác.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn Âu Dương Bình một lượt, rồi mỉm cười nói :

- Việc mượn Nam Hoang hấp tinh cầu xin Chu lão tiên bối đừng để ý đến nữa, Vũ Văn Kỳ không phải vịn vào cái ơn mà cưỡng cầu lão tiên bối, nhưng chỉ vì nhận thấy Âu Dương Bình cũng còn một chỗ đáng cứu.

Chu Bạch Mi hỏi :

- Xin Vũ Văn cô nương cho biết hần đáng cứu ở chỗ nào?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Tiểu nữ nhận thấy hần tuy hành vi hèn hạ không có khí phách anh hùng thật, nhưng lần này ở trên đảo Độc Long hần cũng không đến nỗi tham sống sợ chết đầu hàng bọn ưng khuyến Thanh đình, như vậy khả dĩ có thể kể được là một chí sĩ có chí hướng chống đối nhà Thanh.

Chu Bạch Mi nghe nói có vẻ ngạc nhiên, sau đó quả nhiên ông mở bao thuốc lấy dao kéo, và vài viên linh dược, thủng thẳng bước về phía Âu Dương Bình, rồi cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Mấy câu nói của Vũ Văn cô nương quả đã mở cho hần một con đường sống, nhưng theo ý ta thì sở dĩ hần không đầu hàng bọn ưng khuyến là vì hần với Cận Vạn Tôn hai người căm thù nhau đến thâm nhập cốt tủy, dầu muốn hàng e cũng không còn đất mà đứng chớ nào phải là hần có tinh thần quốc gia dân tộc gì đâu!

Âu Dương Bình thấy Chu Bạch Mi tay cầm con dao sáng loáng và mấy thứ khác lướt đến bên mình bất giác sợ run lên, vội kêu :

- Chu Bạch Mi, nếu ngươi định mượn cơ chữa thương mà hại ta, thời xin cứ để mặc ta chết!

Chu Bạch Mi nổi giận “phì” một tiếng rồi quát to :

- Âu Dương Bình, ngươi đừng có giở thói khôn nạn! Hãy cầm cái mồm đi, Chu Bạch Mi này đã không nhận lời chữa thì thôi, đã nhận lời mà để cho ngươi còn căm thấy đau đớn một mấy may nào thì sao còn đáng gọi là “thân y”? Còn dám tự khoe bản lĩnh với ai nữa.

Vừa nói vừa lấy một ít bột trắng như phấn rắc vào chỗ vết thương bị trúng tên độc ở sau lưng Âu Dương Bình, kế lại lấy con dao chuôi ngọc, nhẹ nhẹ khoét một miếng tròn xung quanh vết thương lấy ra được một miếng thịt nát nhũn lớn bằng chiếc chén uống rượu màu tím ngắt, ném xuống chân Âu Dương Bình rồi cười nhạt hỏi :

- Âu Dương Bình, ngươi có thấy đau đớn tí nào không?

Âu Dương Bình không những không đau mà còn cảm thấy chỗ vết thương mát rười rượi, khoan khoái vô cùng, mới biết rằng không trách thiên hạ gọi ông ta là thần y, quả là có cái thuật khởi tử hồi sinh không kém gì Hoa Đà Biển Thước.

Phù Vân Tử thấy Chu Bạch Mi chữa bệnh cho Âu Dương Bình xong, bèn mỉm cười nói với quần hiệp :

- Bọn ta lần này trên đảo Độc Long nếu không nhờ Lãnh Băng Tâm cô nương kịp thời phái linh xà truyền tin, thì cả ngàn này người không ai sống sót. Nhưng cái nguyên nhân lớn nhất khiến tự ta không thể trốn ra khỏi đảo được là vì đối phương đã đông người lại chiếm được địa lợi.

Mọi người đều gật đầu, Phù Vân Tử lại nói tiếp :

- Nhưng Đồ Viễn Trí đã phụng một chiếu chỉ của Thanh đình định chẳng một mẻ lưới quét hết anh hùng chí sĩ trong thiên hạ còn muốn phản Thanh phục Minh, thì không lý nào chỉ đến thế mà thôi, nhất định chúng còn tiếp tục âm mưu gì nữa cho xem.

Tây Môn Túy “hừ” một tiếng, nhướng cao lông mày nói :

- Đừng nói không khi nào bọn chúng buông tha cho chúng ta, mà chúng ta cũng không thể dung túng cho lũ ưng khuyển Thanh đình hoành hành gây rối mãi thế được.

Phù Vân Tử cười nói :

- Bọn chúng không tha cho ta, mà chúng ta cũng không thể tha cho chúng. Nhưng trong khi hai bên tranh đầu, bất cứ ra mặt hay ngầm ngấm đều rất có thể gây ra cảnh “trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết chệt”, khỏi sao vạ lây đến kẻ dân lành?

Tả Thái Tường giật mình nói :

- Đạo trưởng lo thế cũng phải, chúng ta nên hết sức tránh những sự không may rất có thể xảy ra được ấy và phải đồng tâm nhất chí vì con cháu Hoàng đế giữ gìn bảo vệ cho tất cả các phần tử ưu tú và bồi dưỡng lấy nguyên khí dân tộc.

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Ta cũng đồng ý Tả huynh về điểm ấy nên căn cứ vào kinh nghiệm thất bại lần này tìm lấy một địa phương nào, chiếm được cả địa lợi và nhân hòa, cùng bọn ưng khuyển Đồ Viễn Trí quyết một trận tử chiến.

Tiêu Tử Bình cười nói :

- Đạo huynh nghĩ vậy, tất nhiên trong bụng đã liệu sẵn một địa điểm quyết chiến và phương pháp rồi chứ?

Phù Vân Tử nhìn Nhạc Long Phi mỉm cười nói :

- Ta nhận thấy cái địa điểm lý tưởng nhất có thể dùng được để quyết chiến thì không đâu bằng Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, nhưng không biết tôn sư của Nhạc lão đệ là Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp có chịu nổi sự phiền nhiễu làm trở ngại cho việc thanh tu của người và có bằng lòng tiếp xúc với bọn thảo trạch giang hồ như chúng ta không?

Nhạc Long Phi cười nói :

- Gia sư là dòng dõi tiền Minh, lúc nào cũng mơ tưởng đến sự quang phục sơn hà, tuy xét tình hình hiện nay, khí thế giặc rất mạnh, tạm thời ẩn vuốt giấu nanh ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp nhưng đại phạm những việc có thể làm giảm uy thế Thanh đình, phần chấn đại nghĩa dân tộc thì không khi nào gia sư không tận tâm kiệt lực. Chư vị lão tiền bối nếu đến Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp chỉ cần đưa chiếc Mặc Vũ Nhạc Long Phi tặng ngày trước là gia sư nhất định lấy lễ thượng tân tiếp đãi.

Nói xong lại lấy ba chiếc Mặc Vũ đưa tặng cho Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi và Mộ Dung lão nhân.

Phù Vân Tử cười nói :

- Nhạc lão đệ đã nói vậy, thì địa điểm quyết chiến của chúng ta nhất định sẽ là Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, còn phương pháp quyết chiến thì theo ý ta, sau khi lên bờ chúng ta sẽ chia nhau mỗi người đi một ngả,

cố để lộ tung tích cho quân địch đuổi theo, làm sao dụ cho tất cả bọn ưng khuyến Thanh đình kéo đến địa điểm Bắc Thiên sơn để cùng quyết chiến.

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Đạo trưởng xếp đặt như vậy có phải định cho bọn Đồ Viễn Trí chia đường đuổi theo, lực lượng vì thế sẽ bị giảm bớt mà bọn mình trước khi lên Bắc Thiên sơn cũng tìm cách cắt xén bớt vây cánh của chúng đi phải không?

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Trừ cái mục đích ấy ra, lại còn một mục đích nữa là quần tà lực lượng đã phân tán, lại bị bọn ta ra sức khiên chiến, dọc đường phải hết sức giữ gìn, đừng để vạ lây đến những người dân vô tội làm cho những chí sĩ cũng bị chết oan.

Mộ Dung lão nhân cười nói :

- Vậy thì hay lắm, dọc đường chúng ta cứ việc gặp bọn chúng ở đâu là giết cho sướng tay.

Nói đến đây, chợt nhớ ra một việc liền hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng, chúng ta đã định tiêu diệt dần lực lượng địch rồi dụ chúng vào Bắc Thiên sơn quơ một mẻ lưới quét sạch, vậy thì cũng nên báo cho bọn phản tặc biết trước một kỳ nào chứ.

Phù Vân đạo trưởng cười nói :

- Không định kỳ hạn thì làm sao cho chúng biết mà kéo tới được chứ! Bữa nay là ngày mười sáu tháng mười, bọn chúng ta chia nhau đi các ngả nam, bắc, đông, tây để dụ bọn quần tà đến Bắc Thiên sơn, thời gian cũng phải mất chừng vài ba tháng, hồi đó vừa hay lại đúng vào một ngày rất thích hợp để thảo trừ phản tặc.

Tả Thái Tường khép áo đứng lên nghiêm trang hỏi :

- Có phải đạo trưởng định lấy ngày mười chín tháng ba là ngày đức Tiên hoàng tuần tiết ở Hội sơn làm ngày bọn ưng khuyến đem đầu đền tội không?

Tả Thái Tường nhắc đến Tiên đế, tất cả quần hiệp đều kính cẩn cúi đầu.

Nhạc Long Phi nói :

- Kỳ hạn ngày mười chín tháng ba thì tốt quá, hằng năm cứ vào ngày ấy, gia sư lại thân hành xuất lĩnh tất cả các chí sĩ di dân trong Đan Tâm giáp mặc áo tể để tế vọng Tiên hoàng, nếu bữa đó bọn tán tận thiên lương Đồ Viễn Trí lên Bắc Thiên sơn trông thấy thế tất cũng tự thẹn không cần đánh cũng tự diệt.

Phù Vân Tử nói :

- Nếu chư vị đồng ý, thì ai nấy đều tự chọn cho mình bạn đồng hành, ta nghĩ cứ hai người làm một nhóm, để tiện ứng cứu lẫn nhau thì hay hơn.

Tiêu Tử Bình mỉm cười nói :

- Đạo huynh hà tất khiêm nhường, xin cứ tự nhiên ra lệnh, chỉ định phương hướng, cắt đặt công việc cho tất cả mọi người, như thế mới được việc.

Phù Vân Tử cũng không từ chối, ông đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Nhạc lão đệ và Vũ Văn diệt nữ làm một nhóm...

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đang bơi thuyền phía ngoài, vội thò cổ vào khoang cười nói :

- Phù Vân lão bá đừng xếp đặt như vậy, lần này diệt nữ phải cùng Long ca ca chia tay.

Phù Vân Tử ngạc nhiên hỏi vì cớ gì, Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bữa nọ gia sư không tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, diệt nữ mong nhớ không lúc nào yên tâm, nên muốn trở về Tung Sơn bái yết, và nhân tiện mời người lên Bắc Thiên sơn tụ họp với các vị.

Quần hiệp nghe nói đều gật đầu, ai cũng cho là Vũ Văn Kỳ nên về Tung Sơn báo cáo với Hàn Nguyệt sư thái về tình hình trên Độc Long đảo và cuộc ước hẹn trên Bắc Thiên sơn.

Vũ Văn Kỳ mắt phượng long lanh nhìn Nhạc Long Phi cười nói :

- Tiểu muội về Tung Sơn, còn Long ca ca cũng nên sang Tiên Hà lĩnh chuyển nữa, vì đạo nọ Thiệu lão tiên bối đã tới Tiên Hà lĩnh, không hiểu Lân tỷ tỷ còn ở đó theo hầu sư phụ không hay là đã đi nơi khác rồi? Ca ca phải cố tìm ra cho kỳ được để báo cho tỷ ấy biết tình hình đại hội Nam Hải và thay mặt chư vị lão tiên bối cảm tạ cái ơn cứu mạng. Lại còn việc nữa là ca ca phải đến thăm Bào lão tiên bối, báo cho người biết tung tích của Ôn Như Ngọc, Lâm Tổ Thường, lại nhớ hỏi xem sao lão tiên bối không cho Linh Tuệ, Linh Cầm sang Nam Hải trợ trận, hoặc giả xảy ra việc gì chăng?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Kỳ muội nói phải lắm, huynh sẽ đi sang Tiên Hà lĩnh ngay.

Phù Vân Tử cười nói :

- Đã vậy ta xin mời Lỗ Trường Phong lão đệ đi cùng với Nhạc lão đệ, bọn người sang Tiên Hà lĩnh công việc xong rồi thì đi xuyên sang Hồ Bắc, Thiểm, Cam rồi quanh về Bắc Thiên sơn, dọc đường nếu có gặp bọn ưng khuyển Thanh đình thì cứ việc mà thanh toán đi, và hẹn chúng tới ngày mười chín tháng ba thì lên Bắc Thiên sơn phò ước.

Nhạc Long Phi cúi đầu tuân mệnh. Phù Vân Tử lại nhìn Vũ Nam Báo cười nói :

- Vũ huynh, nên trở về Tàng Kiếm cốc thu xếp mọi việc xong rồi cùng Chu Bạch Mi huynh sang Tương, Xuyên, Thanh Hải rồi sang Tân Cương được không?

Vũ Nam Báo gật đầu vâng lời, Chu Bạch Mi lấy thanh Đồ Long kiếm cho Lỗ Trường Phong cười nói :

- Lỗ lão đệ, ta đã cùng với Tàng Kiếm cốc chủ nhân, nay vẫn còn ba thanh kiếm vào loại thần vật hiếm có, dấu dọc đường có gặp Phục Bách Thao và ngọn Hỏa Huyết kim đao của lão cũng không lo không có kiếm dùng, lão đệ và Nhạc Long Phi bốn ba muôn dặm cũng cần phải có khí giới phòng thân, vậy thanh Đồ Long kiếm này ta xin hoàn lại cho lão đệ trước hẹn.

Lỗ Trường Phong xét thấy Chu Bạch Mi nói câu ấy là tình thực, bèn cũng không từ chối, ngồi phía sau thuyền, mỉm cười giờ tay đỡ lấy.

Phù Vân Tử ngoảnh lại nói với Mộ Dung lão nhân :

- Mộ Dung huynh cùng Tiêu huynh kết bạn đi về phía nam qua Vân Quý, Khang, Tang rồi trở về Đan Tâm giáp.

Tây Môn Túy cười một cách quái gở kêu to :

- Phù Vân lão đạo, người định cất ta đi đâu?

Phù Vân Tử cười nói :

- Ta định mời người và Tả Thái Tường huynh đi sang chơi U, Yên rồi về phía bắc, Bắc Thiên sơn.

Tây Môn Túy đôi mắt long lanh gật đầu cười đáp :

- Được, được, được, con đường ấy tốt lắm, nếu ta cao hứng có lẽ sẽ tiến thẳng vào Thanh cung, mượn cái đầu hoàng đế Thanh đình đem về Đan Tâm giáp tế trước linh tiền đức Tiên hoàng cũng hay.

Phù Vân Tử cười nói :

- Đồ Viễn Trí không ở trong kinh, dẫu các người có vào quấy rối Thanh cung thật thì cũng chẳng can gì. Vậy tùy đấy, nếu có hứng thì cứ việc làm.

- Nếu Đồ Viễn Trí có ở trong cung thì sao? Phù Vân lão đạo, người tưởng ta sợ lão sát phu ấy chăng.

Tây Môn Túy Đôi mắt tròn xoe giận dữ hét to.

Phù Vân Tử cười sáng sặc :

- Ai bảo người sợ, cái lão Cung Phụng Thanh đình ấy còn phải chờ ở Bắc Thiên sơn để ném cái món Tửu Vũ Phi Tinh và cây Cửu Hợp Kim Ty bổng của người chứ.

Quần hiệp nghe nói đều cười rầm lên, Nhạc Long Phi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ ngồi ngoài khoang thuyền, vừa định cất tiếng hỏi thì Phù Vân Tử đã mỉm cười nói trước :

- Vũ Văn diệt nữ thì theo ta về Tung Sơn Tị Trần am, mời sư phụ cùng sang Bắc Thiên sơn diệt trừ phản tặc.

Mọi việc cắt đặt xong xuôi, thì thuyền cũng vừa cập bến, quần hiệp lên bờ chia tay, mỗi nhóm đi một ngã, còn Âu Dương Bình thì mặt hắn đi đâu thì tùy ý.

Nhạc Long Phi thấy Vũ Văn Kỳ được đi cùng một vị võ lâm tuyệt thế lão luyện giang hồ như Phù Vân Tử thì yên tâm bèn nói với Lỗ Trường Phong :

- Lỗ đại ca đã có thanh Đồ Long trong tay, uy thế tăng lên gấp bội, chúng ta đi đường nếu gặp bọn ưng khuyển thì đừng ngần ngại gì cả, cứ việc đâm chém một mẻ cho sướng tay.

Lỗ Trường Phong gật đầu cười nói :

- Hôm nọ ở trên Nam Hải Anh Hùng hội, ngu huynh chưa hề động tay chỉ làm một tay lái dò lâm thời, buồn chết đi được. Ngu huynh không có cái công lực tuyệt thế như hiền đệ, nhưng giết vài tên Hắc y Thiết vệ thiết tướng cũng không hẵn là khó.

Hai vị thanh niên kỳ hiệp, ý khí dương dương, đi suốt đêm ngày không mấy chốc đã đến Tiên Hà linh. Vì không biết Lãnh Băng Tâm ở đâu, nên Nhạc Long Phi đến thăm Bào Cô Vân ở Độc Mai cốc trước. Nhưng trong Độc Mai cốc vắng lặng, không thấy bóng người, Bào Cô Vân đã đem hai con linh cầm đi khỏi, chỉ để lại một phong thư gài trên cành mai.

Nhạc Long Phi bóc thư ra xem, thì ra Bào Cô Vân không biết sao đã nghe được tin Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tổ Thường vì nhan sắc đã phai nên bị Ôn Như Ngọc bỏ rơi, hiện đang bị nhục ở Côn Luân, bèn không quản ngại ngàn dặm xa xôi đem hai con Linh Tuệ, Linh Cầm sang phương Tây tiếp cứu.

Vì việc bắt đắc dĩ nên đành thất ước, không cho hai con linh cầm sang đảo Độc Long tiếp cứu như đã hứa, ông xin Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ thế lạng.

Trong thư còn nói chiếc hộp sắt đã mở được, bên trong có cái bình con bằng ngọc đựng đầy Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh, hộp sắt đúc bằng thứ sắt lạnh nguyên chất bỏ cũng tiếc, nên ông đã làm hộ cho Vũ Văn Kỳ một túi Long Tu Nghịch Huyết trám, cùng chiếc bình ngọc tất cả giấu trong động đá, bên dưới gốc lão mai.

Nhạc Long Phi xem xong thư, lại tìm trong hốc đá dưới gốc mai quả nhiên thấy chiếc bình ngọc cao chừng ba tấc và một túi da nhỏ.

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Vũ Văn cô nương phúc duyên lớn lắm, thứ nước Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh là một thứ thánh dược hãn hữu, người thường uống vào một giọt có thể minh mục thanh tâm, đại bổ nguyên khí, người luyện võ mà uống hết bình đó, thì về phương diện chân khí nội lực không chỉ tăng gấp bội ngay cả đến khinh công cũng thăng tiến vô cùng.

Nhạc Long Phi thở dài nói :

- Môn khinh công của Kỳ muội còn cao hơn tiểu đệ, còn về phương diện võ công thì tuy hơi bị khuyết thiếu, chỉ vì là con gái nên tiên thiên bất túc, nên chân khí nội lực hơi yếu, nếu gặp địch thủ cao cường thì khó lòng tránh khỏi bị thiệt, nay được lọ thuốc này có thể bồi bổ chỗ bất túc ấy, thật là may mắn vô cùng chỉ tiếc hôm nay nàng không có ở đây, nếu có chắc nàng lấy làm sung sướng lắm!

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Hiền đệ đem hộp thuốc về Bắc Thiên sơn giao cho Vũ Văn cô nương thì cũng làm cho nàng vui sướng chứ khác gì? Bào lão tiên bối đã đi sang Côn Luân chúng ta nên đi tìm Lãnh cô nương đi.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Một dải Tiên Hà linh bát ngát thế này, chúng ta làm cách gì mà tìm thấy nàng được? Vả lại ta cũng không biết đích xác nàng có còn ở Tiên Hà linh không, như vậy mà bảo tìm thì tìm làm sao?

Lỗ Trường Phong nhướng cao đôi lông mày chỗi xể cười nói :

- Hiền đệ, ta nghĩ được một cách, không biết có thể dùng được không?

Nhạc Long Phi hỏi :

- Cách gì, đại ca cứ cho biết.

Lỗ Trường Phong nói :

- Trong túi hiền đệ vẫn cầm cái tiêu của Lãnh cô nương thì phải? Hiền đệ thử thổi lên một hồi triệu tập đàn rắn xem sao. Nếu Lãnh cô nương có ở đây thì may ra ta có thể biết tin được.

Nhạc Long Phi gật đầu cười :

- Lỗ ca ca có ý hay đấy! Nhưng trong Độc Mai cốc này hẻo lánh quá, chúng ta phải ra ngoài cốc, tìm chỗ nào cao rộng khoáng đãng thời tiếng tiêu mới đi xa được.

Hai Người đưa nhau ra khỏi Độc Mai cốc, lại hợp sức vằn mấy tảng đá lớn tạm lấp kín cửa hang.

Nhạc Long Phi tìm đi tìm lại thế nào lại đứng vào chỗ Đại Hùng đầu đàn triệu tập đàn rắn ngày trước.

Lúc này trăng sao đầy trời, đêm mát như nước, ước chừng đầu canh một.

Tiếng tiêu trầm trầm cất lên, Nhạc Long Phi nguyên không biết tập triệu đàn rắn thế nào, nhưng về âm luật cũng khá tinh thâm, bèn thuận miệng thổi lên một khúc Thiên tiên dẫn.

Hạc múa rồng bay, rồng ngâm phượng hát, kiêu hồng trắng sáng, dương liễu tiêu dương, tiếng tiêu nghe thật vô cùng réo rắt, nhưng thổi hết một khúc, mà vẫn không thấy bóng một con rắn nào cả.

Lỗ Trường Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao hôm ở trên Độc Long đảo, hiền đệ thổi tiêu, đàn rắn đến ngay, mà bữa nay không ứng nghiệm nữa, hay là rắn ở trên Tiên Hà linh không nghe quen tiếng tiêu chăng?

Nhạc Long Phi cũng ngẩn người không hiểu, cười nói :

- Lần trước Bằng muội còn lập trận rắn ở đây chế phục bọn Cừu Trọng Đạt, Cận Vạn Tôn và Viên Thanh Loan cơ mà? Không hiểu sao bữa nay không thấy một con rắn nào đến cả? Để tiểu đệ tỵ khí thêm một hồi nữa xem sao.

Nói xong, khê ngưng nội gia chân khí phả vào ngọc tiêu, tấu thành một khúc.

Lần này thổi được một lúc, Lỗ Trường Phong chợt cười nói :

- Hiền đệ, rắn đến rồi kia kia, chúng nó bò rất trật tự hình như xếp hàng mà đi vậy!

Nhạc Long Phi vừa tiếp tục thổi tiêu, vừa chú ý nhìn, chỉ thấy trên một con đường hẹp về phía tây nam, thốt nhiên bò ra vô khối là rắn, con lớn đi trước, con nhỏ đi sau xếp hàng chỉnh tề bò ngoằn ngoèo tới rất có trật tự.

Lỗ Trường Phong lại cười nói :

- Đàn rắn đã nghe thấy tiếng tiêu mà đến, thì đáng lẽ phải do từ bốn phía mà đổ về chứ? Sao lại hội họp chỗ nào từ trước rồi mới kéo cả hội đến? Hay là chúng vừa mới tham gia một cuộc triệu tập khác ở đâu rồi mới quay về đây?

Nhạc Long Phi thấy đàn rắn đã đến gần, mới thôi không thổi tiêu nữa, nghe Lỗ Trường Phong nói thế bèn gật đầu đáp :

- Đại ca đoán thế cũng có lý, nhưng trên đời này những người có tài sai khiến rắn ít lắm, rất có thể Lãnh Bằng Tâm trong Tiên Hà linh cũng nên.

Vừa nói đến đây, đàn rắn đã bò đến trước mặt, nằm sắp hàng theo hình vòng cung, cất cao đầu nhìn Nhạc Long Phi có vẻ như chờ lệnh.

Nhạc Long Phi thấy tình hình như vậy, bất giác phát hoảng, vì chàng chỉ biết triệu tập đàn rắn, chứ nào có biết sai khiến đàn rắn thế nào? Bây giờ triệu cả bầy rắn đến trước mặt, rồi làm sao đuổi được chúng?

Chàng cau lông mày lại nhìn Lỗ Trường Phong cười gượng :

- Đại ca bảo triệu đệ thổi tiêu triệu rắn, bây giờ rắn đã đến rồi, làm thế nào đây?

Lỗ Trường Phong cũng giật nảy mình, vì chính mình tự nghĩ ra cách triệu rắn, là để nghe ngóng tin tức Lãnh Băng Tâm, mà không nghĩ rằng triệu rắn thì dễ, nhưng muốn đuổi đi thì khó...

Chưa nghĩ được cách gì, thì mấy con rắn ở phía ngoài đường như đợi lâu sốt ruột, bèn lại bảo nhau tiến dần lên, đến gần chỗ Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong đứng, chỉ còn cách xa chừng bốn năm thước mới dừng lại.

Nhạc Long Phi trông đàn rắn thấy đủ kỳ hình quái trạng, con lớn con nhỏ không cùng một loại, có những con rắn lưỡi đỏ thè ra, hơi thở tanh tưởi nồng nặc, bất giác than :

- Đại ca, nếu ta chọc cho những con rắn này giận, nhất tề xông vào cắn, thì chúng ta không sao ứng phó kịp.

Lỗ Trường Phong cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Hay hiền đệ thử cầm ống tiêu lên, thổi những nhút một hồi nữa xem sao?

Nhạc Long Phi không biết làm sao hơn, nên đành nghe theo, cầm ống tiêu lên, ngưng khí thổi từng tiếng một.

Đàn rắn nghe tiếng tiêu ngơ ngác nhìn nhau, hình như chẳng hiểu cái gì cả, trong đàn có mấy con trạng mạo nanh ác nhất kêu lên mấy tiếng “hú hú” rất lạ hình như muốn nhảy vào Nhạc Long Phi tập kích.

Nhạc Long Phi cười gượng nói :

- Đại ca, chúng ta thực là mua lấy cái khổ, châm lửa đốt mình, triệu rắn thì dễ, mà trị rắn thì khó, bây giờ chỉ còn cách là phải liều một sống hai chết, thanh kiếm Đồ Long của đại ca đâu?

Lỗ Trường Phong cũng nhận thấy tình thế nguy hiểm, vội với tay ra sau lưng rút thanh Đồ Long kiếm ra.

Thanh kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, luồng sáng như chiếc cầu vồng vút lên trên không, kèm theo là một tiếng trong như rỗng ngân vang mãi không dứt, đàn rắn lại càng xông xáo nhón nháo, bao nhiêu cặp mắt đỏ dồn vào hai người, lăm lăm chỉ chực xông đến.

Giữa lúc tình trạng cực kỳ khẩn trương như vậy, chợt nghe từ phía xa xa có một tiếng ngâm dài vọng tới.

Đàn rắn nghe tiếng ngâm, lập tức khôi phục trạng thái trầm tĩnh lúc ban đầu. Nhạc Long Phi cũng như người trút được gánh nặng, bèn lần theo tiếng ngâm chú ý nhìn ra, quả nhiên thấy trên chỗ con đường hẹp mà đàn rắn bò ra lúc này, có một thiếu nữ áo trắng cốt cách như tiên đang đứng trên một tảng đá lớn.

Bạch y thiếu nữ nào phải xa lạ, chính là Lãnh Băng Tâm, người bọn họ muốn tìm.

Nhạc Long Phi mừng rỡ vô cùng cất tiếng gọi to :

- Băng muội!

Lãnh Băng Tâm không đáp lại tiếng gọi của Nhạc Long Phi, chỉ khẽ ngâm lên một tiếng thê lương, khiến cho đàn rắn đang vây quanh bọn Nhạc Long Phi, Lỗ Trường Phong đều bỏ đi nơi khác.

Nhạc Long Phi nghe giọng ngâm của Lãnh Băng Tâm có vẻ bi ai thảm thiết, hai vai đưa lên đưa xuống, dường như đang có sự gì đau đớn khóc lóc, bèn lấy làm kinh dị, tung mình nhảy sang chỗ nàng đứng rồi hỏi :

- Băng muội làm sao thế? Sao lại có vẻ đau khổ thế?

Nói chưa dứt lời, chân đã bước gần tới viên đá lớn, lúc ấy mới trông rõ Lãnh Băng Tâm không phải mặc áo trắng mà là toàn thân mặc đồ tang.

Lãnh Băng Tâm thấy Nhạc Long Phi đã đến bên mình cũng không kịp nhìn rõ có Vũ Văn Kỳ không, chỉ kêu lên một tiếng bi thảm :

- Long ca ca!

Rồi nhảy vào lòng Nhạc Long Phi khóc rầm lên!

Nhạc Long Phi đã biết rõ tình tình Lãnh Băng Tâm bình thường rất cao ngạo Nếu không gặp chuyện gì đau đớn quá sức thì không khi nào tỏ vẻ đau thương tới mức ấy.

Bèn tạm thời không hỏi tình hình đầu đuôi làm sao mà chỉ nâng đầu nàng lên vỗ về an ủi, cho nàng người bớt sầu phiền.

Lỗ Trường Phong cũng chạy theo Nhạc Long Phi nhưng thấy hai người tỏ ý thân mật âu yếm như vậy thì cau mày đứng lùi lại quãng xa, đưa mắt nhìn đi nơi khác.

Lãnh Băng Tâm nằm trong lòng Nhạc Long Phi gào khóc một lúc, rồi không đợi hỏi, đã tự nghẹn ngào nói :

- Long ca ca, sư phụ muội mất rồi!

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm mặc hiếu phục thì đã đoán là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên đã gặp sự bất hạnh nên khi nghe nàng nói, cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ thở dài hỏi :

- Băng muội, Thiệu lão tiên bối mất vì bệnh? Hay bị kẻ thù ám hại?

Lãnh Băng Tâm đã được Nhạc Long Phi vuốt ve an ủi một lúc, nỗi đau đớn cũng đã vơi đi được phần nào, bèn đứng lên, nước mắt đầm đìa nức nở nói :

- Gia sư không phải mất vì bệnh, cũng không phải bị kẻ thù ám hại mà người tự sát.

Nhạc Long Phi nghe nói giật mình sửng sốt, vừa toan hỏi lại cho rõ ràng thì Lãnh Băng Tâm đã tự tay vén mớ tóc mây buồn rầu hỏi tiếp :

- Việc này nói ra còn dài lắm, lát nữa ta sẽ nói chuyện, Long ca ca, Kỳ muội đâu? Sao không đi cùng với Long ca ca?

Nhạc Long Phi nói :

- Kỳ muội về Tung Sơn thăm Hàn Nguyệt sư thái, ngu huynh cùng Lỗ Trường Phong đến Tiên Hà lĩnh tìm muội.

Nói đến đây bèn vẫy gọi Lỗ Trường Phong :

- Lỗ ca ca lại đây, vị này tức là Lãnh Băng Tâm cô nương mà chúng ta đang đi tìm đó.

Lỗ Trường Phong lúc này mới tung mình nhảy sang, cùng Lãnh Băng Tâm thi lễ.

Lãnh Băng Tâm nghe câu nói của Nhạc Long Phi bất giác lại xúc động can tràng, hạt châu lã chã, nghẹn ngào nói :

- Kỳ muội còn có thể về Tung Sơn thăm ân sư được, còn ta thì có nhớ sư phụ chỉ còn cách xuống hoàng tuyền mới mong gặp mặt.

Nhạc Long Phi biết Lãnh Băng Tâm và Thiệu Hàm Yên tình thầy trò thâm thiết, trong một lúc không sao có thể khuyên giải, bèn ôn tồn hỏi :

- Băng muội, việc tang lễ của Thiệu lão tiên bối đã thu xếp xong chưa?

Lãnh Băng Tâm gạt nước mắt gạt đầu :

- Gia sư đã được gọi là Ô Mông Xà Nữ và là chuyên gia dạy rắn đệ nhất đương thời, nên sau khi người qui tiên, tất phải cử hành một tang lễ đặc biệt long trọng để kỷ niệm, tiểu muội bèn triệu tập tất cả đàn rắn trong Tiên Hà lĩnh đều đi đưa đám cho người.

Lỗ Trường Phong hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- Hèn nào ta thấy đàn rắn xếp hàng đi đến, thì ra chúng vừa làm lễ an táng Thiệu lão tiên bối về.

Lãnh Băng Tâm gật đầu đáp :

- Gia sư tang lễ vừa xong, liền nghe thấy tiếng Long ca ca tự khí thổi tiêu, muội bèn sai đàn rắn đến trước còn mình thì lập tức theo sau.

Nhạc Long Phi đưa trả Lãnh Băng Tâm chiếc ống tiêu rồi mỉm cười nói :

- Nếu không nhờ Băng muội sai linh xà đem thư và chiếc ống tiêu này với ba viên linh đan sang đảo Độc Long thì tất cả bọn anh hùng hào kiệt trong bốn bể đều rất có thể bị bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc tóm cổ hết sạch.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng nhướng cao lông mày hỏi :

- Hôm ở Độc Long đảo ca ca có phải lợi dụng đến sức đàn rắn không?

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Nếu không tập hợp đàn rắn trợ lực ngăn cản tụi ưng khuyến thì không biết bao nhiêu người đã tán mạng bởi tay chúng.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, dần dần cảm thấy hứng thú, bèn dăm dăm nhìn Nhạc Long Phi rồi hỏi :

- Long ca ca có thấy con Thất bộ thanh xà không?

Nhạc Long Phi ngượng ngịu trả lời :

- Băng muội đừng buồn nhé, con Thất bộ thanh xà đã chết rồi.

Lãnh Băng Tâm giật mình nói :

- Quái lạ, con Thất bộ thanh xà của muội, đao kiếm chém không đứt, ám khí bắn không thủng, làm sao có thể chết?

Lỗ Trường Phong ngồi bên cười nói :

- Con rắn ấy đâu phải là chết vào tay người thường, mà là chết vì tay Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi.

Lãnh Băng Tâm nghe nói tức thì mày ngài dựng ngược, sắc mặt như phủ một làn sương, cười nhạt luôn mấy tiếng rồi nói :

- Chu Bạch Mi dám giết con linh xà quý hiếm có của ta, ta sẽ đi tìm chân trời góc biển, tìm cho bằng được lão thất phu ấy bắt hẳn phải chết trước trăm ngàn miệng con rắn độc mới cam tâm.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Băng muội đừng giận, Lỗ đại ca chưa nói dứt lời, con linh xà ấy chính tự ngu huynh tác chủ, yêu cầu Chu lão tiên bồi giết hộ.

Lãnh Băng Tâm nghe nói lại càng kinh ngạc hỏi :

- Thế là thế nào? Tại sao ca ca lại muốn giết nó? Hay là con Thất bộ thanh xà cắn lầm phải người mình chẳng?

Nhạc Long Phi lắc đầu, đoạn đem mọi việc xảy ra trên đảo Độc Long kể lại tường tận cho Lãnh Băng Tâm nghe.

Lãnh Băng Tâm nghe xong mới nguôi cơn giận, gật đầu nói :

- Cứ như Long ca ca nói, thì con Thất bộ thanh xà tuy chết nhưng chết một cách hữu ích như vậy cũng đáng lắm, tiểu muội không tìm Chu Bạch Mi truy cứu việc ấy nữa.

Nhạc Long Phi cười nói :

- Nếu Băng muội muốn truy cứu, thì cứ việc trách phạt ngu huynh, vì lúc ấy ngu huynh lấy danh phận huynh kết nghĩa với Băng muội ra thay mặt Băng muội làm chủ việc ấy, vì thế mà Chu lão tiên bồi mới dám hạ thủ.

Lãnh Băng Tâm đang khóc cũng bật cười lại hỏi Nhạc Long Phi :

- Thôi bây giờ ta không nói đến con Thất bộ thanh xà nữa, Long ca ca có biết Âu Dương Bình cưới con Thanh Thông mã của muội đến dự hội rồi bây giờ con ngựa ấy đâu không?

Nhạc Long Phi ngẩn người nói :

- Điều ấy quả thật ngu huynh không để ý, Âu Dương Bình thì một mình chèo thuyền chạy trốn, chỉ sợ con Thanh Thông mã vẫn còn ở trên Độc Long đảo.

Lãnh Băng Tâm rất yêu con Thanh Thông mã, nghe nói vậy không khỏi đau tiếc, bèn thở dài một tiếng rồi nói :

- Trước muội cứ nghĩ để Âu Dương Bình đi mời sư tỷ hần là Đà Ấu Ngô Cúc đến dự hội hoặc giả có thể làm cho Đồ Viễn Trí một tay cường địch, mới cho Âu Dương Bình mượn cho Thanh Thông mã, Ngô Cúc có đến cũng cùng Sa Bột phối xương Nam Hải mà con Thanh Thông lại rơi vào tay địch.

Nhạc Long Phi biết Lãnh Băng Tâm đã mất con rấn yêu lại mất luôn con ngựa quý, trong bụng không khỏi thương tiếc, buồn bã bèn tìm cách nói sang chuyện khác.

- Băng muội, cái tin bí mật, Đồ Viễn Trí cấu kết với Lê Phóng Hạc, Băng muội do đâu mà biết?

Lãnh Băng Tâm rèm mắt đỏ hoe, rưng rưng như muốn khóc, buồn rầu nói :

- Cái tin ấy gia sư nghe được ở chính miệng người tình nhân kiêm đại địch của người nói ra.

Nhạc Long Phi không ngờ câu hỏi của mình lại chạm đến mối thương tâm của nàng bèn thôi không hỏi nữa, nhưng Lãnh Băng Tâm nói tiếp :

- Long ca ca đừng sợ tiểu muội buồn, để tiểu muội kể câu chuyện tại sao gia sư đột nhiên sang Tiên Hà lĩnh và tại sao vì tình mà tự tử cho Long ca ca nghe, may ra cũng vơi bớt được sự đau đớn đang chứa chất trong lòng.

Nhạc Long Phi thấy nàng nói thế, liền gật đầu hỏi :

- Vị tình nhân kiêm cừu địch của Thiệu lão tiên bối là ai vậy?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Tên hần là Ngọc Diện Thần Ma La Hiểu Tinh, ngày xưa đã cùng Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc tề danh...

Lãnh Băng Tâm chưa nói dứt lời, Nhạc Long Phi chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ vội hỏi :

- A, có lẽ trước khi Ôn Như Ngọc tới dự hội ở đảo Độc Long đã đến Tiên Hà lĩnh mời Ngọc Diện Thần Ma La Hiểu Tinh cùng đến Nam Hải trợ trận cho bọn ưng khuyến Thanh đình phải không?

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Long ca ca đoán đúng đấy, chính ra việc La Hiểu Tinh ẩn nấp trong Tiên Hà lĩnh không một ai biết, nhưng nhờ vì Ôn Như Ngọc lỡ miệng thốt ra mới bị gia sư xét thấu, bèn nhanh chân đến đây trước Ôn Như Ngọc!

14. Chương 14: Phụ Nhân Bụng Dạ Khôn Lường

Nhạc Long Phi lại hỏi :

- La Hiểu Tinh và Thiệu lão tiên bối sao lại trở thành tình cừu, Băng muội có biết không?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Thoạt đầu, tiểu muội cũng không rõ lắm, đến nay mới biết rằng ngày trước La Hiểu Tinh đã cố sức theo đuổi gia sư, nhưng vì gia sư xét thấy hắn là người độc ác bạc tình nên khăng khăng từ chối...

Lỗ Trường Phong nói :

- Hai tên ma đầu Ôn Như Ngọc và La Hiểu Tinh đều dung mạo tuấn tú, tính tình phong lưu, chúng đã vừa mất người con gái nào, thì cố theo đuổi cho kỳ được bao giờ đến tay thì mới thôi!

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Lỗ ca ca nói đúng, La Hiểu Tinh bị gia sư một mực cự tuyệt, thậm chí quá hóa giận, bèn xếp đặt mưu sâu quyết chí báo thù.

Nhạc Long Phi cau mày nói :

- Cảm tình của con người, làm sao có thể bắt ép được? Rồi sau La Hiểu Tinh làm cách nào mà báo thù?

Lãnh Băng Tâm thở dài nói :

- La Hiểu Tinh giỏi tâm thuật, hắn biết sợ dĩ gia sư không đáp lời thỉnh cầu của hắn vài ghét hắn tâm địa bất lương, bèn gắng sức trong ba năm liền, gột bỏ hết tâm tính cũ, thành một người khác, hắn ngày đêm lúc nào cũng theo liền bên cạnh gia sư, ôn tồn rất mực, song tuyệt đối không bao giờ nhắc đến chuyện cầu hôn nữa.

Nhạc Long Phi giật mình nói :

- Thủ đoạn như thế thì ghê gớm thực!

Lãnh Băng Tâm cười gượng nói :

- Tình trạng đó duy trì được đúng ba năm, gia sư quả nhiên bị hắn cảm động, rút cục chính người đã bày tỏ tình cảm với hắn, tình nguyện xin cùng hắn kết nghĩa chung thân.

Nhạc Long Phi vặn cổ tay bực tức nói :

- Cứ theo lời Băng muội thì Thiệu lão tiên bối lấy phải người không xứng đáng...

Lãnh Băng Tâm không đợi Nhạc Long Phi nói hết, nghiêng răng ngắt lời :

- Long ca ca chắc không thể ngờ cái bụng dạ nham hiểm của La Hiểu Tinh đến mức nào? Sau khi hắn lừa lấy được cảm tình của gia sư và đã thỏa mãn dục vọng rồi hắn bèn thừa lúc xuất kỳ bất ý, đánh thuốc mê cho người, đoạn khiêng bỏ vào trong một hang rần độc mà hắc đã tìm từ trước. Thế rồi hắn đứng ngoài cửa động huênh hoang chế giễu, lại còn thanh minh rằng bất cứ đối với người con gái nào hắn chỉ cần thỏa mãn một lần là lập tức bỏ ngày! Lần này đã làm nhục được gia sư, lại còn bỏ người vào hang rần là cốt để báo thù cái việc hắn đã cố công trung cầu mà bị gia sư cự tuyệt.

Lỗ Trường Phong giậm chân xuống đất, giận dữ nói :

- La Hiểu Tinh thâm độc đến thế là cùng, không còn một tí gì gọi là giống người nữa.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Kế hoạch của La Hiểu Tinh tuy cực kỳ chu mật, nhưng hắn thực không ngờ gia sư từ nhỏ vốn vẫn yêu rần, lại tinh thông thuật nuôi rần nên chẳng những không bị rần cắn mà lại còn bắt được cuốn kỳ thư trong hang rần, nhân đó mới luyện được kỳ công tuyệt thế, nổi tiếng là Ô Mông Xà Nữ.

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Người ta có câu “người hiền trời thương” quả thực không sai. Thiệu lão tiên bối nhân họa lại đắc phúc.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu thở dài :

- Tuy nhiên, dầu có thành danh là Ô Mông Xà Nữ nhưng sao bù đắp được nỗi lòng uất hận của gia sư? Danh tiếng vừa nổi lên như sóng cồn thì La Hiểu Tinh vội vàng bỏ trốn biệt tích, nên gia sư không sao tìm được hắn để rửa hờn.

Nói đến đây lại ngược mắt nhìn Nhạc Long Phi, rồi thở dài một cách ai oán :

- Sư phụ muội đã trải qua một phen bị vùi dập ở tình trường, nên căm giận hết thấy bọn đàn ông trong thiên hạ! Người nhất định không cho muội lấy chân tình đối với bất kỳ một người đàn ông nào.

Nhạc Long Phi cười gượng nói :

- Lão ác ma La Hiểu Tinh quả là đã làm mất mặt bọn đàn ông trong thiên hạ, thiệt là khả ố.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Lần này gia sư đã dò biết La Hiểu Tinh trốn ở Tiên Hà linh, bèn lẳng lặng tìm đến, bố trí Vạn Xà đại trận bắt sống tên ác tặc táng tận lương tâm để báo thù việc bị bỏ xuống hang rắn dạo nọ.

Nhạc Long Phi hỏi :

- Ôn Như Ngọc đến đây vào ngày nào?

Lãnh Băng Tâm đáp :

- Ôn Như Ngọc đến đây sau khi La Hiểu Tinh bị bắt ít lâu, sư phó liền sai muội giả trang làm một tên đồ đệ mới thu của La Hiểu Tinh ra tiếp, nói dối là La Hiểu Tinh đi chơi vắng, nhân thế mà biết Ôn Như Ngọc đến có việc gì, mới phái linh xà đem tin đến Nam Hải.

Nhạc Long Phi nghe nói mới hiểu rõ đầu đuôi, bèn nghĩ thầm “Trời thiêng lồng lộng, quả có uy linh, nếu không có quỷ khiến thần xui, do miệng Ôn Như Ngọc nói ra, thời tất cả bọn kỳ hiệp lớn nhỏ trẻ già đều bị chết về tay lũ ưng khuyển còn đâu đến bây giờ?”

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi lại nhìn Lỗ Trường Phong, biết hai người đang cảm khái vì câu chuyện vừa rồi, bèn lại nói tiếp :

- Ôn Như Ngọc tuy gian hoạt như quỷ nhưng cũng không thể ngờ được là bên trong có xảy ra chuyện gì, mới dẫn đi dẫn lại tiểu muội nói ngay với La Hiểu Tinh rằng “khi nào về núi thì lập tức sang ngay đảo Độc Long”, nếu không chịu thông đồng với Lê Phóng Hạc, Đồ Viễn Trí thời thanh thế vững vàng, không ai đương nổi tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý việc gì phải ẩn trốn nơi hang sâu núi thẳm, ngày đêm nơm nớp lo Ô Mông Xà Nữ báo thù.

Lỗ Trường Phong cười nhạt nói :

- Ôn Như Ngọc tính toán thiệt đâu ra đấy, nhưng người ta có câu “người tính không bằng trời tính”, nếu hần không đến đây tìm La Hiểu Tinh, Lãnh cô nương làm sao biết tin bí mật ấy mà sai linh xà sang Nam Hải đưa thư, và như thế thì tất cả kỳ hiệp cả nước đã vô tình mắc bẫy lũ phản nghịch mà vẫn không hay.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Ân sư sai muội lẳng lặng chờ cho Ôn Như Ngọc đi khỏi mới đem La Hiểu Tinh ra xử tội.

Lỗ Trường Phong cười nói :

- Thiệu lão tiên bối đã nuốt hận bao năm, lần này được tự tay báo thù chắc là phải hết sức bi thảm.

Lãnh Băng Tâm gật đầu :

- Quả nhiên bi thảm thật, có lúc chính mắt muội cũng không dám nhìn, sư phụ muội triệu tập hết tất cả loài rắn độc trong Tiên Hà linh rồi mỗi ngày sai một con cắn hần một lần.

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Nếu vậy thì chỉ chưa đầy một ngày, La Hiểu Tinh đã bị rắn cắn chết rồi còn gì?

Nhạc Long Phi lắc đầu cười :

- Thiệu lão tiên bối đã có thuốc giải nọc rắn độc trên quý vô cùng khi nào lại để cho hần chết dễ dàng thế?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Long ca ca đoán đúng lắm, sư phụ đợi đến lúc La Hiểu Tinh chỉ còn thoi thóp thở, mới cho hắn uống thuốc giải rồi lại sai răn cần nữa.

Nhạc Long Phi than rằng :

- Cách báo thù đó cũng khoái chí nhất thời thật, nhưng xét ra thì cũng hơi tàn nhẫn đôi chút.

Lãnh Băng Tâm có vẻ không bằng lòng, trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi rồi nói :

- Long ca ca đừng trách sư phụ muội tàn nhẫn, tại sao ca ca không nghĩ đến hành vi La Hiểu Tinh ngày trước?

Nhạc Long Phi thấy Lãnh Băng Tâm sa sầm nét mặt bèn vội cười nói chữa :

- Băng muội đừng hiểu lầm, huynh đâu dám trách Thiệu lão tiên bối, La Hiểu Tinh tàn ác vô lương, thần và người đều giận, nay bị hình phạt như thế là đáng tội lắm, nhưng nếu chúng ta có thể lấy đức báo oán thì vẫn hơn.

Lãnh Băng Tâm cười nhạt :

- Lấy đức báo oán thì là bậc Thánh nhân, lấy oán báo oán là thường nhân, sư phụ muội chỉ là một võ lâm tục nữ tầm thường đâu có được tâm địa hiệp nghĩa thánh khiết như Long ca ca.

Mấy câu ngụ ý mỉa mai chế giễu đó làm cho Nhạc Long Phi đỏ mặt tía tai, không biết trả lời thế nào.

Lãnh Băng Tâm với sư phụ nàng là Thiệu Hàm Yên từ nhỏ đến giờ nương tựa lẫn nhau, tình nghĩa thầy trò thâm sâu, lúc này Thiệu Hàm Yên vừa mới mất, Lãnh Băng Tâm đau đớn vô cùng, nàng không muốn ai phê bình sư phụ nàng một câu dù câu đó không tệ hại gì cho lắm.

Nhạc Long Phi lúng túng không biết giải thích sao cho nàng nguôi giận, Lãnh Băng Tâm vẫn không chịu buông tha, mày ngài dựng ngược, ánh mắt lạnh như tiền, xẵng giọng hỏi lại :

- Long ca ca, muội còn muốn hỏi một câu, sư phụ ca ca là Chu đại hiệp sao cho ca ca lấy Mặc Vũ làm tiêu biểu để kết giao với những bậc di dân chí sĩ cùng phù chính khí, khôi phục Trung Nguyên? Sao không lấy đức báo oán, tha thứ cho những kẻ phản tặc đầu hàng giặc Mãn có phải hay hơn không?

Nhạc Long Phi biết mình nhờ lời đụng chạm đến mối thương tâm của nàng, chẳng lẽ lại im, đành phải tươi cười giải thích :

- Băng muội thông minh tuyệt thế, tất cũng rõ công cừu khác tư cừu, thù vua giận nước, không đội trời chung...

Lãnh Băng Tâm không đợi Nhạc Long Phi nói hết, lạnh lùng ngắt lời :

- Nhạc Long Phi...

Đang từ “Long ca ca” chuyển sang “Nhạc Long Phi” tuy chỉ biến đổi danh từ xưng hô một chút nhưng cũng đủ làm cho Nhạc Long Phi phát hoảng.

Lỗ Trường Phong sợ hai người càng nói càng căng, bèn vội tìm cách hướng câu chuyện sang lối khác, hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, lẽ ra cô nương phải nhận thấy rằng, sau khi Thiệu lão tiên bối đã báo thù xong rồi tất sẽ nảy ra cái ý muốn chết, vì dầu sao Thiệu lão tiên bối với La Hiểu Tinh cũng còn tình vợ chồng một đêm!

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta tuy cũng nhận thấy sư phụ đã nảy ra ý muốn tự tử, nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn, đành chỉ suốt ngày đêm hầu bên cạnh một bước không rời, nhưng khổ thay, trò tuy hết lòng nhưng sợ thầy không tránh! Tới khi La Hiểu Tinh bị đàn răn cần chỉ còn sót lại bộ xương thì sư phụ cũng lãnh bỏ trần gian tự vận mà chết.

Nói đến đây, không sao ngăn được hai hàng châu lệ lăn lăn tuôn rơi, Nhạc Long Phi thấy nàng khóc như một bông hoa lệ ướt đầm nước thì cầm lòng không đậu khẽ mỉm cười gọi :

- Bểng muối...

Lãnh Bểng Tâm giận dữ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn Nhạc Long Phi rồi xé một mảnh vạt áo ném xuống đất.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Bểng muối, thế là ý gì?

Lãnh Bểng Tâm trả lời ngay :

- Thế gọi là cắt bào đoạn nghĩa, ta với ngươi từ nay không còn tình nghĩa gì nữa.

Nhạc Long Phi giậm chân cười gượng, còn toan giải thích, Lãnh Bểng Tâm đã tung mình nhảy lùi lại phía sau đến gần hai trượng, mặt lạnh như lớp sương trở tay nói :

- Nhạc Long Phi, ta sẽ phá hủy dung nhan của Vũ Văn Kỳ, để thử xem ngươi có quên được mối tư thù này không, mà lấy đức báo oán với ta?

Nói dứt lời, lập tức quay mình đi ngay, không thêm ngoảnh đầu lại nữa.

Nhạc Long Phi không biết làm thế nào, chỉ ngẩn người đứng nhìn theo Lãnh Bểng Tâm cho đến khi không còn trông thấy bóng nữa, mới quay lại nhìn Lỗ Trường Phong lắc đầu cười gượng :

- Lỗ ca ca thử coi thế là nghĩa gì?

Lỗ Trường Phong cau mày nói :

- Không ngờ Lãnh cô nương lại nóng tính thế, nhất định không chịu nghe người ta phê bình sư phụ đến một câu.

Nhạc Long Phi thở dài nói :

- Thiệu lão tiên bối mới mất, Lãnh Bểng Tâm vì quá thương sư phụ, nên trong bụng đang đau đớn phiền não, tiểu đệ không biết giữ gìn lời nói nên mới đến nỗi thế nàng tuyệt giao với tiểu đệ không sao nhưng nếu nàng quả thật làm hại Kỳ muội thì làm thế nào?

Lỗ Trường Phong gật đầu nói :

- Ta xem Lãnh cô nương chỉ nói cho hả giận thế thôi, chứ có khi nào chỉ vì một việc nhỏ mọn như vậy mà nỡ coi tình kết nghĩa thành thù địch bao giờ?

Nhạc Long Phi đỏ mặt ấp úng nói :

- Đại ca, Lãnh... Lãnh Bểng Tâm tính tình quái dị lắm... nàng... nàng rất có thể... nói sao làm vậy được!

Lỗ Trường Phong chợt nghĩ ra là vừa rồi trông thấy Nhạc Long Phi và Lãnh Bểng Tâm thân mật âu yếm thế vậy thì trong bộ ba kết nghĩa ấy bên trong còn ngấm ngấm ẩn giấu những cơn sóng gió của biển tình thì giật mình nói :

- Ta hiểu rồi, Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương còn có thể trong một lúc không nghĩ ra dám liều hạ độc thủ lắm.

Nhạc Long Phi sắc mặt càng đỏ, lảng lảng đứng nhìn.

Lỗ Trường Phong chợt nghĩ ra một việc giật mình nói :

- Nhạc hiền đệ, nếu quả Lãnh cô nương cố tình mưu hại Vũ Văn Kỳ, thì một người hữu tâm, một người vô ý, tránh sao cho khỏi mắc mưu?

Nhạc Long Phi nghe nói cũng bàng hoàng kinh sợ, gật đầu lia lịa nói :

- Đại ca lo xa như vậy cũng có lý, chúng ta phải tạm thay đổi lộ trình, lập tức quay về Tung Sơn báo cho Kỳ muội biết trước mà đề phòng.

Lỗ Trường Phong gật đầu đồng ý, hai người thi triển khinh công hướng thẳng phía trước đi nhanh như bay.

Nhưng vừa đi hết ngọn núi, chợt đâu một sự lạ hiện ra trước mắt làm cho họ phải dừng bước lại chú ý xem xét.

Thì ra dưới bụi cây gai nhỏ bên vệ đường còn vương một mảnh lụa rách, Nhạc Long Phi chỉ vào mảnh áo ngọc nhiên nói :

- Đại ca thử coi, mảnh vạt áo này hình như là vạt áo của Lãnh Băng Tâm đương mặc?

Lỗ Trường Phong nhìn kỹ một lúc, rồi hỏi Nhạc Long Phi :

- Vừa rồi Lãnh Băng Tâm có xé áo đoạn tình, hiền đệ có nhặt mảnh áo bỏ vào túi, bây giờ lấy thử ra so thử xem nào?

Nhạc Long Phi vội lấy mảnh áo trong mình ra so với mảnh áo vương trong bụi cây, quả nhiên là hoàn toàn như một.

Trong khi Nhạc Long Phi cúi xuống xem áo, thì Lỗ Trường Phong lại nhặt được một vật trong bụi cây, chợt biến sắc mặt cau mày nói :

- Hiền đệ, lần này chúng ta đến Tiên Hà lĩnh sao mà xảy ra lăm chuyện lạ lùng? Lãnh cô nương đi chưa được bao lâu, đã gặp đại sự gì bất trắc rồi!

Nhạc Long Phi vội ngẩng lên nhìn vật Lỗ Trường Phong cầm trên tay, thì ra chính là cái ống tiêu mình vừa đưa trả cho Lãnh Băng Tâm lúc nãy.

Điều này đủ chứng minh rằng Lãnh Băng Tâm đã gặp nạn gì ở chỗ này, nếu không bị bụi gai xé rách mảnh áo và đánh rơi cả ống tiêu cũng không buồn nhặt.

Nhạc Long Phi cau đôi lông mày, lẳng lặng suy nghĩ.

Lỗ Trường Phong hỏi :

- Hiền đệ, chúng ta nên tìm quanh đây xem Lãnh cô nương bị nạn gì hay cứ đi Tung Sơn trước đã?

Nhạc Long Phi không nghĩ ngợi gì quả quyết trả lời :

- Lãnh Băng Tâm đối với tiểu đệ tuy dứt tình nhưng tiểu đệ vẫn coi nàng là một tiểu muội, hiện nay biết nàng gặp nạn ở đâu bỏ đi không cứu cho đành.

Lỗ Trường Phong nghe nói, trong bụng cũng cho là phải, hai người bèn đi về phía trái, chỗ cây cối rậm rạp, tìm kiếm dấu vết của Lãnh Băng Tâm.

Tìm đi tìm lại, mướt mồ hôi trán mà vẫn không thấy tăm hơi, họ đâu có biết rằng Lãnh Băng Tâm bị rơi vào tay Âu Dương Bình và đang bị hãm giở trò khinh bạc.

Thì ra Lãnh Băng Tâm giận dữ mắng Nhạc Long Phi xong, hằm hằm bỏ đi, càng nghĩ càng chua xót, nước mắt đầm đìa thấm ướt cả tà áo lụa.

Sau ngày Thiệu Hàm Yên mất, nàng cảm thấy trên đời chỉ còn Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ là người thân duy nhất, ai ngờ xảy ra câu chuyện đoạn nghĩa tuyệt tình bảo nàng làm sao không đau lòng được.

Nàng buồn quá không đi nổi nữa mới ngồi dựa vào cây cổ thụ buông tiếng khóc.

Khóc một hồi lâu chợt cảm thấy hình như quanh đây đang sắp xảy ra sự gì lạ, những người công lực đã đến bậc tương đương hỏa hầu thường hay có cảm giác mà người thường không thể thấy được.

Lúc này Lãnh Băng Tâm có cảm giác như đâu đây có người đang nhìn chòng chọc mình.

Nàng làm như vô tình không biết gì cả, vừa nức nở khóc vừa đưa tay áo lên lau nước mắt rồi đưa mắt nhìn bốn xung quanh qua khe tay áo.

Đằng trước, đằng sau, bên phải đều không một bóng người, Lãnh Băng Tâm không tin cảm giác của mình sai, đôi mày liễu xéo ngược thốt nhiên quay phắt lại.

Quả nhiên nàng đoán không lầm.

Qua hai hàng lệ nàng thấy một vị hoàng y tú sĩ đang lẳng lặng ngồi trên một tảng đá lớn cách hơn hai trượng.

Lãnh Băng Tâm đang lúc đau khổ, dễ sinh cáu kỉnh, nàng đã dồn sẵn công lực, định bụng trông thấy ai là giết ngay cho tan bớt cơn giận.

Nhưng vừa thấy mặt vị hoàng y tú sĩ, bao nhiêu giận dữ phút chốc đổi ra thẹn thùng, hai hàng nước mắt lăn chã tuôn như mưa không sao ngăn được.

Thì ra hôm ở trong thuyền, Âu Dương Bình nghe Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong định lên Tiên Hà lĩnh tìm Lãnh Băng Tâm bèn cũng len lén theo, bất ngờ đi đến đây thì tình cờ gặp nàng.

Hắn thấy Lãnh Băng Tâm nước mắt đầm đìa chẳng khác nào một cảnh lệ tuyệt đẹp bị điểm mấy giọt nước mưa bất giác thấy lòng dào dạt thương yêu bèn khẽ gọi :

- Lãnh cô nương.

Lãnh Băng Tâm đầy lòng chua xót, chưa biết thổ lộ cùng ai nay ngẫu nhiên gặp lại Âu Dương Bình, lại nghĩ hẳn đối với mình ân cần hết mực bèn cũng ngẩng đầu lên gọi :

- Âu Dương huynh...

Nhưng nói chưa dứt lời đã lại khóc nức nở không sao nén được.

Xưa nay đối với Lãnh Băng Tâm, Âu Dương Bình vốn dĩ đã vừa yêu vừa sợ, nhưng mấy tiếng “Âu Dương huynh” nàng vừa thốt ra làm cho hắn thấy nở ruột nở gan, can đảm vụt tăng, thông thả bước tới gần ra vẻ ân cần tha thiết dùng lời nói hết sức êm đềm sẽ hỏi :

- Lãnh cô nương xưa nay vẫn là một trang nữ lưu trung kiệt, ngày thường cứng cỏi cương quyết bao nhiêu sao bữa nay vì chuyện gì mà đến nỗi thương tâm quá vậy?

Lãnh Băng Tâm thấy Âu Dương Bình ân cần săn sóc, lời nói ngọt ngào như mía, êm ru thì cảm động lắm, cho hắn là người đáng thân yêu tin cậy, bèn cầm lấy tay hắn cùng leo lên ngồi trên tảng đá xanh, nghẹn ngào nói :

- Âu Dương huynh, ta khổ lắm!

Âu Dương Bình thần hồn mê mẩn, không ngờ được mỹ nhân tin yêu đến thế, bèn thừa thế nắm lấy bàn tay thon nhỏ của nàng, dịu dàng nói :

- Băng muội, muội có điều gì buồn phiền cứ nói cho ta nghe, may ra ta có thể gánh đỡ Băng muội được phần nào!

Nếu là bình thường thì đối với cách xưng hô và cử chỉ ấy của Âu Dương Bình đã bị Lãnh Băng Tâm giận dữ, mắng cho một trận nên thân, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy nỗi lòng được vuốt ve an ủi, bèn ngả đầu vào lòng Âu Dương Bình tỉ tê đem chuyện sư phụ Thiệu Hàm Yên báo thù La Hiểu Tinh và tự tử vì tình thế nào, kể hết cho Âu Dương Bình nghe.

Âu Dương Bình nếu biết nhân dịp tốt lựa lời nói khéo theo ý Lãnh Băng Tâm rồi hết sức vỗ về an ủi thì rất có thể trong lúc này cảm thấy bơ vơ cô độc, lại đương thất vọng đau đớn lúc này, nàng sẽ vui lòng chấp nhận lời thỉnh cầu của hắn.

Khốn nhưng Âu Dương Bình lại cứ muốn lên mặt thông minh, khi nghe nàng kể chuyện xong, liền mỉm cười một cách bí mật hỏi :

- Băng muội sở dĩ đau đớn đến thế, sợ rằng không phải vì cái cơ sở sư phụ tuần tình mà thôi phải không?

Lãnh Băng Tâm không muốn cho hắn biết câu chuyện xảy ra giữa mình và Nhạc Long Phi nên nghe hắn nói thế thì giật mình ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương huynh nói vậy là ý thế nào?

Âu Dương Bình tự phụ là mình có con mắt tinh đời, đầu óc sáng suốt đặc ý nói :

- Cái tình thầy trò chỉ có hạn, tử biệt đầu có đau bằng sinh ly? Huống chi lệnh sư đã nằm yên dưới lòng đất, Băng muội dù có tình thầy trò cũng chỉ đau buồn chốc lát, chẳng lẽ lại vì câu chuyện ấy mà thương cảm đến thế sao?

Lãnh Băng Tâm nghe nói trong bụng chợt sinh phản cảm, nhưng sắc mặt vẫn không biến đổi chỉ lạnh lùng hỏi :

- Âu Dương huynh đã nghĩ như vậy thì thử đoán xem ta sở dĩ buồn là vì có gì?

Âu Dương Bình thấy cách xưng hô cũng như sắc mặt Lãnh Băng Tâm vẫn ôn hòa như cũ nên không biết nàng đã giở mặt, bèn nửa ra giọng ghen tuông nửa ra vẻ thông minh mỉm cười đáp :

- Chắc là vì chuyện Nhạc Long Phi.

Nói chưa dứt lời, thốt đầu một tiếng “bốp” rồi một cái tát bằng trời giáng đã in vào má bên phải làm cho hấn bật lùi lại phía sau ba bốn bước.

Lãnh Băng Tâm thưởng cho Âu Dương Bình một chưởng xong nỗi niềm đau đớn vừa vui đi thốt lại tràn đầy, nàng vẫn để nước mắt đầm đìa đứng lên định bỏ đi.

Âu Dương Bình lấy tay xoa má bên phải bị tát đỏ lừng vội đứng lên gọi to :

- Lãnh cô nương đừng đi vội ta có vật này quan trọng cần đưa cô nương xem.

Lãnh Băng Tâm không biết vật gì mà Âu Dương Bình nói là rất “quan trọng” bèn dừng chân quay lại lạnh lùng hỏi :

- Âu Dương Bình, ngươi còn muốn giở trò gì nữa?

Âu Dương Bình thấy mình chẳng những đã bị một cái tát nên thân mà bị mất cả tiếng xưng hô “Âu Dương huynh” êm đềm ngọt sớt ban nãy, bèn đành gượng cười lấy trong túi ra một chiếc hộp bạc nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương đừng quên là mỗi lần gặp gỡ ta lại có một món quà hiếm có tặng cô nương.

Lãnh Băng Tâm cười nhạt nói :

- Thôi ngươi đừng nhắc đến chuyện đó nữa, con Thanh Thông mã ngươi mượn của ta đâu rồi?

Âu Dương Bình thẹn thùng nói :

- Con ngựa ấy đã thất lạc trên đảo Độc Long, nhưng thế nào ta cũng tìm cách lấy về hoàn lại cho cô nương.

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng, bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ :

- Âu Dương Bình, đến ngay cái thân ngươi còn suýt chết ở trên đảo bây giờ còn nói sĩ diện là tìm cách đòi ngựa về, nói mà không biết ngượng.

Âu Dương Bình nghiêng chặt hai hàm răng, cố gượng cười nịnh :

- Lãnh cô nương đừng giận, lần này ta tặng cô nương một vật quý gấp mấy lần con Thanh Thông mã.

Con gái xưa nay không ai thích đồ vật trân quý, Lãnh Băng Tâm thấy nói thế liền chú ý nhìn chiếc hộp bạc trong tay Âu Dương Bình cau mày hỏi :

- Chiếc hộp này đựng gì bên trong?

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đã dần dần xiêu lòng, bất giác mừng thầm bèn mỉm cười đáp :

- Lãnh cô nương, vật ở bên trong hộp này quý và hiếm có lắm, cô nương phải tự tay mở mới thích.

Lãnh Băng Tâm nghe hắn nói, càng nổi tính hiếu kỳ, nhưng vẫn biết Âu Dương Bình tính tình hiểm ác, nên cũng e dè, bèn nghĩ đi nghĩ lại một lúc, rồi nhướng cao lông mày nói :

- Ngươi ném hộp qua đây cho ta.

Âu Dương Bình thầm phục Lãnh Băng Tâm là người cẩn trọng bèn cầm chiếc hộp ném lên không trung.

Lãnh Băng Tâm giơ tay đón lấy, thấy chiếc hộp chật quá, bèn cầm lên tai lắc vài cái, nhưng không nghe thấy tiếng gì cả.

Âu Dương Bình đứng cách xa nàng một trượng, thấy thế bèn mỉm cười kêu lên :

- Lãnh cô nương mở ra mà xem mới thấy, trong hộp đựng một vật mà con gái ai cũng thích.

Lãnh Băng Tâm không để ý câu nói của Âu Dương Bình có hàm ý càn rỡ, bèn dùng ngón tay ngừng tụ công lực mở bật nắp nó ra.

Một mùi hương thơm gắt xông vào mũi, Lãnh Băng Tâm thần trí mê man, ngã xuống ngất lịm.

Âu Dương Bình tung mình nhảy tới bế thốc nàng lên đôi mày xéch cao dị thường đắc ý cười ha hả nói một mình :

- Lãnh Băng Tâm, người điêu ngoa xảo trá đến đâu, nay cũng bị Âu Dương lão gia đây mặc tình khuôn xếp, ta hãy tìm một động nào kín đáo, hưởng thụ cho hả đã, tới khi gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền lúc ấy ta sẽ cứu nàng tỉnh dậy xem nàng có xấu hổ mà tự tử hoặc liều chết với ta, hay là chịu ép một bề theo ta về làm Âu Dương phu nhân?

Vừa đắc ý lẩm nhẩm nói một mình, vừa bế Lãnh Băng Tâm đi tìm một động kín đáo, một là vì hắn đắc ý quá nổi, hai là tại ý trời muốn vậy, nên để bụi gai móc rách toạt một miếng vạt áo của Lãnh Băng Tâm và chiếc ống tiêu của nàng bị rơi trong bụi cây nên mới bị Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong nhặt được.

Âu Dương Bình tay bế giai nhân băng qua một ngọn núi mới tìm được một căn động đá ở một nơi vắng vẻ hẻo lánh, trong động cũng sạch sẽ không đến nỗi dơ bẩn lắm.

Hắn đặt Lãnh Băng Tâm nằm đó, rồi ra ngoài tìm một nắm lá khô đốt lên, trong ánh lửa chập chờn, hắn trông Lãnh Băng Tâm lại càng tăng phần kiều diễm.

Âu Dương Bình đối với nàng vẫn thêm thường khao khát đã lâu, lúc này mỹ nhân đã nằm trước mắt, tự nhiên tà niệm khôn ngăn, sóng tình dào dạt.

Hắn ghé sát mặt nàng hôn lấy hôn để, rồi sau đó mới lần lần cởi khuy áo...

Hắn vừa cởi được lớp khuy áo ngoài của nàng thì bất giác quả tim đập thành thành cơ hồ như sắp té xỉu.

Thì ra hắn vừa trông thấy trên cổ tròn trĩnh trắng ngần của nàng có một chiếc vòng xanh màu thủy lục.

Cái vòng thủy lục đó là một chiếc vòng hây còn sống chứ không phải là một chiếc vòng chết, nó không thuộc loài vàng ngọc châu báu chi cả, mà là một con rắn xanh nhỏ.

Âu Dương Bình hôm ở đảo Độc Long mắt đã được trông thấy con rắn nhỏ xanh xanh đó, thủ đoạn thật là ghê gớm.

Con Thắt bộ thanh xà đã hiện trước mắt, làm cho Âu Dương Bình hết vía rụng rời, lửa tình đang bốc cao ngàn ngọn, phút chốc tan thành mây khói, hắn đặt vội giai nhân xuống rồi nhảy vọt ra xa tới mấy thước.

Con rắn cũng không đuổi theo Âu Dương Bình nó chỉ cất cao cái đầu hình tam giác lên, đôi mắt sáng quắc như điện, trừng trừng nhìn Âu Dương Bình.

Vật đã cho vào nồi luộc chín rồi mà còn biết bay, cơm đã đưa đến tận miệng rồi còn rơi mất, Âu Dương Bình quả thật cấu kính giận dữ hết sức.

Dục hỏa bốc cao ngàn ngọn nộ hỏa lại càng bốc cao hơn nhưng chỉ đành nghiêng răng trợn mắt, hằm hằm nhìn con thanh xà, không còn biết làm cách gì hơn được.

Vì Âu Dương Bình không những đã biết con Thắt bộ thanh xà đao kiếm chém không đứt, ám khí bắn không thủng, nhất là lúc này nó lại đang quấn giữa cổ Lãnh Băng Tâm, nếu thi triển thần công tuyệt đỉnh phách không đánh ra một chưởng thời không những đầu rắn mà cả đầu Lãnh Băng Tâm cũng phải nát ra thành cám.

Âu Dương Bình khao khát Lãnh Băng Tâm đã lâu, mà chỉ cách nhau có một lần áo mỏng, nhưng vì một con rắn nhỏ ngăn trở, làm cho hắn đành phải nuốt nước bọt xuống, mộng đẹp không thành, mắt trông thấy ngọn Bồng sơn chỉ trong gang tấc mà thành xa cách muôn trùng.

Lưu lang di hận Bồng sơn viễn, cách cách Bồng sơn nhất vạn trùng, Âu Dương Bình đành lắc đầu cười gượng, chau mày nghĩ kể.

Nghĩ đi nghĩ lại cả nửa ngày trời, thốt nhiên đôi mắt tóe lên những tia lửa hung dữ, giậm chân xuống đất kêu lên :

- Bất kết duyên ương lữ, tiện thành sinh tử cừ, là nghiệt, là phúc hay là họa? Bất tất nghĩ đến nữa, nếu không xong sẽ hạ độc thủ, giết chết cả người lẫn rắn cho khỏi mang họa về sau.

Nhưng Âu Dương Bình vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, hắn chỉ nghĩ ngợi một lát, rồi lấy trong bọc ra một gói thuốc bột và chiếc quạt Bạch Cốt phiến sẵn bên tay.

Thần công vừa hơi ngưng, gói phấn bột hóa thành một đường sáng trắng bay vào mũi miệng Lãnh Băng Tâm, lại mở chiếc quạt Bạch Cốt khê phẩy nhẹ vài cái.

Vài cái phẩy đó làm cho thuốc giải được thấm sâu vào trong mũi Lãnh Băng Tâm, nàng chỉ hắt hơi mấy cái thần trí lập tức tỉnh ra.

Lãnh Băng Tâm khê hé mắt nhìn, thấy lớp áo ngoài của mình đã bị tháo ra hết thì bất giác giật mình khê kêu một tiếng sắc mặt tái mét.

Nhưng tới lúc trông lại thấy Âu Dương Bình cầm Bạch Cốt phiến đứng xa mình chừng vài thước trở vào con Thắt bộ thanh xà đang nằm giữa yết hầu mình, đôi mắt chứa đầy nhục hỏa thần tình bên lên sượng sùng muốn bước lên mà lại không dám thì trong bụng đã đoán được hết diễn biến.

Âu Dương Bình tuy thông minh nhưng Lãnh Băng Tâm lại thông minh hơn hắn một bậc, chỉ trong giây phút này đã thấu hết tâm lý đối phương và cái hậu quả thuận theo hay không thuận của mình.

Nàng không hỏi lý do và cũng chưa mắng nhiếc Âu Dương Bình chỉ dăm dăm nhìn hắn rồi cười khanh khách.

Âu Dương Bình đã đoán biết Lãnh Băng Tâm điều ác hung hãn chừng nào, chắc chắn sau khi nàng tỉnh dậy, nhận thấy hành vi của mình tất phải nổi trận lôi đình, mắng nhiếc tàn tệ chớ chẳng không.

Nhưng lúc này bên tai không phải là tiếng mắng mà chỉ là tiếng cười, huống chi tiếng cười lại tỏ vẻ lẳng lơ, tuyệt không có cái khí lạnh lùng nghiêm khắc.

Âu Dương Bình không dám nhìn thẳng vào mặt Lãnh Băng Tâm, nay nghe thấy tiếng nàng cười, mới dám đánh bạo ngẩng đầu nhìn lên, quả thấy trong ánh mắt và giọng cười của nàng đều tỏ vẻ ra dằm ằm dịu dàng, không lộ vẻ gì là nanh ác.

Hắn đáp ứng :

- Lãnh... cô nương cười gì vậy? Có phải cô nương giận... giận ta?

Lãnh Băng Tâm đôi mắt long lanh, liếc nhìn Âu Dương Bình ngọt ngào gọi :

- Bình ca ca...

Nàng cố ý mãi lộng phong tình, chỉ gọi một tiếng “Bình ca ca” thốt nhiên nở một nụ cười rất tươi rồi thôi không nói tiếp nữa.

Ba chữ “Âu Dương huynh” lúc trước đã làm cho hắn hồn xiêu phách tán, ba tiếng ỏn ẻn “Bình ca ca” lại còn làm cho hắn tim đập thình thịch tưởng như vỡ lồng ngực đến nơi, hắn cười toe toét nói :

- Băng muội... tha thứ cho ta, vì ta quá yêu Băng muội, nếu không quyết... quyết không dám dùng thủ đoạn ấy!

Lãnh Băng Tâm cười nũng nịu :

- Bình ca ca, việc gì phải dùng tới thủ đoạn ấy? Thực ra thì ta đã cảm động vì tấm chân tình của ca ca từ lâu rồi, và đã quyết tâm nhận lời cầu hôn của ca ca.

Âu Dương Bình mừng quá đến nỗi toàn thân run rẩy, ngập ngừng hỏi :

- Băng muội... muội nói thế... là thực ư?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Sao lại không thực? Nhưng ta còn có hai điều kiện, chờ khi ca ca làm xong hai điều ấy mới bằng lòng kết hôn.

Âu Dương Bình tuy đã biết đó tất phải là hai điều kiện rất khó nhưng cũng vẫn mừng như điên cuồng, hấp tấp hỏi :

- Băng muội cứ nói đi, đừng nói hai điều, dẫn đến hai trăm điều, Âu Dương Bình này cũng xin hết sức làm cho vừa lòng Băng muội.

Lãnh Băng Tâm nhân đối với Nhạc Long Phi đã đổi bạn thành thù, sau này nếu muốn thực hiện nguyện vọng của mình không được một người trợ lực võ học uyên thâm đa mưu túc trí mà lại tuyệt đối trung thành như Âu Dương Bình thì không xong, bèn quyết chí dùng một cách lả lơi thiên kiều bách mị đôi mắt đong đưa nũng nịu nói với Âu Dương Bình :

- Bình ca ca, hãy lại đây, lại gần đây, chúng ta nói chuyện cho tiện.

Âu Dương Bình nghe tiếng nàng gọi, khác nào như được chỉ vua triệu, lập tức rảo bước tiến lên chỗ nàng ngồi.

Nhưng vừa bước lên hai bước, chợt lại trông thấy con Thắt bộ thanh xà đang quán quanh cổ trắng ngần của nàng thì vội đứng dừng lại.

Lãnh Băng Tâm chợt hiểu ra, “à” một tiếng rồi gơ tay tháo con Thắt bộ thanh xà bỏ vào túi da báo mà vừa rồi vừa bị Âu Dương Bình tháo xuống.

Âu Dương Bình lúc ấy mới trông rõ trong cái túi da báo ấy còn mấy con rắn nữa, bất giác cau mày nói :

- Băng muội đeo túi rắn bên mình không sao nhưng việc gì lại cứ cho những giống độc vật ấp ủ vào da thịt như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đó toàn là đồ binh khí và ám khí của ta cả, người và vật linh cảm đã tương thông với nhau, mỗi ngày bọn chúng tất phải thay phiên đổi nhau để ta hôn hít ấp ủ một lúc mới xong.

Nói dứt lời, thốt nhiên nằm lăn vào lòng Âu Dương Bình thỏ thẻ nói :

- Bình ca ca đừng ghen với đàn rắn, chúng ta sẽ thân mật với nhau như thế.

Âu Dương Bình thở ra một hơi dài, tự nghĩ từ hồi được quen biết Lãnh Băng Tâm đến giờ cung túc tận tụy theo đuổi cho đến lúc này mới gọi là được thỏa niềm khao khát đôi chút.

Hắn nâng niu ve vuốt nàng như người ta nâng niu một món đồ chơi quý, một lát mới ghé vào tai nàng hỏi nhỏ :

- Băng muội, một trong hai điều kiện của nàng có phải là muốn ta tìm đủ bộ Tử Phủ kỳ thư tặng nàng không?

Lãnh Băng Tâm lúc này nhắm nghiền đôi mắt tạm coi Âu Dương Bình là Nhạc Long Phi, cố hưởng thụ giây phút êm đềm cho đỡ tủi, nghe Âu Dương Bình nói thế, bèn lắc đầu trả lời :

- Ta biết Bình ca ca chỉ có một quyển Nhân trong bộ Tử Phủ kỳ thư, nay muốn tìm ba quyển nữa không phải là chuyện dễ, ta không muốn đem đề mục khó khăn này làm khổ ca ca nữa.

Âu Dương Bình thấy Lãnh Băng Tâm đối với mình quả đã thay đổi hẳn thái độ, rõ ràng cũng có tình với mình thật thì hết sức cảm kích bèn mỉm cười hỏi :

- Vậy thì hai điều kiện Băng muội vừa nói đó là hai điều gì xin nói cho biết, ta sẽ hết sức cố gắng làm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười lắc đầu :

- Ta rất yêu con Thanh Thông mã, mong rằng Bình ca ca sẽ đoạt được đem về đây, đừng để cho bọn ưng khuyến Thanh đình sử dụng.

Âu Dương Bình gật đầu trả lời ngay :

- Ta nhất định làm được...

Vừa nói đến đây đã bị Lãnh Băng Tâm xua tay tỏ vẻ tha thiết ân cần nói :

- Ta đã thực lòng yêu Bình ca ca, tất không khi nào lại ép ca ca phải làm những việc khó khăn nguy hiểm, nếu ca ca tìm cách cướp lại được con ngựa ấy thì càng hay, không thì cũng làm cách nào cho nó đừng giúp bọn ưng khuyến Thanh đình là được rồi.

Nói xong lại làm ra vẻ thân mật cười nói :

- Bình ca ca hiểu câu ý của ta chưa?

Âu Dương Bình âu yếm vuốt tóc nàng, gật đầu cười nói :

- Ta hiểu ý Băng muội, nếu không chiếm được thì giết nó đi, đừng để cho người khác dùng chứ gì?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười một cách buồn bã :

- Ta nghĩ vậy có quá tàn nhẫn không?

Âu Dương Bình lắc đầu cười nói :

- Chẳng tàn nhẫn tí nào cả, mình đã không được dùng thì hà cớ gì lại để lại cho nó phục vụ kẻ thù? Người ta có câu “độ lượng hẹp hòi không phải là người quân tử, thủ đoạn không độc ác không phải là bậc trượng phu”...

Lãnh Băng Tâm cười ngắt lời :

- Ca ca nói thế không đúng, chủ ý ấy là tự ta nghĩ ra, vậy thì đáng lẽ phải nói rằng “Thanh trúc xà như khấu, hoàng phong vĩ thượng châm, lưỡng ban do bất độc, tối độc phụ nhân tâm” mới đúng.

Âu Dương Bình nghe nói, bất giác cười sảng sặc, nhưng khi mục quang chạm phải chiếc túi da báo lớn trong có mấy con rắn độc thì tự nhiên thấy rùng mình.

Lãnh Băng Tâm trông mặt mà bắt hình dung, mỉm cười nói :

- Bình ca ca đừng sợ, chỉ cốt ca ca hết sức thừa thuận vị “tối độc phụ nhân tâm” này, thì “thanh trúc xà nhi khấu” dẫu ghê gớm cũng không tự nhiên cắn ca ca đâu.

Âu Dương Bình ghì chặt Lãnh Băng Tâm vào lòng, âu yếm vuốt ve, tỏ ý đối với nàng một lòng chung thủy.

Lãnh Băng Tâm lại nũng nịu cười nói :

- Bình ca ca, điều kiện thứ nhất ta đã nói rồi, còn điều kiện thứ hai...

Âu Dương Bình gật đầu đón lời :

- Phải, còn điều kiện thứ hai, Băng muội cứ cho biết.

Lãnh Băng Tâm chợt biến sắc mặt, đầu mày cuối mắt đều lộ vẻ si oán giận hờn, đôi mắt quắc lên như lửa nghiêng rằng nói :

- Điều kiện thứ hai là muốn ca ca giúp ta một tay trừ khử một người.

Âu Dương Bình cười ha hả nói :

- Trừ người còn dễ hơn trừ ngựa, Băng muội định giết ai?

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng đáp :

- Vũ Văn Kỳ.

Âu Dương Bình thực không thể ngờ tới kinh ngạc hỏi :

- Vũ Văn Kỳ không phải là tỷ muội kết nghĩa với Băng muội sao?

Lãnh Băng Tâm sắc mặt tái ngắt, hừ một tiếng nói :

- Hôm trước kết nghĩa ở Thái Hồ, hôm nay đoạn tình ở Tiên Hà lĩnh.

Âu Dương Bình nghe nói mừng thầm, cười một cách quái ác :

- Nếu đôi bên đã tuyệt giao, thì giết Vũ Văn Kỳ...

Lãnh Băng Tâm vội kêu lên :

- Bình ca ca nghe cho rõ ràng đã, không phải ta muốn giết Vũ Văn Kỳ đâu, chỉ muốn phá hủy dung nhan xinh đẹp của nàng thôi!

15. Chương 15: Mây Thảm Gió Sầu Trên Tiên Hà Lĩnh

Âu Dương Bình cười nói :

- Giết hay hủy bỏ nhan sắc của nàng thì có khác gì nhau?

Lãnh Băng Tâm nhướn mày đáp :

- Khác lắm chứ, Bình ca ca, câu nói của ca ca ban nãy nói mà đúng, “sinh ly còn khổ hơn tử biệt”, sau khi ta hủy bỏ nhan sắc của Vũ Văn Kỳ đi rồi, thử xem Nhạc Long Phi đau đớn đến nhường nào? Lại thử xem tình yêu của hắn đối với một người xấu như Chung Vô Diệm kia có còn giữ được chung thủy hay không? Và nhất là để xem cái miệng hắn luôn luôn nói toàn những câu khoan nhân hậu đức, không nghĩ tư cừu, lần này coi hắn có báo thù ta không?

Âu Dương Bình nghe xong mới biết giữa Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm có chuyện lôi thôi thật, bèn mừng rỡ hiện ra sắc mặt, cười nói :

- Băng muội, quả thực nàng đã có chuyện xích mích với Nhạc Long Phi và Vũ Văn Kỳ rồi ư?

Lãnh Băng Tâm lườm hắn một cái rồi nói :

- Nếu ta không giận nhau với bọn họ, thì khi nào để ca ca dễ dàng chiếm lợi như vậy?

Âu Dương Bình thẹn đỏ mặt bèn kiếm cách hỏi lảng sang chuyện khác.

- Băng muội, vì muốn dễ tìm cách ứng phó với Vũ Văn Kỳ ta mới được biết câu chuyện xảy ra giữa ba người thế nào, Băng muội có thể cho ta biết được không?

Lãnh Băng Tâm đang cơn tức tối, bèn đem hết mọi chuyện xảy ra kể lại cho Âu Dương Bình nghe, đoạn nói :

- Vũ Văn Kỳ về núi thăm sư phụ xong lại cùng đi với sư phụ nàng và Phù Vân Tử đi sang Bắc Thiên sơn, bọn ta muốn động tới nàng cũng hơi khó.

Âu Dương Bình cười một cách quái ác :

- Dễ lắm, dễ lắm!

Lãnh Băng Tâm kinh ngạc hỏi :

- Dễ thế nào? Chẳng lẽ hai chúng ta mà đấu lại với Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử ư?

Âu Dương Bình đôi mắt quắc lên dữ dội, đắc ý cười ha hả :

- Người ta có câu rằng “ngọn thương trước mắt dễ tránh, mũi tiêu trong tối khó phòng” ta muốn thắng họ thì có cách đánh lén.

Lãnh Băng Tâm nghiêng rằng nói :

- Đánh trước mặt cũng được, đánh sau lưng cũng được, ta chỉ hỏi ca ca có chắc chắn giúp ta thành được việc ấy không? Thế thôi!

Âu Dương Bình gật đầu lia lịa :

- Chắc chắn! Chắc chắn! ta nắm chắc mười phần mười là được mà!

Lãnh Băng Tâm lúc ấy trong bụng mới hả hê đôi chút, nàng ngồi dựa vào lòng Âu Dương Bình mỉm một nụ cười thỏ thẻ :

- Bình ca ca tốt với ta quá!

Âu Dương Bình thấy giai nhân đã nằm trong lòng mình, trăm vẻ yêu kiều, bất giác thần hồn mê mẩn, những lăm le muốn đi hơn chút nữa.

Lãnh Băng Tâm chợt nhận thấy Âu Dương Bình thái độ ra vẻ lả lơ, liền đứng phắt dậy mắng rằng :

- Âu Dương Bình, sao ngươi dám vô lễ?

Âu Dương Bình đỏ mặt tía tai, không biết dám chui vào đâu cho hết nhục, ấp úng nói :

- Bằng muội... muội... chẳng đã bằng lòng... lấy ta đấy ư?

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta bằng lòng kết duyên với ngươi, nhưng ngươi đã làm xong hai điều kiện của ta chưa?

Âu Dương Bình nói ngay :

- Ta sẽ xin hết sức làm cho xong hai việc ấy!

Lãnh Băng Tâm mặt lạnh như tiền nhạt nhẽo nói :

- Sau khi hoàn thành hai điều kiện nói trên, ta sẽ tùy ý ngươi muốn sao cũng được! Còn bây giờ ngươi chớ có ý nghĩ xằng bậy ta sẽ lập tức tìm người khác!

Âu Dương Bình ngoài miệng tuy vâng vâng dạ dạ, nhưng trong bụng cũng thấy uất ức vô cùng, tiu nghỉu như mèo bị cắt tai.

Lãnh Băng Tâm đã tinh thuật dạy răn, lại rất hiểu tâm lý con người, nàng cho rằng: đại phạm muốn thu phục người nào tất phải dùng cả hai thủ đoạn nửa rắn nửa mềm, khiến cho người ta vừa mến đức, vừa sợ oai, mới chịu tận tâm tận lực trung thành với mình. Lúc này nàng coi Âu Dương Bình không khác gì mấy con rắn dưới quyền nàng chỉ huy, đuổi đi thì đi, gọi đến thì đến, nên sau khi nổi giận nhểch mắng Âu Dương Bình rồi, nàng lập tức đổi ngay sắc mặt vui vẻ tươi cười, dịu dàng nói :

- Bình ca ca, chúng ta đã một lòng thương yêu nhau, thời dẫu có thân mật gần gũi đôi chút cũng không sao, nhưng đừng nên quá trớn! Nếu ca ca không nghe lời ta, ta sẽ giận cho mà xem.

Kể đáng thương hại cho Âu Dương Bình, chẳng gì cũng đã được liệt vào hàng Càn Khôn lục ác, đường đường một vị ma đầu, thủ đoạn cũng tàn khốc như ai! Vậy mà chẳng may sa chân vướng vào lưới tình, đến nỗi uốn lưng quỳ gối, tròn méo tay người, bảo sao nghe vậy không khác gì một con dê non.

Lãnh Băng Tâm thấy bộ dạng hần như vậy, vừa buồn cười, vừa thương hại, làm ra dáng thân thiết nắm lấy cổ tay hắn, rồi nói :

- Bình ca ca, bây giờ ta sang núi Tung Sơn tỉnh Hà Nam, thanh toán chuyện Vũ Văn Kỳ trước đã!

Ai ngờ, bọn họ đã dời khỏi Tiên Hà lĩnh để đi Tung Sơn rồi, mà Nhạc Long Phi và Lỗ Trường Phong vẫn còn đánh nhau với bọn võ lâm hung nhân trong Tiên Hà lĩnh.

Thì ra sau khi bọn Lỗ Trường Phong, Nhạc Long Phi đã bắt được mảnh vạt áo và chiếc ống tiêu của Lãnh Băng Tâm, bèn chia nhau đi tìm.

Bọn họ đều không theo đúng phương hướng, và cũng không tìm ra cái động bí mật mà Lãnh Băng Tâm bị Âu Dương Bình đưa vào để định gỡ trò khinh bạc.

Nhạc Long Phi nhận thấy Lãnh Băng Tâm đã đánh rơi ngọc tiêu và bị gai xé toạt vạt áo, nên định ninh rằng nàng đã gặp sự gì nguy hiểm, bèn cố sức ra kiếm tìm.

Vừa đi đến gần chỗ Âu Dương Bình giấu Lãnh Băng Tâm, thì thốt nhiên nghe một tiếng hú dài từ phía xa xa đưa lại.

Nghe tiếng hú, Nhạc Long Phi biết rằng đó là tiếng Lỗ Trường Phong đã tụ khí phát ra.

Chàng lại tưởng Lỗ Trường Phong đã tìm thấy tung tích Lãnh Băng Tâm, bèn vội vàng lần theo tiếng hú bằng mình chạy đến tiếp ứng.

Chạy hết một vòng đường núi, Nhạc Long Phi thốt nhiên giật mình vì té ra không phải Lỗ Trường Phong tìm thấy Lãnh Băng Tâm, mà là gặp mấy tay cường địch.

Không ra ngoài ý liệu của Phù Vân Tử, bọn Đồ Viễn Trí và Lê Phóng Hạc, nhân vì mưu độc không thành, chúng nhất quyết không chịu can tâm, lập tức huy động hết cả sào huyệt vượt bể đuổi theo, men theo con đường mà bọn quần hiệp đã cố ý để vết tích lại, chia nhau tìm kiếm.

Bọn đuổi theo đến Tiên Hà lĩnh gồm có ba người là Phục Bách Thao, Thượng Quan Kính và Lâu Thanh.

Trước khi Nhạc Long Phi chạy đến, hai bên đã đánh nhau một trận kịch liệt.

Xác Lâu Thanh đã nằm trong vũng máu, rõ ràng là hắn bị Lỗ Trường Phong đâm chết.

Nhưng Lỗ Trường Phong không biết đã bị ai điểm ngã, cũng bị chết ngất nằm lẩn trên mặt đất, thanh Đồ Long kiếm lại ở trong tay Phục Bách Thao.

Nhạc Long Phi thấy thế, bất giác cau lông mày lại vì nếu chàng ra tay, bất luận là đấu với Phục Bách Thao, hoặc là Thượng Quan Kính, đều có thể đủ sức quyết đấu một trận tử chiến được, chưa biết ai sẽ chết về tay ai? Song lúc này tình thế đang rất là nguy hiểm, không những đã một mình phải chống với hai người mà lại thêm Lỗ Trường Phong tính mệnh đã ở trong tay địch cũng là một điều đáng lo.

Thượng Quan Kính nhân hôm ở Tập Hiền đài trên đảo Độc Long đã bị Nhạc Long Phi đánh bại, kẻ thù giáp mặt, tự nhiên không thể bỏ qua bèn nói nhỏ với Phục Bách Thao :

- Phục thần quân, xin chú ý trông Lỗ Trường Phong cẩn thận hộ, nhường thằng bé Nhạc Long Phi này cho ta.

Phục Bách Thao cười gật đầu :

- Thượng Quan huynh, đối với những tội phản nghịch bất thức thời vụ ấy, không cần phải đếm xỉa đạo nghĩa giang hồ gì hết, nếu huynh đài hạ được hắn thì càng hay, bằng không ta sẽ giúp một tay. Tên bị thương kia đã bị ta dùng thủ pháp triệt mạch điểm trúng rồi, không sợ hắn chạy trốn nữa.

Mấy câu nói đó như nhắc cho Nhạc Long Phi nhớ ra một việc.

Chàng bèn thò vào lấy cái túi Long Tu Nghịch Huyết trầm của Bào Cô Vân dùng cái hộp sắt nguội chế tạo cho Vũ Văn Kỳ, trong bụng tự nhủ thầm, đối phương đã không cần đạo lý giang hồ, thời mình đối với tội lang sói, không còn chút tình dân tộc nào hà tất phải trọn đạo?

Vừa nghĩ đến đây, Thượng Quan Kính đã nhảy tới trước mặt, cười nanh ác :

- Nhạc Long Phi, người ta thường có câu “nếu không phải là oan gia thì không gặp gỡ” chúng ta đã chia tay ở trên đảo Độc Long, ai ngờ lại gặp ở trên Tiên Hà lĩnh này, lần này ngươi trốn làm sao cho thoát khỏi tay ta?

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi mày, cười ngạo mạn :

- Thượng Quan Kính, ngươi là một bại tướng dưới tay ta, đừng nên khoác lác nữa mới phải.

Thượng Quan Kính đỏ mặt, quát hỏi :

- Còn cái cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan của ngươi đâu?

Nhạc Long Phi cười nhạt :

- Trên lá cờ Phù dung có thêu hai chữ Nhật - Nguyệt, đại biểu cho chính khí của lá tinh kỳ nhà Hán, lúc nào ta cũng giắt ở trong mình, ngươi hỏi làm gì?

Thượng Quan Kính nói :

- Ta muốn lĩnh giáo vài đường...

Nhạc Long Phi nghe nói, ngẩng mặt lên trời nhìn mây bay rồi buông tiếng cười râm lên.

Thượng Quan Kính ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ngươi lại cười?

Nhạc Long Phi “hừ” một tiếng rồi nói :

- Trên Tập Hiền đài ở Độc Long đảo ta chỉ dùng một chiêu “Thu Thập Sơn Hà” đã làm ngươi hồn bay phách tán...

Thượng Quan Kính thẹn quá hóa giận, không đợi Nhạc Long Phi nói hết dùng một chiêu “Phách Lăng Tẩm Chu”, phóng một chưởng vào giữa ngực đối phương, vừa giận dữ hét lớn.

- Nhạc Long Phi, mau lấy lá cờ Phù dung ra mà chờ chết.

Nhạc Long Phi nhân đứng vào tình thế bất lợi, nên quyết định phương thức chiến đấu, một mặt ngấm dùng môn Vô Tướng thần công của Đại Trí thiên sư truyền lại, giữ lấy những huyết quan trọng trước ngực, một mặt ngưng tụ môn Hồng Quân chỉ lực của Diệu Nhất vũ sĩ truyền cho, ngón tay bên phải còn lại chờ sẵn, lại dùng tay trái giữ lấy tay trái, kiểu như người chấp tay, lạnh lùng nói :

- Thượng Quan Kính, hôm nọ ngươi đã ném mùi Phù Dung phan rồi, hôm nay ném thử môn tuyệt học khác xem mùi vị thế nào.

Thượng Quan Kính mắt đã trông thấy Nhạc Long Phi hai chân đứng vững như núi, coi chiêu “Phách Lăng Tẩm Chu” của mình không ra vào đâu, mà cũng chẳng thêm lắng tránh thì giận sôi lên, cười nhạt một tiếng, thần công vụt tăng, chưởng phong rít lên thành tiếng, hắn đã dùng tới mười một thành nội gia chân lực.

Nhạc Long Phi đã nhận định rõ tình thế, nếu muốn cứu Lỗ Trường Phong, thì phải liều mao hiểm, bèn cố ý làm ra vẻ kiêu ngạo, mặc cho chưởng phong của Thượng Quan Kính hùng hổ dữ dội khiếp quỷ kinh thần, chàng vẫn mỉm cười, đứng trơ trơ như không.

Chờ tới lúc chưởng phong đã phóng tới trước ngực, đối phương không thể biến chiêu được nữa, chàng mới buông tay trái ra, ngón giữa ở bàn tay hữu bật nhanh ngón Hồng Quân chỉ lực ngưng tụ đã lâu, hóa thành một luồng cương khí nhỏ như sợi tơ phóng ra.

Thượng Quan Kính có năm mộng không ngờ là Nhạc Long Phi đã được Chu Nhuận Ba đem hết sở học truyền cho, ngoài ra còn luyện được hai môn tuyệt học là Hồng Quân chỉ lực và Vô Tướng thần công của Đại Trí thiên sư và Diệu Nhất vũ sĩ nữa.

Chiêu thức dùng đã hết đà, không còn cách gì thu hồi được nữa, tuy đã nhận thất đường cương khí đánh ngược lại không phải tầm thường, cũng chỉ đành một tăng thêm sức chưởng, một mặt ngưng tụ công lực chống lại, bụng nghĩ thầm cái lối đánh liều mạng của Nhạc Long Phi như thế, giỏi lắm làm cho cả hai người cùng bị thương vậy thì dùng để làm gì?

Chưởng phong dữ dội của Thượng Quan Kính đánh trúng vào Nhạc Long Phi, mà ngón Hồng Quân chỉ lực của Nhạc Long Phi cũng đánh trúng vào Thượng Quan Kính.

Nhạc Long Phi tuy đã ngấm vận dụng môn Vô Tướng thần công chặn giữ các yếu huyết trước ngực, nhưng vì phải phân chia để thi triển Hồng Quân chỉ lực, nên sức mạnh của Vô Tướng thần công có bị giảm sút, hơn nữa, Thượng Quan Kính công lực rất cao, chưởng phong quá mạnh, nên bị hấn đánh bật lùi lại phía sau tới ba, bốn bước, tạng phủ bị xáo trộn mạnh, suýt bị ngắt đi.

Thượng Quan Kính thì vì không đề phòng trước được như Nhạc Long Phi, trong lúc hốt hoảng, hắn chỉ đề tụ được một chút điểm nội công, khi nào chống lại nổi ngón Hồng Quân chỉ lực là ngón tuyệt học của Đạo gia?

Nhưng vì Thượng Quan Kính chiếm được lợi điểm hơn nên chỉ cảm thấy như bị một cái chùy sắt nặng ngàn cân đập trúng, miệng thổ huyết, sắc mặt tái nhợt lão đảo chực ngã.

Cái lợi điểm của Thượng Quan Kính là ở chỗ Nhạc Long Phi phóng Hồng Quân chỉ lực vào giữa chưởng phong của hắn, rồi đánh ngược trở lại, lúc chỉ lực đánh trúng đối phương thời đã bị luồng chưởng phong phóng lại làm cho uy thế bị giảm sút đi nhiều.

Phục Bách Thao thấy thế nguy, vội vàng nhảy ra tiếp cứu.

Nhạc Long Phi cố nén cơn đau, tay phải thò vào túi lấy ra một nắm tới mười ngón Long Tu Nghịch Huyết trâm chế bằng thép nguội hướng Phục Bách Thao ném tới.

Phục Bách Thao hung ác giảo hoạt vô cùng, vừa trông thấy ánh sáng mũi trâm, biết ngay không phải hạng tầm thường, nên không dám cứu Thượng Quan Kính nữa, thân đang ở trên lưng chừng trời, liền xoay mình né tránh.

Nhạc Long Phi vội lợi dụng dịp tốt nháy mắt đó, sấn lên vài bước, vươn cánh tay điểm vào huyết Thượng Quan Kính.

Chàng không giết Thượng Quan Kính, mà chỉ điểm huyết đạo vì chàng muốn để hắn sống, trao đổi với Phục Bách Thao cứu Lỗ Trường Phong.

Điểm xong huyết của Thượng Quan Kính, chàng mới thở ra một hơi dài, một mặt dẫm gót chân lên ngực Thượng Quan Kính, một mặt lấy hai viên linh đan ra uống điều khí, làm cho phủ tạng đang bị xáo trộn dần dần khôi phục trở lại.

Phục Bách Thao không thể ngờ, một người công lực cao như Thượng Quan Kính mà đấu với Nhạc Long Phi chỉ một chiêu đã bị thất thủ, trong bụng vừa lo vừa sợ, bèn đưa thanh kiếm Đồ Long cầm sang tay trái, còn tay phải rút Hóa Huyết kim đao ra.

Nhạc Long Phi tự biết mình đã bị nội thương, không thể chống lại với cường địch, thấy tình hình như vậy quát to :

- Phục Bách Thao, ngươi dám vọng động, ta sẽ đá một cái cho Thượng Quan Kính mất mạng.

Câu nói ấy quả nhiên có hiệu lực, làm cho Phục Bách Thao hai tay cầm hai món binh khí mà không dám hạ thủ.

Phục Bách Thao biết Nhạc Long Phi cố ý kéo dài thời gian để chữa nội thương nhưng không làm thế nào được, chỉ cười một cách nham hiểm :

- Nhạc Long Phi ngươi cứ yên chí, trong khi ngươi chưa khỏi nội thương, ta quyết không làm gì đâu?

Nhạc Long Phi nhìn Lỗ Trường Phong nằm mê man dưới đất, cau mày hỏi :

- Lỗ ca ca sống hay đã chết rồi?

Phục Bách Thao cười một cách quái gở :

- Vì Thánh thượng đã có mệnh chỉ sai Đồ cung phụng hễ bắt sống được nghịch phản nào đều phải giải về Đại nội để Thánh thượng tự xét xử, nên Lỗ Trường Phong chỉ bị ta dùng thủ pháp độc môn, triệt mạch ngắt đi, chớ chưa chết đâu.

Nhạc Long Phi chớp đôi mắt nói to :

- Ngươi triệt huyết mạch của Lỗ Trường Phong, ta điểm trúng huyết của Thượng Quan Kính, hai bên đều cân nhau, sao không dùng lối Tẩu mã hoán tướng, đánh đối lẫn nhau có phải hơn không?

Phục Bách Thao nghĩ một lúc rồi lắc đầu :

- Ta không đổi.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi tại sao, Phục Bách Thao cười một cách quái hiểm đáp :

- Thượng Quan Kính sống hay chết, đối với ta cũng chẳng có gì can hệ, nhưng nếu bắt được Lỗ Trường Phong đem về kinh, thì đã lập được kỳ công đáng kể.

Nhạc Long Phi nghe nói, bất giác than thầm: “Trong bọn Càn Khôn lục ác còn có những người như Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi là còn giữ được huyết tính nam nhi, đến như bọn Thiên Ngoại song tàn kể cả Thất Chỉ Tàn Nhân Sa Bật là đã chết nữa, đều là bọn tiểu nhân hèn hạ, chỉ biết tham phú quý, không còn nghĩ đến đạo lý nhân luân”.

Phục Bách Thao thấy chàng trầm ngâm nghĩ ngợi thì ha ha tuôn ra một tràng cười nanh độc, rồi nói :

- Nhạc Long Phi, ngươi còn nghĩ ngợi gì?

Nhạc Long Phi thừa cơ cũng buông một dịp cười khanh khách.

- Ta đang nghĩ ngươi cũng uống phụ cái tiếng ma đầu tuyệt thế mà ai ngờ con mắt chỉ bé bằng hạt đậu.

Phục Bách Thao giận dữ hỏi :

- Thế nào là con mắt chỉ bé bằng hạt đậu?

Nhạc Long Phi nhướng cao đôi lông mày, hào khí ngùn ngụt như mây, cười ha hả :

- Nhạc Long Phi này thừa lệnh sư phụ, du hiệp bốn bể, chuyên kết giao với những bậc di dân chí sĩ, hòa hiệp anh hùng, liên minh với nhau, thề cùng nhất chí khôi phục sơn hà, khảo trừ giặc Mãn, lại tuyên truyền cho bách tính ý thức được chủ nghĩa dân tộc, bồi dưỡng lấy cái chính khí hào nhiên, như vậy thì đối với Thanh đình quả là cái gai trước mắt nếu nay bị nhà ngươi bắt được một người, tức là lập được một kỳ công có kỳ vọng được thăng quan tiến chức.

Phục Bách Thao không hề xấu hổ, điềm nhiên gật đầu :

- Nhất định rồi, nhà ngươi nói đúng lắm!

Nhạc Long Phi lại nói tiếp :

- Lại đến mấy vị lão tiền bối trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng và Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi, danh tiếng vang lừng trong giới võ lâm đương thời nếu bị rơi vào tay ngươi, thì lại càng làm cho cái uy của nhà ngươi nổi lên như sóng cồn!

Phục Bách Thao cười hề hếch nói :

- Đáng tiếc là bọn ấy hôm nay không có ở đây, nếu có thì đã thành ma không đầu ở dưới ngọn Hóa Huyết kim đao của ta rồi!

Nhạc Long Phi không chú ý đến thái độ cuồng ngạo của hắn, tay trở Lỗ Trường Phong nằm dưới đất rồi nói :

- Đến như Lỗ Trường Phong, danh tiếng thì tầm thường, tài nghệ cũng non kém, nếu bảo là một nhân vật trọng yếu trong phong trào phục Minh diệt Thanh, cũng lại không đúng nốt...

Chàng vừa nói đến đây, Phục Bách Thao chợt tỉnh ngộ, cười hỏi :

- Nhạc Long Phi, nhà ngươi nói quanh co, dài dòng văn tự đến nửa ngày, thì ra rút cục lại vẫn chỉ là muốn ta chấp nhận đề nghị của ngươi vừa rồi: Tẩu mã hoán tướng?

Nhạc Long Phi làm ra vẻ không quan tâm, lạnh lùng đáp :

- Lỗ Trường Phong thân phận tầm thường, Thượng Quan Kính lại là thủ túc thân tín của Lê Phóng Hạc, muốn đổi thì đổi, không đổi thì giết luôn cả hai đi cũng chẳng sao!

Phục Bách Thao quắc đôi mắt hung dữ lên, cười nói :

- Nhạc Long Phi, chúng ta đánh đổi cũng được, nhưng Phục Bách Thao xưa nay làm việc gì cũng muốn chiếm phần hơn, nếu không thì nhất định không chịu.

Nhạc Long Phi thấy đối phương đã xiêu lòng, bất giác mừng thầm nhưng sắc mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên lạnh lùng hỏi :

- Người muốn chiếm phần hơn về cái gì?

Phục Bách Thao cười ha hả :

- Điều thứ nhất là đối người không đối kiếm, ta có thể Lỗ Trường Phong đối lấy Thượng Quan Kính, nhưng còn thanh kiếm Đồ Long ta phải giữ lại.

Nhạc Long Phi gật đầu nói :

- Thanh kiếm Đồ Long tuy là thần khí, có thể chém sắt như chặt bùn, song dù sao cũng chỉ là thân ngoại chi vật, có gì là quý? Điều này ta có thể nhường cho người phần hơn được! Rồi sau này ta sẽ có cách lấy lại.

Phục Bách Thao đã thấy rõ nhược điểm của Nhạc Long Phi, bèn được đằng chân, lân đằng đầu, lại cười nói :

- Còn điều kiện thứ hai ta cũng cần phải chiếm phần hơn nữa, là người giải huyết cho Thượng Quan Kính trước đã, và đứng lùi ra ngoài năm trượng lúc ấy ta mới điểm giải huyết cho Lỗ Trường Phong rồi tha cho hắn về.

Nhạc Long Phi lắc đầu nói :

- Điều thứ nhất ta đã bằng lòng rồi, còn điều thứ hai thì không được.

Phục Bách Thao vờ ngạc nhiên :

- Tại sao lại không được?

Nhạc Long Phi lạnh lùng đáp :

- Ta không thể tin người được, nếu ta tha Thượng Quan Kính ra, mà người không tha Lỗ Trường Phong thì sao?

Phục Bách Thao mắt tóe ra những tia lửa hung ác, cười khẩy nói :

- Người đã không tin ta, thời chúng ta hà tất phải trao đổi điều kiện làm gì nữa! Người cứ việc giết Thượng Quan Kính đi, ta cũng cắt cái đầu này của Lỗ Trường Phong đem về nộp cho hoàng đế Thanh đình lĩnh thưởng.

Nói dứt lời cầm thanh Đồ Long kiếm lên, nhằm cổ Lỗ Trường Phong chém xuống.

Nhạc Long Phi hồn xiêu phách lạc, vội kêu :

- Hãy khoan!

Phục Bách Thao dừng kiếm lại nhìn Nhạc Long Phi, nhơn nhơn đắc ý cười một cách ngạo mạn hỏi :

- Sao người không giết Thượng Quan Kính? Còn việc gì phải nói nữa?

Nhạc Long Phi chung quy vẫn phải coi tính mệnh nghĩa huynh làm trọng không biết sao được, đành phải nghiêng răng nói :

- Được rồi, ta bằng lòng chấp thuận cả hai điều kiện.

Phục Bách Thao mặt lạnh như tiền, dần giọng nói :

- Ta là Tàn Tâm Thần Quân, một trong Thiên Ngoại song tàn, tâm địa độc ác, thủ đoạn hung tàn, sao người còn dám chấp nhận hai điều kiện của ta, có lẽ người không sợ rằng sau khi người đã giải huyết cho Thượng Quan Kính, chạy xa ra ngoài năm trượng, rồi ta vẫn có thể bội tín giết chết Lỗ Trường Phong được ư?

Nhạc Long Phi tuy trong bụng đã giận sôi lên, chỉ vì tính mệnh Lỗ Trường Phong vẫn còn trong tay người, nên đành phải cố nén ôn tồn đáp :

- Thiên Ngoại song tàn tuy lòng lang dạ độc nhưng dù sao cũng là một nhân vật võ lâm tiếng tăm lừng lẫy đương thời, ta có thể yên trí là người không đến nỗi nuốt lời, bội tín.

Phục Bách Thao cười mấy tiếng đánh ác, đắc ý nói :

- Nếu ngươi không sợ bị thiệt, thời giải huyết cho Thượng Quan Kính, rồi lui ra khỏi năm trượng, mau!

Nhạc Long Phi nghiêng răng lại, đánh liều cầu may, điểm khai huyết cho Thượng Quan Kính rồi dùng ngón “Hoang Hạc Giải Sào” nhảy lùi ra tới năm trượng.

Phục Bách Thao trong tay vẫn nắm chắc thanh Đồ Long, mặt đằng đằng sát khí.

Nhạc Long Phi chau mày gọi to :

- Phục Bách Thao, sao ngươi còn chưa thả Lỗ ca ca ra?

Phục Bách Thao chú ý nhìn Thượng Quan Kính, cười khẩy nói :

- Chờ Thượng Quan Kính tỉnh dậy khỏe mạnh hẳn đã, ta sẽ thả hẳn ra.

Nhạc Long Phi trở Thượng Quan Kính đang dần dần hồi tỉnh, quát to lên :

- Phục Bách Thao, đừng có cố ý hoãn binh, Thượng Quan Kính chẳng tỉnh rồi kia.

Phục Bách Thao thấy Thượng Quan Kính quả nhiên đã tỉnh, ngồi lên được, bèn cười hỏi :

- Thượng Quan huynh, ngươi bị thương làm sao? Có việc gì không?

Thượng Quan Kính đỏ mặt tía tai, gượng cười nói :

- Vết thương của ta không có gì đáng ngại, ta quyết đấu với thằng ôn con Nhạc Long Phi này một keo nữa, thề chết không chịu thua.

Phục Bách Thao cười nói :

- Thượng Quan huynh đừng lo, chúng ta sẽ hợp sức lại, lần này nó có trốn lên mây cũng không thoát.

Nói xong, thanh kiếm Đồ Long trong tay vung lên giáng xuống hai lần, thì hai khớp xương tỷ bà trên vai Lỗ Trường Phong bị đứt rời ra.

Nhạc Long Phi đôi mắt quắc lên như tóe lửa, chàng đã biết dù bực cái thể anh hùng đến đâu, mà bị gãy hai khúc xương tỷ bà ở hai bên vai, thì nhất thân công lực đều bị mất hết.

Bèn lập tức tung mình nhảy tới, quát to :

- Phục Bách Thao, đáng tiếc cho ngươi cũng mang tiếng anh hùng một kiếp, không ngờ chỉ là một thằng hèn hạ vô sỉ độc ác, bội tín.

Phục Bách Thao trở mũi kiếm vào yết hầu Lỗ Trường Phong rồi sảng sặc cười nói :

- Nếu không độc ác tàn nhẫn, thì sao lại nổi tiếng là Tàn Tâm Thần Quân? Nhạc Long Phi nghe đây: nếu ngươi nhích lên chút nữa ta sẽ cắt đầu Lỗ Trường Phong tức khắc.

Nhạc Long Phi trong bụng đã định liều mạng đánh với Thượng Quan Kính và Phục Bách Thao một chuyến rồi có chết cũng cam tâm, nhưng khi thấy Phục Bách Thao tay cầm thanh Đồ Long kiếm nhắm ngay yết hầu lăm lăm chực chém, nếu mình hơi có cử động gì khác, hẳn chỉ ấn mũi kiếm xuống là đầu Lỗ Trường Phong phải lìa khỏi cổ, nên chàng đành phải vội đề khí thủ thế, thân hình nặng như ngàn cân từ trên không rơi xuống.

Thượng Quan Kính nghiêng răng đứng lên chạy đến bên Phục Bách Thao cầm lấy thanh Đồ Long, nhìn Nhạc Long Phi một cách độc ác.

- Thằng ranh con Nhạc Long Phi hãy đến đây bó tay chịu trời đi.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày cười ha hả :

- Thượng Quan Kính, thôi đừng có mơ ngủ, cho ngươi với Phục Bách Thao tiếp tay nhau xông vào, cũng chưa chắc đã làm gì ta nổi, ta dù chết cũng không bao giờ bó tay đầu hàng hạng côn đồ vô sỉ như chúng bay.

Thượng Quan Kính cười nhạt nói :

- Thôi đừng có nói cứng, ta sẽ cho người biết kế hoạch của ta trước đã.

Nhạc Long Phi bắt giác lạnh người, cau mày hỏi :

- Kế hoạch gì?

Thượng Quan Kính cầm thanh kiếm múa lên, ướm thử vào ngực Lỗ Trường Phong rồi cười khẩy nói :

- Người chỉ bước lên nửa bước là lưỡi kiếm này sẽ rạch ngực mở phanh ruột Lỗ Trường Phong ra ngay lập tức.

Nhạc Long Phi đã biết rõ bọn người hung ác này nói thế nào là làm được như thế, bèn nghiêng răng lại nói :

- Ta không thêm giao đấu với các người hôm nay nữa đâu, nhưng ta sẽ tìm cách giải cứu cho Lỗ ca ca ta.

Thượng Quan Kính cười sằng sặc :

- Đâu có dễ như vậy? Nếu người bước lên một bước, ta sẽ mổ ruột moi tim Lỗ Trường Phong ra, còn nếu người cứ giữ cái hiện trạng thế này mãi, ta sẽ băm nát thân của hắn thành từng miếng một.

16. Chương 16: Màu Nhuộm Tiên Hà Lĩnh

Nhạc Long Phi không ngờ Thượng Quan Kính tâm địa còn tàn nhẫn hơn cả Phục Bách Thao, bắt giác cau mày lẳng lặng không nói gì cả.

Thượng Quan Kính cười nhạt nói :

- Người không nghe lời ta ư?

Thanh kiếm trong tay hắn vung lên, chém phạt một nhát vào vai bên phải của Lỗ Trường Phong đứt hẳn một miếng thịt, Lỗ Trường Phong thân thể run lên bần bật, máu tuôn như suối.

Nhạc Long Phi thương quá, ứa hai hàng nước mắt, giơ tay áo lên che mặt, không nỡ nhìn.

Thượng Quan Kính buông tiếng cười sằng sặc như người điên rồi nói :

- Nhạc Long Phi, nếu người không bó tay chịu hàng, ta sẽ cắt luôn của nghĩa huynh người miếng thịt nữa.

Nhạc Long Phi thấy hắn lại vung kiếm lên toan chém, bèn vội xua tay nói to :

- Thượng Quan Kính, người đừng động thủ vội, để ta nghĩ đã.

Thượng Quan Kính cười nhạt, dừng tay lại đoạn nói với Phục Bách Thao :

- Phục thần quân hãy giải huyết cho Lỗ Trường Phong, để khi hắn bị lẳng trì mới cảm nhận được hết khí vị của nó.

Phục Bách Thao cười một cách quái ác nói :

- Thượng Quan huynh cứ việc thi hành đi, ban nãy ta đã chặt đứt hai cái xương tỳ bà của hắn, thì huyết mạch không cần giải cũng tự khắc thông!

Thượng Quan Kính “à” một tiếng, rồi lại vung kiếm lên cắt lấy miếng thịt nữa ở vai bên trái.

Nhạc Long Phi nghiêng chặt hai hàm răng lại, giậm chân kêu lên :

- Thượng Quan Kính, người đừng hạ thủ nữa, người muốn thế nào ta cũng bằng lòng như thế.

Thượng Quan Kính đắc ý cười nói :

- Người đưa lá cờ Mặc Vũ Phù Dung cho ta đi đã.

Nhạc Long Phi tuy cầm gươm đối phương quá ư lang độc, bắt mình phải đưa binh khí trước, nhưng cũng không nỡ trông thấy Lỗ Trường Phong quần quai vì đau đớn, đành phải nghe theo lời hắn.

Không ngờ Nhạc Long Phi vừa lấy được lá cờ ra, chưa kịp ném cho Thượng Quan Kính, thì chợt nghe tiếng Lỗ Trường Phong thều thào nói :

- Nhạc hiền đệ...!

Thượng Quan Kính cười rộ nói :

- Lỗ Trường Phong, người đã được ném mùi vị rồi chứ! thôi mau mau khuyên Nhạc Long Phi bỏ tay quy hàng đi, may ra bọn người còn được sống thêm một lúc nữa!

Lỗ Trường Phong cau đôi mày rậm, kêu to :

- Nhạc hiền đệ, đại trượng phu sống thì trung hiếu, chết cũng lưu danh! Trương Thư Dương vì muốn bảo vệ cương thổ, đối kháng giặc Hồ, giết ái tề khạo quân mà không hề thương tiếc, hiền đệ phải lấy cổ nhân làm gương, chớ dừng vì một người anh kết nghĩa đã thành phế nhân này mà chịu khuất chí tiết!

Thượng Quan Kính cười ha hả nói :

- Lỗ Trường Phong, người thật khéo biết khuyên người, Thượng Quan Kính này thề di xú vạn niên, cũng muốn thử xem người làm thế nào mà lưu danh thiên cổ!

Nói dứt lời, “phập, phập, phập”, luôn ba nhát kiếm, trên mình Lỗ Trường Phong lại hiện thêm ba vết máu tươi nữa, Nhạc Long Phi ruột đau như cắt, vọt kêu to lên :

- Thượng Quan Kính, để ta đưa lá cờ cho người...

Nói vừa dứt lời, Lỗ Trường Phong đã hào khí như mây, cười to lên một tiếng rồi nói :

- “Thử sinh nạn toại lãng vân trí, tái thế vi nhân thế diệt Hồ” [1]. Hiền đệ ở lại giữ gìn trân trọng, cố gắng sức liên lạc với các chí sĩ, hoàn thành đại nghiệp phục Minh, Lỗ đại ca của đệ từ nay sẽ không làm lụy đệ nữa!

Nói xong miệng phun ra một đồng máu, bắn cả vào mặt mũi Thượng Quan Kính và Phục Bách Thao, thì ra bậc nam nhi đầy nhiệt huyết ấy đã cắn lưỡi tự tử.

Nhạc Long Phi tay cầm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung đã sắp sửa ném cho Thượng Quan Kính, thà chịu hy sinh thân mình để bảo toàn cho Lỗ Trường Phong, đến khi thấy mình huynh tự tử một cách anh dũng, nỗi niềm đau xót, phút chốc biến thành lửa thù ngàn ngút, người phóng theo cờ, bắt cổ nhất thiết, sấn tới trước mặt hai tên hung đồ đồ đó, tay phải cầm lá cờ Phù Dung, dùng chiêu “Thu Thập Sơn Hà” kèm theo một luồng cương khí rít lên thành tiếng, cuốn lấy Phục Bách Thao, tay trái cầm một nắm Long Tu Nghịch Huyết trâm, nhắm thẳng Thượng Quan Kính dùng thủ pháp Biên Thiên Hoa Vũ phóng tới.

Nếu quả Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính hợp lực đấu với Nhạc Long Phi, thì Nhạc Long Phi công lực quả không thể chống nổi, tất bị nguy.

Nhưng một người liều chết, muôn người khôn địch, hơn nữa Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính, hai kẻ hung ác nhất trên đời, vậy mà không hiểu tại sao lúc này tự nhiên cũng bị khiếp đảm vì cái chính khí hào nhiên của Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi.

Huống chi chiêu thức “Thu Thập Sơn Hà” do Chu Nhuận Ba đã dùng cái tinh túy tâm huyết suốt một đời người tạo ra uy lực vô cùng dũng mãnh, vậy nên Phục Bách Thao không dám coi thường đón lấy, vội kêu lên một tiếng quái gở, nhảy lùi ra ngoài xa tới ngoài ba trượng.

Thượng Quan Kính đã hai lần suýt chết về tay Nhạc Long Phi, nay lại thấy Phục Bách Thao lùi tránh, cũng sợ run lên định nhảy né về bên cạnh.

Nếu hắn dốc toàn lực nghênh chiến, may ra còn có cơ hội thoát hiểm, nhưng một khi đã mất hết nhuệ khí lẫn trốn, thì trốn đâu cho thoát khi đây trời toàn phi tiêu?

Thượng Quan Kính đã đề phòng vạn nhất, trong lúc né người tránh đã dồn tụ chân khí, khiến công hành đều các huyết, thân thể cứng như sắt nguội, tưởng rằng dù bị trúng vài mũi nữa cũng không sao!

Nhưng hắn thật không ngờ rằng mấy chục mũi phi tiêu của Nhạc Long Phi ném ra, đúc bằng một thứ hàn thiết rất tinh vi, bất cứ vật gì cứng rắn đến đâu, bị trúng phải cũng gãy.

Thượng Quan Kính bị trúng phải hai mũi, một ở bên vai trái, một ở háng bên phải, bèn khẽ hừ một tiếng, biết rằng chân khí hộ thân đã bị phá, những mảnh vụn của mũi tiêu nghịch huyết mà đi lên đánh vào quả tim.

Phục Bách Thao nghe Thượng Quan Kính rên khẽ một tiếng, biết rằng hắn đã bị nguy rồi, bèn tung mình nhảy đón đỡ :

- Thượng Quan huynh làm sao...?

Thượng Quan Kính giận đến thâm gan tím ruột, nhìn trừng trừng vào mặt Nhạc Long Phi, vừa tụ công bế huyết vừa nghiến răng nói :

- Thằng khốn nạn ấy dùng ám khí, hình như không phải vật thường, nó phá được cả chân khí của tại hạ rồi đi ngược huyết đạo vào tới tim, có lẽ phải chữa ngay mới được, tại hạ gượng đề khí bế huyết, tạm giữ để đợi chữa. Xin thần quân giao ước với hắn vài câu, hẹn một ngày nào đó...

Phục Bách Thao nghe nói bèn quay lại, cười nói với Nhạc Long Phi :

- Lỗ Trường Phong chết rồi, ngươi phải lo chôn cất cho hắn, chúng ta cũng không muốn bức người quá, hôm nay hãy tha cho người sống sót, hôm khác sẽ hay!

Nhạc Long Phi không biết Long Tu Nghịch Huyết trâm uy lực quá mạnh, Thượng Quan Kính đã bị trọng thương, lại thấy câu nói của Phục Bách Thao chính ý mình, bèn trả lời ngay :

- Được rồi, đến mười chín tháng ba này, các người đến Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, chúng ta sẽ quyết chiến.

Phục Bách Thao cười sảng sặc gật đầu rồi quay mình vực Thượng Quan Kính lên song song đi thẳng.

Nhạc Long Phi thấy Thượng Quan Kính phải cần người vực, mới biết mấy mũi Long Tu Nghịch Huyết trâm uy lực quá mạnh, nên đã làm cho Thượng Quan Kính bị thương nặng.

Hai tên hung thần vừa đi khỏi, Nhạc Long Phi bắt giắc phục xuống thi thể Lỗ Trường Phong, nước mắt anh hùng tuôn rơi lã chã.

Tới khi thi hài đã được hạ thổ, Lỗ Trường Phong đầy bầu nhiệt huyết đã hóa thành ba thước mộ phần, Nhạc Long Phi mới sửa sang khăn áo, vái lạy khóc mà khấn rằng :

- Anh hồn Lỗ đại ca, tiểu đệ Nhạc Long Phi xin thề tự tay đâm chết Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính để báo thù cho đại ca, và lấy lại thanh Đột Long kiếm chôn cùng với đại ca ở bên mộ này.

Nhạc Long Phi vừa khấn xong, chợt thấy từ bên mộ lên một cơn gió lốc, mãi không tan, hình như vong hồn người chết đối với lời thề của Nhạc Long Phi vừa rồi có ý bất bình.

Nhạc Long Phi cúi đầu ngẫm nghĩ, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, nước mắt lại tuôn như suối, nghẹn ngào nói to :

- Xin đại ca thứ cho tiểu đệ kiến thức hẹp hòi! Tiểu đệ nguyện giết chết Phục Bách Thao và Thượng Quan Kính, đoạt lại thanh kiếm Đột Long rồi dùng thanh kiếm đó chém đầu giặc Mãn, trừ hại cho dân, nối theo đại chí của đại ca mới phải!

Thực là kỳ quái, Nhạc Long Phi khấn xong mấy câu sau cùng, ngọn gió lốc trên mộ Lỗ Trường Phong xoay vòng ba lượt rồi chợt tan mất!

Nhạc Long Phi an táng nghĩa huynh xong, lập tức đi suốt ngày đêm về Tung Sơn.

Lòng chàng lúc này ngổn ngang trăm mối, vừa thương cảm, vừa lo lắng, không hiểu Lãnh Băng Tâm đã đến Tung Sơn chưa? Lại không biết Vũ Văn Kỳ có tránh khỏi tai nạn hay không?

Nhưng tới khi chàng đã trải qua thiên tâm vạn khổ mới tìm đến Tung Sơn, thì tất cả những nỗi lo lắng của chàng trong lúc đi đường đều đã thành sự thật.

Thì ra, Nhạc Long Phi vừa đến trước cửa Tị Trần am đã thấy cửa am đóng chặt, vắng tanh không một bóng người.

Nhạc Long Phi đã linh cảm thấy một điểm bất thường, quả tim đập thình thịch như trống làng.

Người mà nội công đã luyện đến bậc tinh thuần, thì tâm tự nhiên cũng lắng như mặt nước, thần khí yên ổn trầm tĩnh, vậy mà lúc này chàng thấy quả tim thình lình bị xáo trộn, như báo trước một sự không lành, rất có thể có người thân của mình đang bị một tai nạn gì ghê gớm.

Nhạc Long Phi cau mày lại, cổ trắn tĩnh tinh thần, rảo bước tới trước am, giơ tay gõ cửa.

Lúc đầu không thấy tiếng thưa, sau chàng gõ mạnh luôn một chập, mới thấy bên trong có mấy tiếng ken két nổi lên rồi cửa am thốt nhiên mở rộng, Nhạc Long Phi vội lùi lại một bước nghiêng mình thi lễ, mỉm cười nói :

- Xin hỏi lão bà, Hàn Nguyệt sư thái có ở trong am không?

Lão bà cười nói :

- Tiểu ca đến thực không may, sư thái vừa viễn du ra Bắc Thiên sơn hôm qua rồi!

Nhạc Long Phi lại hỏi tiếp :

- Hàn Nguyệt sư thái chắc là đi cùng với Phù Vân lão tiên bối và Vũ Văn cô nương?

Lão bà nhìn Nhạc Long Phi một lát rồi gật đầu :

- Tiểu ca đoán đúng đấy, sư thái quả là đi cùng với Phù Vân đạo trưởng, còn Vũ Văn cô nương thì đi trước một hôm.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Vũ Văn cô nương không chờ sư thái, mà lại đi trước?

Lão bà nói :

- Vũ Văn cô nương vì có nghĩa tỷ là Lãnh Băng Tâm cô nương đến thăm, nên xin phép Hàn Nguyệt sư thái cùng Lãnh cô nương đi trước.

Nhạc Long Phi thấy nói Lãnh Băng Tâm đã đến trước, và đem Vũ Văn Kỳ đi rồi, thì bất giác kinh sợ rụng rời, khẽ kêu lên một tiếng, hấp tấp hỏi :

- Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương đi về phía nào, lão bà có biết không?

Lão bà thấy chàng có vẻ hoảng sợ thì cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế hai vị cô nương ấy không sang Bắc Thiên sơn ư?

Nhạc Long Phi biết có hỏi thêm cũng vô ích, bèn cáo từ quay ra, sắc mặt buồn rầu cau có :

Lão bà như chợt nhớ ra điều gì, vội gọi to :

- Tiểu ca nhi, hãy khoan đã!

Nhạc Long Phi dừng chân quay lại hỏi :

- Lão bà có điều gì chỉ dạy :

Lão bà mỉm cười hỏi :

- Tiểu ca nhi có phải quý danh là Nhạc Long Phi không?

Nhạc Long Phi cúi mình mỉm cười đáp :

- Nhạc Long Phi vì đang có chuyện lo phiền, nên quên cả việc xưng tên họ, xin lão bà bỏ qua cho!

Lão bà móc túi ra một phong thư đưa cho chàng rồi nói :

- Phong thư này của Lãnh cô nương nhờ đưa cho tiểu ca!

Nhạc Long Phi đỡ lấy phong thư, cảm ơn lão bà rồi cáo từ đi thẳng, ra khỏi một vòng sườn núi, tới khu rừng nhỏ, Nhạc Long Phi trong lòng bồi hồi lo lắng, lấy phong thư bóc ra xem, thư có mấy câu sau này :

“Nhạc Long Phi, thế là rút cục Vũ Văn Kỳ đã rơi vào tay ta! Lúc này, nàng vẫn còn là một vị tuyệt đại giai nhân, nhưng cho tới khi người gặp nàng, thì nàng đã bị ta hủy bỏ dung nhan, biến thành một Chung Vô Diệm mặt mũi xấu xa gớm ghiếc, không ai muốn gần.

Tại sao ta lại làm như vậy? Ta muốn báo thù!

Báo thù người dám phê bình sự phụ ta, người bảo sự phụ ta tàn nhẫn, và cho rằng tư thù có thể bỏ qua, đáng nên lấy đức báo oán!

Hiện nay người yêu của người bị ta hủy diệt nhan sắc, đó cũng là một tư thù, thử xem người có thể nhẫn nhục được không? Và xem người lấy đức báo oán thế nào?

Chân trời góc biển mệnh mông, ta trốn ở chỗ nào, người không thể tìm thấy được đâu, cũng như nói rằng, trước khi ta hủy diệt dung nhan của Vũ Văn Kỳ, người không thể đến mà cứu nàng được!

Nói thực cho người biết, ta cũng đã từng yêu người, nhưng quả tim người đã bảy phần mười dâng tặng cho Vũ Văn Kỳ mất rồi.

Đối với điểm đó, ta cũng sẽ báo thù một cách đích đáng.

Ngày nào người thấy người yêu của người, không còn cách gì lấy lại được dung nhan ngày trước mà đau đớn xót xa, là ngày ta sung sướng từng bừng nghiêm nhiên kết duyên với Âu Dương Bình”.

Đọc xong thư, Nhạc Long Phi luôn luôn bứt tóc giậm chân, trong bụng rối như tơ vò.

Chàng biết Vũ Văn Kỳ vô tình không biết chuyện giữa mình và Lãnh Băng Tâm đã đổi bạn thành thù, không biết trước mà dễ phòng, tất khó lòng tránh khỏi sự bất hạnh!

Chàng cũng biết bên trời góc biển bắt ngát mệnh mông, trong một thời gian ngắn không sao có thể tìm thấy tung tích của hai người ấy được và trước ngày mười chín tháng ba mình còn phải về Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp báo cáo với sự phụ về việc đính ước với bọn ứng khuyến Thanh đình quyết chiến thế nào.

Nhưng Nhạc Long Phi ruột gan tuy rối loạn, nhưng vẫn biết là còn một hai hy vọng.

Chàng cho là lá rụng tất phải rơi xuống gốc, Lãnh Băng Tâm rất có thể dụ Vũ Văn Kỳ về Ô Mông xà huyết.

Nếu bây giờ mình đi vòng sang núi Ô Mông, để cầu may, rồi lại trở về Bắc Thiên sơn, thời tuy đường đất xa xôi, nhưng nếu không sợ vất vả, hết sức đi thật nhanh, thì trước ngày mười chín tháng ba, vẫn có thể về tới Bắc Thiên sơn được.

Chủ ý đã định, chàng lập tức đi suốt ngày đêm, hướng thẳng núi Ô Mông tiến tới.

Kết quả cuộc hành trình của Nhạc Long Phi chuyển này, ta hãy tạm gác lại, trước hết hãy thuật lại chuyện Lãnh Băng Tâm sau khi ở Dương Bình rồi, liền chiếu theo kế hoạch đã định cùng Âu Dương Bình song song đi thẳng đến núi Tung Sơn.

Khi đến gần Tung Sơn, Lãnh Băng Tâm nói với Âu Dương Bình.

- Bình ca ca hãy tạm trốn vào khu rừng thông kia, đợi ta một lát.

Âu Dương Bình cau mày hỏi :

- Băng muội định một mình xông vào Tị Trần am hay sao? Băng muội nên nhớ rằng chẳng những Hàn Nguyệt sư thái là một tay cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, khó lòng trêu vào, lại còn Nam Hoang Nhất Kiếm Phù Vân Tử, rất có thể, cũng có mặt trong am nữa.

Hai người đi với nhau lâu ngày, tình ý đã trở nên thân cận, nên khi nghe Âu Dương Bình nói vậy Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười thật tươi, nói :

- Bình ca ca cứ yên tâm, đừng lo cho ta! không phải ta xông bừa vào Tị Trần am, mà lấy tư cách một người quen thân đến thăm đường hoàng, bọn Vũ Văn Kỳ quyết không biết câu chuyện bất hòa giữa ta và Nhạc Long Phi!

Âu Dương Bình ngẫm nghĩ một lúc, rồi mỉm cười gật đầu :

- Vậy thì cũng được, Bể muối vào đó, nếu thấy sự gì nguy hiểm thì phóng Xà Hình Xung tiêu phong hỏa lên, ta sẽ lập tức chạy đến cứu.

Lãnh Băng Tâm gật đầu, rồi băng mình đi như bay tới trước cửa của Tị Trần am, gõ xin vào cầu kiến.

Người ra mở cửa là bà vải tóc bạc, Lãnh Băng Tâm cúi mình thi lễ, mỉm cười nói :

- Phiền lão bà thông báo giùm cho: tôi là môn hạ Ô Mông, tên gọi Lãnh Băng Tâm muốn vào tham kiến Hàn Nguyệt lão tiên bối và Vũ Văn cô nương.

Bà vải quay vào một lúc không lâu, đã thấy một giọng cười trong trẻo như tiếng ngọc reo từ trong am đưa ra.

Tiếng cười nổi lên, bóng người đã xuất hiện Vũ Văn Kỳ yếu điệu xinh tươi, chạy ra vui vẻ reo lên.

- Lãnh tỷ tỷ...

Ba tiếng Lãnh tỷ tỷ vừa ra khỏi miệng, nét cười vụt tắt, tiếng nói cũng ngừng, đôi mắt đen lầy, ánh lên một tia ngờ vực, dăm dăm nhìn bộ điệu phục của Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm biết Vũ Văn Kỳ kinh ngạc vì có gì, bất giác nhớ đến ân sư, không sao tự chủ được, cúi đầu lạng lẽ, trên đôi gò má phấn, đã thấy hai hàng lệ châu chảy ròng ròng.

Vũ Văn Kỳ thấy thế càng sợ, vội rảo bước tiến lên, nắm lấy cánh tay Lãnh Băng Tâm, ôn hòa hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ để tang ai thế?

Lãnh Băng Tâm ghen ngào nói :

- Để tang cho sư phụ.

Vũ Văn Kỳ giật mình kêu lên một tiếng, rồi nói :

- Thiệu lão tiên bối là một vị võ học tuyệt thế, công lực thông thần, sao lại...

Lãnh Băng Tâm buồn bã xua tay, ngắt lời, nói :

- Chuyện còn dài lắm, muội hãy đưa ngu tỷ vào tham kiến lệnh sư và Phù Vân đạo trưởng, lát nữa ta sẽ nói chuyện.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ sao biết Phù Vân sư bá muội cũng ở trong Tị Trần am này?

Sau đó Vũ Văn Kỳ bật cười nói :

- Muội thật hồ đồ, nếu Lãnh tỷ tỷ không gặp Long ca ca thì làm sao biết muội đã về đây?

Nói xong kéo tay Lãnh Băng Tâm lại gần thổ thề an ủi :

- Lãnh tỷ tỷ, con người sinh ra ở đời, cùng, thông, thọ, yếu đều có định số, tỷ tỷ đừng buồn nữa, muội đưa tỷ tỷ đi vào bái kiến sư phụ.

Lãnh Băng Tâm lẳng lặng gạt nước mắt đi theo Vũ Văn Kỳ vào am trong tham kiến Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân đạo trưởng.

Hai người trông thấy Lãnh Băng Tâm mặc tang phục đều giật mình kinh ngạc hỏi thăm.

Lãnh Băng Tâm đem chuyện sư phụ tuần tĩn mà chết, kể hết sự tình cho mọi người nghe không giấu giếm.

Phù Vân Tử nghe xong than thở hồi lâu, rồi nhìn Lãnh Băng Tâm nói :

- Lãnh cô nương, việc đã như thế, cô nương không nên bi thương thái quá, phong thư của cô nương và bá viên linh đan đã cứu được bao nhiêu nhân kiệt, công đức vô cùng, sau này phúc trạch không ít.

Lãnh Băng Tâm chỉ cúi đầu lau nước mắt, im lặng không nói gì.

Vũ Văn Kỳ muốn phá bầu không khí tĩnh mịch buồn thảm bèn hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ sao không đi cùng với Long ca ca và Lỗ đại ca một lối?

Lãnh Băng Tâm đáp.

- Bọn họ còn có việc riêng, nên lại vội vã từ biệt ngay, tỷ tỷ một mình buồn quá, mới lên đây tìm muội.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Gia sư và Phù Vân sư bá muốn đem muội sang Bắc Thiên sơn, tỷ tỷ ở đây, rồi cùng đi một thể cho vui.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ngu tỷ đã bỏ lỡ kỳ hội Nam Hải Anh Hùng hội rồi, kỳ này thể nào cũng phải đến Bắc Thiên sơn, đem chút tài mọn ra góp với quần hào đôi chút, nhưng trước khi gia sư qui tiên, có dặn ngu tỷ lên Nga Mi Kim Đỉnh, thay người hoàn thành nốt một việc mà người chưa làm xong. Nên ngu tỷ cần phải đi vòng sang Nga Mi trước, rồi mới quay về Bắc Thiên sơn được.

Phù Vân Tử nghe xong, mỉm cười đáp :

- Lãnh cô nương nếu đã muốn hoàn thành công việc lệnh sư sai khiến, thời để chúng ta cùng theo lên Nga Mi chơi một thể, cũng không sao!

Lãnh Băng Tâm nghe nói vội cúi mình cười nói :

- Lãnh Băng Tâm này đâu dám phiền hai vị lão tiền bối phải nhọc lòng đến thể!

Vũ Văn Kỳ chớp mau đôi mắt, ngẫm nghĩ một lúc rồi mỉm cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ lên Nga Mi Kim Đỉnh có phải đánh nhau với kẻ thù cường địch nào không? Có gì nguy hiểm không?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu :

- Chẳng có gì nguy hiểm, và cũng không cần chiến đấu với ai, ngu tỷ chỉ thay ân sư nói một câu thôi!

Vũ Văn Kỳ nghe xong quay lại nói với Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử rằng :

- Phù Vân sư bá và sư phụ, đệ tử có thể cùng đi với Lãnh tỷ tỷ lên Nga Mi đỉnh rồi về Bắc Thiên sơn được không ạ?

Lãnh Băng Tâm nghe Vũ Văn Kỳ nói trúng tâm ý thì lòng mừng khắp khối, chỉ lo Hàn Nguyệt sư thái không ưng.

Hàn Nguyệt sư thái chú ý nhìn Lãnh Băng Tâm rồi mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương, Kỳ nhi cùng cô nương lên Nga Mi Kim Đỉnh tuy không sao, nhưng cả hai sắc mặt đều có điềm xấu, gặp việc gì cũng phải giữ gìn cẩn thận mới được.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Sư phụ không phải lo cho chúng con, Lãnh tỷ tỷ con có thể sai khiến được hết thầy các loại độc xà trong thiên hạ, bản lĩnh cao lắm kia!

Lãnh Băng Tâm vội khiêm tốn cười :

- Kỳ muội đừng quá khen ngu tỷ trước mặt hai vị lão tiền bối, trong thiên hạ, những người có đôi chút tài mọn như tỷ, có lẽ lấy xe mà chở, lấy đấu mà đong không hết, có gì mà đáng kể, vậy chúng ta phải ghi lời dạy bảo của lão tiền bối, nên cẩn thận là hơn!

Phù Vân Tử mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương nếu quả giữ đúng được như lời nói đó, việc gì cũng phải cẩn thận đề phòng, thì đi khắp thế giới, cũng chẳng sao! Từ đây sang Nga Mi, vòng qua Tân Cương, đường đất không phải là gần, các người đi đường, hoặc giả còn có sự ngăn trở chẳng? Vậy nếu đã định đi, thì nên đi sớm đi, cho đỡ vội vàng hấp tấp.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười vâng lời, đứng lên kéo tay Lãnh Băng Tâm rồi nói :

- Sư bá nói phải lắm, chúng ta nên đi ngay mới được, Lãnh tỷ tỷ vào đây giúp muội thu thập hành lý.

Sau khi thu xếp xong hành lý, Lãnh Băng Tâm để lại một phong thư nhờ bà vải chuyển hộ cho Nhạc Long Phi, xong đầu đuôi mới cùng Vũ Văn Kỳ cáo biệt Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái lên đường.

Ra khỏi Tị Trần am, Lãnh Băng Tâm mặt đầy sát khí, nghĩ thầm: “Vũ Văn Kỳ đã rơi trúng vào kế hoạch của ta, nhưng biết dụ nó vào chỗ nào kín đáo mà hạ thủ mới ổn thỏa được?”

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không tìm ra chỗ nào như ý, đành chỉ dẫn Vũ Văn Kỳ thung thăng tới chỗ Âu Dương Bình nấp ban nãy.

Âu Dương Bình ngồi trong rừng đợi đã khá lâu, trong bụng đang bồn chồn lo lắng, chợt thấy Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ thung thăng đi tới, bất giác vừa mừng vừa sợ, vội lấy thứ mê hương độc môn của mình ra, cầm sẵn trên tay.

Lãnh Băng Tâm vì muốn cho Âu Dương Bình biết trước mà tránh kịp, nên trước khi bước vào rừng, bèn cất cao giọng cười, nói :

- Kỳ muội, chúng ta hãy vào khu rừng này ngồi chơi một chốc, bàn xem nên đi lối nào sang Tứ Xuyên cho gần.

[1] Kiếp này không thỏa được cái chí vượt mây, kiếp sau được làm người, thề sẽ diệt hết giặc Hồ.

17. Chương 17: Hối Coi Gian Tặc Làm Tri Kỳ

Vũ Văn Kỳ tuy cũng nhận thấy vừa đi chưa được một quãng tại sao Lãnh Băng Tâm đã đòi vào rừng nghỉ? Tuy nghĩ vậy nhưng cũng không nghĩ ngờ gì cả, vừa thung thăng bước theo Lãnh Băng Tâm, vừa cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ, chúng ta men theo biên giới Thiểm, Ngạc rồi vào Xuyên, con đường ấy phong cảnh đẹp lắm, nhiều chỗ đáng cho chúng ta thưởng ngoạn.

Lúc này Âu Dương Bình đã sửa soạn sẵn mê hương, nghĩ bụng chẳng cần phải chờ đợi mất thời giờ, bèn cong ngón tay búng mạnh một cái, tức thì một đám sa mù màu phấn hồng bay ra chiếu thẳng phía sau gáy Vũ Văn Kỳ đánh tới.

Mê hương như đám bụi mù, nguyên không có tiếng động, khi búng ngón tay, cũng nghe thấy một tiếng “tách” nho nhỏ.

Vũ Văn Kỳ thính tai tinh mắt, vừa nghe thấy tiếng động, đã nghi ngờ là bị ám toán, liền không ngoảnh đầu lại, kéo tay Lãnh Băng Tâm tung mình nhảy sang một quãng xa, ước tới trượng rưỡi.

Hai chân vừa đứng xuống đất, bất chợt quay lại, nhìn đám sa mù màu phấn hồng, ngạc nhiên nói :

- Lãnh tỷ tỷ, kẻ nào ám toán chúng ta một cách vô sỉ như vậy.

Lãnh Băng Tâm chưa kịp trả lời, Âu Dương Bình đã thung thăng từ trong rừng bước ra, nhơn nhơn đắc ý, nhướn mày cười ha hả :

- Tại hạ đây! Chắc Vũ văn cô nương không ngờ hả?

Lãnh Băng Tâm thấy Âu Dương Bình không những không trốn lánh, lại còn phơi mặt ra ngay, biết là hẳn định đánh ngã Vũ Văn Kỳ tức khắc.

Làm như vậy, thật ra có nhiều điểm đáng lo, vì nơi đây còn gần Tị Trần am quá, lỡ bị Hàn Nguyệt sư thái hoặc Phù Vân Tử nghe tin chạy đến, thì có phải thêm khó ra không?

Nàng còn đang cau mày tỏ vẻ không bằng lòng, thì Vũ Văn Kỳ đã kêu “ồ” lên một tiếng, nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, thật quả tiểu muội không thể ngờ được người ám toán ta lại là Âu Dương Bình!

Lãnh Băng Tâm tuy biết hạ thủ nơi này có nhiều sự nguy hiểm nhưng không sao vớt lại được nữa, bèn ngậm tụ công lực, cười nhạt nói :

- Âu Dương Bình mặt dày vô sỉ, điên dại ngông cuồng, Kỳ muội đừng để hắn chạy thoát!

Vũ Văn Kỳ gật đầu, dăm dăm nhìn Âu Dương Bình, lạnh lùng hỏi :

- Âu Dương Bình, hôm ở trên Nam Hải đảo, chúng ta đã hai lần cứu mạng người, sao người vẫn không sửa cái tính độc ác đi?

Lãnh Băng Tâm thủng thỉnh bước lại gần Vũ Văn Kỳ, cười nhạt nói :

- Kỳ muội chửi đáng lắm, chửi thêm cho nó mấy câu nữa đi!

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ...

Ba chữ “Lãnh tỷ tỷ” vừa thoát ra khỏi miệng chợt thấy bên sườn bị tê cứng, thì ra đã bị Lãnh Băng Tâm thừa lúc bất ngờ, điểm vào huyệt đạo.

Lãnh Băng Tâm đã chặn được Vũ Văn Kỳ rồi mới dần giọng mắng Âu Dương Bình.

- Bình ca ca sao lại lỗ mãng quá thế? Ai bảo huynh phơi mặt ra nhanh thế? Nếu Hàn Nguyệt sư thái hay Phù Vân Tử nghe tin chạy đến thì sao?

Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Băng muội, bàn về tâm cơ thì Băng muội còn kém huynh xa lắm! Tâm lý con người ta, bao giờ cũng chỉ phòng xa chứ không ai phòng gần! Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử khi nào lại ngờ là Vũ Văn Kỳ bị thảm họa ngay khi chưa ra khỏi đất Tung Sơn này?

Lãnh Băng Tâm nghe hắn nói cũng có lý, bèn đổi giận làm mừng, nói :

- Ca ca nói thế cũng phải, nhưng chúng ta còn phải tìm một chỗ kín đáo, mới có thể từ từ thanh toán Vũ Văn Kỳ được!

Âu Dương Bình cười nói :

- Vừa rồi huynh chờ Băng muội lâu quá sốt ruột, mới đi dạo quanh trong rừng thông chơi, thấy bên trong chỗ giáp vách núi đằng kia, có một tòa thạch động, khu ấy rất vắng vẻ hẻo lánh có thể dùng được!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thế thì tốt lắm, Bình ca ca đưa ta đến xem ngay đi!

Nói xong ôm ngang lưng Vũ Văn Kỳ theo Âu Dương Bình đi sâu vào giữa khu rừng rậm.

Đi sâu vào bên trong tới hơn hai mươi trượng, thấy có một vách đá màu xanh biếc, trên vách quả có một tòa thạch động.

Lãnh Băng Tâm vào động nhìn khắp xung quanh, thấy trong động có cả lò luyện đan giá phơi thuốc, xếp đặt ngăn nắp, rõ ràng là một nơi tu thân dưỡng tính của một vị đạo đức cao nhân nào đó nhưng bây giờ vắng vẻ, không một vết chân người.

Âu Dương Bình đắc ý cười nói :

- Băng muội trông nơi đây có tốt không? Để chúng ta hủy bỏ dung nhan Vũ Văn Kỳ rửa hận, mà thần không hay quỷ không biết, kín đáo vô cùng.

Lãnh Băng Tâm từ lúc gặp Vũ Văn Kỳ, thấy nàng một điều tỷ tỷ, hai điều tỷ tỷ thân ái mặn nồng, thân hình lại mềm mọng dịu dàng, trong bụng đã có ý hối, không nỡ hạ độc thủ đối với một người em gái kết nghĩa ngây thơ trong trắng như vậy.

Khi nghe Âu Dương Bình nói vậy, liền nhẹ đặt Vũ Văn Kỳ nắm lên đan sàng, quay mình lại cau mày ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói :

- Bình ca ca, Vũ Văn Kỳ ngây thơ trong trắng, ai thấy cũng thương, nàng lại không có tội gì với muội cả, vậy muội có nên lợi dụng nàng để làm có báo thù Nhạc Long Phi không?

Âu Dương Bình đã hiểu rõ tất cả sự thật, biết cái cớ làm cho nàng căm hận Nhạc Long Phi ngày nay là do ngày trước nàng đã đem lòng yêu trộm dẫu thâm Nhạc Long Phi, mà lại bị Vũ Văn Kỳ chiếm quyền ưu tiên, nên đành ném mối tình uất ức nay chỉ nhân một cớ nhỏ, liền được dịp bùng lên.

Chỉ cốt nàng và Nhạc Long Phi không hòa hảo nữa thôi mình mới có hy vọng đạt được tâm nguyện, nếu chẳng may hai người lại vượt giận làm lành, thì một tấm tình si của mình vĩnh viễn chỉ là mộng ảo.

Vì nghĩ như vậy, nên Âu Dương Bình phải hết sức cản trở những cái gì có thể làm cho Nhạc Long Phi và Lãnh Băng Tâm lại đi đến chỗ hòa hảo được, nói một cách khác, thì Âu Dương Bình cố sức gây cho Nhạc Long Phi và Lãnh Băng Tâm một mối thù không bao giờ có thể gột bỏ được, hoặc tha thứ cho nhau được.

Nay nghe Lãnh Băng Tâm chợt lại đổi ý, tỏ vẻ ái ngại cho Vũ Văn Kỳ, làm cho Âu Dương Bình kinh hoàng, cặp mắt trợn trừng, tóe ra những tia lửa hung dữ.

Lãnh Băng Tâm nói xong, lại quay lại nhìn Vũ Văn Kỳ đang nằm thiêm thiếp trên đan sàng, rồi nói với Âu Dương Bình bằng một giọng xa xăm u uất :

- Bình ca ca nghĩ coi, muốn báo thù Nhạc Long Phi, ta có thể dùng mọi thủ đoạn, hà tất phải làm hại một đời hạnh phúc của Vũ Văn Kỳ?

Âu Dương Bình ngẫm ngưng tụ công lực, ngoài mặt làm ra vẻ tự nhiên như người đi bách bộ, thung thính bước đến trước đan sàng, miệng cười một cách đanh ác :

- Băng muội có hai câu này, Băng muội có biết không?

Lãnh Băng Tâm lúc này đã giận Nhạc Long Phi, lại thương Vũ Văn Kỳ, ruột rối như canh hẹ, mất hết tự chủ, khi nào còn nhận thấy Âu Dương Bình đã có ý độc ác, nên chỉ thuận miệng hỏi :

- Hai câu gì? Bình ca ca nói cho muội nghe!

Âu Dương Bình cười nhạt, xéch ngược đôi mày rậm như sâu róm lên, rồi nói :

- Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất tượng phu!

Trong khi nói, tay phải Âu Dương Bình đã giơ ra liền mấy cái hướng vào Vũ Văn Kỳ nằm trên đan sàng, cách không điểm ba ngón vào yếu huyệt trên người nàng.

Lãnh Băng Tâm giật mình kinh sợ, vội kêu lên :

- Âu Dương Bình, ngươi làm gì thế?

Âu Dương Bình thấy mục đích đã đạt, bèn vui vẻ rút tay lại, sắc mặt lại đổi ra vẻ hòa nhã, nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Băng muội cứ yên tâm, ta chưa giết Vũ Văn Kỳ, đâu, chỉ mới hủy bỏ võ công của nàng trước.

Lãnh Băng Tâm nghe nói, chạy đến bên đan sàng xem, quả nhiên thấy tính mệnh Vũ Văn Kỳ chưa can gì, nhưng ba yếu huyệt đã bị điểm, chân khí đã tan, công lực thượng thừa khổ luyện bao năm, thế là đã mất hết.

Phàm người luyện võ võ công bị hủy, lại còn cảm thấy đau khổ hơn là chết, Lãnh Băng Tâm đau xót, nước mắt rơi thấm cả vạt áo, quay lại mắng Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, sao tự nhiên ngươi hạ độc thủ, làm hại Vũ Văn Kỳ tiểu muội ta, mà không nói cho ta biết trước?

Âu Dương Bình nhún nhử cười :

- Huynh sợ Bằng muội đổi ý, không nỡ hạ thủ Vũ Văn Kỳ, nên phải quyết đoán thay, phải biết nếu Bằng muội tha nàng, nàng cũng không tha Bằng muội kia mà!

Lãnh Băng Tâm “hừ” một tiếng, rồi hỏi :

- Người nói câu ấy là cố làm sao?

Âu Dương Bình cười nói :

- Đó là câu chuyện nghe được trên đảo Độc Long, trước khi Nhạc Long Phi đi, Vũ Văn Kỳ tỏ ý rằng Bằng muội suốt ngày ở chung với đàn rắn, tính tình tất cũng hung độc như loài rắn vậy, dặn hẩn khi ở một mình với Bằng muội, cần phải để ý cẩn thận lắm mới được!

Mấy câu nói dối đó, dựng đứng lên như thật, làm cho Lãnh Băng Tâm nghe xong, đôi mắt ráo hoảnh, giận dữ nói :

- À, nó hiềm ta ở với rắn suốt ngày, vậy tính mệnh của bọn Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng, nếu không nhờ đàn rắn thì liệu có còn sống được không?

Âu Dương Bình nhân lửa cháy đổ thêm dầu, lại bồi thêm một câu nữa :

- Chính Nhạc Long Phi cũng cho rằng sư phụ nàng là Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên, tính tình hung dữ độc ác bảo Vũ Văn Kỳ cứ yên tâm, hẩn là học trò đắc ý của Nhật Nguyệt Thần Phan Chu đại hiệp dòng dõi Tiên Minh hoàng đế, quyết không khi nào lại thân thiết với môn hạ phái bằng môn tả đạo, mà lo!

Lãnh Băng Tâm nghiêng răng kèn kẹt giận dữ nói :

- Hèn nào mà Nhạc Long Phi lên tới Tiên Hà lĩnh, vừa nghe nói sư phụ ta mất, còn cho rằng sư phụ ta báo thù cách đó là quá tàn nhẫn!

Âu Dương Bình thừa cơ hội nắm lấy hai bàn tay ngọc của Lãnh Băng Tâm, hết sức ôn tồn nói nhỏ :

- Bằng muội là bậc thông minh, nên nhận rõ đâu là thực đâu là giả, và phải hiểu thế nào là lợi, thế nào là hại! Vũ Văn Kỳ nhan sắc so với nàng, tuy cũng là say hoa đắm nguyệt, mỗi người một vẻ, nhưng Vũ Văn Kỳ chiếm được hai cái lợi, nên Nhạc Long Phi không thể yêu Bằng muội được.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Hai cái lợi gì?

Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Cái lợi thứ nhất là nàng quen biết Nhạc Long Phi trước Bằng muội, Nhạc Long Phi xưa nay vẫn tự khoe mình là người nghĩa hiệp, hàng ngày chỉ mua chuộc tiếng khen, tất nhiên không khi nào hẩn chịu thay cũ đổi mới.

Lãnh Băng Tâm gật đầu, tỏ ý chịu Âu Dương Bình phân tích như thế là hợp lý.

Âu Dương Bình nhướng cao đôi mày, đắc ý nói tiếp :

- Cái lợi thứ hai là sư phụ Vũ Văn Kỳ là Hàn Nguyệt sư thái liệt danh trong hàng Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, môn hộ chính đại, còn phái Ô Mông của Bằng muội vẫn bị bọn họ coi là những bàng môn tả đạo, hung ác gian tà, vậy nếu Nhạc Long Phi có chung tình với Bằng muội chẳng nữa thì mặc dù Vũ Văn Kỳ không ngăn trở, nhưng làm sao khiến cho Chu Nhuận Ba, một người vẫn tự coi mình là lãnh tụ giới võ lâm, không có cái ý so sánh về môn hộ được!

Lãnh Băng Tâm càng nghe càng thấy hẩn nói có lý, bèn gật đầu cười :

- Bình ca ca phân tích như vậy thật rất hợp lý!

Âu Dương Bình nhìn Lãnh Băng Tâm bằng một con mắt hết sức âu yếm ân cần, đoạn lại nói tiếp :

- Bằng muội, không phải là huynh cố ý lấy lòng nàng đâu, nên biết rằng bọn họ giả ý giao kết chỉ là để lợi dụng Bằng muội, hoặc là vì khiếp sợ uy lực sai khiến đàn rắn của bưng muội, mà giả ý ôn tồn. Duyệt chỉ có

Âu Dương Bình này dù chịu bao thiệt thòi cay đắng, mà vẫn không hề thay đổi, vẫn một lòng một dạ yêu có một mình nàng mà thôi.

Âu Dương Bình đối với Lãnh Băng Tâm quả có chân tình thực ý, hết sức ân cần, nên Lãnh Băng Tâm không hề thấy ngứa tai, mà chỉ cảm thấy cõi lòng được ai ủi vô hạn, bèn ngả vào lòng Âu Dương Bình, mỉm cười nói :

- Bình ca ca, muội vẫn biết ca ca đối với muội tốt lắm, hiện nay Vũ Văn Kỳ đã ở trong tay ta, chỉ còn chờ lấy được con Thanh Thông mã nữa là chúng ta...

Nói đến đây, đôi má chợt đỏ bừng, mái tóc óng mượt như mây từ từ rủ xuống.

Âu Dương Bình đã là một con quỷ háo sắc, lúc này giai nhân đã kề bên cạnh, lẽ nào lại nhắm mắt làm ngơ? Chỉ vì Lãnh Băng Tâm công lực không kém mình bao nhiêu, tính tình lại nóng lạnh bất nhất, nên đành phải cố nén, không dám giở trò khinh bạc.

Lãnh Băng Tâm sau khi đã bị Âu Dương Bình mê hoặc, chút tình thương tiếc ái ngại đối với Vũ Văn Kỳ vừa rồi đã tan đi như mây khói, máu hung ác lại nổi lên, bèn nhướng cao lông mày, hỏi Âu Dương Bình :

- Theo ý ca ca, ta nên đối xử thế nào với Vũ Văn Kỳ bây giờ?

Âu Dương Bình mỉm cười hỏi lại :

- Lúc đầu Băng muội định làm thế nào?

Lãnh Băng Tâm mắc quắc lên những tia sáng hung dữ, nói :

- Lúc đầu muội định hủy bỏ dung nhan của nàng đi.

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Đại trượng phu toàn thủy toàn chung, nói sao làm vậy, Băng muội cứ chiếu theo kế hoạch trước mà làm!

Lãnh Băng Tâm cau mày nói :

- Muội chỉ định hủy bỏ dung nhan của nàng, sao mà ca ca lại phá bỏ võ công của nàng trước?

Âu Dương Bình cười nói :

- Muốn hủy dung nhan của Vũ Văn Kỳ, thời trước hết hãy phá hủy võ công của nàng đã, vì con gái phần nhiều đều coi dung mạo quý hơn tính mệnh, nếu nàng biết dung mạo của mình đã bị hủy, thì nhất định sẽ liều chết đánh nhau với Băng muội để báo thù! Nếu không phá luôn võ công của nàng, thì kể cũng phiền lắm!

Lãnh Băng Tâm nghe nói mỉm cười nói :

- Bình ca ca nói nghe có lý lắm!

Âu Dương Bình cũng cười nói :

- Nếu Băng muội đã cho là phải thì nên làm ngay đi, dùng dằng mãi, lỡ xảy ra việc gì thì lỡ cả công việc.

Lãnh Băng Tâm lại hỏi :

- Dùng thủ đoạn nào hủy dung mạo dễ tốt nhất?

Âu Dương Bình nghĩ một lúc, rồi cười một cách nham hiểm nói :

- Những dấu vết ở trên mặt, khó chữa nhất là những vết dao, Băng muội lấy dao vạch hai chữ thập thật sâu ở hai trên má nàng là đủ.

Lãnh Băng Tâm quay lại nhìn Vũ Văn Kỳ đang nằm trên đan sàng một lượt, rồi nghiêng răng nói với Âu Dương Bình :

- Bình ca ca cho muội mượn mũi chùy!

Âu Dương Bình luôn miệng cười một cách nanh ác, lấy trong bọc ra một mũi chùy rất bén, đưa cho Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm cầm lấy mũi chùy, rảo bước chạy đến bên đan sàng đưa dao lên định rạch xuống.

Nhưng khi trông thấy Vũ Văn Kỳ nằm ngủ một cách say sưa, thần thái kiêu my an nhàn, thời bàn tay phải đã nắm chắc mũi chùy, không sao hạ xuống được.

Âu Dương Bình cau mày lại, giục :

- Băng muội sao không hạ thủ đi! Mau lên!

Lãnh Băng Tâm bỏ mũi chùy xuống, cười gượng nói :

- Muội muội... không thể làm được!

Âu Dương Bình cười nhạt :

- Băng muội đừng coi nàng là một người muội muội kết nghĩa, phải coi là kẻ tình địch mới được.

Lãnh Băng Tâm nhướng cao đôi lông mày, lại giơ mũi chùy lên định ấn xuống.

Âu Dương Bình đang khấp khởi mừng thầm, thì bàn tay Lãnh Băng Tâm đã hạ xuống.

Nhưng bàn tay hạ xuống không phải là tay phải, mà lại là tay trái, Lãnh Băng Tâm đã giải huyết cho Vũ Văn Kỳ.

Âu Dương Bình giật mình kêu lên :

- Ô kìa! Băng muội...

Lãnh Băng Tâm xua tay nói :

- Bình ca ca đừng nói nhiều, muội còn muốn hỏi nàng mấy câu đã!

Lúc này Vũ Văn Kỳ đã được giải huyết, bèn từ từ tỉnh dậy.

Lãnh Băng Tâm đứng bên giường, trong bụng bối rối mâu thuẫn, không biết nên nói thế nào.

Vũ Văn Kỳ muốn ngồi lên, chợt thấy khắp mình xương cốt mềm nhũn, hình như công lực đã mất hết, bất giác kinh sợ hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ, tiểu muội làm sao thế này? Hay đã bị Âu Dương Bình...

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Kỳ muội đoán đúng đấy, Âu Dương Bình đã phá hủy hết công lực của Kỳ muội rồi!

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên nói :

- Hôm ở trong thuyền trên biển Nam Hải, tiểu muội và Long ca ca đã lấy đức báo oán, không nhớ thù gì cả, cố sức cứu mạng cho Âu Dương Bình, đối với hắn có điều gì xấu đây, sao hắn lại cố làm hại tiểu muội như vậy?

Lãnh Băng Tâm lạnh lùng đáp :

- Vì ta muốn hại ngươi, nên Âu Dương Bình đã giúp ta một tay.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, đưa mắt nhìn, quả thấy Âu Dương Bình cũng có mặt trong động, thì kinh sợ vô cùng, vội hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh tỷ tỷ nói đùa đó ư? Tỷ là tỷ tỷ của muội, tại sao lại muốn làm hại muội?

Lãnh Băng Tâm đỏ bừng mặt, nghiêng răng giận dữ nói :

- Ta giận Nhạc Long Phi, ta phải làm hại ngươi để báo thù hắn!

Vũ Văn Kỳ lắc đầu mỉm cười :

- Lãnh tỷ tỷ đừng nên giận Long ca ca, Long ca ca đối với tỷ tỷ lúc nào cũng tỏ ra hâm mộ vô cùng, muội đã bàn với chàng chờ sau khi quyết chiến ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp tiêu diệt hết lũ ưng khuyển xong sẽ ngỏ lời cầu hôn với tỷ tỷ, ba chúng ta từ anh em kết nghĩa đổi ra ân ái phu thê, tình nghĩa lâu dài, không bao giờ xa nhau nữa.

Trong khi Vũ Văn Kỳ nói, thì Lãnh Băng Tâm vẫn gạt thềm giọt lệ, tới lúc nàng nói xong, Lãnh Băng Tâm bất giác nước mắt tuôn như suối, rồi phục xuống đan sàng, ôm ghì lấy Vũ Văn Kỳ, buông tiếng khóc rầm lên.

Âu Dương Bình thấy tình huống đã xoay ra như vậy, bất giác cau rúm đôi lông mày lại ngẫm tính kế độc.

Vũ Văn Kỳ lấy tay áo lau nước mắt cho Lãnh Băng Tâm mỉm cười dịu dàng nói :

- Tỷ tỷ đừng thương tâm nữa, hãy nói cho muội biết, tỷ và Long ca ca hiểu nhầm nhau về chuyện gì?

Lãnh Băng Tâm nằm trong lòng Vũ Văn Kỳ, nước mắt ràn rụa sụt sùi nức nở, đem chuyện cùng Nhạc Long Phi cắt bào đoạn nghĩa ở Tiên Hà lĩnh thể nào nói hết cho Vũ Văn Kỳ nghe.

Vũ Văn Kỳ lắng lắng nghe xong, mỉm cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ, việc này chỉ nên giận Long ca ca, nói không biết lựa lời, chớ đâu phải lỗi tại tỷ tỷ, vì Thiệu lão tiên bối vừa mất, tỷ tỷ thương nhớ ân sư, đang lúc đau đớn khi nào lại muốn cho ai phê bình sự phụ mình một câu, nếu đổi địa vị muội, thì muội cũng sẽ báo thù không kèm gì tỷ tỷ, có điều rằng...

Lãnh Băng Tâm ngượng nghịu, buồn bã ngắt lời :

- Nếu đổi địa vị Kỳ muội, tất Kỳ muội sẽ cãi nhau với Long ca ca ngay lúc ấy, chớ có đâu lại hèn hạ vô sỉ như tỷ, lợi dụng muội để báo thù!

Lãnh Băng Tâm then quá, mặt đỏ bừng bừng khi nào còn nói ra được. Nhưng sau khi nghĩ ngợi một lúc mới gạt nước mắt ngậm ngừng nói :

- Kỳ muội, đáng lẽ ra ngu tỷ không thể đem cái ý nghĩ hèn hạ ấy nó rõ cho Kỳ muội biết được, nhưng suy nghĩ lại, thà tự thú tội đi, họa may lương tâm còn đỡ cắn dứt phần nào.

Vũ Văn Kỳ bật cười nói :

- Trời! Sao tỷ tỷ nói nặng lời như vậy, võ công muội đã bị hủy, thì có gì là quan trọng? Quá lắm thì muội lại tập lại từ đầu là cùng chứ gì? Huống gì muội hãy còn nhỏ tuổi, có lo gì việc ấy mà lo.

Lãnh Băng Tâm gượng cười, lắc đầu :

- Kỳ muội làm sao có thể đoán được là bụng tỷ độc ác đến thế nào? Tỷ định hủy bỏ dung nhan của Kỳ muội đi, để Nhạc Long Phi phải đau đớn suốt đời!

Vũ Văn Kỳ nghe nói thực quả ra ngoài ý liệu, bèn kêu lên :

- Lãnh tỷ tỷ định làm thế thật ư? Tỷ... Tỷ hẳn tâm định xử với muội thế thật sao?

Lãnh Băng Tâm hai má nóng như lửa đốt, đỏ mặt tía tai, ứa nước mắt nói :

- Hai lần ngu tỷ giơ dao lên, nhưng rút cục lại không nỡ hạ thủ, cuối cùng tỷ mới giải huyệt cho Kỳ muội!

Vũ Văn Kỳ thở dài nói :

- Nghĩ ra cho cùng, thì nhan sắc có bị hủy, cũng chẳng có gì đáng kể! Bữa qua hồng nhan, ngày nay bạch phát, ai là người có thể giữ mãi được tóc xanh không trắng, trẻ mãi không già?

Vũ Văn Kỳ càng không tỏ vẻ gì oán hận, Lãnh Băng Tâm càng thấy áy náy không yên, nước mắt chảy vòng quanh, đứng lên nhìn Âu Dương Bình kêu to :

- Âu Dương Bình!...

Âu Dương Bình nhướng cao lông mày, cười nhạt nói :

- Ta đã có dự cảm, quả nhiên không sai, lại đã từ Bình ca ca thành Âu Dương Bình rồi!

Lãnh Băng Tâm cười một cách buồn bã nói :

- Người tuy là người chẳng ra gì, nhưng đối với ta thì quả là có tử tế thật, người đã không thích ta gọi là Âu Dương Bình, thì ta gọi người là Bình ca ca cũng được...

Âu Dương Bình cũng hơi yên tâm, sắc mặt hòa dịu nói :

- Băng muội gọi ta có việc gì?

Lãnh Băng Tâm mặt mày ủ rũ, nói :

- Bình ca ca, ta nghĩ thực không phải với Kỳ muội quá, từ nay xin dốc lòng che chở cho nàng, và giúp nàng luyện lại võ công, còn ngoài ra những chuyện tình duyên đều nhất thiết bỏ qua hết, ta sẽ không kết duyên với Nhạc Long Phi và với cả huynh nữa, huynh đi đi.

Âu Dương Bình không biết làm sao, cau mày nói :

- Băng muội đã quên hết những lời chúng ta đính ước với nhau ở trên Tiên Hà lĩnh rồi ư?

Lãnh Băng Tâm thở dài nói :

- Ta hiện nay xấu hổ vô cùng, không còn mặt nào muốn sống nữa, còn nói gì đến những lời giao ước ở Tiên Hà lĩnh! Bình ca ca nếu quả thật bụng yêu ta, thời xin lập tức đi ngay đi, đừng nán lại đây nữa, khiến cho ta thêm khó xử.

Âu Dương Bình giậm chân thở dài nói :

- Được, được, được! Cái gì ta cũng xin chiều lòng Băng muội, ta đi đây Băng muội thận trọng!

Nói xong nhìn Lãnh Băng Tâm, đôi mắt long lanh ngấn lệ, hai hàm răng nghiến chặt, quay mình chạy ra khỏi động.

Lãnh Băng Tâm thấy hấn đối với mình quả nhiên tốt thật, bất giác trong lòng chua xót, bước rảo lên vài bước, ứa nước mắt nói :

- Bình ca ca đừng lấy thế làm buồn, chẳng qua đôi ta kiếp trước không có duyên với nhau thì làm thế nào được, thôi để ta tiễn ca ca ra ngoài cửa động một chút!

Âu Dương Bình thở dài nói :

- Thôi Băng muội ở lại, nàng đưa ta thêm một quãng đường, chỉ làm cho những ngày đau đớn của ta sau này thêm dài ra một chút nữa, chớ có ích gì đâu!

Lãnh Băng Tâm không biết dùng câu gì an ủi hấn được, chỉ gượng cười :

- Bình ca ca xin đừng nói vậy, trượng phu lo gì không có vợ.

Âu Dương Bình xua tay lia lịa, ngắt lời :

- “Tùng qua biển lớn, đâu là nước? Trừ ở Vu Sơn chẳng phải mây”. Âu Dương Bình này trừ Lãnh Băng Tâm ra, thì dù Tây Tử, Nam Uy phục sinh tái thế, ta cũng coi như đồng đất bùn!

Âu Dương Bình tính tình giảo hoạt, rất khéo đánh trúng nhược điểm của người ta, mấy câu nói ấy quả nhiên làm cho Lãnh Băng Tâm hết sức cảm động, nàng ứa nước mắt, gơ tay nắm lấy áo Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình cho là sự tình đã có biến chuyển, bèn dừng bước quay lại mỉm cười hỏi :

- Băng muội còn dặn gì nữa?

Lãnh Băng Tâm nước mắt vòng quanh, nghẹn ngào nói :

- Bình ca ca, “kiếp này chẳng vẹn chữ tình, nguyện xin kiếp khác ba sinh lại tròn” đôi ta...

Âu Dương Bình nghe nói, thất vọng vô cùng, hấn thở dài thườn thượt gơ tay gạt Lãnh Băng Tâm ra, quay mình nhảy phắt ra cửa động thoáng chốc đã mất hút.

Lãnh Băng Tâm đứng ngầy người như cây gỗ, nước mắt chảy như mưa lấm nhảm nói một mình :

- Chàng đối với ta tốt quá, chẳng biết là duyên hay nợ?

Nói chưa hết lời, Vũ Văn Kỳ nằm trên đan sàng đã cất tiếng gọi tới :

- Lãnh tỷ tỷ...

Lãnh Băng Tâm gật lệ quay vào đến bên giường, Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ, Âu Dương Bình đi rồi ư?

Lãnh Băng Tâm gật đầu nhưng trong lòng đau như dao cắt nước mắt lại chạy vòng quanh, Vũ Văn Kỳ nhắm mắt lại nghĩ một lúc, sắc mặt ôn hòa thủng thỉnh nói :

- Lãnh tỷ tỷ đừng giấu muội, trong bụng tỷ tỷ nghĩ thế nào, xin cứ nói thực cho muội biết, tỷ yêu Long ca hay Âu Dương Bình?

Lãnh Băng Tâm sắc mặt đỏ bừng, không biết trả lời thế nào, và Vv cứ hỏi căn vặn mãi, Lãnh Băng Tâm mới ứa nước mắt, nói :

- Tỷ chẳng yêu ai cả, chờ khi Kỳ muội khôi phục được võ công, tỷ sẽ về bên mộ sư phụ, dựng một gian lều cỏ tụng kinh niệm Phật cho hết kiếp sống thừa, thế thôi.

18. Chương 18: Nữ Dem Tây Tử Biến Thành Mô Mẫu

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Lãnh tỷ tỷ làm thế là sai rồi.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ muội bảo tỷ làm thế nào?

Vũ Văn Kỳ nhướn cao đôi mày nói to :

- Tất cả những con gái yếu đuối tầm thường, mỗi khi gặp sự thất tình, nếu không đau đớn tự tử, thời cũng cắt tóc đi tu! Nhưng bọn chúng mình đã tự phụ là căn cước kỳ anh, quyết không nên dùng những giải pháp ấy.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Vậy thì tìm giải pháp nào?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cái lỗi hai gái thờ chung một chồng xưa nay vẫn là sự thường, Nhạc Long Phi nguyên văn yêu vụng dẫu thâm tỷ tỷ, tiểu muội lại coi tỷ tỷ không khác gì tỷ ruột, nếu ba chúng ta biển tình lặn sóng, nương dựa lẫn nhau thì hay biết mấy! Nhưng cái tình yêu của con người rất phức tạp, không thể cưỡng ép được. Nếu tỷ tỷ yêu Nhạc Long Phi, thì đưa muội sang Bắc Thiên sơn cùng phù chính khí, quang phục nhà Minh, đánh đuổi giặc Mãn, đồng tâm gắng sức gây dựng lại nghiệp lớn non sông, còn nếu tỷ tỷ yêu Âu Dương Bình, thì nên đuổi theo hắn, lợi dụng cái mãnh lực vô biên của ái tình, cảm hóa cho hắn trở thành một bậc anh hùng chính đại quang minh, thời đó cũng là một việc nên làm. Đến như chuyện cắt tóc đi tu, lấy việc đèn hương thờ Phật, tiêu ma cho hết quãng đời tàn thì quyết không nên, Băng tỷ thử nghĩ coi cái giải pháp ấy có ích gì cho mình, có ích gì cho đời? Hay chẳng qua là hoài phí thanh xuân? Uống phí cái phong hoa tuyết đại một thời?

Lãnh Băng Tâm vừa nghe vừa gật đầu lia lịa nói :

- Kỳ muội kiến thức cao siêu nói đúng, nói phải lắm.

Vũ Văn Kỳ lại cười nói :

- Nếu Băng tỷ đã cho muội nói thế là phải, vậy sao chưa nói cho muội biết tỷ yêu ai, Nhạc Long Phi hay Âu Dương Bình?

Lãnh Băng Tâm ngày thường khoáng đạt bao nhiêu vậy mà lúc này đôi má đỏ ửng, ấp úng nói :

- Tỷ... tỷ...

Nàng ngập ngừng mãi mới thốt ra tiếng “tỷ... tỷ...” rồi không sao nói tiếp được nữa, điều ấy chẳng những làm cho Vũ Văn Kỳ cau mày, mà ngay cả Âu Dương Bình đang nấp ngoài cửa nghe trộm nóng lòng sốt ruột, quả tim đập thình thịch như trống.

Thì ra Âu Dương Bình quả không nỡ dứt tình bỏ đi ngay, chỉ làm bộ đã đi xa rồi, kỳ thực hẩn lại quay trở lại, nấp bên ngoài cửa động, nhòm trộm xem Vũ Văn Kỳ là Lãnh Băng Tâm làm gì, rồi thừa lúc bất ngờ thình lình xông vào hạ động thủ, dùng thủ đoạn Bá vương ngành thượng cung để thỏa mãn tâm nguyện của mình.

Lúc này Vũ Văn Kỳ đang cố ép Lãnh Băng Tâm phải thổ lộ chân tình, Âu Dương Bình cố nhiên cũng khao khát muốn được nghe những lời tâm sự của Lãnh Băng Tâm khi khuất mặt mình, xem nàng thực dạ yêu ai, Nhạc Long Phi hay mình?

Vũ Văn Kỳ thấy Lãnh Băng Tâm thẹn thùng bên lên không nói nên lời bất giác chau đôi mày liễu, mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ, trong động này ngoài hai tỷ muội ta không còn người thứ ba, chẳng lẽ tỷ đối với muội còn gì nói ra không tiện nữa ư?

Lãnh Băng Tâm nếu quả yêu Âu Dương Bình thì việc gì phải ngượng miệng, nhưng thực lòng nàng vẫn còn yêu Nhạc Long Phi, nên lúc này nàng chỉ hết sức dè dàng nói :

- Kỳ muội, chúng ta đã tâm đầu ý hợp, kết nghĩa tỷ muội, thì bụng tỷ với bụng muội không khác gì nhau lắm.

Vũ Văn Kỳ mừng rỡ reo lên :

- Lãnh tỷ tỷ như vậy tức là tỷ vẫn yêu Long ca ca phải không?

Lãnh Băng Tâm ngượng ngừng đỏ mặt gật đầu.

Một cái gật đầu đó làm cho Âu Dương Bình đứng nghe trộm ngoài cửa động như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, hẩn nghiêng hai hàm răng lại, gơ tay búng ra ba búng màu phấn hồng, lẳng không chạm vào nhau làm cho cả tòa động đá mù mịt bụi phấn thơm lừng.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đều không ngờ là Âu Dương Bình chưa đi, sự việc xảy ra quá bất ngờ, lại thêm Vũ Văn Kỳ đã bị mất võ công, nên vừa mới ngửi thấy mùi thơm liền mơ mơ màng màng, mất hết tri giác.

Khi Lãnh Băng Tâm đã dần dần tỉnh lại trông thấy Âu Dương Bình miệng còn nở nụ cười đanh ác, đứng cách mình vài thước, mặt mũi hớn hờ đắc ý nhờn nhờn.

Lãnh Băng Tâm vừa trông thấy Âu Dương Bình biết là nguy rồi, bất giác lạnh toát cả người, vội ngóc đầu lên đàn sàng.

Mục quang vừa chiếu tới, hai hàm răng ngọc đã nghiêng chặt, xoay nhanh lại, dùng chiêu “Ngân Hán Phi Tinh” là một chiêu nội gia trọng thủ rất mạnh nhắm giữa ngực Âu Dương Bình đánh tới.

Thì ra mũi chùy nhọn đã cắm ở đầu giường, mà mặt Vũ Văn Kỳ thì be bét máu, nàng đã bị Âu Dương Bình vạch vào mỗi bên má một chữ thập rất sâu.

Âu Dương Bình nhảy tránh chiêu “Ngân Hán Phi Tinh” của Lãnh Băng Tâm rồi lấy chiếc Bạch Cốt phiến chỉ vào Vũ Văn Kỳ nằm mê man trên đàn, cười sảng sặc :

- Lãnh Băng Tâm, ngươi còn như vậy nữa, ta sẽ giết chết Vũ Văn Kỳ ngay tức khắc.

Lãnh Băng Tâm đã biết ngọn phiền phong của chiếc Bạch Cốt này âm độc vô cùng, cả cái nan quạt cũng có thể bay làm chết người được, nên đành cố nén giận nghiêng răng kèn kẹt quát to :

- Âu Dương Bình, ngươi có là con người nữa không? Sao lại hung ác độc dữ, lòng lang dạ chó như vậy?

Âu Dương Bình cười nhạt nói :

- Lãnh Băng Tâm, trước khi trách người thì nên trách mình cái đã, cái thủ đoạn lòng lang dạ chó này là do tự người nghĩ ra chứ còn ai nữa?

Lãnh Băng Tâm vừa toan nói, Âu Dương Bình đã đổi mặt hòa nhã mỉm cười nói :

- Băng muội đừng nên giận ta, ta sợ dĩ hỷ bỏ dung nhan của Vũ Văn Kỳ chẳng qua vì quá yêu Băng muội mới thay Băng muội hạ thủ, cốt để hoàn thành tâm nguyện của Băng muội đó thôi.

Lãnh Băng Tâm đăm đăm nhìn Âu Dương Bình thốt nhiên cười khanh khách hỏi :

- Âu Dương Bình, ngươi yêu ta thực chứ?

Âu Dương Bình mừng thầm vội trả lời ngay :

- Băng muội vẫn còn chưa tin cái tình ta đối với Băng muội thế nào ư? Đợi ta chí nguyện ở trên trời làm chim liền cánh, ở dưới đất thì nguyện làm cây liền cành...

Lãnh Băng Tâm không đợi Âu Dương Bình nói hết, lại hỏi :

- Âu Dương Bình, nếu ngươi đã yêu ta như vậy, thì tại sao khi trong Tiên Hà lĩnh ngươi không nhân lúc ta mê man bất tỉnh mà chiếm luôn đi! Đợi ta tỉnh ra thì gạo sống đã nấu thành cơm, chỉ còn nước là lấy gà theo gà, lấy chó theo chó có phải tiện hơn không?

Âu Dương Bình không ngờ Lãnh Băng Tâm lại hỏi câu ấy, bất giác cuống lên không biết trả lời làm sao, chỉ ấp úng nói :

- Ta... ta...

Lãnh Băng Tâm lại cười khanh khách, rồi nhướn cao lông mày nói :

- Ta biết rồi, vì ngươi sợ mấy con rắn độc ta vẫn đeo bên người có đúng không? Nếu không thì không đợi đến hôm nay, mà ngay từ hôm ở Tiên Hà lĩnh ta đã bị ngươi làm nhục rồi.

Âu Dương Bình mặt mũi đỏ gay không biết trả lời thế nào.

Lãnh Băng Tâm vừa nói vừa lấy con Thiết tuyến thanh và hai con Thất bộ thanh xà ra, thả xuống dưới đất xếp thành ba trận rắn.

Âu Dương Bình trông thấy ba con quái xà kỳ độc hiểm có đao kiếm chém không đứt, thì bất giác rùng mình lùi lại mấy bước.

Lãnh Băng Tâm sắc mặt dần dần sầm lại, thung thủng hỏi :

- Âu Dương Bình, ta xuất thân tà đạo, tâm địa độc ác, ngươi nhận thấy ta đáng yêu chỗ nào?

Âu Dương Bình vì đang ngằm tụ công lực, để hết tinh thần đề phòng chúng bất thành linh xông vào tập kích nên nghe mấy câu hỏi của Lãnh Băng Tâm, không kịp suy nghĩ kỹ buột miệng trả lời ngay :

- Một người hoa dung nguyệt mạo diễm lệ tuyệt trần như Băng muội khiến ta không thể không yêu được.

Lãnh Băng Tâm cười đau đớn :

- Ngươi thấy ta hoa dung nguyệt mạo đáng yêu à?

Âu Dương Bình đã biết mình buột miệng nói hớ nhưng chẳng lẽ lại chữa lại, nên hàm hồ gật đầu.

Thốt nhiên Lãnh Băng Tâm phóng mình chạy về phía đan sàng, bàn tay ngọc nhanh như chớp đuổi thẳng ra.

Động tác của nàng không phải là để tập kích Âu Dương Bình mà là nhổ mũi chùy sắc cắm đầu giường.

Âu Dương Bình không hiểu Lãnh Băng Tâm cướp mũi chùy làm gì đang kinh ngạc chú ý nhìn, thì trong động đá lại xảy ra một tấn kịch bi đát nữa.

Lãnh Băng Tâm tay cầm mũi chùy sắt, nghiêng chặt hàm răng, cười gần luôn mấy tiếng, rồi rạch hai chữ thập chéo trên hai má của mình.

Hai chữ thập chéo này so với hai chữ thập Âu Dương Bình rạch trên má Vũ Văn Kỳ có phần dài hơn, sâu hơn.

Máu tươi phun ra như vòi, từ mũi Lãnh Băng Tâm trở xuống đã trở thành một người bằng máu nhưng nàng không hề kêu một tiếng, mắt phượng lóng lánh như tỏa hào quang.

Âu Dương Bình thật không sao ngờ tới, hấn kinh hãi quá, chỉ há mồm trừng mắt không kịp ra tay cản trở, cũng không kịp cất tiếng khuyên can.

Lãnh Băng Tâm bước từng bước tới trước mặt Âu Dương Bình thở thê gọi :

- Bình ca ca, ta bằng lòng lấy ca ca, ca ca có còn yêu ta nữa không?

Âu Dương Bình như trông thấy ma quỷ, khắp mình sơn gai ốc, Lãnh Băng Tâm tiến lên một bước hấn lại lùi một bước.

Lãnh Băng Tâm bắt chợt dừng lại, tay ngọc vung lên lưỡi chùy đâm huyết trong tay hóa thành một đường sáng lạnh, ném thẳng vào ngực Âu Dương Bình.

Tiếp theo đường hào quang đó là một dải cầu vòng và hai sợi tơ xanh biếc.

Dải cầu vòng là con rắn Thiết tuyến thanh Lãnh Băng Tâm vẫn dùng làm binh khí, còn hai sợi tơ chính là hai con rắn Thiết bộ thanh xà thân thể chỉ bé bằng ngón tay.

Âu Dương Bình không sợ mũi chùy sắc bén nhưng đối với ba con rắn kia thì khiếp sợ cực điểm, lại thêm bộ mặt Lãnh Băng Tâm đầy những máu me vết dao trông chẳng khác gì một con quỷ, càng làm cho hồn vía Âu Dương Bình rụng rời, hấn hét lên một tiếng kinh khủng rồi cướp đường chạy trốn.

Lần này thì hấn đi thật, mối nhiệt tình đối với Lãnh Băng Tâm đã nguội, hấn cũng không còn muốn trông thấy người trong mộng trước kia xinh đẹp như tiên mà bây giờ thành quỷ dạ xoa một lần nữa.

Lãnh Băng Tâm đuổi được Âu Dương Bình đi rồi mới lăn ra khóc rầm lên, bao nhiêu thương tâm uất ức theo dòng nước mắt tuôn ra như suối.

Nàng vừa khóc vừa lấy lọ thuốc trị thương trong mình ra, bôi vào vết thương cho Vũ Văn Kỳ.

Chữa xong cho Vũ Văn Kỳ nàng mới lại chữa cho mình.

Mãi tới khi Vũ Văn Kỳ tỉnh dậy mới hay trong khi mình thần trí mê man đã xảy ra một tai họa vô cùng kinh khủng ghê gớm.

Hai mỹ nhân phong hoa tuyệt đại lúc này dung nhan đều bị hủy hoại.

Nước mắt ngồi nhìn nước mắt.

Đau lòng lại gặp khách đau lòng.

Trong cái hoàn cảnh như vậy, trong cái tâm tình như vậy họ còn biết làm gì hơn.

Cái cảnh huống tao ngộ giữa hai tỷ muội Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ tạm thời xin gác lại, giờ tay hãy nhắc lại chuyện Nhạc Long Phi lúc này còn đang đơn thương độc mã vượt núi băng ngàn ăn sương nằm gió tìm về Ô Mông xà cốc.

Giữa đường không có chuyện gì trở ngại, nên chỉ trong một thời gian ngắn Nhạc Long Phi đã đến chân núi Ô Mông.

Hỏi thăm đường vào Xà cốc những người đi săn và kiếm củi trong núi hình như không ai là không biết nhưng ai cũng hết sức khuyên ngăn Nhạc Long Phi đừng nên khinh thường mà đi tới đó.

Nhạc Long Phi trong lòng chỉ lo sợ cho an nguy của Vũ Văn Kỳ, còn cái họa phúc của thân mình thì không đếm xỉa tới, nên chỉ cảm ơn mấy người dân trong núi rồi lập tức đi thẳng vào Xà cốc.

Xà cốc không những là nhiều rắn mà đường đi còn khúc khúc quanh co, hình thế giống con linh xà khổng lồ vậy.

Nhất là khí hậu trong hang lại càng kỳ dị đặc biệt, bốn mùa lúc nào cũng là mùa xuân, cây cỏ xanh tươi, hoa như gấm dệt, cho nên lúc này tiết đã sang đông nhưng đàn rắn vẫn tung tăng ra vào hoạt động như thường.

Nhạc Long Phi vừa đến cửa Cốc khẩu đã thấy trên vách đá có khắc mấy hàng chữ lớn :

“Trong linh cốc có hàng muôn ngàn con rắn, không mời xin đừng đến, nếu cứ cậy sức mạnh mà vào thì sẽ thành xương trắng”.

Nhạc Long Phi khi nào thềm để ý đến câu dặn đó, chàng khẽ lảng mình một cái đã vượt qua cái cửa hang chật hẹp vào tới phía trong Ô Mông xà cốc.

Vừa tiến vào đến cốc trong bụng lại cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy trong cốc có một bãi cỏ xanh phẳng phiu, trên bãi cỏ có ba con rắn lớn nằm cuộn khoanh, cặp mắt long lanh sáng quắc, nhìn ra cửa hang.

Ba con rắn lớn ấy trông hình như không phải rắn độc, nhưng cái thân hình to lớn của nó làm cho ai trông thấy cũng phải khiếp, con nào cũng dài tới bốn, năm trượng lớn bằng chiếc thùng gánh nước.

Cái có làm cho Nhạc Long Phi ngạc nhiên không phải vì hình quá to dài của ba con rắn, mà chỉ vì chàng trông thấy trên đầu mỗi con đều quấn miếng vải trắng.

Mới đầu chàng còn ngơ ngác không hiểu ra sao, nhưng nghĩ đi nghĩ lại một lúc chàng tỉnh ngộ.

Chàng đoán chắc cái tin Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên từ trần đã truyền về đến cốc, đầu rắn quấn khăn trắng là để tang Xà cốc chủ nhân đó thôi.

Sự xét đoán rất là hợp lý nhưng lại còn hiện tượng không hợp lý chút nào.

Hiện tượng đó là ba con mãng xà tuy thấy Nhạc Long Phi đã vào cốc lại thấy chàng từ từ tiến lại gần vậy mà chúng vẫn nằm im không hề ra công kích.

Nhạc Long Phi bước tới chỗ còn cách ba con rắn khoảng chừng hai trượng, bèn đứng lại, trong bụng nghĩ thầm: “Cái tin Ô Mông Xà Nữ mất, không ai biết cả, mà sao ở đây biết rồi? Vậy thì chắc mình đoán không sai, nhất định Lãnh Băng Tâm đã về tới hang”.

Chàng đoán là Lãnh Băng Tâm có ở trong hang cốc, nên ngấm tọt công lực ngoảnh vào phía trong đề khí gọi to :

- Băng muội, Băng muội, xin ra đây nói chuyện một chút, ngu huynh đã đeo gai đến thỉnh tội đây!

Nhạc Long Phi gọi luôn ba tiếng, không những trong hang không có tiếng trả lời, mà ngay cả đến ba con rắn khổng lồ nằm trên bãi cỏ cũng không hề động cựa đôi mắt của chúng không đưa đẩy nữa.

Thốt nhiên Nhạc Long Phi phát giác một sự kỳ dị làm cho chàng sửng sốt bàng hoàng khắp người lạnh toát.

Chàng nhận thấy ba con rắn cặp mắt đều sáng quắc hung dữ nhưng từ lúc chàng đến đây chưa thấy chúng chuyển động đưa đẩy, trông hình dạng chúng như chết rồi.

Nhạc Long Phi trong bụng nghi hoặc, bèn khẽ tụt chân lực bước lên hai bước, cách không đánh vào con rắn nằm bên trái một chưởng.

Chưởng phong như xé làn không khí, con rắn lớn vẫn nằm khoanh tròn từ nãy cũng theo luồng gió lăn kênh ra mà nằm cứng đờ không cựa cựa, quả nhiên đã chết tịt lâu.

Nhạc Long Phi phóng chưởng ra ba lần, ba con rắn đều ngã lăn ra y như con trước.

Coi tình trạng đó đủ thấy trong Ô Mông xà cốc nay xảy ra sự nguy biến bất ngờ.

Nhạc Long Phi thủng thẳng bước lại gần ba xác rắn, chú ý nhìn kỹ bất giác cau đôi mày lại.

Thì ra trên xác rắn không có thương tích gì, chỉ ở phía sau gáy mỗi con đều có một lỗ thủng nhỏ và sâu nhưng không thấy một giọt máu nào chảy ra cả.

Nhạc Long Phi tuy đã được Chu Nhuận Ba hết lòng dạy dỗ, văn võ toàn tài quảng văn bác học vậy mà trông vết thương ở trên đầu rắn cũng chịu không biết do binh khí nào gây nên.

Lúc này trong Ô Mông xà cốc ngoài hoa biếc cỏ xanh kỳ từng quái thạch khiến người ta có cảm giác như đứng giữa nơi tiên cảnh còn ngoài ra mọi vật đều im lìm không tiếng động.

Nhạc Long Phi như đã linh cảm ra có việc gì nguy hiểm gồm ghê sắp sửa xảy ra.

Nhưng một là vì tài cao gan lớn, hai là trong bụng lúc nào cũng lo lắng về Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ nên việc gì cũng coi là nhỏ, chàng thủng thẳng đi sâu vào cốc, lắng hết tinh thần xem sự thể biến chuyển.

Trên kia đã nói hình thế Ô Mông xà cốc như một con linh xà, đường vào cốc cũng như một con rắn ngoằn ngoèo uốn khúc.

Nhạc Long Phi chuyển qua hai khúc đường vòng, cảnh tượng trước mắt làm cho chàng kinh ngạc vô cùng.

Nơi đây địa thế có phần rộng rãi hơn nhưng bất cứ khe đá gốc cây trên bãi cỏ chỗ nào cũng có xác rắn ngổn ngang, chỉ đếm sơ cũng đã có tới ít nhất trăm rưỡi hoặc trăm sáu mươi con.

Bấy nhiêu xác rắn, có cái lớn cái nhỏ, nhiều giống khác nhau, trong đó không thiếu gì những loài rắn độc rất lạ.

Nhưng lối chết con nào cũng giống con nào, sau gáy cũng có một lỗ thủng nhỏ y như ba con rắn ngoài cửa cốc.

Nhạc Long Phi giật mình dừng bước, tự nghĩ không biết ai đã đến đây diệt hết đàn rắn, quét sạch Ô Mông xà cốc một cách dễ dàng như vậy?

Chính Lãnh Băng Tâm đã tự động giết rắn? Hay là có kẻ thù nào có thủ đoạn lợi hại đến vậy?

Nếu quả Lãnh Băng Tâm tự giết, thì có lẽ nàng bị kích thích phát điên? Mà nếu vậy thì chẳng những sự an toàn của Vũ Văn Kỳ rất đáng lo ngại, mà chính ngay mình đối với Lãnh Băng Tâm cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Còn nếu kẻ đó là cường địch ở ngoài đến thì đối phương thực là công lực kinh người, một đàn rắn hung dữ độc ác như thế mà giết sạch còn không còn một mống.

Sau một giây phút kinh ngạc hãi hùng, nhân vì không sao đoán được nguyên do xảy ra tai họa, Nhạc Long Phi lại đề khí ngưng thiên hai tay yểm hộ trước, sẵn sàng bước vào.

Lại qua một vòng quanh co nữa mới vào tới đáy hang, quang cảnh nơi đây lại càng thê thảm.

Giữa vách đá xanh trước mặt có một tòa động rất lớn, rõ ràng là nơi mà hai thầy trò Thiệu Hàm Yên và Lãnh Băng Tâm ngày thường vẫn ở.

Ngoài cửa động có tới mười cây cổ bách cao ngất từng mây.

Trên một cây cổ bách ở chính giữa, có một ông già người Miêu bị trói vào gốc cây.

Người này đã chết mà chết một cách rất thê thảm, bụng bị mổ phanh ra, gan ruột lòng thông trên mặt đất, đôi mắt cũng bị khoét mất, trông thật kinh khủng không ai nỡ nhìn.

Trước thi thể của ông già có đến vài chục xác rắn, cách chết cũng giống như những con rắn trước.

Nhạc Long Phi từ lúc trông thấy cái cảnh tượng thê thảm kia thì cái giả thuyết Lãnh Băng Tâm tự hủy diệt đàn rắn tự nhiên cũng không vững nữa, bây giờ chàng đã biết chắc rằng người tới đây chắc phải là một tay cường địch ghê gớm.

Trong lúc chàng đang lẳng lặng suy nghĩ, thì chợt từ trong động đá có tiếng cười lạnh leo đến ghê người.

Nhạc Long Phi không ngờ địch nhân vẫn còn trong động chưa đi, trong bụng cũng hơi run, bèn lùi lại hai bước.

Nhưng không lùi lại còn khá, lùi lại rồi mới phát giác ra là phía sau lưng cũng có tiếng động lạ.

Nhạc Long Phi ngằm tụ công lực ra khắp toàn thân, liếc nhìn ra phía sau thấy từ phía trong hòn quái thạch cao lớn nguy nga có hai tên ứng khuyển Thanh đình rất quen mặt nhảy ra.

Người bên phải tức là Huyết Thủ Đồ Phu Trử Dân Thông - Lãnh ban hữu đội Hắc y Thiết vệ đã từng gặp ở Lư Sơn một lần.

Còn người bên trái tức là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh, cùng với Thượng Quan Kính đều được Lê Phóng Hạc coi là hai tay tả hữu thân cận nhất.

Nhạc Long Phi trong thấy hai người ấy tự xét công lực mình có thể chống chọi được, bèn nhìn chòng chọc vào mặt Cốc Trường Thanh quát to :

- Cốc Trường Thanh, ngươi là môn hạ của Tam Thanh sao bỗng đứng lại đến gây sự giở những thủ đoạn độc ác đến thế?

Cốc Trường Thanh chưa kịp trả lời, Trử Dân Thông đứng bên đã buông tiếng cười sằng sặc :

- Nhạc Long Phi, Cốc đạo trưởng không từng hạ thủ, ngươi đừng có oán lầm người tốt, tên đầy tớ của Thiệu Hàm Yên kia chính tay Trử Dân Thông này giết đấy.

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày lạnh lùng nói :

- Có lẽ đúng, ta quên ngoại hiệu của ngươi là Huyết Thủ Đồ Phu, các nhân vật võ lâm chết thì chẳng có gì đáng sợ, nhưng hai bên đã không có thù gì, vậy mà ngươi nỡ dùng thủ đoạn độc ác tàn nhẫn đối với một tên Xà nô, ít khi bước chân ra khỏi chốn xà cốc kia thì thật là táng tận thiên lương, mất hết nhân tính, chẳng lẽ ngươi không sợ trời cao lồng lộng báo ứng không lầm, nay mai quả báo ngươi tránh khỏi sao chết một cách bí hiểm như vậy?

Trử Dân Thông cười ha hả :

- Nhạc Long Phi, ta có bị báo ứng thì còn lâu, chứ cái báo ứng của ngươi thì đang chờ trước mắt, biết điều thì chịu trời ngay đi, để ta giải về Kinh chờ lệnh đức vạn tuế phát lạc.

Nhạc Long Phi cười nhạt :

- Cái đồ nhận giặc làm cha, thật quá ư vô sỉ, ta cũng không hiểu tại sao con cháu nhà Hán lại nảy nòi ra những đứa bại hoại như các ngươi? Nhạc Long Phi này có chết vì trung vì nghĩa chứ đâu có đến nỗi cam tâm sống một cách nhơ bẩn như ngươi? Nhưng nếu chỉ có hai đứa này thì thật không đáng...

Vừa nói đến đây chợt nhớ ra một việc lại trừng mắt quát hỏi :

- Trử Dân Thông, nếu chỉ có ngươi và Cốc Trường Thanh thì tuy có thể giết chết được tên Xà nô chứ trừ thể nào được nổi đàn rắn ở tất cả khu xà cốc này? Còn tên đồng đảng của các ngươi đâu?

Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi, ngươi có mắt cũng như mù, trông thấy Phật mà không biết lạy, còn hỏi ai nữa?

Nhạc Long Phi sực nghĩ ra là vừa rồi có nghe tiếng cười ở trong cửa động bèn khể liếc mắt nhìn ra cửa động.

Vừa ngẩng đầu trông thấy Nhạc Long Phi bất giác cảm thấy đôi má nóng bừng, thì trong cửa động còn có một vị Phiên tăng mặc áo đồ đứng trong cửa động từ này tới giờ thế mà mình không biết gì cả.

Chàng cũng có nghe thiên hạ đồn là trong đại nội Thanh đình còn có mấy tên Hồng y lạt ma làm chức Cung phụng, người nào cũng có võ công tuyệt kỹ, phải chăng vị phiên tăng này tức là một trong số những người đó?

Nhạc Long Phi bụng đã nghi ngờ, tự nhiên phải để ý nhận kỹ hình dạng vị Hồng y phiên tăng.

Vị Phiên tăng này tầm vóc không lấy gì cao lớn tay phải cầm một quả thủy tinh cầu lớn chừng bằng mấy tay và còn một con quái điều lông đỏ như máu đang đậu trên vai bên trái ông ta.

Cái hình bóng huyền ảo trong trái tim cầu làm cho người mê hồn mất vía vốn là một bí thuật của Phiên tăng nên Nhạc Long Phi không chú ý lắm nhưng còn con quái điều lông đỏ như máu đậu ở trên vai Phiên tăng mới thực sự là ít thấy.

Con chim này mình cao tới hơn một thước, lông đỏ như máu, chỉ có hai cái móng và cái mỏ là đen như sắt. Nhất là cái mỏ đã nhọn hoắt lại dài tới hơn ba tấc giống như là một cái trâm bằng sắt lớn trông có vẻ lợi hại vô cùng.

Nhạc Long Phi đã xem qua nhiều sách hiểu biết rộng chàng đã nhìn kỹ hình trạng con quái điều biết là mình đoán không sai, Phiên tăng tức là Hồng y lạt ma giữ chức Cung phụng của Thanh đình, cả đến con quái điều đậu trên vai hắn, cũng có tài chuyên môn trị các giống rắn độc, nó tức loại Tây Tạng huyết chi, một giống chim rất hiếm có.

Lúc này chàng mới tỉnh ngộ, tại sao đàn rắn trong Ô Mông xà cốc đều bị chết hết và tại sao sau gáy mỗi con rắn đều có một lỗ thủng rất sâu.

Xét người lượng mình, Nhạc Long Phi tự biết mình đấu với Cốc Trường Thanh, dù cho thêm cả Trử Dân Thông cũng không đến nỗi đáng ngại, nhưng còn vị Hồng y lạt ma công lực không rõ thâm hiểm thế nào và con Tây Tạng huyết chi nhanh như cắt lợi hại vô cùng này thì nhất định là mình bị kém thế rồi, hơn nữa mình lại bị vây khốn trong xà cốc đấu có muốn phá vòng vây chạy tháo lách thân cũng không phải chuyện dễ.

Nhạc Long Phi còn đang cau mày suy nghĩ, Cốc Trường Thanh một người bề ngoài trông rõ vẻ phong thần tiêu sái cốt cách thanh kỳ đã mỉm cười hỏi :

- Nhạc Long Phi, ngươi có nhận ra ai đó không? Vị này là Hồng Vân tôn giả, Phật sống ở Tây Tạng hiện giữ chức Cung phụng trong đại nội, tôn giả không những võ học tuyệt thế, mà con thần điều của người nuôi uy mãnh vô cùng, chẳng có thể mà đàn rắn độc ở Ô Mông xà cốc mà Thiệu Hàm Yên vẫn dựa vào chúng để kiêu ngạo với đời đều không thể chống lại nổi, ngươi còn không ngoan ngoan chịu trói đi, định muốn liều mạng hay sao đây?

Nhạc Long Phi nhướng cao lông mày ngạo nghễ đáp :

- Nhạc Long Phi này, nguyên đem sở học của sư môn thỉnh giáo vài ngón tuyệt học của Tạng phái.

Hồng Vân tôn giả cười ha hả vai trái khẽ lắc một cái, tức thì con quái điều lông đỏ lẹ làng như một luồng chớp biến thành một cái bóng da bay vụt tới trước mặt Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi tuy đã biết giống chim này rất dữ tợn, nhưng không ngờ lại nhanh nhẹn đến bậc ấy, bèn tụ công lực dồn đầu con Tây Tạng huyết chi lẳng không phóng ra một chưởng.

Nhưng chưởng lực vừa phóng ra, Nhạc Long Phi biết ngay là hỏng.

Con Tây Tạng huyết chi vẫn nghiêm nhiên không sợ chưởng lực phách không của Nhạc Long Phi mở dài đuôi ra xuyên qua luồng cuồng phong mổ thẳng vào mặt Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi trong lúc vội vàng liền dùng ngón “Toàn Phong Phiêu Diệp” nhảy tránh về bên phải.

Nhưng nói về động tác nhanh chóng thì rút cục người vẫn thua chim, Nhạc Long Phi tuy tránh được những chỗ yếu hại, bả vai bên trái vẫn bị mổ chim mổ trúng một miếng thịt, lập tức máu tươi chảy ra thấm ướt cả mảnh áo.

Con Tây Tạng huyết chi bay về bên Hồng Vân tôn giả thả miếng thịt đầm máu xuống đất rồi tựa như báo công nhìn chủ nhân kêu mấy tiếng.

Hồng y tôn giả nhơn nhơn đắc ý buông tiếng cười một tràng dài.

Trong lúc đối phương một người một chim vô cùng đắc ý, thì thốt nhiên có người dùng nội gia thân công nói vào tai Nhạc Long Phi :

- Nhạc lão đệ muốn trừ con chim đó thì phải liều bị thương lần nữa, vận dùng Hồn Nguyên chân khí giết nó mới được, còn muốn thoát hiểm thì chỉ còn cách lấy lá cờ Mặc Vũ Phù Dung ra thi triển ngón tuyệt học của sư môn hướng về phía Cốc Trường Thanh phá vòng vây mà chạy.

Nhạc Long Phi nghe mấy câu nói đó, ngạc nhiên tự nghĩ: “Không biết người vừa chỉ cho ta là ai? Sao không ra mặt? Hơn nữa ba kẻ địch đứng trước mặt mình đây chỉ có Trử Dân Thông là công lực kém nhất, sao người ấy lại bảo đánh về phía Cốc Trường Thanh mà cướp đường?”

Tuy trong bụng trăm mối nghi ngờ, nhưng cũng biết chắc người chỉ bảo mình quyết không phải là có ác ý.

Lúc này Cốc Trường Thanh lạnh lùng gọi to :

- Nhạc Long Phi, người đã được nếm mùi lợi hại của con thần điêu rồi chứ nếu không bó tay chịu trói, thời đôi mắt kia sẽ bị thần điêu móc ra bây giờ.

Nhạc Long Phi vừa ngẫm vận Vô Tướng thần công hộ thân vừa thò tay vào mình lấy ra lá cờ Mặc Vũ Phù Dung ra.

Hồng Vân tôn giả cười ha hả :

- Nhạc Long Phi người đã ăn gan hùm mật gấu rồi sao? Mà trước mặt Phật gia đây còn dám giở trò “thú cùng liều chết” nữa?

Nói vừa dứt lời, chợt một bóng người bay vút lên không, một luồng ánh sáng màu Phù Dung lướt nhanh như gió, biến hóa trăm hình úp chụp xuống đầu Hồng Vân tôn giả.

Thì ra Nhạc Long Phi tuy bị thương nhẹ, khi nào chịu cam tâm, một là định dùng cái lối muốn bắn người trước bắn ngựa, muốn bắt giặc trước khi bắt chúa, hai cũng là muốn thử sức của vị tôn giả này xem công lực của lão so với lão tặc Đồ Viễn Trí cao thấp bao nhiêu, nên thừa lúc Hồng Vân tôn giả đang nói liên mở rộng lá cờ dùng ngón “Ứng Chuẩn Nhập Vận” biến thành “Thiên Long Đầu Giáp” hướng vào vị tự xưng là Hoạt Phật Tây Tạng, lẳng không đánh tới.

Nhạc Long Phi đã lỡ bước vào chốn nguy hiểm thân lọt giữa vòng vây chỉ còn một cách là dốc hết toàn lực ra mà đánh, một chiêu “Thiên Long Đầu Giáp” uy lực cường mạnh ghê hồn, xung quanh chỗ Hồng Vân tôn giả chu vi ước hơn ba trượng, đều bị bóng cờ Mặc Vũ úp phủ.

Hồng Vân tôn giả không ngờ Nhạc Long Phi vừa mới ra tay đã dùng chiêu quá mạnh như vậy, bắt giặc vừa giận vừa sợ, lão lạnh lùng “hừ” một tiếng, vạt áo tăng bào đỏ tung lên dùng ngón Ngũ Hành Na Di thân pháp nhảy ra ngoài hai trượng.

Con Tây Tạng huyết chi quả nhiên đã huấn luyện lâu ngày vừa rồi được lệnh của chủ công địch thì hung mãnh bao nhiêu, vậy mà lúc này chưa được lệnh nó chỉ lẳng lẳng đậu trên vai chủ, muốn đưa đầu thì đưa, không hề động cựa.

Nhạc Long Phi đã định tâm dò xét công lực Hồng Vân tôn giả, khi nào chịu buông, chàng thu bóng cờ trên không lại, truyền cán cờ sang tay trái, thân hình bay chéo sang bên cạnh, nắm đầu ngón tay bên phải hơi cong lại, đuối theo đánh mạnh sau lưng Hồng Vân tôn giả, chiêu “Thiên Long Đầu Giáp” khéo léo nhẹ nhàng đã biến thành “Vân Long Thám Trảo”, một chiêu trọng thủ của môn nội gia.

Cái diệu thuật trong lúc uốn éo xoay thân hình, cách khéo léo biến đổi chiêu thức của Nhạc Long Phi làm cho Trử Dân Thông đứng bên ngoài kinh hồn bạt vía, đôi lông mày sâu róm co rúm lại, cả Cốc Trường Thanh cũng phải buột miệng khen khê một câu “giỏi”.

Võ công của Hồng Vân tôn giả cũng không thua gì Đồ Viễn Trí, trong lúc lão nhảy tránh sang trái đã biết là thế nào Nhạc Long Phi cũng biến chiêu đuối đánh, bèn định tâm làm oai cho đối phương biết tay gót chân vừa giẫm mặt đất, liền dùng chiêu “Ngọa Khán Xảo Vân” xoay mình trở lại nhanh như luồng chớp.

Quả nhiên lão đoán không lầm, thân hình vừa quay lại nắm đầu ngón tay của Nhạc Long Phi cong cong trông giống như những cái móc câu lòng bàn tay ngầm chứa chân lực rất mạnh, dồn tụ công lực đề phòng sẵn sàng phóng ra, chỉ còn cách sau lưng mình ước chừng bảy tám thước.

Hồng Vân tôn giả hú lên một tiếng thật lớn, tay phải đẩy mạnh bàn tay thốt nhiên nở ra gấp bội đánh tới.

Đó là công lực Đại Thủ Ấn nổi tiếng nhất của Tạng phái, động tác đôi bên nhanh như điện, trên dưới cách nhau không quá một khoảng chừng bảy, tám thước, tự nhiên hai thủ chưởng chạm vào nhau.

Thật là đáng tiếc, đáng tiếc.

Đáng tiếc là vì Nhạc Long Phi cũng uống phí một thân tuyệt nghệ mà chưa biết sử dụng cho thích hợp thành ra lỡ dịp tốt, có thể làm cho tiếng tăm vang dậy, khiếp đảm quần tà và lại mất một cơ hội trừ cường địch nữa.

Nhân vì Nhạc Long Phi đã được Diệu Nhất vũ sĩ truyền cho ngón Hồng Quân chỉ lực là môn thần công vô thượng của đạo gia, mà môn này chính là khắc tinh của Tạng phái Đại Thủ Ấn, nhất là dùng toàn lực đánh như trường hợp ấy, chàng chỉ cần ngưng tụ thần công ngón tay giữa duỗi thật nhanh, ngưng một điểm thẳng cả bàn, thời chưởng tâm của Hồng Vân tôn giả lập tức bị xuyên thủng, chân khí lập tức bị phá, và rất có thể nội kinh của mình phát ra lại hồi nguyên đánh trả lại phủ tạng sẽ bị nát ra như cám mà chết.

Đang này Nhạc Long Phi không nghĩ đến chuyện đó, chàng chỉ dồn tụ mười hai thành công lực cùng Hồng Vân tôn giả giáng sức đánh đỡ.

“Ầm” một tiếng thật lớn, cương khí tỏa ra bốn phía vang đi như sấm dậy rung chuyển cả hang núi.

Nhạc Long Phi lảo không bật lùi lại đến sáu bảy thước, gắng gượng dùng ngón Thiên Căn Trụ thân pháp rơi xuống lồng ngực pháp phòng lên xuống một hồi, rõ ràng là bị đối phương lấn át.

Nhưng Hồng Vân tôn giả cũng bị bắn lùi lại mấy bước cánh mũi pháp phòng không ngớt thở dốc.

Nếu chỉ xem tình thế bề ngoài, thì về phương diện công lực của hai bên hình như kẻ tám lạng, người nửa cân không xa nhau mấy.

Nhưng Nhạc Long Phi trong bụng đã hiểu rõ mười phần biết rằng mình không phải là đối thủ của Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì chiêu “Vân Long Thám Thảo” của mình lại đứng trên không đánh xuống, uy lực mạnh gấp đôi khi đánh ở dưới đất còn Hồng Vân tôn giả thì trong lúc vội vã quay mình lại, tất nhiên công lực phải giảm sút vài phần, vậy mà kết quả ngang nhau, vậy là công lực ít nhất phải kém hẳn hai thành hóa hầu.

Nhạc Long Phi đã thấy rõ lợi hại, lúc này chợt có người dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói vào tai rằng :

- Nhạc lão đệ, Thanh đình phái ba tên Hồng y lạt ma tham dự cuộc vây diệt quần hiệp, vị Hồng Vân tôn giả này phải kể là người kém nhất, lão đệ hà tất phải sinh cường ham chiến? Đại trưởng phu phải hiểu rõ lợi, hại, chiếm thiên thời, dựa địa lợi được nhân hòa mới được. Bắc Thiên sơn là nơi tận diệt quần hung, làm cho giặc Mãn khiếp đảm.

Nhạc Long Phi nghe nói ở trong tai đưa mắt nhìn bốn phía, vẫn không nhìn thấy người nói nấp ở đâu?

Lúc này Trử Dân Thông đứng trốn về mặt vách núi, Cốc Trường Thanh đứng tận phía xa xa giữ ngoài cốc khẩu, trước mặt thì có Hồng Vân tôn giả, rõ ràng mình bị vây vào giữa Ô Mông và cốc.

Còn chưa định đoạt ra sao, Hồng Vân tôn giả đã cất tiếng cười ha hả nói :

- Nhạc Long Phi, chẳng trách nhà ngươi dám cả gan manh tâm phản nghịch, thì ra cũng có đôi chút công phu, nhưng châu chấu làm sao chống nổi xe, đom đóm sao che nổi ánh sáng mặt trăng? Nếu ngươi chịu cúi đầu qui thuận trước mặt Phật gia đây, thì Phật gia vì tiếc ngươi tư chất thông minh may ra có thể đại phát đại bị kêu xin đức kim thượng vạn tuế tha cho ngươi.

Nhạc Long Phi ngẫm đề tụ Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí, sẵn sàng chờ lúc dùng đến, chàng làm như không nghe thấy những câu nói diên rồ của đối phương, chỉ ra vẻ lơ đãng nhìn đi chỗ khác.

Hồng Vân tôn giả thấy thái độ Nhạc Long Phi như vậy, lại nhướng mày nói :

- Nhạc Long Phi, ngươi đừng có chớ quật cường chấp ảo, bắt thức thời vụ rút cục chỉ đi đến chỗ lên đoạn đầu dài có ích gì đâu?

Nhạc Long Phi trợn mắt quát to :

- Bọn người có bản lĩnh, cứ việc thi triển hết ra, đừng có nhiều lời chỉ mua thêm cái nhục.

Hồng y tôn giả từ khuất lý cuối cùng biết không thể đấu khẩu với Nhạc Long Phi được, bèn cười khẩy mấy tiếng rồi nói :

- Ta đâu có lòng từ bi quảng đại, cũng không sao cứu vớt được những kẻ ngu muội ngu si, người đã ngoan cố vậy thì mặc người, Phật gia cũng không muốn ra tay nữa, ta hãy cho con Tây Tạng huyết chi móc hai con mắt của người ra đã.

Nói xong khẽ lắc vai trái, con Tây Tạng huyết chi thông linh lập tức biến thành một đạo huyền quang, nhanh như chớp bay ra.

Nhạc Long Phi tuy đã vâng theo lời chỉ dẫn người bí mật đề tỵ Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí sẵn sàng phun ra giết con Tây Tạng huyết chi nhưng vì vừa rồi đã được ném mùi lợi hại biết giống chim này động tác nhanh như điện, nếu đánh một lần sau lại càng khó hơn, bèn nhất định chờ dịp thuận tiện tạm thời hãy dùng môn khinh công tuyệt thế tạm tránh đi đã.

Con Tây Tạng huyết chi mổ một cái không trúng, đôi cánh lượn hơi nghiêng đi rồi lập tức lại như bóng với hình đuổi theo Nhạc Long Phi mổ nữa.

Nhạc Long Phi hai chân ngằm ẩn thật chặt xuống đất, thân thể như cánh bèo trôi theo làn nước, như cây liễu lướt theo chiều gió, nghiêng bên đông, ngả bên tây, tránh luôn được ba lần.

Cái thân pháp kỳ diệu đó chính là phép Kỳ môn độn bộ mà chàng được vị Nho hiệp Thái Hòa tiên sinh ở Bắc Thiên sơn truyền thụ, sau đó chàng lại truyền cho Vũ Văn Kỳ luyện tập.

Chỉ tiếc là môn võ công tuyệt học đó để đối phó với cường địch thì hay vô cùng, nhưng đối với con chim Tây Tạng thì không công hiệu mấy.

Nhân vì con Tây Tạng huyết chi chẳng hiểu thế nào là thân pháp, nó chỉ cậy bản năng trời phú bẩm cho loài chim là biết bay lượn nhanh nhẹn, và cái món binh khí tự nhiên là chiếc mỏ cứng thế thôi.

Kỳ môn độn bộ tuy nhanh, nhưng cũng không thể nhanh bằng Tây Tạng huyết chi tự ý bay qua bay lại trên không trung, vì vậy chỉ trong một lúc Nhạc Long Phi đã thấy rõ nguy cơ biết rằng nếu không liệu mạng thì không thể xong.

Đi theo liền với ý nghĩ, môn Vô Tướng thần công đang phòng hộ toàn thân lập tức ngưng tụ cả vào vai trái phòng cho một điểm.

Trong bụng đã có sự nghĩ ngợi tính toán, thì thân pháp không thể chậm trễ.

Thân pháp vừa hơi chậm, con quái diệu đã sà xuống trước mặt.

Nhạc Long Phi thân hình chưa động, đầu hơi nghiêng về phía bên phải “phù” một tiếng, phun ra một đường Tiên Thiên Hồn Nguyên khí tích tụ đã lâu.

Con Tây Tạng huyết chi trời sinh có tiếng lạ toàn thân lông cứng như sắt, Nhạc Long Phi lúc đầu đã dùng tới môn nội gia trọng lực phách không phóng chưởng mà không làm nó bị thương thì tự nhiên lần này đối với luồng Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí nó lại càng không coi vào đâu.

Chỉ thấy luồng chân khí của Nhạc Long Phi vừa phóng ra, cái bóng đỏ như máu cứ xông thẳng tới, không chịu né tránh, lập tức cả hai cùng chập làm một.

Hồng Vân tôn giả thấy tình hình như vậy, vội kêu thầm “hồng rồi” nhưng vì sự biến chuyển nhanh quá, không sao ngăn kịp, đành chỉ nghiêng răng thò tay vào bọc lấy ra một nắm Đào Hoa chướng độc sa định bụng hễ con chim quý của mình có bị thương tổn gì thì phóng độc sa ra giết Nhạc Long Phi rửa hận.

Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí thật diệu dụng vô cùng, không phải phách không chưởng lực tầm thường có thể so sánh được, con Tây Tạng huyết chi bị Nhạc Long Phi thi triển môn tuyệt học cực cao của nội gia phun trúng, thì kêu lên một tiếng thê thảm, đầu vỡ tan ra, lông cánh trên mình bay ra tua tủa, đầy trời mưa máu đỏ lôm.

Tiếng chim kêu vừa dứt, tiếp theo là một tiếng thét vang lên như sấm của Hồng Vân tôn giả.

Tiếp theo tiếng thét ấy là một đám bụi mù màu hoa đào kèm theo một hương vị thơm tho.

Đám bụi mù màu hoa đào ấy chính là Đào Hoa chương độc sa tính chất kỳ độc vô cùng của Hồng Vân tôn giả phóng tới.

Nhạc Long Phi thấy Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí giết chết được Tây Tạng huyết chi rồi thì trong bụng mừng lắm nhưng thân thể đã bị đám bụi đỏ phủ kín.

Đào Hoa chương độc sa lợi hại vô cùng, nếu ai bị trúng một hạt cũng sẽ lập tức hóa thành máu mà chết, huống chi Nhạc Long Phi lúc này lại bị cả một đám bụi đỏ phủ kín còn làm sao thoát khỏi.

Trong khi tính mệnh ngàn cân treo sợi tóc, mới thấy môn tuyệt học của Thiên môn thật diệu dụng vô cùng.

Theo ý nghĩ của Nhạc Long Phi thì môn Vô Tướng thần công ngưng tụ vào vai bên trái đề phòng bị Tây Tạng huyết chi tập kích lập tức hóa thành một mảng lưới vô hình che khắp chu vi quanh chỗ Nhạc Long Phi đứng tới ngoài ba bước.

Nói một cách khác là đám Đào Hoa chương độc sa phủ kín lấy trên không, chiếu thẳng Nhạc Long Phi đánh xuống tới phía ngoài chỗ chàng đứng còn cách chừng ba bước thì đều bị tấm màn lưới vô hình Vô Tướng thần công ngăn lại nên đều lả tả rơi xuống đất.

Hồng Vân tôn giả trừ ngón Tây Tạng Đại Thủ Ấn công lực rất thâm hậu ra còn môn Đào Hoa chương độc sa cũng là một môn đã thành danh của lão nay thấy dùng để đối phó với Nhạc Long Phi không có công hiệu gì bất giác vừa giận vừa sợ, hú lên mấy tiếng liên, giờ một chiếc bàn tay đỏ như máy hằm hằm xông vào Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi thì triển Tiên Thiên Hồn Nguyên chân khí giết được con Tây Tạng huyết chi rồi trong bụng đã thầm tin phục người đã bí mật chỉ điểm, và vừa rồi đã thấy rõ công lực của Hồng Vân tôn giả còn cao hơn mình một bậc, khi nào còn dám liều mạng? Chàng vội thu Vô Tướng thần công về, thì triển lá cờ Mặc Vũ Phù Dung hướng thẳng vào phía Cốc Trường Thanh đứng ngoài cửa động lẳng không cuốn tới.

Ở đời luôn có những việc nguy rồi lại yên, yên rồi mà thành nguy, Nhạc Long Phi vừa rồi trước khi suýt bị Đào Hoa chương độc sa ném trúng đã kịp thời thì triển môn Vô Tướng thần công mới chuyển nguy thành an, như lúc này nguy cơ đã yên thì lại ở trong cái yên đó suýt chết.

Nguyên do Đào Hoa chương độc sa đã bị Vô tướng thần công ngăn cản nhưng cái Đào Hoa chương khí vô hình vẫn còn lẳng vẳng ở trên không, Nhạc Long Phi vì thu Vô Tướng thần công quá sớm nên trong mũi hình như ngửi thấy mùi thơm thơm phảng phất như không như có.

Lúc này chàng đang dồn tụ công lực thì triển ngón tuyệt học sư môn đánh mạnh vào Cốc Trường Thanh chuẩn bị cướp đường mà chạy nên sơ ý không để tâm đến cái mùi thơm phảng phất đó.

Chàng mở rộng lá cờ Mặc Vũ Phù Dung thì triển chiêu “Trùng Quang Nhật Nguyệt” là một trong hai chiêu tuyệt học của Chu Nhuận Ba lẳng không cuốn ngược lại.

Uy lực của hai chiêu “Thu Thập Sơn Hà” và “Trùng Quang Nhật Nguyệt” cường mạn đến đâu ngay như Đồ Viễn Trí cũng còn không dám khinh thường, đương đầu ngọn cờ thì Cốc Trường Thanh dĩ nhiên không phải là tay địch thủ.

Phan phong cuốn mạnh khí bốc lên cuộn cuộn vây kín lấy Cốc Trường Thanh không còn đường nào mà tránh, chân đứng không vững, bắn lên trên không.

Nhạc Long Phi không biết là Cốc Trường Thanh vừa mới đến Ô Mông xà cốc sau khi Hồng Vân tôn giả đem Trử Dân Thông đến tàn sát đàn rắn, giết tên xà nô, lại tưởng chính hắn cũng là người tham dự cuộc giết chóc tàn nhẫn đó, định bụng thừa dịp trừ luôn đi, bèn múa mạnh lá cờ Mặc Vũ Phan dồn hết sức mạnh làm cho Cốc Trường Thanh bị bắn vọt vào sườn núi như người bay.

Còn mình thì thi triển môn khinh công tuyệt đỉnh chạy sẵn ra khỏi xà cốc không ngừng một giây.

Hồng Vân tôn giả thấy Cốc Trường Thanh tính mệnh nguy ngập, khi nào dám ham đuổi theo Nhạc Long Phi và lại thấy đối phương khinh công tuyệt đỉnh, biết đuổi theo cũng vô ích bèn vội quay về phía Cốc Trường Thanh đề khí gọi to :

- Cốc đạo trưởng, mau dùng phách không chuông lực đánh mạnh vào sườn núi, may ra có thể bật trở lại rơi xuống đất được đây.

Cốc Trường Thanh được hấn nhắc một câu mới chợt nhớ ra nhưng khôn nổi lưng quay về phía vách lại bị luồng Phan phong mạnh mẽ của Nhạc Long Phi quán lấy không sao quay mình lại được, đành chỉ dồn tụ chân lực dùng Phản tý âm chuông phất ống tay áo đánh mạnh về phía sau.

Trong khi ông ta dùng hết sức phất ống tay áo thì người cách vách núi chừng bảy, tám thước nếu không nhanh trí thì thế nào cũng đập vào vách núi đến vỡ đầu, phủ tạng nát ra mà chết.

Sau khi đã phất ống tay áo phản chấn lại phía sau, tuy sức mạnh đã giảm bớt được quá nửa, nhưng Cốc Trường Thanh vẫn bị va vào vách núi lúc lặn xuống đất cũng bị thổ ra tí huyết.

Hồng Vân tôn giả đã biết Cốc Trường Thanh công lực rất cao, vậy mà tình trạng cũng cấp bách như vậy bất giác kinh sợ vì cái uy lực của Mặc Vũ Phù Dung phan bèn thùng thẳng bước đến bên Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Cốc đạo trưởng bị thương làm sao? Có nặng lắm không?

Cốc Trường Thanh cố gắng đứng lên gượng cười nói :

- Đa tạ đại sư chỉ bảo, nếu không giờ đây Cốc Trường Thanh chỉ còn là cái xác, hiện nay chỉ bị thương nhẹ, không hề gì.

Hồng Vân tôn giả thấy sắc mặt Cốc Trường Thanh có vẻ thẹn thùng liền an ủi nói :

- Cốc đạo trưởng đừng lấy thế làm buồn, một là vị trong lúc bất ngờ bị đòn đánh lén quá mạnh, hai là thằng nhãi Nhạc Long Phi thi triển chiêu pháp cũng thần kỳ lắm, đối thủ địa vị ta cũng khó lòng tránh...

Cốc Trường Thanh không đợi Hồng Vân tôn giả nói hết bèn rít hai hàm răng lại nói :

- Thằng ôn Nhạc Long Phi thực đáng ghét, Cốc Trường Thanh thề quyết băm xác nó ra làm trăm mảnh mới hả dạ.

Hồng Vân tôn giả cười đánh ác đáp :

- Mối thù của đạo trưởng có lẽ không cần báo nữa!

Cốc Trường Thanh ngạc nhiên hỏi tại sao, Hồng Vân tôn giả cười sáng sặc ra vẻ đắc ý vô cùng nhướn mày đáp :

- Nhạc Long Phi rất có thể chưa ra khỏi Ô Mông xà cốc đã chết rồi.

Cốc Trường Thanh càng kinh ngạc không hiểu, hỏi lại :

- Đại sư phóng Đào Hoa chương độc sa chẳng phải đã bị Nhạc Long Phi dùng chân khí vô hình cản lại bay lên không rơi hết có trúng vào hấn đâu?

Hồng Vân tôn giả cười độc ác :

- Độc sa tuy không ném trúng Nhạc Long Phi nhưng hấn vì vội tháo thân nên thu chân khí vô hình về quá sớm, tất đã ngửi phải một chút hương thơm còn bay lơ lửng bao trùm không trung.

Cốc Trường Thanh “à” một tiếng lại hỏi :

- Ngửi phải chút hương thời đã làm sao? Vả lại Nhạc Long Phi công lực cao thế...

Hồng Vân tôn giả cười hèn hèn ngắt lời :

- Đừng nói Nhạc Long Phi, ngay đến sư phụ của hấn là Chu Nhuận Ba ngửi phải một chút hương ấy cũng khó lòng chạy ra khỏi được một trăm bước.

Trử Dân Thông đứng bên cạnh nghe thấy thế mừng lắm, nói :

- Môn Đào Hoa chương độc sa của đại sư linh nghiệm như thế, sao chúng ta không đuổi theo tóm cổ thằng ôn con ấy đem về Bắc Kinh nộp cũng được kể là một kỳ công.

Hồng Vân tôn giả xua tay nói :

- Trừ lão đệ không hiểu, nếu ta đuổi ngay, rất có thể Nhạc Long Phi thần trí chưa hôn mê, sẽ cố sức liều chết chống lại.

Cốc Trường Thanh nhướn mày nói :

- Có phải đại sư định chờ Nhạc Long Phi mê man đi rồi mới bắt cho đỡ tốn công phải không?

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói :

- Không đánh mà khuất phục được người, đó mới là thượng sách của binh gia. Chúng ta đã đắc thắng hà tất còn phải tử lực chiến đấu với một kẻ như là cá trong hồ chỉ có hại mà vô ích.

Cốc Trường Thanh nghĩ một lúc nói với Hồng Vân tôn giả :

- Đại sư, Nhạc Long Phi ngồi phải Đào Hoa chương độc sa thì khi độc phát ra thì có bị chết ngay không hay là chỉ bị mê đi thôi?

Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Tạm thời thì chỉ bị mê man, rồi sau đó một tiếng đồng hồ phủ tạng mới bị nát ra, người sẽ hóa thành bị máu từ thất khiếu chảy ra mà chết.

Cốc Trường Thanh nghe nói đôi mày cau lại chú ý nhìn Hồng Vân tôn giả rồi hỏi :

- Đại sư đã luyện được Đào Hoa Thần Sa chắc phải có thuốc giải nữa chứ?

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói :

- Giải được thì sẵn lắm nhưng đạo trưởng hỏi để làm gì?

Cốc Trường Thanh nghiêng răng nói :

- Ta muốn cứu Nhạc Long Phi tỉnh dậy.

Trử Dân Thông ngơ ngác chẳng hiểu gì kêu lên :

- Sao Cốc đạo trưởng lại nói thế? Nhạc Long Phi đã định giết đạo trưởng, tại sao đạo trưởng lại muốn cứu hắn?

Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Trừ lão đệ đừng lấy làm lạ, Cốc đạo trưởng làm thế tất có ý riêng.

Cốc Trường Thanh vừa đưa tay áo lên lau mấy giọt máu dính trên mép, vừa nghiêng răng nói :

- Cốc Trường Thanh sinh bình chưa từng thua ai bao giờ, bữa nay ở trong Ô Mông xà cốc chịu nhục, bị nguy đủ thứ, nên đối với Nhạc Long Phi, Cốc cố giận đến thấu xương nhập cốt, khi nào chịu để yên cho hắn yên thân mà chết.

Trử Dân Thông hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- À, thì ra đạo trưởng muốn cứu Nhạc Long Phi khỏi chết rồi mới đem hắn ra tiêu khiển để rửa thù chó gì?

Cốc Trường Thanh nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Tha cho một mạng Nhạc Long Phi, ta sẽ lợi dụng được nhiều việc, về việc tư, ta có thể tự tay báo thù một cách khoái trá, về công, thì chẳng những ta giải hắn về kinh lĩnh thưởng lại còn lợi dụng hắn làm cố uy hiếp Chu Nhuận Ba nữa.

Hồng Vân tôn giả lẳng lặng nghe Cốc Trường Thanh nói xong, thần kinh kiêu ngạo buông tiếng cười sảng sặc một hồi nói :

- Đạo trưởng muốn đem Nhạc Long Phi làm trò tiêu khiển để rửa hận hoặc đem về Bắc Kinh cũng không sao nhưng không thể dùng hắn để uy hiếp Chu Nhuận Ba được đâu.

Cốc Trường Thanh chớp chớp đôi mắt, chưa kịp nói gì thì Hồng Vân tôn giả đã tiếp :

- Trừ Đồ lão cung phụng ra đức Vạn tuế còn phái ba huynh đệ ta vả lại thêm những cao thủ ngoại hạng như Lê đảo chủ, Cốc đạo trưởng tương trợ thì một xó Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp chỉ cần búng một ngón tay là vỡ, có cái gì mà đáng cho ta bày mưu hiệp chế Chu Nhuận Ba?

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười, thủng thỉnh nói :

- Đại sư là một tay tuyệt học của Tạng phái, tuy đã đủ chần nhiep càn khôn, nhưng cứ như lời truyền trong phái giang hồ thì Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba công lực đã đi đến chỗ diệu tham tạo hóa, cao minh đến độ nói ra không mấy ai dám tin.

Hồng Vân tôn giả lại ha hả cười lớn :

- Công lực của Chu Nhuận Ba càng cao minh càng hay chớ sao?

Trử Dân Thông ngơ ngác không hiểu hỏi lại :

- Đại sư, ngài...

Hồng Vân tôn giả không đợi Trử Dân Thông hỏi dứt câu giơ tay vỗ mạnh vào hán một cái rồi cất tiếng cười hô hô :

- Trử lão đệ thử nghĩ lại coi: ba huynh đệ bần tăng trừ Đồ lão cung phụng không tiện đối thủ không kể, còn từ ngày vào Trung Nguyên đến giờ chưa gặp tay nào đáng là đối thủ, anh hùng không có đất dụng võ chẳng tỉnh mạch lắm ru?

Trử Dân Thông cười nói :

- Tên Nhạc Long Phi vừa rồi tuy còn ít tuổi nhưng võ học cũng ghê đấy chứ? Ta thấy hán đấu với đại sư...

Cốc Trường Thanh hiểu ý, vội ngắt lời cười :

- Trử lão đệ trông lầm đấy, công lực của Nhạc Long Phi có bất tục thật nhưng so thế nào với đại sư? Vừa rồi trong khi giao đấu tuy chưa rõ hơn thua nhưng một đẳng trên không đánh xuống, chân lực tất nhiên phải tăng lên, một đẳng thăng thốt quay lại, nội kinh tất phải giảm đi, hai bên khác biệt nhau như thế vậy mà không phân thắng bại thì đủ hiểu là hỏa hầu của Hồng Vân đại sư ít nhất cao hơn Nhạc Long Phi tới hai thành.

Hồng Vân tôn giả đắc ý nhướng mày cười hênh hếch :

- Đạo trưởng pháp nhãn tinh lắm, nếu Nhạc Long Phi không chạy trốn thì ta nhất định không để nó sống quá ba mươi chiêu Đại Thủ Ấn của ta.

19. Chương 19: Ô Mông Xà Huyệť Gặť Duyên Lạ

Cốc Trường Thanh đưa mắt ra cửa hang, mỉm cười :

- Đại sư, từ lúc Nhạc Long Phi trúng độc tháo thân, đến giờ cũng lâu rồi, tất nhiên hán đã ngã rồi chứ?

Hồng Vân tôn giả gật đầu cười :

- Ta cam đoan với các vị là hiện giờ hán đang nằm ở mé trái ngoài cửa hang này, quá chút nữa thì hết cứu.

Nói xong đứng lên cùng bọn Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông thủng thỉnh bước ra khỏi cửa cốc.

Nhưng khi đến phía ngoài Ô Mông xà cốc vẫn chẳng thấy bóng dáng Nhạc Long Phi đâu chỉ thấy trên một tảng đá vuông lớn có mấy chữ đối phương để lại như sau: “Ngày mười chín tháng ba tới, Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp hợp mặt”.

Trử Dân Thông nhìn Hồng Vân tôn giả ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư, hay là Nhạc Long Phi không bị trúng độc.

Hồng Vân tôn giả cau mày nói :

- Rõ ràng ta đã nhìn thấy Nhạc Long Phi dùng vô hình chân khí gạt rơi độc sa rồi vì không biết hãy còn nguy hiểm thu nội gia chân khí chạy trốn trên mặt lúc ấy đã hơi ứng đỏ nhất định là hắn đã ngừng phải Đào Hoa chưởng khí rồi.

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười :

- Đại sư, theo ý bản đạo thì Nhạc Long Phi tuyệt không có một chút gì đã bị trúng độc, hình như đã may mắn thoát khỏi thật.

Hồng Vân tôn giả lại hỏi :

- Sao đạo trưởng biết?

Cốc Trường Thanh trở mấy dòng trên đá rồi nói :

- Bản đạo căn cứ vào những nét chữ khắc rất ngay ngắn chân phương, nét nào cũng lõm sâu vào đá tới năm phân mà nói, đại sư thử nghĩ có người phủ tạng đã bị trúng độc mà công lực còn đến bậc này không?

Hồng Vân tôn giả nghĩ một lúc rồi nói :

- Đạo trưởng nói có lý, nhưng vừa rồi rõ ràng mắt ta trông thấy mặt Nhạc Long Phi có dấu hiệu trúng độc hẳn hoi, việc này thật là khó hiểu.

Ta hãy tạm gác chuyện ba tên ứng khuyển Thanh đình đang nhìn nhau ngơ ngác kinh nghi, không nói đến vội, giờ đây xin nói về chuyện Nhạc Long Phi.

Sau khi Nhạc Long Phi đã thi triển cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan, là môn tuyệt học sư truyền, cuốn bay Cốc Trường Thanh vượt khỏi vòng vây rồi, vừa quanh ra khỏi sườn núi, chợt thấy ruột gan nôn nao khó chịu vô cùng.

Thì ra, một là vì Nhạc Long Phi vội thu Vô Tướng thần công tung mình nhảy vào Cốc Trường Thanh, đề khí quá nhanh, nên hít phải rất nhiều khí độc đang bay lơ lửng trên không.

Hai là trong lúc thi triển “Thu Thập Sơn Hà” lại dùng sức quá độ nên độc khí phát ra sớm như vậy.

Lúc mới đầu chàng chỉ thấy trong tạng phủ cảm giác là lạ, đầu óc mê man khó chịu, còn không biết vì mình không cẩn thận hít phải độc khí, nhưng vì nơi mình đứng chỉ cách bọn Hồng Vân tôn giả có một tảng đá, bèn ngồi dựa lưng vào đá lắng lắng ngồi điều khí dưỡng thần, định xem xét tại sao mà trong mình lại biến chuyển lạ như thế.

Chàng còn chưa kịp xét rõ nguyên nhân đã nghe tự miệng bọn Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh bàn tán với nhau, biết mình bị trúng Đào Hoa độc chưởng cực kỳ lợi hại rồi, đành thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Cũng trong lúc ấy, chợt tai nghe Cốc Trường Thanh đề nghị bày kế độc là từ từ làm hại Nhạc Long Phi để báo thù và dùng chàng để uy hiếp Chu Nhuận Ba.

Nhạc Long Phi đã bị vướng phải mối tình nhi nữ với Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ rồi vì biến tình nổi sóng, làm cho chàng uất ức không vui, đến nay thân lại vướng kỳ độc, nên đành cam tâm chịu chết, để giải trừ phiền não.

Nhưng khi nghe Cốc Trường Thanh bày mưu thâm độc, làm cho chàng không muốn chết nữa, nảy ra ý muốn sống.

Chàng tuy trúng độc, nhưng vẫn cho là có hai cách để thoát chết được.

Cách thứ nhất là trong khi vừa rồi bị hãm giữa vòng vây có người dùng công phu Nghi Ngữ Truyền Âm chỉ điểm cho mình cái kế giết chim, thoát vây, vậy thời tất nhiên người ấy biết mình bị trúng độc mà chạy đến tiếp cứu.

Cách thứ hai là bên mình còn lọ thuốc Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh đựng trong hộp sắt do Bào Cô Vân mở hộ Vũ Văn Kỳ bữa nọ. Lọ thánh dược hãn thế này chắc chắn có thể giải trừ được chất độc Đào sa trong phủ tạng.

Nhưng thứ thuốc này có công dụng làm cho người uống sáng mắt thanh tâm, đại bổ chân khí, đối với Vũ Văn Kỳ, chân khí hơi bị tiên thiên khuyết hãm thì thực ích lợi vô cùng nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì quyết không khi nào chàng chịu uống. Nhạc Long Phi hy vọng vào hai khả năng thoát hiểm đó, nên tâm thần không bị mê hoặc, yên lòng ngồi chờ vị cứu tinh đã bí mật giúp đỡ lúc này.

Việc trong thiên hạ, luôn xảy ra những sự ngoài ý liệu của con người, cứ theo đúng thì vị kỳ nhân đã hai lần bí mật chỉ dẫn cho Nhạc Long Phi lẽ ra phải lộ mặt cứu chàng mới phải.

Nhưng trái lại, từ lúc chàng trúng độc đến giờ, không còn thấy tăm bóng người ấy đâu nữa.

Nhạc Long Phi đợi mãi không thấy người, cảm giác khó chịu càng lúc càng tăng, khiến cho chàng cơ hồ không sao chịu nổi.

Chàng lại nghĩ: “Nếu mình chết hoặc rơi vào tay bọn umber khuyến thì lọ thuốc Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh này cũng không còn, như vậy thì chẳng có ích lợi gì cho Vũ Văn Kỳ”.

Nghĩ đến đây bèn quyết thò tay vào bọc lấy lọ thuốc ra mở nút lọ rồi đưa lên miệng uống dần từng ngụm nhỏ.

Thứ thuốc Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh này hương thơm ngào ngạt, nhưng Nhạc Long Phi uống đến quá nửa bình mà trong phủ tạng vẫn còn cảm giác khó chịu như cũ.

Nhạc Long Phi tức mình, cầm chiếc lọ ngọc dốc ngược lên, còn bao nhiêu uống hết.

Sau khi uống hết cả một lọ ngọc dịch quỳnh hương vào bụng, quả nhiên chàng thấy khí độc tan dần nhưng trong bách huyết tứ chi cảm thấy hơi chướng lên.

Nhạc Long Phi biết ngay đó là hiện tượng do mình uống quá nhiều linh dược nên chân nguyên tràn đầy, nội lực tăng mạnh gây nên, nhưng phải lập tức tìm ngay một chỗ yên tĩnh vắng vẻ, điều khí hành công, khiến cho cái số chân lực mới tăng đó có thể thu phóng theo ý mình, mới không phụ cái diệu dụng của linh dược không thì trái lại, lại hại thêm.

Hướng chi tai vừa nghe tiếng Cốc Trường Thanh giục Hồng Vân tôn giả đi tìm mình, nếu cứ ngồi đây thì làm sao khỏi bị bọn họ bắt gặp? Chàng vội vã viết mấy chữ lên vách đá để lại rồi ra khỏi Ô Mông xà cốc.

Ra khỏi cốc, chàng thấy tứ chi chướng lên, đau đớn nhức nhối không sao chịu nổi, chàng vừa thoáng thấy dưới chân núi về mé trái có một bụi cỏ um tùm, che lấp một cái cửa động tối om, bèn chẳng suy nghĩ gì nữa, vội băng mình nhảy xuống.

Nhưng thân hình vừa rơi xuống, mới biết là đại, cái động này quả thật không đáy, Nhạc Long Phi vừa định nhảy lên, nhưng tai lại nghe tiếng bọn Hồng Vân tôn giả ở trong Ô Mông xà cốc đi ra, đành phải nghiêng răng bám chặt lấy vách động thì triển ngón Du Long thuật nhảy xuống đáy động, chẳng đo lường gì nữa.

Động sâu tới mười bốn mươi lăm trượng, hệt như một cái giếng cổ nhưng xuống đến đáy động địa thể mở rộng thành ra một gian thạch thất rộng.

Trong thạch thất không biết ánh sáng từ đâu lọt vào, nên trông không đến nỗi tối tăm.

Nhưng cái trông thấy ở trong động cũng đủ làm cho Nhạc Long Phi hoảng hồn.

Thì ra, trong động ngoài ba cổ hài cốt mặt mũi dữ tợn đáng sợ ra, lại còn có những con rắn độc lớn nhỏ đủ cả, hình sắc đủ màu đủ vẻ rải rác khắp trong động.

Đừng nói là trong động toàn rắn độc, lúc này dầu đến vạc dầu chần ngay trước mặt, Nhạc Long Phi cũng không còn thời giờ nghĩ đến vì nếu chàng không kịp hành công dẫn khí, đưa cái chân khí nội gia thốt nhiên tăng lên dồn tụ lại cho trở về nguyên vị, thì Bách huyết vỡ tan, có thể chết tức khắc.

Vì thế nên Nhạc Long Phi còn nào kịp nghĩ đến việc thân mình đang lạc vào giữa đàn rắn độc, chàng chỉ vận dụng Vô Tướng thần công rồi lập tức quên hết mọi sự, điều hòa chân khí xuyên qua Cửu cung lõi phủ

sang Thập nhị trùng lâu vào đến Sinh tử huyền quan, muốn thừa dịp đạt tới cảnh giới đả thông suốt hai mạch Nhâm, Đốc là một việc mà những người luyện võ rất khó mong hoàn thành được.

Tứ chi bách huyết của chàng vốn đã chướng lên nhứt nhối, lúc này vì phải tụ khí hành công nên càng phát chướng lên và đau đốn dữ dội.

Nhạc Long Phi không hề sợ hãi, chàng biết đó chỉ là hiện tượng tất nhiên phải có, bây giờ sự đau đốn càng kịch liệt bao nhiêu thì sau này thu hoạch càng rộng lớn bấy nhiêu.

Chướng! Đau!

Nhạc Long Phi đối với hai trạng thái khổ sở này chỉ có thể dùng một chữ “Nhẫn” mà đối phó.

Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! Đem thân ra mà chịu đựng hết thảy, coi hết thảy đều là ảo ảnh ma chướng gạt bỏ mọi sự lo nghĩ, điều hòa nguyên khí lắng tĩnh thần trí mà chiếu vào bên trong.

Trên đời không còn gì cao hơn chữ Nhẫn! Không biết qua bao nhiêu lâu, Nhạc Long Phi mới do chữ Nhẫn mà thành công. Chướng dần dần tan, đau dần dần êm, một luồng chân khí nội gia uy thế rất mạnh tăng trong thân thể, hình như đang chảy tràn khắp nơi, rồi lại biến thành một luồng nhiệt ôn hòa, từ từ chảy trong mạch máu.

Mãi cho khi chướng và đau hết hẳn, khắp mình thư thái dễ chịu, Nhạc Long Phi mới khê hé mắt ra nhìn.

Chàng nhìn khắp mọi nơi rồi đột nhiên giật mình kinh sợ.

Chàng giật mình không phải vì ba cỗ hài cốt, cũng không phải vì trong động có nhiều rắn độc mà là vì chính cặp mắt của chàng. Thì ra mục lục của chàng đã tăng cường một cách kỳ dị, nhứt nhứt tất cả mọi thứ dù chỉ nhỏ bằng cái tơ cái tóc trong hang động trong bóng tối nhập nhoạng này chàng đều trông rõ.

Cái hiện tượng đó cố nhiên là nhờ sức Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh. Mà đối với nhãn lực của Nhạc Long Phi có một công hiệu rất lớn, và vì mục lục tăng cường, chàng trông thấy tất cả sự thực.

Sự thực ấy là mấy trăm con rắn độc nằm rải rác trong động này không phải là rắn sống mà là toàn xác rắn đã lột. Chàng nhớ năm xưa Ngọc Diện Thần Ma La Hiểu Tinh định tâm hãm hại Thiệu Hàm Yên, mới bỏ nàng vào Ô Mông xà huyết trái lại làm cho Thiệu Hàm Yên nhân họa đắc phúc, thuần phục đàn rắn, và tìm được cuốn kỳ thư trong hang rắn, rồi nhân đó mà luyện thành thần công tuyệt thế nổi danh Ô Mông Xà Nữ.

Căn cứ theo tình thế trước mắt, nơi mình đang ở là một gian thạch thất bên trong không biết bao là xác rắn, rất có thể là hang rắn mà Thiệu Hàm Yên đã ngộ nạn hồi xưa.

Nhạc Long Phi vừa nghĩ vừa thông thả đứng lên, nhưng dưới mắt chàng lại phát hiện sự lạ.

Ba cỗ xương người đều ngồi xếp bằng tròn, trên đầu mỗi người đều mọc ra một cái nấm lớn bằng đồng tiền, màu đỏ tía.

Nhạc Long Phi ngạc nhiên đến gần, chú ý nhìn kỹ, nhưng vẫn không hiểu cây nấm mọc trên đầu cỗ hài cốt thuộc loại cây gì?

Gian thạch thất là nơi Thiệu Hàm Yên tập luyện võ công năm trước, thời sao lại có ba bộ xương ngồi xếp bằng tròn ở đây? Và cửa ngõ căn động này không thấy sửa sang chi hết? Vậy ba bộ xương này là ai? Có phải họ bị Thiệu Hàm Yên nhốt vào đây, rồi đau đốn uất ức mà chết? Hay còn vì có gì khác nữa.

Nhạc Long Phi lúc này thân thể đã hết đau đốn, tinh thần mạnh mẽ lại lo bọn Hồng Vân tôn giả chưa đi khỏi Ô Mông xà cốc, bèn định bụng hãy tạm ở lại động ít lâu, vì thế chàng xem xét kỹ thi hài làm cách tiêu thời gian.

Ba cỗ thi hài chỉ còn trơ khung xương, rõ ràng là chết đã lâu, nhưng bên cạnh chỗ họ ngồi vẫn còn một ít áo chưa bị rách nát hết.

Nhạc Long Phi căn cứ vào mấy mảnh áo sót lại nghiên cứu kỹ càng và nhận ra ba người này thì có một Tăng, một Ni và một Đạo.

Ba vị xuất gia Tăng, Ni, Đạo sao lại cùng vào trong hang rắn này đối diện nhau mà chết?

Trong giới võ lâm gần đây không nghe thấy ai nói có ba vị phương ngoại kỳ nhân nào thốt nhiên mất tích cả.

Nhạc Long Phi nghĩ mãi, không sao giải được mối nghi ngờ. Chàng đâu có biết, trước kia khi Thiệu Hàm Yên bị La Hiểu Tinh đẩy xuống động này thì trong động đã có ba thi hài ngồi đó. Bộ võ lâm kỳ thư mà Thiệu Hàm Yên tìm được chính là ở giữa ba cỗ thi hài ấy.

Thiệu Hàm Yên vốn đã giỏi về dạy răn, lại thêm bộ Linh Xà chân kinh bèn sáng lập ra phái võ học Ô Mông, liệt danh với bậc cao nhân đương thời.

Tuy nhiên, giữa năm Thiệu Hàm Yên tìm được bộ Linh Xà chân kinh thì ba bộ hài cốt này tuy đã tiêu hết máu thịt nhưng trên đỉnh đầu chưa mọc nấm màu đỏ và lớn bằng đồng tiền kia.

Nhạc Long Phi thấy trong động chỗ nào cũng có xác rắn, mùi tanh hôi khó chịu, bèn cho là mấy cây nấm đỏ này tất nhiên là do cái thấp khí, độc khí, tử khí ập ủ lâu ngày mà sinh ra.

Chàng đã định hái thử một cây, đem về đưa cho Chu Bạch Mi hỏi xem ông có biết là loại gì không. Nhưng sau nghĩ lại đoán chắc thứ cây này phải độc lắm, nên rút cục chàng không dám động tới nữa.

Nhạc Long Phi đi đi lại lại trong động, nhìn xác rắn, thốt nhiên chàng thấy hứng thú.

Nhân vì đồng xác rắn nằm chồng chất giữa ba cỗ thi hài ngồi xếp theo hình chữ Phẩm hình như khi chưa chết ba người ngồi vây quanh đồng xác rắn bàn luận sự gì.

Nhạc Long Phi cầm lá cờ Mặc Vũ Phù Dung khều từng cái xác rắn lên xem. Khều đi khều lại, rút cục chàng tìm ra được một đầu mối, biết được một câu chuyện bí mật của giới võ lâm cách đây chừng vài chục năm về trước. Thì ra trên mặt đá, dưới đồng xác rắn có khắc nhiều dòng chữ.

Mắt chàng lúc này nhân lực tăng gấp bội nên nét chữ dù nhỏ vẫn đọc được như thường.

Sau khi đã đọc hết những dòng trên mặt đá chàng mới biết rõ thân phận của ba bộ hài cốt này. Đúng ba người đó có một Tăng, một Ni và một Đạo. Tăng tên là Nhất Giác, Ni tên là Nhất Tuệ, còn Đạo tên là Nhất Thanh. Mấy chục năm trước đây, cả ba người là kỳ hiệp Không môn danh lừng tám cõi. ba người đều là học nghệ ở Ô Mông lão nhân - một vị hiệp khách tuyệt đại đương thời, vì thế thành sư huynh sư muội.

Ai ngờ Ô Mông lão nhân tuy võ học thông thần, nhưng một bữa uống rượu say ở hoang sơn, ngẫu nhiên sơ ý bị một con rắn độc cắn phải, đến lúc nọc độc độc phát, không còn thuốc gì cứu được mà chết.

Trong khi lão nhân hấp hối, ba vị học trò đều lập huyết thệ là xin gắng hết sức trừ hết giống rắn độc báo thù cho ân sư. Ô Mông lão nhân xưa tay mím cười nói rằng: “Loài rắn độc trên thế gian này nhiều không biết bao mà kể, thay vì đi khắp các nơi tìm giết, sư huynh muội hãy hợp lực nhau lại nghiên cứu thuật dạy rắn có hay hơn không?” Lão nhân dặn dò xong, lập tức tắt thở.

Bọn Nhất Giác đại sư chôn cất ân sư xong bèn chia nhau đi du hiệp giang hồ, học hỏi các thủ thật dạy răn, lại hẹn nhau ba năm sẽ họp mặt trong thạch thất này tức là mộ của Ô Mông lão nhân. Đẳng đẳng ba năm, ba vị sư huynh muội lại tụ họp ở đây, sau khi tế diện ân sư xong, mỗi người đều thuật lại những sở học đặc ý của mình cho nhau nghe rồi tổng hợp nghiên cứu lại để hy vọng sáng lập một kỹ thuật tuyệt diệu có thể thuần phục hết thấy các giống rắn trên thế gian cho tất cả mọi nơi lấy làm tiêu chuẩn. Rốt cục ba vị sư huynh muội tận tâm kiệt lực viết ra bộ Linh Xà chân kinh chuyên dạy các giống rắn và còn chép nhiều môn võ học tinh diệu khác nữa, đặt lên trước mộ Ô Mông lão nhân để biểu thị rằng mình đã hoàn thành di mệnh ân sư.

Nhưng ba vị kỳ hiệp vì ở trong địa huyết lâu năm chuyên tâm nghiên cứu đến nỗi bị mắc bệnh phong thấp cực nặng mà không biết.

Bộ Linh Xà chân kinh vừa hoàn thành, tâm thần vừa thanh thoi thì chứng phong thấp đột nhiên phát ra, hai chân bị đau tê liệt, không đứng lên và cũng không cử động được nữa.

Trong tình thế ấy, bọn Nhất Giác đại sư làm cách gì mà sống được? Họ đành nhờ vào cái diệu thuật dạy rắn đã nghiên cứu thành công ăn thịt rắn cho đỡ đói, uống máu rắn cho khỏi khát, một mặt họ dụng nội công chống chọi với chứng bệnh phong thấp nguy hiểm.

Cổ công cổ sức rờng đã hơn năm trời, chứng bệnh phong thấp chỉ có tăng chứ không có giảm. Nhất Giác đại sư, Nhất Tuệ thần ni, Nhất Thanh đạo trưởng trong lúc tuyệt vọng, lại thêm suốt ngày ăn thịt rắn sống uống máu rắn sống tanh tươi khó nuốt, bèn nảy ra tư tưởng chán đời.

Trước hết đem hết những chuyện trải qua viết lên mặt đá để lưu lại với đời rồi sau đó ngằm vận công điếm vào tử huyệt cho nhau, rồi đều mỉm cười giải thoát.

Thời giờ thấm thoát, năm tháng thoi đưa, ba vị kỳ hiệp máu thịt tiêu mòn biến thành ba bộ xương khô mà lúc này ngồi trước mặt Nhạc Long Phi kia.

Nhạc Long Phi xem hết mấy dòng chữ khắc trên đá, trong lòng cảm khái vô cùng, bất giác nảy ra hai mối nghi ngờ.

Một là, nếu ngôi thạch thất này là nơi an táng Ô Mông lão nhân thì phần mộ đâu sao không thấy?

Hai là, tại sao trên đỉnh đầu mỗi hài cốt đều mọc ra một cây nấm đỏ?

Nhạc Long Phi ngẫm nghĩ giây lâu vẫn không sao giải được mối nghi ngờ thứ hai, nhưng còn mối nghi ngờ thứ nhất thì chàng hơi lơ mờ đoán ra.

Chàng cho nơi thạch thất này khu vực không phải chỉ có thể, rất có thể còn một nơi cảnh trí thanh u khác nữa! Vì Nhất Giác đại sư đã đem hài cốt Ô Mông lão nhân an táng ở đây, tất nhiên phải là một nơi phong cảnh thanh nhã, hoặc ít nhất là cũng không đến nỗi chật hẹp lụp xụp thế này.

Nếu quả còn một nơi cảnh trí thanh u nữa, chắc là phải có một cánh cửa bí mật nào đó có thể mở ra được?

Nhạc Long Phi vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn khắp bốn phía, tay vẫn cầm cán cờ Mặc Vũ Phù Dung gẩy đi gẩy lại đồng xác rắn.

Trong bụng không nghĩ ra được đầu mối gì, mục quang cũng không tìm thấy một điểm đáng nghi nào, nhưng cái cán cờ khua đi khua lại thì lại thấy sự lạ xuất hiện.

Trên mặt đá có một xác rắn xanh, chưa bị Nhạc Long Phi chọc phải, chàng cúi xuống nhìn kỹ mới nhận ra rằng con rắn nhỏ màu xanh ấy không phải là xác rắn mà là con rắn giả tạc bằng đá xanh.

Đang tự nhiên lại tạc ra một con rắn đá, tất là bên trong có cái gì lạ. Chàng xoay bên trái, rồi lại xoay bên phải, con rắn đá vẫn như mọc rễ xuống đất không làm sao lay nổi.

Nhưng Nhạc Long Phi trong lúc sơ ý, hơi dùng chân lực ấn một cái, con rắn đá liền thụt xuống khỏi mặt đất.

Nhạc Long Phi lại lấy tay xoay thử con rắn đá lập tức cũng theo đà tay xoay đi. Chưa xoay hết nửa vòng, chợt nghe tiếng đá chuyển rầm rầm, rồi trên vách đá hiện ra một cửa động tối om, sâu không thấy đáy.

Nhạc Long Phi thấy mình đoán quả không sai, bèn khẽ tung mình nhảy vào cửa động.

Ai ngờ vừa nhảy vào trong động tiếng đá chuyển rầm rầm cửa động đóng lại như cũ. Vách đá dày dặn vô cùng, mặc dầu chưởng lực vô công giở đến đâu cũng không thể đục thủng núi mà ra được.

Nhạc Long Phi làm cách nào mà thoát thân?

Chàng có tìm thấy ngôi mộ của Ô Mông lão nhân trong động không?

Tất cả những tình tiết đó tới đây xin tạm gác lại, bút giả lại thuật tiếp câu chuyện của Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình từ lúc ở trong bí động núi Tung Sơn tự tay cầm mũi chùy sắc như nước rạch vào má Vũ Văn Kỳ hai chữ thập thật sâu làm cho Lãnh Băng Tâm bị kích thích quá mạnh, hối hận vô cùng bèn cũng cầm dao tự rạch mặt hủy hoại dung nhan cho giống Vũ Văn Kỳ, để lương tâm đỡ cắn rứt, và cũng là để trừng phạt Âu Dương Bình một cách gián tiếp.

Kể rồi nàng thả bảy rắn độc, sai xông vào Âu Dương Bình là cho hấn kinh hồn bạt vía, co giò chạy thẳng một mạch ra cửa động.

Khi đã băng qua hết hai ngọn núi, mới ngồi xuống trước cửa một ngôi miếu nhỏ nghỉ ngơi, ngửa mặt lên nhìn trời thở dài thườn thượt.

Âu Dương Bình đối với Lãnh Băng Tâm quả là thật hết lòng yêu mến, chỉ vì muốn gây chia rẽ giữa Lãnh Băng Tâm và Nhạc Long Phi một mối thâm thù vĩnh viễn không bao giờ giải nên mới hạ thủ phá hủy dung nhan Vũ Văn Kỳ, ai ngờ vì thế làm cho Lãnh Băng Tâm uất hận cũng tự hủy nhan sắc tạ lỗi với Vũ Văn Kỳ.

Thế là ngọc thạch câu phần, làm người hại mình. Âu Dương Bình càng nghĩ càng giận, càng thẹn không có cách gì hình dung ra được.

Trong lòng cảm xúc muôn phần, không biết làm sao được, bèn đứng lên chấp tay ra sau lưng, đưa mắt ngắm nhìn cảnh vật, ngôi miếu sau lưng hẳn là miếu thờ sơn thần, ngoài cửa miếu có đôi câu đối đề rằng :

Bách thiện hiếu vi tiên, luận tâm bất luận tích, luận tích bản gia vô hiếu tử.

Vạn ác dâm vi thủ, luận tích bất luận tâm, luận tâm tự cổ thiếu hoàn nhân.

(Trăm thiện hiếu là trước, luận về tâm không ai luận về tích, nếu luận về tích, thì con nhà nghèo làm gì có hiếu tử.

Vạn ác dâm là đầu, luận về tích, không ai luận, về tâm, nếu luận về tâm, thì xưa nay mấy kẻ được hoàn toàn).

Âu Dương Bình xem xong, thốt nhiên đôi lông mày xéch ngược, đuổi nhanh tay phải, phóng ra một chưởng phong vô cùng mãnh liệt đập tan câu đối vỡ tan tành.

Thì ra hẳn thấy kẻ phá hủy dung nhan Vũ Văn Kỳ là do Lãnh Băng Tâm chủ mưu, chẳng qua là lúc thi hành, nằng chột nảy lòng bất nhẫn, nên mình hạ thủ mà thôi.

Thế mà trong câu đối kia, thấy câu “chỉ luận về tích chứ không luận về tâm, nếu luận về tâm, xưa nay mấy kẻ được hoàn toàn?” lại như biện hộ cho Lãnh Băng Tâm, đem bao tội trút hết lên đầu mình.

Âu Dương Bình sau khi giận dữ đập vỡ câu đối, nhận thấy không ai ra trách hỏi, lại thấy cửa miếu mạng nhện chăng đầy, mới biết là miếu hoang.

Hắn liền giơ tay khê đẩy, cánh cửa lập tức mở ra, Âu Dương Bình thuận chân bước vào, thấy cách khuôn cửa không xa, có treo một tấm nghệt kính, dưới tấm nghệt kính là một pho tượng Thần oai phong lẫm lẫm, hai bên cột lại có hai câu đối khác :

Mặc dầu người tội ác tạo thiên, đứng trước nghệt kính, đừng nên cứng cổ.

Phải biết ta lượng tình khoan thứ, đồ đao vứt bỏ, sớm sớm hồi đầu.

Âu Dương Bình đọc xong câu đối, lại thấy cái không khí trong miếu vừa trang nghiêm vừa lạnh lẽo bất giác thấy rợn tóc gáy.

Nhưng chỉ trong chớp mắt hung tính của hắn lại nổi lên, một chưởng lăng không ngọn cương phong ào tới, tấm gương nghệt kính rơi vỡ tan tành.

Rồi sau đó hắn vận chân lực dùng ngón tay khắc vào bên cạnh cột treo câu đối thêm hai câu nữa :

Thần Phật bao giờ treo nghệt kính?

Anh hùng hà tất ném đồ đao?

Khắc xong mười bốn chữ, Âu Dương Bình chột nhướn mày nói một mình :

“Âu Dương Bình này danh liệt Càn Khôn lục ác, uy phong vang dậy cả võ lâm, hà tất phải vì một Lãnh Băng Tâm mà tiêu tan cả chí khí? Ta thừa thế lúc kiếp đương thịnh, lập một phen sự nghiệp ngang trời lệch đất xem sao!

Nói một mình chán, hắn lại cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, hắn tự nghĩ “muốn có một sự nghiệp oanh liệt, hiện thời chỉ có hai đường: một là lưu phương thiên cổ, hai là di xú vạn niên. Nếu muốn lưu phương thiên cổ thì lập tức quay về Bắc Thiên sơn, qui thuận dưới lá cờ Nhật nguyệt của Chu Nhuận Ba dòng dõi nhà

Tiền Minh, rồi tận tâm kiệt lực phục hưng Hán tộc, trừng chính sơn hà. Còn muốn di xú vạn niên thì phải đầu hàng Đồ Viễn Trí, làm ưng khuyển cho Thanh đình, tiêu diệt đồng bào Hán tộc.

Nhân vì lúc này đừng nói những các nhân vật giang hồ đến ngay trong bọn tuyệt kỳ danh lừng tám cõi như Song tàn, Lục ác, Long, Xà, Quỷ, Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng, Nhật Nguyệt Phan cũng đã chia là hai phái trung gian rõ rệt.

Sa Bọt, Đạt Nguyên, Thiệu Hàm Yên, với sư tỷ mình là Ngô Cúc đều đã ra người thiên cổ.

Cừu Trọng Đạt, Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc thì đều cam tâm phù tá Thanh đình.

Còn Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi thì cùng với bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đều phấn đấu cho đại nghĩa dân tộc.

Duy chỉ còn có mình là cô thân không có đồng đạo đồng minh, gia chí dĩ đối với cả hai phe thuận Thanh, kháng Thanh, đều kết thành mối thù trọng đại.

Hiện thời đã không muốn mai một thân danh, cố quên hẳn Lãnh Băng Tâm đi, gây lấy một sự nghiệp liệt liệt oanh oanh, tất phải thận trọng tuyển tránh giữa hai ngã đường lưu phương thiên cổ và di xú vạn niên ấy mới được”.

Âu Dương Bình nghĩ đi nghĩ lại, xét thấy về phương diện các nhân vật thuận Thanh, chỉ cần đừng nghĩ đến thù Lê Phóng Hạc đầu độc mưu hại nữa, thời câu chuyện xích mích nhỏ giữa mình và Cận Vạn Tôn làm gì mà không giải quyết xong.

Đến như phương diện đối với các nhân vật kháng Thanh, thời vì Vũ Văn Kỳ dung nhan bị hủy, võ công bị phế, tất nhiên bọn Hàn Nguyệt sư thái và Nhạc Long Phi không thể tha thứ cho mình được.

Nói một cách khác, thời kết quả sự suy xét tuyển lựa của Âu Dương Bình là nếu không muốn cam tâm tịch mịch thì chỉ còn một đường duy nhất là đầu thuận Thanh đình, tàn hại bọn chí sĩ dân tộc hoàn thành sự nghiệp di xú vạn niên.

Hắn vừa tính toán xong, chợt nghe phía ngoài miếu có tiếng ngựa hí văng vẳng từ xa vọng lại.

Tiếng ngựa hí quen thuộc, hình như chính là con Thanh Thông bảo mã mà trước kia mình tặng cho Lãnh Băng Tâm rồi sau bị lạc mất ở đảo Độc Long.

Âu Dương Bình vội nhảy ra cửa miếu, chú ý trông về phía ngựa hí, quả thấy cách chừng hơn mười trượng, một người cưỡi con tuấn mã lông xanh đã sắp vòng về phía sau núi.

Ngựa thì chính là con thiên lý long câu yêu quý của mình, nhưng người ngồi trên ngựa chưa trông rõ lắm, chỉ biết đó là một ông già áo đen, Âu Dương Bình vận khí Đan Điền cất tiếng gọi lớn :

- Bằng hữu cưỡi ngựa đừng đi vội.

Con Thanh Thông mã nhanh như luồng điện đã vòng qua chân núi, nghe tiếng Âu Dương Bình gọi, quay đầu trở lại.

Đôi bên đối diện Âu Dương Bình mới trông rõ người ngồi trên mình ngựa chính là Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí trông thấy Âu Dương Bình cũng ở Tung Sơn thì bất giác ngạc nhiên.

Âu Dương Bình chấp tay cười, nói trước :

- Đồ tiên sinh, từ hôm chia tay ở Nam Hải vẫn mạnh chứ? Có thể xuống ngựa nói chuyện một lúc được không?

Đồ Viễn Trí nhướng cao lông mày, tung mình nhảy xuống ngựa, dăm dăm nhìn Âu Dương Bình với một vẻ giễu cợt, chấp tay mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh đã bị trúng nọc rắn độc mà vẫn còn bơi thuyền vượt qua biển Nam Hải thật là bản lĩnh phi thường.

Âu Dương Bình đỏ bừng mặt, chưa kịp trả lời, con Thanh Thông đột nhiên nhảy vọt tới, dúi đầu vào ngực Âu Dương Bình ra vẻ âu yếm thân mật lắm.

Đồ Viễn Trí “à” một tiếng, chợt nghĩ ra, bèn cười nói :

- Ta quên không nhớ Âu Dương Bình huynh tức là chủ cũ con ngựa này.

Âu Dương Bình động lòng, lấy tay vỗ nhẹ lên đầu con ngựa rồi cầm dây cương đưa vào tay Đồ Viễn Trí nói :

- Bảo kiếm tặng hiệp sĩ, danh mã tặng anh hùng! Âu Dương Bình xin tặng Đồ tiên sinh con Thanh Thông bảo mã.

Đồ Viễn Trí vẫn coi Âu Dương Bình là kẻ thù, nay thấy hấn khắng khái tặng mình con ngựa quý thì rất lấy làm kinh ngạc, bèn hỏi :

- Âu Dương Bình, Đồ Viễn Trí này quả thật không ngờ huynh coi ta là một vị anh hùng?

Tưởng huynh phải coi ta là ứng khuyển Thanh đình mới đúng chứ?

Âu Dương Bình cười nói :

- Nhà Chu Minh khí số đã hết, Đại Thanh phúc vận đang thịnh, người thức thời mới gọi là tuần kiệt, biết chọn chủ mới gọi là anh hùng.

Đồ Viễn Trí gật đầu cười :

- Âu Dương huynh tất đã vượt bến mê, quay đầu giác ngộ, hai câu nói ấy thật là nghị luận chính xác, thiên cổ không sai.

Âu Dương Bình cố ý nịnh triệt để, bèn cười nói :

- Sau khi đã được tham dự cuộc thịnh hội vĩ đại trên Độc Long đảo, Âu Dương Bình này bằng một con mắt vô tư nhìn khắp nhân vật trong thiên hạ, thì biết rằng không ai anh hùng bằng Đồ tiên sinh.

Đồ Viễn Trí xưa nay vẫn tự khoe là đệ nhất võ lâm trong thiên hạ, nay nghe Âu Dương Bình gãi đúng chỗ ngứa, thì cao hứng vô cùng, bèn buông tiếng cười ha hả :

- Hay lắm, hay lắm, Âu Dương huynh đề cao ta quá, nhưng Âu Dương huynh nên biết rằng “cường trung cánh hữu cường trung thủy, năng nhân bối hậu hữu năng nhân...”

Âu Dương Bình không đợi Đồ Viễn Trí nói hết, vội cười ngắt lời :

- Đồ tiên sinh bất tất quá khiêm nhường, các nhân vật xuất loại bạt tụy trong giới võ lâm ngày nay, trừ Chu Nhuận Ba và Hàn Nguyệt sư thái ra thì hết thấy đều đã tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, trong bọn đó đều suy tôn Đồ tiên sinh là đệ nhất anh hùng vậy Âu Dương Bình tặng tiên sinh con ngựa quý hôm nay chỉ là khiến cho vật đặc kỷ chủ đó thôi, có gì mà đáng kể.

Đồ Viễn Trí thấy Âu Dương Bình quả có ý thành thật, bèn tiếp lấy dây cương cười nói :

- Âu Dương huynh đã có thịnh tình vậy, Đồ Viễn Trí này từ chối thì thành ra bất kính, nên đành phải bái lĩnh, nhưng Âu Dương huynh đã thấu suốt thời thế, biết lẽ thuận nghịch vậy xin mời cùng hợp tác với Đồ Viễn Trí này, nên chăng?

Âu Dương Bình nghe nói, chính trúng gan ruột bèn gật đầu cười :

- Đồ tiên sinh nếu sẵn lòng diu dặt, Âu Dương Bình này xin tình nguyện cầm roi theo hầu, nhưng có hai việc phải nhờ Đồ tiên sinh đảm bảo cho mới được.

Đồ Viễn Trí mỉm cười hỏi :

- Hai điều gì?

Âu Dương Bình nói :

- Điều thứ nhất là hôm ở Độc Long đảo tiểu đệ có chuyện xích mích nhỏ với lệnh đồ là Cận Vạn Tôn.

Đồ Viễn Trí bật cười nói :

- Đó là chuyện nhỏ, Âu Dương huynh hà tất để tâm.

Âu Dương Bình lại tiếp :

- Trong lúc phá vòng vây chạy ra khỏi đảo Độc Long, tiểu đệ có dùng Bạch Cốt phiến làm bị thương hai tên Hắc y Thiết vệ.

Đồ Viễn Trí chăm chú nhìn Âu Dương Bình rồi cũng cười ha hả :

- Người ta có câu rằng “ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm”, chỉ cốt Âu Dương huynh thật lòng hợp tác, thì dù có mười tên Hắc y Thiết vệ cũng không đáng kể.

Âu Dương Bình chợt biến sắc mặt cau mày hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh nói vậy là hẳn còn nghi ngờ Âu Dương Bình không thật lòng hợp tác chăng?

Đồ Viễn Trí tia mắt sáng như điện lạnh lòng cười nói :

- Vẽ hổ vẽ da xươg khó vẽ, biết người biết mặt dạ khôn lường! Đồ Viễn Trí này đảm nhiệm trọng trách diệt trừ phản nghịch do Đương kim Thánh thượng giao phó, không thể không cẩn thận, xin Âu Dương Bình huynh thể lượng cho.

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Xin hỏi Đồ tiên sinh, bây giờ ta phải làm thế nào để chứng tỏ lòng trung với tiên sinh?

Đồ Viễn Trí thò tay vào bọc, lấy một chiếc bình ngọc, nghiêng bình dốc ra một viên linh đan màu xanh, hơi lớn hơn hạt đậu một chút, đưa cho Âu Dương Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương Bình huynh, nếu quả xét rõ thời thế, tình nguyện chân thành hợp tác với chúng ta, xin hãy uống viên đan này.

Âu Dương Bình đỡ lấy viên thuốc, nhìn kỹ một lúc, bất giác kinh sợ hỏi :

- Đây là một viên độc đan?

20. Chương 20: Uốn Gối Khom Lưng Thờ Giặc Mãn

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Đó chính là một thứ mẫn tính độc đan, cứ cách một tháng phải uống giải độc một lần, nếu không sẽ đứt ruột mà chết.

Âu Dương Bình hoảng nhiên tỉnh ngộ :

- Mà thứ thuốc giải độc ấy là do Đồ tiên sinh khống chế...

Đồ Viễn Trí đứng thẳng người cung kính nói :

- Độc đan và giải dược đều do Đương kim Thánh thượng ban tứ, còn Đồ Viễn Trí chỉ giữ quyền trông coi mà thôi, Âu Dương huynh nếu bằng lòng uống thuốc này thì tức đã bái lĩnh Thánh ân, từ nay chúng ta sẽ coi nhau như anh em!

Âu Dương Bình mân mê viên thuốc :

- Bọn Lê Phóng Hạc và Cừu Trọng Đạt, Phục Bách Thao có uống thứ thuốc này không?

Đồ Viễn Trí gật đầu cười :

- Bọn họ đều uống cả, Thánh thượng từng ban sắc chỉ trong có câu rằng: “Ai không uống thuốc này là kẻ thù của ta, ai uống là anh em của ta”.

Âu Dương Bình cau mày, nhìn kỹ viên thuốc nằm trong tay rồi lại hỏi tiếp :

- Uống thứ thuốc này vào, có phải như là voi nằm trong rương, không bao giờ đi nữa, phải không?

Đồ Viễn Trí lắc đầu cười :

- Thánh thượng ban thứ linh dược này, là ý Ngài muốn cho ta dễ khống chế thuộc hạ và ngăn chặn không cho kẻ gian tế lọt vào, thế thôi! Sau khi diệt trừ hết phản nghịch, trở về kinh phục chỉ, Thánh thượng sẽ hậu thưởng tước lộc, và lại ban cho thứ linh dược khác, tẩy trừ hết những chất độc còn lại ở trong mình.

Âu Dương Bình lắng lắng nghe xong, gật đầu nói :

- Thánh thượng thật là một bậc anh minh, Âu Dương Bình này tình nguyện làm khuyển mã cho ngài.

Nói xong lập tức bỏ viên thuốc vào miệng, không hề do dự nuốt ngay lập tức.

Đồ Viễn Trí thấy Âu Dương Bình đã uống hoàn dược, bèn hôn hờ tươi cười nói :

- Âu Dương huynh, thế là bây giờ chúng ta đã thành người trong một nhà rồi!

Âu Dương Bình cười nói :

- Đồ tiên sinh lên Tung Sơn có việc gì?

Đồ Viễn Trí mỉm cười nói :

- Tị Trần am chủ Hàn Nguyệt sư thái bữa nọ không tham dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên ta muốn thử lên thăm dò xem sao!

Âu Dương Bình cười lớn nói :

- Đồ tiên sinh bắt tất phải thăm dò làm gì cho mất công, bao nhiêu sự bí mật của họ, Âu Dương Bình này đã biết hết cả rồi!

Đồ Viễn Trí mừng lắm, hỏi duyên cớ, Âu Dương Bình bèn đem câu chuyện trong lúc ngồi thuyền vượt bể Nam Hải chạy trốn, được nghe bọn quần hiệp bàn việc cơ mật thế nào, thuật lại hết cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí lắng lắng nghe xong, gật đầu cười nói :

- Mục đích chủ yếu mà Thánh thượng phái ta chu diệt phản nghịch là vì Chu Nhuận Ba. Nếu chúng ta có cơ hội quyết chiến với bọn họ ở Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp thì càng hay!

Âu Dương Bình cau lông mày lại, nói :

- Đối phương trừ thầy trò Chu Nhuận Ba, Nhạc Long Phi và mấy tay hảo thủ trong Đan Tâm giáp ra, còn có bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo cũng hết lòng tương trợ. Bên ta thì hình như...

Đồ Viễn Trí cười ngắt ngắt lời :

- Có phải Âu Dương Bình huynh cho rằng bên mình ít người phải không?

Âu Dương Bình tuy thực có ý ấy nhưng chưa tiện nói rõ, chỉ ôn tồn đáp :

- Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng!

Đồ Viễn Trí nhướng mày cười ha hả :

- Âu Dương huynh bây giờ đã là người nhà, ta cũng không cần phải giấu diếm làm gì! Bên ta trừ mấy nhân vật quen mặt ra, Thánh thượng còn phái thêm ba vị cao tăng xứ Tây Tạng, và đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu, bí mật tương trợ, đem cái sức toàn quốc, diệt cả một đoàn quân, ta tin rằng phen này Bắc Thiên sơn dù cho tường đồng vách sắt, cũng chỉ đánh một trận là san phẳng thành bình địa.

Âu Dương Bình nghe hắn nói cũng hơn hờ vui mừng, lại hỏi :

- Ba vị cao tăng Tây Tạng là ai? Có phải là Hồng Vân tôn giả, Hắc Sát đầu đà và Kim La Hán hiệu xưng Thần Lực Hoạt Phật đó chăng?

Đồ Viễn Trí gật đầu cười nói :

- Chính thị họ đó, Âu Dương huynh nên biết ba vị này đều danh tướng bất hư truyền, người nào cũng có công lực thượng thừa cao minh lắm.

Âu Dương Bình lại hỏi :

- Còn Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ có phải là Bảo Trụ không?

Đồ Viễn Trí lắc đầu, mỉm cười nói :

- Ai cũng cho là Bảo Trụ là thần dũng tuyệt luân, thực ra hắn chỉ có cái sức khỏe vũ phu mà thôi, ngày trước thi võ ở vườn ngự uyển, Bảo Trụ vì cuồng vọng kiêu ngạo, nên bị ta cho một trận nhục nhã ở ngay trước mặt Thánh thượng.

Âu Dương Bình thấy nói Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ không phải là Bảo Trụ thì cau mày tỏ vẻ suy nghĩ.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Có thể trong lúc bắt thần Âu Dương huynh không nghĩ ra được đâu! Người này xưa ở Hắc Long giang đã tay không giết được giao long, tiếng tăm không phải tầm thường!

Âu Dương Bình như chợt nhớ ra, “à” một tiếng rồi hỏi :

- Người mà Đồ tiên sinh nói đó, có phải là Thiết Tam Thắng không?

Đồ Viễn Trí mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh cho Thiết Tam Thắng so với Bảo Trụ thế nào?

Âu Dương Bình cười nói :

- Thiết Tam Thắng hiếu nghệ ở Hắc Long giang, phóng một chưởng giết chết giao long, công lực cao siêu đến đâu? Dem so sánh Bảo Trụ với hắn, thì rõ ràng là bị lu mờ đứt đi rồi!

Nói đến đây lại nhướn cao lông mày, nhơn nhơn đắc ý cười ha hả.

- Những tay cao thủ của đối phương chỉ có Chu Nhuận Ba, Hàn Nguyệt sư thái, và mấy nhân vật trong Đan Tâm giáp, là tại hạ chưa so tài bao giờ, nhưng nhất định cũng chưa phải là đối thủ của Đồ tiên sinh, Thiết Tam Thắng với ba vị cao tăng Tạng phái. Đợi đến ngày mười chín tháng ba này quyết đấu ở Đan Tâm giáp, tất chỉ một trận là thành công.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Vừa rồi Âu Dương huynh nói rất phải, biết người biết mình, trăm trận trăm thắng, chúng ta tuy lực lượng hùng hậu, nhưng cũng nên đặc biệt cẩn thận mới được, đợi công việc Tung Sơn xong, tôi còn muốn mời Âu Dương Bình huynh sang Ô Mông xà cốc báo hộ một việc.

Âu Dương Bình ngạc nhiên hỏi :

- Sang Ô Mông xà cốc báo với ai ở đấy?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cái mưu ở đảo Độc Long lần này, đã bị đàn rắn phá hoại, Hồng Vân tôn giả trong ba vị cao tăng Tạng phái, nuôi được một con Tây Tạng huyết chi chuyên hàng phục các loại rắn độc, ta bèn mời ông ta cùng bọn Cốc Trường Thanh, Trữ Dân Thông cùng xuống Ô Mông quét sạch loài rắn ở Ô Mông xà cốc, nhưng trước hết phải trừ bỏ hai thầy trò Thiệu Hàm Yên đi đã.

Âu Dương Bình bật cười nói :

- Đồ tiên sinh chưa biết Ô Mông Xà Nữ đã chôn xác ở Tiên Hà linh rồi ư? Còn đồ đệ bà ta là Lãnh Băng Tâm cũng bị tiểu đệ làm cho sống dở chết dở!

Nói xong hắn đem câu chuyện Thiệu Hàm Yên tuần tĩnh thăm tử thể nào, lại còn khai là chính tay mình đã phá hủy nhan sắc Lãnh Băng Tâm, thuật lại hết cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí nghe nói đã trừ bỏ được một cường địch, cũng rất lấy làm cao hứng.

Âu Dương Bình lại hỏi :

- Đồ tiên sinh, theo chỗ ta biết, thì Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử sắp sửa đi Bắc Thiên sơn, vậy chúng ta có nên thừa lúc họ chưa đi, lên thẳng Tị Trần am, thử xem nếu có thể trừ được thì trừ đi, đỡ sau này tốn công.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Âu Dương huynh nói vậy chính hợp ý ta, vừa rồi ta có nói chờ xong công việc Tung Sơn xong, chính là ý muốn san phẳng Tị Trần am thành bình địa đó.

Nếu chỉ có một mình Âu Dương Bình, thời không khi nào hấn dám trêu vào tay Phù Vân Tử hoặc Hàn Nguyệt sư thái, nhưng lúc này cậu có Đồ Viễn Trí, không còn phải kiêng dè gì nữa, bèn hoa tay múa chân hơn hở đi theo Đồ Viễn Trí lên Tị Trần am.

Nhưng khi bọn họ tới Tị Trần am thì Hàn Nguyệt sư thái đã cùng Phù Vân Tử đi Bắc Thiên sơn rồi.

Âu Dương Bình trong khi thất vọng, lại nổi tính hung cuồng, đánh chết bà vãi, phóng hỏa đốt Tị Trần am, cháy sạch sẽ không còn tí gì, Đồ Viễn Trí đứng ngoài xem, thấy Âu Dương Bình tâm địa độc ác như vậy, lại lấy làm cao hứng, tự mừng là đã thêm được một tay giúp việc đắc lực.

Mắt trông tòa Tị Trần am đã biến thành đồng tro tàn rồi, Đồ Viễn Trí bèn lấy ra một chiếc kim bài nhỏ, đưa cho Âu Dương Bình, mỉm cười nói :

- Phiền Âu Dương Bình huynh cầm chiếc kim bài này, thay ta sang mấy tỉnh Kiếm, Quế, Diên, Xuyên truyền cho bọn đồng đạo ở các nơi đó, dặn họ hễ thấy bọn phản nghịch ở đâu, phải hết sức trừ diệt, không được khoan thứ, và tới ngày mười tháng ba này, đều phải tụ tập ở dưới chân núi Bắc Thiên sơn mà chờ lệnh ta điều khiển, cùng bọn Chu Nhuận Ba quyết phân thắng phụ.

Âu Dương Bình lĩnh lệnh lên đường, khi qua Ô Mông, thời gian chính cùng một ngày với Nhạc Long Phi, có điều Nhạc Long Phi đi trước mà Nhạc Long Phi cũng không biết có hấn đi sau, thế thôi.

Khi Âu Dương Bình đến Ô Mông thời Nhạc Long Phi đã bị hãm vào hang rắn.

Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông đang cùng Hồng Vân tôn giả đi ra ngoài cốc, chợt thấy Âu Dương Bình chạy đến, bất giác lấy làm kinh dị.

Bọn họ đều chưa biết Âu Dương Bình đã đầu hàng Thanh đình, và đã cùng Đồ Viễn Trí gặp gỡ, nên vẫn coi hấn như kẻ thù.

Trử Dân Thông thấy hấn từ xa, đã nói nhỏ với Hồng Vân tôn giả :

- Đại sư, người này là Bạch Cốt Phiền Âu Dương Bình, bữa nọ trên đảo Độc Long bị hấn may mắn trốn thoát, và còn giết mất cửa ta hai tên Hắc y Thiết vệ.

Hồng Vân tôn giả chính vì có ba người vây Nhạc Long Phi, và lại phóng Đào Hoa chướng ngại sa ra mà rồi đã chẳng thành công thì chớ, trái lại còn mất con chim quý, trong lòng đang buồn bực, nghe Trử Dân Thông nói thế, bèn nhìn Cốc Trường Thanh cười nói :

- Cốc đạo trưởng vừa bị nội thương, hay nên cùng Trử huynh tạm trốn vào một nơi, để một mình tôi thu thập tên này là đủ.

Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông nghe lời, bèn song song nhảy vào nấp sau những tảng quái thạch.

Hồng Vân tôn giả thấy hai người đã nấp kín rồi, bèn thung thủng bước ra ngoài cốc, định bụng chỉ đánh một chưởng là thành công, trút hết sự bực tức lên đầu Âu Dương Bình cho hả, bèn ngậm đề tụ công lực vào Đại Thủ Ấn phòng sẵn.

Khi Âu Dương Bình chỉ còn cách hang Ô Mông xà cốc chừng ngoài hai trượng, đã thấy từ bên trong cốc có một vị hòa thượng mặc áo đỏ lững thững bước ra.

Nếu Hồng Vân tôn giả đi cùng với Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông thì Âu Dương Bình biết ngay, hắn sẽ bước lên tương kiến, nói rõ việc mình đã đầu thuận Thanh đình, và đưa kim bài ra truyền dụ.

Nhưng đằng này hắn chỉ nhìn thấy có một người, mà người này tuy cũng mặc áo hòa thượng nhưng trên vai không có con chim quái điểu Tây Tạng huyết chi như Đồ Viễn Trí đã tả.

Vì thế nên trong bụng hắn nghi nghi hoặc hoặc, không biết vị hòa thượng này có đúng là vị cao tăng Tây Tạng hay không?

Vì nghi ngờ như vậy, hắn không lên tiếng chào vội, chỉ đưa mắt ngắm nghía vị hòa thượng.

Hồng Vân tôn giả đang muốn gây chuyện, thấy thế bèn cười nhạt hỏi :

- Người nhìn ta làm gì? Hay là muốn kẻ xuất gia này kết mối thiện duyên đó chăng?

Âu Dương Bình thấy hắn nói tiếng Hán rất sõi, lại càng cho là không phải vị cao tăng Tây Tạng mà hắn định tìm, bèn cũng lạnh lùng đáp :

- Sao hòa thượng vô lễ quá vậy, có hai chữ “thí chủ” cũng không biết gọi, còn đòi kết thiện duyên cái gì?

Hồng Vân tôn giả cười sằng sặc, đôi mắt long lanh như luồng điện, nhìn Âu Dương Bình bĩu môi nói :

- Hai chữ “thí chủ” không phải dễ dàng mà được đâu, người có thể bỏ thí cho ta cái gì? Bỏ thí cái thân thể máu thịt kia, hay là bỏ thí cái Bạch Cốt phiến?

Âu Dương Bình xưa nay tính tình vẫn rất cao ngạo, khi nào chịu nổi những câu châm chọc như vậy, bèn ha hả cười một thôi dài, rồi nói :

- À thì ra người cũng biết lai lịch của Âu Dương Bình này rồi đó! vậy người còn đợi gì mà chưa thông báo danh tính?

Hồng Vân tôn giả cười nhạt nói :

- Một nhà sư quê mùa ở ngoài biên giới, tên tuổi có gì đáng báo, nhưng nếu cần siêu độ cho oan hồn, thiên đường không muốn lên, lại muốn sa xuống địa ngục như nhà ngươi thì dễ lắm!

Âu Dương Bình giận dữ nói :

- Người không cần siêu độ cho cái cô hồn oán quỷ này, thôi để ta siêu độ cho người lên Tây phương cực lạc!

Nói dứt lời tay phải giơ lên, nhắm ngực Hồng Vân tôn giả hung hãn đánh tới.

Hồng Vân tôn giả cười nhạt nói :

- Ngọc bằng hạt tằm mà cũng đòi chiếu sáng!

Tay phải thốt nhiên lật lại, một bàn tay hình thù quái dị đỏ như máu, lớn gấp mấy bàn tay người thường, đưa lên đón lấy chuông phong của Âu Dương Bình.

Công lực của Âu Dương Bình cũng phảng phất như Nhạc Long Phi đã không phải là địch thủ của Hồng Vân tôn giả, thì tất nhiên Âu Dương Bình cũng không phải là địch thủ của lão.

Hai chuông vừa giao nhau, Âu Dương Bình liền bị đẩy lùi lại mấy bước.

Nhưng hắn trông thấy chiếc bàn tay lớn đỏ như máu của đối phương liền nhận ra ngay chính là công lực Đại Thủ Ấn của hòa thượng Tây Tạng.

Hồng Vân tôn giả thấy một chuông đã lợi thế, lại càng kiêu ngạo, nhướn mày cười rầm lên :

- Âu Dương Bình, người đã liệt danh trong hàng Càn Khôn lục ác, vậy mà công lực chỉ có chút xíu thế thôi, biết điều thì tự cắt hai cái xương tỳ bà đi, rồi theo Phật gia vào kinh, đợi lệnh Thánh thượng phát lạc.

Âu Dương Bình lúc này đã biết đối phương chính là Hồng Vân tôn giả, bất giác miệng cười một nụ cười gượng gạo, thò tay vào túi định lấy kim bài ra, rồi xin lỗi lầm lẫn của mình là xong.

Nhưng bất thành linh giữa lúc ấy, trên không chợt một dịp cười khanh khách đưa xuống, rồi tiếp theo là một tiếng quát to :

- Lão hòa thượng đừng có điên cuồng, cây có một chút công lực Đại Thủ Ấn mà định giết hại những kẻ chí sĩ nhà Tiền Minh không chịu đầu hàng giặc Thanh ư?

Tiếp theo tiếng nói, từ trên sườn cao bên phải, hai vị lão nhân tinh thần quắc thước, phơi phới bay xuống.

Một vị tức là Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình trong bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, một vị nữa là Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân.

Hồng Vân tôn giả vừa rồi rõ ràng chỉ trông thấy có một mình Âu Dương Bình từ đằng xa đi lại sao tự nhiên xuất hiện thêm hai tay cao thủ nữa, thì bất giác lấy làm kinh ngạc.

Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông lúc này tự dưng cũng phải xuất hiện thế là ba chọi với ba, hai bên nhân số đều quân bình.

Hồng Vân tôn giả chăm chú nhìn Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân, ghé tai hỏi Cốc Trường Thanh :

- Cốc đạo trưởng, hai người này là ai? Đạo trưởng có biết không?

Cốc Trường Thanh gật đầu :

- Người này là Tiêu Tử Bình, một nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, còn người kia là Mộ Dung lão nhân, một tay danh kiếm đương thời.

Hồng Vân tôn giả đối với các nhân vật võ lâm Trung Nguyên không được rõ lắm, bèn lại hỏi :

- Công lực của hai người này so với Âu Dương Bình thế nào?

Cốc Trường Thanh nghĩ một lúc rồi đáp :

- Mộ Dung lão nhân và Âu Dương Bình công lực xấp xỉ như nhau, còn Tiêu Tử Bình có thể cao hơn một chút.

Hồng Vân tôn giả cau mày nói :

- Nếu vậy thì đều là những tay cường địch cả!

Cốc Trường Thanh khẽ cười nói :

- Đại sư thần công tuyệt đỉnh thì còn sợ gì ai? Bần đạo tuy mới bị nội thương, nhưng cũng có chỗ miễn cưỡng đối phó được, chỉ sợ Trử Dân Thông huynh thì đấu với ai cũng bị thua sút cả, chúng ta đành phải để ý chiếu ứng cho hẩn vậy.

Bọn họ bàn tính xong xuôi, Mộ Dung lão nhân với tay ra sau vai rút thanh trường kiếm ra, nhìn Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Xin hòa thượng rút binh khí ra, lão phu muốn dùng thanh trường kiếm này lĩnh giáo mấy đường tuyệt học của Tạng phái.

Lúc này Âu Dương Bình mới chợt nhớ ra là Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân đều do Phù Vân Tử chỉ định sang mấy tỉnh Vân, Quý, Khang, Tang rồi quay về Bắc Thiên sơn, có thể họ đi qua Ô Mông, định vào xem xà cốc mới gặp đám đánh nhau.

Hiện thời bọn Hồng Vân tôn giả coi mình như cừu thù, mà bọn Tiêu Tử Bình thì coi mình là đồng đạo, đó chẳng phải là một cơ hội may mắn, khiến cho mình vừa đầu thuận Thanh triều, đã lập ngay được kỳ công, ngấm ngầm hạ thủ, bắt sống hai tay tuyệt thế cao thủ, danh chấn giang hồ này cho bọn Đồ Viễn Trí phải khiếp ư.

Âu Dương Bình đã tính xong kế độc, bèn không để lộ thanh sắc quay sang Tiêu Tử Bình tạ ơn giúp đỡ.

Tiêu Tử Bình mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh đệ hà tất phải giữ lễ quá như vậy, chúng ta đã chung một kẻ thù, đồng phù chính nghĩa, lý phải giúp đỡ lẫn nhau, vì rồi Hồng y lạt ma giao thủ với Âu Dương huynh, công lực hình như không phải tầm thường, có lẽ cũng là một tay cao thủ của Tạng phái...

Âu Dương Bình khẽ ngắt lời :

- Tiêu huynh còn không biết ư? Lão chính là Hồng Vân tôn giả một trong ba vị đại cao tăng của Tạng phái đấy!

Tiêu Tử Bình giật mình, cau mày nói :

- À thì ra chính là bọn hung tăng ấy? Hèn nào vừa rồi Âu Dương Bình huynh mới ra một chiêu đã bị gạt ngay!

Âu Dương Bình gật đầu nói :

- Tiêu huynh mau mau thi triển phép Bát Vân phủ tiếp tay ngay đi mới được, Tiêu huynh trông thanh kiếm của Mộ Dung lão tiên sinh đã thi triển hết chỗ tinh vi mà vẫn chưa khắc chế được nổi hai bàn tay không của hắn.

Tiêu Tử Bình nghe nói chú ý nhìn, quả thấy Hồng Vân tôn giả chỉ dùng hai tay không đối phó với thanh trường kiếm của Mộ Dung lão nhân.

Mộ Dung lão nhân là một tay danh kiếm đương thời, tạo nghệ so với Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo và Hoa Sơn Mộc Kiếm đầu đà đều không ai hơn ai kém, nhưng lúc này dầu kiếm quang như bể, kiếm khí cũng không làm gì nổi hai bàn tay của Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì công lực của Hồng Vân tôn giả cũng sắp xỉ với Đồ Viễn Trí, hôm ở trên Nam Hải Anh Hùng hội, Mộ Dung lão nhân và Mộc Kiếm đầu đà hợp sức nhau lại, mà còn không chống nổi Đồ Viễn Trí, đến nổi Mộc Kiếm đầu đà phải bị chết dưới cây Quỷ trượng của đối phương, lúc này một mình Mộ Dung lão nhân địch với Hồng Vân tôn giả, thì rõ ràng là cầm chắc cái thua rồi.

Ấy là còn nhờ về Hồng Vân tôn giả tự phụ sính cường, chỉ dùng tay không đấu với kiếm, nên Mộ Dung lão nhân mới chọi được lâu như vậy, chớ hắn rút món binh khí độc môn ra, thì Mộ Dung lão nhân tất bại ngay lập tức.

Tiêu Tử Bình đã nhận rõ nguy cơ, bèn cất tiếng cười một hồi dài rồi nói :

- Mộ Dung huynh xin hãy tạm ngừng tay, để nhường cho tiểu đệ lĩnh giáo môn tuyệt học hãn thế của vị Hồng Vân tôn giả này vài chục hiệp!

Mộ Dung lão nhân kiếm chiêu biến ảo hàng trăm đường, mà vẫn chưa chiếm nổi thế thượng phong, trong bụng cũng biết rằng khó thắng, nay nghe Tiêu Tử Bình nói thế, bèn nhân dịp thu kiếm về, cười nói :

- Tiêu huynh muốn lĩnh giáo công lực của Tạng phái cũng hay, ta còn muốn lĩnh giáo Cốc đạo trưởng ngôn Huyền Môn Vân Chửu.

Cốc Trường Thanh cười nói :

- Mộ Dung đại hiệp đã có hứng, Cốc Trường Thanh này xin phụng bồi.

Nói xong cầm chiếc Huyền Môn Vân Chửu ra, đứng sang bên cạnh đối địch với thanh trường kiếm của Mộ Dung lão nhân.

Kiều Lăng Tiều Ẩn Tiêu Tử Bình là một trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, nên cái danh tiếng tự nhiên cũng cao hơn Mộ Dung lão nhân nhiều.

Hồng Vân tôn giả thấy Tiêu Tử Bình xuất hiện, không dám khinh thường bèn thò tay vào bọc lấy ra một đôi Phục Hổ kim hoàn là món binh khí độc môn của lão.

Đôi Phục Hổ kim hoàn này lớn bằng cái bát, thân vòng to bằng hột hạnh đào, không biết đúc bằng thứ kim khí gì mà ánh sáng chói cả mắt, trên đầu mỗi chiếc đều có gắn một chiếc đầu hổ, hai chiếc răng nanh chìa ra ngoài, trông thật bén sắc hết sức!

Tiêu Tử Bình vẫn dùng cái Bát Vân phủ là một món binh khí đã thành danh của mình, trong bụng cũng tự biết là gặp tay cường địch, nên mới xuất trận đã thi triển ngay môn tuyệt học bảy bảy bốn mươi chín chiêu “Lan Kha Tiên Cơ” phủ pháp.

Hồng Vân tôn giả thấy đối phương khí lực mạnh mẽ vững chãi, thủ pháp tinh diệu, biết rằng Tiêu Tử Bình quả danh bất hư truyền, bèn cũng thi triển sáu mươi tư chiêu “Phục Hổ Hàng Long” đặc ý nhất của mình.

Bát Vân phủ rít lên thành tiếng, sồn ốc ghê thật!

Phục Hồ hoàn hứ lên như rồng ngâm, kinh hồn choáng mặt.

Một trường chiến đấu quả thực đẹp mắt vô cùng, trước khi hai bên đầu dùng hết chiêu thức nội gia tuyệt học, tạm thời vẫn chưa phân thắng phụ.

Mộ Dung lão nhân sau khi thay đổi đối thủ, áp lực cũng giảm đi nhiều, một thanh trường kiếm khác nào như phượng múa rồng bay, với ngọn Huyền Môn Vân Chửu của Cốc Trường Thanh, đều có thể gọi là kỳ phùng địch thủ.

Âu Dương Bình thấy thế liền mỉm cười với Trử Dân Thông :

- Trử bằng hữu, chúng ta bất tất phải đứng ngoài xem, sao không so tài với nhau cho vui.

Trử Dân Thông thầm kêu một tiếng “chết rồi”, nhưng thế bất đắc dĩ, tuy tự biết mình không phải là đối thủ của Âu Dương Bình cũng đành làm bộ cứng cỏi, nói ngay :

- Âu Dương bằng hữu muốn gì?

Âu Dương Bình trông vẻ mặt của Trử Dân Thông, biết hắn có ý sợ mình, bất giác cười thầm, nói :

- Trử bằng hữu đã có tước hiệu là Huyết Thủ Đồ Phu, ta muốn được chiêm ngưỡng công phu huyết thủ của bằng hữu là đủ.

Vừa nói dứt lời, tay phải liền đưa ra, nhẹ ấn vào ngực Trử Dân Thông.

Trử Dân Thông đã biết Âu Dương Bình xưa nay vốn là người lòng lang dạ độc, khi nào dám tiếp chiêu, bèn dùng ngón “Khô Diệp Từ Chi” nhảy lùi lại phía sau ba bước.

Nhưng con mắt vừa liếc qua bất giác ngạc nhiên sững sốt, thì ra hắn nom thấy trong lòng bàn tay của Âu Dương Bình ấn vào ngực mình là một chiếc kim bài nho nhỏ.

Chiếc kim bài ấy rõ ràng là một trong ba tín vật của Thánh thượng ban cho Đồ Viễn Trí, bất cứ ai cũng phải tuân theo mệnh lệnh của người mang tín vật ấy.

Mà hiện nay kim bài lại xuất hiện trong tay Âu Dương Bình làm gì mà Trử Dân Thông chẳng kinh hoàng sững sốt.

Hắn thu hai tay về, vừa định cung kính đứng nghiêm thì Âu Dương Bình một mặt vẫn vờ tiến lên, một mặt thi triển Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông :

- Trử huynh không nên nghi hoặc, ta đã may mắn gặp Đồ tiên sinh ở Tung Sơn, hai bên đã thành người nhà, lần này phụng mệnh, lấy kim bài làm chứng để truyền dụ công việc.

Trử Dân Thông trợn mắt ngờ vực, không biết nói thế nào.

Âu Dương Bình lại cười nói :

- Vì hai bên chưa kịp nói rõ chuyện, nên mới sinh hiểu lầm! may mà Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân chưa biết rõ tình tiết, ta có thể lợi dụng họ được! Trử huynh lập tức lại bên Hồng Vân tôn giả và Cốc đạo trưởng dùng cách gì bảo họ chỉ đấu nội lực với đối phương chớ đừng dùng binh khí, tại hạ sẽ ngằm hạ thủ, bắt sống hai nhân vật trọng yếu của địch, há chẳng phải là một công lớn ư? Và có thể gọi là một thu hoạch bất ngờ tự nhiên đem đến.

Trử Dân Thông nghe nói vậy bất giác mừng cuống lên, vờ vẫn đánh một chiêu, rồi tung mình nhảy ra ngoài vòng chiến, cười ha hả bảo Âu Dương Bình :

- Âu Dương Bình, ngươi có dám đấu nội lực với ta không?

Âu Dương Bình thu chiêu về cười nhạt :

- Trử Dân Thông, ngươi muốn đấu nội lực với ta, thì lại càng chóng chết lắm!

21. Chương 21: Máu Liệt Sĩ Tuổi Đầu Núi Ô Mông

Hồng Vân tôn giả đã biết Tiêu Tử Bình thủ pháp tinh thông, vòng Phục Hổ kim hoàn của mình uy lực lớn song nhất thời cũng khó chiếm được thượng phong, bèn cười nói với Tiêu Tử Bình :

- Ba người chúng ta sao không cùng đấu nội lực cả? Có thể mới biết rõ công phu chân lực hơn kém của đối phương.

Tiêu Tử Bình cũng rõ võ học của Hồng Vân tôn giả mạnh nhất về nội lực chắc hẳn còn khó đánh hơn là đấu binh khí, song vì danh phận của mình, không lẽ đối phương đề nghị, mà mình lại từ chối thì nhục quá, bèn gật đầu cười :

- Tiêu Tử Bình này cũng đang muốn thỉnh giáo công lực Đại Thủ Ấn của đại sư.

Trong bọn sáu người thì đã có bốn người đồng ý thi nội lực, còn Mộ Dung lão nhân và Cốc Trường Thanh tự nhiên cũng không bài bác.

Đao quang kiếm ảnh đã thu về, Tiêu Tử Bình liền hỏi Hồng Vân tôn giả :

- Đại sư định đấu nội lực thế nào, tùy ý ai muốn thi triển lối nào cũng được, hay là đối chưởng hay là giáp chưởng để so công lực?

Hồng Vân tôn giả nhân công lực Đại Thủ Ấn của mình rất mạnh, đang định chọn lối hai bên cùng đối chưởng, thì Âu Dương Bình đã ha hả nói :

- Bọn ta bữa nay đã tử chiến thì cũng tử chiến một cách thống khoái, ta đề nghị dùng lối Thiếp chưởng hiệu công không phân thua được rút tay về.

Hồng Vân tôn giả luôn luôn cười một cách quái gở, gật đầu nói :

- Được, được, được, thì chúng ta Thiếp chưởng hiệu công, nào ai muốn cùng lão tăng quê mùa này phân chia cao thấp.

Tiêu Tử Bình biết rằng trong ba người thì chỉ có mình là còn có thể khả dĩ miễn cưỡng chống chọi được với Hồng Vân tôn giả mà thôi, nên nghĩa bất dung từ, bèn lập tức trả lời :

- Tiêu Tử Bình xin lĩnh giáo bậc cao minh.

Nói xong giơ bàn tay ra cùng Hồng Vân tôn giả áp hai lòng bàn tay vào nhau, cùng đem cái chân khí nội lực của mấy chục năm tính mệnh từ từ xuất ra.

Mộ Dung lão nhân kiếm ra vào vờ, cũng cùng Cốc Trường Thanh hợp chưởng tương đấu.

Còn Âu Dương Bình và Trử Dân Thông cũng vờ vờ Thiếp chưởng hiệu công một mặt lại thi triển Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông :

- Trử huynh, cứ để mặc bốn người đó hiệu lượng nội lực, đợi đến lúc khẩn cấp, ngươi sẽ lên thu chưởng về để ta hạ thủ, nhất tề đánh ngã cả hai lão già này.

Trử Dân Thông mừng lắm, nhân vì nội lực yếu kém không thể thi triển công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm trả lời được, chỉ nhìn Âu Dương Bình gật đầu tỏ ý đồng tình.

Âu Dương Bình vừa đóng kịch, vừa liếc mắt nhìn trộm, thấy cặp Mộ Dung lão nhân và Cốc Trường Thanh còn ra vẻ ung dung nhưng cặp Tiêu Tử Bình và Hồng Vân tôn giả thì đã đi đến trạng thái khẩn trương.

Hồng Vân tôn giả bàn tay đỏ như lửa, hai cánh tay cũng hơi run run, chân lực luôn luôn gia tăng.

Tiêu Tử Bình cũng tóc bạc tung bay, tụ hết gân sức chống lại.

Trên nét mặt hai người, thần sắc không hề thay đổi, nhưng hòn đá dưới chân họ đều đã thành ngấn, có thể xem rõ vết chân trên mặt đá, thấy rằng Tiêu Tử Bình tuy cố gắng chống đỡ, nhưng chỉ một thời gian lâu chút nữa là không thể địch nổi với Hồng Vân tôn giả.

Nhân vì vết chân hai người có sâu nông rõ rệt, vết chân Tiêu Tử Bình sâu tới gần một tấc, mà vết chân Hồng Vân tôn giả chỉ sâu chừng bốn năm phân.

Âu Dương Bình thấy tình hình như thế, bất giác lông mày cau rúm lại.

Vì hắn muốn Tiêu Tử Bình và Hồng Vân tôn giả có thể dung trì cái thế quân bình, thời mình mới có thể thừa cơ lúc đối phương muốn thôi không được mới hạ thủ.

Nhưng lúc này Tiêu Tử Bình đã hiển nhiên không địch nổi, hắn rất có thể biết thân thoát lui, bỏ trống chẳng?

Âu Dương Bình đã lo lắng như vậy, bèn quyết định làm trước.

Nhân vì hắn đã đầu thuận Thanh đình, cam tâm là ứng khuyến thời trong bụng tất phải nặng vì danh lợi, khi nào lại bỏ qua một cơ hội tốt có thể kiếm công lập nghiệp.

Chủ ý đã định, bèn dùng Nghi Ngữ Truyền Âm nói với Trử Dân Thông :

- Trử huynh, thời cơ chỉ nháy mắt là tan đi mất, nên tôi muốn hạ thủ sớm một chút, Trử huynh giả vờ bị tôi ép bị thương ngã ra đất nhé.

Nói xong đẩy mạnh hai bàn tay, rồi cất tiếng cười ha hả :

- Trử Dân Thông cái đồ đom đóm mà cũng dám khoe ánh sáng với mặt trăng, biết điều thì nộp mạng đi.

Tiếp theo tiếng nói, hai bàn tay dứ mạnh, tức thì Trử Dân Thông loạng choạng lùi ra sau mấy bước, thét lên một tiếng ngã lăn ra ngất lịm.

Nhưng đối với tâm lý bốn người kia, đều có ảnh hưởng rất lớn.

Mộ Dung lão nhân đấu với Cốc Trường Thanh nguyên trước vẫn giữ được quân bình, nghe thấy Trử Dân Thông bị ngã, bất giác tinh thần phần chấn, râu tóc dựng ngược, chân lực dâng lên như nước trào, thốt nhiên chuyển thành ưu thế.

Tiêu Tử Bình công lực hơi kém Hồng Vân tôn giả, cũng nắm chắc đối phương thấy cục diện thay đổi trong bụng tất phải kinh sợ, nên lợi dụng thời cơ quý hóa trong một nháy mắt đó, toàn thân phát lực làm cho vết chân Hồng Vân tôn giả bị lún sâu vào đá một chút, lại lấy lại thế quân bình.

Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh đã lo về sự sống chết của Trử Dân Thông, lại sợ Âu Dương Bình tiếp tay công kích, nên không sao trấn tĩnh được.

Âu Dương Bình giả vờ đánh ngã Trử Dân Thông xong, lập tức chạy lại bên cạnh Tiêu Tử Bình mỉm cười gọi :

- Tiêu huynh, tên ác tăng tạng phái này không phải dễ đấu, tiểu đệ xin giúp Tiêu huynh một tay.

Tiêu Tử Bình vốn là người hiệp nghĩa can trường, tuy biết sức không địch nổi Hồng Vân tôn giả, nhưng cái lối cậy nhiều người mà thắng, cũng không khi nào chịu làm, bèn mỉm cười :

- Âu Dương huynh không cần phải ra tay, chúng ta hai người đấu một, có thắng cũng chẳng vẻ vang.

Âu Dương Bình nhướng mày cười ha hả :

- Hai bên đánh nhau, mục đích là cần lấy thắng, cần gì vinh với耻 quang? Âu Dương Bình này nhất sinh không bao giờ để ý đến hai chữ vinh nhục, vì thế mà không bao giờ chịu kém ai.

Tiêu Tử Bình nghe hắn nói thế, bất giác lông mày cau lại, nghĩ bụng người này bụng dạ bất lương chắc không phải là hạng chính nhân, vừa nghĩ đến đây, đã bị Âu Dương Bình thừa lúc xuất kỳ bất ý, điểm vào huyệt.

Hồng Vân tôn giả không ngờ là Âu Dương Bình lại giúp mình, nên vẫn cứ vận dụng thần công, từ hai lòng bàn tay, liên miên không dứt, phóng chân lực ra.

Lúc này Tiêu Tử Bình đã bị điểm huyết, khí huyết dừng lại, thốt nhiên mất sức.

Hồng Vân tôn giả vẫn dốc toàn lực phát ra.

Một bên mất sức, một bên tăng thêm sức lực, kết quả thế nào? Kết quả là Tiêu Tử Bình mắt hoa lên, tim nóng như lửa, tạng phủ bị ép vỡ ra, thế là vị Kiều Lăng Tiêu Ẩn danh liệt Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đã ôm hận cửu toàn, lia đời một cách đau đớn.

Mộ Dung lão nhân thấy tình hình như vậy, ruột đau như dao cắt, bèn gắng sức, dùng hai bàn tay gạt Cốc Trường Thanh ra một bên, rồi nhanh như điện, rút thanh trường kiếm nhắm thẳng yết hầu đâm mạnh một nhát, máu vọt lên không, thân hình gục xuống.

Hai vị kỳ hiệp Mộ Dung lão nhân và Tiêu Tử Bình đã tuyệt mệnh rồi, Trử Dân Thông mặt mày hớn hở, cười hì hì đứng lên.

Âu Dương Bình cười ha hả như người điên, rồi thò tay vào bọc định lấy kim bài ra làm chứng trước, rồi mới nói rõ cho mọi người biết mình đã thay đổi lập trường ra sao.

Nhưng khi kim bài chưa rút ra khỏi túi, Âu Dương Bình sắc mặt chợt tái nhợt, tiếng cười đắc ý cũng thu lại, hai tay ôm bụng, miệng rên lên râm râm, đau không chịu nổi, nằm lăn lộn trên mặt đất.

Tình hình mỗi lúc một ly kỳ, đừng nói Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh đều kinh ngạc há mồm tròn mắt, cả đến Trử Dân Thông là người biết nội tình chút ít, mà lúc này cũng đứng ngây ra, chẳng hiểu mô tê gì cả.

Cũng ngay lúc đó, thốt nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập nổi lên, rồi một con long câu tuần mã nhanh nhẹn phi thường bon bon chạy đến.

Ngựa còn ở ngoài sáu bảy trượng, thì từ trên lưng ngựa một bóng người lẳng không nhảy tới chỗ mọi người đang đứng, còn nhanh hơn cả con ngựa.

Người vừa rơi xuống đất, ngựa đã đến trước mặt, lúc ấy bọn Hồng Vân tôn giả mới thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm.

Thì ra đó chính là Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí không kịp hỏi chuyện bọn Hồng Vân tôn giả, chỉ chào qua một tiếng, rồi cúi xuống đỡ Âu Dương Bình dậy, bỏ vào miệng cho hắn một viên đan dược.

Âu Dương Bình đang đau đớn muốn đứt cả ruột gan vừa nuốt viên thuốc vào liền êm ngay tức khắc.

Hắn kinh dị vô cùng, đứng lên hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh sao cũng đến đây? Ta đã thi triển công lực Cách Không Nhận Huyết giết chết Tiêu Tử Bình, ngón tay chưa hề chạm vào mình hắn, sao mà trong người lại trúng độc?

Đồ Viễn Trí nhìn hai xác chết của Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân một lượt, rồi thốt nhiên vái Âu Dương Bình một vái dài, nói :

- Âu Dương huynh, trước khi Đồ Viễn Trí này giải thích câu chuyện, xin Âu Dương huynh rộng lượng tha thứ cho.

Âu Dương Bình vốn là một kẻ thông minh, nên khi nghe Đồ Viễn Trí nói thế thì đã hiểu được quá nửa, bèn “à” một tiếng, rồi cười gượng nói :

- Đồ tiên sinh, thì ra vừa rồi ta đau tưởng đến đứt ruột đứt gan là do Tiên sinh thành toàn cho đấy?

Đồ Viễn Trí gật đầu, ngượng nghịu nói :

- Âu Dương huynh tất cũng lượng giải cho ta, Đồ Viễn Trí này vâng mật lệnh của Thánh thượng, nắm giữ huyền hành tiểu trừ nghịch đảng, thực không dám tơ hào sơ hốt! Âu Dương huynh đang là thù, đổi thành bạn, thái độ thay đổi nhanh quá khiến cho ta không khỏi ngỡ vực...

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Ta đã dâng tặng tiên sinh con Thanh Thông mã, lại uống cả độc dược, không lẽ bấy nhiêu thứ vẫn không được tiên sinh tín nhiệm hay sao?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Âu Dương huynh càng khẳng khái bao nhiêu, càng làm cho ta nghi ngờ thêm, vì thế ta mới cố ý đưa cho Âu Dương huynh chiếc Kim bài, nhờ đến Ô Mông truyền dụ, rồi ta sẽ theo dõi, ngấm dò xét tất cả hành động của Âu Dương huynh, xem có phải thực một lòng đầu thuận hay không?

Âu Dương Bình nghe nói lạnh toát cả người, đăm đăm nhìn Đồ Viễn Trí rồi hỏi :

- Vừa rồi nếu tôi chưa hạ thủ giết Tiêu Tử Bình, mà độc đã phát ra rồi, thì chắc Đồ tiên sinh không cho uống thuốc giải độc chứ?

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Trước mặt người thật, hà tất phải nói chuyện giả, tuy rằng ngàn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm, nhưng nếu ta chưa xét rõ bụng dạ của Âu Dương huynh chân giả thể nào, thì ta thà mất một viên thượng tướng, còn hơn là dẫn sói vào nhà, nguy hiểm cho cả đại cục!

Âu Dương Bình lấy tay lau mồ hôi trán, nhìn Đồ Viễn Trí với một vẻ kính phục, mỉm cười nói :

- Đồ tiên sinh là người nắm giữ đại quyền, chịu trách nhiệm lớn, quả thực cần phải độc ác tàn nhẫn, nếu không thì làm sao thành được đại nghiệp? Âu Dương Bình này thực hết lòng khâm phục! Nhưng lúc này tiên sinh đã cho ta uống giải độc, chắc là không còn lo chuyện dẫn sói vào nhà nữa, phải không?

Đồ Viễn Trí buông tiếng cười ha hả :

- Âu Dương huynh đừng giận lão phu nói thẳng, nếu lấy cái tính tình thủ đoạn của Âu Dương huynh mà bàn, thì quả đáng là một con sói hung dữ giảo hoạt, độc ác, từ nay đã trung thành với Đại Thanh, biến thành một con trung lang với chúng ta, một bầy trung ưng trung khuyến, chí đồng đạo hợp vậy nên Đồ Viễn Trí này hết sức hoan nghênh Âu Dương huynh gia nhập mặt trận của chúng tôi, lẽ nào còn có chuyện dẫn sói vào nhà mà phải lo.

Âu Dương Bình chỉ vào xác hai vị đại hiệp, nhướng mày hỏi :

- Đồ tiên sinh, ta bắt quả chỉ giúp Hồng Vân đại sư một tay, kết liễu tính mạng Tiêu Tử Bình, đâu đã đáng được Đồ tiên sinh tin cậy?

Đồ Viễn Trí nhìn Hồng Vân tôn giả cười nói :

- Hồng Vân đại sư, việc đánh nhau, bao giờ cũng cần nhất là phải biết mình biết người! Theo ý tôi, nếu không có Âu Dương huynh giúp đỡ thì tuy đại sư có thể thắng nổi Tiêu Tử Bình, song chưa chắc đã giết chết được họ.

Hồng Vân tôn giả gật đầu nói.

- Đồ lão cung phụng nói đúng lắm.

Đồ Viễn Trí lại cười nói với Âu Dương Bình :

- Như vậy thì Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân trực tiếp hoặc gián tiếp chết cả về tay Âu Dương huynh, hay nói một cách khác là Âu Dương huynh đã cùng thầy trò Chu Nhuận Ba và bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng kết thành một mối tử thù, không bao giờ gỡ được, nếu Âu Dương huynh không thực lòng hợp tác với chúng ta, thì sẽ thành cô lập, đi đến đâu cũng chỉ toàn là kẻ thù, bốn bề dẫu rộng, nhưng làm gì còn chỗ dung thân!

Âu Dương Bình nghe lão phân tích rành rẽ như vậy thì phục đến sát đất, coi như một vị thần minh.

Thuyết phục Âu Dương Bình xong, Đồ Viễn Trí mới đem câu chuyện bí mật có liên quan tới bọn kỳ hiệp do Âu Dương Bình báo cáo thuật hết cho bọn Hồng Vân tôn giả và Cốc Trường Thanh nghe, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Chỉ trừ ở đây là vì ta theo Âu Dương Bình huynh mà đến, chứ các nơi và các nhân vật khác thì ta đã cho phi ưng truyền thư dẫn họ ngày mười tháng ba này đều tề tựu cả ở Bắc Thiên sơn Ma Vân linh, chuẩn bị dốc hết toàn lực đại phá Đan Tâm giáp một trận, giết hoặc bắt sống thầy trò Chu Nhuận Ba và bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, quét sạch phản loạn, rồi về triều, xin đức kim thượng luận công thăng thưởng.

Âu Dương Bình nghe nói mới nghĩ ra rằng Đồ Viễn Trí đã nuôi được hai con chim ưng lớn, có thể sai đưa thư đi các nơi truyền tin, thì hà tất còn phải dùng đến mình đem kim bài bốn tẩu khắp nơi làm gì nữa?

Nghĩ vậy bèn biết thân biết phận, hai tay cầm chiếc kim bài cung kính đưa lên trước mặt Đồ Viễn Trí, mỉm cười nói :

- Chiếc kim bài này, Âu Dương Bình giữ cũng không ích gì, xin hoàn lại tiên sinh.

Đồ Viễn Trí cũng không khách sáo, cầm lấy cất đi, Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Đồ tiên sinh chưa biết chuyện ban nãy Nhạc Long Phi, học trò đắc ý của Chu Nhuận Ba, cũng giao đấu với chúng tôi ở trong Ô Mông xà cốc này ư?

Đồ Viễn Trí thực không ngờ, lại có chuyện ấy, bèn hỏi đầu đuôi, Cốc Trường Thanh mới thuật lại tỉ mỉ từng chi tiết lão nghe.

Đồ Viễn Trí nghe nói Nhạc Long Phi một mình chống lại cả ba người mà vẫn thoát hiểm, lại còn giết được con Tây Tạng huyết chi của Hồng Vân tôn giả và làm cho Cốc Trường Thanh bị thương, bất giác cười nhạt, lắc đầu nói :

- Nhạc Long Phi căn cốt khá lắm, lại còn đang tuổi trẻ mà đã thành tựu thế rồi, nếu để lâu ngày tất thành đại họa, ta phải cố trừ hẩn đi mới được!

Cốc Trường Thanh cười nói :

- Nếu Đồ tiên sinh và Âu Dương huynh đến sớm chừng nửa ngày thì có phải hay biết bao không? Bây giờ Nhạc Long Phi đã như con hồng bay đầu mất, mà người săn mới giờ hiện ra?

Đồ Viễn Trí lắc đầu nói :

- Theo ý ta, thì Nhạc Long Phi nhất định không chạy thoát được.

Hồng Vân tôn giả chấp tay hỏi :

- Lão cung phụng nói thế là thế nào?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Ta biết thứ Đào Hoa chướng độc sa của đại sư lợi hại vô cùng nếu trong nhất thời không tìm được thuốc giải độc thì sống sao nổi? Ta cho rằng rất có thể hẩn đã ngã ở đâu đấy, chỉ trong vòng mười hai mươi ba dặm là cùng!

Hồng Vân tôn giả gật đầu cười :

- Ý kiến của lão Cung phụng cũng hợp ý tôi lắm.

Đồ Viễn Trí nhướn mày đáp :

- Vì thế nên chúng ta không nên bỏ cuộc tìm kiếm để mặc hẩn an nhiên thoát nạn.

Nói đến đây đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, kể lại thừng thỉnh nói tiếp :

- Hiện nay bọn ta tất cả có năm người, nên chia ra đi làm bốn phía, phía bắc đường đất ít hơn, nhờ Trử Dân Thông lão đệ phụ trách, ta tìm phía nam, Hồng Vân đại sư tìm phía đông, còn phía tây thì nhờ Cốc đạo trưởng và Âu Dương huynh.

Vừa nói vừa tránh tầm mắt của Âu Dương Bình, nháy Cốc Trường Thanh một cái.

Phân phối xong đầu vào đấy, Đồ Viễn Trí, Hồng Vân tôn giả và Trử Dân Thông, đi về ba phía nam, bắc, đông trước, còn Âu Dương Bình, Cốc Trường Thanh, thì lững thững đi sau tiến về phía tây.

Âu Dương Bình vừa đi vừa cau lông mày, có vẻ không bằng lòng việc gì, thốt nhiên thở dài một tiếng.

Cốc Trường Thanh mỉm cười hỏi :

- Âu Dương có điều gì buồn bực như vậy?

Âu Dương Bình cười gượng nói :

- Ta thở dài vì Đồ tiên ông tâm cơ thâm hiểm quá, đến tận bây giờ vẫn còn ra ý chưa tin ta.

Cốc Trường Thanh biết chắc rằng vừa rồi Âu Dương Bình trông thấy Đồ Viễn Trí đưa mắt cho mình, bèn vội giải thích.

- Âu Dương huynh đừng nên nghĩ vậy, Đồ tiên ông còn định sau này sẽ nhờ cậy Âu Dương huynh rất nhiều...

Vừa nói đến đây, Âu Dương Bình đã ngắt lời :

- Cốc đạo trưởng, trước mặt còn sa còn việc gì phải ném thêm cát? Đồ tiên ông sai đạo trưởng đi cùng với ta, còn không phải có ý muốn để đạo trưởng giám sát Âu Dương Bình này là gì?

Cốc Trường Thanh xua tay nói :

- Âu Dương huynh đừng quá đa nghi, vừa rồi Đồ tiên sinh đã nói rõ, chúng ta cùng giúp Thanh triều, cùng hưởng phú quý lẽ nào lại còn chia rẽ nhau? Còn việc bản đạo cùng đi Âu Dương huynh, có thể là vì Đồ tiên sinh nhìn xa thấy rộng, đoán biết là Nhạc Long Phi tất trốn sang phía tây, nên mới cất đặt như thế, chứ có khác gì đâu?

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Cũng mong được như lời đạo trưởng nói, bằng không sẽ nói thẳng với Đồ tiên sinh là đã dùng ta thì đừng nghi, mà đã nghi thì đừng dùng!

Trong lúc nói chuyện, vừa hay đã đi qua cửa động mà Nhạc Long Phi đang bị hãm mình trong đó.

Âu Dương Bình chú ý nhìn, rồi nói với Cốc Trường Thanh :

- Cốc đạo trưởng, ở đây có cái động, chúng ta nhảy xuống xem đi.

Cốc Trường Thanh gật đầu cười, hai người cùng song song bước tới.

Âu Dương Bình nằm phục trên miệng hang, cúi đầu nhòm xuống, bất giác nhướng cao đôi mày, rồi tung mình nhảy xuống.

Cốc Trường Thanh không biết hắn đã phát hiện được cái gì, bèn cũng nhảy xuống theo.

Thì ra trong động tối, Âu Dương Bình lại không được uống Linh thạch tiên nhũ vạn tải không thanh, nên không có cái mục lực quá cường, nhìn rõ từng cái tơ tóc như Nhạc Long Phi, đến nỗi trông ba cỗ hài cốt lại tưởng là ba bóng người.

Xuống đến tận nơi, mới nhận ra ba cái bóng ấy chỉ là ba bộ xương khô, xung quanh còn ngổn ngang từng đồng xác rắn đã lột.

Âu Dương Bình chợt trông thấy trên đầu mỗi bộ hài cốt đều có một chiếc nắm đỏ, bất giác mừng cuống lên, trong bụng muốn giữ làm của riêng, bèn không gọi Cốc Trường Thanh, cứ rảo bước đến một mình.

Cốc Trường Thanh thấy thế cười hỏi :

- Âu Dương huynh thích ba bộ hài cốt ấy lắm à?

Âu Dương Bình chưa kịp trả lời, thì trong động rắn đã xảy ra một biến chuyển đột ngột.

Một tiếng ầm ầm chuyển nhẹ, cửa vào động rắn từ từ đóng lại.

Cốc Trường Thanh giật mình kinh sợ, vì thời cơ quá cấp bách, không kịp gọi Âu Dương Bình, vội dùng Bạch Hạc Xung Tiêu phóng mình nhảy vọt lên khỏi động.

Âu Dương Bình vì đã đi đến gần ba cỗ thi hài, cánh cửa động hơi xa, nên khi nghe tiếng quay lại thì đã không kịp nữa!

Cốc Trường Thanh vừa ra khỏi huyết, thời cửa động lập tức sập lại, chỉ còn để lại một hõm sâu vào đá thôi.

Cốc Trường Thanh hoảng hốt, vừa thi triển nội gia công lực vừa dùng lối Truyền Âm Nhập Mật gọi bọn Âu Dương Bình, vừa thò tay vào túi lấy một mũi tên nhỏ màu hồng gắng sức ném mạnh lên không trung.

Mũi tên ấy có Phi long tín hỏa, những thủ hạ của Đồ Viễn Trí người nào cũng có, cầm cái đó ném lên trên không, bị gió thổi vào chiếc tên tự cháy, ban ngày thì trông như một đám khói màu đỏ tía, ban đêm thì trông như một cây cột lửa hình con rồng.

Phi long tín hỏa vừa bốc lên thì phía nam đã có hồi âm, Đồ Viễn Trí cười con Thanh Thông mã nhanh như một luồng điện phóng tới.

Người còn cách xa ba trượng, đã nghe tiếng Đồ Viễn Trí cười nói :

- Cốc đạo trưởng sao lại phải dùng đến tín hỏa cáo cấp? Đã tìm thấy chỗ Nhạc Long Phi trốn rồi chẳng?

Cốc Trường Thanh lắc đầu cười gượng nói :

- Nào đâu đã tìm thấy tung tích Nhạc Long Phi nhưng Âu Dương Bình chẳng may tự chôn sống ở dưới động đá này rồi, bản đạo phải mời gấp các vị đến để tìm cách cấp cứu.

Đồ Viễn Trí kinh sợ, hỏi có làm sao? Cốc Trường Thanh chỉ vào chỗ đá lõm, kể hết từ đầu cho Đồ Viễn Trí nghe.

Đồ Viễn Trí nghe xong cau đôi mày lại, giơ cao cây Quỷ trượng trong tay lên, ngưng tụ công lực đập thật mạnh vào chỗ đá lõm.

Lão tuy đứng đầu bọn hung ác, công lực cái thế, nhưng phiến đá đó vừa dày vừa cứng, bị chiếc gậy đập vào chỉ bật lửa lên, những mảnh đá vụn bắn tóe lên như đóm sao mà vẫn không bật ra một kẽ hở nào.

Lúc này Hồng Vân tôn giả và Trử Dân Thông cũng đã kéo đến.

Trử Dân Thông vừa trông hình thế chỗ này, lại nghe Cốc Trường Thanh nói trong huyết có một đồng xác rắn độc, thì hoảng nhiên tỉnh ngộ, nói :

- Cốc đạo trưởng đã nói thế, thì Âu Dương Bình đã bị hãm vào Ô Mông xà huyết rồi.

Hồng Vân tôn giả nghe nói kinh sợ vội hỏi :

- Ô Mông xà huyết?

Trử Dân Thông gật đầu nói :

- Ô Mông xà huyết tức là chỗ mà Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên năm xưa bị người ám toán bỏ xuống đó, rồi nhân họa được phúc, mới luyện thành tuyệt nghệ đó!

Đồ Viễn Trí hỏi :

- Trử lão đệ, sao người lại biết rõ ràng thế?

Trử Dân Thông đắc ý cười nói :

- Trong bọn Hắc y Thiết vệ có người từ bé sinh trưởng ở núi Ô Mông, trước khi tôi phụng mệnh theo Hồng Vân đại sư tới đây, đã thăm dò khu vực ngọn núi này tường tận.

Đồ Viễn Trí có vẻ khen ngợi, mỉm cười nói :

- Trử lão đệ tinh tế lắm, người đã có công thăm dò địa thế núi Ô Mông tất phải biết cách mở cửa Ô Mông xà huyết chứ?

Trử Dân Thông lắc đầu cười gượng :

- Cách mở huyết này, trừ Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên ra thì chẳng ai biết cả, ta chỉ nghe trong xà huyết có một vật cực kỳ trân quý, Thiệu Hàm Yên tuân theo ý của cự chủ nhân huyết này cứ một ngàn ngày tự

tay mở cửa một lần, mong có duyên được gặp, nhưng mở không được bao lâu, lại tự đóng lại, nếu không theo đúng thời gian, thì tất bị chôn sống.

Đồ Viễn Trí thở dài một tiếng nói :

- Nếu quả đúng như vậy thì Âu Dương Bình gặp đại hạn, phải chôn sống một ngàn ngày trong Ô Mông xà huyết!

Trử Dân Thông gật đầu :

- Sự thật là như thế, chúng ta tốn phí hơi sức thì cũng chẳng ích gì.

Nói dứt lời, Hồng Vân tôn giả đã cất tiếng cười sảng sặc.

Đồ Viễn Trí nghe tiếng xét tình, trông mặt biết sắc, bất giác mừng thầm, vội mỉm cười hỏi :

- Nghe tiếng cười của đại sư có vẻ đắc ý, hẳn rằng pháp Phật vô biên, đại sư đã có cách vá trời lấp bể chẳng?

Hồng Vân tôn giả cười một cách quái gở :

- Đồ lão cung phụng đoán không sai, ta thấy rằng may ra ta có thể cứu được tính mạng cho Âu Dương Bình.

Trử Dân Thông ngạc nhiên hỏi :

- Có lẽ đại sư định dùng công lực Đại Thủ Ấn của Tạng phái, phá vỡ núi đá ra chẳng?

Hồng Vân tôn giả lắc đầu cười :

- Sao Trử huynh nói thế! công lực Đại Thủ Ấn của ta dù cao cách mấy, cũng không thể vượt được cây Quỷ trượng trong tay Đồ lão cung phụng, làm sao tính đến chuyện phá đá?

Trử Dân Thông càng lấy làm lạ, hỏi :

- Đại sư đã không phá vỡ được đá thì làm sao mà cứu được Âu Dương Bình?

22. Chương 22: Thần Y Tay Độc Giết Hồ Nô

Hồng Vân tôn giả không trả lời, chỉ cười nói với mọi người :

- Xin các vị theo bần tăng vào Ô Mông xà cốc sẽ biết rõ đầu mối.

Nói xong, tà áo bào đỏ tung bay phấp phới, rào bước đi vào Ô Mông xà cốc.

Đồ Viễn Trí, Cốc Trường Thanh và Trử Dân Thông tuy không ai hiểu Hồng Vân tôn giả làm cái trò gì mà bí mật như vậy, nhưng cũng đành phải đi theo, lẳng lặng xem ông ta đưa đi đâu.

Hồng Vân tôn giả một mặt đi vào Ô Mông xà cốc, một mặt cười nói với bọn Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng, trong khi ta và Cốc đạo trưởng, Trử lão đệ càn quét Ô Mông xà cốc có phát hiện được một cái cửa đá ở trong động chỗ Thiệu Hàm Yên ở trên cửa có khắc mấy chữ Xà Huyết Tiệp Kính - con đường tắt vào hang rắn.

Trử Dân Thông “à” một tiếng, bỗng nhiên tỉnh ngộ gật đầu :

- Đại sư phát hiện được cái cửa này hay lắm, theo ý ta thì Ô Mông xà cốc và Ô Mông xà huyết phải có đường đi thông sang mới đúng.

Đồ Viễn Trí lúc này đã nhận thấy Âu Dương Bình thật tâm đầu hàng nhà Thanh, thì tự nhiên coi hắn là một tên giúp việc đắc lực, nóng lòng muốn cứu ngay, nên khi nghe Hồng Vân tôn giả nói thế thì mừng lắm, rào bước đi nhanh, xăm xăm tiến vào xà cốc.

Hồng Vân tôn giả chỉ những xác rắn nằm ngổn ngang trên mặt đất, lắc đầu than thở với Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng, tuy ta không làm nhục mệnh trên, đã giết sạch các giống rắn độc của Thiệu Hàm Yên nuôi dạy nhưng chẳng may lại gặp tên nhãi con Nhạc Long Phi giết mất con Tây Tạng huyết chi đã nuôi lâu năm, mất bao nhiêu công phu dạy dỗ.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Mất con Tây Tạng huyết chi, một giống thông linh dị điều hiếm có như vậy, kẻ cũng đáng tiếc, nhưng Thiệu Hàm Yên đã chết, ổ rắn độc cũng diệt trừ, chỉ còn một học trò của Thiệu Hàm Yên là Lãnh Băng Tâm, thiết tưởng không đáng lo lắng.

Mọi người đều rảo bước thật nhanh, trong khi trò chuyện đã vào tới cửa động chỗ ở của Thiệu Hàm Yên.

Hồng Vân tôn giả đã thuộc đường, bèn bước vào động trước.

Bọn Đồ Viễn Trí nối gót theo sau, đi qua hai lần rẽ ngoặt quả thấy trên vách phía sau trái có một phiến đá đóng kín mít, trên cửa có khắc bốn chữ Xà Huyết Tiếp Kính rất lớn, nét chữ tươi tốt vô cùng.

Hồng Vân tôn giả ngẫm tự công lực, làm cho bàn tay phải to lên gấp rưỡi, da đỏ sạm lại, rồi mỉm cười nói với Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng, ta dùng công lực Đại Thủ Ấn, ông dùng Quỷ trượng hợp sức nhau lại mà mở cửa, may ra có thể phá được cái cửa này tìm ra con đường tắt, ăn thông xuống xà huyết chẳng?

Đồ Viễn Trí gật đầu mỉm cười, chân lực tụ lại, Quỷ trượng giơ lên, thốt nhiên lão biến sắc mặt, cùng bọn Hồng Vân tôn giả, Cốc Trường Thanh, Trử Dân Thông đều đứng yên, nín thở nghe ngóng.

Thì ra trong căn động phủ không một bóng người nào tự nhiên lại nghe thấy tiếng chân bước.

Tiếng chân bước đó, rất nhẹ nhàng, như có như không, lúc xa lúc gần.

Trử Dân Thông tóc gáy dựng đứng, khẽ nói với Đồ Viễn Trí :

- Đồ lão cung phụng sao trong cái động không người này lại có tiếng chân bước? Chẳng lẽ trên đời này lại có ma quỷ thật ư?

Đồ Viễn Trí lắc đầu, rồi lại lắng tai nghe ngóng, một lát sau mới chỉ vào cánh cửa đá, cau mày nói với Hồng Vân tôn giả.

- Đại sư, nghe tiếng chân bước, hình như đi quanh co ở dưới đất thì phải, nếu trong vách đá có con đường tắt, hoặc Âu Dương Bình đã thoát nạn, đang tìm lối ra cũng nên.

Hồng Vân tôn giả nghĩ một lúc, rồi gật đầu :

- Đồ lão cung phụng nói thế cũng có lý ông thử dùng thiết trượng gõ vào đá, dẫn lối cho hần, thử xem có phải quả là hần đã thoát nạn, tìm cửa đi ra thật không?

Đồ Viễn Trí nghe lời, bèn cầm cây gậy trong tay gõ nhẹ lên cánh cửa đá mấy tiếng.

Tiếng chân đang quanh co giở đi giở lại từ lúc nghe Đồ Viễn Trí gõ mấy tiếng coong coong vào cửa đá, quả nhiên lại thấy tiếng chân đi về phía vách đá.

Đồ Viễn Trí biết rằng mình đã đoán đúng tới tám chín phần mười, bèn đề tụ chân khí, lại cầm cây sắt gõ liên hồi vào cánh cửa, và thi triển công lực Truyền Âm Nhập Mật gọi to :

- Âu Dương huynh cửa động ở đây, nếu không đứng ở bên trong mở lấy được thì gõ vào vách đá mấy tiếng, chúng ta sẽ tìm cách phá vỡ vách đá ra.

Tiếng giầy chạy ngay đến phía bên trong vách đá thì dừng lại, tiếp theo đó là những tiếng đá canh cách rất nhỏ đưa ra, bọn Đồ Viễn Trí nghe tiếng động của vách đá, biết rằng Âu Dương Bình có cơ thoát nguy, ai nấy đều hớn hở vui mừng.

Ước chừng ngụi nửa chén trà nữa, cánh cửa thốt nhiên chuyển mạnh rồi từ từ mở ra.

Âu Dương Bình thở phào một tiếng, từ phía sau cánh cửa bước ra, tay còn cầm một gói gì tròn tròn.

Đồ Viễn Trí mừng lắm, kể lại ngạc nhiên, vì lão nhận thấy đôi mắt Âu Dương Bình so với trước kia, hình như sáng hơn nhiều lắm.

Trử Dân Thông cũng cùng một cảm giác như vậy, bèn mỉm cười hỏi :

- Âu Dương huynh bị một mẻ sợ phải không? Theo chỗ ta biết thì trong Ô Mông xà huyết có giấu một vật cực kỳ trân quý...

Âu Dương Bình giơ cái gói tròn trong tay, giơ lên, cười gượng :

- Trử huynh nói đúng lắm, các vị xem thử vật này có đáng gọi là cực kỳ trân quý không?

Nói xong mở cái gói ra, đặt trước mặt mọi người :

Đó là một chiếc đầu lâu máu me đầm đìa.

Mà chiếc đầu lâu, mặt mũi, mắt tai đều giống nhau hệt như Nhạc Long Phi, không sai một mảy.

Cốc đạo trưởng đưa mắt liếc nhìn trước ngực Âu Dương Bình, tỏ ra mừng rỡ nói :

- Âu Dương huynh, thì ra Nhạc Long Phi quả trốn vào hang rắn, là Âu Dương huynh chém đầu đem về đây chăng?

Âu Dương Bình nhướng mày, cười một cách ngạo nghễ :

- Thằng giặc oắt còn đang ở trong hang rắn, vận công trị thương, bị ta bất thành linh điểm huyết, rồi cắt đầu đem về đây.

Cốc Trường Thanh cười ha hả trở vào đầu Nhạc Long Phi nghiêng răng nói :

- Nhạc Long Phi, ban này ngươi múa ngọn cờ Mặc Vũ Phù Dung khiến ta bị thương, sao mà oai thế, hách thế, tướng thế nào, ai ngờ cũng bị chết về tay Âu Dương huynh, đúng là trời cao có mắt!

Âu Dương Bình cười nói :

- Cốc đạo trưởng đã có thù với Nhạc Long Phi, tiểu đệ xin tặng cái đầu này, để đạo trưởng rửa hận.

Cốc Trường Thanh mừng lắm, Âu Dương Bình bèn đưa chiếc đầu Trử Dân Thông cho Cốc Trường Thanh.

Cốc Trường Thanh tiếp lấy cái đầu, nhìn kỹ một lát, rồi vùng cười sảng sặc, ném mạnh vào sườn núi.

"Huych" một tiếng, máu bắn vọt lên như tia nước, chiếc đầu lâu đã bị Cốc Trường Thanh đập vỡ nát như tương.

Đồ Viễn Trí vẫn định đem đầu Nhạc Long Phi ướp muối để đưa về kinh, nhưng chưa kịp nói, đã bị Cốc Trường Thanh đập nát mất rồi, đành phải thôi vậy.

Mấy tên ưng khuyến Thanh đình tâm mãn túc chí, hớn hở vui mừng, cùng ngồi thương nghị về việc làm thế nào có thể dốc toàn lực đại phá Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp một trận thành công.

* * * * *

Đây nói về chuyện bọn hai người Truy Hồn Học Cứu Vưu Nam Báo và Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi được Phù Vân Tử phái đi mấy tính Tương, Xuyên, Thanh Hải, qua miền Tây Cương rồi trở về Đan Tâm giáp.

Vưu Nam Báo từ khi bị trúng độc ở Nam Hải được thoát chết trở về, đã biết rõ rằng mình chỉ là một cái đinh trước mắt bọn ưng khuyến Thanh đình, nơi Vũ Công sơn Tàng Kiếm cốc này sớm muộn gì cũng xảy ra tai họa, không còn là nơi an cư trường cửu nữa.

Vậy nên sau khi về đến Tàng Kiếm cốc, bèn lập tức gọi bọn gia nhân, sai thu xếp mọi việc, rồi lẳng lặng dọn hết về Bắc Thiên sơn cư ngụ, định làm một nơi tránh loạn lâu dài.

Chu Bạch Mi thấy Vưu Nam Báo xếp đặt như vậy, bèn gật đầu cười :

- Kiến thức của Vưu huynh bao giờ cũng hơn người, chúng ta đã không chịu đầu hàng giặc Mãn, mà gia tộc của Vưu huynh lại đông, nay thiên cư sang Bắc Thiên sơn quả là còn yên ổn hơn Tàng Kiếm cốc nhiều lắm.

Vưu Nam Báo đã có biệt hiệu là Truy Hồn Học Cứu tất nhiên phải văn võ toàn tài, nghe Chu Bạch Mi nói thế, liền thở dài nói :

- Bốn bể mênh mông không chỗ đậu, tránh Tần đầu phải chọn đào nguyên? Di cư sang Bắc Thiên sơn, chỉ là cái kế cầu an tạm thời trừ khi nào đuổi được hết giặc Mãn, khôi phục lại sơn hà, con cháu nhà Tiền Hán mới có thể mở mày mở mặt ra được.

Chu Bạch Mi cau mày than rằng :

- Thanh đình khí thế đương thịnh, trong vòng một trăm năm chưa thể suy yếu được, chúng ta muốn tái tạo sơn hà, trùng quang nhật nguyệt xem chừng cũng khó lắm.

Vưu Nam Báo nhướng cao đôi mày nói :

- Bao nhiêu những kẻ di dân chí sĩ hào hiệp anh hùng, không để cho uy vũ khuất phục, phú quý dụ dỗ, tình nguyện mất đầu đổ máu, không phải là họ không biết rằng lúc này khí thế Mãn nô đang thịnh, khó hy vọng thành công, nhưng tác lòng canh cánh, chỉ vì dân tộc quốc gia, cố giữ lấy đôi chút cương thường khí tiết cho khỏi đến nỗi bị tiêu diệt dần mòn, đồng thời cũng phải nuôi dưỡng chí khí, tiềm tàng sức mạnh để chờ cơ hội, chờ biết làm sao.

Chu Bạch Mi cười ha hả gật đầu lia lịa :

- Vưu huynh nói phải lắm, hay lắm, chỉ cần vài người có tâm huyết là nhật nguyệt lại có lúc sáng sủa, chỉ được một toán quân muốn trung hưng là giặc Mãn thế nào cũng có ngày bị tống ra khỏi nước! Thành công cứ gì phải là ta? Chúng ta chỉ cần biết tận hết tâm lực, vì con cháu xây đắp sẵn một nền móng là được rồi!

Vưu Nam Báo chợt thò tay vào bọc, lấy thanh kiếm Ngô Côn hai tay bưng lên đưa cho Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Chu huynh, tiểu đệ xin tặng người thanh kiếm này.

Chu Bạch Mi vẫn biết thanh Ngô Côn kiếm là một khoáng vật đại kỳ trân lười sắc như nước, vội vàng xua tay nói :

- Vưu huynh sinh bình rất yêu kiếm, lại khổ công thư tàng bao nhiêu lâu...

Vưu Nam Báo không đợi Chu Bạch Mi nói hết, gượng cười đáp :

- Từ hôm xảy ra việc mất kiếm ở Tàng Kiếm cốc đến nay, Vưu Nam Báo đã hiểu thấu cái ý nghĩa Hoài bích chiêu tại! Huống hồ chỉ chúng ta đã cùng thề quyết chí quang phục sơn hà, đúng lý là phải lấy máu bọn ứng khuyến Thanh đình tắm vào lưỡi kiếm cho thêm sắc bén, chứ để không ích gì? Vậy nên không những tiểu đệ tặng Chu huynh thanh Ngô Côn mà còn mấy thanh đã mất lại cướp lại được, rồi đây cũng đem chia cho tất cả các huynh đệ.

Chu Bạch Mi thấy Vưu Nam Báo nói một cách thành khẩn như vậy, bèn không từ chối nữa, đỡ lấy thanh Ngô Côn kiếm rồi cười nói :

- Vưu huynh đã nói vậy, tiểu đệ không dám từ chối nữa, đành mặt dày bái lĩnh vậy!

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Chỉ mong Chu huynh thi triển thần uy chém lấy năm bảy chiếc thủ cấp của bọn Mãn nô vô sĩ kia, là đủ bỏ công Vưu Nam Báo chịu tổn phí bao nhiêu tâm huyết sưu tầm được mấy thanh kiếm này.

Hai người thu xếp công việc trong Tàng Kiếm cốc đầu vào đây, rồi chuẩn bị chiếu theo kế hoạch đi qua Tứ Xuyên, Thanh Hải, sang Bắc Thiên sơn.

Nửa đoạn đường trên, bình an vô sự, chỗ nào có phong cảnh đẹp thì dừng lại nghỉ ngơi, ngoạn cảnh.

Nhưng khi đến Vũ Lăng sơn, giáp giới hai quận Xuyên, Tương thì phong ba lại dồn dập kéo đến.

Vũ Lăng sơn cảnh trí rất đẹp, trong lúc Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đứng ngoạn cảnh trên một ngọn núi nhỏ, thì chợt thoáng nghe có tiếng than khóc vắng vắng từ xa vang lại.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên nói :

- Chu huynh nghe tiếng khóc sao mà thê thảm quá vậy? Chúng ta thử đi tìm xem sao.

Chu Bạch Mi nhân đi đường xa vô sự cũng buồn, bèn gật đầu đồng ý, hai người bèn lần theo tiếng khóc tìm đến.

Tiếng khóc từ trong một ngôi nhà cỏ ba gian, phái ngoài có mấy con gà rùng và thỏ đã chết, với một bó củi khô, rõ ràng chủ nhân là một người thợ săn hoặc kiếm củi.

Vưu Nam Báo đằng hắng một tiếng rồi cất tiếng gọi :

- Ai ở trong nhà khóc lóc như vậy, xin mời ra ngoài cho hỏi chuyện một chút.

Hai cánh cửa gỗ khép hờ, kẹt mạnh một tiếng rồi mở rộng một người đàn ông vóc dáng vạm vỡ khỏe mạnh, mắt hãy còn đầm đìa giọt lệ, chạy ra.

Vưu Nam Báo tuy nhận thấy người đàn ông này hình tướng tráng kiện dũng mãnh, nhưng phần nhiều dân miền núi làm nghề săn bắn thường hay luyện võ công, nên cũng không lấy gì làm lạ.

Đại hán đưa mắt nhìn qua hai người qua đường một lúc, rồi gượng nén bi ai, vòng tay thi lễ :

- Hai vị lão nhân vào núi lạc đường, cần lương thực hay nước uống?

Vưu Nam Báo lắc đầu cười :

- Tôn giá đoán sai cả, chúng tôi đang thưởng ngoạn cảnh chợt nghe trong nhà có tiếng khóc ai oán, nên mới đến thăm, xem có thể giúp được việc gì không?

Đại hán có vẻ cảm kích, khom lưng nói :

- Đa tạ mỹ ý của hai vị lão nhân gia, nhưng gia huynh bị trúng thương độc, chỉ còn hấp hối, chỉ trừ trời sai thần y xuống, còn thì chẳng có cách gì cứu nổi.

Chu Bạch Mi nghe nói, bất giác đôi mắt sáng ngời.

Vưu Nam Báo nhìn đại hán cười nói :

- Tôn giá tạm nén đau thương, may ra lệnh huynh còn có cơ cứu được!

Nói xong ngoảnh lại nhìn Chu Bạch Mi, mỉm cười :

- Diệu thuật của Chu huynh không những đời nay không có đến hai người mà còn vượt cả Hoa Đà Biển Thước, sao không nhân dịp này kết một mối thiện duyên ở Vũ Lăng sơn này, có phải hay không.

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Tiểu đệ vốn tính tự trọng, đã có thói quen là không muốn chữa bệnh cho ai một cách dễ dàng, trong giới võ lâm ai là người không biết điều đó?

Vưu Nam Báo nghe xong, định đang tìm lời khuyên nhủ, Chu Bạch Mi lại mỉm cười nói :

- Nhưng từ hôm ở đảo Độc Long về đến nay, tính nết đã thay đổi nhiều, bắt đầu từ bây giờ xin đem hết tài mọn cứu dân độ thế, không còn làm bộ thanh cao như trước nữa.

Vưu Nam Báo vỗ tay cười lớn :

- Cái công của lương y, có kém gì lương tướng? Huống chi Chu huynh lại là một thần y đương thời, quan niệm của Chu huynh thay đổi như thế là một phúc lớn cho giới võ lâm.

Chu Bạch Mi không đợi cho Vưu Nam Báo nói dứt, lập tức cười ha hả ngắt lời :

- Vưu huynh đừng có thổi phồng ta lên tận mây xanh, huynh có thể dứt tình đem mấy thanh kiếm quý tặng đồng đạo, chẳng lẽ Chu Bạch Mi lại không dám đem chút tài mọn ra cứu độ thương sinh hay sao?

Vưu Nam Báo nghe Chu Bạch Mi nói vậy bèn hớn hỷ bảo với đại hán :

- Tôn giá quý danh là gì? Có lẽ lệnh huynh mệnh chưa đến nỗi tuyệt, nên mới gặp Chu huynh ta là một tay thánh thủ thần y độc nhất vô nhị trong giới giang hồ thời nay.

Đại hán nghe nói, mừng cuống lên vội khom người cung kính nói :

- Tại hạ tên gọi Ngô Tâm Càn, Chu lão nhân gia tinh thâm y đạo, xin mở lòng nhân đức cứu cho gia huynh sống lại, Ngô Tâm Càn xin cảm kích đời đời.

Chu Bạch Mi vội xua tay nói :

- Ngô huynh miễn lễ, chẳng hay lệnh huynh bị trúng vật độc gì?

Ngô Tâm Càn thưa rằng :

- Gia huynh bị con nhện mặt người cắn phải!

Chu Bạch Mi cười nói :

- Nọc nhện mặt người tuy rất độc, nhưng nếu không phải là loại đặc biệt có lông xanh, thì cũng không lo.

Vưu Nam Báo cũng cười nói :

- Vào tay Chu huynh thì dù xương đã trắng rồi, lại có thể mọc thịt mà sống lại, kể gì một chút nọc nhện độc mà lo?

Chu Bạch Mi nghe nói bật cười :

- Vưu huynh đừng có nịnh nhảm, nếu có thể làm cho xương trắng mọc thịt thì là thần tiên.

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Chu huynh hà tất phải quá khiêm, ta còn nhớ có một lần gặp người khiêng áo quan đem chôn, tự nhiên Chu huynh cao hứng thế nào mà phóng một chưởng bật nắp áo quan của người ta ra, rồi chữa cho có thể sống lại...

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Người ấy vì mắc bệnh thời khí, lại gặp tên lang băm cho uống lầm thuốc thành ra hơi thở bị bế tắc mất một lúc, ta biết vậy nhưng chỉ cười thầm, chờ cho người nhà khiêng bệnh nhân nhập quan đến đấy, mới cố ý làm ra vẻ thần kỳ, đánh bật nắp quan tài, cứu bệnh nhân sống lại, rồi mắng cho lão lang băm một trận, lại xé luôn cả cái chiêu bài của lão đi, chuyện chỉ có thể, chớ nào tiểu đệ có thuật khởi tử hồi sinh gì đâu?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Chẳng cần biết Chu huynh có thuật khởi tử hồi sinh thật hay không, nhưng vẫn là một tay thần y cái thế, thôi chúng ta còn phải vào trong nhà cấp cứu cho lệnh huynh của Ngô huynh đã chứ, có đứng đây nói chuyện mãi sao?

Hai người đi theo Ngô Tâm Càn vào trong nhà, giữa nhà có một chiếc giường tre kê sát vách, một đại hán duỗi thẳng trên giường chân bên phải sưng to gấp bội ngày thường, miệng không ngớt rên rĩ.

Chu Bạch Mi lấy ra một con dao chuôi ngọc nhỏ xíu, cắt ống quần ra, xem qua vết thương, rồi hỏi Ngô Tâm Càn :

- Vết thương của lệnh huynh quả thật là bị nhện mặt người cắn không?

Ngô Tâm Càn gật đầu thưa :

- Tại hạ và gia huynh cùng đi săn, khi qua khu rừng nhỏ, gia huynh liền bị con nhện mặt người cắn phải, con nhện ấy cũng bị tại hạ bắt được, đập nát ra.

Chu Bạch Mi nghe nói cười ha hả :

- Vết thương này chữa dễ lắm, không có gì.

Nói xong co tay điểm vào trái tim đại hán nằm trên giường, làm cho hắn lập tức ngất đi.

Ngô Tâm Càn thất kinh kêu lên :

- Chu lão nhân gia...

Nói chưa dứt lời, Chu Bạch Mi ngưng tụ công lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ, cười khẩy mấy tiếng, tay phải giờ lên ấn vào ngực Ngô Tâm Càn.

Hắn kinh sợ thất sắc, đưa nhanh hai tay, dùng ngón “Bế Môn Cự Hồ” đón lấy bàn tay phải của Chu Bạch Mi vừa đánh tới.

Ba bàn tay vừa chạm nhau, Ngô Tâm Càn kêu lên một tiếng, toàn thân run rẩy, thất khiếu đều lưu huyết.

Vưu Nam Báo kinh ngạc hỏi :

- Chu huynh trông thấy gì lạ là làm như thế?

Chu Bạch Mi cười nhạt nói :

- Bọn này có phải là liên hộ sơn dân, chúng là quân ưng khuyến Thanh đình thiết kế để ám toán ta đó.

Vưu Nam Báo nửa tin nửa ngờ, lại hỏi :

- Chu huynh căn cứ vào đâu mà đoán thế?

Chu Bạch Mi trở vào chiếc chân sừng của tên đại hán nằm trên giường cười khẩy, nói :

- Cái chân sừng của hắn rõ ràng là tự dùng ám khí có chất độc khê rạch một tí rồi nói dối là bị con nhện mặt người cắn phải nhưng làm sao bị mất nổi ta?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Mặc dù họ không nói sự thực nhưng hoặc giả còn có ẩn tình gì khác chăng? Sao Chu huynh lại biết hắn là ưng khuyến Thanh đình.

Chu Bạch Mi cũng cười nói :

- Vừa rồi trong lúc xem vết thương cho tên đại hán kia, ta cố ý khê cởi khuy áo của hắn ra, thấy trên ngực hắn có mấy dòng chữ.

Vưu Nam Báo ngẩn người không hiểu :

- Hắn thích chữ gì?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Vưu huynh không biết, phàm là người trong đội Hắc y Thiết vệ tên nào cũng khắc vào ngực tám chữ “Xích đảm trung tâm, vĩnh báo Đại Thanh”.

Vưu Nam Báo nhướng cao lông mày, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, trước hết rạch mảnh áo trước ngực tên Ngô Tâm Càn đã bị Chu Bạch Mi dùng Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ ép dập phủ tạng nằm chết dưới đất ra coi, quả nhiên hiện ra tám chữ như lời Chu Bạch Mi vừa nói.

Quay lại mở áo tên đại hán quả nhiên cũng thấy y như thế, Vưu Nam Báo “hừ” một tiếng, trường kiếm vung lên, thân hình của tên đại hán đứt làm hai khúc.

Vưu Nam Báo vừa chống thanh kiếm xuống đất cho máu chảy ra hết, vừa cười nói với Chu Bạch Mi :

- Nếu không nhờ Chu huynh tinh tế khám phá ra được, thì hôm nay chúng ta khó lòng tránh khỏi âm mưu thâm độc của hai tên thủ hạ tụi ưng khuyến này.

Chu Bạch Mi cởi cái túi da báo của Ngô Tâm Càn đeo ở thắt lưng ra, tỉ mỉ xem kỹ, chỉ trông thấy trong túi có một ống Ngũ Vân Bổng Nhật Nhiếp Hồn đình, một ống Thất Khổng Hoàng Phong châm và hai mươi mũi Thiết Tật lê sắc xám xanh, rõ ràng là có tầm độc.

Vưu Nam Báo lắc đầu thở dài :

- Mấy món ám khí này, tuy đều là bá đạo, nhưng nếu cứ đường hoàng phóng ra, ta và Chu huynh không sợ, nhưng nếu nó thừa lúc mình không đề phòng mà ném thì...

Chu Bạch Mi ngắt lời, cười nói :

- Sự nhận xét của Chu huynh không hợp ý ta, ta cho rằng: bọn chúng ta ở trong võ lâm đương thời, chẳng gì cũng đòi chút tiếng tăm, nếu đối phương chỉ bằng vào mấy ám khí bá đạo này thôi, thì chưa chắc đã dám hạ thủ.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Có lẽ huynh cho rằng bọn chúng còn có thủ đoạn gì ghê gớm hơn nữa chăng?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Ta cho rằng bọn chúng còn có tay giỏi cứu viện, nhưng chưa đến.

Vưu Nam Báo gật đầu :

- Chu huynh nói thế cũng có lý.

Vừa nói đến đây chợt ngừng lại lắng nghe, rồi khẽ hỏi :

- Quả nhiên có người đến thật, nhưng không biết là ai?

Chu Bạch Mi cười nhạt một tiếng, nhướn cao đôi mày :

- Theo ta đoán thì người này, nếu không phải là Đồ Viễn Trí thì cũng là Lê Phóng Hạc!

Nói đến đây, liền thò tay vào chiếc túi da báo của Ngô Tâm Càn lấy ống Thất Khổng Hoàng Phong châm đưa cho Vưu Nam Báo còn ống Ngũ Vân Bổng Nguyệt Nhiếp Hồn đính thì giắt vào mình, rồi cười nói :

- Chu huynh, chúng ta nên dùng lối “gậy ông đập lưng ông” vừa tỏ ra rằng thiên lý chiêu thương, báo ứng không lầm, lại vừa đỡ bận.

Vưu Nam Báo cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình, cầm lấy ống ám khí, rồi cùng Chu Bạch Mi chia nhau mỗi người một bên cửa để ẩn nấp.

Chỉ trong chốc lát, quả có nghe tiếng chân người đi tới phía cửa ngoài.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều là những tay đại hành gia, vừa nghe tiếng đã biết ngay là bọn này có hai người, thân pháp khinh công đều vào bậc thượng thừa cả.

Hai người vừa đến trước cửa ngôi nhà tranh, không hề do dự lập tức đẩy cửa bước vào.

Vưu Nam Báo đang nấp ở phía bên phải, nên trông thấy rõ hai người này đều đeo mặt nạ da người, mặc quần áo đen.

Chu Bạch Mi vì đứng nghiêng mình về một bên, chỉ trông thấy hai người đều mặc quần áo đen thì cho rằng là bọn Hắc y Thiết vệ, “cạch” một tiếng, túi ám khí phóng ra, mấy mũi Ngũ Vân Bổng Nguyệt Nhiếp Hồn đính hóa thành năm sáu đốm sao, nhanh như điện bắn ra phía trước.

Vưu Nam Báo thấy Chu Bạch Mi hạ thủ nhanh quá, bất giác kêu lên một tiếng, hồn vía rụng rời.

Trong lúc thăng thốt, không biết làm cách gì hơn, đành cũng bám vào lò xo ở túi ám khí bắn ra mấy mũi Thất Khổng Hoàng Phong châm nhằm thẳng mấy cây Nhiếp Hồn đính bắn tới.

Vưu Nam Báo võ công tuyệt thế, cách phóng ám khí cũng cao cường, keng keng mấy cái, tất cả sáu đốm sao đã bắn rơi được năm.

Còn một cây Nhiếp Hồn đính cũng bị người áo đen phía trước tránh thoát, dùng chưởng lực gạt bay ra ngoài cửa.

Chu Bạch Mi thốt nhiên thấy Vưu Nam Báo lại giúp đối phương thì kinh ngạc kêu lên :

- Vưu huynh...

Hai chữ Vưu huynh vừa thốt ra khỏi miệng, thì Vưu Nam Báo đã thở dài một tiếng rồi lắc đầu :

- Chu huynh vừa rồi thông minh thế, mà sao lúc này lại hồ đồ quá vậy? Tại sao trong khi chưa phân biệt bạn thù lại đã vội hạ độc thủ?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn hai người áo đen, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Vưu huynh bảo hai người này là người của mình ư?

Vưu Nam Báo bật cười nói :

- Chu huynh tinh mắt trông thấy cả sợi tơ sợi tóc, nhưng lại không trông rõ cái xe củi, chẳng lẽ huynh không thấy trước ngực hai vị này đều có đeo chiếc Mặc Vũ đấy ư?

23. Chương 23: Truy Hồn Mặc Lệnh Chém Chim Ưng

Chu Bạch Mi nghe nói, lại chú ý nhìn lại lần nữa, quả thấy trước ngực hai người áo đen đều có một chiếc Mặc Vũ, bất giác ngượng nghịu nói :

- Hai vị là ai? Xin thứ cho Chu Bạch Mi này tội lỗi mãng!

Người mặc áo đen đi trước chưa kịp trả lời, người đi sau đã cười khanh khách nói :

- Chu lão tiên bối và Vưu lão tiên bối, chẳng lẽ trên mặt văn bối chỉ thêm có chiếc mặt nạ thôi, mà hai vị tiên bối không nhận ra Vũ Văn Kỳ ư?

Chu Bạch Mi “à” một tiếng rồi hỏi :

- Vũ Văn cô nương sao lại cải trang thế này? Còn vị này là ai?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Vị này là Lãnh Băng Tâm tỷ tỷ, người đã sai linh xà sang đảo Độc Long đưa thư giúp chúng ta thoát cơn nguy hiểm, mà các vị tiên bối đều muốn gặp mặt đó.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Lãnh cô nương, xin hãy bỏ cái mặt nạ ra, cho Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo này được chiêm ngưỡng Lư Sơn diện mục.

Lãnh Băng Tâm vừa đưa tay gỡ chiếc mặt nạ, vừa gượng cười nói :

- Hai vị tiên bối đã bảo, không dám không tuân lệnh, nhưng cái mặt mũi văn bối gớm ghiếc đáng sợ lắm, không muốn cho ai trông thấy cả.

Trong khi nói, thì chiếc mặt nạ cũng rơi xuống.

Dung mạo da dẻ vẫn tươi đẹp như hoa, nhưng hai bên má đều có vết dao gạch thành chữ thập, khiến không ai nỡ trông.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều giật mình, Vũ Văn Kỳ cũng tháo chiếc mặt nạ ra, trên mặt cũng có hai chữ thập bị gạch bằng dao.

Chu Bạch Mi kinh ngạc hết sức, hoảng hốt kêu lên :

- Vũ Văn cô nương, Lãnh cô nương bị thương ở mặt là do ai hạ độc thủ đó?

Lãnh Băng Tâm thở dài một tiếng rồi nói :

- Vũ Văn tiểu muội bị Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình ám toán, còn văn bối thì tự tay rạch đó.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh cô nương hủy dung nhan làm gì? Vết dao khó lành mà chữa cho lành hẳn đó!

Lãnh Băng Tâm đối với vết thương trên mặt mình, hình như không để ý gì, chỉ trở Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói với Chu Bạch Mi :

- Nguyên nhân khiến cho tỷ muội vẫn bối, một người thì bị hạ độc thủ, một người thì tự hủy hoại dung nhan, lát nữa sẽ xin thưa chuyện cùng với các vị tiền bối, nhưng còn Vũ Văn tiểu muội bị hủy võ công, thiệt xét ra là phiền lắm. Chu lão tiền bối đã có danh hiệu là thần y...

Chu Bạch Mi nghe nói không tin, vội ngắt lời hỏi :

- Nghe tiếng chân hai vị cô nương đi ban nãy, rõ ràng là khinh công rất giỏi, sao lại bảo là mất hết võ công?

Vũ Văn Kỳ cười gượng nói :

- Vẫn bối khinh công còn có thể miễn cưỡng thi triển, nhưng nội lực chân khí đã bị Âu Dương Bình phá mất hết, nếu gặp cường địch thì không thể chống cự nổi.

Chu Bạch Mi cau mày, khẽ nói :

- Cô nương duỗi tay phải ra đây để ta bắt mạch xem nào.

Vũ Văn Kỳ vâng lời, duỗi cánh tay ngọc ra, Chu Bạch Mi lắng hết tinh thần chuẩn mạch.

Vưu Nam Báo nhìn Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Chu huynh, Lãnh cô nương có cái công rất lớn đối với bọn kỳ hiệp tham dự Nam Hải Anh Hùng hội bữa ấy, còn Vũ Văn cô nương thì khăng khải cho Chu huynh mượn quả Nam Hoang hấp tinh cầu, mới qua cơn đại nạn, bây giờ Chu huynh phải tận tâm tận lực vì hai vị cô nương mà chữa lành thương tích, khôi phục công lực, và nhất là tìm cách gì, chữa cho mất hẳn vết sẹo trên má đi mới được.

Chu Bạch Mi vừa chuẩn mạch, vừa lắc đầu nói :

- Chữa lành thương tích thì dễ lắm, không phục võ công cũng có thể được, còn làm cho mất hẳn vết sẹo thì không chỉ dựa vào cái nghề thuốc nhỏ mọn của Chu Bạch Mi này mà có thể làm nổi.

Vưu Nam Báo nghe nói cười :

- Nghe giọng nói của Chu huynh hình như còn cần một tí linh dược nữa thêm vào, mới có thể chữa được đúng không?

Chu Bạch Mi gật đầu nói :

- Thiên niên tuyết sâm, Chu hồng tuyết liên, hai thứ ấy chỉ cần được một, tôi dám cam đoan, có thể làm cho Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương khôi phục dung nhan như cũ, không còn lưu một dấu vết gì.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chu tiền bối, tỷ muội vẫn bối với việc bảo toàn dung mạo không lấy gì làm gấp lắm, cần nhất là tiền bối là thế nào cho Vũ Văn muội không phục lại nội lực chân khí trước đã.

- Khôi phục chân khí nội lực, so với việc khôi phục dung mạo tuy có dễ dàng hơn, nhưng cũng phải tốn công lắm.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Dám hỏi tiền bối, tốn công như thế nào?

Chu Bạch Mi nói :

- Một là cần chân dược, hai là cần nhân lực, về mặt nhân lực thì đã có ta và Vưu Nam Báo huynh, đều cố tận tâm lực, may ra có thể đủ dùng, nhưng về mặt dược lực thì ta phải thân hành đến một đô thị lớn tìm cách bào chế.

Vưu Nam Báo nghĩ một lúc rồi nói :

- Việc khôi phục chân khí nội lực cho Vũ Văn Kỳ cô nương, thấy dễ chậm lại một chút cũng được, chúng ta còn phải hợp lực tiêu diệt mấy tên ưng khuyến Thanh đình sắp lại tiếp ứng cho đồng bọn, ngoài ra còn phải tìm một nơi kín đáo yên tĩnh, chữa bệnh cho Vũ Văn cô nương nữa chứ.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bối yên tâm, những người tiếp ứng cho bọn ứng khuyển không đến nữa đâu.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi nàng do đâu mà biết, Vũ Văn Kỳ cười trả lời :

- Bọn này cả thầy có ba tên, chúng dò thấy tung tích của hai vị tiên bối, biết sức chống không nổi, nên không dám liều lĩnh hạ thủ, mới nghĩ cách giữ chân hai vị tiên bối lại, rồi sai một tin đi báo cho Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, hiện ở gần đây, đến tiếp ứng, tên Thiết vệ có bốn phạm liên lạc đó, đã bị chết về tay Lãnh tỷ tỷ, vì thế vân bối biết không còn vây cánh bọn ứng khuyển nào đến đây nữa.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Nếu vậy thì chỉ việc khiêng hai cái tử thi đi, là có thể dùng mấy gian nhà này làm chỗ cho Vũ Văn cô nương chữa bệnh và khôi phục lại sức khỏe, khỏi phải tìm nơi khác nữa.

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Thế thì tiện lắm, bây giờ xin phiền Chu lão tiên bối tốn chút công lao chữa cho Vũ Văn tiểu muội sớm phục hồi công lực, để tỷ muội vân bối còn đuổi theo báo thù rửa hận.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Làm ông thầy thuốc thì cần phải nghiên cứu đủ mọi mặt: vọng văn, vấn, thiết, vừa rồi ta đã xem mạch cho Vũ Văn cô nương rồi, giờ còn muốn hỏi hai vị cô nương xem vì có gì mà gây ra tai họa?

Lãnh Băng Tâm tỏ ra mười phần hào sảng, đem câu chuyện mình và Vũ Văn Kỳ bị phá hủy dung nhan và Vũ Văn Kỳ còn bị Âu Dương Bình phá mất chân khí nội lực thế nào, kể hết cho Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe.

Chu Bạch Mi lắng lắng nghe xong, đôi lông mày bạc cau rúm lại dường như nghĩ ngợi điều gì đó.

Vưu Nam Báo thì tức giận nói :

- Âu Dương Bình mất hết thiên lương, không còn một chút nhân tính nào nữa, đừng nói hai vị cô nương cố nhiên lẽ phải giận đến thâm nhập cốt tủy, ngay như Vưu Nam Báo này có gặp hấn cũng phải bầm vằm hấn ra làm trăm ngàn mảnh mới hả.

Lãnh Băng Tâm nghe xong, thốt nhiên đứng lên, hướng vào Vưu Nam Báo cung kính vái mấy cái.

Vưu Nam Báo xoa tay cười nói :

- Lãnh cô nương bất tất phải thế, ta giúp cô nương giết Âu Dương Bình, có gì mà đáng kể.

Lãnh Băng Tâm bật cười nói :

- Lão tiên bối hiểu nhầm ý diệt nữ, không phải vân bối nhờ tiên bối giết họ tên Âu Dương Bình, mà chỉ cần lão tiên bối đừng giết hấn, để dành cho tỷ muội cháu tự tay báo thù.

Vưu Nam Báo mới hoảng tỉnh ngộ, bất giác cũng bật phì cười.

Vưu Nam Báo đứng lên, bảo hai chị em Lãnh Băng Tâm giúp một tay khiêng xác hai tên Hắc y Thiết vệ, ném xuống vực sâu cho mất tích.

Mọi việc xong xuôi, thấy Chu Bạch Mi vẫn ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi, Vưu Nam Báo bèn cười hỏi :

- Chu huynh nghĩ gì vậy?

Chu Bạch Mi nói :

- Ta đang tính xem chúng ta có thể lưu lại chừng nửa tháng nữa hãy trở về Bắc Thiên sơn được không?

Vưu Nam Báo cong ngón tay, lẩm nhẩm tính một lúc, rồi cười nói :

- Nửa tháng thì không thành vấn đề, nhưng Chu huynh định làm gì trong nửa tháng ấy?

Chu Nhuận Ba nhìn Vũ Văn Kỳ rồi nói :

- Ta muốn sang núi Dẫn Sơn tỉnh Tứ Xuyên, nơi phát nguyên của sông Bạch Long giang câu một con cá.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Từ nay đến ngày quyết chiến với bọn ưng khuyển Thanh đình không còn bao lâu, Chu huynh còn phải chữa bệnh gấp cho Vũ Văn cô nương, vội vội vàng vàng còn lo không kịp, huống hồ lại có thời giờ sang tận đây mà câu cá nữa.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Vưu lão tiên bói nói thế không đúng, Chu lão tiên bói định đi câu cá, nhất định không phải con cá tầm thường.

Chu Bạch Mi vỗ tay cười nói :

- Vưu lão quái vật, người uống công lẫn lộn chốn giang hồ bao nhiêu năm, mà kiến thức còn thua cả Lãnh cô nương, thật đáng thẹn chết đi được.

Vưu Nam Báo cười sằng sặc nói :

- Chu huynh đừng có nói khoác, thế nào là con cá không tầm thường, hay là định câu con Kim ngao náo hải đấy?

Chu Bạch Mi dăm dăm nhìn Vưu Nam Báo thủng thỉnh nói :

- Vưu lão quái vật càng già càng hồ đồ, muốn câu cá Náo hải kim ngao thì phải ra biển, chớ ai lại sang Bạch Long giang mà câu cá ngao bao giờ?

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Thôi xin người đừng có giả trò, người định câu cá gì, hãy nói cho ta nghe thử coi.

Chu Bạch Mi cười :

- Ta muốn câu một con lươn lạ bốn mang vẩy trắng chỉ vàng.

Vưu Nam Báo giật mình kêu rầm lên :

- Lươn gì mà quái gỡ vậy?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Vưu lão quái vật làm gì mà kinh sợ thế? Lão có biết con lươn bốn mang vẩy trắng chỉ vàng đó để làm gì?

Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Chu huynh, Vưu Nam Báo này chỉ vì học nhiều nên mới có tước hiệu là Truy Hồn Học Cứu, trừ đối với môn y học, ta đành phải chịu thua người, còn ngoài ra các việc khác, chưa chắc người đã hơn ta.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Người đã tự phụ là học rộng biết nhiều, vậy có hiểu con lươn lạ ấy có ích gì với Vũ Văn cô nương không?

Vưu Nam Báo nhìn Vũ Văn Kỳ rồi lại cười nói :

- Nếu quả người câu được con quái vật ấy, thời không những Vũ Văn cô nương sẽ khôi phục được chân khí nội lực, ngay mà võ công có thể cao hơn trước là khác.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm nghe nói đều mừng cuống lên, lại nghe Vưu Nam Báo hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu huynh chỉ là một thần y đương thời, lại không phải là thầy bói, làm sao lại biết trên sông Bạch Long có con lươn lạ đó?

Chu Bạch Mi nhướng cao đôi mày trắng, đắc ý cười :

- Đây cũng chỉ là một may mắn tình cờ, vào khoảng hai mươi năm về trước, ngẫu nhiên ta đi chơi qua ngọn sông Bạch Long dưới chân núi Dẫn Sơn, được xem một trận ác đấu hiếm có.

Vũ Văn Kỳ vội hỏi :

- Hai bên đánh nhau là nhân vật phái nào?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười :

- Ta nói một trận ác đấu đây không phải là tay võ lâm cao thủ mà là chỉ hai con quái vật ít khi được thấy trên đời.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng, rồi cười nói :

- Một trong hai con quái vật đó chắc là con lươn Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện?

Chu Bạch Mi gật đầu :

- Còn con nữa là giống rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà.

Vưu Nam Báo kinh sợ hỏi :

- Đó là một cơ duyên may mắn nhất thời, tại sao lại đều bị Chu huynh bắt gặp? Con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện là một vật kỳ trân không đại, các nhân vật giới võ lâm ai cũng ao ước mà không được, còn con rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà mật nó là một thứ diệu dược chuyên trị các loại nội thương, làm cho người chết sống lại, không còn gì hay hơn nữa.

Chu Bạch Mi cười gượng nói :

- Nhưng nào có được gì đâu? Ta trông thấy trận ác đấu kỳ thú hiếm có ấy, thì con quái xà đã quấn chặt lấy nhau, làm cho ta không còn cách gì ngồi ngoài thủ lợi được nữa.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Trận ác đấu ấy thế nào mà chẳng có kết quả, Chu lão tiên bói chỉ ngồi một chỗ mà tọa hưởng kỳ thành, uống máu lươn, lấy mật rắn.

Chu Nhuận Ba than rằng :

- Trong bụng ta lúc bấy giờ cũng nghĩ như Lãnh cô nương, nhưng kết quả lại ra ngoài ý liệu.

Vưu Nam Báo hỏi :

- Thế nào là ngoài ý liệu? Kết quả là rắn thắng hay là lươn thắng?

Chu Bạch Mi hai tay vỗ vào nhau, lắc đầu nói :

- Bất luận lươn hay rắn thắng, cũng có lợi cả, nhưng khôn nỗi hai con cùng bị thương, nó làm cho mình hụt hững.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Cả hai con cùng bị thương, thì lão tiên bói bắt được cả hai, chẳng lợi gấp đôi ư?

Chu Bạch Mi thở dài nói :

- Con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện thần lực vô cùng, nó quấn chặt lấy con Song đầu ngọc đới kỳ xà đến nỗi làm cho con này bị nát bấy ra như tương, là tự nhiên làm hỏng cả bộ mật quý hiếm có của con rắn.

Lãnh Băng Tâm có vẻ tiếc rẻ, tặc lưỡi nói :

- Hoài cửa, phí quá!

Chu Bạch Mi nói tiếp :

- Nhưng con quái xà không phải là tay vừa, trước khi chết còn cố chống cự, rút cuộc con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện bị nó cắn cho mấy miếng vào mang.

Lãnh Băng Tâm hiểu biết rất rộng về các loài rắn, nghe Chu Bạch Mi nói thế, thì kinh sợ mà rằng :

- Con Song đầu ngọc đới kỳ xà nọc độc lắm, nó đi đến đâu là cây cỏ chỗ đấy chết khô hết, con quái thiện kia mà bị nó cắn thì máu tất cũng bị nhiễm độc.

Chu Bạch Mi sắc mặt tỏ vẻ vô cùng hối tiếc, gật đầu nói :

- Trong máu con lươn đã nhiễm nọc độc, thì đành phải bỏ đi, thực nực cười khi ta phí công ngồi chờ đến nửa ngày rồi chẳng được gì, lại còn phải nghĩ cách chôn hai con vật ấy, vì sợ nọc độc của nó làm hại đến người khác.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười :

- Lão tiền bối đã giỏi nghề thuốc, lại có bụng nhân từ, công ngang lương tướng, thì ơn cả đến các loài vật, thật khiến người ta phải kính phục.

Vưu Nam Báo cười nói :

- Vũ Văn cô nương chớ đừng khen lão vội, cứ nghe câu chuyện của lão có còn một chỗ hớ hênh rất lớn.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Hớ hênh cái gì?

Vưu Nam Báo nói :

- Con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện ở sông Bạch Long đã chết hai chục năm nay, bây giờ người còn định sang câu cái gì nữa?

Chu Bạch Mi mỉm cười mắng :

- Lão quái vật đừng có soi mói, người ta chưa nói hết, đã chỉ chục bối lông tìm vết.

Vưu Nam Báo kêu ầm lên :

- Người đã chôn cả lươn rắn rồi, còn gì đâu mà nói.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Sau khi chôn xong con rắn và con lươn xong, ta đứng trên bờ Bạch Long giang ngẩn ngơ một lúc, chợt thấy trong đó còn một con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện nữa, con này còn bé lắm.

Lãnh Băng Tâm nghe nói đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, sắc mặt hớn hở.

Chu Bạch Mi lại cười nói tiếp.

- Hai mươi năm nay, con quái thiện đó đã lớn rồi, bây giờ ta mới nhớ ra, chúng ta thử sang Dẫn Sơn một chuyến, biết đâu Vũ Văn cô nương có cơ duyên may mắn gặp gỡ cũng chưa biết chừng.

Vưu Nam Báo cau mày nói :

- Hai mươi năm, thời gian quá dài, bể dâu thay đổi, biết ảo thật thường, chỉ sợ...

Chu Bạch Mi cười nói :

- Một là Bạch Long giang nước lạnh như đá, lại có những chỗ nước xoáy, một chiếc lông vịt rơi xuống cũng chìm, rất thích hợp cho sự trưởng thành của Kim tuyến bạch lân, chắc nó không bỏ đấy mà đi nơi khác, hai là nước rất sâu, nó núp ở dưới đáy, ít khi xuất hiện, người nào không rõ sự tình, thì quyết không thể tìm ra, ba là trong khi xem mạch của Vũ Văn cô nương, ta nhận thấy Tiên Thiên chân lực của cô nương hơi kém, nếu được thử máu lươn ấy mà uống sống, lại có sức ta thêm vào, thời chẳng phải nhân họa đắc phúc, lại còn được bồi bổ cả những chỗ khuyết điểm trước kia nữa ư?

Vưu Nam Báo nhướng mày cười nói :

- Chu huynh phân tích hay lắm, nếu đã có ba nguyên nhân đó, thì vô luận thế nào, bọn ta cũng phải qua Dẫn Sơn một chuyến.

Vũ Văn Kỳ cười một cách buồn bã lắc đầu :

- Vũ Văn Kỳ thiên sinh mệnh bạc, trong bụng đã chán nản không thiết gì nữa, thiết tưởng không nên phiền hai vị tiền bối phải bồn ba vất vả sang tận Dẫn Sơn vì vân bối.

Chu Bạch Mi chưa kịp trả lời, Lãnh Băng Tâm đã nói :

- Kỳ muội sao lại thất vọng vậy, lúc này chỉ cần chữa cho võ công khôi phục đã, còn vết dao trên má, không cần nghĩ vội...

Vưu Nam Báo ngắt lời nói :

- Lãnh cô nương nói rất phải, Vũ Văn cô nương đừng vì thế mà chán nản, hiện giờ vì thời gian quá gấp rút, có nhiều điều bất tiện, nhưng chờ sau khi tiêu diệt hết quần ma, ta xin đảm nhiệm việc thúc giục Chu Bạch Mi huynh phải chữa cho kỳ được vết thương trên hai má của hai vị cô nương, khôi phục lại nhan sắc, nếu lão không chữa nổi, ta sẽ xé cái chiêu bài Độc Thủ Thần Y của lão đi.

Chu Bạch Mi lắc đầu thở dài :

- Nếu bệnh nhân nào cũng hung dữ như lão quái vật này, thì còn ai dám làm thầy thuốc nữa.

Mấy câu ấy là cho Vũ Văn Kỳ đang mảy may ử dột cũng phải bật cười.

Kế nghị xong xuôi, bọn võ lâm kỳ hiệp hai già hai trẻ đưa nhau lên Dẫn Sơn.

Nhân vì Vũ Văn Kỳ công lực chưa khôi phục, nên phải thông thả đi không dám tiến nhanh.

Tới Dẫn Sơn, Chu Bạch Mi đã trở dưới chân một tòa núi cao nhìn Vưu Nam Báo mỉm cười :

- Vưu lão quái vật coi kìa, chỗ cây cối rậm rạp ở dưới chân ngọn núi kia, tức là đầm Bạch Long, chỗ ngọn sông Bạch Long giang đó.

Vưu Nam Báo vừa theo ngón tay Chu Bạch Mi trông ra, thì Vũ Văn Kỳ chợt nhướng cao lông mày, ngạc nhiên nói :

- Quái lạ! quái lạ.

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Kỳ muội, cái gì mà quái lạ thế?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kìa, tỷ tỷ có trông thấy hai con chim kia không?

Vừa nói vừa trỏ hai con chim rất lớn, đang bay lượn trên không, chỗ thẳng đầm Bạch Long trông lên, rồi hỏi Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo :

- Hai vị lão tiền bối thử coi hai con chim kia có phải chính là hai con chim ưng của Đồ Viễn Trí nuôi, đã đánh cắp mấy thanh kiếm ở Tầng Kiếm cốc đạo nọ không?

Chu Bạch Mi nheo mắt trông lên, rồi giật mình nói :

- Loại chim ưng lớn này rất hiếm có, huống chi lại bay song song cả đôi thế kia, không khéo mà Lãnh cô nương đoán đúng.

Vưu Nam Báo lông mày cau lại, chẳng nói chẳng rằng, thò tay vào bọc lấy ra ba thanh kiếm nhỏ đen như mực, cầm ở trong tay.

Chu Bạch Mi cười :

- Lão quái vật, cái việc thả chim ưng cướp kiếm ở Tầng Kiếm cốc chắc người phần uất lắm, nên bữa nay mới dùng tới cái vật đã bao nhiêu năm chưa dùng, phải không?

Lãnh Băng Tâm hỏi :

- Chu lão tiền bối đã nói thế, chắc ba thanh kiếm đen này là vật quý lắm?

Chu Bạch Mi gật đầu :

- Vưu lão quái vật có ngoại hiệu là Truy Hồn Học Cứu, hai chữ dưới là nói về sự hiểu biết rộng, văn võ kiêm thông của lão, còn hai chữ trên chính là để chỉ ba thanh kiếm đen bé tí xít đó.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười hỏi :

- Vậy thì ba thanh kiếm đó chắc tên là Truy Hồn kiếm?

Chu Bạch Mi lắc đầu :

- Ba thanh kiếm đó tên là Truy Hồn mặc lệnh chứ không phải Truy Hồn kiếm, kiếm này không những lưỡi sắc như nước, vật nào cứng rắn đến đâu cũng chém gãy, thân nó lại còn tẩm một thứ thuốc độc rất mạnh, ai bị đâm trúng, chỉ hơi rướm máu là đủ chết ngay tức khắc.

Vũ Văn Kỳ nhìn Vưu Nam Báo cười nói :

- Vưu lão tiên bối định dùng Truy Hồn mặc lệnh ném chim ưng phải không?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Nếu hai con chim kia quả đúng là hai con súc sinh làm loạn trong Tàng Kiếm cốc ngày trước, thời quả thực ta có ý định thử cái thủ pháp lâu ngày không dùng tới, xem còn nhớ không?

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Cái thủ pháp kỳ diệu Tam Kiếm Đồng Phát, Bách Bộ Truy Hồn của Vưu huynh, thật có thể gọi là độc nhất đương thời, tuy bỏ lâu ngày không dùng, có ngượng tay đôi chút, thì hai con nghiệt súc kia cũng khó lòng tránh khỏi số mệnh.

Lãnh Băng Tâm chợt nghĩ ra điều gì, nhướn mày nói :

- Hai vị tiên bối, đôi chim ưng này đã có người nuôi, tất không phải tự nhiên vô cớ mà bay đến đây? Hay là lại có tên Thanh đình ưng khuyến nào trông thấy trong đây? Bạch Long có con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện rồi nổi lòng tham, cũng mò đến đây trước ta chăng?

Vưu Nam Báo giật mình nói :

- Lãnh cô nương đoán rất có lý, chúng ta thử lên đi thăm dò quanh đây xem sao.

Chu Bạch Mi cười sáng sủa nói :

- Vưu lão quái vật sao mà ngốc thế?

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Ta ngốc ở chỗ nào?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Chim ưng mắt tinh lắm, có thể trông thấy cả hạt châu rơi dưới bụi cỏ, có hai con chim tinh khôn thế, bay lượn trên không, thì lên lút trốn tránh ở đâu mà nó không trông thấy được?

Vưu Nam Báo nghe nói, bất giác cũng phì cười.

Chu Bạch Mi lại cười nói tiếp :

- Vũ Văn cô nương tuy lúc này không thể chống lại cường địch nhưng đã có chúng ta và Lãnh cô nương, tưng sử gặp Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí hoặc Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc nữa thì cũng đủ sức quyết đấu, lên lút dò xét trước sau để làm gì?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Ủ, ừ được, ta bằng lòng chấp thuận ý kiến của Chu huynh, nào chúng ta cứ quang minh chính đại đến thử xem coi sao.

Nói xong bốn người cùng thi triển khinh công, nhằm thẳng đầm Bạch Long phóng tới.

Vưu Nam Báo đi bên trái, Chu Bạch Mi đi bên phải, còn Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đi giữa, sở dĩ họ phải đi lối đó, là để đề phòng lỡ xảy ra gì nguy biến, có thể cùng che chở cho Vũ Văn Kỳ một cách dễ dàng.

Quả nhiên, khi vừa tới trước rừng cây rậm rạp vây kín quanh đầm, hai con chim ưng thốt nhiên kêu lên mấy tiếng kỳ quặc, bốn cánh từ từ thu lại, con sau con trước sà xuống mặt bọn Chu Bạch Mi.

Vưu Nam Báo vốn đã chú ý từ lâu, nhận ra ngay chính là hai con chim ưng do Đồ Viễn Trí cố tình gây hấn với mình sai đến Tăng Kiếm cốc đánh cắp mấy thanh bảo kiếm đạo nọ, bèn dụng Tiên Thiên chân khí, hóa thành một trận cười nghe rộn tóc gáy, cùng song song với trận cười đó là ba luồng sáng đen loáng phóng thẳng lên không, nhanh như làn chớp.

Tiên Thiên chân khí hóa thành một chuỗi cười dài, quả đã có một uy lực rất mạnh, là cho hai con chim ưng đang thu cánh sà xuống phải giật mình, muốn thu thế lại.

Ba đường sáng đen giống như lối phi kiếm mà người ta vẫn truyền thuyết, có thể tự ý quay trở múa may trên không trung được.

Nhưng lúc này chúng đã tự thu cánh bay xuống, thì có khác gì là mua lấy cái chết, đâm đầu vào Uổng tử thành.

Cái thế của hai con chim sà xuống rất nhanh, mà ba đạo kiếm quang lại phóng lên rất mạnh, làm cho bọn Chu Bạch Mi, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ còn đang hoa mắt, chưa trông rõ ra sao, thì con chim ưng bay trước, đã bị ba thanh Truy Hồn mặc lệnh xoay ở trên không chém phải, máu bắn như mưa, thân con chim đứt ra làm bốn mảnh rơi xuống.

Con chim sau thấy thế, tức thì hồn phi phách tán, lập tức bay xéo ra chỗ khác chạy trốn.

24. Chương 24: Kim Tuyền Đấu Với Kỳ Xà

Ba thanh Truy Hồn mặc lệnh đã chém chết con chim ưng bay trước, dư thế vẫn còn lại chém luôn vào con chim bay sau, làm cho con này bị rụng mấy chiếc lông cánh.

Vũ Văn Kỳ trông thấy lắc đầu tấm tắc khen :

- Vừa rồi lão tiền bối tán thưởng quả không sai, thủ pháp Tam Kiếm Đồng Pháp, Bách Bộ Truy Hồn của Vưu lão tiền bối quả xứng là độc nhất đương thời.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đáng tiếc là con chim bay sau chỉ bị rụng mấy chiếc lông cánh, giá giết luôn cả con ấy nữa có phải là hay biết bao nhiêu không?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh cô nương chớ nóng nảy, con ác quỷ bị Truy Hồn mặc lệnh quét trúng thì dù chỉ rụng một chiếc lông cũng không sống được nữa.

Lãnh Băng Tâm có vẻ không tin, bèn đưa mắt nhìn về phía con chim ưng sợ hãi trốn chạy ban nãy.

Không ngờ Chu Bạch Mi nói thế mà đúng, con chim ưng đã bay xa tới ngoài mười trượng, thốt nhiên toàn thân cứng đờ, rõ ràng là đã chết, từ trên không rơi bịch xuống đất.

Vưu Nam Báo phát đôi tay áo rộng, tung mình bay lên thu lấy ba mũi kiếm Truy Hồn mặc lệnh về, cất vào bọc lắc đầu than thở :

- Bao nhiêu năm chưa dùng, may mà thủ pháp vẫn không đến nỗi quên hết. hai con chim ưng đã trừ được cũng đáng kể là làm cho lão tặc Đồ Viễn Trí uống phí bao tâm huyết.

Chu Bạch Mi thốt nhiên chăm chú nhìn vào đám cây cối rậm rạp chau mày, lẩm bầm nói một mình :

- Lạ quá, lạ quá!

Vũ Văn Kỳ nhìn theo, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Chu lão tiên bối thấy cái gì lạ?

Chu Bạch Mi nói :

- Vũ Văn cô nương thử nghĩ xem, tại sao chúng ta vừa đến đây hai con chim ưng đã đâm bổ xuống?

Vũ Văn Kỳ nghĩ một lúc rồi nói :

- Hay là chúng không muốn cho ta đến gần Bạch Long đàm?

Chu Bạch Mi gật đầu nói :

- Ta cũng nghĩ như Vũ Văn cô nương, nhưng ta còn muốn cô nương thử nghĩ kỹ lại xem vì có gì chúng không muốn cho chúng ta đến đầm Bạch Long?

Vũ Văn Kỳ khẽ chớp đôi mắt mỉm cười nói :

- Rất có thể bọn ưng khuyến Thanh đình có việc gì cần ở đầm Bạch Long, nên hai con ưng không muốn chúng ta đến gần mà ngăn lại.

Chu Bạch Mi gật đầu cười nói :

- Vũ Văn cô nương thật là một bậc thông minh tuyệt đỉnh, đoán việc như thần.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Chu lão tiên bối và Kỳ muội đoán hợp lý, nhưng theo ý tiểu diệt thì trong đó hình như có chỗ mâu thuẫn.

Chu Bạch Mi cười hỏi :

- Lãnh cô nương nhận thấy mâu thuẫn ở chỗ nào?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Nếu quả bọn ưng khuyến đang ở trong đầm Bạch Long lúc này, thì sao hai con chim ưng bị giết chúng vẫn lặng im không hề phản ứng?

Chu Bạch Mi mỉm cười gật đầu :

- Đó chính là chỗ mà ta cho là quái lạ đó.

Vưu Nam Báo cặp mắt sáng quắc lên như tỏa hào quang, mỉm cười nói :

- Việc gì chúng ta phải đứng đây đoán mò, chỉ cần xuyên qua khu rừng này sang bên kia là trông thấy ngay, có khăn gì đâu?

Nói xong xăm xăm đi lên trước tiến thẳng vào trong rừng.

Chu Bạch Mi và Lãnh Băng Tâm cũng mỗi người một bên kèm Vũ Văn Kỳ đi theo, ai cũng ngưng tụ thần công đề phòng sự bất trắc có thể xảy ra, Vũ Văn Kỳ cũng lấy hai ba chục cây độc môn khí Long Tu Nghịch Huyết trâm cầm sẵn ở trong tay phòng bị.

Trong rừng tuyệt không có sự gì lạ.

Qua khu rừng rậm thì đến một khoảng đầm sâu, rộng ước chừng hơn một mẫu, nơi đây cũng yên tĩnh như tờ, tuyệt không nghe thấy tiếng hoặc trông thấy một bóng người nào cả.

Mọi người đều cảm thấy bất ngờ, thốt nhiên Vưu Nam Báo người đi trước dẫn đầu kêu lên một tiếng sừng sốt.

Bọn Chu Bạch Mi biết có sự lạ, bèn lập tức cùng phóng mình chạy như bay đến bên Vưu Nam Báo, trước mặt họ vụt hiện ra một quang cảnh vừa rừng rợn vừa thê thảm.

Một vũng máu đặc, bốn chiếc thi thể, hai đàn ông, hai đàn bà nằm ngổn ngang xung quanh.

Trong số có xác một người đàn ông hai chân đã bị chém cụt, nhưng nửa mình bên dưới, quần áo vẫn sạch sẽ không vấy một giọt máu.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn thốt nhiên kinh hoảng kêu lên một tiếng rồi nói :

- Cái xác kia đúng là của Bào Cô Vân lão tiền bối.

Vừa nói vừa tung mình nhảy tới bên thi hài xem xét kỹ lưỡng, nhận ra cái xác đàn ông cụt chân đó chính là Ái Mai tú sĩ Bào Cô Vân, người đã tặng mình cuốn Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển ở Tiên Hà linh đạo nọ.

Còn một cái xác đàn ông nữa là Vạn Diệu Thần Ma Ôn Như Ngọc, người đã tham dự đại hội Nam Hải vừa rồi mà võ công chỉ kém Đồ Viễn Trí một bậc.

Vũ Văn Kỳ xem xong, lại quay lại nhìn hai cái xác đàn bà, thấy một người là người đàn bà đẹp đi cùng Ôn Như Ngọc hôm đó.

Còn cái xác nữa tuy hai bên tóc đã đốm bạc, tuổi tác hơi cao nhưng cứ trông khuôn mặt đầu mày khoe miệng cũng đủ thấy rõ ràng người này lúc còn trẻ tất là một trang khuynh quốc khuynh thành, trầm ngư lạc nhạn.

Vũ Văn Kỳ tuy không biết câu chuyện Bào Cô Vân đã dò được chỗ ở của Ôn Như Ngọc và biết cả tình hình của Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường bị hấn ngược đãi, nên mới rời Tiên Hà linh đi tìm kẻ thù thế nào nhưng cứ trông bốn cái thi hài nằm chết một chỗ cũng đủ đoán được vài phần, bất giác nàng chạnh mỗi thương tâm ứa hai hàng nước mắt.

Lãnh Băng Tâm thung thính bước tới bên Vũ Văn Kỳ hỏi biết lý do rồi trở cái xác đàn bà nằm gần Ái Mai tú sĩ tuy phong hoa đã mất song phong vận hãng còn, ngậm ngùi than rằng :

- Cứ như câu chuyện Kỳ muội vừa kể, thì vị lão nhân gia này nhất định là Mai Hoa Tiên Tử Lâm Tố Thường, vai chính trong câu chuyện?

Vũ Văn Kỳ nước mắt vẫn chảy quanh mi, gật đầu nói :

- Khi Lâm Tố Thường còn trẻ trung xinh đẹp, bị Ôn Như Ngọc bày kế chiếm đoạt, làm hại lão tiền bối Bào Cô Vân bị chặt mất hai chân, bây giờ tuổi già sắc kém, lại gây nên một kết quả thảm khốc thế này, tuy rằng gặp người không tốt đến nỗi mang họa vào thân, nhưng cũng suy cho cùng cũng chỉ vì cái nhan sắc tuyệt đại của Lâm Tố Thường mà ra cả.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe nói đều buồn bã lắc đầu duy chỉ có Lãnh Băng Tâm lại bật cười khảnh khách.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh tỷ tỷ trông cảnh tượng thê thảm thế này có gì mà đáng cười?

Lãnh Băng Tâm nín cười, sờ tay lên vết thương trên má thở dài nói :

- Ngu tỷ nhận thấy rằng mày ngài mất phượng làm chi, mua tai chuốc họa chớ ích gì cho thân? Như hai tỷ muội ta đều không may có đôi phần nhan sắc quả nhiên mua chuốc bao phiền não, bây giờ dung nhan đã hủy, may ra từ nay được cuộc sống yên ổn thanh bình.

Vũ Văn Kỳ biết Lãnh Băng Tâm ngoài mặt cười cười nói nói, tỏ ra khoáng đạt hào sảng nhưng thực ra trong giọng cười ấy so với tiếng khóc còn thê thảm hơn nhiều, bèn cố ý nói lảng sang chuyện khác :

- À, không biết còn hai linh điều của Bào lão tiền bối đâu? Sao không thấy chúng ở đây?

Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi và Lãnh Băng Tâm đều ngẩng mặt lên trời, nhìn xung quanh bốn phía, nhưng không thấy bóng một con chim nào cả.

Cũng ngay lúc ấy chợt nghe trên một cành cây cao có tiếng người gọi giọng hơi run run :

- Vũ Văn cô nương!

Quần hiệp không ai ngờ trong khu đầm Bạch Long này còn có người lạ, bất giác kinh ngạc cùng ngẩng mặt lên nhìn.

Trên ngọn cây cổ thụ thốt nhiên có một đám mây ngũ sắc tà tà đáp xuống.

Vũ Văn Kỳ hoảng nhiên tỉnh ngộ, quay lại nói với bọn Chu Bạch Mi :

- Hai vị lão tiên bối và Lân tỷ tỷ khỏi phải mất công tìm kiếm nữa, tiếng vừa rồi không phải là tiếng người, đó là tiếng con chim anh vũ của Bào lão tiên bối nuôi nữa.

Nói chưa dứt lời thì đám mây ngũ sắc đã xà vào lòng, quả nhiên chính là Linh nhi - con Thông linh anh vũ đã từng giúp đỡ nàng mấy lần trên Tiên Hà lĩnh.

Linh nhi nguyên là con linh cầm tuyệt đẹp, cử chỉ lanh lợi vô cùng vậy mà lúc này nó có vẻ buồn rầu ngơ ngác, rúc vào lòng Vũ Văn Kỳ, trong mắt còn long lanh ngấn lệ, như chỉ chực sa xuống.

Vũ Văn Kỳ lấy tay khê vuốt ve bộ lông ngũ sắc của nó, dịu dàng hỏi :

- Linh nhi, Bào lão tiên bối làm sao mà...

Linh nhi không đợi Vũ Văn Kỳ nói dứt lời, liền ngập ngọng nói :

- Chủ nhân lên Côn... Côn Luân sơn, cứu... cứu Lâm tiên tử, vô đến đây gặp kẻ ác, chủ nhân đánh nhau với hai vợ chồng kẻ ác, cùng chết cả. Lâm... Lâm tiên tử cũng đâm cổ chết.

Vũ Văn Kỳ “à” một tiếng rồi chép miệng thở dài đoạn lại hỏi :

- Còn Tuệ nhi đâu?

Linh nhi nói :

- Tuệ nhi thấy chủ nhân chết, cũng đập đầu vào cây chết theo. Ta sợ chim khác ăn thịt chủ nhân nên phải ở đây canh, nếu không thì cũng chết theo rồi.

Vũ Văn Kỳ đoán biết ý con chim, bèn khê dịu dàng hỏi :

- Linh nhi có muốn ta chôn cất cho chủ nhân không?

Linh nhi gật đầu, nhìn trừng trừng vào thi hài của Bào Cô Vân, và Lâm Tố Thường tỏ ra vô cùng thương cảm.

Vũ Văn Kỳ lại vuốt ve bộ lông ngũ sắc Linh nhi một lúc, rồi lại hỏi :

- Linh nhi cứ yên tâm, ta sẽ chôn cất cho chủ nhân người và Lâm tiên tử mồ yên mả đẹp.

Linh nhi cất cao chiếc cổ chim dụi vào má Vũ Văn Kỳ rồi thốt nhiên kêu lên :

- Vũ Văn cô nương đến đây, Linh nhi yên tâm rồi, Linh nhi nhớ chủ nhân, Linh nhi muốn chết.

Vừa kêu dứt lời, nó bay vụt ra khỏi lòng Vũ Văn Kỳ rồi như một mũi tên rời khỏi cây cung, bay lên định đập đầu vào một cành cây cổ thụ cao ngất từng mây.

Cũng may, Lân Băng Tâm thông minh tuyệt đỉnh, đã đoán biết con chim thông minh nói năng hoạt bát hết con người, ý muốn chết theo chủ nên vẫn để ý đề phòng từ trước, lúc này nàng mới thi triển tuyệt thế khinh công nhảy vụt lên chặn ngang cây cổ thụ, lại dùng thủ pháp Triệt Giang Đoạt Đầu bắt lấy Linh nhi.

Lân Băng Tâm bắt được Linh nhi, bèn nghiêm sắc mặt nói :

- Linh nhi, nếu người còn muốn chết nữa, ta sẽ bảo Vũ Văn cô nương đừng chôn cất chủ nhân người và Lâm tiên tử nữa.

Linh nhi vừa trừng mắt lên, Vũ Văn Kỳ đã mỉm cười nói :

- Linh nhi, đây là Lân tỷ tỷ của ta, ta phải vâng lời tỷ tỷ, mi cũng phải nghe mới được.

Lân Băng Tâm lại nói :

- Từ nay người phải ngoan ngoãn đi theo muội muội ta, muội muội ta hiền lành, xứng đáng làm chủ người, đừng chết hoài, chết phí như vậy.

Nói xong thả con chim ra, xem nó định làm gì.

Linh nhi nghiêng cái đầu, ra dáng nghĩ ngợi, quả nhiên nó không có ý định tìm chết nữa, kể lại xòe cánh bay vào lòng Vũ Văn Kỳ gọi :

- Vũ Văn cô nương đắp mộ chủ nhân đẹp đẹp một chút, từ nay Linh nhi sẽ ở lại với cô nương.

Con gái phần nhiều thích những con chim khôn ngoan xinh đẹp, chỉ trong một lúc chim và người tỏ ra quần quít, không muốn rời xa.

Chu Bạch Mi đứng một bên thấy thế gật đầu khen :

- Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương được con Thông linh dị diệu đáng yêu này làm bạn sau này cũng giải trừ được bao nỗi cô quạnh.

Vưu Nam Báo là một tay giang hồ lão luyện, nghe câu nói của Chu Bạch Mi có hàm ý khác, bất giác giật mình, kéo Chu Bạch Mi ra một bên khe khẽ hỏi :

- Ta nghe ý tứ câu nói của Chu huynh, thì hình như vết sẹo trên mặt Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương không bao giờ khỏi phải không?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn theo hai thiếu nữ đang hì hục đào đất dự định an táng cho Bào Cô Vân và Lâm Tổ Thường rồi khẽ thở dài lắc đầu :

- Bất luận có câu được con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện không, ta cũng có cách khôi phục chân khí cho Vũ Văn cô nương được, nhưng còn vết sẹo trên mặt hai người, thì trừ phi gặp cơ duyên may mắn nhất đời, kiếm được mấy vị tiên dược kia, thì mới có hy vọng chớ còn chỉ trông vào tài thuật của ta thì quả thật không còn cách gì xoay vần được.

Vưu Nam Báo thở dài nói :

- Người ta đến lúc tuổi già, xuân tàn hoa tạ còn tiếc hận đau thương, huống hồ chi xuân vừa mới chớm đã úa vàng thì còn đau khổ biết mấy, nay mai Nhạc lão đệ nghe tin này chắc không khỏi ngã lòng nản chí chán hết mọi sự.

Chu Bạch Mi cũng ngậm ngùi nói :

- Nhạc Long Phi lão đệ võ học cao minh, phong thần tiêu sái, lại thêm tính tình hào sảng khoáng đạt thật là một bậc tuấn kiệt hiếm có trong võ lâm. Ta mong rằng hắn sẽ khác hẳn thói đời, không lấy việc này làm sâu muộn, hoặc giả lại nhân thế mà hóa tình sâu thành quốc hận, dốc hết tâm trí vào tái tạo sơn hà, trùng quang nhật nguyệt thì càng hay chớ sao?

Vưu Nam Báo vốn đã biết rõ Chu Bạch Mi y thuật cực tinh, tính tình lại kiêu ngạo, nếu vết thương Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ còn hy vọng chữa được thì không đời nào ông lại nói thế.

Nên khi nghe Chu Bạch Mi nói xong, ông chỉ lắc đầu thở dài rồi cả hai cùng song song bước ra chỗ Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ giúp cả hai nàng đào huyệt chôn Bào Cô Vân và Lâm Tổ Thường, cặp tình nhân đã thương yêu nhau mấy chục năm trời trải qua thiên tân vạn khổ, mà rồi rút cục tuy mối nợ đã giải, nhưng hận tình chẳng nguôi.

Huyệt đã đào xong, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm khiêng thi hài Bào Cô Vân và Lâm Tổ Thường đặt xuống.

Lúc này con Linh nhi đậu trên cành cây thốt nhiên gọi to :

- Cô nương đem chôn cả Tuệ nhi vào mộ chủ nhân và Lâm tiên tử được không?

Vũ Văn Kỳ gật đầu nói :

- Được chứ, người không nhắc là suýt nữa ta cũng quên mất.

Linh nhi thấy tân chủ nhân đã đồng ý, bèn thủng thỉnh bay lên một cây cổ thụ cao ngất tùm mây ở giữa khu rừng.

Vũ Văn Kỳ cũng vội chạy theo xem, quả thấy con Trường uế tức sương tên gọi Tuệ nhi đã tự vận theo chủ, đập đầu vào thân cây mà chết.

Quần hiệp trông thấy đều ngậm ngùi thương cảm, rồi cùng phụ lực đắp thành một ngôi mộ thật cao, Vưu Nam Báo còn tìm được một khối đá vuông lớn đặt ở trên đánh dấu.

Chu Bạch Mi còn dùng thanh Ngô Côn kiếm khắc lên mặt đá mấy chữ sau “Nhất đại hiệp Bào Cô Vân, kỵ phụ nhân Lâm Tổ Thường chi mộ”.

Vũ Văn Kỳ thở dài một tiếng, buồn bã nói :

- Bào lão tiên bối và Lâm tiên tử một đời đau khổ vì tình rút cục đến lúc nhắm mắt vẫn chưa được toại nguyện, nếu anh linh còn phảng phất đâu đây, đọc mấy dòng chữ của Chu lão tiên bối khắc trên tấm mộ chí này cũng được ngậm cười nơi chín suối.

Nói xong chạy sang bên cạnh hì hục cúi xuống đào đất.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội sao mà giàu tình cảm, muội định đào huyệt cho Ôn Như Ngọc và con yêu phụ của hần sao?

Vũ Văn Kỳ than rằng :

- Ôn Như Ngọc tuy tâm địa ác độc, nhưng dấu sao cũng là một tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giới võ lâm, chúng ta du hiệp giang hồ, đi đường dù một chiếc thi hài không biết tên họ là gì cũng còn nên chôn cất cho người ta, huống hồ lại là người cùng trong giới thì hà tất phải tiếc rẻ một chút hơi sức, để mặc hần phơi thây lộ cốt ra đây cho hổ tha quạ rĩa, tội nghiệp. Chúng ta cũng nên cầu cho Ôn Như Ngọc và Bào lão tiên bối đã cùng chôn thây ở Bạch Long đầm này thì từ nay ân oán nên tiêu tan, đừng đem mối tình oan nghiệt tanh nồng mùi máu này sang đến kiếp sau nữa.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe nói cùng đưa mắt nhìn nhau gật đầu tỏ ý tán thưởng cái lòng khoan thứ nhân từ của nàng.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội đã có lòng như vậy thì để ngu tỳ giúp một tay cho hoàn thành công đức.

Bốn cỗ thi hài đã được chôn cất hần hoi rồi, trước mặt mọi người lúc này chỉ còn một làn nước trong xanh, cảnh trí vô cùng tĩnh mịch.

Vưu Nam Báo chú ý nhìn đầm Bạch Long, rồi cau mày nói với Chu Bạch Mi :

- Chu huynh là sao mà biết con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện đã lớn và vẫn nằm dưới đầm này.

Chu Bạch Mi ngẩng mặt trông trời mỉm cười nói :

- Việc này thì dễ, bữa nay trời hãy còn sớm đợi đến đúng giờ Tí ta sẽ có cách thử xem con vật hiếm có ấy có còn trong đầm không?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Đúng giờ Tí tuy là giờ con quái ngư ấy hoạt động, nhưng các giống linh vật ít có ấy phần nhiều đều hay trốn ở dưới lòng đầm, làm sao mà dụ nó lên mặt nước được?

Chu Bạch Mi chỉ nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Muốn dụ con Kim tuyến bạch lân lên mặt nước, tuy rằng rất khó nhưng đã có Lãnh cô nương đây thì lại dễ như trở bàn tay vậy.

Lãnh Băng Tâm bật cười nói :

- Vãn bối có phải là lão ngư ông đâu...

Vũ Văn Kỳ chợt nghĩ ra nhìn Chu Bạch Mi cười nói :

- Chu lão tiên bối có phải người định bảo Lãnh tỷ tỷ thi triển thuật dụ xà?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện đối với những loài rắn độc xưa nay vẫn thù ghét nhau đến bực không đội trời chung, ta chỉ cần bắt lấy một con rắn độc, chờ đúng giờ Tí thả xuống đầm thế là lập tức được xem một màn kịch thú vị.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chu lão tiên bối muốn bắt loại rắn gì? Việc ấy vẫn bối có thể làm được.

Chu Bạch Mi nói :

- Rắn gì cũng được, càng độc càng tốt. Nếu lại tìm được được loại Song đầu ngọc đới kỳ xà là kẻ thù của con quái ngư kia thì lại càng tốt nữa.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Rắn ngọc đới thì nhiều lắm, song loại hai đầu thì rất hiếm, và giống rắn này không những hung ác mà nọc độc của nó mạnh lắm, ngộ lỡ lại như hai mươi năm trước hai bên đánh nhau đều bị thương cả thì hỏng cả việc.

Chu Bạch Mi giật mình nói :

-Ồ nhỉ, Lãnh cô nương tinh tế thật, thế mà ta không nghĩ ra, nếu vậy thì không cần tìm loại rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà nữa, cô nương cứ tìm một con rắn độc nào cũng được, để ta thử xem sao, khi nào không xong sẽ liệu cách khác.

Lãnh Băng Tâm cau lông mày ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Vẫn bối xin cố hết sức, may ra có thể tìm được con Song đầu ngọc đới kỳ xà ở bờ đầm Bạch Long này thì tốt lắm.

Chu Bạch Mi nghe nói, ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao vừa rồi cô nương bảo không nên dùng loại rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Bây giờ vẫn bối lại nghĩ khác, may ra có thể thành công được, nên muốn tìm con rắn ấy trước.

Vũ Văn Kỳ hỏi :

- Bằng tỷ muốn tìm rắn thì khó gì? Chỉ việc triệu tập một cuộc Vạn xà đại hội như ở trên Tiên Hà lĩnh, là loại rắn nào không tìm đến, tha hồ mà chọn.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Dùng cách ấy huyền hoặc quá, làm cho thiên hạ khiếp đảm, trò này ngu tỷ phải hết sức tránh.

Nói đến đây thò tay vào túi da báo đeo bên người lấy một con Thất bộ thanh xà và một con Thiết tuyết thanh ra miệng khẽ ngâm một tiếng, tức thì hai con rắn kỳ độc ghê gớm chia nhau một con bò sang phía bắc, một con bò sang phía nam.

Vũ Văn Kỳ vỗ tay cười nói :

- Bằng tỷ sai rắn đi tìm, thật là tuyệt diệu, ở trong khu đầm này có con Song đầu ngọc đới kỳ xà hay không có thể biết ngay được.

Nói xong lại đem chuyện Lãnh Băng Tâm dùng ba con Thất bộ thanh xà làm ám khí, và một con Thiết tuyết thanh làm binh khí thuật lại cho Vũ Nam Báo và Chu Bạch Mi nghe.

Vũ Nam Báo còn đang tấm tắc khen ngợi Lãnh Băng Tâm, thì nàng đã cười gượng nói :

- Kỳ muội, ngu tỷ nhận thấy việc dùng rắn độc làm ám khí, và binh khí tuy có uy lực thật, nhưng chẳng qua là tả đạo bàng môn, chờ khi quyết chiến ở Bắc Thiên sơn tiêu diệt hết bọn ưng khuyến rồi thì ngu tỷ nhất định sẽ bẻ hết những cái răng độc của mấy con rắn này đi, rồi thả vào rừng, trả lại quyền tự do cho chúng.

Vũ Văn Kỳ cau mày nói :

- Việc gì phải thế? Tỷ tỷ có thể bẻ hết được hết răng độc của tất cả loài rắn độc trên thế gian này không?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Các loài rắn độc trên đời này rất nhiều, ngu tỷ tuy không đủ tài trừ được hết, nhưng có thể đem công bố môn thuốc bí truyền cứu những người bị rắn độc cắn. Đến ngay như con rắn tỷ dạy lâu ngày thuần phục lại biết lựa ý người này, ngay bây giờ tuy chúng không vô cớ hại người nhưng một khi trở lại rừng núi khó lòng mà giữ cho chúng khỏi trở lại tính cũ được. Vậy nên chỉ còn cách nhổ hết răng độc của chúng đi là hơn cả, cũng may chúng da thịt rắn hơn sắt, không đao kiếm gì chặt đứt được, tuy không có răng độc nhưng cũng không hại gì.

Vũ Văn Kỳ “hứ” một tiếng, dăm dăm nhìn Lãnh Băng Tâm rồi mỉm cười hỏi :

- Tại sao Băng tỷ đang là một vị nữ sát tinh làm cho bọn hung ác nghe tên táng đờm, thốt nhiên lại thành một vị nữ Bồ Tát đại từ đại bi như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Gần đây ngu tỷ thốt nhiên thay đổi tính nết, có lẽ là nhờ Kỳ muội cảm hóa cũng nên.

Nhưng Đông thi học đòi nhăm mặt bắt chước Tây thi chẳng qua lại càng thêm xấu.

Vũ Văn Kỳ cau đôi mày liễu còn đang tìm lời tổn tạ, Chu Bạch Mi đã cười ha hả vuốt râu nói :

- Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương không nên nhún nhường, suy tôn lẫn nhau nữa, hai vị một người là Đan trì ngọc nữ, một người là Nguyệt diện tiên nhân, trong suốt như những viên ngọc quý, không gợn bụi trần. Ngay cả đến Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi này đã được người đời kêu là lão ma đầu trong Càn Khôn lục ác mà cũng còn bị ảnh hưởng của hai vị cô nương là cho ma khí tiêu tan...

Lãnh Băng Tâm vội ngắt lời :

- Chu lão tiên bối nhún mình quá. Tỷ muội vẫn bối đầu dám đương.

Vưu Nam Báo trở tay về phía nam nói :

- Thôi đừng nói chuyện phiếm nữa, con rắn Thiết tuyến thanh của Lãnh cô nương đã về kìa, nó còn đem theo một con rắn gì nữa kìa.

Bọn Lãnh Băng Tâm đều chú ý nhìn theo hướng trở của Vưu Nam Báo quả nhiên thấy một con rắn hình thù quái lạ theo sau con rắn Thiết tuyến thanh đang ngoằn ngoèo bò lại.

Con rắn này nửa thân trước màu đỏ như lửa, nửa thân sau lại trắng như tuyết, dài ước chừng tám thước, đầu không ra nhọn cũng không ra tròn, trông hơi dẹt dẹt như cái thuổng đào đất.

Lãnh Băng Tâm nhìn Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo cười nói :

- Hai vị lão tiên bối và Kỳ muội đã trông thấy loại rắn lạ này bao giờ chưa? Và có ai đã biết tên nó là gì không?

Vũ Văn Kỳ mỉm cười lắc đầu, Chu Bạch Mi nhìn Vưu Nam Báo cười một cách quái gở nói :

- Ta là Độc Thủ Thần Y, lương y chỉ biết bách thảo, chứ không biết bách xà. Vậy Lãnh cô nương không nên hỏi ta, mà phải hỏi vị Truy Hồn Học Cứu này mới đúng.

Vưu Nam Báo mỉm cười mắng :

- Thôi đừng sỗ ngọt! Người cho rằng cái tiếng Truy Hồn Học Cứu của ta là hư danh kỳ thực, kiến thức không bằng người chứ gì?

Chu Bạch Mi cũng cười mắng lại :

- Lão quái vật đừng có nói khoác, người có giỏi thì hãy thử nói tên con rắn này xem nào?

Vưu Nam Báo nhìn kỹ con rắn có cái hình thù quái gở một lúc rồi mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương ta tuy hiệu xưng Truy Hồn Học Cứu nhưng kỳ thực hiểu biết về các loại rắn cỏ nhiên không thể bằng với một nhà chuyên môn dạy rắn danh chấn càn khôn như Lãnh cô nương, vậy nếu ta có nói sai, xin cô nương chỉ bảo thêm nhé.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Văn bối nhận thấy loài rắn này không những hiếm có còn một đặc điểm thú vị nên mới dám thách đố hai vị lão tiền bối và Vũ Văn Kỳ tiểu muội để thử đoán xem cho vui, chỗ nào có ý dăm là các vị bận tâm suy nghĩ đầu. Vưu lão tiền bối đề cao văn bối quá, làm cho văn bối tự cảm thấy mình có lỗi...

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh cô nương, lão quái vật này gian hoạt lắm, cô nương đừng có khách sáo với hắn, nếu hắn nói không đúng, thì cứ việc mắng cho hắn một trận, đừng nể nang gì hết.

Lãnh Băng Tâm chớp mau đôi mắt mỉm cười nói :

- Chu lão tiền bối cứ theo chỗ Lãnh Băng Tâm này hiểu thì Vưu lão tiền bối bác học đa văn nay lại nói như vậy tất nhiên đã hiểu rõ ràng về con quái xà này lắm rồi.

Vưu Nam Báo vuốt râu cười nói :

- Trong những nơi đầm lớn núi sâu ở khắp tám phương bốn biển thiếu gì chuyện lạ, vật lạ mà khiếp người thì không quá trăm năm, quang âm có hạn, dù có đọc hàng vạn cuốn sách đi hàng trăm dặm đường...

Chu Bạch Mi cười sằng sặc ngắt lời :

- Ta biết rồi, lão quái vật đừng có làm cái lối chỉ mảy nói sao tự khoe tự hợm, ta đã trông thấy ở nhà người có hai con dấu lớn bằng nắm tay, một con chữ son, một con chữ trắng. Con chữ son khắc rằng “Độc tam phân, ngũ diện, bát sách, cửu khẩu chi thư”, con dấu trắng khắc rằng “Cùng thiên địa cổ kim, sơn xuyên, điều thú chi vị”.

Vũ Văn Kỳ lẽ lười nói :

- Hai con dấu ấy khẩu khí lớn quá.

Chu Bạch Mi cười :

- Khẩu khí lớn thì làm cái gì? Nếu lão nói được lai lịch con rắn kia thì ta mới phục.

Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi là đôi bạn thân từ lâu, họ đùa rờn với nhau như thế là thường, nên khi nghe Chu Bạch Mi châm chọc, Vưu Nam Báo cũng không để ý, chỉ mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, Vưu Nam Báo xem bút kí của cổ nhân, ngẫu nhiên đọc tới một đoạn “Tây Nam và dị” còn nhớ hình như trong có nói về một loại rắn lạ tên gọi Khảm ly khốc tiểu sản cũng giống như con rắn nửa thân trước đỏ, nửa thân sau trắng, đầu như cái chuông kia.

Lãnh Băng Tâm hình như có vẻ kính phục sự hiểu biết rộng của Vưu Nam Báo, gật đầu đáp :

- Vưu lão tiền bối nói đúng lắm con rắn này chính là Khảm ly khốc tiểu sản.

Chu Bạch Mi giơ một ngón tay cái bên phải lên, cười nói với Vưu Nam Báo :

- Vưu lão quái vật quả nhiên học vấn uyên bác, nhưng ta còn muốn thỉnh giáo câu nữa.

Vưu Nam Báo hỏi :

- Chu huynh còn muốn gỡ trò gì nữa?

Chu Bạch Mi cười quái gở :

- Con rắn này nửa đỏ nửa trắng, đầu giống cái chuông, mà gọi là Khảm ly sản là hợp tình hợp lý lắm rồi, sao còn thêm hai chữ “khốc tiểu” vào làm gì nữa?

Vưu Nam Báo “à” một tiếng rồi thùng thỉnh đáp :

- Vì loài rắn này mỗi khi cắn người xong, nếu không cười rầm lên thì cũng khóc rống lên một hồi rồi mới bỏ đi mới có tên là Khảm ly khóc tiểu sản.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu than :

- Thế gian thật lắm sự quái gở. Rắn mà cũng biết khóc biết cười.

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Vũ Văn cô nương, cứ theo trong bút kí chép, thì mỗi khi rắn này cắn người xong, nếu nó khóc rống lên là nạn nhân còn có cơ chữa được, nếu nó cười rầm lên, thì người bị cắn nhất định phải chết.

Chu Bạch Mi phì cười nói :

- Nói láo, nói láo, tuy rắn độc hại người, nhưng làm gì lại có cái chuyện lấy tiếng khóc tiếng cười phân biệt sống chết như vậy?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chu lão tiên bối không nên nghi ngờ, Vưu lão tiên bối đọc trong bút kí đúng lắm không sai đâu. Có điều vị cổ nhân trong viết bút kí chưa hiểu rõ con rắn Khảm ly khóc tiểu sản lại có thể lấy tiếng khóc tiếng cười chỉ định sự sống chết của người bị nó cắn mà thôi.

Chu Bạch Mi chăm chú nhìn Lãnh Băng Tâm, lộ vẻ khao khát muốn nghe chuyện lạ, vội vàng hỏi :

- Lãnh cô nương nói đi, ta rất muốn nghe câu chuyện khó tin ấy quá!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Thực ra thì câu chuyện rất đơn giản, không có gì bí hiểm cả, con Khảm ly khóc tiểu sản cái thì tiếng kêu giống như tiếng người cười, còn con đực thì tiếng kêu giống người khóc, rắn cái nọc độc hơn rắn đực, nếu bị con rắn cái cắn thì không còn hy vọng cứu được nữa.

Chu Bạch Mi nghe xong, hoảng nhiên tỉnh ngộ, bèn cười nói :

- À thì ra là thế! Người đời thường hay truyền thuyết những việc hoang đường quái đản, nói ra ít có tin, kỳ thực bên trong vẫn có cái lý, có thể tìm ra nguyên nhân, nhưng cũng còn tùy ở mình có chịu nghiên cứu đến cùng hay không đó thôi.

Vưu Nam Báo cũng tỏ vẻ bội phục vô cùng, mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, thế mới đúng là câu “nghe nói một câu còn hơn đọc sách mười năm” nhưng không biết con rắn Khảm ly khóc tiểu xà này là con đực hay con cái?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Giống quái xà này nhìn bề ngoài khó lòng phân biệt đực hay cái, để văn bối làm cho nó kêu vài tiếng, hai vị tiên bối thử nghe xem nó giống tiếng khóc hay cười.

Lãnh Băng Tâm nhìn trừng trừng vào mặt con quái xà, miệng khẽ ngậm lên một hồi dài.

Con rắn nghe hết một hồi ngậm của Lãnh Băng Tâm rồi cũng kêu lên mấy tiếng quái gở lạ lùng như tiếng người cười sảng sặc.

Chu Bạch Mi, Vưu Nam Báo, Vũ Văn Kỳ đều nhìn nhau kinh sợ, biết rằng đó chính là loại rắn độc khủng khiếp, cần phải ai thì hết chữa.

Lãnh Băng Tâm vẫy tay một cái, con rắn lập tức quay đầu bỏ đi, nhanh như luồng điện.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên kêu :

- Bằng tỷ, con Thiết tuyến thanh tìm mãi mới được con quái xà này sao Bằng tỷ lại thả nó đi?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười đáp :

- Con Khảm ly khóc tiểu sản này là một trong bốn con rắn chúa ở núi Dẫn Sơn, cai quản tất cả các loài rắn trong khu vực này, ngu tỷ chỉ gọi nó lại chỉ hỏi nó mấy câu thôi.

- Bằng tỷ hỏi nó câu gì thế?

Lãnh Băng Tâm nhìn Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Ngu tỷ hỏi nó hai điều, điều thứ nhất là có phải ở dưới đáy đầm có còn con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện không?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh cô nương hỏi được thế thì hay lắm, đỡ cho ta mất thì giờ đoán mò, nhưng không biết con rắn ấy trả lời thế nào?

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Nó bảo có, nhưng con lươn ấy ít ra ngoài lắm.

Chu Bạch Mi nghe nói dưới đầm có con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện thì mừng lắm, khác nào như người chút được gánh nặng, ông thở phào một cái rồi hỏi tiếp :

- Lãnh cô nương còn hỏi nó câu gì nữa?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Văn bối còn hỏi nó, quanh đây có con rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà không?

Vũ Văn Kỳ chợt trở tay phía trước rồi nói :

- Chắc là không có đâu, Lãnh tỷ tỷ thử coi, có phải con Thất bộ thanh xà về một mình kia không?

Lãnh Băng Tâm chờ con Thất bộ thanh xà bò đến bên cạnh cầm bỏ vào túi rồi mỉm cười nói :

- Con Khảm ly khốc tiểu sản đã trả lời rằng: trong khu vực Dẫn Sơn chỉ có mỗi con Song đầu ngọc đới kỳ xà nhưng nó không ở phía đông núi mà là phía nam kia. Nó chính là Nam tộc xà vương.

Vưu Nam Báo cau mày lắc đầu nói :

- Song đầu ngọc đới kỳ xà đã là Nam tộc xà vương, thì khó lòng sai nó xuống dụ con Kim tuyến bạch lân lên cho mình được.

Lãnh Băng Tâm nhìn Vũ Văn Kỳ rồi nhướn cao lông mày nói :

- Ngày xưa văn bối rất yêu loại rắn Song đầu ngọc đới kỳ xà, có thể nói yêu ngang tính mệnh, vì nó là một loại rắn hiếm có, nhưng ngày nay, một là tính nết đã thay đổi, hai là vì muốn cho Kỳ muội chóng phục hồi công lực, bồi bổ lại tiên thiên khuyết thiếu, chẳng lẽ còn tiếc một con Nam tộc xà vương, mà không bắt nó hy sinh để bắt con quái ngư kia sao?

Vưu Nam Báo nghe cười rằng :

- Đã vậy sao chúng ta không sang phía nam xem sao?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Không cần chúng ta sang bên ấy, văn bối đã dặn con Khảm ly khốc tiểu sản thay mặt truyền dụ cho nó lập tức phải sang đây trình diện, lại bắt nó tìm một con rắn khác trong đàn rắn Nam tộc thay vào ngôi Nam tộc xà vương.

Vũ Văn Kỳ nửa tin nửa ngờ, hỏi lại :

- Bằng tỷ, chỉ dựa vào con Khảm ly khốc tiểu sản truyền dụ mà có thể bắt con Song đầu ngọc đới kỳ xà bỏ cả ngôi chúa, đến đây ngoan ngoãn chịu chết, tiểu muội sợ rằng nó không chịu vâng lời.

Lãnh Băng Tâm nhướn mày cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ của Kỳ muội từ khi ra khỏi Ô Mông xà cốc đến giờ nam, bắc, đông, tây đã đi hầu khắp, chưa từng gặp con rắn nào dám bướng bỉnh trái lời cả.

Vưu Nam Báo nghe nói, cho là Lãnh Băng Tâm hơi có vẻ cậy tài kiêu ngạo nhưng không tiện khuyên can, chỉ đưa mắt nhìn Chu Bạch Mi một cái.

Chu Bạch Mi cũng có cảm giác như vậy nhưng cũng không muốn nói thẳng, chỉ định tìm lời khuyên can một cách xa xôi bèn mỉm cười hỏi :

- Lãnh cô nương, loài rắn Khảm ly khốc tiểu sản và Song đầu ngọc đối kỳ xà loại nào hung dữ hơn?

Lãnh Băng Tâm nghĩ một lúc rồi nói :

- Mỗi con có một sở trường khác nhau, nhưng đối với nhân loại mà nói thì loài rắn Song đầu ngọc đối kỳ xà khó trị hơn.

Chu Bạch Mi lại mỉm cười nói :

- Người ta thường có câu rằng: khôn thú đo đầu, cùng khấu mạc truy, Lãnh cô nương tuy được Thiệu Hàm Yên đạo hữu chân truyền tinh thâm diệu thuật dạy rắn, nhưng nếu giống rắn hai đầu đã hung dữ độc ác như vậy cũng nên phòng xa, nhờ nó thấy nguy, liều mạng cắn lại thì phiền lắm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Đa tạ Chu lão tiên bối chỉ giáo, vãn bối xin hết sức đề phòng cẩn thận.

Chu Bạch Mi nhận thấy Lãnh Băng Tâm tuy ngoài miệng không phản đối lời mình nhưng trong thâm tâm thì hình như không cho thấy thế làm phải, vì thấy sắc mặt nàng vẫn kiêu ngạo như cũ.

Bốn người một chim ngồi trên bờ đầm Bạch Long lẳng lặng chờ con rắn, may được con Linh nhi thông minh khôn khéo xinh đẹp đáng yêu lại khéo biết lựa ý người, luôn miệng bẻ lái nên cũng đỡ sốt ruột.

Chờ đến cuối giờ tuất đầu giờ Hợi, Lãnh Băng Tâm chú ý nhìn vào một chỗ, hít mũi đánh hơi, rồi cười nói với bọn Vưu Nam Báo :

- Con rắn hai đầu quả không dám trái lệnh Lãnh Băng Tâm, nó đến đúng giờ lắm.

Bọn Chu Bạch Mi nghe nói, đều chú ý nhìn theo làn nhàn tuyến của Lãnh Băng Tâm, quả thấy trong đám cỏ rậm từ phía nam hiện ra một con rắn hình thù cổ quái.

Con rắn đi nhanh như gió, chỉ trong thoáng chốc đã đến trước mặt, thân rắn dài chừng năm thước, hai đầu mọc chẻ ra hai bên, mình đen bóng loáng, chỗ ngang bụng có một khoanh trắng như tuyết, trông thật là giống cái đai ngọc.

Con rắn hai đầu bò đến chỗ Lãnh Băng Tâm ngồi chừng ba thước, thì dừng lại, hai cái đầu ba góc lúc lắc luôn luôn, miệng kêu chín chít, như muốn kêu nài điều gì.

Vũ Văn Kỳ thấy thế cười hỏi :

- Bằng tỷ, con rắn nói chuyện với tỷ à?

Lãnh Băng Tâm gật đầu cười :

- Nó đã biết ý ngu tỷ muốn nó đánh nhau với con Kim tuyến Bạch lân tứ tai thiện ở dưới đầm Bạch Long.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Nó nói làm sao, có dám đi không?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười đáp :

- Nó là rắn chúa, dĩ nhiên không sợ đánh nhau, nhưng chỉ xin ngu tỷ đừng có bẻ mấy cái nanh độc.

Vưu Nam Báo “à” một tiếng, rồi cười nói :

- Lãnh cô nương định nhờ rằng độc nó trước rồi mới thả nó xuống đầm đấu với con quái thiện kia phải không?

Chu Bạch Mi bật cười nói :

- Vưu lão quái vật hỏi câu ấy là thừa, nếu không nhờ rằng độc của nó đi, mà cứ thả cho chúng đánh nhau, ngộ nhờ lại xéo phải vết bánh xe đổ hai mươi năm trước, rút cục cả hai bên cùng chết, thì uống phí bao công trình.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Trời sinh những loại vật kỳ dị, thì thường thường linh tính của nó cũng hơn những hạng tầm thường, bây giờ xin hai vị tiền bối và Kỳ muội tạm lui ra sau để Lãnh Băng Tâm nhờ rằng độc của con rắn này đi mới được.

Chu Bạch Mi dặn thêm một câu :

- Lãnh cô nương phải cẩn thận nhé.

Rồi cùng Vưu Nam Báo, Vũ Văn Kỳ lùi lại phía sau mấy bước, xem Lãnh Băng Tâm hạ thủ bằng cách nào.

Lãnh Băng Tâm ánh mắt lạnh như ánh thép đăm đăm nhìn con rắn hai đầu, miệng khẽ ngậm lên một hồi.

Con rắn nghe xong tiếng ngậm đó, nửa như sợ hãi, nửa như giận dữ, toàn thân run lẩy bẩy.

Lãnh Băng Tâm bước lên một bước, tiếng ngậm chợt dứt, cánh tay ngọc giơ lên, phác một thủ thế.

Con rắn hai đầu không biết làm sao được, đành chỉ cất cao đầu há to hai cái miệng đỏ lòm như máu ra chờ sẵn.

Vũ Văn Kỳ đứng xa chú ý nhìn cau đôi mày liễu, sẽ nói với Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi :

- Hai vị lão tiền bối không biết nghĩ thế nào, chớ vãn bối lo cho Lãnh tỷ tỷ lắm.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Lãnh tỷ tỷ của cô nương có diệu thuật luyện rắn quả thực cao minh, con Song đầu ngọc đối kỳ xà, bề ngoài tuy hung dữ ghê gớm nhưng cái bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời kia, có khác gì con Thất bộ thanh xà, và con Thiết tuyết thanh? Vũ Văn cô nương hà tất phải...

Vũ Văn Kỳ cười gượng xoa tay ngắt lời :

- Chu lão tiền bối không biết, ý tiểu diệt không giống lão tiền bối!

Vưu Nam Báo mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn cô nương nhận thấy thế nào?

Vũ Văn Kỳ cau mày đáp :

- Vãn bối cho cách luyện rắn cũng giống như cách luyện quân, làm tướng huấn luyện quân lính cũng phải làm thế nào cho kẻ khác vừa mến đức vừa sợ oai, mới khiến cho họ vui lòng khiếp phục chỉ huy như ý muốn...

Chu Bạch Mi gật đầu ngắt lời cười nói :

- Vũ Văn cô nương đã hiểu cách dùng binh như thế, sau này đủ tư cách làm một vị thượng tướng quân thống lĩnh mười vạn tinh binh anh hùng vô địch.

Vũ Văn Kỳ đỏ mặt nói tiếp :

- Con Thất bộ thanh xà và con Thiết tuyết thanh xưa nay đối với Lãnh tỷ tỷ vẫn mến đức và sợ uy, không nói làm gì, đến như con Song đầu ngọc đối kia thì chỉ biết sợ uy chứ đâu có mến đức?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Cô nương nói đúng lắm, con rắn hai đầu chưa từng chịu ơn Lãnh cô nương nuôi dạy ngày nào, bây giờ tự nhiên lại muốn nhờ rằng nanh, rồi xua nó vào chỗ chết, thì còn ân đức gì mà cho nó mến?

Vừa nói đến đây chợt nghe Vưu Nam Báo thốt nhiên trở tay về phía Lãnh Băng Tâm và con rắn rồi nói :

- Chu huynh và Vũ Văn cô nương trông kia, con Song đầu ngọc đối kỳ xà quả nhiên đến lúc nguy giờ mặt cần giả, đủ thấy ngoài mặt nó sợ nhưng trong bụng thì không phục.

Vũ Văn Kỳ đưa mắt nhìn theo, hơi giật mình kêu một tiếng, vừa toan tung mình nhảy tới.

Thì ra Lãnh Băng Tâm thấy con rắn hai đầu tỏ vẻ phục tùng, cất cao hai đầu, mở to hai miệng, bèn giơ tay nắm lấy cái đầu bên trái định bẻ mấy cái răng nanh độc trong miệng.

Nhưng bàn tay vừa chạm vào răng con rắn, thốt nhiên nhanh như cắt nó cắn vào cổ tay Lãnh Băng Tâm một nước.

Đồng thời cái đầu bên phải cũng nhè lúc Lãnh Băng Tâm không kịp phòng bị, mổ luôn một miếng vào đầu vai bên trái của nàng.

Thân rắn cũng thừa thế vung mạnh lên quấn vào người nàng một vòng suốt từ trên cổ xuống đến dưới chân, Vũ Văn Kỳ thấy thế hồn vía rụng rời, muốn nhảy lên tiếp cứu, Chu Bạch Mi giơ tay kéo nàng lại lắc đầu cười nói :

- Vũ Văn cô nương bắt tất phải tiếp cứu Lãnh cô nương.

Vũ Văn Kỳ sợ quá, cuống lên hỏi :

- Có lẽ nọc rắn này độc lắm, Lãnh tỷ tỷ diệt nữ chết rồi không thể cứu được nữa chẳng?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Bây giờ đến lượt Chu Bạch Mi này giảng giải về binh pháp.

Vũ Văn Kỳ giậm chân nói :

- Chu lão tiên bối, Băng tỷ tỷ nguy thế kia, mà lão tiên bối định bàn chuyện gì?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Cô nương thử coi coi, Lãnh cô nương đang đứng trong thế nguy hiểm cực độ sao mà sắc mặt vẫn thản nhiên như thường, không hề tỏ ra bối rối sợ hãi?

Vũ Văn Kỳ chỉ lắc đầu, Chu Bạch Mi lại cười nói :

- Binh pháp có câu rằng “gặp nguy biến mà không sợ, tất có kỳ mưu”, cho nên theo ý ta thì bị nguy không phải là Lãnh cô nương mà chính là con Song đầu ngọc đới kỳ xà kia!

Vũ Văn Kỳ nghe Chu Bạch Mi nói cũng có lý, tuy trong bụng mới thấy đỡ lo, nhưng cặp mắt vừa nhìn về phía Lãnh Băng Tâm, bất giác cau mày lại.

Thì ra từ lúc con rắn hai đầu, đầu bên trái cắn vào cổ tay phải Lãnh Băng Tâm, đầu bên phải cắn vào vai trái, còn cái mình thì quấn chặt lấy người nàng, rồi hai bên cứ giữ nguyên tình trạng như vậy, người không nhúc nhích mà rắn cũng nằm im.

Trong cái trạng thái yên tĩnh kỳ khôi đó, vẫn còn một điểm hoạt động, đó là ở trong đôi mắt phượng của Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm tuy đôi mắt vẫn nhắm nghiền chưa mở, nhưng từ trong khóe mắt, từ từ tuôn ra hai dòng lệ.

Vũ Văn Kỳ lông mày khê cau lại nói :

- Hai vị tiên bối trong kia, tại sao Băng tỷ lại ứa nước mắt ra thế kia?

Chu Bạch Mi gật đầu nói :

- Lãnh cô nương khóc là phải.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi tại sao? Chu Bạch Mi thở dài nói :

- Lãnh cô nương học được chân truyền của Thiệu đạo hữu, nên tuyệt kỹ dạy rắn trên đời vô địch, ngày thường nàng coi các loài rắn trong thiên hạ là con em nô lệ của nàng, đến nay mới bị một con Song đầu ngọc đới kỳ xà cản trở, trong bụng xấu hổ, thể diện bị bôi nhọ, làm gì mà không buồn, làm gì mà không khóc?

Trong khi Chu Bạch Mi nói, thì Lãnh Băng Tâm vẫn đứng im lìm không nhúc nhích nhưng con rắn hai đầu thì khắp mình đều run rẩy.

Lúc này Vũ Văn Kỳ mới biết Lãnh Băng Tâm ngoài mặt coi thường, nhưng bên trong đã có phòng bị, bất giác thở ra một hơi dài.

Qua một lát nữa, con rắn hai đầu toàn thân mềm nhũn, ở trên mình hình như đã chết rồi.

Lãnh Băng Tâm cũng từ từ mở mắt, lấy tay áo lau khô ngón lệ, sắc mặt có vẻ sượng sùng bên lên.

Vũ Văn Kỳ thung thăng bước lên, dùng một giọng thực ân cần tha thiết hỏi :

- Băng tỷ, con quái xà chắc độc lắm, Băng tỷ bị nó cắn hai chỗ có sao không?

Lãnh Băng Tâm ngượng nghịu đáp :

- Cũng may hai lão tiên bối và Kỳ muội đã khuyên tỷ nên cẩn thận từ trước, nên tỷ cũng nén bớt cái tính kiêu ngạo khinh thường, ngầm chuẩn bị sẵn, chớ không thì thực đúng như câu thường nói “giỏi nghề luyện rắn, lại chết về miệng rắn” mất.

Chu Bạch Mi cũng vội chạy đến, bắt mạch cho Lãnh Băng Tâm rồi ngạc nhiên nói :

- Lãnh cô nương quả có tài chuyên về khắc chế rắn độc, ta tưởng cô nương bị nó cắn vào đầu vai bên phải, cách tim rất gần, ít nhất cũng phải bị thương một ít, ai ngờ không việc gì làm một sự quái lạ ngoài ý liệu.

Lãnh Băng Tâm cười gượng nói :

- Môn thuốc trừ nọc độc rắn của sư phụ văn bối linh nghiệm phi thường, Lãnh Băng Tâm này xin tình nguyện đem bí phương tặng Chu lão tiên bối dùng để cứu nhân độ thế, quảng bá khắp thiên hạ.

Vừa nói vừa thò tay vào mình lấy ra một mảnh giấy trắng, hai tay đưa cho Chu Bạch Mi.

Chu Bạch Mi cũng không khách sáo chối từ, đỡ lấy mảnh giấy đưa mắt đọc qua một lượt, rồi bỏ vào túi, mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương làm việc này tức là thi ân cho khắp chúng sinh công đức thật vô lượng.

Vưu Nam Báo trở con rắn hai đầu nằm dưới đất, mỉm cười hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, con rắn này chết rồi ư?

Lãnh Băng Tâm lắc đầu nói :

- Nếu nó chết dễ dàng vậy thì hồng hết sắp xếp của mình sao? Ta phải để nó chết về miệng con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện mới được việc chớ?

Nói xong, nhặt hai cái đầu con rắn lên, trong miệng nó có cái răng độc nào là nhổ hết.

Sau đó mới lấy ra hai viên thuốc đen bỏ vào miệng rắn, chỉ trong chốc lát con rắn lại thở thoi thóp và đã hơi động đậy.

Chu Bạch Mi ngẩng mặt trông trời, rồi mỉm cười nói :

- Bây giờ đã sang đầu giờ Tí, chính là lúc con Kim tuyến bạch lân bơi ra ngoài đầm lầy, Lãnh cô nương nên thả con rắn xuống đầm là vừa.

Lãnh Băng Tâm vâng lời, cúi xuống xách con quái xà lên, lúc này con quái xà đã bị bẻ hết răng độc, khi nào còn dám hành hung, đành ngoan ngoãn để cho Lãnh Băng Tâm bắt, không dám vùng vẫy phản kháng.

Lãnh Băng Tâm chạy ra bờ đầm, vung tay ném con Song đầu ngọc đới kỳ xà lên trên không, hóa thành một cái cầu vồng đen, rơi xuống giữa đầm.

Con rắn hai đầu vừa bị một trận hút chết, lại thêm lúc Lãnh Băng Tâm ném nó xuống đầm còn ngậm nắm thật chặt, phụ thêm nội gia chân lực vào, nên vừa nghe đánh “ùm” một tiếng, toàn thân con rắn chìm xuống nước, đầu óc mê lạng đi, nhưng chỉ trong giây phút, con rắn đã lấy lại tri giác, nó bơi thẳng một mạch trốn mất.

Vũ Văn Kỳ thấy thế thất kinh kêu lên :

- Bể tở, Bể tở, thôi con rắn trốn mất rồi, thế là xong!

Lãnh Băng Tâm chưa kịp trả lời, Chu Bạch Mi đã cười nói :

- Vũ Văn cô nương đừng lo, nó trốn không thoát đâu.

Vừa nói đến đây, Vưu Nam Báo thốt nhiên trở tay ra giữa đầm kêu lên :

- Kìa kìa, các vị trông mà xem, trời sinh những lũ cừ thù, trông thấy nhau tự nhiên không thể làm ngơ được, con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện đã ngoi lên mặt nước kia rồi.

Chu Bạch Mi và hai thiếu nữ đều chú ý nhìn theo, quả thấy một làn nước trắng như bạc đang ngoi từ dưới đầm lên, đuổi theo con rắn hai đầu.

Con rắn hai đầu sinh trưởng ở trên mặt đất, không phải là loại rắn nước, nên bơi lội dưới nước không sao nhanh nhẹn bằng con lươn, chỉ mấy chốc đã bị con lươn đuổi kịp, thế là sóng gió nổi lên cuộn cuộn, một lươn, một rắn đánh nhau kịch liệt.

Vưu Nam Báo nhìn Chu Bạch Mi cười nói :

- Chu huynh con Song đầu ngọc đối kỳ xà này đã bị nhử hết răng nanh, sợ khó lòng chống cự được lâu, Chu huynh phải sẵn sàng mới được.

Chu Bạch Mi gạt đầu, thò tay vào bọc, lấy ra một chiếc lưới nhỏ, đan bằng tơ đen.

Lãnh Băng Tâm trông thấy ngạc nhiên hỏi :

- Chu lão tiên bối, sức lực con rắn và con lươn này đều khỏe lắm, cái lưới của tiên bối lại nhỏ thế kia, làm sao bắt nổi chúng?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương yên trí! Cái lưới đan bằng thứ tơ tằm của người mọi, chỉ trừ có sợ lửa, còn dao kiếm sắc bén đến đâu chém không đứt, huống chi ta chờ con lươn đã mỏi mệt mới hạ thủ, thì chắc chắn không thể chệch được!

Vưu Nam Báo lại giục :

- Chu huynh, chúng ta nên ra ngay giữa đầm, chuẩn bị sớm đi là hơn, ngộ nhỡ con lươn trốn mất thì thật hối hận muôn đời.

Chu Bạch Mi gạt đầu cười, quài tay với chiếc lưới đen, rồi cùng Vưu Nam Báo thi triển tuyệt đỉnh khinh công song song đề khí đạp sóng thong thả bước ra giữa đầm.

Lần này là lần thứ nhất Lãnh Băng Tâm mới được trông thấy Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi biểu lộ thần công, bất giác khẽ nói với Vũ Văn Kỳ :

- Kỳ muội, cái danh tiếng lẫy lừng của các vị tiên bối, thật không phải may mắn mà có, chúng ta tuy căn cốt không đến nỗi tầm thường, sự hiểu biết cũng khá, nhưng muốn luyện được công lực đến bậc hỏa hầu như các vị cũng còn xa lắm.

Vũ Văn Kỳ nghe nói chỉ cau mày, lặng lẽ ngồi im.

25. Chương 25: Quả Quý Hiếm Tặng Hai Mỹ Nhân

Lãnh Băng Tâm thấy thái độ Vũ Văn Kỳ có vẻ khác lạ thì kinh sợ vội hỏi :

- Kỳ muội làm sao thế?

Vũ Văn Kỳ gương cười nói :

- Tiểu muội tự đừng cảm thấy nóng lòng sốt ruột, tâm thần hoảng hốt, hình như có tai họa gì sắp xảy đến.

Lãnh Băng Tâm “à” một tiếng rồi cười nói :

- Cái lý do ấy cũng giản dị lắm chỉ vì Kỳ muội thấy con lươn Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện sắp sửa bắt được, chờ khi uống xong huyết nó, không những nội lực chân khí lập tức khôi phục mà còn có thể tăng thêm sức lực bồi đắp tiên thiên khuyết hãm nữa cho nên trong bụng vừa mừng vừa sốt ruột, mới có cái cảm ứng kỳ lạ đó.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu nói :

- Tiểu muội không đồng ý với Băng tỷ điểm đó, thực ra muội không lo cho muội, mà chỉ lo cho Long ca ca ngộ gặp sự gì không may chăng?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Ngu tỷ du hành khắp bốn phương tám cõi gót chân đi đã trải hết giang hồ, xem người đã nhiều và cũng hơi biết qua về phép xem tướng. Cứ mắt tỷ coi thì Long ca ca khí vũ đường đường, phong tư đôn hậu, rõ ràng phúc trạch vô cùng, tiền tình như hoa gấm, đừng nói đời chàng không có tai họa gì đáng kể, mà dẫu có gặp sự gì nguy hiểm, ngu tỷ cũng dám cam đoan là chàng sẽ nhân họa đắc phúc, biến nguy thành an, Kỳ muội đừng lo lắng làm gì cho thêm mệt!

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói thế, cũng nhận thấy Nhạc Long Phi tướng mạo phúc hậu, tâm địa quang minh, chắc không thể bị tai họa gì có thể nguy hiểm đến tính mệnh được, nên trong bụng cũng thấy nguôi dần.

Lúc này Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đã ra đến giữa đầm, đang hạ thủ bắt con Kim tuyến bạch lân tứ tai thiện.

Nguyên do con lươn bốn mang này là một giống thông linh dị vật, vừa thấy Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi đập sóng đi tới, biết là nguy, định chạy trốn vào xuống lòng đầm.

Nhưng con Song đầu ngọc đối kỳ xà bị nhử hết răng độc, không còn đủ sức kháng địch, lúc này thương tích đầy mình, tự biết tất chết, tự nhiên tính hung bạo nổi lên, cố sống cố chết quẩn chặt lấy, con lươn bốn mang phải lập tức cắn chết con rắn hai đầu, còn thì không còn cách gì có thể thoát thân được nữa.

Con rắn hai đầu vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn, chiếc lưới đen đan bằng tơ tằm ở trong tay Chu Bạch Mi đã tung ra.

Một đám mây đen vừa sà xuống mặt nước, tức thì một con lươn còn khỏe mạnh và một con rắn đã chết dở cùng chui gọn cả vào trong tấm lưới.

Chu Bạch Mi hai tay túm lấy đầu lưới, con lươn bốn mang cố sức vùng vẫy chống cự, sức nó khỏe vô cùng đến nỗi nó kéo được Chu Bạch Mi hai chân chìm xuống mặt nước, ngập cả đầu gối.

Vưu Nam Báo thấy thế vội vàng chạy đến giúp, cả hai vị đại kỳ nhân hợp sức lại mới kéo nổi con lươn kỳ lạ hiếm có lên tới bờ đầm, kéo đến đâu mặt nước sóng gió nổi lên cuộn cuộn đến đó.

Khi đã kéo được con lươn lên bờ, mặc cho nó lăn lộn vùng vẫy trong lưới, Chu Bạch Mi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ cùng chạy đến xem, thấy con rắn hai đầu đã chết hẳn, còn con lươn bốn mang thời thân dài chừng hơn sáu thước lớn bằng cánh tay người, hình thù trông thật cổ quái, từ đầu chí đuôi đều có vẩy trắng sáng loáng như bạc, trên đầu có bốn cái mang, trên sống lưng có ba cái dây màu vàng rất nhỏ.

Chu Bạch Mi lấy ra một con dao chuôi ngọc rất nhỏ, và một cái bình ngọc, nhìn Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Lãnh cô nương, trên bờ đầm kia có ngọn núi nhỏ, phong cảnh rất đẹp, cô nương đưa Vũ Văn cô nương đến đó mà ngoạn cảnh.

Lãnh Băng Tâm biết ý Chu Bạch Mi muốn giết con lươn để lấy huyết lại sợ Vũ Văn Kỳ trông thấy không nỡ uống mới đặt ra chuyện đó, để bảo nàng đưa Vũ Văn Kỳ tránh ra chỗ khác, bèn gật đầu mỉm cười nói với Vũ Văn Kỳ :

- Chỗ con thác từ trên vách núi chảy xuống dài tới hàng trăm thước, nước bắn lên tóe như hạt châu, đẹp lắm, chúng ta ra đây xem một lúc đi!

Nói xong nắm tay Vũ Văn Kỳ, thung thính quay đi.

Con Linh nhi anh vũ thật biết chiều người, thấy hai nàng đi rồi, cũng bay theo, vừa đi vừa nói bằng một giọng rất sôi :

- Cô nương, cô nương, đằng kia có quả ngon lắm, Linh nhi hái cho cô nương ăn.

Nói xong, nó bay thẳng về phía ngọn núi nhỏ.

Lãnh Băng Tâm mỉm một nụ cười rất tươi, rồi nói :

- Con chim này khôn ngoan đáng yêu quá nhỉ?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Nếu Băng tỷ yêu nó, tiểu muội xin tặng ngay, Băng tỷ vui lòng nhận không?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Ngu tỷ đã nguyện từ nay trở đi sẽ suốt đời ở bên Kỳ muội không rời một bước, vậy thì của muội cũng như của tỷ, việc gì còn phải phân biệt?

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói vậy, chăm chú nhìn nàng, sắc mặt đầy vẻ cảm kích, mỉm cười nói :

- Băng tỷ đối với tiểu muội tốt quá.

Lãnh Băng Tâm đỏ mặt, gượng cười nói :

- Kỳ muội nói thế, thà cứ trách mắng tỷ mấy câu, tỷ cũng không khó chịu bằng, tỷ đã phá hủy dung nhan muội, làm hại muội thế, muội còn bảo tỷ tốt cái nỗi gì?

Vũ Văn Kỳ thở dài nói :

- Việc này chỉ đáng giận Âu Dương Bình lòng lang cay độc, chớ sao lại trách tỷ tỷ? Huống chi họa phúc của con người ta, hình như cũng có tiền định! Tiểu muội đối với việc phá hủy dung nhan không lấy làm khó chịu, chỉ nhận thấy rằng, lẽ ra Băng tỷ không nên cũng tự hủy hoại dung nhan của mình, vì làm thế không những không có ích gì cho muội mà còn di hận cho Băng tỷ suốt đời, không có cách gì bù đắp được.

Lãnh Băng Tâm buồn rầu nói :

- Tay độc tuy là Âu Dương Bình, nhưng lòng lang lại do tự ngu tỷ, nếu ngu tỷ không tự hủy dung nhan cho giống như Kỳ muội, thì tỷ làm gì còn mặt mũi nhìn Kỳ muội.

Nói đến đây lại lắc đầu thở dài, tiếp thêm :

- Dung mạo của Kỳ muội bị hủy là vì ngu tỷ làm hại, ngu tỷ cầm dao tự rạch mặt mình là đáng tội lắm, nên làm như thế để cầu được thanh thản, vậy mà tâm vẫn không sao yên được...

Vũ Văn Kỳ vội xua tay, ngắt lời, cau mày kêu :

- Băng tỷ...

Lãnh Băng Tâm cười một cách buồn bã :

- Kỳ muội đừng có lấy bụng khoan nhân mà an ủi tỷ! Nếu Kỳ muội cứ đánh tỷ vài cái, hoặc cắn tỷ vài miếng có lẽ tỷ còn thấy sung sướng hơn...

Vũ Văn Kỳ nghe nói chỉ bứt đầu bứt tai, giậm chân xuống đất, vừa định ngắt lời, Lãnh Băng Tâm lại tiếp :

- Người ta quý ở chỗ biết lỗi mà biết sửa, càng quý hơn nữa là biết tội mà chuộc lại, nên ngu tử đã quyết tâm kiệt lực để chuộc lại tội lỗi.

Vũ Văn Kỳ sợ Lãnh Băng Tâm hối hận quá mà nghĩ điều gì đại dột chẳng, bất giác đôi mày cau có, run giọng kêu to :

- Băng tử, muội đã từng thanh minh nhiều lần với Băng tử là tiểu muội đối với việc này tuyệt đối không... không bao giờ để tâm đến! Băng tử đừng... đừng nghĩ vợ nghĩ vẫn nữa!

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười, lấy tay vỗ nhẹ lên vai Vũ Văn Kỳ thùng thảng nói :

- Kỳ muội cứ yên tâm, ngu tử không bao giờ tự tìm đoán kiếm, nên đã quyết định là nếu chẳng may không tìm được cách gì chữa cho dung mạo Kỳ muội được hoàn nguyên như cũ, thì ngu tử sẽ xin ở bên Kỳ muội suốt đời, không rời nửa bước, tận tâm kiệt lực, đùm bọc lẫn nhau, còn nếu trời xanh có mắt, dung mạo Kỳ muội có thể khôi phục lại được, ngu tử sẽ...

Vũ Văn Kỳ vội hỏi :

- Băng tử sẽ làm sao?

Lãnh Băng Tâm nhướn cao đôi lông mày, ánh mắt long lanh, cao giọng đáp :

- Ngu tử sẽ chờ khi tham dự hôn lễ của Kỳ muội và Long ca ca xong, sẽ trở về Tiên Hà lĩnh cất một nếp nhà tranh bên mồ sư phụ ăn chay niệm Phật đến hết đời, khiến gia sư ở dưới suối vàng cũng không đến nổi tịch mịch.

Vũ Văn Kỳ lắc đầu cười :

- Băng tử đừng nghĩ như vậy, tỷ muội ta đã kết nghĩa kim lang, tình như ruột thịt, họa phúc cùng hưởng, nếu tiểu muội khôi phục được dung mạo thì tự nhiên Băng tử cũng lấy lại được thanh xuân.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu thở dài nói :

- Một người muốn khôi phục dung nhan, mà tìm được linh dược còn khó thay, huống chi lại cả hai người cùng gặp cơ duyên may mắn như vậy thì chỉ là chuyện trong mộng.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Băng tử đừng vội nản lòng, đời người như giấc mộng, vạn sự biến đổi không ngừng, nhất là hai chữ cơ duyên, có lúc gia công đi tìm kiếm mà không gặp, có lúc thì tự nhiên tìm đến...

Nói chưa dứt lời, chợt một đám mây ngũ sắc từ trên không tà tà bay xuống, đám mây ngũ sắc đó chính là Linh nhi, mở nó ngậm một cành cây nho nhỏ, đen sẫm, cành cây rất bé, trên có hai quả đỏ lớn bằng quả tỳ bà.

Vũ Văn Kỳ giơ tay đỡ lấy cành cây, bứt hai quả đỏ ra, mỉm cười nói với Linh nhi :

- Linh nhi, đây là thứ quả ngon mà người đưa chúng ta đến đây để ăn phải không?

Linh nhi gật gù cái cổ chim, trả lời :

- Cô nương ăn đi!

Vũ Văn Kỳ thấy Linh nhi thông tuệ đáng yêu, bèn vừa giơ tay vuốt bộ lông ngũ sắc của nó, vừa chia cho Lãnh Băng Tâm một quả mỉm cười nói :

- Băng tử thử nếm coi, Linh nhi đã nói thế, chắc thứ quả này ngon lắm, chỉ không hiểu tên nó là gì?

Lãnh Băng Tâm thấy có hai quả, vừa đứng mỗi người mỗi quả, nên không nhún nhường gì, cầm ngay lấy, toan bóc vỏ nếm thử xem sao, chợt nghe Linh nhi kêu lên :

- Cô nương đừng bóc vỏ, cứ ăn cả đi.

Lãnh Băng Tâm cầm quả ngẫm nghĩ, thấy vỏ nó nhẵn nhụi sạch sẽ, không có tí bụi nào, bèn bỏ luôn vào miệng.

Vỏ quả rất mỏng, Lãnh Băng Tâm vừa đặt răng vào, đã vỡ nát ra, tức thì trong miệng hương thơm sực nức, không khác gì ngọc địch quỳnh hương nếu vừa rồi tay bóc vỏ thì chắc là vỡ nát hết.

Lãnh Băng Tâm biết là một thứ quả hiếm có, bèn vội giơ tay ra hiệu cho Vũ Văn Kỳ, bảo nàng nên ăn ngay đi.

Vũ Văn Kỳ hiểu ý gật đầu, rồi cũng bắt chước Lãnh Băng Tâm bỏ luôn cả quả vào miệng ăn xong một lúc, trong miệng vẫn còn thơm tho, tinh thần vô cùng sảng khoái liền mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Băng tỷ không biết thứ quả này tên là gì? Từ bé đến giờ tiểu muội chưa được ăn thứ quả nào ngon như thế!

Lãnh Băng Tâm cũng cười nói :

- Ngu tỷ không biết nó tên là gì, nhưng ăn vào thấy cảm giác như thần khí thanh sảng dị thường, chắc là một thứ quả rất quý hiếm trên đời, không phải là thứ trái cây tầm thường.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, liền bảo con Linh nhi :

- Linh nhi, thứ trái cây này ngon thật, cây nó ở đâu? Người đi hái thêm về đây được không?

Linh nhi lắc đầu rồi kêu :

- Cô nương, thứ quả này hiếm có lắm, tôi đi khắp các nơi mà chỉ thấy ở đây có hai quả.

Lãnh Băng Tâm bật cười nói :

- Sao Kỳ muội bắt Linh nhi đi hái nữa? Phải biết rằng những trái cây quý hiếm này, ai có duyên may thì gặp, chứ còn định bụng đi tìm thì khó kiếm lắm! Mình đã được voi còn đòi tiên, vậy chẳng là tham lắm ư?

Vũ Văn Kỳ cũng cười nói :

- Có phải tiểu muội tham ăn, được voi đòi tiên đâu? Chỉ vì thấy thứ trái cây này có vị đặc biệt, nên định hái thêm hai trái đem về cho hai vị tiên bối ném thử cho biết mùi một chút đó mà.

Lãnh Băng Tâm ngậm ngùi than :

- Đó tức là nhà Phật vẫn gọi là “duyên pháp”, còn người thường thì gọi là “vận may”. Câu nói của Kỳ muội rất đúng, chúng ta hôm nay đâu ngờ được ăn thứ quả quý như thế này? Nhưng đến lúc muốn tìm thêm vài quả cho Vưu lão tiên bối và Chu lão tiên bối ném thử, thì lại không còn nữa.

Vũ Văn Kỳ mỉm cười một nụ cười rất tươi, vừa định nói, thì chợt nghe Chu Bạch Mi thi triển công lực Truyền âm cập viễn gọi to :

- Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương, xin mời hai vị về ngay đầm Bạch Long cho.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Kỳ muội, Chu lão tiên bối đã gọi, chắc là máu lươn đã điều chế xong, chúng ta trở về đi thôi.

Vũ Văn Kỳ đứng lên cau mày nói :

- Băng tỷ, chỉ vì muốn khôi phục chân lực cho tiểu muội mà phải giết mất con lươn bốn tai, một loài vật trên đời hiếm có, tiểu muội thật không đành tâm chút nào!

Lãnh Băng Tâm gật đầu nói :

- Ngu tỷ đã biết trước thế nào tiểu muội cũng nghĩ như vậy, nên mới bảo Kỳ muội tránh đi, để mắt khỏi nhìn thấy lúc giết lươn lấy máu.

Vũ Văn Kỳ thở dài một tiếng, rồi lại nói :

- Tiểu muội không muốn uống máu lươn, tiểu muội thật không thể đành tâm mà nuốt trôi vào bụng được.

Lãnh Băng Tâm nghiêm sắc mặt, nói :

- Nếu Kỳ muội vẫn nghĩ vẫn vơ như thế, thì thật là người không thông hiểu đạo lý.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao tiểu muội không uống máu lươn lại là không thông hiểu đạo lý?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Kỳ muội thử nghĩ xem, nếu Kỳ muội khôi phục được chân lực, bồi bổ được tiên thiên khí huyết, thời phen này về Bắc Thiên sơn tha hồ chém lũ ưng khuyến nhà Thanh một mẻ cho sừng tay, không nói đến chuyện giết được Âu Dương Bình báo thù việc riêng, nhưng cũng góp phần vào việc phản Thanh, quang phục đại nghiệp non sông.

Vũ Văn Kỳ nghe nói nhướn cao lông mày, hớn hở tươi cười :

- Cái phần tận lực ấy, chúng ta xin thề quyết hết lòng.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Nếu Kỳ muội chỉ vì chút điểm nhân từ, không chịu uống máu lươn, thời đến lúc ấy nội lực không ngừng tụ được, chân khí không vận đề được, không những không thể chống lại cường địch mà còn làm cho Hàn Nguyệt sư thái và Long ca ca phải phân tâm lo lắng cho mình, thì còn bụng dạ nào mà nghĩ đến chuyện chiến đấu nữa.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, sắc mặt đỏ bừng lẳng lặng không nói gì.

Lãnh Băng Tâm lại cười nói tiếp :

- Sự sống chết của con người ta, có khi nặng tựa Thái sơn, khi tựa lông hồng, các loài điều thú côn trùng cũng thế, nay cứ lấy con lươn bốn mang ra mà bàn, nếu nó không bị tai nạn này thì cũng đều suốt đời nằm ở dưới lòng đầm Bạch Long có ích gì cho người, có ích gì cho đời? Vậy mà lúc này tuy nó bị tai ương mà chết, nhưng cái chết này so với sự sinh tồn mãi mãi của nó, giá trị còn cao hơn gấp bội! Tuy nhiên nếu nói riêng về cá nhân Kỳ muội thì bất quá nó cũng chỉ giúp cho muội khôi phục võ công, tăng cường nội lực, nhưng với con cháu dân tộc Đại Hán thì giá trị của nó rộng lớn vô biên, không biết đâu mà lường được.

Vũ Văn Kỳ gật đầu, thở dài nói :

- Lãnh tỷ tỷ nhìn xa trông rộng, nghị luận đúng lắm.

Lãnh Băng Tâm mỉm cười :

- Kỳ muội, bây giờ ngu tỷ lại hỏi thêm câu nữa: đối thử Kỳ muội là con lươn Kim tuyến bạch lân kia, thì Kỳ muội có muốn sống mãi mãi với cuộc đời tầm thường của mình, hay là nguyện đem hiểm giọt máu quý để cứu nhân độ thế?

Vũ Văn Kỳ cười rất tươi nói :

- Thôi, Băng tỷ tỷ không cần phải nói nữa, tiểu muội nghe Băng tỷ tỷ giảng giải từ này đã mở ra được cái chí ngu rồi.

Lãnh Băng Tâm mừng rỡ nói :

- Vậy là Kỳ muội bằng lòng uống máu lươn rồi chứ?

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Bây giờ Băng tỷ bỏ cả con lươn cho vào nồi nấu lên, muội cũng ăn hết sạch, không còn một cái xương.

Hai người cười cười nói nói thoáng chốc đã quay về đầm, Chu Bạch Mi đã cầm sẵn một bình máu lươn ngồi chờ.

Lãnh Băng Tâm không trông thấy xác hai con vật đâu, bèn hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, tiểu nữ nghe người ta nói, hình như xương của con lươn Kim tuyến bạch lân có thể làm bình khí rất tốt, đao kiếm chém không gãy, sao tiên bối lại bỏ đi?

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Lãnh cô nương không biết, Chu huynh chợt phát tâm Bồ đề, không nỡ giết con lươn chỉ lấy cho Vũ Văn cô nương một bình máu đủ dùng, còn con lươn thì cho nó uống hai viên linh đan rồi thả xuống đầm rồi.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ, mừng rỡ hỏi :

- Nếu vậy thì tốt quá, nhưng còn xác con rắn hai đầu đâu? Sao cũng không thấy?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Xác rắn hai đầu là một món ăn rất quý của con lươn bốn mang, nó thích ăn lắm, chẳng những thế món thịt rắn rất bổ, nên ta đã thả tuốt cả hai xuống đầm, gọi là để đáp lại công con lươn đã hiến máu cứu người.

Vũ Văn Kỳ thấy nói không phải giết con lươn thì mừng lắm, bèn theo cách thức dặn dò của Chu Bạch Mi cầm bình máu lươn từ từ uống cạn.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Vũ Văn cô nương lúc này nên vận khí hành công, ngồi im mà điều hòa hơi thở, hễ lúc nào thấy bách huyết dương lên, chân khí tràn ra thì bảo với ta ngay.

Vũ Văn Kỳ nghe thế, liền nhắm mắt lại dùng lối nội công gia truyền, Lãnh Băng Tâm và Chu Bạch Mi lánh sang bên cạnh.

Một lát sau Lãnh Băng Tâm mỉm cười hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, chờ đến lúc Kỳ muội khắp mình phát trường lên, đau đớn nhức nhối, thì làm thế nào? Có phải cần người ngoài giúp sức không?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Không cần phải giúp sức, lúc ấy chúng ta phải dùng đến áp lực thật mạnh mới được!

Lãnh Băng Tâm không hiểu, lại hỏi :

- Dùng áp lực mạnh là dùng như thế nào?

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Sau khi Vũ Văn cô nương uống máu lươn rồi, cần phải để cho hết sức mệt mỏi, tiêu hao hết cái phù lực mới hồi sinh, rồi thì ta lại điểm huyết cho ngủ say đi, ước chừng độ vài canh giờ, thần khí sung túc, lúc tỉnh dậy, nội gia chân lực sẽ tăng cường gấp bội, công lực có thể siêu quần bạt chúng, có khi còn hơn cả Nhạc lão đệ nữa.

Lãnh Băng Tâm đã hiểu ra một vài phần, mỉm cười nói :

- Nếu vậy thì lúc này Kỳ muội càng hao sức bao nhiêu, thì lúc tỉnh dậy sinh lực càng dồi dào bấy nhiêu?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Chính là thế ấy, dù làm cho cô ấy mệt nhọc quá, đến thổ huyết ra cũng không sao!

Lãnh Băng Tâm cau mày hỏi :

- Vậy thì biết làm thế nào cho Kỳ muội mất sức thế được?

Chu Bạch Mi chỉ Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói :

- Bọn ta ba người, mỗi người đứng một góc, vây Vũ cô nương vào giữa, tiếp tay công kích, làm cho cô ấy phải hết sức liều chết chống đỡ né tránh, chỉ chừng nửa giờ đồng hồ là thấm mệt.

Lãnh Băng Tâm nhướn mày cười nói :

- Dùng phương pháp ấy quả cũng thú vị!

Chu Bạch Mi nói :

- Nhưng còn điều này, Lãnh cô nương phải hết sức chú ý, đừng có sơ hốt mới được.

Lãnh Băng Tâm đắm đắm nhìn Chu Bạch Mi rồi hỏi :

- Việc gì vậy ạ?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn Vũ Văn Kỳ lúc này đang ngồi xếp chân tĩnh tọa mỉm cười nói :

- Máu con lươn bốn mang này là một thứ linh dược hiếm có, công dụng của nó có thể đoạt nổi cả quyền tạo hóa, Lãnh cô nương phải hết sức đề phòng cẩn thận kéo bị ngộ thương!

Lãnh Băng Tâm tuy trong bụng không tin một cái bình máu lươn bé tí xíu mà lại có cái công lực ghê gớm phi thường như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn vâng lời, không hỏi nữa.

Cũng trong lúc ấy, Vũ Văn Kỳ chợt thấy khắp mình run rẩy, đôi mắt mở to, gọi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, trong khắp tứ chi, bách huyết của diệt nữ, chỗ nào cũng chướng cũng đau, khó chịu quá.

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Mời cô nương đứng lên, đến giờ rồi!

Vũ Văn Kỳ đứng dậy, Chu Bạch Mi phẩy tay một cái, tức thì cùng Vu Nam Báo, Lãnh Băng Tâm chia ra đứng ba góc, vây Vũ Văn Kỳ vào giữa.

Vũ Văn Kỳ kinh hãi, cau mày hỏi :

- Hai vị lão tiên bối và Lãnh tỷ tỷ làm gì vậy?

Chu Bạch Mi cười nói :

- Vũ Văn cô nương, bọn chúng ta ba người, tiếp tay nhau đánh một mình cô nương, cô nương phải vận dụng chân lực, hết sức chống lại, càng mất sức càng tốt.

Miệng vừa nói, môn tuyệt học đã thi ra, một chiêu “Lăng Phách Hồng Nhan” kèm thêm chưởng Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ chín thành công lực đánh vào trước ngực Vũ Văn Kỳ.

Vũ Văn Kỳ tuy đã biết rõ Chu Bạch Mi sở dĩ làm thế là cốt để thành toàn cho mình, nhưng vẫn không dám dùng đòn nặng chống trả, chỉ dùng môn Kỳ môn độn bộ của Nhạc Long Phi truyền lại, nhẹ nhàng né tránh, nhảy lùi ra xa vài thước.

Lùi thế nào lại đứng vào bên trái Lãnh Băng Tâm, Lãnh Băng Tâm dùng chiêu “Huy Tụ Khu Trần” ngưng tụ sức mạnh phóng ra miệng mỉm cười nói :

- Kỳ muội đừng chớ nhún nhường, Chu lão tiên bối đã nói Kỳ muội càng dùng nhiều sức bao nhiêu thời công hiệu thu hoạch càng lớn bấy nhiêu, Kỳ muội cứ coi chúng ta như là bọn ác tặc Âu Dương Bình, Đồ Viễn Trí, hết sức mà chống cự!

Vũ Văn Kỳ nghe Lãnh Băng Tâm nói thế, lại nhân lúc này chân khí đang tràn trề, chưởng ách khó chịu, bèn dùng một chiêu “Bế Môn Thôi Nguyệt”, chống lại chiêu “Huy Tụ Khu Trần” của Lãnh Băng Tâm.

Hai bàn tay ngọc vừa chạm vào nhau, Lãnh Băng Tâm “hự” một tiếng, tung mình nhảy ra ngoài chừng tám thước.

Vũ Văn Kỳ chỉ lùi lại nửa bước, đối diện với Chu Bạch Mi đứng.

Chu Bạch Mi cười ha hả, đưa mắt nhìn Lãnh Băng Tâm, cất giọng gọi to :

- Lãnh cô nương xem ta nói có sai đâu! Đừng coi thường bình máu lươn bé tí xíu đó, chẳng những nó làm cho Vũ Văn cô nương khôi phục chân lực mà còn tăng thêm sức mạnh rất nhiều.

Nói xong dùng ngón “Lực Sĩ Thôi Sơn” phóng ra một chiêu, chưởng phong rít lên, uy thế kinh người, miệng vừa cười vừa quát to :

- Vũ Văn cô nương, ngưng tụ toàn lực đỡ ta chưởng này.

Vũ Văn Kỳ từ hồi bị Âu Dương Bình điểm phá chân khí, không còn ngưng tụ nội lực được nữa, ngoài mặt tuy làm ra vẻ khoáng đạt không lưu ý, song lòng vẫn không khỏi buồn bực đau xót, lúc này vừa được uống

máu lươn, tự cảm thấy chân khí trong người tràn trề, tự nhiên trong bụng mừng rỡ như điên cuồng, hoàn toàn vâng theo lời dẫn của Chu Bạch Mi, thi triển ngón “Thiên Tâm Phổ Vật” trong Thiên Khu tam thức, dồn hết toàn lực, giờ chuông lên đỡ.

Hai bên cùng dùng đòn nặng đánh đỡ, kết quả thật khủng khiếp, thân hình mảnh mai của Vũ Văn Kỳ bị chưởng lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của Chu Bạch Mi đẩy bay ra ngoài đến bảy thước, suýt nữa thì rơi xuống đầm Bạch Long, còn Chu Bạch Mi cũng bắn lùi lại phía sau đến bốn năm thước, thu thế không kịp, bị va mạnh vào gốc cây cổ thụ.

Vưu Nam Báo thấy tình hình như vậy sợ Chu Bạch Mi chân khí bị ép mạnh mà tan không thể thu ngay lại được, ngón Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ lỡ có mất sức quật trả lại mình chẳng, bèn hoảng hốt kêu lên một tiếng tung mình nhảy sang, giơ tay áp vào hậu tâm Chu Bạch Mi, dùng Thần Dương chân khí của mình, giúp Chu Bạch Mi điều khí qui nguyên, khôi phục lại bình thường.

Chu Bạch Mi nhờ thế mới điều hòa được sự hô hấp, thở ra một hơi thật dài.

Vưu Nam Báo rút tay về hỏi :

- Chu huynh làm sao thế?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười gượng, vừa nhìn sang phía bờ đầm, thấy Lãnh Băng Tâm vẫn tiếp tục đánh nhau với Vũ Văn Kỳ, bèn cất giọng gọi to :

- Lãnh cô nương đừng đánh nữa, để ta còn nghiên cứu xem sao.

Lãnh Băng Tâm nghe nói vội ngừng tay, rồi cùng Vũ Văn Kỳ tung mình chạy tới, bốn tà áo pháp phối quần vào nhau, thoáng chốc đã tới bên cạnh Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo, mỉm cười hỏi :

- Chu lão tiên bối muốn nghiên cứu gì ạ?

Chu Bạch Mi không trả lời câu hỏi của Lãnh Băng Tâm, chỉ nắm lấy cổ tay phải Vũ Văn Kỳ, ấn mạch.

Một mặt để tay lên cổ tay Vũ Văn Kỳ chú ý xem mạch, một mặt luôn miệng khe khẽ kêu :

- Lạ quá, lạ quá!

Vưu Nam Báo ngơ ngác không hiểu cái gì bèn hỏi :

- Chu huynh bảo cái gì lạ cơ?

Chu Bạch Mi vẫn không để ý đến câu hỏi của Vưu Nam Báo, lại đổi tay trái của Vũ Văn Kỳ bắt mạch, lắng hết tinh thần nghe ngóng, miệng vẫn luôn luôn nói một mình :

- Lạ quá, lạ quá, lạ quá!

Vưu Nam Báo kinh ngạc quá, không sao nhịn nổi bèn nhướn mày kêu to :

- Chu huynh đừng có giả linh giả thị, úp úp mở mở, làm cho người ta sốt ruột, cái mà hiểu với cả chẳng hiểu? Sao không nói ngay ra có được không?

Chu Bạch Mi buông cổ tay Vũ Văn Kỳ ra, đôi mắt long lanh sáng quắc, chăm chú nhìn mặt nàng rồi lắc đầu than :

- Vũ Văn cô nương, ta lấy làm lạ, không hiểu sao chân khí nội lực của cô nương lại khôi phục nhanh đến thế? Và tăng thêm được nhiều thế? Một cái bình nhỏ máu lươn làm sao cho chân lực tăng lên gấp ba lần bình thường được?

26. Chương 26: Tam Tinh Sáo Nguyệt Buộc Thần Y

Chu Bạch Mi đầu óc mù mịt, Vưu Nam Báo nghi hoặc mười phần, chính Vũ Văn Kỳ cũng ngẩn ngơ không hiểu, chỉ có Lãnh Băng Tâm như chợt nghĩ ra điều gì, bèn mỉm cười nói :

- Văn bối hiểu rồi!

Câu nói quả có mãnh lực hấp dẫn vô cùng, làm cho ba cặp mắt đang ngơ ngơ ngác ngác, vụt đổ dồn vào Lãnh Băng Tâm, Chu Bạch Mi vội vàng hỏi :

- Lãnh cô nương hiểu như thế nào? Xin nói ngay cho ta biết.

Lãnh Băng Tâm không trả lời câu hỏi của Chu Bạch Mi vội, chỉ nhìn Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Kỳ muội, ngu tỳ cho rằng sở dĩ chân lực của muội khôi phục quá nhanh, tăng cường quá mạnh, không phải chỉ nhờ có công hiệu của bình máu lươn, mà còn nhờ cả thứ trái cây đỏ vừa rồi.

Vưu Nam Báo mỉm cười hỏi :

- Trái cây đỏ nào?

Lãnh Băng Tâm nói :

- Ban nãy lúc chúng điệt nữ sang chơi ngọn núi bên kia, con anh vũ Linh nhi hái được hai trái cây lạ, màu đỏ sẫm cho Kỳ muội ăn.

Vưu Nam Báo “à” lên một tiếng rồi hỏi :

- Thứ trái cây lạ màu đỏ ấy hình dáng thế nào? Lớn bằng bao nhiêu?

Lãnh Băng Tâm bèn thuật lại căn kẽ cho hai người nghe, nghe xong Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi đều vô cùng kinh ngạc kêu lên một tiếng, rồi đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Vũ Văn Kỳ cười một cách rất tươi rồi nói :

- Hai vị tiền bối chưa biết, thứ quả ấy ngon lắm, văn bối muốn hái thêm hai trái đem về để hai vị tiền bối nếm thử, nhưng Linh nhi nói là hết rồi.

Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Vũ Văn cô nương, thứ trái cây mà cô ăn đó, trong sách của Đạo gia chép tên nó là Chu quả, một trăm năm mới kết trái một lần, trân quý vô cùng, khó lòng tìm được, công hiệu của nó còn hơn cả máu lươn. Chỉ trong khoảnh khắc mà cô nương được uống cả hai thứ kỳ được hiếm có ấy làm gì chân lực không tăng mạnh, không hồi phục chóng vánh, chỉ một suất nữa là đánh tan được cả chưởng lực Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ của Chu huynh.

Chu Bạch Mi đỏ mặt, lắc đầu :

- Ta vẫn có chỗ không hiểu.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Nguyên nhân đã rõ ràng như thế, Chu huynh còn chỗ nào không hiểu?

Chu Bạch Mi nhìn Lãnh Băng Tâm rồi nói :

- Lãnh cô nương vừa rồi cũng bị một chưởng của Vũ Văn cô nương, sao không bị chấn động mạnh bằng ta?

Lãnh Băng Tâm mỉm cười nói :

- Chu lão tiền bối hỏi rất có lý, trong đó còn có hai nguyên nhân rất lớn.

Chu Bạch Mi “à” một tiếng rồi hỏi :

- Hai nguyên nhân là những nguyên nhân gì, xin Lãnh cô nương nói cho biết, khiến cho ta mở rộng trí khôn được đôi chút.

Lãnh Băng Tâm nở một nụ cười rất tươi nói :

- Nguyên nhân thứ nhất là bốn chữ Độc Thủ Thần Y của Chu lão tiên bồi danh lừng tám cõi, lại thêm chương Ngũ Độc Quy Nguyên Thủ uy chấn bốn phương, nên tuy lão tiên bồi đã nói đây chỉ là một cuộc thử sức nhưng Kỳ muội vẫn khiếp sợ, vẫn kiêng dè, nên khi đón chiêu của văn bồi, Kỳ muội chỉ chống đỡ gọi là, còn khi tiếp chiêu của lão tiên bồi, Kỳ muội đã phải dốc hết toàn lực.

Chu Bạch Mi gật đầu cười nói :

- Lãnh cô nương nói có lý lắm, chiêu pháp vừa rồi Vũ Văn cô nương thi triển thực quả nhiên là thần diệu vô cùng, cái uy lực mạnh như vậy, xưa nay ít có lắm.

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Đó là thủ pháp của chiêu tuyệt học Thiên Tâm Phổ Vật, lợi hại nhất trong Thiên Khu tam thức chép ở bộ Tử Phủ kỳ thư Thiên quyền.

Vưu Nam Báo bật cười nói :

- Chu huynh đã nghe rõ chưa? Vừa rồi người đầu có bị thiệt thòi đôi chút tưởng cũng không oan chút nào cả.

Chu Bạch Mi lườm Vưu Nam Báo một cái, rồi lại hỏi Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương, còn nguyên nhân thứ hai là gì?

Lãnh Băng Tâm có vẻ bẽn lèn, mỉm cười nói :

- Vừa rồi con chim Linh nhi hái được hai quả đó, Kỳ muội chia cho văn bồi một quả, văn bồi không biết nó là một thần vật hãn hữu, nên mạn phép hai vị tiên bồi ném trước.

Chu lão tiên bồi hoảng nhiên tỉnh ngộ nói :

- À thì ra Lãnh cô nương cũng được ăn một trái, hèn nào! Vũ Văn cô nương tuy còn được hơn cô nương một bình máu lươn, nhưng chân khí nội lực đã bị Âm Dương Bình phá hoại, lúc nàng tận lực, công hiệu chưa hoàn toàn phát huy hết, nên so với Lãnh cô nương cũng không mạnh hơn bao nhiêu!

Vừa nói đến đây, thốt nhiên thấy Vũ Văn Kỳ rên lên một tiếng, rồi ngã lộn ra đất, Lãnh Băng Tâm hoảng hốt kêu lên :

- Kỳ muội, Kỳ muội làm sao thế?

Wũ Văn Kỳ lúc này tứ chi bách huyết đều căng trướng lên, đau đớn như muốn nứt thịt, không trả lời được câu hỏi của Lãnh Băng Tâm, chỉ rên rỉ luôn miệng, bò lặn bò cang trên khắp mặt đất.

Lãnh Băng Tâm sợ tái cả mặt, vội đưa mắt nhìn Chu Bạch Mi, Chu Bạch Mi thần sắc vẫn thản nhiên như thường, mỉm cười nói với Lãnh Băng Tâm :

- Lãnh cô nương thử nghĩ coi, một người bị bệnh nặng, có nên uống thuốc bổ thật mạnh không? Vũ Văn cô nương uống luôn một lúc hai thứ thánh dược, toàn là những thứ thuốc đại bổ mà các nhân vật võ lâm ao ước đêm ngày không được, làm gì mà chân lực không đột ngột tăng cường? Trong tứ chi bách huyết, các đường kinh mạch đều bị căng thẳng, đau đớn nhức nhối không sao chịu nổi. Nếu vừa rồi cô ấy không tiếp của tôi và cô nương mỗi người một chương như thế thời còn đau nữa.

Lãnh Băng Tâm lo lắng hiện ra sắc mặt, vội hỏi :

- Chu lão tiên bồi, chẳng lẽ cứ để Kỳ muội đau đớn mãi thế này ư?

Vưu Nam Báo đứng bên mỉm cười, nói :

- Lãnh cô nương đừng quá lo cho cô ấy, người ta thường có câu: “có chịu được khổ rồi mới nên người!” Vũ Văn cô nương lúc này tuy đau đớn khổ sở thật, nhưng chờ một lúc cơn đau hết đi, tự nhiên chân lực sẽ cường mạnh hơn cả bọn ta, chỉ trong chốc lát đã trở nên một tay cao thủ trẻ tuổi hạng nhất đứng trên hết mọi người, chẳng hơn ư?

Lãnh Băng Tâm lúc này tuy cảm thấy khắp thân thể mình cũng hơi chướng ách khó chịu, nhưng vì quá thương xót Vũ Văn Kỳ, nên không để ý lắm, lại hỏi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối, Kỳ muội phải chịu đau đớn thế này chừng bao lâu nữa?

Chu Bạch Mi nhìn kỹ sắc mặt Lãnh Băng Tâm một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Nếu để tự nhiên, thì nhiều lắm cũng chỉ chừng năm sáu tiếng đồng hồ nữa.

Lãnh Băng Tâm thông minh tốt bụng, nghe nói thế lập tức hỏi ngay :

- Chu lão tiên bối, vậy có cách để làm cho Kỳ muội rút ngắn cơn đau chút ít?

Chu Bạch Mi gật đầu cười :

- Cái cách ấy đơn giản lắm, chỉ cần Lãnh cô nương dùng công lực đánh thật nặng cho Vũ Văn cô nương một trận, như thế thì chỉ mất chừng hai giờ đồng hồ, có thể khiến cho cô ấy có một chân lực rất mạnh, kinh thần khiếp quỷ.

Lãnh Băng Tâm ngạc nhiên hỏi :

- Làm thế nào mà đánh thật mạnh được?

Chu Bạch Mi gật đầu :

- Trừ những chỗ tử huyết ra, còn bất cứ chỗ nào, Lãnh cô nương cứ việc ngưng tụ công lực, dùng chưởng lực hoặc chỉ lực phách không đánh vào khắp thân thể Vũ Văn cô nương, càng đánh mạnh bao nhiêu, càng có ích cho Vũ Văn cô nương chừng ấy, đó là phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

Lãnh Băng Tâm còn đang định hỏi tại sao lại gọi là phương pháp lưỡng toàn kỳ mỹ, chợt thấy khắp người như căng lên, mỗi lúc một đau đớn khó chịu, cơ hồ không chịu nổi.

Nàng suy nghĩ một chút, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ, bèn ngưng tụ công lực, giơ tay đánh thẳng vào Vũ Văn Kỳ lúc này đang bò lê bò cào trên mặt đất.

Một chưởng phóng ra làm cho Vũ Văn Kỳ lộn đi hai vòng, nhưng sắc mặt nàng lộ vẻ khoan khoái, dễ chịu, tiếng rên rỉ cũng ngớt dần.

Lãnh Băng Tâm phóng chưởng ra, cũng thấy mình mảy mót đau, lúc ấy mới biết Chu Bạch Mi nói đúng, bèn yên chí vùng chưởng, đánh vào Vũ Văn Kỳ tới tấp.

Ước chừng hai tiếng đồng hồ, Lãnh Băng Tâm mồ hôi nhễ nhại, không còn hơi sức đánh nữa, nhưng lại cảm thấy một cảm giác thư thái từ trong người bốc lên, rồi cũng nằm phục xuống bên cạnh Vũ Văn Kỳ thiêm thiếp ngủ mất.

Vũ Văn Kỳ sắc mặt cũng trở nên khoan khoái tươi tỉnh, Lãnh Băng Tâm cũng vừa dừng tay, nàng cũng thiêu thiêu ngủ nốt.

Vưu Nam Báo thở ra một hơi dài, rồi nói :

- Hai thiếu nữ này bị một phen khổ sở như vậy, nhưng về phương diện võ công, có thể so sánh với Nhạc Long Phi lão đệ được rồi, nếu cho ba người hợp sức, chưa chắc đã chịu thua ma đầu Đồ Viễn Trí.

Cbn mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi tuy trời phú kỳ tài, lại được Chu đại hiệp chân truyền, nhưng về phương diện chân khí nội lực, so với Vũ Văn Kỳ cô nương và Lãnh Băng Tâm cô nương, cũng chưa chắc là hơn bao nhiêu.

Vưu Nam Báo chợt chú ý nhìn Chu Bạch Mi rồi hỏi :

- Chu huynh thấy trên đời có cái gì làm cho người ta khoái nhất?

Chu Bạch Mi ngẩn người một lúc rồi lắc đầu cười :

- Vấn đề Vưu huynh to tát rộng rãi quá, rất khó trả lời, nhưng nếu tóm tắt mà nói, thì ta cho rằng phạm người ta đắc ý việc gì là khoái chí về việc ấy nhất.

Vưu Nam Báo gật đầu cười :

- Chu huynh nói rất hợp ý ta, nhưng ta còn muốn hỏi thêm một điều: việc gì làm cho người ta đặc ý nhất.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Vưu lão quái vật! Câu hỏi đó kể cũng thú vị, nhưng đáp án thì mỗi người mỗi khác, ai lại giống ai?

Vưu Nam Báo nói :

- Chu huynh có cao luận gì cứ việc nói ra, trong lúc ngồi chờ hai vị cô nương này tỉnh dậy cho đỡ sốt ruột.

Chu Bạch Mi mở bầu rượu tu một hơi rồi nói :

- Đây chỉ là lời nói thẳng, chẳng có cao luận cao lung gì hết! Thí dụ như anh nghiện rượu, mà được uống một thứ rượu thật ngon trên đời hiếm có, thì lấy thế làm đặc ý, anh mê gái đẹp mà được một giai nhân thì tự nhiên cho là một sự khoái chí nhất trần đời, ấy đại khái là thế.

Vưu Nam Báo nguyên đã có một thâm ý riêng, nghe Chu Bạch Mi nói thế liền gật đầu cười :

- Đúng lắm, đúng lắm! Nhưng Chu huynh và ta là một đôi bạn thân thiết lâu đời, vậy ta đổ Chu huynh biết cái gì làm cho ta đặc ý nhất đây?

Chu Bạch Mi không nghĩ ngợi trả lời ngay :

- Vưu huynh là một tay danh kiếm đương thời, lại nhân học nhiều biết rộng, nên được tiếng là Truy Hồn Học Cứu, vậy lẽ tất nhiên sự đặc ý của Vưu huynh là tìm được một thanh kiếm quý, hoặc kiếm được một cuốn sách lạ, chứ còn gì nữa?

Vưu Nam Báo cười ha hả :

- Chu huynh phân tích tinh tế, lập luận cao diệu lắm, bây giờ ta lại hỏi câu nữa, Chu huynh cho Nhạc Long Phi đặc ý nhất về cái gì?

Chu Bạch Mi nghĩ một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Nhạc Long Phi là một tay kỳ tài khoáng thế, ta cho cái sự làm hấn khoái ý nhất, có thể chia làm hai phần.

Vưu Nam Báo cầm chiếc bầu rượu ở tay Chu Bạch Mi lên tu vài ngụm, rồi hỏi :

- Chu huynh nói thử nghe coi.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Phần thứ nhất, đứng về phương diện công, Nhạc Long Phi đã vâng lời dạy dỗ của Chu Nhuận Ba, chỉ lo xây dựng đại nghiệp lẽ tự nhiên phải lấy sự được bốn bể đồng tâm, đánh tan giặc Mãn, quét sạch quần ma, khôi phục giang sơn, đó là việc tối ư đặc ý.

Vưu Nam Báo gật đầu :

- Điều ấy không chỉ riêng thầy trò Nhạc Long Phi, ngay giang hồ chúng ta đây phàm những kẻ một lòng vì vua vì nước, không chịu mặc cho giặc Mãn chà đạp giang sơn, ngược đãi giống nòi, thì cũng đều chung một nguyện vọng như nhau cả.

Chu Bạch Mi lại cười nói tiếp :

- Còn phần thứ hai, đứng về phương diện tư, thì ngoài việc tự quốc, tất phải tề gia, Nhạc Long Phi tất nhiên phải có cái hy vọng chiếm được cả Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm mới thỏa chí.

Vưu Nam Báo gật đầu lia lịa, rồi vùng cất tiếng cười ha hả :

- Chu huynh phân tích cái lạc thú tối cao và cái hy vọng rất lớn của người ta thật rõ ràng chính xác, bây giờ thì nên tự hiện thân thuyết pháp đi thôi.

Chu Bạch Mi nhướng cao lông mày, cười một cách quái gở :

- Vưu lão quái vật, người muốn ta lại tự phân tích ta hay sao?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Người ta quý ở chỗ biết mình, hướng chỉ trong câu chuyện bình luận của chúng ta thì bắt đầu người phân tích ta trước, rồi đến phần kết thì người phân tích đến người, thế mới là hữu thủy hữu chung chứ?

Vưu Nam Báo nói dứt lời, Chu Bạch Mi chợt hoảng nhiên như chợt nghĩ ra, bèn nhìn chăm chăm vào mặt Vưu Nam Báo, rồi mỉm cười hỏi.

- Lão quái vật định rờn ta hay sao mà cứ nói quanh co, để định đưa ta đi đến đâu?

Vưu Nam Báo lắc đầu cười :

- Chu huynh nói quá nặng lời, nếu người không chịu tự phân tích lấy, để ta phân tích hộ cho cũng được, hà tất phải nghi hoặc.

Nói đến đây, hơi ngừng lại đôi chút, đưa mắt nhìn Chu Bạch Mi, kể lại mỉm cười nói tiếp :

- Chu huynh đã nổi tiếng là Thần y đệ nhất đương thời, ta cho là Chu huynh phải lấy sự chữa được những căn bệnh hiểm nghèo quái ác mà những tay y học tầm thường không chữa nổi, làm một sự thống khoái nhất đời chứ gì?

Chu Bạch Mi vừa giăng bầu rượu ở tay Vưu Nam Báo đưa lên miệng uống lấy uống để, vừa chỉ tay vào mặt Vưu Nam Báo, lắc đầu lia lịa, cười nhạt luôn mồm.

Vưu Nam Báo ngạc nhiên hỏi :

- Chu huynh làm trò gì vậy? Có lẽ ta phân tích không đúng hay sao?

Chu Bạch Mi bỏ hồ rượu xuống, vừa bực mình, vừa buồn cười nói :

- Vưu lão quái vật, chiêu của người vừa phóng ra xứng đáng gọi là một chiêu khoáng đại tuyệt học, uy lực mạnh mẽ cũng không kém chiêu “Thiên Tâm Phổ Vật” của Vũ Văn cô nương thi triển lúc nãy bao nhiêu!

Vưu Nam Báo cau mày nói :

- Chu huynh bảo ta dùng chiêu thuật gì?

Chu Bạch Mi đáp :

- Chiêu tuyệt học của người gọi là chiêu “Tam Hoàn Sáo Nguyệt”.

Vưu Nam Báo ngơ ngác, chẳng hiểu ý Chu Bạch Mi định nói gì, trừng mắt hỏi :

- Chu huynh nói thế là ý gì? Chiêu “Tam Hoàn Sáo Nguyệt” là kiếm chiêu hay là chưởng chiêu?

Chu Bạch Mi cười nhạt nói :

- Không phải kiếm chiêu, không phải chưởng chiêu, mà là tổn chiêu.

Vưu Nam Báo cười nhạt hỏi :

- Có lẽ Chu huynh cho là ta định làm tổn thiệt gì người chăng?

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đang nằm ngủ say dưới đất, bật cười nói :

- Cái nguyện vọng lớn lao của Nhạc Long Phi lão đệ, trừ việc phát huy chính khí dân tộc, quang phục đại nghiệp sơn hà, ngoài ra lại được hai mỹ nhân như hoa như ngọc kia, còn nguyện vọng của Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương là khôi phục dung nhan, mà sự khoái lạc nhất đời của Chu Bạch Mi là có thể chữa được những căn bệnh hiểm nghèo cho thiên hạ, vậy chẳng là một chiêu “Tam Hoàn Sáo Nguyệt” tuyệt đỉnh tổn hại còn gì? Dùng lời nói của ta, trù lên đầu ta, khiến ta không còn trút trách nhiệm vào đâu được, tất phải ghé vai gánh lấy, vì nếu ta chữa khỏi vết thương cho Lãnh cô nương và Vũ Văn cô nương, thì tất cả đều hưởng hạnh phúc vô cùng, không thì không kể ba người kia tức giận không thành, mà cái chiêu bài Độc Thủ Thần Y của ta, cũng nên tự tay xé đi.

Vưu Nam Báo ngửa mặt lên trời cười sảng sặc.

- Chu huynh sao mà giàu trí tưởng tượng quá vậy?

Chu Bạch Mi trừng mắt quát to :

- Câu nói của ta không phải là bịa đặt mơ hồ, mà là nhìn thấu tim gan mè phổi lão hồ ly tinh quái quỷ này.

Vưu Nam Báo lại cười ha hả :

- Người cho là ta cố ý bịa đặt để người tự đan lưới mà buộc mình, nhưng ta thấy câu người phân tích vừa rồi thật là sâu xa tinh tế, lợi mình lợi người, lưỡng toàn kỳ mỹ...

Chu Bạch Mi nhướng lông mày, đôi mắt trợn trừng, mắng :

- Thôi đi lão quái vật, đừng có làm cái việc ích kỷ hại nhân như thế nữa nghe không? Được rồi, ta sẽ xét xem, và cố gắng hết sức cái việc mà người vừa nói là lợi kỷ lợi nhân đó! Nhưng có một điều nhà người cần biết rằng, không có bột thì làm sao gột nên hồ?

Vưu Nam Báo gật gù cười, rồi nói :

- Người vẫn cho là mấy vị linh được dùng để chữa vết thương cho hai vị cô nương là khó kiếm lắm ư?

Chu Bạch Mi “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Thế nào gọi là “vẫn cho”? Chỉ có hai vị, một là Thiên tải tuyết sâm, hai là Chu hồng tuyết liên, làm thế nào mà tìm được? Nếu người cho là dễ, người tìm đi!

Vưu Nam Báo cười nói :

- Mấy vị ấy trước thì khó khăn kiếm thật, nhưng bây giờ thì may ra cũng có thể kiếm được.

Chu Bạch Mi ngạc nhiên hỏi :

- Lão quái vật nói thế nghĩa là gì?

Vưu Nam Báo lại cười nói :

- Nhân vì ta tìm hộ cho Chu huynh một tay giúp việc rất đắc lực.

Chu Bạch Mi mừng rỡ vội hỏi :

- Ai? ai có thể giúp việc ấy được?

Vưu Nam Báo giơ tay chỉ con anh vũ Linh nhi đang lẳng lặng nằm bên cạnh Vũ Văn Kỳ, mỉm cười nói :

- Nó kia kìa, con chim khôn ngoan ấy đã biết hái Chu quả về cho Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương ăn, rất có thể nó biết các vị thuốc, với lại đôi cánh nó khỏe thế, thì núi cao đến đâu mà bay không tới? Bây giờ bảo nó đi tìm Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên cho Chu huynh, chắc chắn nó sẽ tìm được.

Chu Bạch Mi nghe nói ngẩn người, kể lại mừng rỡ gật đầu cười :

- Vưu lão quái vật nghĩ ra được cách ấy hay lắm, nhưng không biết nó có chịu đi không?

Nói vừa dứt lời, Linh nhi chợt kêu to :

- Linh nhi đi được, Linh nhi đi được, núi nào Linh nhi cũng bay qua cả rồi.

Chu Bạch Mi thấy Linh nhi thông tuệ như vậy thì mừng lắm, mỉm cười hỏi :

- Linh nhi, mi đã đến Bắc Thiên sơn và Đại Tuyết Sơn bao giờ chưa?

Linh nhi kêu :

- Có, có, Đại Tuyết Sơn ở phía chính tây còn Bắc Thiên sơn ở giữa phía tây bắc, xa lắm.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Người ta đồn rằng Thiên tải tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên thỉnh thoảng vẫn trông thấy ở trong khe sâu trên Đại Tuyết Sơn, nên ta muốn mi đến đó tìm kỹ xem, nếu có thì lập tức mang về đây.

Con anh vũ gật đầu kêu :

- Tôi đi đây, tôi đi đây.

Chu Bạch Mi mỉm cười nói :

- Ủ, đi ngay bây giờ đi, phải có các vị thuốc đó ta mới có thể chữa cho chủ nhân của mi và Lãnh cô nương khỏi hằn vết thương trên mặt được.

Linh nhi kêu :

- Tôi đi ngay, tôi đi ngay.

Vừa dứt lời, đã vỗ cánh bay lên không, Chu Bạch Mi dặn với :

- Linh nhi, khi ở Đại Tuyết Sơn về, bay thẳng sang Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, chúng ta sẽ chờ ở đó, đừng trở về đây nữa nghe không?

Vưu Nam Báo đứng bên cười nói :

- Linh nhi, mi biết Bắc Thiên sơn, nhưng có biết Đan Tâm giáp ở đâu không?

Linh nhi vẫn liệng qua liệng lại trên không, nghe nói thế, đáp ngay :

- Được mà, tôi biết đọc chữ, nếu không tôi hỏi thăm người qua đường cũng được.

Nói xong nghiêng cánh liệng đi liệng lại ba vòng quanh ngôi mộ của Bào Cô Vân và Lâm Tổ Thường, tỏ tình già từ cổ chủ, rồi mới bay thẳng về phía tây.

Chu Bạch Mi đưa mắt nhìn theo con thông linh anh vũ, đoạn lắc đầu than thở.

- Vưu lão quái vật, nếu mình không được trông tận mắt, thời người có dám tin trên đời lại có con chim khôn ngoan như thế không?

Vưu Nam Báo mỉm cười nói :

- Giống chim anh vũ biết nói do trời phú bẩm, huống chi con Linh nhi này lại là một giống dị cảm hiếm có, thêm được cổ chủ là Bào Cô Vân vì cụt cả hai chân, hàm oan lán thế, đầy lòng uất hận, không biết trút vào đâu, nên mới tận tâm kiệt lực dạy dỗ mấy con chim, để lấy chỗ kí thác tinh thần, con Linh nhi sở dĩ thành tựu được như thế này là nhờ chỗ đó. Nó đã được thừa hưởng tinh tú của trời đất, lại được một vị đại hiệp đem tâm huyết cả một đời người vun đắp nên không phải ngẫu nhiên mà thành được.

Chu Bạch Mi thở dài một tiếng :

- Linh nhi khôn ngoan biết nói, đọc, tuy đã làm cho người ta yêu quý, nhưng ta còn thấy nó đáng quý hơn nữa bởi vì trước khi đi còn biết lượn quanh mồ cổ chủ ba lần, tỏ tình lưu luyến không vì chủ mới mà quên cổ chủ, trên đời dễ mấy người được như nó.

Vưu Nam Báo có vẻ buồn, gật đầu nói :

- Một con anh vũ mà còn biết điều trung nghĩa, không quên cổ chủ, chúng ta là những kẻ hào hiệp trong giới võ lâm, há không biết tận tâm kiệt lực, khôi phục sơn hà, đánh đuổi ngoại xâm, thì sao này xuống đến tuổi vàng, còn mặt mũi nào trông thấy tiên đế?

Chu Bạch Mi nhướn mày cười nói :

- Vưu lão quái vật thôi đừng cảm khái nữa, phải biết rằng muốn quang phục đạo nghiệp cần phải thực tế, nào lại đây, chúng ta phải tốn một chút hơi sức điểm các huyệt đạo trên khắp thân thể hai cô bé này một lượt mới được.

Vưu Nam Báo cau mày nói :

- Hai cô bé này đều còn ít tuổi cả, làm thế nào ta có thể đặt tay vào mình họ mà điểm huyệt được?

Chu Bạch Mi cười ha hả :

- Chẳng trách thiên hạ gọi người là Truy Hồn Học Cứu quả nhiên hủ bại thật, chúng ta đã ngần này tuổi đầu, còn gì tị hiềm nữa? Bây giờ ta cần phải hết sức lấy Tiên Thiên chân khí dẫn sức thuốc cho nó tràn

đầy khắp bách huyết cơ thể bệnh nhân, mới có công hiệu mạnh và bổ ích rất nhiều cho họ được. Như thế là gián tiếp cho việc quang phục đại nghiệp đó!

Vưu Nam Báo cười nói :

- Chu huynh cho rằng ta nên lấy đại nghiệp làm trọng, đừng câu nệ tiểu tiết chứ gì? Được rồi, để ta giúp một tay.

Nói xong, hai vị tuyệt đại kỳ hiệp đều vận Tiên Thiên chân khí cách thể truyền không, dẫn sức thuốc cho truyền đi khắp thân thể Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ, không cho ngừng trệ một chỗ.

Chờ đến lúc Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ từ trong giấc ngủ khoan khoái tỉnh dậy, đều cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng sáng khoái vô cùng, nhất là Vũ Văn Kỳ đã được uống hơn một bình máu lươn, nội lực và chân khí tăng cường gấp bội, có khi còn cao hơn cả Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi là những người mất mấy chục năm tu luyện.

Hai thiếu nữ yếu điệu đứng lên, tạ ơn Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo, một lát sau, Vũ Văn Kỳ chợt nhìn quanh trên các ngọn cây, ý muốn tìm cái gì, rồi hỏi :

- Hai vị tiền bối có thấy Linh nhi đâu không?

Vưu Nam Báo mỉm cười đáp :

- Vũ Văn cô nương đừng lo, con anh vũ trung nghĩa lắm, bữa nay nó không chào cô nương mà đi, là vì Chu Bạch Mi huynh sai nó lên Đại Tuyết Sơn tìm Thiên tử tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên để khôi phục dung mạo cho hai vị cô nương đó.

Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Thiên tử tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên đâu có phải là vật dễ kiếm, và Linh nhi dù có trông thấy cũng chưa chắc đã đem về được.

Chu Bạch Mi cười nói :

- Ta chỉ sai nó đi dò tìm giúp ta, miễn nó tìm thấy là đủ, khi nào tìm được ta sẽ thân hành đi lấy.

Vũ Văn Kỳ lại hỏi :

- Chu lão tiền bối đã định như vậy, thì ta ở lại đây chờ Linh nhi trở về sao?

Chu Bạch Mi lắc đầu cười :

- Không cần chờ, ta đã dặn Linh nhi khi nào xong việc thì bay thẳng về Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp, sẽ gặp ta ở đấy.

Lãnh Băng Tâm cau mày nói :

- Linh nhi làm sao tìm thấy Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp được?

Vưu Nam Báo cười nói :

- Con linh vũ của Vũ Văn cô nương tinh khôn vô cùng, nó đã từng đi khắp các nơi danh sơn thắng tích, lại còn đọc được cả chữ nữa.

Nói xong bèn thuật lại lời con chim cho hai thiếu nữ nghe.

27. Chương 27: Dưới Núi Ma Vân Bàn Độc Kế

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm nghe nói đều kinh dị vô cùng.

Bốn người đều dời khỏi Dẫn Sơn, trở về Bắc Thiên sơn Đan Tâm giáp.

Ta hãy tạm gác chuyện bọn Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi kéo nhau về Đan Tâm giáp lại, đây xin thuật tiếp câu chuyện bọn ưng khuyến Thanh đình Đồ Viễn Trí.

Quang âm thẩm thoát đã đến ngày mừng mười tháng ba.

Bọn ưng khuyến Thanh đình từ các nơi các xứ đều vâng mật lệnh của Đồ Viễn Trí lần lượt kéo về tụ tập ở Bắc Thiên sơn Ma Vân lĩnh để đợi ngày mười chín tháng ba, Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba xuất lĩnh bọn chí sĩ cử hành đại lễ tế điện, sẽ lên Đan Tâm giáp chẳng một mẻ lưới quét sạch.

Đồ Viễn Trí nhắm tính nhân số, những tay hảo thủ, quả nửa đã có mặt, chỉ còn thiếu Thần Lực Hoạt Phạt Kim La Hán, một trong ba vị cao tăng Tây Tạng, và Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thắng là chưa thấy đến.

Lúc này Đồ Viễn Trí nhận thấy Âu Dương Bình đã từng thi triển độc kế, dùng chưởng điểm chết Tiêu Tử Bình, lại chém được đầu Nhạc Long Phi, nên đã coi hắn không khác gì chân tay cật ruột.

Vậy nên sau khi hắn nhắm tính nhân số xong, liền cười nói với Âu Dương Bình :

- Thời gian hãy còn chín ngày nữa, mà những tay cao thủ chỉ còn thiếu có Thần Lực Hoạt Phạt Kim La Hán và Thiết Tam Thắng chưa đến, người đối với cuộc chiến ở Đan Tâm giáp này ý kiến thế nào?

Âu Dương Bình cười một cách nham hiểm, rồi nói :

- Kim La Hán và Thiết Tam Thắng tuy là tay hảo thủ xuất chúng, nhưng theo ý tại hạ, nếu chín hôm nữa họ không tới kịp, thì cũng chiến đấu này chúng ta vẫn nắm chắc phần thắng.

Đồ Viễn Trí nhướn mày nói :

- Âu Dương huynh tin tưởng về cái gì mà dám nói chắc như thế?

Âu Dương Bình mỉm cười đáp.

- Tại hạ nhận thấy Đồ tiên sinh thân tuyệt học không kém gì Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba.

Đồ Viễn Trí gật đầu, vẻ tự phụ nói :

- Ta tuy chưa từng giao đấu với Chu Nhuận Ba lần nào, nhưng tự xét sức mình cũng không đến nỗi không địch lại hắn.

Âu Dương Bình lại cười, nói tiếp :

- Trong bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng thì Tiêu Tử Bình đã chết, chỉ còn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường, Tây Môn Túy, thì bên này ta đã có Nam Hải Độc Long Lê đảo chủ, Thượng Quan Kính huynh, Cốc đạo trưởng và Phục Bách Thao thân quân, cũng đủ đối địch.

Đồ Viễn Trí nghĩ một lúc, rồi mỉm cười nói :

- Mấy người ấy đều đồng can đồng lực cả, nhưng đối phương có Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi trợ trận.

Âu Dương Bình cười nói :

- Lệnh cao đồ Cận Vạn Tôn và tại hạ cũng có thể miễn cưỡng đối địch được với bọn Vũ Nam Báo, Chu Bạch Mi, huống chi bên ta lại còn hơn hắn mấy tay tuyệt đỉnh cao thủ là Hồng Vân tôn giả và Hắc Sát đại vương, sẵn sàng tiếp ứng.

Đồ Viễn Trí nghe xong gật đầu, Âu Dương Bình nhướn mày cười nói :

- Huống chi lại còn thuộc hạ của Lê đảo chủ là bọn Nam Hải bát quái võ công không đến nỗi yếu, lại thêm đội Hắc y Thiết vệ do Đồ tiên sinh huấn luyện đã lâu, toàn những tay hảo thủ cả, nên Âu Dương Bình cho rằng dù Thiết Tam Thắng và Kim La Hán không đến kịp, chúng ta vẫn đứng về phe thắng, nếu bọn họ đến cả, thì lực lượng hai bên chênh lệch đã quá rõ ràng, chúng ta chỉ cần một trận là san phẳng Đan Tâm giáp thành bình địa được.

Đồ Viễn Trí mặt mày hớn hở, giơ tay đập vào vai Âu Dương Bình một cái thật mạnh, cất tiếng ha hả cười :

- Âu Dương lão đệ phân tích thực rõ ràng xác đáng, nhưng ta dám chắc lão đệ chưa biết ta còn một tay trợ lực lợi hại gấp trăm lần Kim La Hán, Thiết Tam Thắng cơ.

Âu Dương Bình kinh sợ, đôi mắt tròn tròn, chú nhìn Đồ Viễn Trí lắc đầu cười nói :

- Có lẽ Đồ tiên sinh nói hơi quá một chút.

Đồ Viễn Trí hỏi :

- Âu Dương lão đệ nói ta nói quá về cái gì cơ?

Âu Dương Bình nói :

- Công lực của Thiết Tam Thắng và Kim La Hán cũng phảng phất như Đồ tiên sinh, không hơn không kém, đời này hiếm có đối thủ, làm gì có còn nhân vật nào lợi hại hơn họ đến trăm lần?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Ta không hề nói quá một tí nào, người giúp ta đây, chỉ một mình hần có thể giết hết bọn phản nghịch trong Đan Tâm giáp, kể cả Chu Nhuận Ba, vậy thì rõ ràng là tài hần còn cao siêu ghê gớm gấp trăm lần bọn Kim La Hán và Thiết Tam Thắng không?

Âu Dương Bình “à” một tiếng, rồi lại lắc đầu nói :

- Tại hạ vẫn không tin rằng trên đời có nhân vật nào tài giỏi đến thế, người đó là ai vậy?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Ta không thể tuyên bố người đó là ai được, các vị thử đoán xem, vì nếu ta không nói rõ tên họ của hần ra đây, thì cái uy lực của hần quả thật rộng lớn vô cùng, chỉ sợ khi ta nói ra rồi, rất có thể hần sẽ mất hết uy lực.

Âu Dương Bình gượng cười nói :

- Vậy thì hần quả là một đại quái nhân...

Chưa nói dứt lời, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao đã nhăn nhó cười hỏi Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh, tại hạ đoán tay giúp việc cho ta, mà Đồ tiên sinh vừa nói không phải là người, mà là một đạo sắc chỉ mật lĩnh của Đức đương kim Vạn tuế, tiên sinh đem đạo mật chỉ ấy điều động một đại đội binh mã, chờ đến lúc ấy sẽ đánh thẳng vào Đan Tâm giáp, bắt hết bọn phản nghịch!

Đồ Viễn Trí lắc đầu cười :

- Phục thần quân đoán sai rồi, tôi nói người trợ lực, chứ đâu phải Thánh chỉ. Điều động binh mã để đánh một toán giặc tầm thường thì được, chứ còn đối với bọn Chu Nhuận Ba này, toàn là những tay cao thủ tuyệt kỹ cả, thì lại thành ra vô dụng, huống chi Đan Tâm giáp núi cao ngàn trượng, băng chắn muôn trùng, chân người khó có thể đi tới, vì vậy không thể dùng quân lực được.

Phục Bách Thao đỏ mặt, ngồi im không nói gì nữa, Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh nhướn cao lông mày, mỉm một nụ cười thông cảm, nói với Đồ Viễn Trí :

- Đồ tiên sinh, tại hạ có thể đoán được nhân vật mà Tiên sinh vừa nói đó!

Âu Dương Bình nhìn Cốc Trường Thanh mỉm cười nói :

- Cốc đạo trưởng nghĩ nhanh lắm, Âu Dương Bình cũng có thể đoán trúng được đến tám chín phần mười.

Đồ Viễn Trí đưa mắt nhìn hai người, cười hì hì, hỏi :

- Ta không tin Cốc đạo trưởng và Âu Dương lão đệ lại có ý nghĩ giống nhau đến thế được, hai vị nói thử cho ta nghe xem có đúng không?

Cốc Trường Thanh nhấp nháy đuôi lông mày, miệng khẽ ngâm :

- Rừng có mạch, vách có tai...

Âu Dương Bình mỉm cười ngâm tiếp :

- Trong rèm đã chắc không ai ru mà?

Đồ Viễn Trí nghe xong hai câu thơ có ngụ ý rất sâu xa, bèn tay phải nắm Âu Dương Bình, tay trái nắm Cốc Trường Thanh, ngược mặt lên trời cười sảng sặc, rồi nói :

- Cốc đạo trưởng và Âu Dương lão đệ thật là tuyệt thế kỳ tài! Nếu ba chúng ta kết bạn tâm tri, thì làm việc gì mà không thành, công gì mà không toại?

Nghe mấy câu này làm cho tất cả bọn ưng khuyển Thanh đình ngồi trong đó, đều ngẩn người ra, không hiểu mô tê gì cả, đừng nói hai vị cao tăng Tây Tạng là Hồng Vân tôn giả và Hắc Sát đầu đà là những người tuy công lực cực cao, nhưng tư chất hơi kém, ngay đến mấy tên hung ác gian xảo có tiếng là bọn Lê Phóng Hạc, Thượng Quan Kính và Phục Bách Thao mà cũng không sao đoán nổi hai câu Âu Dương Bình và Cốc Trường Thanh ngâm vừa rồi có hàm ý nghĩa sâu sắc thế nào mà làm cho Đồ Viễn Trí tỏ vẻ cao hứng tán thưởng họ như vậy?

Chẳng mấy chốc đã đến ngày mười lăm tháng ba, trong bọn ưng khuyển Thanh đình lại có thêm một tay cao thủ nữa đến.

Người này tức là Thần Lực Hoạt Phạt Kim La Hán, một tay cao thủ nhất trong ba vị đại sư Tạng phái.

Đồ Viễn Trí nhân ngày trước ở trong đại nội Thanh đình từng vâng chỉ so tài trước mặt Hoàng thượng, đã nhận thấy về phương diện chân lực nội gia, Kim La Hán quả có cao hơn mình chút đỉnh, nên vì ghen sinh ghét, trong bụng đã thầm tính tới ngày mười chín tháng ba này, sẽ tìm cách làm cho bọn Thiết Tam Thắng, Kim La Hán và Chu Nhuận Ba đều đồng qui ư tận, để từ nay về sau mình không những võ công đã quán tuyệt hoàn cầu mà trước mặt Thanh đế, cũng sẽ trở nên một nhân vật được tin yêu hơn hết.

Quý Trọng Tiên Ông quả đáng kể là một tay đại đại kiêu hùng trong giới võ lâm đương thời, trong bụng tuy đã trù tính phương kế mượn dao giết người, chỉ dùng một viên đá mà ném chết được đôi chim, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ vui mừng hơn hờ vội vàng chạy ra đón Kim La Hán, cười ha hả nói :

- Thần lực đại sư đã đến trước hẹn thế này, thì còn lo gì không có người đánh bại được Chu Nhuận Ba. Bên ta lần này nhất định sẽ thắng lợi hoàn toàn.

Kim La Hán là một nhà sư diện mạo hung ác, nước da vàng ệch, nghe Đồ Viễn Trí nói xong, bèn chấp tay ngang ngực, niệm một tiếng “A di đà Phật” rồi mỉm cười nói :

- Đồ lão cung phụng thần công tuyệt nghệ, danh lừng tám cõi, sao lại nhún nhường quá thế?

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Thần lực đại sư, Đồ Viễn Trí này đâu có nhún mình, tại hạ nhận thấy rằng trừ hai ngón “Càn Khôn Đại Thủ Ấn” và Mật Tông thần công của đại sư ra, thì không còn ai dám quả quyết là có thể hạ được Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba.

Kim La Hán thấy Đồ Viễn Trí nhắc đến hai ngón công lực đặc ý nhất của mình, bất giác cũng phồng mũi, nhưng lão hết sức tự kiềm chế, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, đoạn mỉm cười nói :

- Thiết Tam Thắng còn chưa đến ư? Ngón Bát Quái thần đao và Cửu Cửu Truy Hồn chưởng pháp của ông ta, cũng đủ đương nổi trọng trách ấy.

Đồ Viễn Trí cười nói :

- Công lực của Thiết Tam Thắng so với Đồ Viễn Trí này chẳng qua cũng sà sà như nhau, bằng thế nào được đại sư nên bốn hôm nữa đại chiến ở Đan Tâm giáp, xin mời đại sư đối phó với Chu Nhuận Ba cho, nếu nhờ ngón “Càn Khôn Đại Thủ Ấn” giết được Chu Nhuận Ba thì bọn nghịch tặc khác nào như là rắn không đầu, tự nhiên không cần đánh cũng vỡ, công lao kỳ này đều là về đại sư cả.

Ở đời ai mà không ưa nịnh, Kim La Hán được Đồ Viễn Trí phỉnh phờ mấy câu, toàn thân ngứa ngáy, nhấp nhồm như muốn bay lên chín tầng mây, nhướng mày cười ha hả :

- Đồ lão cung phụng đã quá yêu mà cất nhắc cho, bản tăng cũng đành miễn cưỡng gánh lấy trọng trách vậy, nhưng Chu Nhuận Ba thanh danh lớn lắm, may rằng Đồ lão cung phụng sẽ vui lòng hợp sức mới bản đạo mới được.

Âu Dương Bình đứng bên, nghe hai người đối đáp nhau, khẽ đưa mắt cho Cốc Trường Thanh, rồi bước ra ngoài :

Cốc Trường Thanh biết ý cũng bước theo ra, mỉm cười nói :

- Âu Dương huynh định bảo tôi gì vậy?

Âu Dương Bình cười nói :

- Tại hạ đồ đạo trưởng biết Đồ tiên sinh mọi khi vẫn coi thiên hạ không ai ra gì, sao bữa nay lại hết sức tán dương Thần lực đạo sư như vậy là có ý gì?

Cốc Trường Thanh chớp chớp đôi mắt, mỉm cười nói :

- Vừa rồi chúng ta đoán tâm sự của Đồ tiên sinh, đã thấy rằng anh hùng sở kiến lượt đồng, bây giờ đối với việc này, chúng ta lại cùng thử đoán xem sao!

Âu Dương Bình cười nói :

- Đoán thế nào?

Cốc Trường Thanh nghĩ một lúc rồi nói :

- Chúng ta thử đoán cái nguyên nhân và dụng ý của Đồ tiên sinh hết sức tán dương thần lực của đại sư rồi mỗi người viết một chữ vào lòng bàn tay mình, đoạn cùng mở ra xem có hợp nhau không?

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Cách ấy hay lắm, thú vị lắm! Bây giờ tại hạ định thế này, chữ nào đoán nguyên nhân thì viết vào tay trái, còn chữ nào đoán dụng ý thì viết vào bàn tay phải..

Nói xong, hai người chìa tay viết chữ vào, đoạn mở ra xem, bất giác cùng lấy làm kinh dị thán phục, cất tiếng cười râm râm.

Thì ra tay trái Âu Dương Bình và Cốc Trường Thanh đều viết một chữ “ghen”, mà trong tay phải của họ thì đều có chữ “giết”.

Đồ Viễn Trí nghe tiếng hai người ha hả cười, liền bước tới bên, hỏi :

- Cốc đạo trưởng và Âu Dương lão đệ cười gì thế?

Âu Dương Bình vừa toan trả lời, Cốc Trường Thanh vội đưa mắt ra hiệu, rồi tìm một không liên can gì đến, nói chống chế đi.

Khi Đồ Viễn Trí bước ra chỗ khác, Cốc Trường Thanh nói khẽ với Âu Dương Bình :

- Âu Dương huynh, Đồ tiên sinh tính ghen tài quá nặng, không muốn cho ai hơn mình, về bất cứ phương diện gì, nên đối với ông ta, chúng mình cần phải chịu lui đi vài bước, đừng để lộ cho ông ta trông thấy.

Âu Dương Bình chợt nghĩ ra, liền nói :

- Cốc đạo trưởng nói đúng lắm, cộng sự với một nhân vật như Đồ tiên sinh thật khó khăn hết sức, nếu không tỏ tài mình ra, thì bị ông ta khinh thường, mà tỏ tài ra, thì lại bị ông ta ghen ghét không còn biết đẳng nào mà xét đoán nữa.

Cốc Trường Thanh chú ý nhìn Âu Dương Bình, trên mặt thoáng hiện một nét cười kỳ lạ, đoạn gật đầu nói :

- Âu Dương huynh đừng nên quá khiêm, tại hạ tưởng về phương diện đó Âu Dương huynh đã xét đoán rõ lắm rồi chứ, thế nào cuộc đại chiến ở Đan Tâm giáp, huynh đài chẳng lập được đại công.

Âu Dương Bình mặt hơi biến sắc, nhưng chỉ trong nháy mắt hấn lại lấy được vẻ mặt bình tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Cốc đạo trưởng chớ quá khen, tạ hạ còn mong được đạo trưởng hết lòng dẫn dắt, và đừng tiếc những lời dạy bảo cho.

Cốc Trường Thanh nhượng mảy nói :

- Âu Dương huynh đừng nói thế, chúng ta chí đồng đạo hợp, lợi hại cùng chia, lẽ nào lại không chiếu ứng lẫn nhau.

Đây lại nói về bọn chí sĩ, nghiệp tử cô thần đang hội họp ở Đan Tâm giáp.

Bên ngoài Đan Tâm giáp tuy địa thế hiểm trở, không mấy người qua lại, nhưng bên trong Đan Tâm giáp lại là một cảnh giới đào nguyên, phong cảnh hữu tình, đất cát phì nhiêu, sản vật rất là phong phú.

Khắp mặt trai gái già trẻ trong giáp đều ăn mặc theo lối nhà Minh, Nhật Nguyệt Thần Phan Chu Nhuận Ba là một vị bạch y lão tẩu tuổi trạc dưới sáu mươi, diện mạo hiền hòa, vóc người thanh tú.

Người đến Đan Tâm giáp cầu kiến Chu Nhuận Ba trước nhất là Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái.

Chu Nhuận Ba vừa nghe tên Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái, liền thân hành ra cửa giáp đón.

Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái thấy Đan Tâm giáp chủ ra tận cửa ngoài nghênh tiếp bất giác đều thấy áy náy không yên, Phù Vân Tử cúi đầu ngang ngực, chấp tay mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ là dòng dõi Thiên hoàng, bọn Phù Vân Tử chúng tại hạ chỉ là dân quê mùa, đâu dám...

Chu Nhuận Ba không đợi Phù Vân Tử nói hết, vội xua tay ngắt lời :

- Phù Vân đạo trưởng, xin đừng nhắc tới bốn chữ “dòng dõi Thiên hoàng” nữa, sơn hà đổi sắc đã lâu, Chu Nhuận Ba này đã không tuân tiết theo đức Tiên hoàng để xuống suối vàng, lại cũng chưa tắm máu chinh bào, bọc thầy da ngựa, chỉ lẩn tránh chỗ biên thùy này, cầu toán tính mệnh còn mặt mũi nào dám cuồng vọng nhận mình là người hoàng tộc nữa.

Hàn Nguyệt sư thái chấp tay niệm một câu “A di đà Phật” rồi mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ không nên quá khiêm! Người đã phái Nhạc Long Phi lão đệ du hiệp bốn phương kết giao với những bậc nhân thân chí sĩ trong nước nên cái khí tiết dân tộc ẩn nấp giấu vuốt để mưu đồ quang phục giang sơn đó là một chiến lược rất cao minh cho đại nghiệp lâu dài, há phải sự nghĩa phẩm nhất thời sánh kịp được!

Chu Nhuận Ba nghiêng mình né tránh về một bên mời khách vào giáp, rồi nói :

- Tị Trần am chủ, tại hạ tuy vẫn định nghĩ mưu lược quang phục nhưng bọn giặc Mãn khi nào chịu để cho ta ẩn nấp giấu vuốt mãi được.

Hàn Nguyệt sư thái ngạc nhiên hỏi :

- Chu giáp chủ nói thế là ý thế nào? Hẳn là bọn ưng khuyến Thanh đình đã động rạng gì chăng?

Chu Nhuận Ba mỉm cười đáp :

- Thanh đế đã ban mật chỉ sai Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí xuất lĩnh bọn giang hồ nhân vật cam tâm làm mã tròng cho hổ, và bọn Tạng phái tam tạng là Hồng Vân tôn giả, Hắc Sát đầu đà, Kim La Hán và Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thắng, thừa dịp mười chín- ba tới hướng về Bắc tể điện Đức tiên hoàng, dốc toàn lực sang phăng Đan Tâm giáp thành bình địa.

Phù Vân Tử “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Thiên hạ sao lại có những chuyện xảo hợp như thế. Thật đúng như...

Chu Nhuận Ba ngắt lời cười nói :

- Có phải cũng đúng như lời các vị đã bàn nhau ở trong thuyền sau khi vừa thoát hiểm ở đảo Độc Long không?

Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái đều giật mình kinh sợ tự nhủ thâm không hiểu sao Chu Nhuận Ba không hề bước ra khỏi Bắc Thiên sơn, mà lại biết cả câu chuyện bí mật ở đảo Nam Hải?

Hàn Nguyệt sư thái kính phục vô cùng, mỉm cười hỏi :

- Chu giáp chủ tinh tu trong Bắc Thiên sơn, mà biết cả nội dung trong tờ mật chỉ của Thanh đế, đủ thấy người thâm mưu viễn lự.

Chu Nhuận Ba lắc đầu cười gượng :

- Tại hạ đã kiệt tâm tận lực đặt sẵn người bên cạnh bọn Đồ Viễn Trí, mấy nước cờ nhàn, nhưng biết đâu đối phương không nghĩ cách bố trí bên trong Đan Tâm giáp này cũng như tôi đã bố trí họ.

Phù Vân Tử giật mình kinh sợ nói :

- Chu giáp chủ nói thế là ý thế nào? Chẳng lẽ trong Đan Tâm giáp này cũng có gian tế của Thanh đình ẩn náu sao?

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Trước kia tạ hạ cũng không biết, vẫn cho là trong Đan Tâm giáp này toàn là những nghiệt tử cô thân, một lòng một dạ với nhà Minh, nhưng gần đây mới nhận ra là có mấy việc bí mật trọng yếu đã bị tiết lộ ra ngoài, thế mới biết đối phương tâm kế quá độc, không một kẻ hở nào mà không lọt vào, quả nhiên họ đã cho gian tế mai phục sẵn ở bên mình.

Hàn Nguyệt sư thái cau mày nói :

- Cái tội công rắn cắn gà nhà đó, không thể tha thứ được, Chu giáp chủ nên tra xét rõ ràng, rồi trừ ngay đi mới được!

Chu Nhuận Ba gượng cười nói :

- Tại hạ đã bí mật để ý tra xét từ lâu, nhưng không hề thấy có người nào, hoặc chỗ nào khả nghi hết.

Phù Vân Tử thủng thỉnh bước, vừa chú ý ngắm nhìn phong cảnh đẹp để nên thơ trong Đan Tâm giáp, vừa nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, bọn Tạng phái tam tăng, Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí và Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc, đều là những tay cao thủ xuất loại bạt tụy cả, lại thêm một bọn cường nô trợ trụ vì ngược, xem chừng đối phương thực lực mạnh lắm, không phải dễ đối phó đâu.

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Tại hạ cũng biết thế địch mạnh lắm, tại hạ có hai người võ nghệ tinh tuyệt là Diệu Nhất vũ sĩ và Đại Trí thiền sư thì lại sang Miêu chơi, không có mặt trong giáp.

Phù Vân Tử đã được nghe tiếng Diệu Nhất vũ sĩ và Đại Trí thiền sư do Nhạc Long Phi kể lại, liền mỉm cười nói :

- Diệu Nhất đạo trưởng và Đại Trí thiền sư tuy đi chơi xa, nhưng đến ngày mười chín tháng này cũng trở về tham dự đại lễ Bắc tế cúng Tiên hoàng chứ?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Chiều lý thì hai vị tất phải trở về, nhưng đường xá xa xôi, việc đời trắc trở không lường, ngộ nhỡ dọc đường có xảy ra sơ sót gì, thì chúng ta lại mất đi hai tay trợ lực tuyệt vời.

Trong khi nói chuyện, trước mắt đã hiện ra một cái hồ, nước trong leo lẻo, rộng ước lên tới trên một mẫu, giữa hồ có một tòa thủy các rộng rãi, trong các đã bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, Chu Nhuận Ba chấp tay mời khách lên lầu, rồi mỉm cười nói :

- Dám hỏi Tị Trần am chủ và Phù Vân đạo trưởng có vị nào kiêng rượu không?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói :

- Chúng ta tuy là những kẻ xuất gia, nhưng nhiều lúc còn phải giết người phóng hỏa, đâu có kiêng rượu thịt, chỉ giận một điều là chưa được ăn thịt bọn giặc Mãn cho đỡ đói lòng, uống máu bọn ưng khuyến cho đỡ rạo cổ thôi.

Phù Vân Tử thấy trong bàn tiệc có mấy món ăn lạ, không phải trong lúc vội vàng có thể làm được, mà chắc là phải dự bị từ trước, bất giác nhướn mày hỏi :

- Chu giáp chủ tại mắt thật bá đạo, có lẽ lúc bần đạo và Tị Trần am chủ vừa vào tới Bắc Thiên sơn nhất thiết hành động cử chỉ đều không lọt qua mắt Giáp chủ?

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Đạo trưởng không nên trách, không phải Chu Nhuận Ba này cố ý vô lễ đối với quý khách, nhưng vì con đường này không khác gì cái gai trong con mắt bọn sai lang không thể không luôn luôn đề phòng cẩn thận từng tí, không dám sơ hở một lúc nào.

Nói đến đây, nâng chén mời khách, lại trở mấy món nấu ngon lành tinh khiết, mỉm cười nói :

- Đan Tâm giáp là một chỗ biên giới nghèo nàn hẻo lánh không vật gì quý để khoản đãi thượng tân, chỉ có tên đầu bếp là Tiền Tứ nấu bếp rất khéo, không kém gì Dịch Nha ngày trước, còn biết chế biến các món ăn cho tăng thêm giai vị, nên cũng không đến nỗi kém lắm, xin mời đạo trưởng và am chủ nếm thử.

Phù Vân đạo trưởng nếm qua mấy món, quả nhiên món nào cũng thơm ngon đặc biệt, nấu nướng vừa vặn, rượu cũng chế bằng một thứ gạo riêng, thể gian hiếm có.

Hàn Nguyệt sư thái cười nói :

- Vị đầu bếp này, chắc là ngự trù ngày xưa, quả nhiên tài nấu nướng không kém gì Dịch Nha thật!

Chu Nhuận Ba ngậm ngùi :

- Thân phụ Tiền Tứ nguyên là một đầu bếp có tiếng nhất trong đại nội, thân phụ hấn mất thì hai anh em hấn kế nghiệp, chỉ đáng tiếc là Tiền Tứ tuy theo tôi trốn về đây, còn em hấn là Tiền Thất vẫn ở lại Bắc Kinh, phục vụ cho giặc Mãn.

Phù Vân Tử cười nói :

- Ròng sinh chín con, mỗi con một khác, Ngô Tam Quế, Hồng Thừa Trù quan cao cực phẩm, chịu bao ơn nặng đức dày của Tiên đế, mà còn không biết xấu hổ, đem thân hàng giặc, nói gì một tên đầu bếp, chức phận con con.

Vừa nói đến đây, Chu Nhuận Ba chợt dừng chén, sắc mặt tỏ vẻ âu sầu buồn bã.

Phù Vân Tử biết mình nhắc đến bọn gian tặc vô sỉ Ngô Tam Quế lại làm cho Chu Nhuận Ba chạnh lòng nhớ đến quân vương bèn nâng chén mỉm cười :

- Chu giáp chủ, bần đạo nhờ lời, nay xin mượn hoa cúng Phật, kính dâng Giáp chủ ba chén để chuộc lỗi.

Chu Nhuận Ba mỉm cười đỡ lấy chén rượu, uống hết ba chén, lại lắc đầu than rằng :

- Nằm gai nếm mật đâu dám quên cái nhục của non sông, giấc ngủ bữa ăn cũng phải nhớ đến cái thù của Quân thượng, đạo trưởng có lẽ hỏi gì đâu? Chỉ vì Chu Nhuận Ba này vừa chợt nghĩ đến câu chuyện năm xưa, nếu Tiên hoàng không nghe lời gian nịnh, giết lầm Hùng Đình Bất, đem thủ cấp rêu rao khắp bốn phương làm cho sĩ khí dân tâm đều ngã lòng nản chí, thời bọn giặc Thanh dầu mạnh, cũng chưa chắc đã giày xéo giang sơn ta được.

Nói đến đây chợt lộ vẻ sùng sùng, mỉm cười nói tiếp :

- Nghĩ đến chuyện Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật khi khôi phục giang sơn, dụng tâm khổ sở như thế, Chu Nhuận Ba này thân mang món nợ máu, mà lại lẫn trốn chốn biên thùy, lại còn nghĩ tới chuyện “ăn ngon mặc đẹp” so với cổ nhân, xấu hổ đến chết!

Hàn Nguyệt sư thái niệm Phật một câu, rồi nói :

- Chu giáp chủ nói thế cũng không đúng, bọn Mãn nô vừa chiếm được non sông của ta, khí thế đương thịnh, lại dùng đủ mọi thủ đoạn để thống trị quân ta, không thể ví với Ngô vương Phù Sai là một ông vua chỉ ham mê tửu sắc được, Chu giáp chủ đã nhìn xa thấy rộng, cho Nhạc Long Phi lão đệ du hiệp giang hồ, quảng kết bọn di dân chí sĩ, nêu cao chí sĩ khí tiết dân tộc, bồi dưỡng căn bản, chờ dịp khởi sự, quả thực hiển minh

không ai sánh kịp. Hoàn cảnh mỗi thời mỗi khác, muốn thành công ngay cũng khó lắm, nếu lại bắt chước cái lối nằm gai nếm mật như Vương Câu Tiễn ngày xưa, thì chẳng qua cũng tự làm khổ mình mà không có lợi gì cả.

Chu Nhuận Ba nghe Hàn Nguyệt sư thái nhắc đến ái đồ Nhạc Long Phi, bất giác mỉm cười nói :

- Tị Trần am chủ, tiểu đồ Nhạc Long Phi tư chất cũng khá, chỉ phải cái chưa có kinh nghiệm giang hồ, chẳng biết trong lúc nói năng ứng xử có điều gì thất thố không?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói :

- Bần ni bận chút việc, không đến dự Nam Hải Anh Hùng hội, nên chưa gặp Nhạc Long Phi lão đệ, nhưng cứ theo lời Phù Vân Tử đạo trưởng nói thì Nhạc lão đệ là người thành thực cẩn thận, anh tuấn phong lưu, lại được Chu giáp chủ chân truyền, võ công cái thế, thật là một con phượng trong loài người, hiếm có, hiếm có lắm!

28. Chương 28: Thiên Sơn Kiếm Khí Chấn Hoàng Hôn

Chu Nhuận Ba nghe xong, vừa nói được một câu :

- Am chủ quá khen...

Thì Phù Vân đạo trưởng đã cười ngắt lời :

- À, bần đạo phải mừng Giáp chủ mới được!

Chu Nhuận Ba ngạc nhiên hỏi :

- Ta có cái gì đáng mừng đâu?

Phù Vân đạo trưởng mỉm cười nói :

- Tị Trần am chủ có một vị nữ đệ tử đặc ý tên là Vũ Văn Kỳ, Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên cũng có một nữ đệ tử đặc ý là Lãnh Băng Tâm, cả hai đều tươi đẹp như tiên nữ Hằng nga, và cùng là những đóa hoa lạ trong giới võ lâm, bọn họ đã cùng Nhạc Long Phi kết nghĩa kim lan, tình như ruột thịt!

Chu Nhuận Ba nghe xong, cười ha hả :

- Những chuyện nhi nữ, nên cho nhi nữ tự chủ, nhưng nếu đạo trưởng muốn mối lái, thì Chu Nhuận Ba này cũng không dám từ chối, chờ sau ngày mười chín tháng ba, đẹp xong bọn hung đồ ưng khuyến sẽ xin mời đạo trưởng uống một bữa thật say.

Phù Vân Tử thấy Chu Nhuận Ba vui lòng chấp thuận ngay việc hôn nhân đại sự của Nhạc Long Phi, Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, thì bất giác cũng cao hứng, lại cười nói :

- Chu giáp chủ tuy sáng suốt, nhưng bần đạo cũng phải nói số là Lãnh Băng Tâm cô nương tuy môn hộ không được chính đạo lắm, nhưng tâm tình cô ta thì...

Chu Nhuận Ba vội xua tay, cười ngắt lời :

- Đạo trưởng không cần phải giải thích, ta biết Lãnh Băng Tâm nhân phẩm đứng đắn, kỳ Nam Hải Anh Hùng hội vừa rồi, nếu không nhờ có nàng, thì bọn quần hiệp làm sao mà an nhiên vô sự trở về được?

Phù Vân Tử than rằng :

- Chu giáp chủ tuy đã biết chuyện trong Nam Hải Anh Hùng hội nhưng có thể chưa biết tin rằng sư phụ của Lãnh Băng Tâm Ô Mông Xà Nữ Thiệu Hàm Yên đã tạ thế ở Tiên Hà linh.

Chu Nhuận Ba giật mình kinh sợ hỏi :

- Việc này quả thật là ta không biết thật, nghe nói Thiệu Hàm Yên không bao giờ ra khỏi Ô Mông, sao lại chết ở Tiên Hà lĩnh?

Phù Vân Tử bèn đem chuyện Thiệu Hàm Yên tuần tình tự vẫn do Lãnh Băng Tâm kể lại, thuật hết cho Chu Nhuận Ba nghe.

Chu Nhuận Ba nghe, lắc đầu than :

- Trông nhân được quả, báo ứng tuần hoàn, tơ hào không lẫn, chỉ có sớm muộn mà thôi, nếu không phải những bậc tuệ nghiệp thần thông, thời sao biết trước được?

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười hỏi :

- Chu giáp chủ cũng tin cái thuyết tuệ nghiệp thần thông à?

Chu Nhuận Ba gật đầu cười nói :

- Ta ẩn nấu trong chỗ biên giới cùng tột này, ngoài việc dạy học tuyệt nghệ ra không có việc gì làm nên chỉ nghiên cứu dịch số làm vui, đến nay mới dám tự tin là đã thành tựu đôi chút.

Hàn Nguyệt sư thái thấy Chu Nhuận Ba tinh thông cả Tiên thiên dịch số thì kính phục vô cùng, liền hỏi :

- Chu giáp chủ đã tinh thông dịch số, tất cũng đã nghiên cứu đại cục nước nhà, có phải hiện thời khí thế giấc Mãn còn thịnh lắm, phải chờ tới hơn một trăm năm nữa mới suy yếu phải không?

Chu Nhuận Ba gật đầu lia lịa :

- Am chủ tuệ nghiệp đã sâu, đoán không sai chút nào! Cứ theo ta kiến thành suy ngẫm, thì Mãn nô khí thế đang thịnh phải hơn một trăm năm nữa mới suy, và tới hai trăm năm sau mới hết hẳn.

Phù Vân Tử nhướng mày hỏi :

- Mãn nô khí thế còn đang thịnh như vậy, thì ngày mười chín tháng ba này kết quả sẽ ra sao, Chu giáp chủ hẳn đã nghiên cứu tường tận?

Chu Nhuận Ba hơi cau đôi mày, thủng thỉnh đáp :

- Cuộc đại chiến ngày mười chín tháng ba này cũng quan hệ đến đại sự thịnh suy của dân tộc, ta cũng đã lấy Tiên thiên dịch số suy tính kỹ càng, được một quả lạ!

Phù Vân Tử hỏi :

- Quả thế nào mà lạ?

Chu Nhuận Ba trầm ngâm một lúc, mới nói :

- Trong đó có một điềm đáng sợ nhất, là trong cuộc đại chiến ngày này có âm nhân quấy rối làm cho chúng ta thảm bại.

Phù Vân Tử sợ hãi nói :

- Vừa rồi Giáp chủ đã nói trong Đan Tâm giáp có gian tế mai phục, vậy tên gian tế đó có hợp với điểm âm nhân trong quả không?

Chu Nhuận Ba cười gượng nói :

- Quả này sở dĩ là lạ, là ở chỗ chúng ta tuy bị âm nhân hãm hại, phải thua liểng xiểng, nhưng rồi sau cục thế tự nhiên thay đổi, quân địch tuy thắng, song thắng trong một cái thế rất nguy hiểm.

Phù Vân Tử nghe xong, lắc đầu cười :

- Quả bói như vậy thì kỳ lạ thật!

Chu Nhuận Ba than rằng :

- Cái lạ không chỉ có thế, ta đã nghiên cứu kỹ, thì cuộc đại chiến lần này, bọn ta không chết mấy nhưng trước khi đánh nhau thì số chết lại nhiều hơn!

Hàn Nguyệt sư thái kinh ngạc hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì?

Phù Vân Tử cau mày nói :

- Không biết chừng mấy bọn chia nhau đi các nơi, rất có thể có người bị sa vào tay quân địch.

Hàn Nguyệt sư thái gật đầu nói :

- Có thể như thế lắm, nhưng đã thế cùng phù chính khí thì tiếc gì máu đỏ nhuộm hồn trung, nếu chẳng may có sự hảo hữu đồng đạo nào gặp sự bất hạnh thì cũng vì dân tộc mà tận trung, cầu nhân được nhân, dầu chết cũng không oán hận gì!

Chu Nhuận Ba nghe nói bất giác sinh lòng kính phục, hai tay vừa bưng chén rượu lên định mời Hàn Nguyệt sư thái thì chợt thấy tên người hầu bước vào thủy các cúi đầu cung kính thưa :

- Khỏi bẩm chủ nhân, có hai vị là Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy và Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, hiện đã tới ngoài cửa giáp, đưa chiếc Mặc Vũ xin vào yết kiến chủ nhân!

Chu Nhuận Ba lập tức đứng lên, mỉm cười nói với Phù Vân Tử và Hàn Nguyệt sư thái :

- Đạo trưởng và Am chủ xin hãy tạm ngồi chơi, để ta ra đón Tây Môn đại hiệp và Tả đại hiệp vào rồi sẽ cùng uống rượu.

Hàn Nguyệt sư thái và Phù Vân Tử đều gật đầu xin vâng, Chu Nhuận Ba liền rời thủy các, ra cửa giáp đón khách.

Hàn Nguyệt sư thái tỏ vẻ lo lắng nói với Phù Vân Tử :

- Tả Thái Tường và Tây Môn Túy đã đến, thế là chúng ta còn thiếu tám người, chia làm bốn lộ, chưa thấy tới không biết trong mấy người đó, ai là người ứng vào kiếp số?

Phù Vân Tử cười nói :

- Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn diệt nữ hóm ở Tung Sơn đi, ta đã trông thấy mặt họ đều có ám sắc, nhưng không phải là sắc chết, tính mệnh không đến nỗi nguy hiểm.

Hàn Nguyệt sư thái thở dài một tiếng rồi nói :

- Cái thuật xem bói toán tính tướng này, chẳng qua cũng chỉ hơi đoán được thiên cơ chút đỉnh, vị tất đã hoàn toàn đúng đắn, sống chết có mệnh, họa phúc nhờ trời, chúng ta cũng chẳng hơi đâu lo cho một! chỉ còn ba hôm nữa chờ tế điện Tiên hoàng xong, cùng gắng sức chu diệt bọn gian tà, dù có phải trút bỏ cái xác thịt này, thì cũng còn lưu lại trong khoảng thiên địa một vài phần chính khí.

Hàn Nguyệt sư thái nói đến đây, thì Chu Nhuận Ba đã đưa Tây Môn Túy, Tả Thái Tường vào tới Thủy các.

Tả Thái Tường và Tây Môn Túy vì đã lâu chưa gặp Hàn Nguyệt sư thái nên vừa trông thấy đã vội chạy tới hỏi thăm và thi lễ.

Hàn Nguyệt sư thái mỉm cười nói :

- Lần trước gặp ở Kiều lăng, Phù Vân đạo trưởng còn vào dinh Ngô Tam Quế, mỗ lấy quả tim kẻ giết Quân vương về nấu một nồi canh tim người, làm cho ai cũng hả lòng mát dạ, lần này Tả huynh và Tây Môn huynh ở Bắc Kinh về có đem theo được món gì ngon, quý hơn món tim đó không?

Tây Môn Túy cười khì khì rồi than rằng :

- Ta vẫn định sẵn vào Thanh cung, cắt lấy thủ cấp tên Hoàng thượng của chúng là Huyền Diệp, đem về đây để tế Tiên hoàng, nhưng có lẽ vận tên tù trưởng ấy chưa hết, nên ta và lão Tả xông vào Tử cấm thành ba lượt mà không tìm thấy tông tích của hắn đâu cả!

Hàn Nguyệt sư thái nhìn Tây Môn Túy lắc đầu cười :

- Tây Môn huynh xưa nay hào tình trăm trượng, ghét ác như kẻ thù, không ngờ đã vào đến kho vàng, mà lại trở về với hai bàn tay trắng.

Tây Môn Túy chớp chớp đôi mắt, cất tiếng cười ha hả :

- Nếu vào kho vàng, rồi lại trở về tay không, cũng chẳng sao, nhưng đằng này đã vào đến Hoàng cung, thì khi nào ta lại chịu tay không trở về?

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi :

- Tây Môn huynh đã không về tay không, thời mang vật gì về? Sao không cho mọi người cùng xem?

Tả Thái Tường ngồi bên xen vào :

- Tây Môn huynh không mang vật gì về, mà để lại đó một vật làm kỷ niệm!

Hàn Nguyệt sư thái ngạc nhiên hỏi :

- Để lại vật gì?

Tây Môn Túy cười nói :

- Ta để lại bốn chữ, còn lão Tả để lại một bài thơ thất ngôn tuyệt vời.

Phù Vân Tử mỉm cười hỏi :

- Bốn chữ là gì?

Tây Môn Túy nhướng mày cười ha hả :

- Ta dùng Kim Cương chỉ lực khắc bốn chữ “Hoàn nga hòa sơn” theo lối Nhạc Ngạc vương ở trước long án của Khang Hy trên điện Thái Hòa.

Chu Nhuận Ba vỗ tay cười ha hả :

- Khoái thật, khoái thật, lúc nào Khanh Hy ngự giá Thái hòa điện đọc thấy bốn chữ ấy chắc phải hồn vía rưng rờ, chân tay bủn rủn!

Phù Vân Tử lại nói tiếp :

- Huyền Diệp gặp việc này, trong bụng tất sinh khiếp sợ, tự nhiên sẽ nảy ra cái mặc cảm “nuôi hổ hại mình” và từ nay đối với bọn ưng khuyến Đồ Viễn Trí hẳn không dám quá tin tưởng như trước nữa cũng nên.

Tây Môn Túy nhướng mày cười :

- Lão đạo sĩ Phù Vân Tử nói tuy đúng nhưng tên Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, qua trận đánh ngày mười chín này, dưới ngọn cờ Nhật Nguyệt Thần Phan biến hóa vô cùng của Chu giáp chủ, liệu có may mắn thoát khỏi mà trở về Bắc Kinh được không?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Tây Môn đại hiệp đừng có đề cao ta quá, Đồ Viễn Trí tiếng tăm lừng lẫy, ngọn cờ Nhật Nguyệt Thần Phan của ta chưa chắc đã phá được cây Quỷ trượng của hắn.

Phù Vân Tử cười nói :

- Chu giáp chủ là một con kỳ lân ở trên trời, Đồ Viễn Trí là loài sâu kiến ở dưới huyệt, sự thắng bại không cần xem bói cũng biết, không phải ta nói Đồ Viễn Trí có thể trốn thoát về Bắc Kinh, mà chỉ nói là từ nay Thanh đế sẽ không dám dùng bọn Hán tộc vong bản, làm đầy tớ chân tay nữa đó thôi!

Tây Môn Túy coi rượu như tính mạng, trong khi Phù Vân Tử nói, ông vẫn rót rượu chén tì tì, uống luôn mấy chén, rồi mới nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, rượu của Giáp chủ không những đã có cái hương thơm thuần túy mà còn là một thứ rượu để lâu ngày, ít nhất cũng được trên ba chục năm, nước cất rượu chắc phải là một thứ nước tốt lắm? Nhưng xưa nay ta chưa nghe nói ở Bắc Thiên sơn có cái suối thiêng nào cả, hay là người cất rượu bằng Mai chi tích tuyết (tuyết đọng trên cành mai)?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Tây Môn huynh quả nhiên sành thật, không then là bạn tri kỷ của Đỗ Khang, ta tuy cách rượu bằng tuyết nhưng không phải là thứ tuyết bình thường, so với Mai chi tích tuyết còn trân quý khó kiếm hơn nhiều.

Tây Môn Túy nhường mảy hỏi :

- Chu giáp chủ có thể cho ta biết thứ tuyết trân quý đó ở đâu không?

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Trên đỉnh núi Bắc Thiên sơn, quanh năm lúc nào cũng có tuyết phủ, ít người qua lại, trong đó gần đây tự nhiên mọc lên một cây sen tuyết, xung quanh gốc sen băng đều có mùi hương thơm kỳ lạ, ta nhân lúc vô sự tò mò bới tìm, đào được cả khối băng và luôn cả gốc và rễ cây, đem về nấu rượu vì thế nên hương vị của nó thơm ngon đặc biệt khác hẳn loại rượu thường, ta đặt tên nó là Tuyết liên băng ngọc.

Hàn Nguyệt sư thái nghe xong mỉm cười nói :

- Tuyết liên băng ngọc, tên rượu nghe đẹp quá trong đó gồm cả thứ Tuyết liên mà các nhân vật võ lâm ao ước hâm mộ, Tây Môn huynh uống như trâu thế kia chắc là bổ ích nhiều lắm.

Tây Môn Túy vừa trợn mắt kêu một tiếng “Am chủ”, Chu Nhuận Ba đã xua tay cười nói :

- Hết thấy nhân vật võ lâm thấy thứ sen tuyết này khó kiếm nên mới dần dần phao truyền những tin thất thiệt, kỳ thiệt giống hoa này sinh ở trong đám tuyết đọng lâu năm, tính nó rất lạnh, uống vào chỉ được cái sáng mắt thanh tâm, và chữa được những vết bỏng chớ đâu có đúng như lời thiên hạ đồn, nào là tăng chân khí, ích nội lực, chữa trọng thương...

Tả Thái Tường nghe Chu Nhuận Ba nói vậy, bèn liền mỉm cười ngắt lời :

- Năm xưa chính mắt ta đã được trông thấy một người tạng phù bị trọng thương, đã hấp hối chết, vậy mà chỉ uống có hai cánh hoa tuyết liên đỏ là khỏi ngay lập tức...

Chu Nhuận Ba cũng không chờ Tả Thái Tường nói hết, vội ngắt lời :

- Thứ tuyết liên mà Tả huynh nói đó không phải là thứ tuyết liên tầm thường, mà là thứ Thiên niên chu hồng tuyết liên cơ.

Phù Vân Tử hỏi :

- Bắc Thiên sơn quanh năm tuyết phủ, không biết có sản xuất ra cái giống thần vật hiếm có ấy không?

Chu Nhuận Ba lắc đầu :

- Ta ẩn cư trong Đan Tâm giáp này bao nhiêu năm, chỉ thỉnh thoảng thấy giống tuyết liên thường thôi, chứ còn Thiên niên chu hồng tuyết liên thì chưa từng thấy bao giờ.

Quần hiệp ăn uống trò chuyện vui vẻ, chợt có một tên thị giả bước vào thủy các, đưa trình Chu Nhuận Ba một viên sáp nhỏ màu đen.

Chu Nhuận Ba bóp nát sáp bao bọc ngoài ra, bên trong có một mảnh giấy vo tròn, ông trải rộng mảnh giấy xem qua một lượt, đôi mày thốt nhiên cau lại, sắc mặt lộ vẻ đau đớn thê thảm.

Hàn Nguyệt sư thái thấy Chu Nhuận Ba mọi khi thần thái vẫn nghiêm trang trầm tĩnh, lúc này bỗng nhiên thay đổi hẳn thái độ, tất nhiên không phải là chuyện thường bèn sững sốt hỏi :

- Chu giáp chủ...

Ba chữ “Chu giáp chủ” vừa thốt ra khỏi miệng, Chu Nhuận Ba đã ngẩng lên hỏi Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng, hôm các vị dự hội Nam Hải Anh Hùng rồi chia đường trở về Đan Tâm giáp, có phải Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân đi cùng đường không?

- Chu giáp chủ hỏi thế để làm gì?... Hay là...

Chu Nhuận Ba thở dài một tiếng đáp :

- Máu anh hùng Hán tộc không biết còn phải đổ bao nhiêu nữa mới được hết những nỗi thống khổ của lê dân? Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình huynh và Đông Xuyên Thất Kiếm Thủ Mộ Dung lão nhân đã cầu nhân được nhân, vì dân tộc quốc gia tận hết nghĩa vụ.

Bốn vị khoáng đại kỳ hiệp nghe Chu Nhuận Ba nói thế, người thì nước mắt rùng rùng, người thì kêu lên một tiếng kinh hoàng sững sốt.

Phù Vân Tử cố nén đau thương khi nghe hung tin của hai vị lão bằng hữu nhìn Chu Nhuận Ba cau mày hỏi :

- Chu giáp chủ, Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân chết vì tay ai? Và ở đâu?

Chu Nhuận Ba trông sắc mặt đau đớn của bốn vị kiếm hiệp, bất giác khen thầm hào kiệt giang hồ đều là người có tình, bèn thở dài một tiếng, cầm tờ giấy mỏng đưa lên xem lại một lượt, rồi nói :

- Cứ theo tin mật báo trong này thì Tiêu đại hiệp và Mộ Dung đại hiệp đều bị chết về tay Hồng Vân tôn giả và đều bị Âu Dương Bình ám toán ở Ô Mông xà cốc.

Tả Thái Tường mắt còn long lanh ngấn lệ, lắc đầu than :

- Ta đã biết Âu Dương Bình khí chất hèn hạ, không có cái hào tình khoáng đạt như Vưu Nam Báo và Chu Bạch Mi, nếu không vì Nhạc Long Phi lão đệ và Vũ Văn Kỳ cô nương lấy đức báo oán, hôm ở trong thuyền trên Nam Hải kêu nài Chu Bạch Mi dùng thủ thuật hồi xuân cứu mạng cho hắn, thì làm sao hắn còn đến hôm nay? Nuôi ong tay áo, thả hổ về rừng, trời đất mệnh mang, đến nỗi như thế, có lẽ từ nay trở đi chúng ta không nên làm cái đạo nhân thứ nữa.

Tây Môn Túy tóc đứng dựng lên, mắt báo tròn xoe, lông mày xéch ngược, nhìn Tả Thái Tường quát như sấm :

- Lão Tả, chữ “nhân” đáng bao nhiêu tiền một lượng? Chữ “thứ” bao nhiêu tiền một cân? Tây Môn Túy này xưa nay vẫn chủ trương hề gặp tên nào bán nước cầu vinh làm ma thành cho hổ là chỉ cho mỗi đứa một nhát đao, giết cho sạch hết, chẳng khoan chẳng thứ gì hết trời!

Tả Thái Tường lắc đầu chép miệng :

- Vừa nghe hung tin mấy ông bạn già, ai mà không đau lòng đứt ruột, Tây Môn Túy lão quý, hẳn người có bộ ruột bằng đồng, lá gan bằng sắt, nên vẫn thản nhiên uống rượu như thường!

Tây Môn Túy cặp mắt trợn trừng như tóe ra lửa, lườm Tả Thái Tường lạnh lùng đáp :

- Người thì biết cái khổ gì mà cũng nói!

Nói xong nét mặt nghiêm trang, bưng chén rượu hướng lên trời lẩm nhẩm khấn rằng :

- Nếu trận đại chiến ngày mười chín này, ta không tự tay mổ bụng hai tên gian tặc Hồng Vân tôn giả và Âu Dương Bình để báo thù cho Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân thì kiếp này nguyện không bao giờ uống rượu nữa.

Nói xong tưới chén rượu xuống đất, cất tiếng cười ha hả một hồi, giọng cười nghe thật thê thảm, hai bàn tay khẽ từ từ nắm lại, bóp chiếc chén ngọc tan vụn ra như cám.

Một người coi rượu như tính mệnh, mà dám lấy rượu ra tự thề, đủ rõ là người đó có huyết tính chân tình làm cho bọn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường cũng cảm động, cả ba người cùng đồng khẩu đồng thanh thề xin tận tâm kiệt lực vì hai lão hữu mà rửa hờn.

Tây Môn Túy vừa dừng cười thì hai hàng nước mắt kèm đã lâu bỗng tuôn rơi lã chã.

Nhưng khi mắt vừa chạm vào mấy mảnh chén vỡ trên mặt đất, tựa biết mình hơi lỗ mãng, bèn lấy tay áo vội lau dòng nước mắt, chấp tay nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, Tây Môn Túy vì quá đau đớn, thành ra cử chỉ có thất thố, làm vỡ cả chén ngọc của Giáp chủ...

Chu Nhuận Ba gơ tay xua lấy xua để, nghiêm sắc mặt, ngắt lời Tây Môn Túy :

- Tây Môn đại hiệp đầy bầu nhiệt huyết, một tấm chân tình, Chu Nhuận Ba vô cùng kính phục, một chén ngọc có chi mà đáng kể, xin đừng nhắc tới nữa, huống chi việc này lại ứng vào câu “thà làm ngọc vỡ, còn hơn làm ngói lành”, cuộc đại chiến này nếu Đan Tâm giáp này không bị san thành bình địa, thì bọn ứng khuyến gian ác kia cũng phải xương rơi thịt nát, cho lão tù trưởng Mãn nô một phen táng đờm kinh hồn!

Trong khi Chu Nhuận Ba giơ tờ giấy mỏng lên, Phù Vân Tử đã liếc nhìn thấy trong giấy biên chữ chi chít, không biết nói những gì, bèn hỏi :

- Chu giáp chủ, bức mật thư vừa rồi chỉ báo hung tin của Tiêu Tử Bình và Mộ Dung huynh thôi ư?

Chu Nhuận Ba khẽ cau đôi mày, hạ thấp giọng nói :

- Còn một việc nữa, hần tố cáo là trong Đan Tâm giáp này đã có gian tế Thanh đình nhưng không biết tên tuổi địa vị của tên ấy nên nhắc ta để ý tra xét.

Phù Vân Tử gật đầu nói :

- Không dẹp nội loạn thì làm sao chống được ngoại xâm? Ngày mười chín là ngày quyết định sống chết mất còn, đã tới trước mắt, nếu trong Đan Tâm giáp đã có gian tế ta cần phải tra xét ngay lập tức trước ngày đó, mới khỏi lo được.

Chu Nhuận Ba cười gượng nói :

- Vấn đề quan trọng đó, ta để ý dò xét từ lâu, nhưng không thấy một việc gì khả nghi, hay một người nào đáng ngờ, quả thực nhiều lúc ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng cũng không biết làm cách gì được.

Tây Môn Túy ngẫm nghĩ đôi lúc, rồi nhướn mày hỏi :

- Chu giáp chủ đã lấy Đan Tâm giáp làm nơi lạc thổ, tránh loạn bạo Tần và trung hưng Minh thất thì tất nhiên phải chuẩn bị sẵn một con đường rút lui kín đáo chứ?

Chu Nhuận Ba gật đầu cười :

- Ta đã ở đây lâu ngày, tất phải nghĩ tới điều ấy, Đan Tâm giáp chia ra giáp tiền và giáp hậu, giữa có cái động nhỏ ăn thông, chỉ cần đóng cửa động lại, là vượt qua tòa núi băng cao ngàn trượng, mới có thể từ giáp tiền đi sang giáp hậu được.

Tây Môn Túy mỉm cười nói :

- Nếu được vậy thì tốt lắm, đến ngày đó Giáp chủ nên cho những người già yếu và đàn bà con trẻ ai không có nhiệm vụ gì trong cuộc chiến đầu đều cho lánh cả về giáp hậu, đóng chặt cửa động lại, dù cho cả gian tế mình cũng không áy náy, lo chiếu cố cho người khác, mà bị phân tâm, sau trận quyết chiến này, nếu trời xanh có mắt, chính thắng tà thì ta sẽ tra xét dần dần, thế nào cũng tìm được tên gian tế làm nội ứng cho Thanh đình.

Chu Nhuận Ba nâng chén rượu lên, cười nói :

- Kế của đại hiệp hay lắm, Chu Nhuận Ba này xin kính người một chén.

Tây Môn Túy cười sáng sủa nói :

- Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy đã nổi tiếng là một tửu quỷ trong giới võ lâm đương thời, một chén sao đủ được? Chu giáp chủ muốn mời ta, thì phải mời luôn ba chục chén thiệt lớn, nhưng ba mươi chén đó hãy để dành đến hôm mười chín sẽ uống cả thể.

Thấm thoát đã đến ngày mười tám tháng ba, Chu Bạch Mi và Vưu Nam Báo đã đưa hai thiếu nữ Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ trở về Đan Tâm giáp.

Bọn Hàn Nguyệt sư thái thấy mặt Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ có vết thương thì giật mình kinh sợ, sau khi đã hỏi thăm biết rõ tình hình, ai nấy đều nghiêng răng cắn giận, chỉ muốn ăn tươi nuốt sống Âu Dương Bình.

Đến bữa nay, trừ Mộ Dung lão nhân và Tiêu Tử Bình, đã bỏ mình vì nghĩa không kể, chỉ còn thiếu Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi cùng Diêu Nhất vũ sĩ, Đại Trí thiên sư, hai vị hảo hữu của Chu Nhuận Ba đi chơi Miêu Cương, là chưa thấy về tới.

Lại còn cả con Linh nhi bay sang Đại Tuyết Sơn thăm dò Thiên tử tuyết sâm và Chu hồng tuyết liên là cũng chưa thấy bay về báo cáo tin tức.

Chu Nhuận Ba đã biết tính ái đồ Nhạc Long Phi xưa nay làm việc gì cũng chu đáo thận trọng, vậy mà tính đến nay chỉ còn một ngày nữa là đã đến kỳ quyết chiến giữa quần hiệp và bọn ưng khuyển Thanh đình, mà còn chưa thấy trở về giáp, tất nhiên là đã xảy ra biến cố gì quan trọng chứ chẳng không.

Nhưng khi thấy Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ lúc này mảy châu cũng ủ dột thở ngắn than dài vì việc Nhạc Long Phi trở về chậm, nên ông chỉ ngậm ngậm lo lắng một mình.

Chờ đến đêm khuya, Chu Nhuận Ba sai đưa tất đàn bà con trẻ ông già bà cả lánh về phía giáp hậu, đóng cửa động lại, chỉ giữ mấy tên gia nhân đắc lực lại giáp tiền để chiếu liệu công việc.

29. Chương 29: Tay Trắng Lòng Son Giết Ưng Khuyển

Kể rồi, tiệc rượu bày ra chén thù chén tạc, chuyện trò cười nói cho đến sáng ngày.

Chu Nhuận Ba chỉ đóng áo trắng xếp cao lù lù ở trên ghế, ngậm ngùi nói với quần hiệp :

- Xin mời các vị thay mặc áo trắng, rồi ra ngoài cửa giáp ngoảnh về phương Bắc, tế Tiên hoàng.

Quần hiệp nghe nói, ai nấy đều bùi ngùi đứng lên thay áo, chỉ trong thoáng chốc, khắp tòa thủy các khăn áo cân đai một màu trắng toát.

Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, đều thay mặc nam trang, Lãnh Băng Tâm chợt lấy trong túi ra hai cái mặt nạ bằng da người rất khéo, chia cho Vũ Văn Kỳ một chiếc, mỉm cười nói :

- Kỳ muội, chúng ta hãy thay mặc nam trang, thì cũng nên thay luôn cả dung mạo, cho bọn ưng khuyển Thanh đình ném thử thủ đoạn của hai vị tú sĩ lạ mặt, lợi hại tới mức nào.

Vũ Văn Kỳ đỡ lấy chiếc mặt nạ, giở ra xem, rồi ngạc nhiên hỏi :

- Sao Băng tỷ lại có thứ mặt nạ chế khéo đến thế này?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Sư phụ tỷ tỷ được đọc cuốn Dịch Dung bảo lục là một cuốn kỳ thư của võ lâm, nên thủ đoạn dịch dung của người, thiên hạ vô địch, khi tỷ xuống núi hành đạo, gia sư cho hai chiếc, bây giờ đem ra dùng là hợp lý lắm rồi!

Vũ Văn Kỳ vừa đeo mặt nạ vào, vừa nói :

- Không biết tại sao mà đến giờ Long ca ca vẫn chưa về, hay là xảy ra biến cố gì rồi?

Lãnh Băng Tâm trong bụng cũng lo lắng bồn khoăn vì cố ấy, nhưng vì muốn an ủi Vũ Văn Kỳ, nên phải cố làm ra vẻ bình tĩnh, mỉm cười nói :

- Người lành trời giúp, báo ứng không ầm ĩ, lúc này đại địch ở ngay trước mắt, quyết định sự sống chết một mất một còn, chúng ta hãy tạm thời gác bỏ chuyện Long ca ca ra một bên, mà chỉ chuyên tâm vào việc tiêu diệt lũ ưng khuyển, rửa sạch thù vua nợ nước, là trên hết.

Mấy câu nói ấy thật là hợp lý, đặc thể, làm cho Vũ Văn Kỳ tinh thần vụt trở nên mạnh mẽ hăng hái, cùng theo bọn Chu Nhuận Ba ra ngoài cửa giáp.

Ngoài cửa giáp đã bày sẵn hương án tế vật chỉnh tề, Chu Nhuận Ba ngoảnh mặt về phương Bắc châm hương, hạn nước thù nhà man mác, lệ anh hùng thánh thốt tuôn rơi, ông xốc lại mũ áo, rồi sụp xuống đất thi lễ.

Bọn Phù Vân Tử, Hàn Nguyệt sư thái, Tả Thái Tường, Tây Môn Túy, Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi cũng đều theo Chu Nhuận Ba hướng về phương Bắc, cung kính khấu đầu.

Chu Nhuận Ba lễ xong đứng dậy, sai người khiêng hương án để tạm sang bên, mắt chăm chú nhìn về dưới chân núi phía đông, nhướng cao lông mày, cất tiếng gọi to :

- Người nào ở phía sau núi thế? Có phải Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí, do tù trưởng Mãn nô Huyền Diệp phái đến không?

Dưới chân núi thốt nhiên nổi lên một trận cười sảng sặc, rồi Quý Trọng Tiên Ông Đồ Viễn Trí dẫn đến một đội quân ưng khuyến Thanh đình bước ra.

Phù Vân Tử thấy trong bọn, trừ ba tên Tăng nhân ra, còn thì đều là những gương mặt quen thuộc cả, bèn ghé tai Chu Nhuận Ba giới thiệu từng tên một.

Chu Nhuận Ba mắt nhìn tai nghe, kể lại nói với Phù Vân Tử :

- Phù Vân đạo trưởng, ba tên tăng nhân này đều là tay cao thủ vô thượng của Tạng phái, võ công cực kỳ lợi hại, nhất là Kim La Hán đã có danh hiệu là Thần Lực Hoạt Phật, tất không phải tầm thường, lát nữa xuất trận, cần phải lựa tài tuyển tướng, không nên sơ hốt.

Phù Vân Tử vừa gật đầu, Tây Môn Túy sắc mặt đã hầm hầm giận dữ, nhìn Chu Nhuận Ba nói to :

- Chu giáp chủ, khi nào đối phương cho tên Ấu Dương Bình hoặc Hồng Vân tôn giả ra trận, xin Giáp chủ để tại hạ ra ứng chiến.

Chu Nhuận Ba gật đầu, đưa mắt nhìn bọn ưng khuyến một lượt, đoạn lạnh lùng hỏi Đồ Viễn Trí :

- Còn tên Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thắng đâu rồi? Sao không thấy mặt ở đây?

Đồ Viễn Trí cười nhạt đáp :

- Một tấc đất Đan Tâm giáp, búng ngón tay cũng tiêu diệt nổi, không cần thiết phải phiền đến Thiết đại nhân trợ trận!

Chu Nhuận Ba đôi mắt long lanh, nhìn khắp lượt nữa, rồi hỏi tiếp :

- Bọn các người đều là người Hán cả ư?

Đồ Viễn Trí nghe câu hỏi, khác nào như bị chọc vào lỗ tai, nhưng chẳng lẽ không trả lời, đành gật đầu đáp :

- Trừ ba vị cao tăng Tạng phái, còn lại đều là người Hán cả.

Chu Nhuận Ba quay mình chỉ vào cái hương án quất to :

- Thần vị Tiên hoàng ở đây, các người đã là người Hán sao còn chưa khấu đầu làm lễ?

Đồ Viễn Trí sắc mặt tái ngắt, mắt quắc lên một cách dữ dội cất tiếng cười ha hả :

- Bọn Đồ Viễn Trí này chưa từng thọ lộc tiền triều, mà chỉ cúi lạy Thánh hoàng, chứ không việc gì phải lạy Tiên Minh cự đế!

Chu Nhuận Ba giận lắm, cười nhạt nói :

- Đồ Viễn Trí, nhà ngươi tuổi cũng đã trên hoa giáp, chịu ân sâu của Tiên đế đã bao năm? Lại hưởng lộc hậu của Mãn nô từ bao giờ? Mà đã vội quên nòi quên gốc, đem đầu thờ giặc, thật là quân vong bản bại hoại chí đời!

Đồ Viễn Trí cũng nổi giận quát to :

- Người ta có câu này, rằng: có biết thời vụ mới là tuần kiệt. Nhà Tiên Minh khí số đã hết. Đại Thanh thời vận đang thịnh, Đồ Viễn Trí này phụng chỉ trừ phản nghịch, các người đừng có nhiều lời, biết điều thì bó tay quy hàng, theo ta về Bắc Kinh, để chờ lệnh Thánh thượng phái lạc, may ra Ngài còn rủ lòng thương, khoan hồng không giết, còn hơn là liều lĩnh lấy trứng chọi đá, bỏ ngựa chống xe, đã chẳng toàn thân mà còn làm chết lây đến cả lũ đàn bà trẻ con vô tội trong Đan Tâm giáp này nữa!

Chu Nhuận Ba nghe nói mỉm cười đáp :

- Chúng ta - một bọn nghiệt tử cô thân, nhà tan nước mất còn tiếc chi thân? Sở dĩ chúng ta chưa theo Tiên đế xuống suối vàng là vì tự nhận xét còn bổn phận cao đại tiết kết nạp chí sĩ bồi dưỡng vận mệnh quốc gia gây niềm phấn khởi dân tộc, đầu này có thể rơi được, máu này có thể chảy nhưng chí này thì không ai có thể đoạt được, đầu trăm năm nữa đại nghiệp mới thành cũng mãn nguyện, có lẽ nào vì mấy lời dọa nạt của các người mà khiếp sợ.

Nói đến đây thốt nhiên vận khí Đan Điền, buông tiếng cười một hồi dài, tiếng cười như rồng ngâm phượng hát mãi không dứt.

Giọng cười còn hàm chứa một luồng Tiên Thiên chân khí rất mạnh, trừ bọn cao tăng Tây Tạng, Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc và mấy tay cao thủ chân lực thâm sâu ra, còn những người khác đều bị tiếng cười làm cho tâm thần dao động, khiếp đảm tinh thần.

Chu Nhuận Ba tiếng cười vừa dứt, cặp mắt chợt lại quắc lên lóng lánh như hai luồng điện, nói tiếp :

- Chu Nhuận Ba từ ngày về ẩn ở Đan Tâm giáp, chưa từng khai sát giới, bữa nay lá cờ Mặc Vũ Phù Dung Nhật Nguyệt phan này lại được một phen nhuộm toàn màu đỏ!

Đồ Viễn Trí cười nhạt nói :

- Chu Nhuận Ba, người đừng cuồng vọng vội! Người có biết trong bọn phản nghịch tặc các người, đã có mấy tên bị chặt đầu chưa?

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Ta biết tin Kiều Lăng Tiêu Ẩn Tiêu Tử Bình và Đông Xuyên Thất Kiếm Mộ Dung lão nhân, hai vị võ lâm kỳ hiệp đều đã tận tiết với dân tộc quốc gia!

Đồ Viễn Trí cười một cách nham hiểm :

- Người chỉ biết có hai tên ấy thôi à?

Mấy câu hỏi đó, làm cho phe quần hiệp giật mình tái mặt, nhất là hai thiếu nữ Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm. Họ đều nghĩ ngay đến Nhạc Long Phi, mãi đến giờ vẫn chưa thấy trở về Đan Tâm giáp, ruột gan lại càng nóng như lửa đốt!

Chu Nhuận Ba hơi sững sốt, lặng lặng giây lâu, rồi trừng mắt nhìn Đồ Viễn Trí, xẵng giọng hỏi lại :

- Còn ai nữa?

Lúc này, bọn Hàn Nguyệt sư thái, Phù Vân Tử và Chu Bạch Mi, ai cũng đang vì có Nhạc Long Phi chưa về mà bồn chồn lo lắng, nếu tự miệng Đồ Viễn Trí tung ra tin dữ, thì chắc chắn Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm không trấn tĩnh nổi, bèn đến bên cạnh hai nàng, phòng sẵn.

Đồ Viễn Trí tỏ vẻ đắc ý vô cùng, cười một cách danh ác :

- Còn hai tên chết thảm hơn Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân nhiều, đó là bọn trẻ con Lỗ Trường Phong và Nhạc Long Phi.

Chu Nhuận Ba run bắn người lên, sắc mặt tái mét.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ chân tay bủn rủn, lập tức ngã ra bất tỉnh.

Bọn Hàn Nguyệt sư thái vội xúm lại đỡ hai nàng lên, hết sức vỗ về an ủi.

Chu Nhuận Ba sắc mặt xanh ngắt như tàu lá, cờ Mặc Vũ Phù Dung tung lên “phụt” một tiếng, cát bụi bay lên mù mịt, đá vụn rơi xuống lả tả.

Nhưng lá cờ vừa mở rộng, ông chợt nghĩ ra một việc :

“Nếu quả ái đồ Nhạc Long Phi bị bại thật, thì sao tờ mật thư chỉ báo có việc Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân thôi”.

Chu Nhuận Ba đã ngờ như vậy, bèn gắng trấn tĩnh tinh thần, hỏi Đồ Viễn Trí :

- Bọn Nhạc Long Phi bị hại ở đâu? Kẻ nào đã giết họ?

Lúc này Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đã đứng lên, mỗi thương tâm đã biến thành ngọn lửa cừ thù, đang bốc cháy ngùn ngụt, cả hai đều nghiêng răng lẳng tai nghe Đồ Viễn Trí trả lời.

Đồ Viễn Trí trở Âu Dương Bình và Cốc Trường Thanh đứng bên cạnh, nhướn mày cười ha hả :

- Nhạc Long Phi chết bởi tay Âu Dương lão đệ, đầu hắn bị Cốc đạo trưởng đập vỡ ra như cám.

Chu Nhuận Ba nghe nói, thần sắc thốt nhiên hiện ra một nét biến ảo kỳ dị, nhưng nét biến ảo đó chỉ thoáng hiện trong chốc lát, lại thoáng tắt, nhanh như một cái chớp, người ngoài không thấy kịp.

Chu Nhuận Ba vừa trấn tĩnh sắc mặt, thì Vũ Văn Kỳ đã thông thả bước lên, đôi mắt ráo hoảnh, mặt lạnh như một pho tượng đá, chấp tay vái Chu Nhuận Ba một vái, thỏ thẻ thưa rằng :

- Chu lão tiên bối, đệ tử xin phép xuất trận chém đầu tên gian tặc Âu Dương Bình báo thù cho Long ca!

Chu Nhuận Ba đã nhận lời nhưng chợt nhớ vừa rồi Tây Môn Túy đã giành đòi đấu với Âu Dương Bình, nên lại trừ trừ chưa dám tự quyết.

Tây Môn Túy biết Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm vừa nghe hung tin của Nhạc Long Phi, đều cố gắng nén lòng nuốt lệ, sự đau đớn so với tiếng kêu gào khóc lóc còn bi thiết hơn nhiều, nếu không để cho nàng có lối thoát bớt uất hờn, thì rất nguy hại cho thân thể, bèn mỉm cười với Chu Nhuận Ba :

- Xin Giáp chủ cứ để cho Vũ Văn diệt nữ ra trận, Tây Môn Túy xin nhường một bước.

Vũ Văn Kỳ đeo mặt nạ, mặc nam trang, đối phương nguyên không ai nhận biết, lúc này bị Tây Môn Túy thốt ra một câu “Vũ Văn diệt nữ”, làm cho sự thay hình đổi lột của nàng, không còn giấu ai được nữa.

Người đầu tiên chú ý đến nàng là Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình, đôi mắt sáng quắc như điện của hắn soi mới nhìn Vũ Văn Kỳ một lượt.

Chu Nhuận Ba nghe Tây Môn Túy nói vậy bèn hạ thấp giọng nói với Vũ Văn Kỳ :

- Hiền diệt nữ muốn ra trận cũng được, nhưng đừng nên quá đau đớn, vì ta nghe giọng nói của Đồ Viễn Trí còn nhiều điểm khả nghi, ta dám đảm bảo là Nhạc Long Phi chưa hề bị hại, diệt nữ đừng tin lời hắn!

Vũ Văn Kỳ cho là Chu Nhuận Ba cố tìm cách an ủi mình, nên chỉ gượng cười, cũng không hỏi kỹ, rồi bước lên một khoảng đá rộng phẳng phiu, cất tiếng gọi to :

- Tung Sơn Tị Trần am đệ tử Vũ Văn Phi, mời Bạch Cốt Phiến Âu Dương Bình ra nói chuyện.

Đồ Viễn Trí nghe nói, ngoảnh sang bên cạnh, cười hềnh hếch nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương huynh đệ phát tài lắm, vừa mới sáng sớm đã có người mở hàng!

- Món hàng này tại hạ không muốn nhận, vì người thiếu niên áo trắng tự xưng là Vũ Văn Phi, thực ra chỉ là Vũ Văn Kỳ, nữ đệ tử của Hàn Nguyệt sư thái cải dạng, nam tử đấu tử trận với nữ lưu, đấu thắng cũng chẳng vinh quang gì, xin Đồ tiên sinh phái người khác!

Đồ Viễn Trí gật đầu :

- Kể ra Âu Dương lão đệ địa vị trong Càn Khôn lục ác, mà phải ứng phó với con nít, thực cũng không tiện, vậy để ta sai tên học trò hèn của ta ra tiếp trận vậy.

Nói đến đây, bèn gọi Tam Tuyệt Thủ Cận Vạn Tôn đến gần dặn :

- Cận Vạn Tôn, trận này ta cho ngươi ra đối địch.

Cuộc đại chiến trong Đan Tâm giáp này toàn những cao thủ trong giới võ lâm tham dự, Cận Vạn Tôn tuy được Đồ Viễn Trí chân truyền, công lực cũng xấp xỉ với Nhạc Long Phi, nhưng cũng tự lượng sức không dám chắc hôm nay mình có cơ hội xuất thủ được.

Không ngờ vừa mới trận đầu đã được ân sư phái ra ứng chiến, bất giác trong bụng mừng thầm.

Nhân vì, một là sức mình đối với bọn kỳ hiệp đã nổi tiếng trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, cố nhiên là địch không nổi, còn trong bọn trẻ tuổi thì Nhạc Long Phi chết không kể, ngoài ra hẳn tin rằng không còn cường địch nào đáng sợ nữa.

Hai là đã nghe Đồ Viễn Trí nói Vũ Văn Phi tức là Vũ Văn Kỳ cải dạng nam trang, lại nhớ tới bữa ở Nam Hải Anh Hùng hội, tình phu Viên Thanh Loan bị nàng chém gãy một cánh tay, mối thù ấy tất nhiên phải báo.

Có hai cơ hội may mắn đó, Cận Vạn Tôn cố nhiên cao hứng vô cùng, miệng cười một cách đanh ác, hăm hở bước lên chiến đài.

Vũ Văn Kỳ thấy hẳn ra trận, liền quát to :

- Cận Vạn Tôn, ta thách trận Âu Dương Bình, ai gọi người mà người ra?

Cận Vạn Tôn cười khẩy đáp :

- Âu Dương tiên sinh là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ lâm đương thời, khi nào lại thêm so tài với hạng đàn bà con nít?

Vũ Văn Kỳ biết lai lịch của mình đã bị Tây Môn Túy tiết lộ, bèn cũng không giấu diếm nữa, giận dữ quát to :

- Cuộc chiến đấu hôm nay quan hệ đến sự mất còn của cả hai bên, việc gì phải phân biệt nam hay nữ? Ta muốn tìm Âu Dương Bình để báo thù, người mau về gọi hẳn ra đây.

Cận Vạn Tôn cười ha hả nói :

- Người muốn tìm Âu Dương Bình tiên sinh để báo thù, ta cũng muốn tìm người để báo thù.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, hơi lộ vẻ ngạc nhiên, Cận Vạn Tôn đã mặt đầy sát khí, nghiêng răng nói :

- Chẳng lẽ người đã quên trận đánh trên đảo Độc Long mấy tháng trước rồi đó ư? Bữa đó Viên Thanh Loan bị người chém cụt một tay, món nợ máu đó người phải thanh toán cho xong...

Nói chưa dứt lời, Vũ Văn Kỳ đã quắc đôi mắt phượng cất tiếng quát to :

- Cận Vạn Tôn, người đã biết nhắc tới món nợ máu thì để ta nhắc hộ luôn một thể: giặc Mãn nô xâm lăng nước ta giết hại không biết bao nhiêu con cháu nhà Hán? Dương Châu thập nhất, Gia Định tam đồ, máu chảy thành sông xương chất thành núi, nếu người đã hiểu nợ máu phải trả bằng máu, thì nên cắt đầu lão tù trưởng Mãn nô Huyền Diệp đem đến đây đặt trước thần vị đức Tiên hoàng, khóc lạy xin tha tội cho mới đáng...

Cận Vạn Tôn bị Vũ Văn Kỳ mắng nhiếc một hồi then quá hóa giận, bèn không đợi nàng nói hết, trừng mắt quát to :

- Đồ phản nghịch đừng thờ ra những lời đại nghịch bất đạo ấy, mau rút kiếm ra mà chịu chết cho rồi!

- Rút kiếm là gì? Ta chỉ dùng hai bàn tay này là đủ bóp nát cái bọn chỉ biết hưởng mùi lợi danh phú quý, không có một điểm trung hiếu tiết nghĩa nào, như cái sọ của người ra thành cám khiến vong linh Long ca ca ta ở suối vàng cũng được an ủi đôi chút.

Cận Vạn Tôn thấy Vũ Văn Kỳ muốn dùng tay không đối địch với mình thì bất giác mừng thầm.

Nhân vì Viên Thanh Loan là một tay danh kiếm có tên tuổi, mà hôm ở trên Nam Hải Anh Hùng hội, còn bị Vũ Văn Kỳ cùng kiếm chém đứt cánh tay, thời kiếm pháp của đối phương thế nào, không cần phải đoán cũng biết, nay tự nhiên nàng lại đối kiếm dùng chưởng, rõ ràng là mình đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hắn còn đang vui mừng hơn hớn, Vũ Văn Kỳ lại nói :

- Cận Vạn Tôn, thôi không cần phải nói phí lời, nhà người sửa soạn mà sẵn sàng tiếp chiêu!

Cận Vạn Tôn nhướng cao lông mày, cười một cách ngạo mạn, rồi nói :

- Người cứ việc ra tay đi, ta không cần phải sửa soạn gì hết, hơi sức bạc nhược như người, không đỡ nổi ba mươi chiêu của Cận Vạn Tôn này đâu!

Vũ Văn Kỳ lạnh lùng “ừ” một tiếng rồi bĩu môi nói :

- Nếu ta để cho người sống đến chiêu thứ bốn thì không đáng kể là đệ tử Tung Sơn Tị Trần am nữa!

Tay ngọc đưa nhanh thế chiêu phóng theo tiếng nói, vừa ra tay đã dùng ngay chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” là chiêu thứ nhất trong Thiên Khu tam thức trung ở bộ Tử Phủ kỳ thư Thiên quyển.

Vũ Văn Kỳ đã được uống liền một lúc hai thứ kỳ dược tuyệt thế nên chân lực của nàng lúc này đã vượt qua cả bọn kỳ hiệp lão tiền bối trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng.

Nhưng vì nàng đã quyết ý trước hết hãy giết chết Cận Vạn Tôn, làm nhục bót nhục khí của bọn ưng khuyến Thanh đình đi đã, nên không để lộ bản sắc ra vội chiêu “Thiên Tinh Thùy Dã” chưởng pháp tuy tinh diệu, nhưng nàng vẫn giữ cái bệnh chung của giới nữ, chung khí nội lực hơi yếu đôi chút.

Cận Vạn Tôn đã nhận thấy rõ chiêu thức “Thiên Tinh Thùy Dã” biến hóa vô cùng, thần diệu muôn mặt, nếu mình chỉ né tránh một chút là bị đối phương chiếm mất tiện nghi, rồi thì thế công kích luôn luôn, thì thế nào cũng bị thua.

Hắn lại nhận thấy Vũ Văn Kỳ chưởng pháp tuy tinh diệu, nhưng chân lực hơi kém sút, hai điểm đó, mấy tay nội gia cao thủ, ai cũng nhận thấy ngay, nhưng việc Vũ Văn Kỳ được uống linh dược ở đầm Bạch Long, nào có ai biết.

Cận Vạn Tôn đã thấy rõ ưu điểm và nhược điểm của đối phương ở chỗ nào, bèn lập tức quyết định dùng một mẹo khá thần tình!

Mẹo thần tình đó là chỉ chờ trước khi Vũ Văn Kỳ phát động phương pháp biến hóa thần kỳ ra, dựa vào chân lực nội gia của mình đẩy lui đi, thời ưu thế có thể nắm vững được, chắc chắn chỉ trong vòng mười chiêu, cuốn sổ công lao do ân sư Đồ Viễn Trí giữ, sẽ biên tên mình lên trang nhất.

Chủ ý đã định, nên chẳng những đã không né tránh, lại dồn tụ công lực, hét lên một tiếng đón đầu chưởng ảnh của Vũ Văn Kỳ trông giống như thiếu nữ rắc hoa, vung chưởng đánh ngược trở lại.

Người chân khí nội lực hùng mạnh nhất trong bọn ưng khuyến Thanh đình không phải là Đồ Viễn Trí, mà lại là Tạng tăng Kim La Hán đã được kêu là Thần Lực Hoạt Phật, lão trông thấy cách ứng phó của Cận Vạn Tôn như vậy thì gật đầu lia lịa, mỉm cười nói với Đồ Viễn Trí :

- Thầy giỏi thì ắt phải có trò hay, cái phép lấy sức mạnh của mình đánh cái yếu người khác, của Cận Vạn Tôn lão đệ, quả thật là một chiêu sách hay vô cùng, nếu hắn không dùng lối đó thì chiêu thuật đối phương thần kỳ thế kia, nhất định sẽ bị kém nước!

Kim La Hán vừa nói dứt lời, trong mặt trận thốt nhiên nổi lên một tiếng “ức” hai phe tà, hiệp đều giật mình lo lắng, nín thở nhìn lên vô đài.

Nguyên do Cận Vạn Tôn vừa đưa hai chưởng lên, Vũ Văn Kỳ nghiêng chặt hai hàm răng, dùng mười một thành chân lực, từ trong lòng bàn tay bên phải bắt thành linh phóng ra.

Hôm xưa, khi mới uống linh dược trên đầm Bạch Long, Chu Bạch Mi cố ý thử sức, đã bị thua về một chưởng của Vũ Văn Kỳ, huống chi làm sao Cận Vạn Tôn sánh được với Chu Bạch Mi? Lại thêm từ hôm ở Vũ Lăng sơn về, trong khi đi đường nàng vẫn khổ công tập luyện, nên công lực càng tăng tiến rất nhiều.

Khi hai chưởng vừa chạm vào nhau, tâm mạch của Cận Vạn Tôn lập tức bị ép đứt, nói một cách khác là hắn chỉ kịp kêu đánh “ức” một tiếng, rồi chết ngay tức khắc!

Con gái đại đa số được trời phú bẩm cho cái tính nhân từ, Vũ Văn Kỳ là là một hiệp nữ hiền hòa đức độ, lẽ ra khi thấy chỉ dùng một chưởng mà hạ được kẻ thù, phải lấy làm sung sướng mà rút lui ngay mới phải.

Nhưng bữa nay không hiểu vì Vũ Văn Kỳ căm giận lũ khuyến ưng lang sói tàn dân hại nước? Hay vì đang đau xót bởi cái tin Nhạc Long Phi bị hại, mà nàng còn nghiêng răng nghiêng lợi đánh bồi thêm một chưởng vào giữa thiên linh cái của Cận Vạn Tôn lúc này tuy đã tắt thở, nhưng thân thể vẫn chưa ngã hẳn?

Một chưởng vừa phóng ra, óc Cận Vạn Tôn vỡ làm bốn mảnh, máu bắn tóe lên trong không, giống như cái vòi phun nước, Vũ Văn Kỳ vì đứng gần bên, không tránh kịp, nên bị máu phun ướt đầm cả vạt áo trắng.

Đồ Viễn Trí tuy có nghe tiếng Cận Vạn Tôn thốt lên một tiếng “ức”.

Đồ Viễn Trí sở dĩ phải lao tâm khổ trí sắp đặt mưu mô như vậy dụng ý để làm gì? Trong đó có hai nguyên nhân rất lớn :

Một là: Đồ Viễn Trí trí cao muôn trượng, không khi nào chịu đứng sau lưng người, hắn đã quy thuận Thanh đình, thì hắn chỉ muốn Thanh đế ân sủng riêng một mình hắn thôi.

Nhưng cái tâm nguyện của hắn rất khó thực hiện nổi, nhưng kẻ có thể chia ân sủng với hắn chính là bọn Tây Tạng tam tạng, nhất là tên đệ nhất dũng sĩ Mãn Châu Thiết Tam Thắng, vì là người Mãn, nên được Thanh đế tín nhiệm thân yêu hơn cả!

Đồ Viễn Trí ngày thường vẫn đành chịu, không biết làm thế nào, nhưng lúc này là cơ hội đã đến tay, khi nào hắn chịu bỏ.

Hắn đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng lại không muốn hạ độc thủ ngay, mà lại hẹn Chu Nhuận Ba đấu riêng mười trận trước đã, là vì hắn muốn mượn dao giết người, làm cho ba vị cao tăng Tạng phái chết cả về tay quần hiệp, rồi kéo thời gian, chờ Thiết Tam Thắng đến cùng tổng mạng luôn một thể.

Hai là: tất cả bọn Tây Tạng tam tạng và Thiết Tam Thắng, hay thêm mấy tên nữa cũng được đều bị tử trận, chứng tỏ rằng đối phương thực lực quá mạnh, nhiệm vụ quá nặng nề, mà mình thì phải tận tâm kiệt lực một sống hai chết mới chiến được thắng lợi, cắt được đầu Chu Nhuận Ba đem về kinh báo tiếp, há chẳng phải là một kỳ công tuyệt thế, đức Kim thượng tể sẽ gia tăng tước lộc, một bước lên tới công hầu, từ nay hoạn lộ thênh thang, còn ai chen vào lọt?

30. Chương 30: Kiểm Quang San Ảnh Máu Chan Hòa

Chu Nhuận Ba ngày thường hay lo xa nghĩ sâu, nhìn cao thấy rộng, vậy mà lúc này cũng không ngờ rằng tính mệnh quần hùng đều nằm trong tay Đồ Viễn Trí.

Khi nghe Đồ Viễn Trí đề nghị đánh đơn mười trận trước, ông bèn cười nhạt nói :

- Đồ Viễn Trí, người đã đề nghị đánh đơn, ta cũng bằng lòng, nhưng người hãy giữ lấy đôi chút khí khái anh hùng, trong khi hai bên chưa phân thắng bại, chưa quyết tử sinh, thì không được cho người thứ ba đánh giúp, đánh trộm.

Mấy câu nói ấy chính trúng tâm lý Đồ Viễn Trí, hắn cười một cách đanh ác nói :

- Được lắm, chúng ta cứ thế mà làm!

Lúc này, Vũ Văn Kỳ đã được Hàn Nguyệt sư thái đem về bản trận ôm vào lòng vừa vuốt ve, ngợi khen, vừa an ủi nài nỉ quá nghe Đồ Viễn Trí phao tin thất thiệt về Nhạc Long Phi mà đau đớn thương cảm.

Tây Môn Túy nhìn Chu Nhuận Ba cười ha hả nói :

- Chu giáp chủ, Vũ Văn diệt nữ vừa ra trận đã hiển uy linh, làm cho mọi người đều khoái lạc, Tây Môn Túy này cũng xin tiên sinh ra lệnh cho thử sức với môn võ học của Tạng phái xem sao!

Chu Nhuận Ba gật đầu cười nói :

- Tây Môn huynh thần công tuyệt nghệ, uy chấn Trung Nguyên, bọn ác tăng hèn mọn kia làm sao đương nổi một cái đâm hàng ngàn cân của huynh được? Chu Nhuận Ba này xin rót sẵn ba chén rượu ngon đợi mừng huynh thắng trận!

Tây Môn Túy đôi mắt quắc lên thần quang tỏa ra bốn phía cười khà khà hỏi :

- Giáp chủ rót sẵn rượu nóng, hay rượu lạnh?

Chu Nhuận Ba chỉ các thứ rượu thịt hoa quả bày trên bàn cười nói :

- Rượu ngon còn nóng, Tây Môn huynh hỏi thế ý hẳn muốn bắt chước câu chuyện thiên cổ kỳ đàm: “Hán Thọ Đình Hầu chém xong đầu tướng Hoa Hùng mà chén rượu mừng công vẫn chưa nguội phải không?”

Tây Môn Túy xéch đôi mày rậm, cười một cách kiêu ngạo :

- Tây Môn Túy này tuy không dám sánh với thần uy của Hán Thọ Đình Hầu, nhưng giết xong một tên Tạng tăng nhỏ mọn thì chén rượu nóng, may ra cũng có thể chưa đến nỗi nguội!

Tây Môn Túy vừa nói vừa bước rảo ra võ đài, mặt dềnh dềnh sát khí cất tiếng gọi to :

- Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy xin mời Tạng phái cao tăng Hồng Vân tôn giả ra nói chuyện!

Đồ Viễn Trí nghe gọi, chính trúng gan ruột bèn nhìn Hồng Vân tôn giả nhướng mày cười nói :

- Hồng Vân tôn giả, Tây Môn Túy danh liệt Kiếm, Tuyệt, Thư, Cuồng một cao thủ giới võ lâm Trung Nguyên! Nếu đại sư thi triển môn tuyệt học của Tạng phái, giết chết được tên hung bạo ấy, không những khiến tiểu đồ dưới suối vàng bớt được nỗi uất hận, mà đại sư cũng lập được một kỳ công.

Hồng Vân tôn giả nhân hôm ở Ô Mông xà cốc đã dùng Phục Hổ kim hoàn đấu với ngọn Bát Vân phủ của Tiêu Tử Bình chưa từng bị thua, nên đối với Tây Môn Túy cũng không ngại lắm, bèn cất tiếng cười ha hả, đồng dặc bước ra. Trước khi hai bên giáp trận, Tây Môn Túy chợt nghe văng vẳng có một người thứ ba dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm nói vào tai, nghe rõ là tiếng Nhạc Long Phi.

- Tây Môn lão tiền bối, xin nói lại với gia sư và Vũ Văn cô nương rằng: tiểu đệ Nhạc Long Phi chưa từng bị hại, chỉ tạm thời chưa thể ra mặt được! Hồng Vân tôn giả có công phu hoành luyện công lực cao lắm, nhưng vị trí tử huyệt của hắn đã bị tiểu đệ lưu tâm khám phá ra được, nó ở trên Ế Phong huyệt cổ bên phải, lão tiền bối lưu ý một chút, chỉ đánh một nhát là chết!

Tây Môn Túy trong bụng đã hiểu rõ ràng, biết rằng lối Nghĩ Ngữ Truyền Âm này không thể đi xa được, vì mình đứng ở vòng chiến, không cách xa mấy, nên Nhạc Long Phi mới tìm cách nhắn tin, nhờ chuyển lời cho Chu Nhuận Ba và Vũ Văn Kỳ biết.

Vừa rồi trong khi Vũ Văn Kỳ và Cận Vạn Tôn động thủ, mà Nhạc Long Phi không trực tiếp nói chuyện với nàng, có lẽ vì chàng biết nàng đã quan tâm đến mình thái quá, nếu đột ngột biết tin này, rất có thể mừng quá, buột miệng nói ra, thì hỏng cả việc lớn!

Tây Môn Túy đang mãi nghĩ ngợi, chợt tiếng Nhạc Long Phi lại nổi lên lần nữa :

- Còn một việc rất khẩn yếu, xin lão tiền bối chuyển cáo ngay với gia sư, là lão tặc Đồ Viễn Trí đã sắp sẵn mấy chục chiếc thanh la, nói rằng nhờ mấy chiếc thanh la ấy có thể tóm được hết thầy quần hiệp trong Đan Tâm giáp! Công dụng của mấy chiếc thanh la ấy thế nào khó lòng dò xét được, lão tiền bối nhớ báo cho gia sư biết ngay, để tìm cách đề phòng.

Nói đến đây, Hồng Vân tôn giả đã bước vào vòng chiến, thần tình cực kỳ kiêu ngạo, nhướng mày cười nhạt nói :

- Tây Môn Túy, chúng ta dùng chưởng đối chiêu, hay là dùng binh khí?

Tây Môn Túy đã định dùng chưởng, nhưng nghe Nhạc Long Phi nói đối phương luyện công có tử huyệt ở Ế Phong huyệt, bèn chợt nghĩ ra một kế, đổi hẳn chủ ý, lập tức cười ha hả nói :

- Trận vừa rồi đã dùng chưởng, thì trận này tất nhiên phải thay trò khác, ta dùng Cửu Hợp Kim Ty bổng, còn ngươi dùng binh khí gì?

Trong khi nói, tay đã rút cây kim bổng ra cầm tay.

Cây Cửu Hợp Kim Ty bổng của Tây Môn Túy dùng rất nhiều những sợi tơ vàng, chế một cách đặc biệt, se lại với nhau mà thành, hai đầu đều có hai cái cặp bằng vàng cặp lại, muốn cứng muốn mềm tùy ý, đao kiếm khó lòng chém đứt.

Lần này vì Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân đều bị chết một cách thê thảm, Tây Môn Túy nóng lòng muốn báo thù, một phần cũng vì cuộc chiến hôm nay quan hệ rất lớn đối với đại nghiệp phục hưng của dân tộc nên ông quyết định dùng một thủ đoạn đặc biệt không quá giữ tiểu tiết nữa.

Thủ đoạn đặc biệt ấy là trong khi rút cây kim bông ra, ngằm dùng trọng thủ nội gia bóp nát cái cặp vàng ở trên hai đầu cây bông.

Những tay nội gia cao thủ bó bừa làm gãy, chỉ nhu thành cương nên Tây Môn Túy tuy đã bóp nát chiếc cặp ở đầu bông ra, nhưng lại ngằm ngưng tụ chân lực khiến cho những sợi tơ vàng vẫn dính chặt vào nhau không rời.

Tây Môn Túy thần uy phần khởi, mắt báo tròn xoe, dùng chiêu “Nộ Phách Ngũ Nhạc”, nhắm vào đầu vai bên trái của Hồng Vân tôn giả đánh xuống.

Loại chiêu thức đó với cái dáng điệu hùng dũng ấy tỏ ra rằng Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy định lấy thịt đè người, cậy mạnh hiếp yếu.

Nhưng Hồng Vân tôn giả xưa nay vẫn chuyên luyện Tạng phái Đại Thủ Ấn thường tự khoe chân lực mạnh vô cùng, khi nào chịu nhục, bèn dùng chiêu “Già Thiên Tế Nhật” hai tay đưa đôi vòng Phục Hổ kim hoàn ra đỡ lấy.

Tây Môn Túy đã được Nhạc Long Phi mật báo, biết Hồng Vân tôn giả khắp mình đều có gong, mà vị trí tử huyệt thì ở Ế Phong huyệt cổ bên phải, nhưng đòn thứ nhất lại cố ý đánh vào vai bên trái.

Một đòn ấy tuy là đánh vờ, nhưng cũng dồn đủ mười một thành nội gia chân lực.

Hai vòng Phục Hổ kim hoàn, một cây Cửu Hợp Kim Ty bông vừa chạm vào nhau, bật thành một tiếng vang rất lớn, Tây Môn Túy và Hồng Vân tôn giả bước lùi một bước.

Nhưng Hồng Vân tôn giả đã nhận ngay thấy về mặt nội gia chân lực, Tây Môn Túy còn hơn mình chừng nửa thành hoặc một thành.

Tây Môn Túy quát lên một tiếng, rồi cười ha ha nói :

- Lão trọc già quả có thủ đoạn, bây giờ ngươi lại tiếp ta một chiêu “Tống Phạt Quy Tây” nữa nào!

Miệng nói tay làm, cây Cửu Hợp Kim Ty bông vút lên như xẻ luồng không khí, lần này đánh sang vai bên phải là chỗ yếu mệnh của Hồng Vân tôn giả.

Hồng Vân tôn giả đầu có ngờ trong trận tuyến của mình có nội gián của địch và hắn đã để ý dò xét khám phá ra sự bí mật của mình, mà tiết lộ cho đối phương biết.

Nên khi đôi vòng Phục Hổ lại đưa lên, dùng chiêu “Kim Lân Xuất Hải” đón đỡ, miệng còn cười một cách kiêu ngạo nói :

- Hòn ngọc bằng hạt tằm, cũng đòi phóng ánh sáng! Ngươi hãy ném thử mùi chân lực hàng long của Phật gia ngươi xem thế nào!

Tây Môn Túy phóng chiêu lần thứ nhất là dồn tụ thực lực chỉ nhu hóa cương, hóa cây Cửu Hợp Kim Ty bông đã bị bóp nát cặp vàng biến thành một cây gãy lớn chế bằng một thứ sắt thật tốt.

Chiêu phóng lần thứ hai, mới thoát đầu là dồn tụ thực lực, nhưng chờ lúc bông, hoàn chạm vào nhau trong một khoảng nhảy mắt, đột nhiên thu chân lực về, tròng mắt quát to :

- Lão trọc Hồng Vân, trả mạng Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân của ta đây!

Hồng Vân tôn giả nghe tiếng, còn ngờ là Tây Môn Túy còn có đòn gì khác, vừa tụ hết tinh thần để phòng bị, nhưng muôn vàn sợi tơ vàng đã phủ xuống đỉnh đầu.

Thì ra, Tây Môn Túy đã thu hết nội kính bao khắp thân cây kim bông về, tức thì cây bông lại đang cương trở lại thành nhu, hồn nhiên trở về bản chất.

Cặp vàng trên đầu cây bông đã bị Tây Môn Túy bóp nát từ trước nên khi trở lại thành bản chất, thì đầu còn giống như một cây bông nữa, mà đã biến thành một mớ Cửu Hợp Kim Ty lỏng bông, bên trong cái mềm mại đó còn ẩn giấu một chất cứng rắn vô biên.

Phục Hồ kim hoàn đón lên, Cửu Hợp Kim Ty đánh xuống, hai món binh nhận gặp nhau, những sợi tơ vàng, gặp chất cứng rắn tự nhiên cũng cứng lại, tất cả đều quay theo chiều chiếc vòng, đánh vào vai vào cổ, vào lưng bên phải của Hồng Vân tôn giả.

Cứ tình hình đó, thì đối phương chống đỡ càng mạnh bao nhiêu, đòn giáng xuống càng nặng bấy nhiêu.

Hồng Vân tôn giả tự cậy sức mình mạnh hơn đối phương, định hạ Tây Môn Túy ngay tại trận, nên tự nhiên phải dốc hết toàn lực vào chiêu “Kim Luân Xuất Hải”.

Vì vậy nên suốt nửa mình bên phải của lão bị mớ Kim Ty của đối phương đánh xuống, sức mạnh phi thường.

Trong mớ Kim Ty đó, có mấy sợi đánh trúng vào Ế Phong huyết ở cổ bên phải của Hồng Vân tôn giả.

công phu hoành luyện (luyện gong) các môn như Kim Chung Trạo, Thiết Bồ Sam, Thập Tam Thái Bảo... v. v... Sau khi luyện thành thân thể trở nên cứng rắn như sắt, đao búa chém không vào, nhưng trên chỗ trảo môn thì không chịu nổi một cái búng.

Vậy nên phàm những nhân vật võ lâm có luyện gong đều đặt trảo môn vào một chỗ không ai ngờ tới, và cũng phải giữ thật bí mật.

Ba vị cao tăng Tạng phái đều có công phu luyện gong rất thâm hậu, Hồng Vân tôn giả thì luyện trảo môn ở trên Ế Phong huyết sau cổ bên phải.

Trảo môn ở chỗ đó, người ngoài quyết nhiên không ai có thể ngờ tới, nhưng một là vì Hồng Vân tôn giả vô tâm, thường hay cậy tài, buột miệng nói ra, nên mới bị tiết lộ, hai là vì Nhạc Long Phi đã chú ý dò xét, vì thế mới gây ra cái họa sát thân hôm nay.

Ế phong huyết đã bị trúng Cửu Hợp Kim Ty, Hồng Vân tôn giả không kịp kêu một tiếng, thần hồn lập tức bay về Tây trúc, còn thi thể thì ngã xuống chiến đài.

Hắc Sát đầu đà gầm lên một tiếng, nhảy phắt ra mặt trận.

Tây Môn Túy vì vội muốn báo tin lành của Nhạc Long Phi và những tin tức bí mật quan trọng do chàng báo cáo cho bọn Chu Nhuận Ba. Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm biết, nên không dám tham công, chỉ trừng mắt nhìn Hắc Sát đầu đà, cười khẩy mấy tiếng, rồi lập tức nhảy về bản trận.

Chu Nhuận Ba cười ha hả, bưng chén rượu chờ sẵn, rượu trong chén quả nhiên hãy còn hơi âm ấm.

Tây Môn Túy không uống rượu vội, khẽ ghé tai nói nhỏ với Chu Nhuận Ba.

- Chu giáp chủ phái người khác ra trận đối địch với Hắc Sát đầu đà, Tây Môn Túy còn việc cơ mật cần báo cáo.

Chu Nhuận Ba nghe nói, đưa mắt nhìn quần hiệp, định cắt người ra ứng địch, Truy Hồn Học Cửu Vũ Nam Báo đã chấp tay mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ, Vũ Nam Báo dẫn bắt tài, cũng xin Giáp chủ phát cho một chỉ lệnh tiến ra nghênh chiến Tạng tăng.

Chu Nhuận Ba gật cười :

- Vũ huynh thần uy cái thế, đã ra tất phải toàn thắng.

Tây Môn Túy đứng lên cười nói :

- Vũ huynh, Tạng tăng nội lực mạnh lắm, trận đại chiến hôm nay quan hệ rất lớn, chúng ta đấu sức với họ nên hết sức lấy cái sở trường mà lấp sở đoản, chúng ta chỉ nên đấu binh khí là hơn cả!

Vũ Nam Báo gật đầu cười thầm ung dung thủng thỉnh bước ra chiến đài.

Lúc ấy Tây Môn Túy mới cầm chén rượu lên uống cạn một nửa còn mặt nửa rót xuống đất lảm bảm khấn rằng :

- Tiêu Tử Bình huynh và Mộ Dung lão nhân anh linh còn phảng phất đâu đây, xin chứng giám cho Tây Môn Túy tự tay giết chết tên Tạng tăng Hồng Vân báo thù cho hai vị.

Chu Nhuận Ba đợi Tây Môn Túy khấn xong mới mỉm cười hỏi :

- Tây Môn huynh vừa nói có việc cơ mật quan trọng gì thế?

Tây Môn Túy vẫy Vũ Văn Kỳ và Lãnh Băng Tâm, rồi nói :

- Vũ Văn cô nương và Lãnh cô nương lại ngay đây, ta sẽ báo cho một tin này hay lắm!

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ đang đứng bên cạnh Hàn Nguyệt sư thái đều vội vàng chạy lại.

Tây Môn Túy tỏ ra bộ rất đắc ý, mặt mày hớn hở, khê cười nói với ba người :

- Nếu cứ lấy công bằng mà bàn, thì võ công tạo nghệ của Hồng Vân tôn giả còn mạnh hơn ta một bậc, vậy mà tại sao hắn bị ta đánh có một cái là chết ngay? Chu giáp chủ và hai vị cô nương đoán được vì có gì không?

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Cứ theo ta nhận xét thì Hồng Vân tôn giả hình như có luyện phép gồng, hắn bị Cửu Hợp Kim Ty bổng của Tây Môn Túy huynh đánh trúng vào trảo môn là chỗ yếu hại, nên bị chết ngay, nếu không sao lại bị hạ nhanh thế được?

Tây Môn Túy gật đầu :

- Chu giáp chủ quả nhiên nhanh mắt, đoán việc như thần, nhưng chỗ yếu huyết trảo môn của hắn luyện ở Ế Phong huyết ở cổ bên phải, sở dĩ ta biết được, là do Nhạc Long Phi lão đệ ngầm cho biết, nên ta mới tìm cách hạ hắn dễ dàng như vậy.

Vũ Văn Kỳ giật mình, buột miệng kêu lên :

- Tây Môn sư thúc, Long ca ca cháu đã bị hại rồi cơ mà? Sao sư thúc lại nói thế?

Tây Môn Túy cười nói :

- Nhạc lão đệ thừa lúc ta ra trận nghênh địch, đôi bên cách nhau không xa lắm, mới dùng công lực Nghĩ Ngữ Truyền Âm báo cho ta ba việc rất quan trọng.

Lãnh Băng Tâm thấy Tây Môn Túy sắc mặt hớn hở tươi cười thì đoán chắc không phải là bịa đặt, bèn vui vẻ hỏi :

- Ba việc đó là việc gì?

Tây Môn Túy khê nói :

- Việc thứ nhất là mách kế hại Hồng Vân tôn giả, việc thứ hai là nhờ ta nói với Chu giáp chủ và hai vị cô nương là Nhạc lão đệ không bị hại, nhưng vì thời cơ chưa đến, nên chưa tiện ra mặt đó thôi!

Chu Nhuận Ba nghe nói gật đầu :

- Điều đó quả không ngoài dự liệu của ta, ta cũng nhận thấy Long nhi là người ổn trọng đoan trang, không phải tướng chết non...

Tây Môn Túy lại cười ngắt lời :

- Còn một việc quan trọng hơn hết, Nhạc lão đệ nói: Đồ Viễn Trí đã sắp xếp sẵn vài chục chiếc thanh la, hắn còn nói những cái thanh la ấy có uy lực đủ quét sạch bọn cô thần nghiệt tử trong Đan Tâm giáp.

Chu Nhuận Ba ngạc nhiên hỏi :

- Những chiếc thanh la ấy có uy lực ghê gớm thế nào? Mà hắn dám khoác lác như vậy?

Tây Môn Túy lắc đầu nói :

- Chính Nhạc Long Phi cũng chưa dò xét được, chỉ dặn ta nói với Giáp chủ là phải đề phòng cẩn thận mà thôi.

Chu Nhuận Ba cười gượng :

- Đồ Viễn Trí đã nói vậy, tất phải có âm mưu sâu độc gì đây, nhưng ta không nắm được đầu dây mối nhợ gì cả, thì biết đề phòng bằng cách nào?

Vũ Văn Kỳ từ lúc biết tin Nhạc Long Phi chưa chết, bao nhiêu đau khổ sầu não, khác nào như một đám mây bị luồng gió cuốn đi hết sạch, sắc mặt trở nên rạng rỡ tươi vui, nghe Chu Nhuận Ba nói thể liền mỉm cười thưa?

- Chu lão tiên bối, tiểu đệ tin rằng trời xanh có mắt, không lẽ lại để cho bọn nghiệt tử cô thần một lòng trung hiếu, bị chết cả về tay bọn ưng khuyển vô sĩ hèn hạ kia hay sao?

Chu Nhuận Ba vừa gật đầu hiểu, vừa đưa mắt nhìn ra vòng chiến, sắc mặt trở nên trầm trọng.

Thì ra hai bên giao thủ lúc này đã đi đến giai đoạn gay go hết sức.

Vưu Nam Báo dùng cây Cự Khuyết kiếm là một thần vật thời thượng cổ.

Hắc Sát đầu đà thì dùng một cây Cửu Hoàn phương tiện sản nặng ước chừng một trăm năm mươi cân.

Vì cây thuổng vừa to vừa nặng nên Vưu Nam Báo phải hết sức kiêng dè, lẩn tránh, không muốn cho hai môn binh khí chạm vào nhau. Hắc Sát đầu đà sức lực mạnh mẽ, nên chiêu phóng ra cũng cực kỳ trầm trọng, ngọn thuổng múa lên biến thành những tiếng vun vút ghê hồn, uy thế mạnh tướng như có thể lay chuyển cả núi rừng, khiến đối phương phải kinh hồn bạt vía, không dám liều lĩnh xông vào.

Vưu Nam Báo là một tay danh kiếm độc nhất đương thời, kiếm chiêu cũng cực kỳ tinh diệu.

Hai bên đều trở hết sở trường, đấu đến nổi trời sầm đất thẳm, cát bụi mịt mù, kiếm lại thuổng qua, không phân thắng phụ.

Vũ Văn Kỳ đứng bên Chu Nhuận Ba khẽ cười nói :

- Chu lão tiên bối trong cây Cự Khuyết kiếm của Vưu lão tiên bối liệu có địch nổi cây Cửu Hoàn phương tiện sản của Hắc Sát đầu đà không?

Chu Nhuận Ba cau mày, lắc đầu :

- Hắc Sát đầu đà nếu chỉ có sức khỏe không thôi thì Vưu đại hiệp có thể thắng được dễ dàng nhưng chiêu thuật của lão cũng tinh lắm, nên chưa thể nói chắc được.

Vũ Văn Kỳ cười nói :

- Chỉ tiếc một điều là Chu lão tiên bối đã giao ước với Đồ Viễn Trí từ trước: Nếu chưa phân thắng bại, không được thay người không thì thế nào cháu cũng xin thay Vưu lão tiên bối thử sức với lão đầu đà một phen.

Lãnh Băng Tâm nói :

- Kỳ muội vừa chiếm công đầu rồi, lần này có ra trận nữa, thì phải nhường cho ngu tỹ.

Chu Nhuận Ba bật cười nói :

- Lãnh đệ muội đừng lo, thế nào ta cũng chờ có cơ hội thích đáng sẽ mời đệ muội ra trận!

Trong chiến trường lúc này, Vưu Nam Báo nhận thấy Vũ Văn Kỳ chỉ dùng một chiêu mà lập được kỳ công, Tây Môn Túy hai bóng giết giặc, mà mình thì đánh mãi không hạ nổi Hắc Sát đầu đà, tự lấy làm xấu hổ, bèn hú một tiếng như phượng hát rồng ngâm, cây Cự Khuyết kiếm trong tay múa rít lên, kiếm quang lấp lánh, thi triển môn Tiểu Chư Thiên Phong Lôi tam kiếm, là một môn sinh bình tuyệt học của mình.

Thân hình đi liền theo tiếng hú, bóng kiếm uốn như rồng lộn, cả người lẫn kiếm hóa thành một đạo cầu vòng, kèm theo những tiếng ù ù như sấm dậy, nhắm Hắc Sát đầu đà lẳng không cuốn tới, làm cho đối phương bạt hồn mất hoa, không còn nhận rõ đâu là kiếm, đâu là người.

Hắc Sát đầu đà cũng không phải là tay vừa, tuy bị chiêu Tiểu Chư Thiên Phong Lôi tam kiếm uy thế quá mạnh làm cho rối mắt, nhưng hắc vẫn sinh hung, dùng chiêu “Tháp Vũ Tham Thiên”, múa lưỡi thương lên, trông như một đám mây đen, đón luồng kiếm quang lại.

Luồng kiếm quang hạ xuống, đám mây đen đưa lên, đồng thời từ miệng hai người cũng thốt ra một tiếng “ức”.

Hắc Sát đầu đà bị trúng luôn ba kiếm vào cổ tay trái, đùi bên trái và lưng bên trái, nửa mình bên trái máu phun ra như tưới, nhất là vết thương ở đùi, dài tới nửa thước, sâu đến một tấc.

Nhưng cánh tay phải của Vũ Nam Báo bị lưỡi thương của Hắc Sát đầu đà đâm trúng một mũi sâu đến ba thước, trông thấy tận xương.

Hai bên tuy trông thấy huyết, nhưng nhất định không chịu thôi, cứ lẳng lặng xông vào đánh nữa.

Chu Nhuận Ba trông thấy trước tiên, cau mày nói với quần hiệp :

- Ta phải tìm cách gì thay cho Vũ đại hiệp về nghỉ...

Nói chưa dứt lời, Chu Bạch Mi đã xua tay nói :

- Chu giáp chủ đừng lo, cứ để mặc họ tử chiến, Hắc Sát đầu đà bị thương nặng hơn Vũ lão quái nhiều, thế nào lão cũng giết được kẻ địch.

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Chu huynh nói tuy đúng, nhưng Vũ đại hiệp cũng mất nhiều máu lắm rồi...

Chu Bạch Mi nhướng cao đôi mày, cười một cách kiêu ngạo :

- Không sao, không sao! Miễn là Vũ Nam Báo không bị tắt hơi ngay trên mặt trận, Chu Bạch Mi này xin cam đoan trả lại ngài một Truy Hồn Học Cứu khỏe mạnh như thường!

Chu Nhuận Ba vẫn được nghe danh thần y của Chu Bạch Mi đã lâu, nên nghe thấy ông ta nói một cách quả quyết như vậy thì cũng hơi yên tâm.

Lúc này trên chiến trường chỉ còn trông thấy máu và máu, Vũ Nam Báo vẫn chảy máu không ngừng, mà Hắc Sát đầu đà lại bị thêm hai vết thương nữa, khắp người như nhuộm toàn máu.

Thần Lực Hoạt Phạt Kim La Hán cũng không yên tâm quay sang bên cạnh nói với Đồ Viễn Trí.

- Đồ lão cung phụng xem chừng nhị đệ ta mất huyết nhiều quá! Các hạ có cách gì cho hai bên dừng tay không?

Đồ Viễn Trí thấy Hồng Vân tôn giả đã chết, Hắc Sát đầu đà cũng sắp nguy, mưu sâu đã gần thành được một nửa, trong bụng đang khấp khởi mừng thầm nhưng khi nghe Kim La Hán nói thế, lão cố làm ra vẻ lo lắng, bần khoản cười gượng nói :

- Tại hạ cũng biết như vậy, nhưng vừa rồi đã chót hứa với Chu Nhuận Ba, trong khi hai bên chưa phân thắng bại, không được thay người, giờ thì đành bó tay chịu chết chứ còn biết làm thế nào được nữa!

Kim La Hán nhướng cao lông mày khê nói :

- Ta nhận thua một trận, cũng có sao đâu?

31. Chương 31: Hiện Thần Thông, Chính Tà Đầu Súc

Đồ Viễn Trí nghe nói sắc mặt chợt lạnh như tiền, gằn giọng nói :

- Đại sư còn nhớ hôm ở Ngự hoa viên lĩnh chỉ, Thánh thượng đã dụ rằng: “Chỉ được chiến tử tại trường chứ không được thoát lui nửa bước không?”

Mấy câu đó làm cho Kim La Hán không còn biết nói sao nữa, chỉ lờm Đồ Viễn Trí một cái rồi lẳng lặng đứng xem.

Lúc này chiến trường là nơi có biến hóa, cây Cự Khuyết kiếm cắm hờ dưới đất, lưỡi thuổng Cửu Hoàn phương tiện sẵn thì nằm ngay trên đám bụi.

Thì ra, hai người đã mất máu quá nhiều, chân lực hao tán, đừng nói Hắc Sát đầu đà không múa nổi cây thuổng nặng tới một trăm năm mươi cân, mà cả Vũ Nam Báo cũng không cầm vững cây Cự Khuyết kiếm nữa.

Cho nên cả hai người vứt bỏ binh khí, định dùng thủ đoạn khác để sống chết.

Cả hai đều không muốn cho đối phương may mắn thoát chết, nên cũng định dùng môn ám khí thành danh của mình, đưa kẻ thù về cực lạc, trước khi mình nhắm mắt!

Ám khí của Vũ Nam Báo là ba thanh Truy Hồn mặc lệnh.

Ám khí của Hắc Sát đầu đà là thứ cát Mặc Sát La Hồn Sa, chất độc ghê gớm, uy lực cũng không kém gì Truy Hồn mặc lệnh.

Hai người thò tay vào bọc, rút ra cùng một lúc.

Họ cùng cố gắng thu chút hơi tàn, từ từ giơ tay lên.

Hai phe quần hùng, quần hiệp đều biết rằng, ai sống ai chết, chỉ chờ ám khí phóng ra sẽ quyết định.

Nhưng kết quả xảy ra ngoài ý liệu mọi người.

Cả hai bên đều ngã một lượt, cả hai môn ám khí chưa kịp phóng ra, trong tay Vũ Nam Báo vẫn nắm chặt ba lưỡi kiếm nhỏ, còn bên mình Hắc Sát đầu đà, thì một nắm độc sa đen sì rơi vãi lả tả.

Tất cả các nhân vật có mặt ở đó, đều là những tay đại hành gia họ biết rằng cuộc tử chiến chưa phân thắng phụ nhưng đã có người chết.

Hắc Sát đầu đà bị mất huyết quá nhiều, kiệt sức mà chết, còn Vũ Nam Báo tinh thần cực kỳ mệt mỏi, khi thấy đối phương ngã ra, tinh thần cũng kiệt quệ không sao gượng nổi cũng lăn ra bất tỉnh.

Bọn ứng khuyến khiêng thầy Hắc Sát đầu đà ra khỏi vòng chiến, bên quần hiệp cũng bế Vũ Nam Báo về cho Chu Bạch Mi chữa chạy.

Thế là ba vị cao tăng Tây Tạng đã bị tử mất hai, còn lại một mình Kim La Hán, lão vừa then vừa giận, lập tức hét lên một tiếng, định nhảy ra trận.

Đồ Viễn Trí là một tay yên hùng đặc biệt giả vờ làm ra bộ tha thiết, giơ tay ngăn Kim La Hán lại, nói nhỏ :

- Đại sư mắt vừa được trông thấy hai vị đại sư chết thảm, tinh thần bị xúc động mạnh, xin hãy trấn tĩnh một lát, để ta phái Lê đảo chủ ra tiếp một trận trước đã, rồi sau sẽ hay!

Kim La Hán lại lấy làm cảm động về cái mưu giảo hoạt mèo già khóc chuột non của Đồ Viễn Trí, bèn gật đầu nói :

- Đồ lão cung phụng nói thế cũng phải, để tôi nghỉ ngơi một lúc, cho tinh thần yên tĩnh đã, rồi sẽ giết chết Chu Nhuận Ba, tên đầu sỏ của bọn chúng, báo thù cho hai vị sư đệ.

Đồ Viễn Trí gật đầu, rồi khẽ ngoảnh đầu sang nói nhỏ với Lê Phóng Hạc đang ngồi bên cạnh.

- Lê đảo chủ, chúng ta đã thiệt mất ba người, tuy Đồ Viễn Trí đã nắm chắc cái thắng trong tay, không kể gì thua được, nhưng dù sao mình cũng phải thắng một trận để gỡ lấy thể diện, Đảo chủ ra trận này nên chỉ

đích danh mà thách đấu, chớ đừng để đối phương lượng sức phái tướng, thì mới hy vọng chiếm thế thượng phong.

Lê Phóng Hạc tuân lệnh bước ra chiến trường, cất tiếng gọi to :

- Lê Phóng Hạc muốn mời Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường ra đây gặp mặt.

Tả Thái Tường nghe Lê Phóng Hạc gọi tên mình thách chiến thì nhìn Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Chu giáp chủ, đối phương bị trúng liên ba cái đinh sắc cạnh, làm cho đờm chiến tâm kinh, quả nhiên phải lựa cây hái quả, khiêu chiến với Tả Thái Tường vậy!

Chu Nhuận Ba cũng rất am hiểu tình hình giới võ lâm hiện tại, biết rằng các nhân vật chính phái thời ấy, duy bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng là được suy tôn hơn hết, nhưng riêng Tiêu Tử Bình và Tả Thái Tường công lực hơi kém hơn chút ít.

Nên khi nghe Tả Thái Tường nói vậy, thì mỉm cười đáp :

- Tả huynh, thắng bại là sự thường của con nhà tướng, ta đừng cho nó là quan trọng, Tả huynh cứ việc thi triển thần thông, chơi với Lê đảo chủ một chốc lát, không hại gì cả!

Tả Thái Tường nghe câu nói của Chu Nhuận Ba có một hàm ẩn ý, gật đầu cười nói :

- Mỹ ý của Chu giáp chủ, Tả Thái Tường vô cùng cảm kích, nhưng nếu ở Đan Tâm giáp này, được vì quốc tận trung, vì dân tộc tận hiếu, thì cũng đáng gọi là một cái chết lý tưởng của kẻ nam nhi có huyết tính chớ việc gì phải sợ!

Chu Nhuận Ba chưa kịp trả lời, Đồ Viễn Trí đã đứng bên kia trận gọi toi :

- Các người bắt tất phải sốt ruột, Đồ Viễn Trí này bảo đảm cho các người bữa nay đều được hoàn thành tâm nguyện, nát óc phanh thây, biến thành trung hiếu thần tử, tận đạo với liệt tổ liệt tôn!

Tả Thái Tường vừa thủng thỉnh bước ra chiến trường, vừa cười ha hả nói :

- Đồ Viễn Trí, hai bên mới giao phong có ba trận, bọn ứng khuyến các người đã ba cái xác rải ra chiến trường rồi, mà vẫn còn nhơn nhơn không biết tự lượng, mà còn cứ gâu gâu mà sửa mũi.

Nam Hải Độc Long Lê Phóng Hạc đứng sừng sững ở giữa vòng chiến xưa tay mỉm cười nói :

- Tả đại hiệp không nên cậy tài bẻm mép, chúng ta chỉ nên so công phu ai cao ai thấp thôi.

Tả Thái Tường đã biết Lê Phóng Hạc là một tay khó đấu, đại địch trước mặt, không dám sơ hốt, bèn bình tâm tĩnh khí trả lời.

- Lê đảo chủ, sao người chọn ta mà thách đấu?

Lê Phóng Hạc nói :

- Ta vẫn mộ đại danh của Kiếm Tuyệt Thư Cuồng từ lâu, tiếc vì ở xa xôi trên đảo Nam Hải Độc Long, chưa được thân lĩnh giáo lần này, nay gặp dịp tốt, khi nào lại chịu bỏ qua, nếu ta thua thì không nói làm gì, còn như may mắn thắng được người, ta sẽ lần lượt thỉnh giáo tất cả các vị trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng.

Tả Thái Tường cười to nói :

- Trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, thì Tả Thái Tường này là yếu nhất, đủ thấy Lê đảo chủ có con mắt tinh đời, thật đáng khâm phục, khâm phục, bây giờ người định so tài bằng cách nào đây?

Bọn Chu Nhuận Ba ai cũng nghĩ là đối phương bị tử trận luôn ba người, thế nào cũng tìm cách báo thù, Lê Phóng Hạc nếu không cậy có ngọn Độc Long tiên thủ thắng thì tất cũng đề nghị dùng một chương pháp nào cực kỳ thâm độc, nhưng không ngờ Lê Phóng Hạc thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Ba trận vừa rồi, trận nào cũng có người chết, mùi máu tanh nồng, trận này chúng ta không cần phải lấy sự sống chết ra mà liều mạng nữa, chỉ dùng một môn, bất cứ môn gì, so sánh chút khuyết điểm huyền công, khí đã phân rõ hơn thua rồi, là lập tức nghỉ tay, không biết ý Tả đại hiệp thế nào?

Mấy câu vắn đáp ra ngoài ý liệu của tất cả mọi người, chỉ riêng có Đồ Viễn Trí là khẽ khẽ gật đầu, tỏ vẻ hài lòng hơn hết.

Thì ra Đồ Viễn Trí và Lê Phóng Hạc là anh em kết nghĩa từ nhỏ, không câu gì mà không bàn luận với nhau, vì vậy nên Đồ Viễn Trí bày mưu thâm độc định giết cả bọn kỳ hiệp, chỉ có mình Lê Phóng Hạc biết.

Lê Phóng Hạc đã biết câu chuyện bí mật đó, tự nhiên nhận thấy rằng tha hồ cho bọn quần hiệp ra oai, chờ lúc nào Đồ Viễn Trí hạ độc thủ là đều biến thành quỷ không đầu hết thấy.

Vì vậy nên hắn không muốn đem sinh mệnh ra làm trò du hí, chỉ ước với Tả Thái Tường so tài một môn gì đó, kéo dài thời gian, chờ cho Mãn Châu dừng sĩ Thiết Tam Thắng đến, và Thần Lực Hoạt Phật Kim La Hán bị chết về tay quần hiệp, lúc đó Đồ Viễn Trí sẽ bất thành linh phát động mưu gian, quét sạch một lượt, không cần phải tốn sức mà đạt mục đích một cách dễ dàng.

Tả Thái Tường đâu có hiểu chuyện đó, nên khi nghe hắn đề nghị như vậy thì hơi ngạc nhiên, nhướn mày cười nói :

- Ta tưởng Lê đảo chủ thách đấu với ta là cốt để báo thù cho Cận Vạn Tôn và hai tên Tạng tăng, không ngờ người chỉ muốn so sánh huyền công với ta thôi ư?

Lê Phóng Hạc đưa mắt nhìn Kim La Hán, rồi cất tiếng cười to :

- Thế lệ trong giang hồ xưa nay vẫn lấy nợ máu trả máu, Thần Lực Hoạt Phật và Quỷ Trượng Tiên Ông khi nào chịu bỏ qua mối thù của sư đệ và đệ tử? Lát nữa thế nào họ cũng đòi các người phải trả nợ, không cần dùng đến Lê Phóng Hạc này ra mặt.

Tả Thái Tường mỉm cười gật đầu :

- Lê đảo chủ đã nói như vậy, thì chúng ta so sánh huyền công một lúc cũng hay, nhưng còn đề mục thi tài, thì cũng nên nghĩ một phương pháp gì mới mẻ đôi chút.

Lê Phóng Hạc cười hỏi :

- Chắc Tả đại hiệp đã nghĩ được trò gì mới lạ phải không?

Tả Thái Tường lắc đầu :

- Ta cũng chẳng có trò gì lạ, hay là chúng ta thi triển khinh công lên cây cổ tùng kia, thử xem thủ đoạn thế nào?

Lê Phóng Hạc nhìn lên cây cổ tùng cao lớn nhất ngoài cửa Đan Tâm giáp cành lá rườm rà, xanh tốt, gật đầu nói :

- Tả đại hiệp cứ việc ra lệnh, Lê Phóng Hạc này xin theo đúng phương pháp!

Tả Thái Tường khẽ nhún mình một cái, tà áo nho sinh tung bay phấp phới, thân mình đã nhảy chéo đi bốn trượng, lẳng không vượt qua cây tùng, thuận tay hái lấy hai chùm lá tùng, rồi lại bay vòng theo lối vành cung, trở về chỗ cũ.

Lê Phóng Hạc bất giác khen thầm “thân pháp hồi long của môn Băng Hư Ngự Phong hay quá, đủ thấy uy danh lừng lẫy của bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng không phải may mắn mà được!

Tả Thái Tường mỉm cười, cầm hai chùm nhánh tùng trong tay chia cho đối phương một nửa.

Lê Phóng Hạc đỡ lấy chùm lá tùng, nhướn mày hỏi :

- Tả đại hiệp định dùng nhánh tùng này thi triển công lực gì?

Tả Thái Tường chỉ cây cổ tùng mỉm cười đáp :

- Chúng ta dùng những nhánh tùng này khắc bốn chữ lên cây cổ tùng, tùy ý muốn khắc chữ gì thì khắc, cần nhất là phải đứng cách xa một trượng rưỡi.

Gỗ tùng đã rắn, mà nhánh tùng lại mềm mại dễ gãy, muốn đứng cách xa một trượng, ném nhánh tùng vào thân cây khắc thành chữ, quả thật là một điều rất khó, phải dùng đủ nhãn lực, chân lực và thủ pháp cho chuẩn xác, không được sai lầm một mảy may nào mới được.

Lê Phóng Hạc nghe xong, biết rằng vị Ký Bắc thư sinh Tả Thái Tường tuy bị coi là kém nhất trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, nhưng cũng là một cường địch ít có, nên không dám coi thường, bèn mỉm cười nói :

- Thời gian có hạn chế không?

Tả Thái Tường nói :

- Thời gian không cần phải hạn chế, ai khắc xong trước thì được nghỉ trước, nhưng lúc bắt đầu cần lấy một tín hiệu làm quy định.

Lê Phóng Hạc gật đầu mỉm cười, cùng với Tả Thái Tường song song bước đến một chỗ cách cây tùng một trượng rưỡi, thì dừng lại. Lại mời Tả Thái Tường khắc chữ lên nửa thân cây tùng phía trên, còn mình thì khắc nửa thân cây phía dưới, để tránh khỏi ném nhánh tùng vào nhau.

Tả Thái Tường cười nói :

- Lê đảo chủ lo lắng chu đáo như vậy, đủ thấy là người cao minh, bây giờ xin mời Đảo chủ quy định tín hiệu cho.

Lê Phóng Hạc quay lại nhìn Đồ Viễn Trí, gọi to :

- Đồ đại ca, xin hú lên một tiếng ra hiệu cho chúng ta bắt đầu nhé!

Đồ Viễn Trí gật đầu, rồi lập tức hú lên một tiếng ngắn, nhưng cũng rất lớn, nghe như tiếng chuông đồng.

Tiếng hú vừa cất lên, Tả Thái Tường và Lê Phóng Hạc đều ngưng tụ công lực, ráng sức trở tài.

hai nhánh tùng hóa thành hai đường màu sẫm từ trong tay hai vị võ lâm kỳ nhân, một chính, một tà lãng không phóng vào thân cây cổ tùng, liên miên bất tuyệt.

Kể cũng kỳ quái, hai người cùng ra tay một lúc, rồi cùng buông tay một lúc, không nhanh chậm một giây.

Trên cây cổ tùng dần dần hiện ra tám chữ đại tự viết theo lối chân phương, nét chữ rất ngay ngắn tươi tốt.

“Bốn chữ trên là: Đại Minh phục hưng”.

“Bốn chữ dưới là: Đại Thanh vạn tuế”.

Lập trường của hai bên, cứ trông tám chữ này, đã hiển hiện rõ ràng minh bạch.

Song sự thắng bại của đôi bên, quả thực khó lòng phán đoán.

Nhân vì cả hai cùng dừng tay một lúc, nên tất phải xem nhánh tùng khắc vào thân cây sâu hay nông, để phân biệt hơn kém.

Nhưng nhánh tùng đều cắm phập vào thân cây, không nhánh nào nông hay sâu hơn nhánh nào.

Cứ trong mắt mọi người thì ai cũng cho là cuộc thi tài này bất phân bất thắng.

Nhưng không ngờ Chu Nhuận Ba lại nhìn Tả Thái Tường mỉm cười gọi to :

- Thôi mời Tả huynh về! Nam Hải Độc Long quả nhiên danh bất hư truyền, đã thắng một trận! Nhưng hai bên thắng bại không chênh lệch bao nhiêu, Tả huynh tuy thua, song cũng vinh dự!

Tả Thái Tường mỉm cười quay về bản trận, Vũ Văn Kỳ ngạc nhiên quay lại hỏi ân sư :

- Sư phụ, tại sao Chu lão tiên bối lại nói thế? Tả sư thúc thua ở điểm nào?

Hàn Nguyệt sư thái cười nói :

- Con cứ nghĩ xem, nếu nghĩ không ra, lúc ấy ta sẽ nói cho biết.

Vũ Văn Kỳ ngẫm nghĩ một lúc, chợt hốt nhiên tỉnh ngộ nói :

- À, đệ tử nghĩ ra rồi, Lê Phóng Hạc ném nhánh tùng vào phần dưới chỗ gốc cây, chất gỗ tự nhiên phải rắn hơn, Chu lão tiên bối mới cho là hăn thắng!

Hàn Nguyệt sư thái lắc đầu cười :

- Kỳ nhi nói không đúng, hãy thử nhìn kỹ những chữ trên cây xem, công lực của Tả sư thúc và Lê Phóng Hạc đã đi đến chỗ có thể ném hoa ngập đá, ném lá thủng vàng, vậy nên chỗ gần gốc tùng chất gỗ có rắn hơn thật, nhưng cũng không thể lấy làm bằng chứng mà cho rằng Lê Phóng Hạc công lực cao hơn!

Vũ Văn Kỳ nghe nói, nhìn lại kỹ tám chữ khắc trên cây tùng một lúc rồi buột miệng kêu lên một tiếng, mà rằng :

- Bốn chữ Đại Minh phục hưng tất cả có ba mươi chín nét, trong khi đó chữ Đại Thanh vạn tuế lại những bốn mươi nét, có lẽ... hay là...

Hàn Nguyệt sư thái gật đầu ngắt lời :

- Cả hai người cùng dừng tay một lúc, bốn chữ Tả sư thúc con khắc đã kém người ta một nét, thời nói về thủ pháp nhanh chóng, tất nhiên là phải thua Lê Phóng Hạc một chút.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, khe khẽ thở dài, đưa mắt nhìn khắp trận tuyến của bọn ưng khuyển Thanh đình, định tìm kiếm ý trung nhân Nhạc Long Phi giả trang thế nào mà lọt vào được nội bộ của chúng.

Trong khi nàng còn chưa tìm thấy người nào khả nghi, thì Lê Phóng Hạc đã trở lại mặt trận, nhìn bọn kỳ hiệp, cười một cách đanh ác, gọi to :

- Trong các vị kiếm hiệp Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, có vị nào cao hứng, xin cho Lê Phóng Hạc thỉnh giáo vài ngón thần công tuyệt nghệ.

Chu Nhuận Ba vừa mỉm cười nhìn Phù Vân Tử, chưa kịp nói gì, thì không ngờ trên trận tuyến đối phương, đã nghe tiếng Kim La Hán nói với Đồ Viễn Trí :

- Xin Đồ lão cung phụng mời Lê đảo chủ trở về bản trận cho!

Đồ Viễn Trí làm bộ ngạc nhiên mỉm cười hỏi :

- Đại sư không nghe thấy Lê đảo chủ đang đòi thách đấu với tất cả các nhân vật trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đó ư?

Kim La Hán cười nhạt, nói :

- Cái kiểu so tài đấu võ như thế, chẳng khác gì một cuộc họp bạn của giới võ lâm, không phải lối phụng chỉ bắt giặc.

Mấy câu nói đó, không khác gì một nhát búa bổ vào đầu Đồ Viễn Trí, làm cho lão tức điên, như muốn ăn tươi nuốt sống Kim La Hán cho hả giận, lão bèn ngoảnh ra võ trường, nhìn Lê Phóng Hạc dẫn giọng nói to :

- Lê nhị đệ trở về bản trận đi thôi, Kim La Hán đại sư cho là ngươi không đủ sức, nên để đại sư thi triển môn tuyệt học của Tạng phái, thần công của Phật môn, một mình san phẳng Đan Tâm giáp, lập một kỳ công vĩ đại về triều báo tiệp để Thánh thượng thưởng công.

Kim La Hán nghe giọng nói Đồ Viễn Trí, có vẻ khích bác, châm chọc, không còn chút tình thân thiện nào nữa, bèn cũng nổi giận, cười nhạt nói lại :

- Đồ lão cung phụng cứ yên tâm, chiến công hôm nay xin nhường lão Cung phụng cả, bản tăng chỉ biết vì chủ tận trung, báo thù cho hai sư đệ, dầu phải phơi thây ở Đan Tâm giáp, thì trước khi chết, cũng phải chém đầu ít nhất mười tên phản nghịch trọng yếu đã!

Nói xong, mặt đằng đằng sát khí, thủng thẳng bước ra võ trường.

Lê Phóng Hạc thấy thế, thừa dịp quay về, đứng bên cạnh Đồ Viễn Trí, lúc này Chu Nhuận Ba vừa nhận được mật báo, nói Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ đem mười hai tên thủ hạ tinh tráng đã vào đến Bắc Thiên sơn, đang tiến nhanh như bay về phía Đan Tâm giáp.

Chu Nhuận Ba đôi mày cau có, tự nghĩ Thanh đế đã quyết tâm tiêu diệt tất cả bọn cô thần nghiệt tử ở Đan Tâm giáp, cuộc chiến hôm nay, e lòng khó ứng phó nổi.

Còn đang buồn rầu suy nghĩ, chợt nghe tiếng Lãnh Băng Tâm thỏ thẻ thưa rằng :

- Chu lão tiền bối, trận này xin nhường cho Lãnh Băng Tâm ra nghênh chiến!

Chu Nhuận Ba chú ý nhìn Lãnh Băng Tâm khẽ nói :

- Ta nghe Kim La Hán võ nghệ cao cường, không kém gì Đồ Viễn Trí, Lãnh diệt nữ không nên coi thường!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Cháu biết Kim La Hán võ công cao lắm, nhưng cháu cũng có mấy lý do, mới dám xin lão tiền bối ra lệnh.

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Hiền diệt có lý do gì, hãy nói cho ta phục là ta chấp nhận cho diệt nữ xuất trận.

Lãnh Băng Tâm đưa mắt nhìn Kim La Hán đang đứng giữa chiến trường mặt đỏ bừng bừng vì tức giận, mỉm cười nói khẽ.

- Lý do thứ nhất là các vị tiền bối trong Kiếm Tuyệt Thư Cuồng danh tiếng lừng lẫy trong chốn giang hồ đã lâu, phải tự trọng, mỗi khi xuất trận tất phải gắng sức đến cùng, thà làm ngọc vỡ, còn hơn làm ngói lành, mà đối phương thì công lực nông sâu thế nào chưa rõ, không phải là không đáng lo, Lãnh Băng Tâm tuổi hạc còn nhỏ, tiếng tăm chưa có, trong khi ra trận, nếu liệu sức đánh được thì đánh, không đánh được thì nhận thua rồi chuồn, hấn có tức cũng chẳng làm được gì diệt nữ, hơn nữa là một dịp để các tiền bối ở phía ngoài quan sát, rồi ước lượng xem công lực đối phương thế nào mà liệu cơ ứng phó.

Chu Nhuận Ba nghe nói gật đầu lia lịa, Lãnh Băng Tâm lại cười nói tiếp :

- Lý do thứ hai là Kim La Hán thấy hai vị sư đệ chết thảm, lửa giận bốc lên ngàn ngút, nay lại thấy lão tiền bối cho trẻ con ra trận, nghĩ cho là ta khinh thường lắm, tất lại càng tức giận điên cuồng, hai bên giao chiến tới kỳ sự nóng nảy giận dữ, mất hết bình tĩnh, tiểu diệt tuy không đánh được hấn, nhưng ít nhất cũng làm cho hấn giảm bớt một vài phần nhuệ khí.

Chu Nhuận Ba mỉm cười nói :

- Hai lý do của diệt nữ vững lắm.

Lãnh Băng Tâm lại nói tiếp :

- Chu lão tiền bối, tiểu diệt nữ còn một lý do nữa, là cho diệt nữ ra trước đấu lại với lão cao tăng Tạng thái thực rất hợp cách, một vì công lực sư môn diệt nữ không giống với các môn phái võ lâm Trung Nguyên, nó có riêng một lối linh diệu chuyên dùng nhu chế cương, hai là vì diệt nữ vừa được uống Chu quả, nội lực chân khí cũng đã tăng tiến tới một địa bộ tương đương, ba là diệt nữ có mấy con rắn rất độc, chỉ chờ cơ hội thuận tiện thả chúng ra, cắn cho vị tự xưng là Hoạt Phật kia vài miếng, bốn là không cần phải đánh nhau, cứ cái miệng lưỡi sắc bén như kiếm này, diệt nữ mắng nhiếc cho hấn một trận vuốt mặt không kị, cho tức hộc máu ra mà chết, nắm là.

Chu Nhuận Ba thấy nàng nói thao thao bất tuyệt, bất giác phì cười, hất tay nói :

- Đủ rồi, đủ rồi! Hiền diệt nữ cứ ra trận đi, nếu cháu bắt chước được Gia Cát Vũ Hầu mắng chết Vương Lăng thì càng hay, ta sẽ kể diệt nữ là công đầu.

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Chu lão tiền bối, nhiệm vụ ấy cháu đương nhiên không nổi, những kẻ bị mắng đến nổi chết vì tức, tất là kẻ còn một vài phần liêm sỉ, chớ như những hạng không còn một chút nhân vi nào, bảo hấn là trâu thì thiếu mất cặp sừng, bảo hấn là cẩu, lại thiếu cái đuôi, còn biết dùng câu gì cho hấn hiểu được nữa?

Vũ Văn Kỳ đứng bên, chỉ bụng miệng cười rử rươi, trong khi ấy thì Lãnh Băng Tâm đã bước vào vòng chiến!

32. Chương 32: Giáp Chủ Thần Công Phục La Hán

Kim La Hán bước ra chiến đài trong bụng còn đương tính toán không biết tìm kẻ giết hai sư đệ mình báo thù trước hay làm cái lỗi Cầm tặc tiên cầm vương, hạ ngay Chu Nhuận Ba để hiển thần công cho đối phương khiếp đảm trước đã? Chợt lại thấy người ra tiếp chiến là một kẻ còn ít tuổi, mồm miệng khắc bạc khinh người, thì giận đến phát run lên, quát to :

- Đồ tiểu cầu vô tri, mi ra đây làm gì, về gọi những kẻ có tên tuổi ra đây mà chịu chết!

Lãnh Băng Tâm cười hì hì đáp :

- Chó Tây Tạng dữ quá! Hèn chi mà chỉ biết cắn loạn xạ, giới võ lâm Trung Hoa ta có câu này người có biết chăng?

Kim La Hán cố nén giận, hỏi :

- Câu gì?

Lãnh Băng Tâm chấp tay ra sau lưng, ngẩng mặt lên trông trời ra vẻ ung dung, dường như không coi cái vị đại hung tăng kia vào đâu, thủng thỉnh nói dần từng tiếng một :

- Giết gà cần gì dùng đến dao mổ trâu?

Kim La Hán trừng mắt hỏi :

- Mi coi ta là con gà phải không?

Lãnh Băng Tâm bĩu môi :

- Cứ xem bọn Hắc Sát đầu đà, Hồng Vân tôn giả, hai gã bị thịt vừa ra trận đã chết ngay, thì đủ biết tụi Tạng phải tam tăng các người quả là đáng gọi là gà gồ, chó cảnh.

Kim La Hán giận quá đến bật cười, nhìn kỹ Lãnh Băng Tâm một lượt từ đầu đến chân, rồi nói :

- Phật gia vốn không muốn ra tay với những hạng trẻ nít, miệng còn hơi sữa, nhưng người đã muốn chết, thì Phật gia nên sẵn lòng siêu độ cho!

Lãnh Băng Tâm lắc đầu cười nói :

- Người ta có câu rằng “Phật độ người có duyên”, tiểu sinh từ bé theo Khổng, dòng phái Nho gia, không có duyên với Phật, người độ ta thế nào được?

Kim La Hán thấy đối phương miệng sắc như dao, bèn không nói nhiều, chỉ “hừ” một tiếng, đôi mắt quắc lên nảy lửa, nói ;.

- Ranh con đừng nói nhiều, bây giờ ta động thủ bằng cách nào: dùng binh khí, quyền, chưởng, hay dùng nội lực, ám khí?

Lãnh Băng Tâm xua tay cười :

- Ta không thích so tài bằng những lối cũ rích, buồn như trâu cấn ấy, muốn đánh nhau thì phải đánh thế nào cho hào hứng, vui nhộn mới thú!

Kim La Hán ngạc nhiên hỏi :

- Người muốn đánh thế nào mới vui nhộn? Muốn bày trò gì với ta?

Lãnh Băng Tâm nhướn mày cười :

- Ta định đấu với người bằng phương pháp “Đại tạp hội mãn đường hồng”.

Kim La Hán chưa từng nghe thấy nói đến cái tên đó bao giờ, bèn ngăn người, cau mày hỏi :

- Thế nào là “Đại tạp hội - Mãn đường hồng”?

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Nghĩa là trong khi động thủ, vớ được binh khí thì dùng binh khí, vớ được ám khí thì dùng ám khí, khinh công quyền nội lực chân khí, thích gì thì dùng cái ấy, không bắt buộc phải theo một lối, như thế chẳng gọi là “Đại tạp hội, mãn đường hồng” thì gọi là gì? So tài cách này vui nhộn hơn lối cũ nhiều!

Kim La Hán cười một cách quái gở, nói :

- So tài lối ấy vui nhộn thật, nhưng càng chóng chết!

Lãnh Băng Tâm cười nói :

- Chóng chết thì lại càng chóng được đi đầu thai, côi hồng trần nhơ bần này có gì mà luyến lưu? Nhưng chẳng biết vị hòa thượng Tây Tạng vẫn tự xưng là Hoạt Phật kia định đến giờ nào mới siêu độ cho ta đây?

Kim La Hán cười một cách nanh ác :

- Ta đồng ý với cách thi đấu bằng phương pháp đó, bất cứ khi nào ta cũng siêu độ cho người về Quỷ Môn quan, Nại Hà kiều được.

Vừa nói dứt lời, Lãnh Băng Tâm đã uốn mình một cái, khác nào một con trường xà luồn qua cửa Hồng môn, chui vào trong, giơ tay tát một cái thật mạnh vào má bên trái của Kim La Hán, miệng còn cười khanh khách nói :

- Trước khi siêu độ cho ta xuống Quỷ Môn quan, ta cho người ném thử một chiêu “Quỷ Vương Bát Phiến”.

Kim La Hán thật không ngờ Lãnh Băng Tâm lại liều lĩnh đến thế, nói đánh là đánh không để cho đối phương kịp ra chiêu nữa.

Chiêu thức đã nhanh, thân pháp như con rắn lại tinh diệu vô cùng, nếu đối phương là người khác, thì nhất định không sao tránh khỏi cú tát nẩy lửa đó.

Nhưng đằng này đối phương lại là Kim La Hán, một nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, khi nào lại chịu đòn một cách dễ dàng như vậy, hấn chỉ nghiêng đầu né tránh, tay phải thừa thế quành phía sau, dùng chiêu “Tà Hoạch Hồng Cầu” đánh vào ngang lưng Lãnh Băng Tâm.

Mắt lão trông thấy chiêu thức của Lãnh Băng Tâm dùng đã hết đà, tất không thể né tránh được nữa, nhưng trong lúc tay phải của Kim La Hán chưa chạm tới thân nàng, thời gian chỉ trong nháy mắt, nàng đã thi triển chiêu “Đại Trạch Đằng Phong”, một chiêu tuyệt học trong Linh Xà thân pháp của sư môn, thân hình mềm như nắm bông, co rút, uốn éo nhảy tránh, chuồn xa đến trước rươi, miệng cười rất tươi :

- Nếu võ công của Hoạt Phật chỉ thế thôi, làm sao đưa nổi ta về cực lạc?

Nói vừa dứt lời, bên tai chợt nổi lên một giọng nói, rõ ràng là giọng nói của Nhạc Long Phi người mà nàng tuy giận, nhưng vẫn thương nhớ không lúc nào nguôi, tiếng tuy nhỏ nhưng rất rõ :

- Băng muội cần cẩn thận lắm mới được, tên Tạng tăng này công lực tuyệt cao, không nên coi thường.

Văn vện chỉ có ba câu, nhưng không khác gì một liều thuốc an thần, khiến Lãnh Băng Tâm nghe đến đâu, sắc mặt nở nang đến đấy.

Vì ban nãy tuy nghe Tây Môn Túy báo tin, song vẫn còn ngờ, có khi ông bịa chuyện cho mình an tâm, nên chưa dám tin lắm, lúc này tự tai nghe thấy, rõ ràng tình lang chưa chết, làm gì mà không mừng rỡ như điên.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc mừng sợ lẫn lộn đó mà làm cho nàng quên cả đề phòng thân hình bị muôn nghìn chuỗi ảnh của Kim La Hán chụp lấy.

Kim La Hán đã giận lắm rồi, đến lúc lão phóng chiêu “Tà Hoạch Hồng Cầu” ra lại bị đánh hụt, nên lão tức giận như điên cuồng, lập tức ra tay độc, cất tiếng quát to :

- Đồ con nít không biết trời cao đất dày gì hết! cho người ném thử ba trăm sáu mươi lăm chiêu Kim Luân pháp thủ của ta, cho người mở mắt ra!

Chiêu phóng theo liền với tiếng nói, kèm thêm một luồng cường phong rất mạnh, lập tức biến thành muôn vàn cái bóng ma, bao trùm Lãnh Băng Tâm vào trong.

Chu Nhuận Ba vốn vẫn gồm Kim La Hán, trong lúc đứng ngoài chú ý xem, cau mày nói với Phù Vân Tử :

- Kim La Hán quả nhiên danh bất hư truyền, ba trăm sáu mươi lăm chiêu Kim Luân pháp thủ này, uy thế mạnh mẽ, Lãnh cô nương hỏa hầu còn kém, khó lòng chống nổi, làm thế nào bây giờ?

Phù Vân Tử chưa kịp trả lời, Chu Bạch Mi đứng bên cạnh khẽ cười nói :

- Chu giáp chủ bất tất quá lo, tại hạ xem cái lối đánh “Đại tạp hội Mãn đường hồng”, của Lãnh cô nương vừa đề nghị mà suy ra thì biết rằng nàng muốn lợi dụng mấy con rắn độc, vừa dùng làm binh khí, vừa dùng làm ám khí, vẫn giấu trong mình, chỉ rình lúc tên Tạng tăng không ngờ là phóng ra, diệt cho hắn giảm bớt giảm bớt nhuệ khí, Lãnh cô nương khôn ngoan rất mực, tại hạ dám chắc cũng không đến nỗi nào.

Chu Bạch Mi vừa nói xong, chợt nghe Lãnh Băng Tâm đứng trong vòng vây của Kim La Hán, cất tiếng nói to :

- Chiêu Kim Luân pháp thủ của nhà ngươi uy lực ghê gớm ta nuốt không trôi! Thôi để ta dùng binh khí vậy!

Kim La Hán luôn miệng cười ha hả, đắc ý nói :

- Ranh con, mi muốn thi triển binh nhận ám khí gì, Phật gia cũng chỉ dùng chiêu Kim Luân pháp thủ đưa mi về Tây trúc.

Trong khi nói, lão lại phóng nhanh mấy chiêu nữa, làm cho Lãnh Băng Tâm phải tránh đông né tây, thân hình như con rắn trườn qua trườn lại, nhảy lùi ra tới hơn một trượng.

Lãnh Băng Tâm vốn định dùng chiêu Linh Xà thân pháp của sư môn, chuyên lấy nhu chế cương, tưởng có thể đấu với Kim La Hán chừng một trăm hiệp, để các vị tiền bối có thì giờ đứng ngoài quan sát, xem công lực đối phương cường nhược ở chỗ nào, để dễ liệu cách đối phó.

Ai ngờ chiêu Kim Luân thủ pháp của Kim La Hán uy thế quá mạnh, chỉ trong vòng mười chiêu đã là cho mình luôn luôn phải lùi tránh, nguy cơ đã hiện ra trước mắt.

Lãnh Băng Tâm thông minh tuyệt đỉnh, khi nào cam tâm chịu thua, thấy tình thế đã đến lúc nguy cấp, bèn lập tức dùng thủ đoạn độc môn của mình, để giữ vững cục diện.

Nên vừa nói dứt lời, tay đã thò vào bọc lấy con linh xà Thiết tuyến thanh nhỏ bằng ngón tay cái, dài chừng năm thước, cuộn tròn, nắm ở trong tay.

Sau khi đã lùi ra ngoài vòng chiến tới hơn một trượng, tránh khỏi được mấy chiêu của Kim La Hán thế mạnh như rung đồi, chuyển núi sông rồi, nàng mới hét lên một tiếng, cánh tay ngọc khẽ vung lên, một cái bóng nhỏ và dài như chiếc roi xanh vụt bay ra.

Kim La Hán thấy Lãnh Băng Tâm không đeo đao kiếm gì bên mình, đã biết chắc nàng dùng thứ binh khí thuộc loại mềm, nhưng không thể ngờ tới là nàng dùng một loài rắn độc, đao kiếm chém không chết.

Trong bọn ứng khuyến Thanh đình tuy cũng có một vài người biết rõ lai lịch của Lãnh Băng Tâm, nhưng vì đều đã rõ ý Đồ Viễn Trí muốn mượn dao giết người nên không ai chịu mách cho Kim La Hán biết.

Kim La Hán nhân lực rất tinh, đã thấy một vật giống như con rắn xanh từ trong tay Lãnh Băng Tâm phóng ra, nhưng không biết là rắn sống, bèn nhướng mày mỉm cười nói :

- Cái loại Giáo cân xà hình tiên ấy có gì lạ mà dám múa may trước mặt Phật gia?

Trong khi nói, lão vẫn thi triển chiêu “Nhật Xuất Thương Hải” trong Kim Luân pháp thủ đánh thật mạnh vào ngực Lãnh Băng Tâm.

Lãnh Băng Tâm thấy hắn nhận lầm con Thiết tuyến thanh là thứ binh nhận Giáo cân xà hình tiên là cây tãi khinh thường, tay không đối địch, thì bất giác mừng thầm, dùng chiêu “Trường Xà Tầm Huyệt” kéo thẳng con rắn, nhằm cánh tay phải của Kim La Hán ném tới.

Kim La Hán cười nhạt nói :

- Cái đồ con nít như ngươi đã biết dồn sức mạnh lên đầu roi, biến thành chiếc thương dài để sử dụng, thế cũng là khá đấy, nhưng gặp phải tay Phật gia, đã luyện thành Kim cương bất hoại, thì uống phí tâm cơ vô ích thôi.

Vừa nói dứt lời, tay phải cũng không buồn thu về, định bắt lấy binh khí của đối phương, rồi thừa thế phóng thêm một chưởng, có thể làm cho ngũ tạng của Lãnh Băng Tâm bị nát ra như cháo, thế mới hả giận!

Kim La Hán nghĩ cũng phải, mà làm cũng đúng, nhưng khi tay phải của mình và binh khí đối phương chạm vào nhau, mới biết là nguy.

Lòng bàn tay đã thấy hơi đau, kể lại thấy tê tê rồi từ từ đưa ngược lên cánh tay.

Kim La Hán biết đã trúng độc, giật mình kinh sợ, vội ngưng chân khí, giữ chặt lấy mạch máu ăn thông từ cánh tay phải tới tim rồi mới nhìn kỹ xem binh khí của đối phương là cái gì.

Lãnh Băng Tâm thấy một chiêu đã trúng đích, bèn cố ý ngưng lại không đánh nữa chỉ cầm đầu con rắn áp vào má mình, làm bộ như tán thưởng con rắn đã lập được công lớn.

Kim La Hán đã trông rõ binh khí của đối phương là một con rắn sống, bắt giặc vừa sợ vừa giận.

Hắn tuy không nhận rõ con rắn thuộc loại gì, nhưng tự nghĩ mình đã luyện được môn hoành luyện rất cao, đao kiếm không xâm phạm nổi, vậy mà con rắn chỉ cắn khê một miếng đã bị thương, đủ hiểu loại rắn này không phải tầm thường.

Rắn đã không phải loại tầm thường, thì chất độc của nó tất phải ghê gớm, mình tuy đã kịp thời ngưng tụ công lực, bế huyết mạch, sinh mạng có thể không lo, nhưng nếu không tìm thuốc giải độc ngay thì cánh tay phải không thể cứu được nữa.

Kim La Hán tính tình độc ác hung bạo tuy đã biết mình bị trúng độc, nhưng không chịu để đối phương sống sót.

Hắn thừa lúc Lãnh Băng Tâm đang thân yêu con rắn, tỏ vẻ đắc ý dè dặt, bèn ngưng tụ công lực vào tay trái, cách không phóng thật nhanh một luồng cương khí uy mãnh vô biên, ào ào như thác đổ, nhằm Lãnh Băng Tâm phóng tới.

Lãnh Băng Tâm biết Tạng tăng hung ác, nên bề ngoài ngấm đắc ý kỳ thực trong bụng vẫn đề phòng, khi thấy tình trạng như vậy, bèn ngưng tụ chân khí, vung chưởng lên đỡ.

Nàng định xuất kỳ bất ý, dốc hết toàn lực đỡ lấy một chưởng, nếu có thể làm cho Kim La Hán chân khí bị dao động, thời nọc rắn Thiết tuyến thanh sẽ thừa dịp chạy vào tim, Kim La Hán đâu có mình đồng da sắt, cũng phải lập tức hồn qui Cực lạc.

Lãnh Băng Tâm nghĩ cũng đúng, nhưng mà nội gia chân khí của nàng vừa chạm phải chưởng phong vũ bão của đối phương, biết ngay là bất diệu.

Kim La Hán đã được gọi là Thần Lực Hoạt Phật, chân khí cường mạnh đến Đồ Viễn Trí cũng còn chưa phải là địch thủ, còn nói gì đến những hạng Cận Vạn Tôn, lão chỉ coi là hạng muỗi nhép.

Mà Lãnh Băng Tâm không được uống máu lươn bốn mang, nên về phương diện chân lực còn kém xa Vũ Văn Kỳ.

Vì thế nên chưởng phong của Lãnh Băng Tâm vừa gặp chưởng phong của đối phương, lập tức ruột gan như lộn ngược lên, tâm thần đều bị rung động, mắt nẩy đom đóm, không sao đứng vững được nữa, nàng lão đảo bước lùi lại bảy tám bước, ấy là gần đây, công lực của nàng còn tăng tiến rất nhiều, nên còn cố gượng đứng vững được.

Kim La Hán cười một cách đanh ác, định đuổi đánh nữa, Lãnh Băng Tâm chợt nghiêng răng xua tay nói :

- Trận này ta tình nguyện nhận thua, ngươi đợi một lúc, ta gọi người khác thay.

Kim La Hán nghe nói, bắt giặc ngăn người, nhân vì Đồ Viễn Trí và Chu Nhuận Ba đã có giao ước với nhau, nếu chưa phân thắng bại, thì không được đối người, bây giờ đối phương đã nhận thua, chẳng lẽ lại không nghe.

Trong lúc lão còn ngơ ngác, chưa biết làm sao thì Lãnh Băng Tâm đã chạy về bản trận, cười gượng nói với Chu Nhuận Ba :

- Đối phương đã bị trúng nọc rắn độc, nếu làm thế nào cho chân khí hắn bị tản đi, thì hắn sẽ chết tức khắc. Nhưng tên Tạng tăng này công lực mạnh lắm, Chu lão tiên bối phải đích thân ra trận mới được.

Vừa dứt lời thì liền nhổ ra búng máu, ngã lảo ra bất tỉnh.

Vũ Văn Kỳ vội ôm nàng dậy, sợ cuống lên gọi Chu Bạch Mi :

- Chu lão tiên bối... mau... mau cứu... cứu...

Chu Bạch Mi lấy linh đan bỏ vào miệng Lãnh Băng Tâm, vừa cười với Vũ Văn Kỳ :

- Vũ Văn cô nương đừng sợ, Lãnh cô nương đã thổ được huyết, lại uống linh đan của ta, tạng phủ bị thương tuy nặng nhưng không hề gì.

Vũ Văn Kỳ thấy Chu Bạch Mi nói tính mệnh của Lãnh Băng Tâm không gì đáng ngại nên yên lòng, lấy khăn tay lau những vết máu trên miệng cho Lãnh Băng Tâm.

Lúc này Chu Nhuận Ba đã nhận rõ Kim La Hán quả thật khó đánh, nên không muốn bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đem cái danh bán thể ném vào một canh bạc, quả nhiên tự mình thủng thỉnh bước ra chiến đài.

Chu Nhuận Ba vừa bước ra, mới thoát đầu, Kim La Hán cũng thấy tinh thần chấn động.

Nhân vì Hoàng đế Mãn Thanh đối với vị đại hiệp dòng dõi Tiền Minh này, cũng muốn bắt cho kỳ được mới cam tâm, nên ông ta đã từng căn dặn Đồ Viễn Trí, Thiết Tam Thắng và cả bọn Tam tạng cao tăng, ai bắt sống được Chu Nhuận Ba, hoặc lấy được đầu người ấy, sẽ được phong quan tước nhị phẩm, trọng thưởng vạn lạng hoàng kim.

Đồ Viễn Trí mắt cũng quắc lên, phóng ra những tia dữ dội chú hết tinh thần ngồi xem. Tuy hắn đã cạy có mưu độc, nắm chần phần thắng trong tay, nhưng vì trong bụng đã coi Chu Nhuận Ba là một tay kinh địch ghê gớm nhất, nên cũng hồi hộp muốn xem cho biết, tay kinh địch đó, công lực đã tới bậc nào có thể giết nổi tên Tạng tăng, để cho mình hoàn thành tâm nguyện chăng?

Còn phe quần hiệp tuy với bốn chữ “Nhật Nguyệt Thần Phan” vẫn ngưỡng mộ từ lâu, song với cái thần công tuyệt nghệ của vị anh hùng dân tộc này thì chưa từng được trông thấy tận mắt, nên cũng muốn xem cho biết.

Toàn trường đều im lặng, một bầu không khí khẩn trương bao trùm khắp cả.

Chu Nhuận Ba thần sắc ung dung bước vào chiến đài, nhìn Kim La Hán cười nói :

- Xin hỏi đại sư, trong các môn võ học của Tạng phái, có phải công lực Kim Cương Đại Thủ Ấn là cao nhất phải không?

Kim La Hán nhướng mày đáp :

- Võ học Tạng phái, tinh thâm tất cả các loại binh nhận ám khí nhuyễn ngạnh khinh công, nhưng môn Kim Cương Đại Thủ Ấn chuyển lực các phái khác không có.

Chu Nhuận Ba nghe xong mỉm cười lại nói :

- Chu Nhuận Ba bữa nay muốn được xem bí kỹ của Tạng phái, xin đại sư ngưng tụ thần công Kim Cương Đại Thủ Ấn tùy ý chọn lựa trên mình Chu Nhuận Ba, bất cứ chỗ nào, lẳng không đánh vào ba cái, nếu ta chịu được lúc ấy mới giao đấu.

Mấy câu nói ấy thật ngoài dự liệu của mọi người làm cả hai phe đều chấn động.

Kim La Hán cười một cách đanh ác, hỏi :

- Chưởng lực của bần tăng, trên đời này dễ ai dám chống lại? Sao ngươi dám coi thường ta thế?

Chu Nhuận Ba lắc đầu cười :

- Ta xưa nay coi ai cũng như ai, không phân biệt sang, hèn, trí, ngu, bình dân, quan cách, lễ ngạo lại coi thường người?

Kim La Hán lạnh lùng đáp :

- Người nhường ta đánh trước ba chưởng, chẳng phải cậy tài khinh người thì còn là gì nữa?

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Bình sinh ta chưa biết khinh người là chi hết, chỉ vì bữa nay mới là lần đầu tiên ta giao thủ với nhân vật giang hồ, nên mới muốn thử thần công của Tạng phái trước, để xem uy lực ảo diệu thế nào! Sao gọi là khinh người được?

Nếu là người khác, thì Kim La Hán vì trọng danh giá, quyết không khi nào chịu đánh đối phương ba chưởng trước, nhưng đối với Chu Nhuận Ba, Kim La Hán chỉ nghĩ đến cái danh phận Chu Minh hoàng thất, và các chức nhĩ phẩm với vạn lạng hoàng kim mà Thanh đế đã hứa, nên cái hào khí giang hồ bị hai chữ “danh, lợi” che mờ đi mất, bèn nhường cao đôi mày râu sâu róm, cất tiếng cười ha hả :

- Chu Nhuận Ba người đã sinh cường thế, thì Phật gia cũng chiều lòng cho người ném thử ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn”, xem từ vị thế nào, cũng được!

Vì lòng bàn tay bên phải của hắn đã bị rắn độc cắn, không thể dùng sức, hắn bèn từ từ giơ tay trái lên.

Lúc mới nhấc lên, cánh tay vẫn như thường, nhưng khi nhấc tới ngang vai, thì cánh tay đã lớn hơn gấp bội, trông giống như móng ưng đỏ ửng vì máu nóng rất dễ sợ.

Thế rồi chưởng lực phóng ra, sức nặng như trái núi, kèm theo một luồng chưởng phong mạnh mẽ, nóng bỏng, đứng xa ngoài năm sáu thước, nhằm thẳng Tướng đài huyết giữa ngực Chu Nhuận Ba phóng tới.

Nơi bộ vị yếu hại như thế, làm sao chống nổi một luồng chưởng phong mạnh mẽ ghê gớm tới bậc ấy? Võ nghệ cao cường như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, mà cũng đều lo sợ thay cho Chu Nhuận Ba.

Những người ngoài cuộc, ai cũng lo lắng hồi hộp, nhưng người trong cuộc, không tránh cũng chẳng đỡ, tha hồ cho Kim La Hán tấn công.

Thoạt đầu, Kim La Hán vẫn tưởng thế nào Chu Nhuận Ba cũng thi triển mấy môn tuyệt học Thái Thanh cương khí của đạo gia hoặc Vô Tướng thần công của Phật gia, bố trí thành một tấm lưới vô hình, ngăn ở trước ngực, để phòng hộ, bất giác cười thầm, nghĩ bụng môn Kim Cương chưởng ấn, trong hàm chứa Ly Hỏa chân khí uy lực mạnh vô cùng, bất kỳ chân khí nào đụng phải cũng tan, thử xem vị chủ nhân Đan Tâm giáp này làm cách nào tránh khỏi kiếp số?

Ai ngờ, chưởng lực Kim Cương đại chưởng ấn ngầm chứa Ly Hỏa chân khí, hóa thành một luồng cuồng phong nóng như lửa, phóng lên không trung, không hề vấp phải một cản trở nào hết.

Thế nghĩa là Chu Nhuận Ba không bố trí một màn lưới vô hình nào để phòng hết, chưởng lực của Kim La Hán đã đánh thẳng vào Tướng Đài huyết trước ngực Chu Nhuận Ba.

Theo liền với luồng chưởng phong mạnh mẽ đó, cát đá bay lả tả, đất bụi cuốn mịt mù, chiếc áo dài của Chu Nhuận Ba phần phật bay về phía sau, nhưng đá tụy bay, áo tụy phấp phới, người ngoài tuy kinh hồn bạt vía, Chu Nhuận Ba sắc mặt vẫn tươi hơn hớn, vô sự an nhiên, thân hình vẫn đứng vững như trái núi, không hề nhích đi nửa bước.

Thật là một chuyện ít ai có thể tin được, làm cho khắp mặt quần hòa vô lâm hội trường hết thấy đều có một cảm giác ý niệm như nhau.

Bọn quần hào thì trong cái kinh dị lại xem lần một niềm kính phục vô biên.

Kim La Hán thì trong cái kinh dị lại xen lẫn một niềm xấu hổ, tức giận.

Bọn Đồ Viễn Trí thì trong cái kinh dị lại xen lẫn một câu suyết soa “may quá, thiệt hủ vía”.

Nhân vì Đồ Viễn Trí thấy Chu Nhuận Ba thản nhiên hứng lấy chưởng lực kinh hồn của Kim La Hán, mà không hề bị thương tổn chút nào, đã nhận ra rằng công lực của mình so với Chu Nhuận Ba ít nhất cũng còn

phải khổ cực luyện tập mười năm nữa mới bằng, may sao mình đã sớm sắp đặt trước mưu kế, chứ nếu chỉ trông vào võ công, thì thắng bại về phe nào, không dám tính trước.

Trong khi ấy, Kim La Hán lại từ từ giơ tay lên, vừa rồi hấn phóng ra chưởng thứ nhất, bàn tay đỏ như lửa, lần này thì bàn tay biến ra màu tía.

“Sầm” một tiếng, khác nào như sét nổ lưng trời, hay là tiếng Hỏa diệm sơn phụt lửa, rồi một luồng cương khí điên cuồng cuốn tới, ngay đến những người đứng hơi gần Chu Nhuận Ba một chút, đều có cái cảm giác đứng không vững, nóng rất cả mặt không sao chịu nổi, phải bước lùi trở lại.

Lần này thì rõ ràng hấn đã dốc hết toàn lực thi triển mười hai thành công lực mà phóng ra.

Không ngờ thế công của Kim La Hán so với chưởng thứ nhất mạnh đến như thế mà bề ngoài Chu Nhuận Ba lại tỏ ra đáng phục hơn gấp bội.

Cát bụi vẫn bay mịt mù, sau khi luồng cuồng phong cuốn tới, mặt đất bị quét thủng hấn xuống, ai trong thấy cũng lạnh lạnh.

Tuy Chu Nhuận Ba vẫn chấp tay ra sau, mỉm cười, đứng yên như cũ, kể cả tấm áo bào rộng mà ông mặc thì cũng chẳng khác gì lúc đầu, trước ngọn gió mạnh như bão lốc mà tà áo, nếp áo vẫn thẳng tắp, như đứng một nơi không gió.

Đó là công lực gì mà ghê gớm như vậy? Toàn trường ai cũng kinh sợ, không một ai biết, chỉ trừ có một người.

Đó chính là Nhạc Long Phi, học trò duy nhất của Chu Nhuận Ba, chỉ có chàng mới biết một kinh thể tuyệt học của sư phụ là gồm tất cả tinh diệu của Nho, Đạo, Thích và chính khí của thiên địa nhật nguyệt mà sáng chế ra, đó chính là môn Hạo Nhiên thần công.

33. Chương 33: Nam Nhi Đại Chí Khôn Cùng

Thần Lực Hoạt Phạt Kim La Hán lần thứ hai đã dốc toàn lực thi triển ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn” lại thành công cốc làm cho hấn giận quá, toàn thân rung bần bật.

Lúc này, trước cửa Đan Tâm giáp, tình trạng khẩn trương đến cái độ lặng yên như tờ, một chiếc kim rơi cũng nghe rõ tiếng.

Vũ Văn Kỳ không muốn phá bầu không khí khẩn trương yên lặng đó, bèn ghé tai vào Lãnh Băng Tâm lúc này vừa được Chu Bạch Mi cho uống tỉnh được, vết thương không còn gì đáng ngại, vừa tỉnh lại, đang ngồi xếp vòng tròn vận khí điều nguyên, thì thầm nói khẽ.

- Lãnh tỷ tỷ, Kim La Hán lại ngưng tụ công lực thâm độc gì thế kia? Có lẽ hấn định dồn sức mạnh toàn lực vào đòn cuối cùng chăng? Băng tỷ coi kìa, không những bàn tay hấn đen sì, mà cả mặt hấn cũng đen nốt, hay là hấn định dùng Hắc Sát Ô Phong chưởng hoặc Huyền Âm Cửu Độc công gì vào ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn” của lão nữa?

Lãnh Băng Tâm ngẩng lên chú ý nhìn kỹ mặt Kim La Hán một lát, rồi mỉm cười nhạt nói :

- Ngu tỷ không nghĩ như Kỳ muội, ta cho rằng có lẽ vừa rồi hấn đã dồn toàn công lực vào “Kim Cương Đại Thủ Ấn” nơi tay trái, liều mạng đánh ra, làm cho chỗ chân khí bị đứt mạch ở tay phải tản đi, nọc rắn Thiết tuyến thanh, mới thừa thế ấn vào tim, ấn đường của hấn bị đen lại, chính là bị nọc rắn độc phát ra, chớ chẳng phải ngưng công ngưng kiết gì cả, hấn sắp chết rồi.

Vũ Văn Kỳ nghe nói, nửa tin nửa ngờ, lại chú hết tinh thần nhìn vào trong trận, Chu Nhuận Ba mỉm cười nói với đối phương lúc này vẫn còn run lên vì tức giận :

- Đại sư cứ việc đánh ra ngón “Kim Cương Đại Thủ Ấn” - bí kỹ của Tạng phái bên trong có ngậm chứa Ly Hỏa chân khí đã khiến người coi thường thiên hạ quá thể, Chu Nhuận Ba đợi người phát chiêu lần nữa, xin thỉnh giáo lại.

Nói vừa dứt lời, thân thể Kim La Hán càng run lên bần bật, thốt nhiên hắt rú lên một tiếng mặt mũi mồm miệng, tai máu đen chảy ra ồ ạt rồi ngã gục xuống đất.

Đến lúc này, Đồ Viễn Trí mới lại giả trò từ bi mè nheo khóc chuột, thở dài một tiếng, lắc đầu than rằng :

- Nọc rắn Thiết tuyến thanh xà ghê gớm thật.

Chu Nhuận Ba đưa mắt nhìn tên thống lĩnh quần tà cất cao tiếng gọi :

- Đồ Viễn Trí, sao còn chưa xuống đây nói chuyện?

Đồ Viễn Trí lúc này đối với thần công tuyệt thế của Chu Nhuận Ba đã thấy khiếp đảm, nhưng vì hấn có âm mưu riêng nên không lo lắng gì cả, lập tức bước ra vòng chiến cười một cách đánh ác hổ :

- Người muốn nói chuyện gì với ta?

Chu Nhuận Ba nhìn đám máu chảy chan hòa dưới đất, lắc đầu than :

- Đồ Viễn Trí, ta biết ý tên tù trưởng Mãn Thanh sai người thống lĩnh quần tà đến đánh Bắc Thiên sơn phải chỉ cốt lấy đầu Chu Nhuận Ba này mà thôi...

Đồ Viễn Trí cười nhạt, ngắt lời :

- Người đoán không đúng, người chỉ là một tên trùm phản nghịch, mà mặt chữ của Thánh thượng thì bắt ta phải chu diệt tất cả từ thủ phạm đến tông phạm, không được bỏ sót tên nào, nói một cách khác là Ngài bảo ta phải lấy máu rửa sạch Đan Tâm giáp.

Chu Nhuận Ba chỉ ba cái xác của ba vị Tạng tăng, rồi lắc đầu nói :

- Đồ Viễn Trí, ba tên Tạng tăng này đều là những tay võ nghệ cao cường, danh tiếng lừng lẫy, đứng vào bậc nhất nhì trong tụi ưng khuyến các người, chỉ vì không biết lượng sức, nên mới bị chết một cách thê thảm thế này, vậy mà người còn không biết tự lượng sức mình, cuốn xéo cút đi, còn đứng đó mà khua môi múa mép!

Đồ Viễn Trí nhìn qua mấy cái thi thể bằng một cặp mắt lạnh lùng, chợt cất tiếng cười ha hả :

- Bọn họ tuy có đôi chút công phu, nhưng chỉ là bọn vô biên, đầu óc ngu xuẩn, nên mới để các người hạ một cách dễ dàng như vậy, có gì mà dám mở miệng khoe khoang!

Chu Nhuận Ba nhướng mày hỏi :

- Nhà người tin tưởng vào cái gì mà dám huênh hoang đòi lấy máu rửa sạch Đan Tâm giáp?

Đồ Viễn Trí ngửa mặt lên trời cười sảng sặc :

- Đồ Viễn Trí này xưa nay chưa từng chịu thua ai bao giờ, nếu ta không nắm chắc phần thắng trong tay, thì khi nào dám đảm nhận cái trách nhiệm nặng nề này.

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Nhà người tự tin như vậy, chắc cũng không phải là vô cớ, nhưng theo ý ta thì cuộc chiến hôm nay, không nên đổ nhiều máu vô ích nữa, chỉ cần hai chúng ta so tài với nhau, rồi quyết định hơn thua là đủ!

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Cũng được, người muốn quyết định hơn thua bằng cách nào, cứ nói cho ta nghe.

Chu Nhuận Ba nói :

- Nếu người thắng, ta sẽ tự tử ngay tại chỗ, và còn đảm bảo là tất cả các vị cao bằng đồng đạo của ta, cùng nam phụ lão ấu trong Đan Tâm giáp này đều bỏ tay chịu trói cho người giải về dâng lên lĩnh thưởng! Còn nếu người thua, thì Chu Nhuận Ba này không thêm giết một người nào, chỉ bắt bọn người quỷ trước bàn vị

Tiên hoàng, cất cao giọng đọc ba lần bài Chính Khí Ca của Văn Thiên Tường và bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Vũ Mục, xong đầu gối, ta sẽ tổng cổ cả lũ ra khỏi Bắc Thiên sơn.

Đồ Viễn Trí cười một cách nanh ác rồi nói :

- Chu Nhuận Ba, ta đồng ý về giải pháp của ngươi, nhưng trước khi đôi bên quyết chiến ta cho ngươi xem một vật đã.

Chu Nhuận Ba cười nói :

- Ta biết trước thế nào ngươi cũng có một thủ đoạn đặc biệt vậy thì cứ việc thi hành, để Chu Nhuận Ba này xem thử, coi đó là đao sơn kiếm thụ, hay là bào lạc dư oa?

Đồ Viễn Trí lạnh lùng đáp :

- Vật này rất có thể các vị đại hiệp Bắc Thiên sơn coi không ra gì, nhưng cái ảo diệu bên trong của nó, sẽ làm cho bọn vãn tự coi mình là thần là thánh như các ngươi, không sao chịu nổi!

Nói xong quay lại gọi bọn Hắc y Thiết vệ :

- Các ngươi đem Nhiếp Hồn La ra đây!

Bọn Hắc y Thiết vệ nghe gọi, mỗi người lấy một chiếc thanh la thật lớn ra cầm sẵn ở tay.

Vừa trông thấy mấy chiếc thanh la, bọn Chu Nhuận Ba đều giật mình kinh sợ.

Nhân vì vừa rồi Nhạc Long Phi đã dặn Tây Môn Túy là Đồ Viễn Trí đã quyết tâm tiêu diệt quần hùng, mà những cái thanh la đó công dụng của nó rất ghê gớm, có quan hệ trọng đại đến sự sinh tử của mọi người, nên phải đề phòng cẩn thận.

Lúc này quả thấy thanh la xuất hiện, biết rằng giờ quan trọng đã điểm, ai nấy đều trở mắt nhìn những chiếc thanh la kỳ dị đó, xem nó lợi hại ở chỗ nào.

Nhưng mặc dầu người có võ công tuyệt thế như Chu Nhuận Ba hay kinh nghiệm giang hồ phong phú như bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, không ai nhận ra Nhiếp Hồn La với những chiếc thanh la tầm thường khác nhau ở chỗ nào.

Đồ Viễn Trí thấy bọn Hắc y Thiết vệ đã đem thanh la ra, lập tức mặt mày hớn hở, tỏ vẻ đắc ý dị thường, nhìn Chu Nhuận Ba cười một cách đanh ác :

- Chu Nhuận Ba, nếu ngươi chịu nổi một trăm tiếng la, Đồ Viễn Trí này sẽ xin nghe theo đề nghị vừa rồi của nhà ngươi, hai bên cùng dừng tay.

Chu Nhuận Ba gật đầu cười :

- Đối với các môn võ công khác, ta không dám tự khoe, nhưng lòng này thanh thản, sợ gì tiếng Nhiếp Hồn La của các ngươi? Ngươi cứ việc sai người giống lên.

Đồ Viễn Trí nghe nói miệng vẫn tủm tỉm cười một cách nham hiểm quay về phía sau vẫy vẫy.

“Boong boong” mấy tiếng thanh la từ trong tay bọn Hắc y Thiết vệ nổi lên đình tai nhức óc, thật là một sự kỳ lạ, người trong Đan Tâm giáp vừa nghe thấy tiếng thanh la, đều ngã lăn ra một lượt.

Thanh la khua đến hồi hai, Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ mặt mày tái mét, hồn vía như muốn bay lên mây, vội khoanh chân xếp bằng tròn, vận dụng nội công chống lại.

Thanh la khua đến hồi ba, bọn kỳ hiệp đương thời là Chu Bạch Mi, Vụ Nam Báo và các nhân vật khác đều bắt chước hai thiếu nữ, ngồi xuống tĩnh tọa.

Duy có Chu Nhuận Ba vì công lực tinh thuần, nên còn có thể cố gắng duy trì được đến hồi năm, thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng tròn trên mặt đất.

Lúc này bọn quần hiệp mới biết, thì ra trong Đan Tâm giáp này, già trẻ trai gái, đều trúng độc của Kim Tầm ác trùng của Miêu Cương.

Loại trùng độc này khi nghe thấy tiếng thanh la, liền lập tức phát tác, làm cho người bị trúng đau đớn như đứt từng khúc ruột, không sao chịu nổi.

Thanh la khua đến hồi mười, quần hiệp chỉ còn thoi thóp thở, cả đến vị Độc Thủ Thần Y Chu Bạch Mi cũng không ra ngoài lệ đó.

Mấy tên người hầu trong Đan Tâm giáp kêu gào thảm thiết, thổ máu đen ra mà chết.

Đồ Viễn Trí thấy tình hình như vậy thì đắc ý vô cùng, cất tiếng cười như điên như dại.

Trong khi lão cười Chu Nhuận Ba cố nén cơn đau, chỉ mặt Đồ Viễn Trí trừng mắt quát to :

- Đồ Viễn Trí, ngươi bảo bọn chúng đừng đánh thanh la vội.

Đồ Viễn Trí lúc này biết bọn kỳ hiệp đã như cá nằm trong lưới, như chim trong lồng, càng đem bọn họ ra làm trò lâu chừng nào càng vui chừng nấy, bèn theo lời Chu Nhuận Ba xua tay ra hiệu cho bọn thủ hạ ngừng đánh thanh la, rồi mỉm cười hỏi :

- Chu Nhuận Ba ngươi còn muốn nói gì?

Chu Nhuận Ba lạnh lùng nói :

- Ta có hai điều cần nói cho ngươi biết, một là mặc dầu bọn giặc Mãn và tụi khuyến ưng quên cả tổ tiên nguồn gốc như các ngươi, thủ đoạn thâm độc thế nào, ruột gan nham hiểm thế nào, cũng chỉ giết được bọn Kiếm Tuyệt Thư Cuồng, giết được Vưu Nam Báo, Chu Bạch Mi, giết được Chu Nhuận Ba ta và tất cả trai gái già trẻ trong Đan Tâm giáp, chứ giết thế nào được chí khí dân tộc, giết thế nào được nam nhi Đại Hán, Chu Nhuận Ba hôm nay chết ở Bắc Thiên sơn nhưng ngày mai lại có hàng ngàn hàng vạn Chu Nhuận Ba khác, nêu cao ngọn cờ phản Thanh phục Minh, quét khỏi bốn bể tám phương!

Tây Môn Túy nghe xong mấy câu sau cùng của Chu Nhuận Ba, liền vỗ tay đôm đốp, ngửa mặt lên trời ha hả cười :

- Chu giáp chủ nói phải lắm, đã hỏa thiêu bắt tận, xuân phong xuy hữu sinh, cái trí lớn phục quốc của nam nhi Hán tộc, vĩnh viễn bất diệt, khí tiết kiên trinh của hào kiệt Trung Hoa vĩnh viễn bất khuất!

Đồ Viễn Trí cười nhạt mấy tiếng, đắc ý nói tiếp :

- Dù có hàng vạn hàng vạn Chu Nhuận Ba quét khỏi, cũng chẳng có liên quan gì đến ta, hôm nay ta chỉ cốt giết được bọn ngươi, cắt đầu đem về Bắc Kinh là tha hồ hưởng vinh hoa phú quý suốt đời thế là mãn nguyện.

Chu Nhuận Ba bĩu môi nói :

- Hai là chúng ta, một bọn nghiệt tử cô thân, tuy bị lọt vào tay các ngươi, nhưng ta không muốn chết một cách mờ ám...

Đồ Viễn Trí không đợi Chu Nhuận Ba nói hết, lập tức ngắt lời :

- Chu Nhuận Ba, có phải ngươi muốn biết tại sao ta lại có thể làm cho tất cả nhân vật trong Đan Tâm giáp các người đều bị trúng trùng độc Kim Tầm không?

Chu Nhuận Ba gật đầu trả lời :

- Bọn ta đã ở trong tay ngươi, ngươi cứ việc nói hết sự bí mật ra cũng không sao.

Đồ Viễn Trí nhướng cao lông mày, quay về phía sau, giơ tay vẫy.

Bọn Hắc y Thiết vệ lập tức đưa một người ra.

Chu Nhuận Ba chú ý nhìn, thì ra chính là tên đầu bếp Tiên Tứ của mình, mà ngày thường mình vẫn hết sức ngợi khen tin cẩn, thì bất giác bưng bưng nổi giận, nghiến răng quát to :

- Tiên Tứ, ta thật không ngờ gian tế của Thất lỗ ở trong Đan Tâm giáp lại chính là ngươi!

Tiền Tứ trông thấy chủ nhân - người mình đã hầu hạ bao năm, lại đã gia ơn cho mình bao nhiêu, mà lúc này vị trúng Kim Tầm ác trùng đến nổi như thế, thì bất giác vừa hồi vừa thẹn, chỉ cúi gầm mặt xuống, không dám ngẩng lên.

Đồ Viễn Trí cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Chu Nhuận Ba, người đừng nên trách hần, mà chỉ nên trách mình, dùng người không minh, người phải biết em ruột của Tiền Tứ và mẹ hần đang ở Bắc Kinh, có lẽ không đề phòng đến sự chúng ta có thể mượn cơ uy hiếp hần, bắt hần phải thừa lúc các người không biết lén bỏ trùng độc vào cơm canh chè rượu cho các người dùng hay sao?

Chu Nhuận Ba thẹn đỏ mặt, thở dài một tiếng, lại hỏi :

- Người ngoài không ai dám tự tiện bước vào Đan Tâm giáp nửa bước, Kim Tầm độc trùng ở đâu mà ra?

Đồ Viễn Trí đắc ý cười nói :

- Ta có nuôi hai con chim ưng rất lớn, Kim Tầm độc trùng do chúng mang đến giao cho Tiền Tứ.

Chu Nhuận Ba thở dài một tiếng, đôi mắt lóng lánh như tỏa hào quang, nhìn Tiền Tứ quát hỏi :

- Tiền Tứ, ngày thường mi vẫn nghe ta nói chuyện về các tiền hiền tiên thánh, giảng những điều hiếu nghĩa thủy chung, làm sao đến nỗi nhân diện thủ tâm, mất hết cả nhân tính, cái việc hôm nay do Chu Nhuận Ba dùng người không minh, chết cũng không đáng tiếc, chỉ giận vì ta mà để bao nhiêu vị anh hùng dân tộc còn giữ được tấm lòng trung ái quốc đều bị sa vào tay bọn ưng khuyến Thanh đình. Nếu từ nay không còn ai dám đứng lên quang phục đại nghiệp, làm chậm mất cơ hội phục hưng, khiến cho con cháu nhà Hán vĩnh viễn làm nô lệ, thì tội ấy ai chịu...

Chu Nhuận Ba nói chưa dứt lời, Tiền Tứ thốt lên một tiếng thê thảm, nước mắt rùng rùng như mưa, ngẩng đầu nhìn Chu Nhuận Ba nói như gào lên :

- Lão chủ nhân, Tiền Tứ đáng chết!

Chữ “chết” vừa dứt lời, đầu hần đã gieo mạnh vào vách núi, óc bắn ra, máu tuôn như suối rồi chết.

Chu Nhuận Ba thấy thế gật đầu, nói :

- Tiền Tứ, người chết như thế là phải, trông thấy cái chết này, đủ rõ lòng người dân Hán vẫn chưa đến nỗi mất hần.

Đồ Viễn Trí đành ác cười :

- Chu Nhuận Ba, người còn câu di ngôn nào nữa thì nói nốt đi! Lòng người dân Hán chưa chết, nhưng người thì đáng chết lắm.

Chu Nhuận Ba gật đầu nói :

- Người cứ việc động thủ đi, Chu Nhuận Ba này thiếu sót đạo thần tử đã lâu giờ cũng nên về châu Tiên hoàng là vừa!

Đồ Viễn Trí nhướng mày cười nói :

- Được lắm, ta sẽ thành toàn cái lòng trung hiếu cho bọn cô thần nghiệt tử các người, mà các người cũng thành toàn cái mộng phú quý cho bọn sài lang ưng khuyến chúng ta!

Nói xong, phẩy tay ra hiệu, bọn Hắc y Thiết vệ lại vác thanh la gõ boong boong rầm lên.

Tiếng thanh la vừa nổi lên, bọn quần hiệp ở lại cảm thấy trong bụng như có hàng vạn con kiến đốt đau đớn vô cùng.

Lúc này, Cốc Trường Thanh chợt nhìn Đồ Viễn Trí cười nói :

- Đồ lão cung phụng, xin ngài hãy bảo bọn họ dừng tiếng la lại, Cốc Trường Thanh này muốn thừa một chuyện.

Đồ Viễn Trí lại vẩy tay ra hiệu, tiếng la tức thì im bật, lũ trùng độc trong bụng quần hiệp tạm ngừng đục khoét.

Cốc Trường Thanh hỏi :

- Đồ lão cung phụng, ta nghe hình như những người bị trúng độc ở Miêu Cương, vì độc tụ ở trong gan ruột trước khi chưa giải độc, không có cách gì để tụ nội gia chân khí nữa phải không?

Đồ Viễn Trí gật đầu nói :

- Cốc đạo trưởng nói đúng lắm, nhất là loại Kim Tầm trùng này, chất độc còn ghê gớm hơn tất cả các độc trùng khác, lúc này bọn chúng không thể tụ được chân khí, so với người tầm thường, không biết võ nghệ cũng chẳng hơn gì.

Cốc Trường Thanh cười nói :

- Nếu đối phương đã không có gì đáng lo, thì Đồ lão cung phụng hà tất phải giết, ta bắt sống đem về Bắc Kinh, Thánh thượng tất vui lòng, có thể thưởng hậu hơn.

Đồ Viễn Trí nghe Cốc Trường Thanh nhắc, mới tỉnh ngộ ra, vội gật đầu cười :

- Phải, phải đấy, nếu đạo trưởng không nhắc, thì ta quên mất, khi đi Thánh thượng đã chỉ dụ rằng, nếu bắt sống được Chu Nhuận Ba thì ngài sẽ đặc biệt thưởng thí.

Quần hiệp nghe nói bất giác đều cảm giác trong sự thất bại hình như còn một điểm hy vọng, Phù Vân Tử chợt nhớ ra là Chu Nhuận Ba có phải một nhân vật phục sẵn trong bọn ứng khuyến Thanh đình để do thám tin tức, rất có thể người đó là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh cũng nên.

Không ngờ Đồ Viễn Trí vừa nói dứt lời, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao đã giơ tay xua lấy xua để nói :

- Đồ tiên sinh, kẻ ấy không ổn.

Đồ Viễn Trí ngạc nhiên hỏi :

- Phục thần quân chỗ nào không ổn?

Phục Bách Thao cười một cách đanh ác nói :

- Bắc Thiên sơn cách kinh thành xa quá, dọc đường dễ xảy ra biến cố!

Đồ Viễn Trí mỉm cười :

- Phục thần quân lo lắng thế cũng đúng, nhưng bọn họ bị trúng trùng độc, trước khi có thuốc giải thì không thể nào phục hồi võ công có khác gì người thường? Huống chi bọn ta còn bao nhiêu tay cao thủ áp giải cẩn thận lo gì sơ suất?

Âu Dương Bình đứng bên cười nói :

- Đồ tiên sinh nói rất có lý!

Phục Bách Thao đưa mắt nhìn Âu Dương Bình rồi nói :

- Âu Dương huynh, Kim Tầm trùng độc đã do người Miêu chế, tất nhiên trong Miêu Cương phải có thuốc giải độc, ngộ lỡ bè lũ tội phản nghịch tìm được thuốc giải độc, ngầm cho Chu Nhuận Ba uống, khôi phục lại võ công lúc ấy kẻ thù ngay cạnh nách, phòng bị không xuể, chúng ta há chẳng đang thắng, trở nên toàn bại cả ư?

Đồ Viễn Trí giật mình nói :

- Phục thần quân nghĩ ra cái đó quả nhiên cao minh hơn so với cái tham lập công lớn của ta và Cốc đạo trưởng, Âu Dương lão đệ vừa rồi.

Phục Bách Thao đắc ý cười :

- Ta chỉ nghĩ rằng công đã sắp thành nên phải lo trước sự sụp đổ mà thôi, chữ “cao minh” Phục Bách Thao này đâu dám nhận.

Đồ Viễn Trí cặp mắt sáng lên dữ dội, mặt đầy sát khí, cười ha hả nói :

- Vậy Phục thần quân định xử lý bọn này thế nào? Xin cho Đồ Viễn Trí được nghe cao luận!

Phục Bách Thao nhướn mày cười :

- Đồ tiên sinh đã hỏi đến, Phục Bách Thao này cũng xin giải bày ngu kiến, ta cho kế sách xử trí vụ này có thể chia làm hai loại, một loại “cao minh” và một loại là “chắc chắn”.

Đồ Viễn Trí gật đầu cười :

- Xin Phục thần quân cứ nói rõ cho nghe!

Phục Bách Thao đảo cặp mắt hung ác nhìn bọn Cnt một lượt rồi cười nhạt :

- Phương pháp “chắc chắn” thì giản dị, nghĩa là bắt tất phải đợi bọn chúng bị Kim Tầm trùng độc cắn chết, cứ cho ngay mỗi tên một nhát đao rồi lấy thạch khô ướp đầu, đem về kinh báo tiếp.

Đồ Viễn Trí bật cười nói :

- Có lẽ vì hôm nay ta chỉ đánh một trận mà đã thành công rực rỡ, nên vui quá quên phứt đi mất, kể ra thì việc gì cứ khua chiêng giục trùng? Cứ việc đem chém mỗi tên một nhát đao, có phải gọn chuyện không?

Phục Bách Thao lại cười nói tiếp :

- Còn phương pháp “cao minh” thì hơi phiền phức hơn, là trước khi đem bọn phản đồ giải về kinh, hãy dùng ngọn Hóa Huyết kim đao và thanh kiếm Đồ Long ta đang đem đây, đem chúng ra chém đứt hai xương tỳ bà thì hai cánh tay trở nên vô dụng và cắt hai cái gân ở mắt cá chân đi, làm cho hai chân không đi được nữa, làm thế thì bè lũ của chúng lại cứu và thậm chí có thuốc giải cũng không lo chúng bay lên trời hay chốn xuống đất được nữa!

Đồ Viễn Trí nghe xong, vỗ tay cười sảng sặc, khen không ngớt lời :

- Phục thần quân kế sách cao thật! Ta chọn phương pháp “cao minh” của người.

Phục Bách Thao nhướn đôi mày, nhơn nhơn đắc ý cười :

- Cách ấy tuy hơi tàn nhẫn, nhưng một khi chúng bị đưa về kinh thì cũng bị lăng trì xử tử, trước sau gì cũng chết, đâu có thương cũng vô ích.

Âu Dương Bình nghe đến đây, cong hai ngón tay cái lên, đôi mắt long lanh như điện, đăm đăm nhìn Phục Bách Thao, cười ha hả nói :

- Phục huynh, cái ngoại hiệu Tàn Tâm Thần Quân của người sao mà hợp thế?

Phục Bách Thao cười nói :

- Âu Dương huynh là một trong Càn Khôn lục ác, ta là nhân vật trong Thiên Ngoại song tàn, anh hùng sở kiến, tất phải lược đồng...

Âu Dương Bình không đợi hắn nói hết nhướn mày ngắt lời :

- Há những chỉ có sở kiến lược đồng mà thôi, Âu Dương Bình này cần kiến nghị xin Đồ tiên ông cho ta và Phục huynh hoàn thành kế hoạch nữa kia!

Nói đến đây quay lại với Đồ Viễn Trí nói :

- Đồ tiên sinh, việc này xin để cho ta và Phục huynh đảm nhiệm có được không?

Đồ Viễn Trí mừng lắm nói :

- Nếu Âu Dương lão đệ và Phục thần quân chịu trách nhiệm công việc ấy thì còn gì nói nữa! Ta sẽ đứng áp trận cho các người, phòng lỡ có sự gì xảy ra chẳng?

Phục Bách Thao nghe nói, liền rút lưỡi Họa Huyết kim đao ra cầm ở tay, còn thanh kiếm Đồ Long đưa cho Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình đón lấy thanh kiếm, đưa lên mắt ngắm nghía, chợt thốt ra tiếng thở dài.

Phục Bách Thao ngạc nhiên hỏi :

- Âu Dương huynh vì sao mà cảm khái vậy?

Âu Dương Bình khoa thanh kiếm một vòng, rồi nói :

- Ta cảm thấy trong U minh, tựa hồ có hai chữ “báo ứng” thật.

Phục Bách Thao vừa cau mày, Âu Dương Bình lại cười nói tiếp :

- Tiểu đệ đã bao lần bị bọn này làm cho tức hộc máu, hôm nay dưới thanh Đồ Long này tha hồ mà báo thù tuyết hận, có phải rõ ràng là tuần hoàn, tơ hào không sót không?

Phục Bách Thao “à” một tiếng rồi gật đầu nói :

- Đúng, đúng lắm!

Hai người thung thăng bước đến trước bọn kỳ kiếp, Âu Dương Bình vừa đi vừa bắn khoả gọi Phục Bách Thao :

- Nếu U minh đã có báo ứng, thì bữa nay chúng ta giết nhiều người thế này, không biết kiếp sau có phải trả món nợ ấy không nhỉ?

Phục Bách Thao cười sằng sặc :

- Thuyết báo ứng chỉ là những câu bịp đời của bọn đạo đức giả, chứ còn tội mình là những kẻ tuần kiệt thức thời, sao lại mê tín thế được. Mai mốt đại công hoàn thành, ban sự hồi triều, là tha hồ hưởng vinh hoa phú quý hơi đâu mà nghĩ đến chuyện báo ứng báo kiếp cho mệt!

Âu Dương Bình gật đầu cười :

- Phải lắm, lúc này ta chỉ nói và nghĩ đến cái tước phẩm và vạn lạng hoàng kim là hơn hết.

Lúc này hai người đã đi đến trước mặt quần hiệp.

Bọn họ cố nhiên là định hạ thủ vị lãnh tụ quần hùng là Chu Nhuận Ba trước nhất.

34. Chương 34: Thí Tướng Mong Văn Hồi Cục Diện

Phục Bách Thao đưa mắt nhìn Chu Nhuận Ba, rồi cười nói với Âu Dương Bình :

- Âu Dương huynh muốn hạ thủ trước hay để ta hạ thủ trước.

Âu Dương Bình nhũn nhận đáp :

- Vị chủ nhân Đan Tâm giáp này, danh phận đặc biệt Phục thần quân bắt tất nhún nhường, xin cứ việc động thủ đi.

Phục Bách Thao thấy sự thành công đã đến trước mắt, thốt nhiên làm bộ khách sáo, nhướn mày cười nói :

- Thế cũng được, ta sẽ dùng lưỡi Họa Huyết kim đao chặt hai cái xương tỳ bà trên vai hắn, còn Âu Dương huynh thì dùng thanh Đồ Long cắt đứt gân ở hai gót chân hắn đi.

Âu Dương Bình gật đầu cười nhạt :

- Vâng, thế cũng được.

Chu Nhuận Ba để mặc hai tên hung thần ác sát giễu võ dương oai trước mặt, không thèm để ý đến, sắc mặt vẫn nghiêm trang bình tĩnh như một pho tượng Phật.

Không ngờ lúc Phục Bách Thao giơ lưỡi Họa Huyết kim đao lên, Âu Dương Bình thốt nhiên hét lên một tiếng kinh khủng, nắm chặt lấy tay hắc hủi :

- Phục thần quân, người đứng sau Chu giáp chủ người đầy những máu kia là ai?

Phục Bách Thao chú ý nhìn kỹ ra phía sau Chu Nhuận Ba, nhưng không thấy gì lạ cả, vừa định quay lại hỏi Âu Dương Bình thì chợt thấy hắc hủi “à” một tiếng rồi nói :

- Tại hạ nhận ra rồi, người đó là Đồ Long kiếm khách Lỗ Trường Phong, cựu chủ nhân của thanh kiếm này.

Phục Bách Thao nghe nói, bất giác buông tiếng cười sằng sặc, nói một cách chế giễu.

- Âu Dương huynh bữa nay sao mà nhát thế? Lỗ Trường Phong đã bị ta giết ở Tiên Hà lĩnh, dẫu cho hồn hắc có thiêng, cũng không thể bay qua hàng vạn dặm đường mà về đây được?

Âu Dương Bình “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Phục Bách Thao, những loại ma quỷ tầm thường có lẽ khó lòng vượt qua thiên sơn vạn thủy mà đến đây được thật, song Đồ Long kiếm khách là một vị đại hào kiệt, đại anh hùng một tấc trung, hồn dẫu bay tới Tam thập tam thiên cũng được, sá gì một dải Bắc Thiên sơn? Huống chi hôm nay là ngày kỵ của Thiên hoàng, Đan Tâm giáp đặt linh vị đại đế, các trung hồn nghĩa sĩ hồn phách khắp tám cõi bốn phương đâu đâu không kéo về tham dự? Chính ra người cũng nên e dè sợ sệt một chút, mới phải!

Phục Bách Thao xưa nay vẫn là một tay giết người không gớm tay, vậy mà nghe mấy câu của Âu Dương Bình quả nhiên cũng thấy rợn tóc gáy, kinh sợ hỏi :

- Âu... Âu... Dương huynh, huynh bị ma làm... làm hay sao thế?

Hắc hủi chưa nói dứt lời thì trước mặt lóe lên một luồng hào quang rực rỡ, rồi một làn ánh sáng như nước vung lên, mưa máu phun ra như tưới, tiếp theo một tiếng rú ghê hồn, và cả thân hình cao lớn không đầu của Phục Bách Thao đổ vật xuống.

Thì ra luồng hào quang rực rỡ kia là mấy mũi ám khí Long Tu Nghịch Huyết đâm do Âu Dương Bình ném ra, còn làn sáng sắc như nước là bóng thanh kiếm Đồ Long trong tay hắc hủi.

Đồ Viễn Trí tuy đã trông thấy biến cố xảy ra chỉ trong chớp nhoáng ngoài ý liệu, nhưng vì biết Âu Dương Bình không có thuốc giải độc Kim Tầm trùng độc vả lại hắc thân cô thể cô, dù có manh tâm phản nghịch cũng không làm gì nổi, nên lão vẫn thản nhiên như không, lạnh lùng gọi to :

- Âu Dương Bình, người khéo che đậy lắm, nhưng bộ ngựa chống sao nổi xe, quả trứng sao chọi nổi với núi đá, người đã để lộ chân hình, thì ta cũng sinh phúc cho người được chết toàn thân.

Âu Dương Bình ngừng mặt lên trời cười ha hả :

- Đồ Viễn Trí, đôi mắt cú vọ của người đã mù tịt hắc hủi rồi hử, nên đến lúc này vẫn tưởng ta là Âu Dương Bình à?

Mấy câu này làm cho Đồ Viễn Trí hết sức kinh ngạc, mắt lão trợn trừng như tóe ra lửa, hau háu nhìn Âu Dương Bình từ đầu tới gót.

Âu Dương Bình lại cười khanh khách :

- Đồ Viễn Trí, Âu Dương Bình tội ác đã đầy, nên đã phải đền tội ở Ô Mông xà huyết từ lâu rồi, còn đâu đến giờ này? Người thử mở to mắt ra mà coi ta là ai đây?

Nói xong thò tay vào túi lấy chiếc khăn ướt, đưa lên mặt lau kỹ một lượt, một khuôn mặt thanh tú lộ lộ hiện ra, làm cho bọn ưng khuyến Thanh đình giật mình kinh sợ, còn bên phe quân hiệp thì ai cũng hoan hỉ, hả hê.

Lãnh Bạng Tâm và Vũ Văn Kỳ thấy Âu Dương Bình giả lại chính là Nhạc Long Phi, ý trung nhân của mình thì bất giác đưa mắt nhìn nhau, tủm tỉm cười, trong bụng khắp khởi mừng thầm quên cả cảnh nguy hiểm đang diễn ra trước mắt.

Nhưng Chu Nhuận Ba chẳng những không mừng mà lại tỏ vẻ giận dữ trừng mắt nhìn Nhạc Long Phi, dằn giọng quát :

- Nhạc Long Phi, ngươi thật là ngu xuẩn đáng chết, còn chưa chịu quỳ xuống hả?

Nhạc Long Phi ngơ ngác, không hiểu tại sao ân sư lại nổi giận, đành vâng lời quỳ xuống, Chu Nhuận Ba nghiêm sắc mặt nói :

- Cục diện hôm nay hoàn toàn đổ vỡ, đành là không còn cách gì cứu vãn lại được, trong Đan Tâm giáp, già trẻ lớn bé, không một người nào là không trúng độc, võ công bị mất hết, dù có còn sống, cũng không khác gì con dê con cừu. Đứng trước tình thế ấy, một Nhạc Long Phi chớ dầu đến mười Nhạc Long Phi cũng phải thất thủ. Ngươi đã giả mạo Âu Dương Bình trà trộn được vào hàng ngũ địch, lẽ ra phải kiên gan tĩnh trí, coi những việc xảy ra hôm nay, như một đặc thắng về vang của mình, dù có phải tự tay cắt đầu Chu Nhuận Ba này, cũng không nên từ, miễn sao được Đồ Viễn Trí tin cậy, coi như chân tay, thời sau này mới mong có cơ hội diệt trừ được hắn! Lúc ấy chẳng những báo thù được cho bao nhiêu vị anh hùng bỏ mình vì nghĩa, mà còn có hy vọng gây dựng lại sự nghiệp phục quốc sau này. Vừa rồi một tên Phục Bách Thao chết, thì lát nữa cái mạng Nhạc Long Phi cũng không còn, đối với đại cục có ích chi đâu? Giận nhỏ không nhận, tất hại đạo lớn, làm việc hồ đồ như vậy, thật là phí cái công ngày thường ta tận tâm kiệt lực dạy dỗ tài bồi...

Chu Nhuận Ba càng nói càng tức giận, càng gay gắt, mấy câu sau cùng cơ hồ nói lạc cả giọng.

Nhạc Long Phi vừa then vừa hối, cứ cúi gằm mặt xuống, không dám trông lên.

Đồ Viễn Trí tay cầm cây Ác Quỷ trượng lẳng lặng đứng nghe, nghe xong, gật gù cười nhạt, bảo Nhạc Long Phi :

- Nhạc Long Phi, ngươi nghe rõ chưa? Gìờ càng già càng cay! Nếu mi khôn ngoan, biết theo đúng lời sư phụ ngươi vừa nói, tạm thời nhẫn nhục, thời cái đầu bạc của Đồ Viễn Trí này đã biến thành một vật ở trong túi ngươi rồi! Nhưng lúc biết khôn thì đã già đời, con hồ ly đã hiện nguyên hình, còn chưa đứng lên mà chịu chết, còn đợi gì nữa.

Nhạc Long Phi nghe nói nghiêng rằng trừng mắt nhìn Đồ Viễn Trí, rồi vái Chu Nhuận Ba mấy cái, đoạn đứng lên vung lá cờ Phù Dung ra quát to :

- Đồ Viễn Trí, Nhạc Long Phi này vì tài sơ trí thiếu, nên mới đắc tội với ân sư và các vị tiền bối trung nghĩa, nhưng lá cờ Phù Dung này, hàm chứa chính khí cần khôn, chưa chắc đã chịu thua cây Quỷ trượng của ngươi, nói tóm lại, thì ngày hôm nay, đầu Nhạc Long Phi này chưa rơi, bọn ưng khuyến vô sỉ các ngươi đừng hòng động đến nửa sợi tóc của ân sư và các vị kỳ hiệp già trẻ trong Đan Tâm giáp.

Đồ Viễn Trí mỉm cười đáp :

- Tha hồ cho mi nói thánh nói tướng, cây Phù Dung phan của mi có hàm chứa đủ tinh thần dân tộc chính khí Cần Khôn nhưng khí số nhà Minh đã tận, thời vận Thanh đình đương lên, bọn phản nghịch quật cường, bất thức thời vụ chúng bay, khác nào như du hồn trong hũ, ngọn đèn trước gió, chống làm sao lại với sấm sét phong ba.

Nói dứt câu cuối cùng, hắc hủ lên một tiếng, mặt sát khí đằng đằng, tay cầm ngang cây Ác Quỷ trượng, thung thình bước đến gần Nhạc Long Phi.

Giữa lúc ấy, Thiên Bình vũ sĩ thốt nhiên bước sấn đến, ghé vào tai Đồ Viễn Trí nói :

- Đồ lão cung phụng có trông thấy phục binh của đối phương không?

Đồ Viễn Trí giật mình, ngạc nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Cốc Trường Thanh chính là nước cờ mà Chu Nhuận Ba đã phái đến phục sẵn bên mình Lê Phóng Hạc từ trước, và cũng là người đã dùng Nghĩ Ngữ Truyền Âm chỉ điểm cho Nhạc Long Phi phá vây chạy trốn hôm chàng bị vây ở Ô Mông xà cốc, chính ông ta cũng khám ra là Nhạc Long Phi đã cải trang thành Đồ Viễn

Trí và biến cái đầu Âu Dương Bình thành đầu Nhạc Long Phi. Nên mới vội đón lấy giả vờ giận dữ ném vào sườn núi đá, để cho bọn Đồ Viễn Trí không còn cách gì biện nhận được nữa.

Suốt thời gian đó, ông ta hết sức che giấu những sự sợ ý của Nhạc Long Phi, Nhạc Long Phi vẫn mơ màng, đâu biết là vị Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh này là người đồng chí hướng với mình.

Lúc này, thấy mọi việc đã hoàn toàn đổ vỡ, mà Nhạc Long Phi nhất định không phải là đối thủ của Đồ Viễn Trí, Cốc Trường Thanh không thể không đánh liều mạo hiểm, những mong độc lực vẫn hồi thể cục.

Nên ông ta cố ý dùng lời nói dẫn dụ Đồ Viễn Trí chú ý đi chỗ khác, định thi triển ngón bí kỹ Ấn thời điểm huyết giết chết Đồ Viễn Trí, khiến cho bọn ưng khuyến mất chủ may ra có thể xoay đổi tình thế phần nào.

Trong khi Đồ Viễn Trí hồi phục binh ở đâu, thì Cốc Trường Thanh đã nhằm đúng huyết kỳ môn chỗ khí huyết trong người tụ lại của Đồ Viễn Trí, một mặt dồn tụ hết công lực vào hai ngón tay phải, một mặt khẽ cười nói :

- Đồ lão cung phụng, xin Ngài ngẩng lên trông vách núi đá bên trái có gì khả nghi chăng?

Đồ Viễn Trí nghe lời, quả nhiên ngẩng đầu nhìn theo tay Cốc Trường Thanh trỏ, Cốc Trường Thanh thấy dịp may không thể bỏ lỡ, bèn ngậm nghiến chặt hai hàm răng, dồn tụ công lực, điểm vào kỳ môn huyết của Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí không ngờ tình hình biến chuyển đột ngột như thế, mặc dù võ học của hắn cao siêu đến bậc nào cũng không tránh khỏi.

Môn Ấn thời điểm huyết là một môn tuyệt kỹ của giới võ lâm, người bị điểm huyết, lập tức khí huyết dừng lại, tất phải chết ngay, nhưng lần này Đồ Viễn Trí chỉ rùng mình một cái, rồi thừa thế điểm vào huyết đạo của Cốc Trường Thanh, miệng cười một cách nham hiểm.

- Cốc Trường Thanh, ta thật không ngờ ngươi cũng là gian tế của bọn phản nghịch, chắc ngươi không ngờ là trong mình ta mặc áo lót Thiên tôn nhuyễn giáp, đao kiếm đâm không thủng, điều đó đã tỏ rõ lòng trời còn tự nhà Mãn Thanh, bọn phản nghịch bọn bay đáng chết hết, Đồ Viễn Trí này tha hồ ngồi hưởng vinh hoa phú quý trong lúc tuổi xế chiều.

Nói xong, hắn phất tay áo một cái, một luồng cương khí vô hình cực kỳ cường mạnh, lăng không ào ào cuốn tới, hất Cốc Trường Thanh bắn xa đến mấy thước, rồi rơi đánh bịch một cái xuống đất, thất khiếu chảy máu.

Nhạc Long Phi mắt trợn ngược lên, tưởng đến rách cả khoeo mắt, hét to một tiếng, lá cờ Phù Dung trong tay vung lên, một chiêu tuyệt học “Thu Thập Sơn Hà”, hóa thành đám mây màu phù dung, bóng cờ loang loáng, lăng không cuốn thẳng tới trước mặt Đồ Viễn Trí.

Đồ Viễn Trí đã kinh sợ vì uy thế của đối phương quá mạnh, lại yên trí mình đã nắm thắng trong tay, khi nào lại chịu cho Nhạc Long Phi liều mạng xông vào đánh, lỡ chẳng may bị trúng một đòn của chàng, thì đại. Nghĩ thế nên hắn chỉ mỉm cười, rồi nhảy lùi ra ngoài vòng chiến tới ba trượng.

Nhạc Long Phi đánh liền mười chiêu, chiêu nào uy thế cũng cường liệt vô cùng như có thể lay núi, chuyển biển.

Đồ Viễn Trí cậy mình võ học đã đến bậc tứ hỏa thuần thanh, cố sức né tránh, không chịu tiếp chiêu.

Mưu kế ấy quả thực là thâm độc, Nhạc Long Phi đánh một hơi huyệt mười chiêu, quả nhiên nhuệ khí giảm sút, Đồ Viễn Trí lập tức hét to một tiếng, bóng gậy múa tít lên như điên cuồng, đang thế thủ đối thành công, chưa đầy hai ba chục chiêu, hắn đã vây kín thân hình Nhạc Long Phi lại, dẫu chàng có chấp cánh cũng không hòng trốn thoát.

Vũ Văn Kỳ lúc này đối với hai chữ sống chết đã không quan tâm nữa, sắc mặt nàng vẫn thản nhiên như thường, chỉ mỉm cười nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu lão tiên bối xem Long ca ca diệt nữ còn cầm cự được bao lâu nữa?

Chu Nhuận Ba lắc đầu than rằng :

- Hình như hần cũng gặp nhiều cơ duyên may mắn, nên công lực cũng đã tăng tiến nhiều, nhưng dấu sao cũng chỉ chống đỡ được năm ba chục chiêu nữa là cùng, sớm muộn gì cũng biến thành oan hồn dưới cây thiết trượng của Đồ Viễn Trí.

Chu Nhuận Ba ước lượng quả nhiên không sai, lại qua hai chục chiêu nữa, thân pháp của Nhạc Long Phi đã dần dần rối loạn, gần như không chống nổi ngọn Quỷ trượng thể mạnh như vũ bão của Đồ Viễn Trí.

Trong khi tính mệnh của Nhạc Long Phi như ngàn cân treo sợi tóc, xin độc giả hãy tạm ngừng tình hình ác chiến của đôi bên, trước hết xin thuật lại cuộc gặp gỡ kỳ lạ ở Ô Mông xà cốc của Nhạc Long Phi hồi trước.

Nguyên do Nhạc Long Phi từ lúc nhảy xuống Ô Mông xà huyết, quay con rắn đó, thấy trên vách động hiện ra một miệng hầm bất giác nảy tính tò mò, tung mình nhảy vào, vách động liền lập tức đóng sập lại.

Nhạc Long Phi biết ngay mình đã lâm nguy, chỉ trừ khi gặp sự may mắn bất ngờ, còn không thì đành bị chôn sống không còn cách gì phá núi mà ra được.

Người ta gặp cảnh nguy hiểm, đã đến cái độ không thể sao được nữa, thì tâm tình đối với hoàn cảnh thường chia ra làm hai loại.

Một loại là hạng thường nhân yếu đuối, tâm thần hốt hoảng, chân tay luống cuống, kết quả đều không sao tránh khỏi kiếp số.

Còn một hạng là thuộc vào loại siêu nhân, dũng cảm, phần nhiều vẫn bình tâm tĩnh trí, cố gắng tìm một con đường giải thoát.

Nhạc Long Phi là bậc tư thiên tuyệt thế, khoáng đạt kỳ tài, chàng không những đã thuộc vào loại thứ hai kể trên mà còn lại thêm được một đặc điểm mà người khác không có.

Điểm quý hóa đó, là nhờ chàng uống được Kim thạch tiên nhũ vạn tải không thanh, nên hai mắt sáng như điện, dù ở trong bóng tối, trông rõ mọi vật như ban ngày.

Trong động bí mật tối om, đến nỗi giờ bàn tay lên không trông rõ năm ngón, vậy mà chàng trông rõ môn một, không bỏ sót vật gì, chàng thấy mình đang đứng trong một con đường hai bên đầu là vách đá, cứ vài bước lại đục một lỗ thông hơi nhỏ nên hầm tuy ở ruột núi, mà không khí vẫn không đến nỗi ngột ngạt khó thở.

Đi lên ước chừng mười trượng, Nhạc Long Phi chợt nhận thấy trên vách núi bên phải có chỗ đá nứt ra thành hình một khuôn cửa. Chàng khê tỵ chân lực, đẩy thử, quả nhiên là một cánh cửa thật.

Nhạc Long Phi mừng thầm, bước vào, thấy bên trong là một thạch thất rộng rãi, trên bàn và vách đều có đĩa đèn, đĩa nào cũng còn sót lại một ít dầu chưa thấp hết.

Nhạc Long Phi lấy đá đánh lửa thắp đèn lên, lại ngắm kỹ gian nhà một lượt.

Trong nhà có lò luyện đan, giá phơi thuốc, cho đến bàn đá, ghế đá các thứ vật dụng đều đầy đủ, trên một cái giường bằng đá, kê sát góc nhà, có một thi hài thật đã róc hết, chỉ còn trơ khung xương.

Nhạc Long Phi biết bộ hài cốt đó, chính là hài cốt của Ô Mông lão nhân, bèn cung kính khom lưng vái mấy cái, đoạn bước đến bên chiếc bàn đá, giở mấy cuốn sách trên bàn ra xem.

Vừa mở cuốn thứ nhất, thấy trên tờ đầu đề tám chữ lớn “Hóa thân tuyệt diệu, dịch dung chân truyền”.

Nhạc Long Phi chợt động lòng, nghĩ thầm: “Mình phục mệnh sư phụ giao kết với các bậc chí sĩ yêu nước trong thiên hạ, mưu đồ khôi phục sơn hà, cùng bọn ứng khuyến Mãn nô trường kỳ tranh đấu, thì diệu thuật hóa trang, thiết tướng cũng nên nghiên cứu, biết đâu có lúc dùng tới”.

Nghĩ vậy, chàng bèn ngồi xuống ghế, mở cuốn Dịch dung chân truyền ra xem tỉ mỉ một lượt.

Đọc hết cuốn sách mới biết trong ngăn kéo bàn đá có một lọ Dịch Dung đan, một lọ Biến Âm hoàn, và những dụng cụ cần thiết cho việc dịch dung.

Nhạc Long Phi đang cao hứng nghiền ngẫm cuốn Dịch dung chân truyền thì chợt nghe từ phía trên văng vẳng tiếng lao xao kỳ lạ đưa xuống.

Những tiếng kỳ lạ đó chính là tiếng lúc Đồ Viễn Trí mới tới Ô Mông xà cốc, rồi tiếp tới hai vị kỳ hiệp Tiêu Tử Bình và Mộ Dung lão nhân giao đấu với Hồng Vân tôn giả.

Lúc này chàng mới nhận thấy vị Ô Mông lão nhân mà giờ đã biến thành bộ xương khô nằm trên giường đá kia đã tổn bao nhiêu tâm huyết, bố trí cho cái hang này, thành một nơi đầy đủ phương tiện.

Vì vậy, nên tuy chàng ngồi trong gian mật thất, đào sâu giữa lòng quả núi này, mà chỉ cần lắng tai nghe một chút, là bao nhiêu chuyện xảy ra trên Ô Mông xà cốc đều nghe rõ mồn một.

Nhưng càng nghe rõ bao nhiêu, chàng càng cảm thấy tức giận bấy nhiêu, chàng đã biết chuyện cả hai lão tiền bối đều bị ám toán, phải bỏ mình một cách thê thảm, bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống dòng dòng.

Cơn giận sôi lên sùng sục, chàng đứng phắt lên tìm đường ra, nhất quyết liều mạng báo thù cho hai vị tiền bối.

Tìm đi tìm lại, rút cục chàng tìm thấy một địa đồ bí mật, bèn mở ra xem thì ra tất cả các cơ quan ở Ô Mông xà cốc đều có ghi rõ trong đó.

Nhạc Long Phi mừng rỡ vô cùng, bèn chú hết tinh thần đọc lại bản đồ thật kỹ.

Sau khi đã đọc thuộc lòng, bao nhiêu cơ quan bí mật đều nằm cả trong tay, thì cũng chính là lúc Cốc Trường Thanh và Âu Dương Bình dắt nhau nhảy xuống xà huyết.

Nhạc Long Phi thấy việc xảy ra bất ngờ, lại chính trúng tâm lý bèn vội vận chuyển cơ quan, đóng sập cửa động lại.

Nhưng Cốc Trường Thanh đã kịp thời tháo thân, chỉ còn một mình Âu Dương Bình bị hãm trong Ô Mông xà huyết.

Âu Dương Bình thấy tình hình đột nhiên biến chuyển tự biết cơ nguy muốn chạy nhưng không kịp, đành tính trí, dồn tụ công lực đề phòng.

Nhạc Long Phi biết mình biết người, tự nghĩ mình chưa được uống linh dược công lực so với Âu Dương Bình đã phẳng phất ngang nhau, chân lực giờ đã tăng gấp bội, lại nhân được địa lợi, phần thắng tất phải cầm chắc.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi mở cánh cửa trên vách đá ra, Âu Dương Bình chợt trông thấy Nhạc Long Phi từ phía trong vách đá nhảy ra thì giật mình kinh sợ, hai tay chặn ngang ngực, bước lùi lại một bước.

Nhạc Long Phi nhướn cao lông mày, cười nhạt một tiếng, rồi nói :

- Âu Dương Bình, người chẳng gì cũng thuộc vào hàng Càn Khôn lục ác, sao mà nhát gan quá vậy?

Âu Dương Bình thấy phía sau Nhạc Long Phi không còn ai nữa, bèn cười ha hả một cách đanh ác nói :

- Nhạc Long Phi, Âu Dương Bình này đâu có sợ gì người? Còn đứa nào nữa, gọi cả ra đây chịu chết một thể?

Nhạc Long Phi bĩu môi cười :

- Thì ra người lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, ta việc chi mà cậy đông bắt nạt người? Để ta bảo cho người biết, trong xà huyết chỉ có mình ta và người, nhưng chỉ cần mình ta cũng đủ để tiền đưa người!

Âu Dương Bình nghe Nhạc Long Phi nói trong động chỉ có mình chàng, bất giác can đảm vụt tăng, cầm chiếc Bạch Cốt phiến nửa khép nửa mở, che ngang trước ngực, cất tiếng quát to :

- Ranh con đừng làm tàng, hãy rút binh khí ra mà chịu chết.

Nhạc Long Phi nhân thấy trong động chật hẹp, sử dụng ngọn Phù Dung phan có điều không tiện, bèn nhướn cao đôi mày, nói một cách cao ngạo :

- Giết một tên ngông cuồng như người, Nhạc Long Phi ta cần chi phải dùng đến thứ binh khí hữu hình là ngọn cờ Phù Dung, ta chỉ dùng một loại vô hình, cũng đủ cho người về châu tiên tổ.

Âu Dương Bình kinh sợ hỏi :

- Trừ ngọn cờ Phù Dung ra, người còn thứ binh khí nào mà gọi là binh khí vô hình nữa?

Nhạc Long Phi cười nhạt :

- Ta có nhiều thứ vũ khí, một là chính khí càn khôn, một là anh linh bất diệt của hai vị tiền bối Tiêu Tử Bình và Mộ Dung nhân, ngần ấy thứ không đủ làm cho một tên giặc độc ác, táng tận thiên lương như người phải hồn phi phách tán, nát đảm kinh hồn ư?

Mấy câu ấy quả nhiên làm cho Âu Dương Bình hoảng vía, không phải hấn sợ gì câu “chính khí càn khôn” hay “anh linh bất diệt” mà là sợ vì Nhạc Long Phi ngồi đây, làm sao biết hết mọi việc bên ngoài? Hấn là trong động này nhiều cơ quan bí mật, cần phải đề phòng cẩn thận.

Âu Dương Bình tâm địa độc ác, thật xứng đáng là một vị hung thần, hấn vừa tính toán, vừa ra tay hạ độc thủ.

Chiếc Bạch Cốt phiến có thể dùng thay cho đoản kiếm, lại có thể dễ điểm huyết được, hấn dùng ngọn Khôi tinh điểm nguyên giờ thẳng cánh tay, điểm nhanh vào huyết ở tim của Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi tung mình nhảy tránh, chưa kịp trả đòn, Âu Dương Bình đã lại dùng chiêu “Hỗn Độn Sơ Khai”, đánh vào yếu huyết Xung Môn ở thất lưng bên trái Nhạc Long Phi.

Cách biến chiêu đột ngột đó, làm cho Nhạc Long Phi lại phải nhảy tránh lần nữa, chàng vẫn chưa kịp trả đũa.

Âu Dương Bình đã thắng thế, khi nào chịu lùi, hấn liên tiếp thi triển luôn mấy chiêu tuyệt độc như “Chỉ Thiên Hoạch Địa”, “Dao Phong Lộng Nguyệt”, và “Hoành Tảo Càn Khôn”, vây Nhạc Long Phi vào giữa lớp phiến ảnh trùng trùng.

Công lực hai người tuy không hơn kém bao nhiêu, nhưng Nhạc Long Phi vì tay không và đã bị Âu Dương Bình chiếm lợi thế trước, tự nhiên thấy lúng túng, chỉ đành nhờ môn Kỳ môn độn giáp kỳ ảo tuyệt luân, nhảy tới nhảy lui cố tránh phiến ảnh nguy hiểm của Âu Dương Bình.

Âu Dương Bình đánh luôn ba mươi chiêu, càng đánh tinh thần càng hăng hái, luôn miệng châm chọc chế giễu Nhạc Long Phi.

Nhạc Long Phi cũng tự biết nếu cứ đánh lối ấy mình chỉ nắm phần thua, chứ không thể chiếm phần thắng, nên vừa nhảy tránh, vừa nghĩ kế phản công, thốt nhiên chàng nghĩ ra được một mẹo.

Chàng dồn tụ công lực, thừa dịp né tránh, phóng luôn một chưởng lên vách đá về phía đông, chỗ góc huyết.

Chưởng phong rít lên như xé làn không khí, tiếp theo là những tiếng vang vang của vách đá vỡ lại, trước mặt vụt đen thui như mực, Nhạc Long Phi vận dụng cơ quan, bịt kín hết lỗ thông hơi trong động.

Ánh sáng đã bị bịt kín, khắp căn động đều tối như bưng, giờ bàn tay lên không trông rõ năm ngón.

Âu Dương Bình hốt hoảng kinh sợ, hấn tưởng Nhạc Long Phi đã am hiểu địa thế trong động, nên lợi dụng bóng tối để ám hại mình.

Hấn vốn là người đa mưu túc trí, nên sau khi thấy tình hình biến chuyển đột ngột, liền lập tức bước lùi vào một góc động thủ thế. Làm như vậy, chẳng những khỏi lo bị địch ám toán phía sau lưng, mà còn có thể chống được cả hai bên tả hữu, giờ hấn chỉ còn lo đề phòng phía trước mặt thôi.

Thật ra thì trong Ô Mông xà huyết là một gian thạch thất trống rỗng, không có cơ quan đặc biệt gì có thể lợi dụng được.

Sở dĩ Nhạc Long Phi bịt hết ánh sáng là chỉ lợi dụng về đôi mắt trong tối nhìn cũng như trong sáng của mình, có thể nhờ đó mà chuyển thế thủ thành thế công được.

Trong động lúc này đã tối đen, Nhạc Long Phi vẫn trông rõ Âu Dương Bình đang lùi dần về góc động, tay phải cầm chiếc bạch phiến còn tay trái chặn ngang ngực, bất giác chàng ngẩn ngừ, không biết nên tấn công bằng cách nào cho có hiệu quả chắc chắn.

Người ta gặp trường hợp ấy rất dễ sinh ngờ vực, Nhạc Long Phi tuy trông rõ Âu Dương Bình, nhưng trong bụng không dám tin chắc rằng Âu Dương Bình có thật không trông thấy mình không?

Nếu đối phương có cặp mắt đã luyện qua công lực Âm trung đồ vật, thời trong khi mình khinh thường sơ ý tấn công, rất có thể sẽ bị hấn bắt ngờ hạ thủ trước.

35. Chương 35: Dưới Cây Quỷ Trượng Ngụy Hiểm Thành Nhân

Vì lo xa như vậy, nên Nhạc Long Phi không dám mạo hiểm tấn công, định trước hết hãy thử xem Âu Dương Bình có thật không trông thấy gì không đã.

Ai ngờ, trong lúc chàng đương suy nghĩ, chợt thấy Âu Dương Bình vung chiếc quạt Bạch Cốt lên phẩy mạnh, một luồng phiến phong lạnh như cắt thịt, nhằm đúng hướng của chàng ào ào quạt tới.

Nhạc Long Phi giật mình, tưởng là Âu Dương Bình quả có thể trông chỗ tối như ngoài sáng được, bèn vội dồn tụ công lực Vô Tướng thần công, lùi vào giáp vách, mặc cho luồng phiến phong cuốn qua thân người.

Kỳ thực, Âu Dương Bình nào có trông thấy Nhạc Long Phi, chỉ vì đã lâu không có nghe động tĩnh gì, trong bụng lo sợ thấp thỏm, bèn phát quạt bừa đi, để tăng can đảm, ai ngờ lại trúng đích.

Tưởng là đánh không trúng, hấn lại cầm quạt lên phẩy nữa, nhưng lần này thì lộ tẩy.

Vì hấn không ngờ lần thứ nhất hấn đã quạt trúng Nhạc Long Phi làm cho chàng phải thi triển môn Phật môn tuyệt học là Vô Tướng thần công, lùi vào giáp vách để tránh, nên lần này hấn lại quạt sang hướng khác.

Nhạc Long Phi thấy hốt nhiên hấn quay sang phía không người mà quạt, biết là vừa rồi mình chỉ sợ hãi, thực ra Âu Dương Bình không trông rõ vật gì, chỉ là thần hồn nát thần tính, nhắm mắt quạt liều mà thôi.

Chàng đã nhận rõ hư thực của đối phương, vừa định lén đến cạnh Âu Dương Bình, công kích cho dễ, bắt Âu Dương Bình vì tội ác đã đầy, nên đã bị trời phạt.

Thì ra luồng phiến phong thứ hai của Âu Dương Bình, vì nhắm mắt quạt liều, nên kẻ thù chẳng quạt, lại quạt ngay vào di hài của Nhất Thanh đạo nhân trong Ô Mông xà huyết, làm cho cỗ thi hài này bị đổ chổng kênh.

Cỗ di hài đổ xuống, tất nhiên phải có tiếng động, Âu Dương Bình lại tưởng là Nhạc Long Phi đang nhảy tránh, bèn nảy lòng hung ác nhằm theo hướng tiếng động xông tới, tay phải dồn tụ sức mạnh, đẩy chiếc nan quạt trong giấu mấy cây ám khí chuyên dùng để phá các loại nội gia chân khí có thể bay ra công địch được, đồng thời tay trái cũng phóng ra một luồng chưởng phong rất mạnh.

Bọn họ toàn là những tay nội gia cao thủ tuyệt đỉnh, nên dù ở trong bóng tối mờ mờ, theo tiếng động nhận biết vị trí, cũng không hề sai lẫn, không những ba chiếc nan quạt của Âu Dương Bình, hoàn toàn đánh trúng cả vào di hài Nhất Thanh đạo nhân, mà luồng chưởng thanh phát ra từ tay trái của hấn cũng đập trúng vào thiên linh cái của bộ hài cốt ấy.

Âu Dương Bình đánh xong chưởng ấy, chạm tay vào cây nắm đởm mọc trên đầu bộ hài cốt, mới biết là lầm, vội thu chưởng về giữ mình đề phòng Nhạc Long Phi ám toán.

Nào ngờ Nhạc Long Phi chưa kịp động thủ, Âu Dương Bình đã rú lên một tiếng thê thảm, thất khiếu đều lưu huyết gục xuống đất.

Thì ra là ba vị Nhất Giác thiền sư, Nhất Tuệ thần ni, Nhất Thanh đạo trưởng đã bị hãm trong Ô Mông xà huyết lâu ngày quá, suốt ngày chỉ ăn thịt rắn, uống máu rắn, dần dần trong cơ thể mỗi người đều chứa một loại nọc rắn độc rất mạnh, không thứ nọc rắn độc nào mạnh bằng.

Bọn họ tuy có nhịn đau đớn, dùng công lực Cách không điểm chỉ điểm huyết giải thoát cho nhau, nhưng những nọc độc đã thấm vào cơ thể, cứ dần dần tích tụ lại, mọc thành cây nắm đởm trên đầu mỗi thi hài.

Loại nắm đở này nêu được những vị y học danh sư như Chu Bạch Mi, cẩn thận hái lấy, luyện thành một thứ thuốc giải độc thánh dược, dĩ độc công độc, thì quý vô cùng, nhưng nếu người thường mó vào, không khác gì bị một đàn rắn độc xúm lại cắn, lập tức bị trúng độc chết ngay.

Âu Dương Bình tội ác đã đầy, bị trời trừng phạt một cách bất thành linh làm cho Nhạc Long Phi ngơ ngác chẳng hiểu đầu cuối ra sao.

Chàng chờ một lúc lâu, không thấy Âu Dương Bình động cửa trong bụng càng ngờ vực, bèn xoay lại máy móc, mở những lỗ thấu quang trong động ra, cho ánh sáng lọt vào.

Trong động đã sáng sửa trở lại, Nhạc Long Phi mới trông rõ Âu Dương Bình đã bị chết một cách thê thảm, lại trông thấy cây nắm đở trên đỉnh đầu bộ hài cốt của Nhất Thanh đạo trưởng đã bị Âu Dương Bình đập vỡ, chảy ra một thứ nước tím đen, chàng thử đem đối chiếu, mới hoảng nhiên tỉnh ngộ, đoán rõ được sự tình.

Chàng đang suy nghĩ chợt nghe trong ống truyền âm đặc biệt đặt trong bí động có tiếng bọn Đồ Viễn Trí, Cốc Trường Thanh đang bàn cách cứu Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi chợt động lòng nghĩ ra một kế, bèn bước lại gần Âu Dương Bình cất lấy thủ cấp.

Đầu tiên chàng thi triển diệu thuật dịch dung vừa tham ngộ được đem đầu Âu Dương Bình hóa trang biến thành đầu mình.

Sau đó chàng lại bôi Dịch Dung đan lên mặt, uống một viên Biến Âm hoàn hóa trang thành Âu Dương Bình.

Nhạc Long Phi vóc người cũng phẳng phất như Âu Dương Bình, bèn thay đổi quần áo, cất kỹ lá cờ Mặc Vũ Phù Dung đi, cầm chiếc quạt Bạch Cốt phiến của Âu Dương Bình, bước ra khỏi bí động.

Đồ Viễn Trí tuy khôn ngoan xảo hoạt như một con hồ ly tinh nhưng quả thật hần không sao ngờ tới ở đời lại có thể có những sự biến chuyển kỳ lạ đến thế được, vì thế mới bị Nhạc Long Phi lừa một cách dễ dàng.

Chỉ có một người có thể khám phá được bí mật của Nhạc Long Phi, người ấy tức là Thiên Bình vũ sĩ Cốc Trường Thanh, lúc này đã vì ám toán Đồ Viễn Trí mà tận nghĩa ở Đan Tâm giáp.

Vì lúc đỡ chiếc đầu Nhạc Long Phi giả, Cốc Trường Thanh đã để ý nhìn kỹ, thấy chỗ chảy máu trên cổ, màu da hơi khác, chỉ cần suy nghĩ một chút thì hiểu ngay Âu Dương Bình đứng trước mặt mình đây, chính là Nhạc Long Phi, còn cái đầu Nhạc Long Phi đang cầm trong tay chính là Âu Dương Bình.

Vì biết rõ như vậy, ông bèn giả cách giận dữ, cầm cái đầu trên tay ném mạnh vào vách đá, không để cho Đồ Viễn Trí kịp nhận kỹ.

Việc Nhạc Long Phi hóa trang đã thuật tường tận, đây lại xin kể tiếp trận ác chiến kinh hồn trong Đan Tâm giáp.

Mặc dù ngọn cờ Mặc Vũ Phù Dung chứa đầy hạo nhiên chính khí, mặc dù cái tinh thần vô úy coi cái chết như không của Nhạc Long Phi, những điều kiện vô hình đó, rút cục vẫn không sao thắng nổi võ học hữu hình, chàng bị cây Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí tới tấp tấn công, đầy trời bóng trượng, làm cho thân pháp rối loạn, luôn luôn bị sơ hở.

Công lực của Đồ Viễn Trí thật ra chỉ hơi kém Chu Nhuận Ba một chút, kể cũng đáng cho hần coi đời như cỏ rác.

Nhạc Long Phi thân pháp đã loạn, khi nào hần còn chịu buông tha, cây Quỷ trượng vung lên như mưa sa gió táp, điên cuồng dồn dập, thi triển luôn ba chiêu hồi hoàn tuyệt học “Loạn Điểm Phù Dung”, “Tả Khai Ngũ Nhạc”, “U Hắc Đằng Giao” thế mạnh như phong ba bão táp, mỗi chiêu đánh đều ẩn giấu muôn vàn biến hóa, mỗi gây đều ngưng tụ mười một thành chân lực.

Nhạc Long Phi trở hết sở năng, liều mạng chống đỡ, nhưng cũng không làm sao tránh khỏi mệnh vận, lá cờ Phù Dung trong tay, bị ngọn Ác Quỷ trượng đánh gãy trước tiên, rồi đến một luồng kinh phong rít lên thành tiếng, quét mạnh vào thất lưng chàng.

Nhưng dù sao Nhạc Long Phi cũng đã được Chu Nhuận Ba kiệt lực tài bồi, nên đứng trước tình thế nguy hiểm vô cùng đó, chàng vẫn trấn định, không đến nỗi luống cuống hốt hoảng.

Đã biết không sao tránh khỏi ngón đòn ấy, Nhạc Long Phi trước hết cầm chiếc cờ đã bị đánh gãy đưa lên chống đỡ, đồng thời lại ngưng tụ Vô Tướng thần công phòng hộ ngang lưng, rồi thuận theo chiêu trượng phong, nhảy vọt ra ngoài.

Vô Tướng thần công tuy là môn tuyệt học của Phật gia, nhưng đôi bên công lực khác biệt nhiều quá, Nhạc Long Phi tuy đã kịp thời ngưng tụ phòng thân, nhưng vẫn không tránh được sức mạnh của ngón đòn quái ác ấy, chàng chỉ chống nổi ba thành uy thế của chiêu “U Hắc Đằng Giao” mà thôi.

Ngọn đòn ấy làm cho Nhạc Long Phi chỉ kịp thốt lên một tiếng “hự” thân hình bay tới xa hơn một trượng, miệng thổ ra một đồng huyết tươi rồi ngã gục xuống đất, không động dậy được nữa.

Đồ Viễn Trí cười ha hả luôn mồm, nhảy theo sang, cây Ác Quỷ trượng của hắn lại giơ lên lần nữa.

Chu Nhuận Ba tuy đã biết thế nào Nhạc Long Phi cũng bị thua, nhưng lúc này vẫn không nỡ trông thấy tên học trò yêu duy nhất mà mình đã kiệt hết tâm huyết một đời người, cố công giáo dưỡng, bị nát thịt tan xương dưới cây Ác Quỷ trượng của Đồ Viễn Trí. Ông chỉ thở dài một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Lãnh Băng Tâm và Vũ Văn Kỳ thì ngay từ lúc Nhạc Long Phi bị trúng ngã, đã ngã lăn ra bất tỉnh.

Tất cả bọn võ lâm kỳ hiệp từ Kiếm Tuyệt Thư Cuồng đến Chu Bạch Mi, Vũ Nam Báo người thì quay mặt đi, người thì lấy áo che mặt.

Thật kỳ quái, trong khi phe kỳ hiệp không ai nỡ trông thấy thảm kịch, thì thành không xảy ra thảm kịch.

Cây Ác Quỷ trượng trong tay Đồ Viễn Trí đã hăm hờ giơ lại, lại hăm hờ buông xuống.

Có phải thốt nhiên hắn đổi tính thương hại Nhạc Long Phi? Hay là bên phe kỳ hiệp có viện binh cứu trợ?

Cả hai cách giải quyết đó đều sai cả, sự thực thì lúc này ngoài cửa Đan Tâm giáp chợt xuất hiện mười ba cái bóng ăn mặc theo lối võ trang.

Trong số mười ba người đó, có một đại hán thân thể khô ngô tráng cường, nói giọng ngoại quốc nói to :

- Đồ lão cung phụng, ngài quả nhiên nhất cử thành công, thật đúng như dự liệu của đức Kim thượng. Mau ra đây tiếp ân chỉ!

Mấy câu này đã cứu Nhạc Long Phi thoát khỏi làm oan hồn dưới cây Quỷ trượng, lão vội thu trượng về, ngạc nhiên trông ra.

Đồ Viễn Trí ở trong kinh thành, hầu hạ Thanh đế đã lâu, tự nhiên nhận ra ngay người vừa nói với mình vừa rồi chính là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Thiết Tam Thắng, còn mười hai dũng sĩ võ trang kia là mấy tay cao thủ chọn lọc tinh vi trong đội Bát kỳ vậy.

Thiết Tam Thắng là người Mãn nên được vua Khang Hy yêu hơn Đồ Viễn Trí, vì vậy Đồ Viễn Trí ghen ghét, đã định mượn tay Chu Nhuận Ba trừ đi, như đã trừ bọn Tam Tạng cao tăng vừa rồi cho khỏi vướng mắt.

Nhưng mãi đến lúc này, đại công cáo thành, hắn mới lò dò đến, Đồ Viễn Trí đành phải thủ tiêu kẻ độc, làm ra bộ vui mừng, y nói.

- Thiết đại nhân sao bây giờ mới đến, hoặc giả dọc đường có sự gì cản trở chăng?

Thiết Tam Thắng cười ha hả nói :

- Đồ lão cung phụng đoán sai rồi, đức Vạn tuế đã biết lão Cung phụng thần công tuyệt thế, lại tức trí đa mưu, nhất định sẽ quét sạch Đan Tâm giáp, bắt sống hết bọn phản nghịch, cho nên Người đã điện dụ Thiết Tam Thắng bắt tất phải chạy đến chia sẻ đại công làm gì với lão Cung phụng chỉ theo sau tiếp ứng, và ban ân chỉ, để nêu rõ thánh minh của Thiên tử thôi.

36. Chương 36: Chim Bay Đã Hết, Cung Còn Để Làm Chi?

Đồ Viễn Trí cũng tự biết phen này mình đã bắt sống Chu Nhuận Ba và tất cả bọn anh hùng dân tộc, san bằng Đan Tâm giáp, diệt trừ được một mối lo lớn cho Thanh đế Khang Hy, công lao không phải là nhỏ, bèn nhơn nhơn đắc ý, mỉm cười nói với Thiết Tam Thắng :

- Thiết đại nhân, Đồ Viễn Trí này tuy nhờ hồng phúc của đức Vạn tuế, may mắn thành công, nhưng cũng phải hy sinh mất ba vị đại sư Tây Tạng và đồ đệ Cận Vạn Tôn, Tàn Tâm Thần Quân Phục Bách Thao, cả mong Vạn tuế gia không bắt tội, đã là gia ơn cho Đồ Viễn Trí nhiều lắm rồi, khi nào còn dám phiền Thiết đại nhân phải mất công lặn lội tới đây ban ân tứ nữa!

Thiết Tam Thắng cười nói :

- Bọn Chu Nhuận Ba âm mưu làm phản, chính là một mầm lớn gây nên bao tai vạ, lão Cung phụng không làm tổn một tên quân, một viên tướng nào của triều đình, mà dẹp được hết, vậy thì cái công đó lớn đến thế nào? Đức Vạn tuế đã định ngoài vạn lượng hoàng kim trọng thưởng ra, Ngài còn gia phong cho lão Cung phụng tước Nhị đẳng hầu nữa.

Đồ Viễn Trí nghe xong quả thấy mình đã được toại mộng phong hầu, thì mừng đến nở gan nở ruột, cảm động đến nổi suýt ứa nước mắt.

Nực cười cho Đồ Viễn Trí, một bọn võ lâm hào hùng, bình nhật cứng đầu cứng cổ, kiêu ngạo bao nhiêu, vậy mà chỉ vì bốn chữ phú quý công danh, quên hết cả liêm sỉ, khúm núm quỳ mọp một lũ trước mảnh giấy vàng trong tay Thiết Tam Thắng, chờ nghe tuyên đọc Thánh chỉ.

Thánh chỉ đại khái khen thưởng công lao bình nghịch đảng của Đồ Viễn Trí, lại ban cho một vạn lượng hoàng kim, phong tước Nhị đẳng hầu. Còn các người khác, chờ khi nào giải tội nhân về kinh bệ kiến, sẽ được trọng dụng phong chức võ quan, ban hàm tứ phẩm cả. Những người tử trận cũng được truy tặng phẩm hàm, và hưởng tất quả trọng hậu. Ngày trước các vị tướng tá đã được uống Hiệu Trung thánh được thì ngày nay vạn tuế đã thấy rõ lòng trung tín tận nghĩa, thiết tưởng cũng không cần tới nữa, nên lại ban cho một hộp thuốc giải được, uống xong, lập tức theo Thiết Tam Thắng về kinh báo tiếp.

Theo trong thánh chỉ, quả nhiên đã thấy thiên ân lồng lộng, làm cho bọn hung thần ác sát đang từ chỗ thảo trạch, nhảy một bước tới miếu đường, ai cũng mặt mày hớn hở, hoan hô vạn tuế tung dậy một góc trời.

Thiết Tam Thắng tuyên chỉ xong, lại lấy một hộp Giải độc linh hoàn đơn chia cho Đồ Viễn Trí, và bọn thủ hạ của y, mỗi người một viên.

Trên kia đã nói bọn Đồ Viễn Trí, mấy tên ưng khuyến Thanh đình vì muốn tỏ rõ lòng trung thành với Khang Hy hoàng đế, nên đều uống độc được, chịu sự khống chế để Thanh đế khởi sanh nghi kỵ. Tới nay lại ban cho giải được, đủ thấy Thanh đế đã hết nghi kỵ, chắc từ nay trở đi sẽ được Ngài coi như tâm phúc, chỉ cần gắng sức lập công là tương lai sẽ vô cùng sáng lạng.

Vậy nên Đồ Viễn Trí và bọn thủ hạ đều hớn hở vui mừng, trước hết hãy quỳ xuống lần nữa, ngoảnh về phương Bắc bái tạ hoàng ân, rồi mới cho thuốc vào miệng uống.

Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy trông thấy tình trạng ấy, giận quá, tóc râu dựng ngược, trừng mắt nhìn bọn ưng khuyến, rồi thốt nhiên ngừng cổ lên trời cười sằng sặc.

Đồ Viễn Trí quay lại nhìn Tây Môn Túy, rồi bữu môi nói :

- Tây Môn Túy ngươi cười cái gì? Đợi ta lĩnh Thánh ân xong, sẽ chặt hai xương tỳ bà, cắt đứt gân chân của ngươi giắt về kinh bệ kiến lúc ấy tha hồ mà cười.

Tây Môn Túy nhướng cao đôi mày rậm, trợn mắt quát to :

- Ta cười vì bọn nô tài cầu tử chúng ta đã biến thành khẩu đầu trùng hết thấy, chẳng còn một tí phong thái nào của giới nhân vật võ lâm nữa!

Đồ Viễn Trí không hề đỏ mặt, cười ha hả nói :

- Thân đã có xương cứng, thì không nên đứng ở chỗ triều đình! Đồ Viễn Trí này từ đây quan cao nhĩ phẩm, ăn cao lương mỹ vị, ở gác tía lầu son, đâu còn là người trong võ lâm nữa?

Tả Thái Tường từ nãy tới giờ vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ xem có kế gì vẫn hồi bại cục không? Nên không để ý đến chuyện ngoài, nay nghe Đồ Viễn Trí thốt ra mấy câu vô sỉ đó, khác nào như chọc vào lỗ tai, bất giác mở choàng đôi mắt ra, cười nhạt :

- Đồ Viễn Trí, ngươi đừng tưởng là ngươi đã dùng bích huyết tinh hồn của bọn chí sĩ dân tộc đổi lấy quan cao lộc trọng được đâu! Ngươi không biết là ngươi sắp chết đến nơi à?

Đồ Viễn Trí cười sằng sặc như người điên, rồi nói :

- Tả Thái Tường, sao ngươi không mở to mắt ra mà nhìn? Bọn ngươi đã trúng Kim Tầm độc trùng nội lực chân khí không còn ngưng tụ được nữa, có khác gì con cá trong hồ, ngọn đèn trước gió! Cốc Trường Thanh đã bỏ mạng rồi, Nhạc Long Phi cũng còn đương thoi thóp. Bọn ta đây nhân tài vô số, cao thủ như mây, giả sử có mấy tên phản nghịch nữa đến đây, cũng chỉ làm cho cuốn sổ công lao của ta lại ghi thêm được vài dòng nữa, chứ làm nổi trò trống gì? Vậy ta xin hỏi: Ngươi bảo là ta sắp chết, là vì có gì?

Tả Thái Tường cười nhạt :

- Đồ Viễn Trí, uống cho ngươi cũng tiếng là một tay lão luyện giang hồ, chẳng lẽ lại mù quáng đến nỗi không hiểu rằng, bọn ngươi đều là người Hán, mặc dù đã tàn sát đồng bào, nhận giặc làm cha, thề trung thành với giặc cho đến chết, cũng chẳng làm cho tội Mãn nô tin cần như tay như chân được, chim bay chưa hết thì cung tốt vẫn còn, giảo thảo chưa chết thì chó săn vẫn sống. Trong lúc bọn ngươi tự nhận là thành công, muốn hưởng phú quý thì chính là lúc mà tên Mãn Châu Huyền Diệp cho các ngươi lên bàn mổ đó!

Thiết Tam Thắng nghe xong nổi giận, quát to :

- Quân phản tặc kia, sao dám lăng nhục tới đức Vạn tuế? Ngươi không sợ ta rút gân, lột da, lăng trì, xử tử hay sao?

Tả Thái Tường trợn mắt nhìn Thiết Tam Thắng quát :

- Thiết Tam Thắng, bọn Mãn nô các ngươi thừa lúc người ta có nạn, giặc già hoành hành, cấu kết với bọn gian tặc bán nước vô sỉ là Ngô Tam Quế, xâm lăng chiếm đoạt, coi Hán tộc tử tôn là miếng cá, miếng thịt. Dương Châu thập nhật, Gia Định tâm đồ, máu chảy thành sông, xương chất thành núi, phàm đã là dân Hán ai không chau mặt nghiêng răng, ghi xương khắc cốt, chết cũng không quên! Hôm nay bọn ta thân đã trúng độc, coi chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng không thể cho bọn mất gốc quên ngòi, tán tận thiên lương như bọn Đồ Viễn Trí một bài học thích đáng để cho hán nham vật tay lên trán, hoặc mỗi khi mặc bộ áo mũ Nhị đẳng hầu gì đó, phải cảm thấy như gai chọc vào lưng, như kim đâm vào thịt, để hán phải luôn luôn nhớ đến những hành vi vô sỉ của hán! Còn câu dọa “lột da, rút xương, lăng trì, xử tử” của ngươi, chỉ để dọa con nít thì được, chứ dọa làm sao nổi ta? Ngươi đâu có thể lột da rút xương một mình Tả Thái Tường này, chứ làm sao lột da rút xương cả hàng vạn vạn con người vẫn nuôi đại chí khôi phục sơn hà? Diệt làm sao hết chí khí quật cường của dân tộc ta?

Thiết Tam Thắng nghe xong xé ngực đôi mày rậm, quay lại phía sau, quát bỏ mười hai tên tùy tùng :

- Bọn phản tặc ngông cuồng cứng cổ này thật là khả ố, các người sửa soạn sẵn Phi Tinh độc nổ, chờ nghe lệnh ta, đem chúng ra xử tử hết!

Mười hai tay hảo thủ Bát kỳ cùng dạ rân một tiếng, rồi mỗi người lấy ra một chiếc ống tròn, miệng lớn bằng cái bát, màu hoàng kim, giồng chiếc gương sen, cầm sẵn ở tay.

Đồ Viễn Trí đã biết loại Phi Tinh độc nổ này do Thiết Tam Thắng nghiên cứu tỉ mỉ, vẽ thành đồ bản, giao cho thợ giỏi chế tạo, mỗi ống trong chứa hai mươi bốn mũi tên độc, dây cung rất cứng, bắn vào người ta, chỉ rớm máu là chết. Nếu bắn ba phát một lúc, có thể thành cái lưới tên giăng bủa kín cả một khoảng rộng, khiến đối phương không thể tránh vào đâu được, uy thế lợi hại vô cùng vậy nên khi nghe Thiết Tam Thắng truyền lệnh như vậy, lão mỉm cười nói.

- Xin Thiết đại nhân hãy tạm dẹp tan lôi đình, nếu dùng Phi Tinh độc nổ tử xử bọn họ, thời chẳng hóa ra ban ơn cho họ hay sao? Vậy hãy để tại hạ chặt xương tỳ bà, rút gân của họ đã, rồi ta bắt giải về kinh, đọc

đường tha hồ cho chúng ta bày trò tiêu khiển.

Thiết Tam Thắng nghe nói, cười một cách độc ác, xua tay ra hiệu cho bọn thủ hạ, đừng phóng Phi Tinh độc nổ ra vội.

Vừa lúc ấy, Lê Phóng Hạc chợt ghé vào tai Cửu Trọng Đạt và Thượng Quan Kính thì thầm vài câu, cả ba người sắc mặt đều tái nhợt.

Đồ Viễn Trí chú ý nhìn, vừa toan cất tiếng hỏi, Lê Phóng Hạc cất bước tới bên, hạ thấp giọng nói.

- Đồ đại ca hãy ra ngoài kia một lúc, tại hạ có câu chuyện bí mật cần phải báo cáo.

Đồ Viễn Trí cau mày, vừa bước theo Lê Phóng Hạc vừa nói :

- Hiện đệ có việc gì bí mật? Thiết Tam Thắng tính rất đa nghi, không nên để hắn về đến đại kinh, lại thêm dột cho chúng ta những điều không tốt trước mặt Thánh thượng.

Lê Phóng Hạc cười gượng nói :

- Đại ca, thử vận công xét kỹ trong phủ tạng xem, sao từ lúc bọn ta uống giải độc linh đan của Thánh thượng ân tứ, chẳng những độc chưa giải được, mà hình như còn nặng hơn lên.

Đồ Viễn Trí nghe nói giật mình, lập tức vận công ngẫm xét, quả nhiên thấy trong người phủ tạng trúng độc rất nặng, hình như không còn cách nào ngăn ngừa được nữa.

Lúc này, phía sau lưng chợt nổi lên những tiếng rú thảm thiết và tiếng nhiều người ngã gục.

Đồ Viễn Trí sợ hãi quay lại, chỉ thấy trừ Thượng Quan Kính và Cửu Trọng Đạt ra, còn tất cả bọn Hắc y Thiết vệ mình đem theo, đều bị thất khiếu lưu huyết, trúng độc chết cả.

Tấn kịch kinh hồn, biến chuyển quá đột ngột là cho Quỷ Trượng Tiên Ông Đồ Viễn Trí vừa sợ, vừa giận, râu tóc dựng lên chơm chớm, trở vào mặt Thiết Tam Thắng quát hỏi :

- Thiết đại nhân, thế này nghĩa là lý gì?

Thiết Tam Thắng khê đưa mắt một cái, mười hai tên Bát kỳ hảo thủ lập tức cầm mười hai ống tên Phi linh độc nổ chia cả vào bọn Đồ Viễn Trí, Lê Phóng Hạc, Cửu Trọng Đạt và Thượng Quan Kính, lăm lăm rình nhả tên.

Đồ Viễn Trí nhận rõ tình thế cực kỳ nguy hiểm, vội bảo bọn Lê Phóng Hạc cùng lùi về phía sau, chừng hơn hai trượng.

Lúc ấy Thiết Tam Thắng mới lạnh lùng trả lời :

- Đồ Viễn Trí, ngươi đã từng vào Nam ra Bắc, lăn lộn trong giang hồ đã lâu, chẳng lẽ vẫn còn chưa nhận rõ ân điển của đức Vạn tuế hay sao?

Đồ Viễn Trí giận dữ hét to :

- Đồ Viễn Trí này chỉ có công bình nghịch chứ không có tội gì đáng chết, tại sao các người lại đối xử tàn nhẫn với kẻ công thần như vậy?

Thiết Tam Thắng cười nhạt đáp :

- Ngươi đối xử với bản triều, quả thật là một đại công thần, nhưng nếu đứng về Hán tộc các ngươi mà nói, thì ngươi chỉ là một tên nghịch tặc, tội đáng vạn tử, ai ai cũng muốn ăn gan uống máu ngươi cho hả giận, đức Vạn tuế lẽ nào lại dùng những tên bất trung bất nghĩa như các ngươi ở bên mình, để thêm một mối lo sau này?

Đồ Viễn Trí giận đến run cả người, trừng mắt kêu lên :

- Người ta có câu Quân vô hí ngôn, lão ác Huyền Diệp đã tâm độc ác như vậy, sao vừa rồi lại còn giảng chỉ phong hầu cho chúng ta?

Thiết Tam Thắng cũng quát :

- Đồ Viễn Trí, sao mi dám nhục mạ cả Hoàng thượng? Đức Vạn tuế ân rộng như bể, tuy ban cho các người thuốc độc tự vẫn, nhưng đều đợi cho các người chết rồi, sẽ gia phong thật hậu, vừa rồi ta tuyên đọc thánh chỉ, chỉ bỏ bớt đi hai chữ “Truy tặng”, sao lại bảo là nói đùa.

Đồ Viễn Trí nghe xong, mới biết câu nói của Tả Thái Tường vừa rồi quả thật không sai, mặc dù mình tàn sát đồng bào, lập nên bao nhiêu công trạng trong tội ác, rút cục vẫn bị chủ tử là người khác giống ngơ vạc, tránh sao cho thoát số kiếp “chim hết thì cất cung đi, thỏ khôn đã chết để gì chó săn”.

Toán Hắc y Thiết vệ vì nội công hơi kém, nên bị độc phát chết ngay, còn Đồ Viễn Trí và bọn Lê Phóng Hạc tuy nhờ có võ học tinh thuần, nên tạm thời áp chết được độc được không cho phát tác, nhưng một chút hơi tàn còn cầm cự được bao lâu nữa? Bất nhược thừa dịp trong lúc chất độc chưa phát, hãy tìm cách đối phó với Thiết Tam Thắng và bọn mười hai tên hảo thủ Bát kỳ một phen, dầu không giết được chúng, nhưng ít nhất cũng làm cho chúng kinh hồn táng đờm mới hả được giận này!

Đồ Viễn Trí còn đang nghĩ kế thì Cửu Chỉ thư sinh Thượng Quan Kính đã bị chất độc phát ra, phủ tạng đau đớn như dao cắt, không sao chịu nổi, hắt giận quá, gầm lên một tiếng, phóng mình nhảy về phía Thiết Tam Thắng.

Thiết Tam Thắng không những võ học tinh thông, nên đã được gọi là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ, lại thêm đa mưu túc trí, biến trá khôn lường. Lúc này hắn đã nhận biết Thượng Quan Kính bị độc phát liều mạng, lại nhận thấy hắn chỉ có một mình, bèn định bụng hiển thần uy cho mọi người khiếp phục. Hắn dùng tiếng Mãn dặn dò mười hai tên thủ hạ, cầm sắc Phi Tinh độc nổ trợ trận, đối phương vô luận người nào, hễ xông vào tiếp cứu thời lập tức bắn chết ngay.

Dặn xong, hắn hú xong một tiếng, thân thể cao lớn nhảy vọt lên cao trông giống như con chim ưng lớn, đón đầu Thượng Quan Kính bay tới.

Thượng Quan Kính tự biết mạng sống đã hết nhưng không muốn chết một cách oan uổng, hắn thấy Thiết Tam Thắng nhảy ra, bèn dồn hết công lực vào hai bàn tay, hét lên một tiếng dùng hết sức mạnh phóng ra.

Thiết Tam Thắng nhướng cao lông mày, chỉ dùng bàn tay trái đón lấy hai chưởng của Thượng Quan Kính điên cuồng đánh tới.

Thiết Tam Thắng đã được Đồ Viễn Trí coi là một tay kinh địch đáng gờm nhất, vậy thì công lực của hắn thế nào, không nói cũng đủ biết. Huống chi lúc này Thượng Quan Kính bị độc phát, chân khí nội lực giảm sút rất nhiều, còn chống nổi sao một tay Thần Lực độc chưởng chấn càn khôn như Thiết Tam Thắng nữa?

Vì thế nên ba bàn tay vừa chạm vào nhau, Thượng Quan Kính đã rú lên một tiếng thảm thiết, thân hình ở trên không bị bắn lùi lại phía sau đến bốn, năm thước.

Thiết Tam Thắng đã được thắng thế khi nào chịu lùi, hắn cười một giọng đanh ác, thừa thế đuổi theo, tay phải giơ lên, một dòng máu tươi bắn vọt lên trên không tươi xuống, thân thể Thượng Quan Kính từ đỉnh đầu xuống đến gót chân, lập tức bị xẻ làm hai mảnh, thảm thiết không nỡ nhìn.

Lư Sơn Cuồng Khách Tây Môn Túy trông thấy như thế, nhướng cao lông mày, cười ha hả nói với Chu Nhuận Ba :

- Chu giáp chủ, không ngờ bọn ta trước khi chết còn được trông thấy cái quả báo nhãn tiền khoái nhân tâm thế! Câu chuyện hôm nay mai sau truyền khắp giang hồ, có thể làm cho bọn khuất thân thờ giặc công răn cấn gà nhà được mở rộng tầm con mắt! may ra sau này công cuộc khôi phục sơn hà, không đến nỗi bị bọn Hán gian làm vướng cẳng, há chẳng hay lắm ru?

Chu Nhuận Ba gạt đầu, sắc mặt vẫn bình tĩnh đưa mắt nhìn tiếp hoạt kịch đang tiếp diễn giữa bọn ưng khuyển Thanh đình đã đến hồi gay go nhất.

Lúc này Thiết Tam Thắng đã đứng xuống đất, tay phải cầm một con dao Miến điện, bản rộng chừng hai ngón tay, dài độ bốn thước, màu đỏ như máu, mục quang sáng như điện quét một lượt từ Đồ Viễn Trí tới Lê Phóng Hạc và Cửu Trọng Đạt rồi cười khẩy luôn mấy tiếng, lạnh lùng nói :

- Đồ Viễn Trí, ta nghĩ tình cùng là thần tử một triều khuyển người nên ngoan ngoãn, ngồi chờ độc phát, vừa khỏi mất ấn phong hầu, vừa khỏi lao tâm mệt sức, nếu cứ cố tình phản kháng, thời trước sau gì cũng chết,

mà lỗi còn ngang với bọn phản nghịch, có thể bị xé xác phanh thây. Tội gì mà phải khổ thế!

Lê Phóng Hạc thấy Thượng Quan Kính bị giết, đã toan liều mạng xông ra cứu, nhưng Đồ Viễn Trí lại bảo hẩn và Cửu Trọng Đạt hãy cố chịu đựng, dùng nội gia công lực của mấy chục năm tính mệnh giao tu, phong bế các yếu huyết, áp chế kỳ độc, cố kéo dài thời gian, may ra có cơ hội gì bất ngờ xoay chuyển lại tình thế chẳng?

Lúc này lẳng lặng nghe Thiết Tam Thắng nói xong, lão nghiêng răng đáp :

- Thiết Tam Thắng, Đồ Viễn Trí lúc này đã tỉnh mộng phú quý, chán ẩn phong hầu lắm rồi, ta tình nguyện chịu tội ngang với bọn phản nghịch, cam tâm cho các người xé xác phanh thây, nhưng trước khi chết, ta muốn người dành cho ta một cơ hội quyết đấu công bằng!

Thiết Tam Thắng “à” một tiếng, đưa mắt nhìn cái xác Thượng Quan Kính đã bị xé làm hai, nhướng mày hỏi :

- Người muốn ta cho người một cơ hội quyết đấu công bằng?

Đồ Viễn Trí gật đầu :

- Người nên chấp nhận lời yêu cầu của ta! Vì chẳng gì người cũng là Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ mà ta đây cũng là Trung Hoa đệ nhất anh hùng...

Nói chưa dứt lời, Tây Môn Túy chợt “phì” một tiếng, cười nhạt nói to.

- Đồ Viễn Trí, người chết cũng chưa hết nhục, ở đời này trừ Nhật Nguyệt Thần Phan Chu giáp chủ là một bậc đại nhân đại nghĩa ra, còn ai dám xưng là Đệ nhất anh hùng Trung Hoa? Như bọn Tây Môn Túy này cũng chỉ đáng gọi là những kẻ không quên tổ tông nguồn gốc thôi! Còn cái hạng như người thì phải gọi là Khốn nạn đệ nhất Trung Hoa hoặc Cẩu trệ đệ nhất Trung Hoa mới đúng.

Đồ Viễn Trí bị mắng một hồi, mặt đỏ như gấc, trừng mắt nhìn Tây Môn Túy, kêu lên :

Tây Môn Túy, người đừng có mở miệng cấn càn! Mặc dù bọn Đồ Viễn Trí ta có kết cục như thế nào, cũng không đến nỗi chết khốn nạn như bọn người đâu.

Tây Môn Túy cười sằng sặc nói.

- Im cái mồm đi! Ta chết khốn nạn hơn người phải không? Nay ta bảo cho mà hay :

Người chết thì xác sẽ bị nghiền nát như tương, hồn sa vào địa ngục, muôn đời nghìn kiếp cũng không được đi đầu thai! Còn bọn ta đây đâu có giải thoát cái thân xác này thì cái chính khí hạo nhiên vẫn còn lưu trên trần thế, ở dưới đất thì làm chức Hà nhạc, lên trời thì cũng làm các vị Tinh tú, vạn cổ thiên thu, không bao giờ tiêu diệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mac-vu-thanh-thong>